Cuprinsul revistelor din anul 1914

Revista nr. 1 – 1 ianuarie 1914
PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE - *PAG. 2*

Revista nr. 2 – 15 ianuarie 1914
O PROFEȚIE CARE SE APROPIE DE ÎMPLINIRE - *PAG. 29*

Revista nr. 3 – 1 februarie 1914
UNSUL - MESIA - CRISTOS - *PAG. 53*

Revista nr. 4 – 15 februarie 1914
EXPERIENȚELE LUI IOV, TIPICE PENTRU ISTORIA UMANĂ - *PAG. 79*

Revista nr. 5 – 1 martie 1914
CONSACRAREA ÎN LEGĂTURĂ CU CONDIȚIILE ACTUALE - *PAG. 104*

Revista nr. 6 – 15 martie 1914
SĂRBĂTORIREA CINEI DE AMINTIRE ÎN 10 APRILIE - *PAG. 130*

Revista nr. 7 – 1 aprilie 1914
CARACTERUL LUI IEHOVA MANIFESTAT ÎN MARELE PLAN AL VEACURILOR - *PAG. 156*

Revista nr. 8 – 15 aprilie 1914
CINE COMITE PĂCAT CARE DUCE LA MOARTE - *PAG. 180*

Revista nr. 9 – 1 mai 1914
PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE - *PAG. 206*

Revista nr. 10 – 15 mai 1914
URIAŞII DIN ZILELE NOASTRE - *PAG. 231*

Revista nr. 11 – 1 iunie 1914
PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE - *PAG. 257*

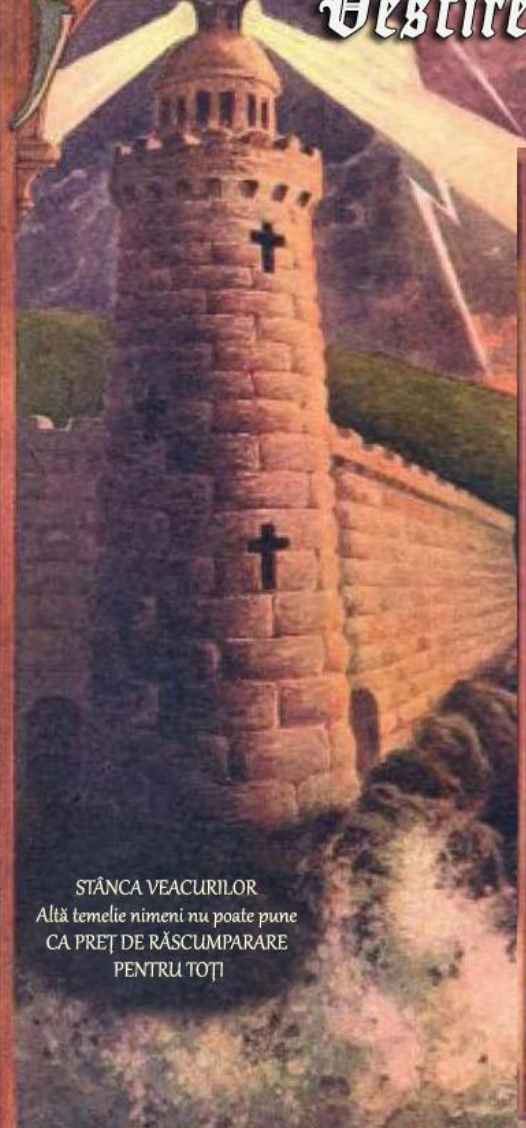
Revista nr. 12 – 15 iunie 1914
VOCEA DIN CER - *PAG. 285*

Revista nr. 13 – 1 iulie 1914
NECESITATEA STĂPÂNIRII DE SINE - *PAG. 311*

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREŢ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOŢI

"Străjerule, cât mai este din noapte ?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte !"
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XXXV 1 IANUARIE 1914 Nr. 1

A.D. 1914 – A.M. 6043

Cuprins:

PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE	- Pag. 2
„ZILELE SUNT APROAPE"	- Pag. 3
MARELE PRIVILEGIU AL ADEVĂRATULUI SERVICIU	- Pag. 7
NUME SCRISE ÎN CARTEA VIEŢII MIELULUI	- Pag. 12
PRINŢUL ÎNTUNERICULUI ÎN OPOZIŢIE CU PRINŢUL LUMINII	- Pag. 13
CINE SE POATE RUGA ŞI PENTRU CE?	- Pag. 16
MULŢUMIRI CU RUGĂCIUNI ŞI IMPLORĂRI	- Pag. 19

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

VOLUM XV
APRIL 15, 1912

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENTEI LUI CRISTOS

VOL. XXXV **1 IANUARIE 1914** **Nr. 1**

PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE

Din toate punctele de vedere anul 1914 pare un an cu mari posibilităţi. Titlurile ştirilor din toate ziarele din lume ne spun că prezicerea Învăţătorului nostru făcută acum aproape o mie nouă sute de ani se împlineşte — „Oamenii îşi dau sufletul de groază în aşteptarea lucrurilor care vin pe pământ” în ordinea afacerilor sociale actuale. Peste tot se înmulţesc dovezile că învăţăturile colegiilor din ultimii treizeci de ani în privinţa evoluţiei omului şi Critica Radicală distructivă a Bibliei îşi dau roadele. Ceea ce cu câţiva ani în urmă numai cei educaţi şi bogaţi cunoşteau în privinţa acestor chestiuni, acum cunosc oamenii din toate clasele. Îndoielile în privinţa inspiraţiei Bibliei i-au condus pe oameni să facă presupuneri şi să-şi dea seama că toţi cei care resping Biblia fac numai presupuneri despre viitor.

Această problemă afectează clasele muncitoare într-un mod în care nu-i afectează pe cei bogaţi şi învăţaţi. Clasele muncitoare, cu puţin sprijin financiar, nu se simt mulţumite cu presupunerile lor sau ale altora în privinţa unei vieţi viitoare. Următorul proces logic al gândirii lor este să întrebe cum putem şti că există un Dumnezeu, şi în general să se îndoiască de orice. Următorul pas este o hotărâre de a profita la maximum de viaţa actuală, având în vedere nesiguranţa în privinţa celei viitoare. În astfel de condiţii, ne putem mira că Socialismul în diferitele lui forme şi faze se dezvoltă — că un spirit general de îndoială şi nemulţumire este în creştere?

Atâta vreme cât angajările în muncă continuă cu salarii rentabile, majoritatea acestor oameni sunt prea prudenţi pentru a dori o prăbuşire a sistemului social, prin a cărui funcţionare ei au un trai confortabil şi prin a cărui distrugere confortul lor ar putea fi diminuat. Lumea, deci, trebuie să se confrunte cu faptul că, dacă apare o nevoie stringentă, cum a fost în trecut, oamenii obişnuiţi, meşteşugarii lumii, vor întâmpina situaţia diferit de felul cum au întâmpinat-o părinţii lor. Credinţa în Dumnezeu şi în Biblie odată zdruncinată — *dispărută* pentru majoritatea lor — putem fi siguri că oprirea roţilor industriei va aduce grabnic un groaznic Timp de Strâmtorare peste lumea civilizată. Şi chiar aceste condiţii ameninţă acum. Din pricina aceasta mulţi oameni bogaţi şi influenţi tremură privind viitorul apropiat.

Bărbatul sau femeia care au o speranţă dincolo de mormânt, au în furtunile vieţii o ancoră pentru suflet pe care ceilalţi nu o au. Dacă va veni timpul, mai devreme sau mai târziu, când structura socială va fi întinsă până la punctul ruperii, când băncile vor suspenda plata banilor către deponenţii lor, când fabricile şi uzinele vor fi închise, când poporul va fi flămând, putem fi siguri că un urlet şi o explozie nu vor fi amânate mult. Această situaţie îngrozitoare este exact ceea ce înfăţişează Biblia. După cât putem noi judeca, anul 1914 este ultimul din ceea ce Biblia numeşte „Timpurile Neamurilor” — perioada în care Dumnezeu le-a permis naţiunilor Pământului să facă ce ştiu mai bine pentru a guverna lumea. Sfârşitul „timpurilor” lor marchează data începutului Împărăţiei lui Mesia, despre care

Cuprins

Biblia spune că trebuie să fie introdusă printr-un mare Timp de Strâmtorare, exact ca cel pe care-l vedem că este iminent.

După cum am arătat deja, noi nu suntem în nici un caz încrezători că acest an, 1914, va fi martorul unor schimbări de aranjamente aşa de radicale şi rapide cum ne-am aşteptat. Ne depăşeşte puterea imaginaţiei să ne gândim la o împlinire într-un singur an a tot ceea ce Scripturile par să sugereze că trebuie aşteptat, înainte ca Domnia de Pace să fie introdusă.

Scrisori din toată lumea ne asigură că sentimentul cititorilor Turnului de Veghere este pe deplin în acord cu acela al editorului într-o rezoluţie, că orice s-ar întâmpla în aceşti ani, credinţa noastră în marele Plan divin al Veacurilor şi în Seceriş nu va fi zdruncinată nici un pic. Ştim în cine am crezut. Ne-am consacrat viaţa în serviciul Lui — chiar până la moarte, fie că moartea va veni în acest an sau altcândva.

Semnele timpurilor indică în mod clar apropierea tocmai a necazului pe care îl aşteptăm de patruzeci de ani. Semnele Fiului Omului în minunatele invenţii şi în progresul lumii sunt vizibile pentru noi. Noi credem că Parousia Răscumpărătorului nostru a avut loc cu treizeci şi nouă de ani în urmă şi că El este Factorul puternic în toate afacerile Bisericii Sale şi acum Supraveghetorul condiţiilor care în curând vor duce la stabilirea Împărăţiei Sale şi la legarea lui Satan, Prinţul Întunericului.

Credem că anul 1914 dă dovadă de posibilităţi mai mari de serviciu pentru Adevăr decât oricare an anterior al Secerişului. Mai mult, toţi cei care au gustat din Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu şi care se bucură în lumina Adevărului Prezent par să fie puşi în mişcare de zel pentru Dumnezeu şi pentru Cauza Sa şi pentru poporul Său, atât din Babilon cât şi din afara Babilonului, mai mult decât oricând înainte. Pe lângă aceasta, numărul acestor deplin consacraţi creşte în fiecare zi. De asemenea condiţiile sunt favorabile pentru deschiderea ochilor înţelegerii şi desfundarea urechilor surde ale dragilor noştri fraţi din diferite denominaţii.

Să fim deci mai mult decât oricând atenţi, ca să fim folosiţi şi folositori în serviciul Împăratului nostru. Să ne amintim că momentele şi orele sunt importante, că indiferent câte griji ale vieţii avem, putem întotdeauna găsi ceva timp pentru serviciul Adevărului, nu numai în inimile şi casele noastre, ci şi făcând bine tuturor oamenilor după cum avem ocazia, în special Casei Credinţei.

În timp ce suntem atenţi la final, în timp ce ne dăm seama că el va aduce Timpul de Strâmtorare, în timp ce căutăm să fim cât se poate de deplin pregătiţi pentru partea noastră din acel Necaz, oricare ar fi ea, să nu *accentuăm în mod nepotrivit* acest aspect al Planului divin în prezentarea lucrurilor prietenilor noştri creştini din lume. Să cultivăm tot mai multă cumpătare a minţii, o gingăşie iubitoare a dispoziţiei care va căuta să spună numai cât este necesar a fi cunoscut. Să accentuăm bunătatea lui Dumnezeu şi marea binecuvântare care este păstrată pentru omenire, apropierea acestei binecuvântări şi marile rezultate care vor fi obţinute. Să spunem că împlinirea rugăciunii Domnului, „Vie împărăţia Ta”, este foarte aproape.

„ZILELE SUNT APROAPE”

„Căci este o viziune al cărei timp este hotărât, se apropie de împlinire şi nu va minţi; dacă întârzie, aşteapt-o, căci va veni şi se va împlini negreşit.” Habacuc 2:3.

Cuprins

Planul veacurilor al lui Dumnezeu, este viziunea văzută de profetul Habacuc, căruia i sa spus „s-o scrie clar pe table, ca oricine s-o poată citi uşor” (traducerea Leeser); pentru că la sfârşit viziunea va *„vorbi* şi nu *va minţi”;* deşi va părea că întârzie, totuşi ea *nu va* întârzia. Tuturor li se va părea că marele plan al lui Dumnezeu a fost mult întârziat. Creaţia gemândă va gândi că Tatăl ceresc este neglijent. Mulţi vor fi înclinaţi să-şi piardă credinţa în ceea ce priveşte sămânţa lui Avraam, şi să creadă că Dumnezeu a uitat promisiunea pe care o făcuse lui Avraam. Ştim că poporul lui Dumnezeu a avut dezamăgiri în această privinţă. Evreii au fost dezamăgiţi în aşteptările lor. Creştinii în această perioadă laodiceană au fost dezamăgiţi la început, neînţelegând clar ce să aştepte.

În timpul persecuţiilor timpurii ale bisericii, se credea că cei care au suferit vor intra curând în glorie. Ei gândeau că Împărăţia era aproape. Unii dintre cei dezamăgiţi au continuat să aştepte, să spere şi să se roage. Alţii au organizat marele sistem papal şi au declarat că Biserica trebuie să-şi aibă gloria *acum,* că Împărăţia lui Mesia era aici, că reprezentanţii lui Mesia trebuiau să stea pe un tron şi să-L reprezinte pe Mesia şi să-şi supună împărăţiile lumii. Ei au fost în mod evident conduşi spre aceasta prin faptul că Mesia n-a venit la timpul aşteptat, şi ei au gândit că trebuia să se împlinească Scripturile care au prezis Venirea şi Domnia Sa.

Aspectele timpului nepopulare

Aceasta a adus un serios dezastru în multe privinţe; „a îmbătat” toată creştinătatea (Apoc. 17:2). Mulţi, chiar şi astăzi, sunt într-o stare de dezorientare. Unii, ieşind din acel întuneric, sau poticnit în alte erori. Majoritatea şi-a pierdut toată credinţa în profeţie. Dumnezeu a ştiut dinainte toate aceste lucruri şi le-a prezis, şi ele nu vor interveni în Programul divin. Aşa cum *impresia greşită* că Domnul nostru S-a născut în Nazaret s-a reflectat asupra Lui, aşa încât mulţi nu L-au acceptat ca mult promisul Mesia, tot aşa aceştia au spus, poate să iasă ceva bun din profeţii, sau din ceva legat de a Doua Venire a lui Mesia? Aceşti oameni care vestesc venirea Sa a doua lucrează sub influenţa unei halucinaţii! Nu sunt lucrurile scrise în profeţii numai vise fanteziste ale oamenilor — despre rezidirea Sionului şi restabilirea Ierusalimului?

Astfel ei batjocoresc. Sunt înclinaţi să simtă o opoziţie faţă de tot ce este în Scripturi în privinţa întoarcerii Domnului nostru pentru a-Şi împlini lucrarea prezisă. Domnul ne spune că deşi viziunea pare să întârzie, totuşi trebuie să avem credinţă, pentru că la sfârşit ea *va vorbi;* se va *face auzită* şi *nu va minţi.* Se va vedea că acesta este Adevărul. Planul divin al Veacurilor trebuie scris clar pe table. Va fi scris atât de clar pentru noi, încât cel care aleargă va putea citi. Cel care doarme nu poate citi; cel care este beat de vinul doctrinei false nu poate citi; cel care stă pe calea păcătoşilor nu poate citi. Dar cel care aleargă poate citi, dacă inima sa este dispusă să înveţe şi este curată.

„Odihnă în Domnul”

Această viziune trebuie clarificată *la timpul stabilit.* Poate noi nu putem citi aspectele timpului cu aceeaşi siguranţă absolută ca şi aspectele *doctrinare;* pentru că timpul nu este atât de clar definit în Scripturi cum sunt doctrinele de bază. Noi încă umblăm prin credinţă şi nu prin vedere. Totuşi, noi nu suntem fără credinţă şi neîncrezători, ci credincioşi şi în aşteptare. Dacă mai târziu se va demonstra că Biserica nu este glorificată până în octombrie 1914, vom încerca să fim mulţumiţi cu orice va fi voinţa Domnului. Noi credem că foarte mulţi care aleargă alergarea pentru premiu vor putea să-I mulţumească lui Dumnezeu pentru cronologie, chiar dacă aceasta se va dovedi a nu fi corectă exact până la an, sau chiar cu până la o diferenţă de câţiva ani. Credem că cronologia este o binecuvântare. Dacă ea ne-ar trezi cu câteva *minute* mai devreme sau cu câteva ore mai devreme dimineaţa decât neam fi trezit altfel, foarte bine! Cei care sunt *treji* primesc *binecuvântarea.*

Cuprins

Dacă 1915 ar trece fără trecerea dincolo a Bisericii, fără Timpul de Strâmtorare etc., unora li s-ar părea a fi o mare calamitate. Nu aşa ar fi cu noi. Vom fi la fel de bucuroşi dacă toţi vom avea schimbarea de la starea pământească la cea spirituală înainte de 1915, şi aceasta este aşteptarea noastră; dar dacă aceasta nu va fi voinţa Domnului, atunci nu va fi nici voinţa noastră. Dacă în providenţa Domnului timpul acela va veni cu douăzeci şi cinci de ani mai târziu, atunci aceea va fi voinţa noastră. Aceasta nu va schimba faptul că Fiul lui Dumnezeu a fost trimis de Tatăl şi că Fiul este Răscumpărătorul rasei noastre; că El a murit pentru păcatele noastre; că El alege Biserica pentru a fi Mireasa Sa; şi că lucrul care urmează acum este stabilirea Împărăţiei glorioase în mâinile acestui mare Mijlocitor, care în timpul Domniei Mijlocitoare va binecuvânta toate familiile pământului. Aceste fapte rămân aceleaşi. Diferenţa ar fi numai de câţiva ani în privinţa timpului stabilirii Împărăţiei.

Dacă octombrie 1915 ar trece şi noi ne-am găsi încă aici şi lucrurile ar continua aşa cum sunt în prezent, şi ar părea că lumea face progres în privinţa rezolvării disputelor şi nu sar întrevedea nici un timp de strâmtorare, iar biserica nominală n-ar fi confederată încă etc., am spune că în mod evident am greşit pe undeva în calculul nostru. În cazul acela ne-am uita iarăşi peste profeţii, să vedem dacă putem găsi o greşală. Şi apoi ne-am gândi: Am aşteptat noi lucrul greşit la timpul corect? Voia Domnului *ar putea* să permită aceasta. Aşteptarea noastră ca Biserică este că schimbarea noastră este aproape. Nici una din binecuvântările Restabilirii nu poate veni peste lume până după ce Biserica va fi glorificată.

Alt lucru care trebuie luat în considerare, dacă speranţele noastre nu s-ar realiza atât de curând pe cât ne-am aşteptat, ar fi întrebarea dacă sigur facem parte din clasa aleasă. Dar noi înşine nu ne îngrijorăm deloc. „Ajunge zilei necazul ei.” Nu există oameni în lume atât de binecuvântaţi ca acei care au Adevărul şi servesc Adevărul. Este multă lucrare de făcut.

Nelinişte în toate părţile

Restul oamenilor sunt nemulţumiţi — nu numai biserica nominală, cei care declară că sunt evlavioşi, dar şi toţi ceilalţi. Ei sunt dezamăgiţi în tot ceea ce întreprind să facă. Există nereuşită în toate părţile. Nu demult am vorbit cu un om de afaceri şi conversaţia noastră s-a îndreptat spre chestiuni religioase. El este un om foarte bun; nu ştim dacă este creştin sau nu. Găsim că există foarte mulţi oameni plăcuţi şi foarte onorabili care nu sunt deloc creştini. Acest om, vorbind despre biserici, a spus: „Este un lucru trist — starea bisericilor. Mă interesează în mod deosebit denominaţia metodistă. Cu câtva timp în urmă biserica noastră a vândut bine proprietatea pe care o avea şi a cumpărat un alt loc şi a construit o biserică frumoasă. Şi acum ei cred că dacă există *şaizeci* de persoane care participă la serviciu acolo, aceasta este o bună congregaţie. Şi aşa este şi în altă parte. Oamenii înnebunesc după plăceri. Fiecare vrea să meargă într-o excursie de plăcere — la mare, sau în altă parte. Se pare că nimănui nu-i pasă de religie acum”. Acest om a exprimat spiritului general de dezamăgire. Dar o Zi mai bună este aproape.

În San Francisco, cu un an sau mai mult în urmă, la o convenţie a Şcolii Duminicale, un vorbitor a ţinut o vorbire destul de lungă despre aducerea copiilor în biserică. El a spus că întreaga instituţie a bisericii era posibil să se prăbuşească. A spus că fiecare membru adus într-o biserică a costat şase sute cincizeci de dolari. Apoi a continuat să spună câţi lucrători erau angajaţi şi totuşi îi aduceau numai pe aceştia relativ puţini în biserică.

Ştim că marea majoritate a celor care *sunt* aduşi nu s-ar gândi să se numească sfinţi, sau să pretindă cumva că sunt consacraţi. Acest domn părea a se gândi că nu există mult în Evanghelie pentru o minte *matură.* El a spus că modul care trebuia urmat era să instruieşti un copil pentru biserică şi apoi

Cuprins

el nu se va putea desprinde de ea. Totuşi statisticile arată că dintre miile din Şcolile Duminicale numai un foarte mic număr vor intra vreodată în biserică.

Întristaţi de mărimea lucrării noastre

Unii spun că le pare rău că predicile noastre sunt tipărite în ziarele din toată ţara, din Marea Britanie etc.; şi că intrarea la noi este gratuită şi nu se face nici o colectă de bani. Un predicator a spus: „Cu timpul oamenii vor gândi că este o *crimă* să faci colectă, şi atunci noi unde vom fi? Pastorul Russell ne face pe toţi de ruşine". Un alt lucru pe care îl spun este: „Când sunt propovăduite aceste doctrine, ele influenţează pe cei mai buni pe care îi avem".

Aşa că avem toate motivele să simţim că este minunat, deosebit de minunat, că atunci când noi suntem relativ atât de puţini şi folosim o sumă de bani relativ mică, avem atât de mari privilegii şi ocazii în serviciul Domnului. În *Ziarul Pentru Toţi* a fost dat, cu mai bine de doi ani în urmă, raportul Societăţii Americane de Broşuri, şi apoi a fost dat raportul Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere. Primul a arătat „exces de bunuri peste garanţii, de 851.092, 53 $". Cel de-al doilea nu a arătat nici un exces de bunuri peste garanţii. Rapoartele arată că cel fără exces de bunuri scoate literatură mult mai multă decât celălalt. Noi credem că aceasta demonstrează că în ziua de astăzi sunt minuni.

O foamete — dar nu pentru pâine

Când am fost în Boston cu câtva timp în urmă, un redactor al jurnalului religios ne-a spus în lunea de după discursul nostru: „Am fost la adunarea voastră de ieri; am văzut acea congregaţie imensă. Am privit în jur şi mi-am spus: Ce îi aduce pe aceşti oameni aici? Mi-am amintit că erau atracţii la mare, în parcuri — tot ce îi determină pe oameni să stea deoparte. Totuşi în acea după-amiază caldă de vară erau patru mii prezenţi la adunare, şi două mii n-au avut loc. Noi avem mulţi slujitori în Boston, coruri bune şi totul ca să atragă; dar aceşti slujitori în acest timp al anului au doar patruzeci sau cincizeci la serviciile lor. Cum se face că atât de mulţi au venit la adunarea *ta* şi au stat acolo timp de *două ore?"*

Noi am răspuns că ni se pare că vedem împlinirea profeţiei: „Iată, vin zile," zice Stăpânul Domnul, „când voi trimite foamete în ţară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci de auzirea cuvintelor Domnului" (Amos 8:11,12). Am remarcat mai departe că oamenii au fost hrăniţi cu hrană nesatisfăcătoare şi că ei nu sunt mulţumiţi cu pleava pe care au primit-o, şi că ei nu merg la biserici din pricină că nu cred în doctrina chinului veşnic — predicatorii n-o cred şi nimeni n-o crede, decât un număr relativ mic şi acel număr scade constant.

I-am amintit că aceşti oameni, în loc să audă despre chinul veşnic, acum colegiile le-au oferit sugestii în sensul că strămoşii lor au fost maimuţe; că există mari semne de întrebare în mintea oamenilor; că sunt flămânzi să cunoască Adevărul. I-am spus că noi credem că aşa se explică numărul mare prezent să ne audă, că ei aud ceva mai raţional, ceva mai biblic decât ce auziseră înainte. Aşa că avem toate motivele să fim recunoscători.

„Eliberarea noastră se apropie"

După câte am putut vedea până acum, neîmplinirea evoluţiei depline a evenimentelor în 1915, sau înainte, ar implica faptul că toate aranjamentele cronologice, aşa cum le avem, sunt greşite — vederea noastră despre Seceriş şi toate celelalte. Şi noi nu avem nici *un motiv* să credem că acestea sunt greşite. Ne amintim că nu suntem infailibili şi că judecata noastră nu este infailibilă; dar minunatele

Cuprins

invenţii de astăzi şi lumina care mijeşte în toate părţile, precum şi neliniştea generală, par să confirme cronologia — că suntem în zorile Veacului Nou. Dar cât de departe suntem nu *ştim sigur.* Aşteptăm să apară Soarele Dreptăţii.

Faptul că Viziunea *vorbeşte* acum şi este explicată pe table, este foarte convingător. Credem cu adevărat că „ Se apropie zilele şi toate viziunile se vor împlini cum s-a spus." Ezechiel 12:21-23.

MARELE PRIVILEGIU AL ADEVĂRATULUI SERVICIU

„Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească şi să-Şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi." Mat. 20:28.

Cuvântul *a sluji* are aceeaşi semnificaţie ca şi cuvântul *a servi.* Învăţătorul ne spune că scopul venirii Sale în lume n-a fost un scop egoist. El a fost cu totul mulţumit cu slava pe care o avusese cu Tatăl înainte de a fi lumea (Ioan 17:5). În timp ce este adevărat că Mântuitorul este acum înălţat la o poziţie cu mult mai înaltă decât cea avută înainte, totuşi El ne asigură că n-a venit în lume cu spiritul, cu dorinţa de înălţare. Dimpotrivă, El a venit să *slujească.* El a spus: „Desfătarea mea este să fac plăcerea Ta, Dumnezeul meu. Şi legea Ta este înăuntrul inimii mele". Ps. 40:8.

În ascultare de voinţa divină, Domnul nostru a lăsat slava avută cu Tatăl, a venit pe pământ şi S-a predat la moarte, chiar moarte de cruce. În noaptea vânzării şi arestării Sale a spus: „Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?" El a fost ascultător până la sfârşit.

Înainte de a veni în lume, Domnul nostru a înţeles că omenirea avea nevoie de un Mântuitor şi fără îndoială acest lucru era legat de acceptarea cu bucurie a aranjamentului divin. El a văzut ceva din scopul Tatălui în privinţa omenirii decăzute. Şi în timpul vieţii Sale pământeşti, când a văzut aceste sărmane creaturi în păcat, degradare şi slăbiciune, El na încercat să le facă robi. N-a încercat să-Şi folosească puterea, inteligenţa în mod egoist, pentru confortul Său personal; ci El Şi-a dat viaţa altruist. El a început să realizeze planul pe care-l aranjase Tatăl.

Domnul nostru n-a venit să I se slujească. Na venit în lume să aibă slujitori şi să ia tot ce putea în schimbul cheltuirii unei mici părţi din energia proprie. N-a venit dintr-un motiv egoist, ci să slujească pe alţii — să facă bine. După cum a mărturisit El Însuşi: „Nimeni nu are o iubire mai mare decât acel care *îşi dă viaţa* pentru prietenii săi". El a făcut aceasta în armonie cu planul Tatălui.

Noi însă nu înţelegem că Domnul nostru a refuzat să fie servit de alţii. El a acceptat serviciul altora. Ideea din textul nostru este aceea că El a venit să facă un serviciu, nu să fie servit; şi pentru a-Şi duce la îndeplinire scopul era necesar să devină servitor. Dacă nu era nevoie de acel serviciu, nu putem crede că Domnul S-ar fi umilit şi ar fi luat chip de rob, sau ar fi trecut prin încercările severe ale existenţei Sale pământeşti. Dar El a venit să facă un serviciu necesar pentru binele, fericirea, da, pentru însăşi viaţa întregii familii umane.

Prin neascultarea lui Adam a intrat păcatul în lume. Legea lui Dumnezeu a pronunţat pedeapsa cu moartea pentru acel păcat. Astfel toată rasa lui Adam pierea; şi dacă era ca ea să fie salvată, aşa încât să nu moară ca animalele inferioare, trebuia să fie răscumpărată. Potrivit Legii divine, trebuia să fie un Preţ de Răscumpărare pentru primul om perfect care păcătuise. Singurul Conceput a fost dispus să

Cuprins

satisfacă necesitatea. El S-a bucurat să facă această lucrare, să fie servitor, slujitorul lui Dumnezeu pentru acest scop, datorită nevoii serviciului, fiindcă aducea binecuvântare altora.

Acesta este spiritul care trebuie să însufleţească pe fiecare dintre noi. Noi trebuie să dorim să încorporăm în caracterul nostru acest principiu al serviciului. Să nu servim numai fiindcă ne place să lucrăm, ne place să fim ocupaţi, ci fiindcă ne dăm seama că este necesară o lucrare şi suntem bucuroşi să ne dăm viaţa în acest serviciu binecuvântat.

Atitudinea adevăratei consacrări

Sunt unii care cred că este necesar să spele picioarele altora. Dar deoarece nu se realizează nici un bine adevărat prin astfel de ceremonie — nimic de dorit — nu există nici un motiv să se facă aceasta. Nu ne putem gândi că Isus le-ar fi spălat picioarele ucenicilor decât dacă ei aveau nevoie de spălare. Dar dacă putem face cândva un *adevărat serviciu,* fiecare dintre noi să fie bucuros de ocazia de a servi unui confrate din corpul lui Cristos — spălându-i picioarele sau în oricare alt mod. Ideea este de a aprecia privilegiul serviciului adevărat, mai degrabă decât ocazia de a face ceva numai fiindcă este un serviciu *umil.* Isus a făcut ceea ce a făcut fiindcă a fost un serviciu folositor şi a fost voinţa Tatălui. El a vrut de asemenea să-i înveţe pe ucenici că ei nu trebuie să fie mai presus de înfăptuirea celui mai umil serviciu unul pentru altul ca fraţi. În plus, cuvintele lui Isus cu această ocazie par să accentueze ideea nevoii curăţirii zilnice a ucenicilor Domnului de întinarea pământească. Vezi Ioan 13:6-10.

Depunerea vieţii Domnului nostru a fost îndeplinită moment de moment, zi de zi, în învăţare, în vindecarea bolnavilor, a surzilor, a orbilor, şi în instruirea ucenicilor. În nimic n-a căutat să Se slujească pe Sine. De aceea relatarea este: „Umbla din loc în loc, făcând bine". Să aplicăm acest principiu la noi înşine, căci „cum a fost El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta". Atitudinea adevăratei consacrări este să umblăm în urmele lui Isus şi să căutăm să cunoaştem voia Tatălui pentru a o face. Aceasta implică să fim studenţi ai Bibliei, ca bereenii din vechime, care „cercetau Scripturile în fiecare zi".

Dacă avem spiritul Învăţătorului, vom fi doritori „cât avem ocazie, să facem bine la toţi, dar mai ales celor din casa credinţei" (Gal. 6:10). Şi acesta este sfatul sf. Pavel, care ne-a îndemnat să-l urmăm pe el, după cum el L-a urmat pe Cristos. Vieţile lui Isus şi ale apostolilor ies în relief foarte distinct în paginile istoriei, ca vrednice de remarcat pentru serviciul lor altruist.

Mulţi au domnit peste moştenirea lui Dumnezeu. Contextul arată că Domnul nostru a avut în minte această clasă. El spune că conducătorii neamurilor au exercitat autoritate peste poporul lor, şi aceasta a fost pe socoteala celor conduşi şi foarte rar a fost din dorinţa de a servi poporul.

Egoismul ne face nepotriviţi pentru Împărăţie

Vedem cum Învăţătorul nostru a ajuns să folosească cuvintele din textul nostru. Ucenicii erau atinşi de o boală comună — iubirea de onoare din partea oamenilor, precum şi iubirea de onoare din partea Domnului. Doi dintre ei au făcut o cerere serioasă, de a avea un loc de onoare specială în Împărăţia Sa. Cererea lor a stârnit un spirit de indignare printre cei zece şi a urmat o controversă. Ei aveau fixată în minte ideea că Isus le promisese o parte în Împărăţie (Mat. 19:27-29). Dacă ar fi fost greşit ca ei să aibă această făgăduinţă în minte, ar fi fost greşit şi ca Domnul să le dea făgăduinţa. Dar ei n-au văzut că Tatăl nu va da acel loc celor care nu vor da dovadă de cea mai deplină loialitate faţă de El şi faţă de Cuvântul Lui.

Cuprins

La timpul acela ucenicii aveau o anumită măsură de demnitate falsă sau mândrie, care-i făcea nepotriviţi pentru un loc pe Tron. De aceea Domnul le-a amintit că condiţiile în baza cărora îi va fi dat cuiva un loc pe Tron erau ca acela să dea dovadă de aşa mare loialitate faţă de principiile guvernării lui Dumnezeu şi de aşa mare smerenie a spiritului, încât să fie bucuros să servească pe oricine ar fi în nevoie. Şi El S-a dat ca exemplu.

Parafrazăm cuvintele Domnului nostru: Credeţi că Eu am lăsat cerul şi am venit pe pământ pentru ca oamenii să Mă servească? Nu. Condiţiile la care am venit sunt mult inferioare celor pe care le-am lăsat. Dar Tatăl Mi-a dat privilegiul serviciului în această chestiune şi sunt bucuros să fac acest serviciu, fiindcă este voinţa divină. Am venit să slujesc, să servesc, să-Mi dau viaţa ca Preţ de Răscumpărare pentru toţi.

El le-a prezentat deci această idee — ca ei să se bucure de privilegiul serviciului — să se bucure că au privilegiul de a face ceva într-adevăr folositor altora, în special fraţilor din Corpul lui Cristos. Aplicând larg acest principiu, vedem cum este exemplificat în lume, în afacerile vieţii zilnice. Toţi din familia umană sunt servitori. Unul serveşte ca giuvaergiu, altul ca manufacturier de produse de lână. El serveşte cumpărând lână, transformând-o în stofă şi în haine. Altul serveşte ca băcan şi aprovizionează cu hrană. Unii sunt pedichiurişti, alţii bărbieri, alţii croitori, alţii medici etc. În fiecare caz se face un serviciu pentru alţii.

Dacă ducem lucrurile mai jos, vedem că acest principiu se extinde chiar şi la serviciul animalelor necuvântătoare. Un cal nu se poate ţesăla singur; chiar şi un porc are nevoie să fie servit — are nevoie de troacă, aşternut şi hrană. Noi la rândul nostru suntem serviţi de creaţia animală. Oricine se separă de acest aranjament de serviciu, se depărtează de propriul său bine şi încalcă o Lege a universului. Oricine ajunge la punctul unde nu face nici un serviciu, ci alţii îl servesc, este demn de milă. Va fi nefericit, oricât ar fi de bogat. Oricine ar adopta această atitudine, ar fi arogant şi egoist, şi viaţa lui ar fi lipsită de frumuseţe sau de valoare.

Serviciul o încântare pentru creştin

Adevăratul creştin intră în spiritul serviciului cum a intrat Învăţătorul său şi îi place să facă oricui un serviciu când are ocazie. Dacă sunt din aceia neajutoraţi, bolnavi, acestea sunt ocazii de a servi după capacităţile sale şi după putinţa de a da o mână de ajutor. Noi trebuie să servim pe toţi oamenii „cât avem ocazie, mai ales celor din casa credinţei”.

Unde să tragem linia? Răspunsul este că trebuie să folosim moderaţie. Constatăm că în fiecare zi trecem pe lângă servicii de care alţii au nevoie, dar pe care n-am putut să le facem. Cum deci ar trebui să reglăm chestiunea, fiindcă nu putem face tot ce am vrea? Familia noastră trebuie să fie prima grijă sau responsabilitate. Cel care îi neglijează pe ai săi este mai rău decât un necredincios. Caritatea începe acasă. Dacă avem responsabilităţi acolo, nu putem acorda prea multă mângâiere, atât de mult timp, atât de mulţi bani altora, cum am acorda celor din propria familie.

Lenea nu trebuie încurajată

Cei care au bani au un talant pe care-l pot folosi făcând bine. Ei nu vor găsi foarte multe ocazii în ceea ce priveşte lumea. Chiar dacă am avea milioane de dolari, spiritul unei minţi sănătoase trebuie să ne conducă în folosirea lor. Să dai bani ca să încurajezi pe cineva la risipă, lene şi inactivitate, ar fi o folosire greşită a lor, şi nu a face bine. Dumnezeu a spus: „În sudoarea feţei tale să-ţi mănânci pâinea”.

Cuprins

Cei mai fericiţi oameni sunt cei care sunt angajaţi în muncă; cei mai nefericiţi sunt cei care n-au nimic de făcut, cei care n-au nici o ambiţie.

Noi nu putem face nici măcar pentru familiile noastre tot ce am vrea să facem; căci în cazul celor ai noştri există adesea o lipsă de apreciere. Unele dintre rudele noastre nu au niciodată destul. Nu putem face suficient pentru ei. Trebuie deci să exercităm spiritul minţii sănătoase ca să decidem ce să facem. Să ne amintim întotdeauna că atunci când am intrat în serviciul Domnului ni s-a dat o nouă însărcinare, să facem o lucrare specială în lume.

Ce fel de serviciu ni s-a dat deci? Serviciul de ambasador al Domnului. Trebuie să propovăduim Adevărul oriunde este o ureche care să audă şi un ochi care să discearnă. Cei care nu au ureche de auzit şi ochi de văzut ar putea să ne sfâşie, cum a prezis Învăţătorul (Mat. 7:6). De aceea trebuie să folosim spiritul minţii sănătoase ca să facem deosebire între cei care sunt subiecţi buni pentru Adevăr şi cei care nu sunt.

Noi Îi spunem Stăpânului: Doamne, noi vom da tot timpul nostru Ţie şi Adevărului Tău. Atunci El răspunde: Dar nu trebuie să mergi zdrenţăros sau gol ca să predici Evanghelia. Este potrivit să te îngrijeşti de lucrurile necesare. Dar nu te gândi să strângi o anumită sumă de bani pentru tine mai întâi, şi după aceea să mergi şi să vesteşti Împărăţia.

Noi am putea întreba: Doamne, este aceasta o scuză de a nu face ceva pentru semenii noştri şi pentru familiile noastre? El răspunde că noi nu trebuie să ne neglijăm familiile, ci să ne îngrijim de ei potrivit necesităţilor lor. Însă noi trebuie să ne conducem afacerile cu economie. Dacă familia noastră nu-şi face partea şi nu depune nici un efort când aceştia sunt la o vârstă suficientă şi în stare să-şi câştige singuri cele necesare traiului, atunci noi să nu facem nimic pentru ei; căci având putere, ei n-au nevoie de ajutorul nostru. Trebuie să facem pentru ei numai ce este necesar. Credem că acesta este gândul Domnului.

Responsabilitatea noastră ca administratori

Deşi trebuie să facem bine tututor oamenilor, totuşi serviciul nostru special trebuie făcut în lucrarea Domnului, lucrarea Tatălui, de distribuire a Adevărului. Dar în timp ce facem aceasta, putem spune o vorbă amabilă celor cu care venim în contact. Dacă avem bani, putem ajuta în acel mod. Dar să ne amintim că nu este al nostru nici un bănuţ din ceea ce posedăm, sau nici un moment din timpul nostru. Totul aparţine Domnului şi trebuie cheltuit în privinţa lucrurilor spirituale, în afară de cazul când este o necesitate reală în cele pământeşti. Desigur, lumea nu ne va aprecia aşa de mult ca şi când am face mai mult în cele pământeşti; dar noi nu ne-am primit însărcinarea din partea lumii.

Observăm că spiritul Domnului Isus a avut mare influenţă în lume. Acesta a făcut o impresie adâncă asupra sufletelor nobile şi le-a condus spre înfiinţarea de orfelinate, spitale pentru orbi, case pentru incurabili etc., şi aceste instituţii sunt întreţinute de către public. Se recunoaşte astăzi că este potrivit să fie îngrijiţi cei care nu se pot îngriji singuri. Deoarece lumea a stabilit acest lucru din punctul de vedere al unei afaceri, poporul Domnului este scuzat prin responsabilitatea personală pe care o au ca amabasadori ai lui Dumnezeu. Este un lucru potrivit să se acorde grijă celor bolnavi şi celor schilozi; dar fiindcă oraşul şi statul se îngrijesc, responsabilitatea personală este în mare măsură rezolvată.

Sunt oameni bogaţi care spun: Prefer să mă ocup personal de prietenii mei bolnavi şi să-i trimit într-o instituţie cu preţ ridicat. Dacă unii fac aceasta, este treaba lor. Ei ar mai putea spune: Prefer să trăiesc într-o casă de un milion de dolari. Şi aceasta este treaba lor. Ei au dreptul să facă aşa; şi de

Cuprins

asemenea pot avea propriile lor automobile şi yahturi de plăcere etc. Dar pentru creştin este diferit. Tot ce are aparţine Domnului. De aceea el este într-o poziţie diferită faţă de ceilalţi. El nu trebuie să fie ca lumea. Tot ce face este pentru Dumnezeu — datorită relaţiei sale cu El ca fiu. *„Acum suntem copii* ai lui Dumnezeu."

Cei smeriţi vor fi înălţaţi

Prin cuvintele din textul nostru Învăţătorul îi învăţa pe ucenici că ei nu trebuie să dorească să conducă — El Şi-i dorea ca urmaşi pe aceia care aveau cel mai mult din spiritul Său de smerenie şi serviciu. Dacă ar fi ca cineva să se înalţe, ei ar trebui să aibă corespunzător mai puţină apreciere faţă de acesta; căci „oricine se înalţă va fi smerit, şi cine se smereşte va fi înălţat". Domnul va trimite experienţele care vor înălţa sau vor înjosi, şi noi să ne arătăm aprecierea unde vedem principiile drepte în acţiune. Oricine dă dovadă cel mai mult de Spiritul lui Cristos trebuie să fie mai sus în aprecierea noastră. Oricine are puţin din Spiritul lui Cristos, trebuie să fie mai jos în aprecierea noastră. Aceste caracteristici trebuie să fie observate de noi în tăcere.

Baza pe care lumea operează este egoismul. Acesta este secretul războiului, răzvrătirii, revoluţiei etc. — şi o parte şi cealaltă căutând în mod egoist să stăpânească bogăţiile, onoarea, puterea sau autoritatea. Ca creştini suntem bucuroşi să observăm deosebirea faţă de spiritul care este în noi. Trebuie să ne amintim că suntem prin natură „copii ai mâniei ca ceilalţi". Nu trebuie să presupunem că vom fi schimbaţi instantaneu; dar mintea va fi schimbată, vom creşte treptat tot mai mult asemenea lui Cristos. Şi ca Noi Creaturi în Cristos, trebuie să veghem foarte atent ca nu cumva serviciul care suntem atât de dornici să-l facem Domnului să se vicieze mai mult sau mai puţin, după moda spiritului lumii.

Domnia milenară un serviciu

Domnul nostru, când Îşi va lua marea putere să domnească, nu va avea acelaşi motiv cum au conducătorii din timpul de acum — să-şi asume puterea doar pentru glorie şi laudă personală. El va avea într-adevăr mare putere şi autoritate, dar aceasta va fi în armonie cu ceea ce a aranjat Tatăl ceresc. Va fi o manifestare a gloriei şi puterii, nu ca să zdrobească lumea, ci să o binecuvânteze şi să o ridice. Această lucrare va fi realizată din punctul de vedere al serviciului, cu scopul de a ajuta pe oameni să fie adevăraţi conducători ai lumii; căci Domnia mesianică va înceta când lumea va fi capabilă se se îngrijească de ea însăşi.

Înţelegem că acesta este modul care a fost intenţionat de la început. Tatăl ceresc a făcut pe om să fie regele pământului. Dumnezeu l-a încununat pe om cu slavă şi cinste şi l-a pus peste lucrarea mâinilor Sale (Ps. 8:5, 6; Evr. 2:7). Scopul Său nu este să ţină pe om veşnic sub toiagul de fier. Toiagul va fi numai pentru serviciu temporar, pentru dezvoltarea adevărată a omului, pentru ca rasa să fie adusă înapoi la deplina binecuvântare a privilegiului ei originar ca regi ai pământului.

Împărăţia Domnului, cum vedem, va fi foarte diferită de oricare alta instituită vreodată. Serviciul nostru, ca membri ai Corpului lui Cristos, va fi acelaşi ca al Lui. Noi vom participa cu El la ridicarea omenirii. „El ne-a înviat împreună şi ne-a pus să stăm împreună în locurile cereşti, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginitele bogăţii ale harului Său, în bunătatea Lui faţă de noi, în Hristos Isus." Efes. 2:6, 7.

Cuprins

NUME SCRISE ÎN CARTEA VIEŢII MIELULUI

„Cel care va birui va fi îmbrăcat în haine albe. Nu-i voi şterge nicidecum numele din cartea vieţii şi voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu şi înaintea îngerilor Săi.” Apoc. 3:5.

Invitaţia din acest Veac Evanghelic este pentru o clasă specială, o clasă care declară că nu este în armonie cu condiţiile actuale — nu este în armonie cu păcatul.

Cei care pot ajunge să fie din această clasă sunt din acei cărora li s-a acordat o cunoştinţă a aranjamentului lui Dumnezeu prin Cristos, şi ei se pot folosi de acest privilegiu fără întârziere, dacă aşa aleg, consacrându-se Domnului.

După cum Isus Şi-a dat viaţa pământească în serviciul Tatălui şi al Adevărului, şi a fost înţeles greşit de către cei din jurul Său, tot aşa cei care merg în urmele lui Isus trebuie în acelaşi fel să sufere dezamăgiri în lucrurile pământeşti, dacă vreau să fie părtaşi la slava şi nemurirea Lui. După cum Isus a biruit şi S-a aşezat cu Tatăl pe Scaunul Lui de domnie, tot aşa cei care vor birui vor sta cu Isus pe Scaunul Lui de domnie.

Trebuie să facem deosebire între biruinţa lui Isus şi a urmaşilor Săi. Biruinţa Lui a fost perfectă. În timp ce El a avut instrucţiunile Tatălui şi ajutorul îngerilor, n-a avut pe nimeni ca purtător al păcatului, nimeni să-I atribuie vreo dreptate. Biruinţa Lui a fost deplină şi completă. Urmaşii Săi, fiind imperfecţi în carne, nu pot înfăptui perfect; şi de aceea, prin harul lui Dumnezeu, a fost aranjat aşa încât să poată fi acceptabili prin Isus, dacă ei au *spirit* de învingere, *dorinţă* de învingere — dacă manifestă dreptatea *inimii.* Dar ei trebuie să arate acest spirit învingător, altfel nu pot fi asociaţi cu Domnul nostru în Împărăţia Sa. Ei *trebuie să fie* asemănări ale Învăţătorului lor în spirit, chiar dacă sunt imperfecţi în *carne.*

Astfel chiar în momentul când facem pasul consacrării şi suntem acceptaţi, toate neajunsurile şi imperfecţiunile ne sunt acoperite cu haina dreptăţii lui Cristos. Dar nu numai când avem neajunsuri avem nevoie să fim acoperiţi; toţi cei care sunt reprezentaţi în imaginea simbolică a Scripturilor sunt arătaţi ca fiind îmbrăcaţi. Imaginile date despre Tatăl ceresc *Îl* reprezintă ca fiind îmbrăcat şi imaginile date despre Domnul nostru *Îl* reprezintă ca fiind îmbrăcat. Imaginile Apocalipsei Îi reprezintă pe Domnul nostru şi pe sfinţi îmbrăcaţi în haine albe. Îngerii care s-au arătat la învierea Domnului nostru sunt reprezentaţi îmbrăcaţi în alb. Domnul nostru a spus: „Ferice de cel care veghează şi îşi păzeşte hainele, ca să nu umble gol şi să nu i se vadă ruşinea”.

Biserica glorificată este reprezentată, nu dezbrăcându-şi haina dreptăţii, ci continuând să umble în haine albe. Nu va mai fi o haină *atribuită* însă; dreptatea va fi a noastră proprie. A fi îmbrăcat în haine albe atunci va însemna a fi recunoscut ca unul dintre cei curaţi — nu ca acum, într-o haină a dreptăţii socotite, ci într-o haină a dreptăţii reale. „Trupul este semănat în putrezire şi înviază în neputrezire; este semănat în necinste şi înviază în slavă; este semănat în slăbiciune şi înviază în putere.”

Două cărţi ale vieţii

Biblia menţionează două cărţi ale vieţii — una aparţinând timpului prezent, iar cealaltă Veacului Milenar. După cum citim: „Cel care va birui va fi îmbrăcat în haine albe. Nu-i voi şterge nicidecum numele din cartea vieţii”. Şi: „Nişte cărţi au fost deschise. Şi a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieţii” (Apoc. 3:5; 20:12). Cartea specială a Vieţii care este deschisă acum este cea în care sunt scrise numele tuturor *învingătorilor* din acest Veac Evanghelic. Când facem pasul consacrării şi

Cuprins

suntem concepuţi de Spiritul sfânt, este potrivit să fim *socotiţi* ca aparţinând familiei lui Dumnezeu. Întocmai cum o familie ţine evidenţa membrilor ei — Iosif, Maria, Marta etc. — aşa este şi cu cei care devin membri ai familiei lui Dumnezeu prin Cristos; numele lor vor fi înregistrate.

Această înregistrare a continuat în tot acest Veac. Aceasta înseamnă că cei ale căror nume sunt scrise acolo sunt nu numai membri ai familiei lui Dumnezeu, ci sunt şi membri ai clasei Miresei. Pentru a-şi menţine această poziţie, ei trebuie să fie învingători. Din unele scripturi se pare că şi clasa Mulţimii Mari este inclusă; în alte pasaje nu este. Cei care vor constitui Turma Mică, sau cei care vor fi din Mulţimea Mare, sau cei care vor ajunge la perfecţiune ca fiinţe pământeşti, toţi trebuie să fie învingători. Despre clasa Miresei se spune că sunt „mai mult decât biruitori". Ei vor câştiga o intrare *îmbelşugată* în împărăţia cerească. 2 Pet. 1:10, 11.

Nu putem fi siguri dacă în textul nostru este inclusă Mulţimea cea Mare sau nu. Dintr-un punct de vedere pare ca şi cum ar fi, din alt punct de vedere ca şi cum n-ar fi. Facem bine dacă nu stabilim prea hotărât în mintea noastră, ci aşteptăm să vedem care este intenţia Domnului. Ştim că unele nume vor fi şterse. Toţi cei care vor merge în Moartea a Doua vor fi şterşi din evidenţa specială şi numele lor nu au loc în Cartea Vieţii. Poate şi clasa Mulţimii Mari va fi ştearsă din evidenţa *specială.* Dar nu suntem atât de nerăbdători să-i dăm această interpretare. Ei sunt fraţii noştri şi sunt şi fraţii Domnului şi am vrea să ne gândim la ei cât se poate de favorabil.

Prezentarea înaintea Tatălui

„Voi mărturisi numele lui." Aceasta ne dă, întâi de toate, ideea că deşi am fost concepuţi de Dumnezeu, n-am fost *prezentaţi* Lui încă — în prezenţa Sa reală. Domnul nostru este reprezentat nu numai ca Mirele nostru, ci şi ca Fratele nostru mai mare, şi este ilustrat aşteptându-ne de cealaltă parte până când noi, fraţii Săi, vom trece dincolo. Şi când vom trece dincolo, Domnul nostru fiind Cel căruia Tatăl Ia delegat lucrarea de instruire a noastră în Şcoala lui Cristos, va fi potrivit ca El să ne prezinte Tatălui.

În alt loc, Domnul nostru spune că dacă ne ruşinăm de El, şi El Se va ruşina de noi. Această expresie ar implica mai degrabă că Mulţimea cea Mare nu va fi inclusă aici. Dar suntem siguri de clasa Turmei Mici, că ei vor fi prezentaţi Tatălui şi sfinţilor îngeri ca Mireasa lui Cristos. Acest lucru este ilustrat în Psalmul 45: „Ea va fi adusă la împărat în haine de broderie; şi fecioarele, însoţitoarele ei, vor fi aduse la tine". Cei în mod special mărturisiţi, prezentaţi, sunt numai clasa Miresei. Şi noi trebuie să sperăm şi să ne străduim să putem avea un loc printre aceştia. Locul pe care *Tatăl* ar prefera să-l avem este locul pe care l-am prefera *noi.*

PRINŢUL ÎNTUNERICULUI ÎN OPOZIŢIE CU PRINŢUL LUMINII

8 Februarie – Luca 14-16, 33-36

„Ia seama deci ca lumina care este în tine să nu fie întuneric." Luca 11:35.

Oricât de mult înţelepţii acestei lumi şi-ar bate joc de învăţătura Bibliei că există un diavol personal, şi că el este un prinţ peste oştirea demonică a fiinţelor spirituale — răzvrătiţi împotriva guvernării lui Dumnezeu — să ne amintim întotdeauna că aceasta este învăţătura Bibliei, de la Geneza la Apocalipsa. Dificultatea pentru înţelepţii lumii acesteia este că mintea lor nu este îndrumată de

Cuprins

Cuvântul lui Dumnezeu. Ei spun că este destul de greu să crezi într-un Dumnezeu şi într-o oaste de îngeri, servitorii Săi, fiinţe spirituale şi invizibile pentru oameni. Mult mai dificil este — ba chiar iraţional pentru ei — să creadă într-un alt conducător spiritual şi altă oştire spirituală, adversarii lui Dumnezeu. Ei gândesc că nu ar fi posibil ca Dumnezeu să creeze fiinţe opuse Lui; sau că, dacă fiind create sfinte ele au devenit împotrivitorii dreptăţii, un Creator atotputernic nu le-ar distruge, ci le-ar permite să-şi continue împotrivirea lor rea.

Biblia explică faptul că Satan a fost primul încălcător, şi faptul că înainte a fost un heruvim, un înger de rang şi natură superioare, care şi-a pierdut loialitatea faţă de Dumnezeu prin mândrie şi ambiţie; şi că el a sedus la neascultare pe cei pe care Biblia îi numeşte acum o oştire de demoni. Biblia arată pretutindeni că această oştire de fiinţe spirituale este asociată cu Pământul nostru, şi nu se află într-un cuptor de foc îndepărtat torturându-i pe oamenii morţi.

Biblia arată că lui Dumnezeu nu-I lipseşte puterea să Se ocupe de aceşti răzvrătiţi, ci El le permite pentru un timp, le îngăduie să arate roadele păcatului, mâniei, răutăţii, urii, invidiei, conflictului — ca lecţie pentru îngeri şi pentru oameni. Ei sunt sub anumite limitări pe care apostolul le numeşte „lanţurile întunericului”. Lor nu le-a fost permis să se materializeze ca oameni de la Potop încoace. Dar ei au căutat să intre în relaţie cu omenirea; şi în măsura succesului lor se spune că victimele lor sunt obsedate de spirite rele. Când victoria este completă, se spune că victima este posedată de un demon şi este nesănătoasă mintal.

Se estimează că o jumătate dintre cei care se află în ospiciile de alienaţi mintal sunt posedaţi de demoni — demonii aparţinând chiar acelei clase menţionate atât de des în legătură cu slujirea Domnului nostru. După cum în trecut ei căutau legătură prin vrăjitoare, vrăjitori, necromanţi etc., tot aşa şi astăzi, ei caută legătură cu omenirea prin jocuri spiritiste, planşete şi medii spiritiste. Omenirea, înşelată de doctrinele acestor demoni învăţate în Evul Mediu (1 Timotei 4:1), a neglijat mărturia lui Dumnezeu din Biblie în sensul că morţii sunt adormiţi şi „nu ştiu nimic” (Eclesiastul 9:5). „Gândurile lor pier”, până la trezirea lor în dimineaţa Noilor Aranjamente, numită altfel „ziua lui Cristos” — „timpurile restabilirii” — ziua Milenară (Filipeni 1:10; Fapt. 3:21). Studiul de astăzi Îl prezintă pe Învăţătorul eliberându-l pe un om de posesie demonică. Oamenii au înţeles corect care era dificultatea; dar, fiind opuşi Învăţătorului, unii dintre ei au spus cu răutate că demonii îi erau supuşi lui Isus pentru că El era chiar Satan, Belzebul, prinţul diavolilor. Alţii au spus: Miracolele tale sunt toate pământeşti; arată-ne vreun semn din cer.

Isus a răspuns la acuzaţia că El era prinţul demonilor, mai degrabă decât Prinţul Luminii, arătând că dacă Satan îşi scotea afară propriile sale oştiri, aceasta însemna o luptă în tabăra celor răi, ceea ce implica faptul că această casă a lui Satan era dezbinată şi că în curând va cădea. Ar fi neînţelept, prin urmare, ca Satan să scoată afară pe Satan; în consecinţă, un astfel de argument nu ar avea nici o greutate. Dar, a spus Isus, alţi evrei au exercitat aceeaşi putere de a scoate demoni şi nu i-aţi învinuit niciodată de a fi prinţii demonilor. Şi cum ar putea fi câţiva prinţi ai demonilor? Judecaţi după aceasta dacă acest argument împotriva Mea este bun. Dar, dimpotrivă, pentru aceia dintre voi care îşi dau seama de adevărul că Eu scot demoni cu „degetul” lui Dumnezeu, cu puterea lui Dumnezeu, nu va fi nici o îndoială că această putere, pe care Eu o posed mai mult decât alţii, şi pe care am exercitato şi prin apostolii Mei, este o dovadă de favoare specială de la Dumnezeu şi o confirmare a mărturiei Mele că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape de voi — că puterea acelei Împărăţii este exercitată în mijlocul vostru.

Dar, de fapt, când acea naţiune L-a respins pe Cristos, Împărăţia pe care Dumnezeu le-a oferito le-a fost luată. Oferta a încetat. Ei au fost puşi la o parte pentru un timp de la favoarea lui Dumnezeu, în

Cuprins

timp ce Mesajul Harului şi al Adevărului a început de atunci să adune un alt Israel — atrăgând mai întâi dintre evrei pe aceia care erau israeliţi cu adevărat; şi mai târziu, mergând în toate părţile, a adunat pentru aceeaşi clasă pe cei evlavioşi din fiecare naţiune.

Puterea lui Isus de a scoate demoni a arătat că El era pe deplin competent să Se ocupe de prinţul acestei lumi, prinţul întunericului, Satan; şi că, dacă Împărăţia ar fi fost stabilită atunci, Satan şi îngerii lui ar fi fost legaţi sau restricţionaţi atunci. Totuşi, având în vedere respingerea cunoscută dinainte şi prezisă a lui Isus şi a Împărăţiei, lucrarea de legare a lui Satan nu a progresat, ci a întârziat până la a Doua Venire a lui Isus. Atunci, clasa Miresei Sale fiind între timp aleasă ca să fie comoştenitori în Împărăţie, El Îşi va lua marea Sa putere şi va domni. Atunci Se va ocupa de Satan şi de demonii subordonaţi lui; da, împreună cu toţi cei ce au cultivat păcatul şi spiritul lui Satan care a pus stăpânire atât de serios pe omenire în condiţiile căderii.

Legarea lui Satan

Domnul nostru spune că la sfârşitul acestui Veac Evanghelic Satan va fi legat pentru o mie de ani (mia de ani a domniei glorioase a lui Mesia), ca să nu mai poată înşela omenirea, cum a înşelat-o şi a amăgit-o timp de şase mii de ani, punând întunericul în locul luminii şi prezentându-L pe Tatăl ceresc într-o lumină falsă, ca fiind cea mai rea fiinţă imaginabilă, complotând şi predestinând mii de milioane de oameni să se nască şi să meargă în chinul veşnic.

Isus ilustrează controlul lui Satan asupra lumii din prezent, asemănându-l cu un om puternic, înarmat şi care îşi păzeşte palatul. El îşi poate menţine controlul până când vine unul mai puternic, îl învinge şi ia în stăpânire bunurile sale pe care le-a câştigat pe nedrept. Astfel Isus a prezis că Împărăţia Sa Mesianică va fi mai puternică decât aceea a lui Satan, şi o va controla şi îl va lega pe Satan. Rezultatul va fi eliberarea omenirii din blestemul păcatului şi al morţii care a stat asupra rasei de şase zile mari de câte o mie de ani fiecare. Împărăţia lui Mesia va fi în cea dea şaptea zi mare, sau în Sabat, când toţi cei care Îl vor accepta pe Mântuitorul vor intra în odihnă.

Între timp Isus, conform planului Tatălui, în timpul acestui Veac Evanghelic, prin Mesajul Său şi prin Mesajul apostolilor, adună din lume o clasă a Miresei, pentru a fi comoştenitori cu El în Împărăţie. Lui Satan i se îngăduie libertate considerabilă în încercarea loialităţii tuturor acestora. Nu pot fi decât cei doi stăpâni. Cu bună ştiinţă sau din ignoranţă, oamenii îl servesc fie pe Unul fie pe celălalt. După cum a spus Isus: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea”.

Întreaga lume obsedată

Sf. Pavel declară că prinţul acestei lumi (Satan) „lucrează acum în copiii neascultării”. Isus a avut acelaşi gând şi a asemănat lumea cu bieţii demonizaţi pe care îi eliberase din strânsoarea lui Satan. În mod asemănător, toţi cei care Îl acceptă pe Cristos sunt eliberaţi de puterea lui Satan. Deci, păcatul să nu domnească în trupul vostru muritor. Romani 6:12.

Isus reprezintă aceste inimi ca fiind măturate şi împodobite — păcatele iertate şi harul lui Dumnezeu primit. Dar El declară că Satan va căuta să recâştige controlul asupra acestora prin spiritul lumii — mândrie, mânie, răutate, ură, conflicte, lucruri ale cărnii şi ale diavolului (Matei 12:43-45). „Împotriviţi-vă lui tari în credinţă”, scrie apostolul (1 Petru 5:9). Dacă lui Satan nu i se opune rezistenţă, pericolul este ca lumina şi binecuvântarea primite prin cunoştinţa lui Dumnezeu să devină un blestem şi un prejudiciu; şi că rezultatul pentru o astfel de persoană va fi mai rău decât înainte de a veni în relaţie cu Cristos.

Cuprins

Isus a subliniat aceasta, declarând că după cum o lumânare nu trebuie pusă sub baniţă şi ascunsă, ci trebuie expusă pentru a face bine, tot aşa lumina Adevărului, harul lui Dumnezeu primit, nu trebuie ascunse, ci trebuie lăsate să strălucească spre slava lui Dumnezeu. Altfel lumina s-ar stinge şi întunericul ar predomina. Ochiul reprezintă inteligenţa; şi atâta vreme cât avem adevărata iluminare, sau inteligenţă, prin aceasta întregul corp este binecuvântat; dar dacă inteligenţa este distrusă, dacă ochiul este orbit, întregul corp va suferi şi va fi în întuneric.

Prin urmare, oricine primeşte lumina trebuie să-i acorde atenţie ca unui lucru preţios, ca nu cumva s-o piardă şi să fie în schimb în întuneric. Ochiul, lumina, reprezintă aici iluminarea Spiritului sfânt, care are cea mai mare putere să ne binecuvânteze; şi aceasta, dacă s-ar pierde, ar însemna pentru noi un întuneric chiar mai mare decât cel pe care l-am avut înainte de a veni la cunoştinţa Domnului.

CINE SE POATE RUGA ŞI PENTRU CE?

1 FEBRUARIE – Luca 11:1-13.

„Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi; bateţi şi vi se va deschide!” Luca 11:9.

Se pare că de obicei Isus Se ruga singur. Citim că în unele ocazii El a petrecut noaptea în rugăciune către Dumnezeu. Cât ar fi fost de nepotrivit dacă El Însuşi ar fi Tatăl, care a fost un timp cu oamenii şi la exterior S-a arătat ca „omul Hristos Isus”! Dar cât de potrivită este ideea că Isus S-a rugat Tatălui, când este luată în legătură cu propria Sa declaraţie: „Tatăl este mai mare decât Mine” (Ioan 14:28); „M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis” (Ioan 6:38); „Eu nu pot să fac nimic de la Mine Însumi; judec după cum aud de la Tatăl.” Ioan 5:30.

În loc să fie Tatăl care S-a prefăcut a fi om, Isus a fost Logosul, Cuvântul, Mesajul lui Dumnezeu, pe care Tatăl L-a sfinţit şi L-a trimis în lume ca să fie Răscumpărătorul lumii, şi care în curând va fi Împăratul ei, ca să o elibereze de puterea lui Satan şi a păcatului, şi să restabilească pe cei doritori şi ascultători la asemănarea divină, la favoarea Tatălui şi la viaţă veşnică. Isa. 25:6-8; Rom. 8:21.

Dându-Şi seama de importanţa misiunii Sale, Isus a păstrat legătura cum se cuvine cu marele Autor al Planului de Mântuire, Tatăl Său ceresc. Rugăciunile Sale n-au fost glume: ele au fost sincere. El S-a închinat Tatălui în spirit şi în adevăr, cum a spus El că trebuie să facă toţi dacă vreau să fie plăcuţi Tatălui.

Fără îndoială că ucenicii au observat frecvenţa rugăciunii Învăţătorului şi binecuvântarea pe care a primit-o din ea. În loc să-i îndemne să se roage, Isus i-a învăţat prin exemplu să dorească privilegiul şi binecuvântarea rugăciunii. La timpul potrivit ei I-au cerut instrucţiuni spunând: „Doamne, învaţă-ne să ne rugăm!” Este bine să întrebăm cine se poate ruga şi ce lucruri putem cere de la marele Creator, altfel ne-am putea ruga fără autoritate, sau neam putea ruga nepotrivit, cum spune sf. Iacov că fac unii.

Există o deosebire între închinare — adorare, omagiu — şi rugăciune. Oricine poate oferi omagiu Domnului, să-şi plece genunchii şi să exprime mulţumiri şi apreciere. Dar a face cereri lui Dumnezeu, rugăciuni, acest privilegiu este clar limitat. Evreii au fost privilegiaţi să ofere rugăciuni, fiindcă ei ca popor au fost în relaţie tipică cu Dumnezeu sub Legământul Legii, ca o „casă a

Cuprins

servitorilor". Dar neamurile n-au avut nici un privilegiu să se apropie de Dumnezeu în rugăciune până după ce favoarea evreiască sa sfârşit — la trei ani şi jumătate după răstignirea lui Isus.

Primul dintre neamuri ale cărui rugăciuni au fost primite, potrivit Bibliei, a fost Corneliu. Dar nici chiar rugăciunile lui n-au fost acceptabile până când a fost instruit în privinţa lui Cristos şi a lucrării Sale răscumpărătoare, şi apoi a devenit urmaş al lui Isus. Atunci rugăciunile sale şi consacrarea sa au fost acceptabile Tatălui şi el a fost primit în familia lui Dumnezeu ca fiu. Atunci ca fiu a avut dreptul sau privilegiul rugăciunii. Fapt. 10:25-48.

La fel şi astăzi, deşi oricine poate oferi închinare şi reverenţă lui Dumnezeu, nimeni nu este privilegiat să se roage decât dacă a devenit ucenic consacrat al lui Isus, cu excepţia copiilor imaturi ai unor astfel de persoane consacrate. În toată lumea lecţia de astăzi este interpretată greşit. Cuvintele lui Isus, „Tatăl nostru", vor fi interpretate greşit ca să însemne „paternitatea lui Dumnezeu şi fraternitatea oamenilor". Contextul este ignorat. Faptul că aceştia care au fost instruiţi să se roage „Tatăl nostru" au fost ucenici consacraţi, este ignorat.

Există o tendinţă generală de a ignora credinţa personală în sângele răscumpărător — de a ignora faptul că nimeni nu vine la Tatăl decât prin Fiul (Ioan 14:6). Adam într-adevăr a fost creat fiu al lui Dumnezeu; dar neascultarea lui şi sentinţa la moarte au anulat această relaţie, care nu poate fi restabilită decât în modul stabilit de Dumnezeu — prin Cristos. Rugăciunea este un privilegiu minunat. Nu este pentru păcătoşi, ci pentru cei care au fost îndreptăţiţi prin marele Avocat pe care Tatăl La stabilit — Isus.

Rugăciunea model pe care Isus a dat-o urmaşilor Săi este foarte simplă. Este lipsită de egoism. În loc de „Eu" şi „Mine", rugăciunea cuprinde pe toţi cei care sunt cu adevărat poporul Domnului, din orice clasă — noi, pe noi, al nostru. Este lipsită de egoism, de asemenea, prin aceea că nu este o rugăciune pentru binecuvântări pământeşti. Numai cererea „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi" poate fi interpretată că se aplică chiar şi la cele mai simple binecuvântări pământeşti. Şi aceasta poate fi înţeleasă că înseamnă mai ales hrana spirituală.

Rugăciunea începe cu o recunoaştere respectuoasă a măreţiei şi sfinţeniei numelui sau caracterului Tatălui ceresc. Apoi vine o recunoaştere a stării actuale de păcat din lume şi o recunoaştere a credinţei în făgăduinţa pe care a dat-o Dumnezeu, că în cele din urmă Împărăţia Sa pe pământ va fi stabilită, va răsturna domnia Păcatului şi a Morţii care a predominat timp de şase mii de ani şi va lega pe Satan, „prinţul acestei lumi" (Apoc. 20:1-3). Cererea „Vie împărăţia Ta" manifestă nu numai credinţă în Dumnezeu şi în făgăduinţa Sa de a aboli păcatul şi a stabili dreptatea pe pământ, ci înseamnă mai mult, şi anume, că acel care cere este în armonie cu Dumnezeu şi cu dreptatea Sa şi în dezarmonie cu domnia Păcatului şi a Morţii.

Cererea următoare este: „Facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ". Aceasta înseamnă încredere deplină în făgăduinţa lui Dumnezeu, că Împărăţia Sa, când va fi stabilită, nu va fi un eşec — că Satan va fi legat; că domnia Păcatului şi a Morţii se va sfârşi; că lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu va umple tot pământul şi va triumfa, distrugând pe toţi împotrivitorii cu voia, până când în final orice genunchi se va pleca şi orice limbă va mărturisi spre slava lui Dumnezeu.

Este o expresie de încredere că Împărăţia va efectua o deplină restabilire a pământului la starea lui edenică şi a omului la perfecţiunea sa primară după chipul Creatorului său; căci numai când aceste condiţii vor predomina va fi posibil ca voia lui Dumnezeu să se facă atât de perfect pe pământ cum se face acum în cer. Un gând cuprins aici este că atunci când păcatul şi moartea vor fi fost înlăturate,

Cuprins

omenirea va fi aşa de fericită în favoarea lui Dumnezeu cum sunt îngerii acum. Isus a exprimat clar aceasta mai târziu, asigurându-ne că în cele din urmă nu va mai fi suspin, plâns şi moarte, fiindcă toate lucrurile dintâi ale păcatului şi morţii vor fi trecut. Apoc. 21:5.

Cererea pâinii zilnice implică înţelegerea că întreţinerea noastră, atât materială cât şi spirituală, trebuie să vină de la Dumnezeu. Iar nespecificarea vreunui fel de hrană implică nu numai foame şi dorinţă din partea noastră, ci şi o deplină resemnare la prevederea înţelepciunii divine.

Când cei îndreptăţiţi se roagă „Iartă-ne greşelile noastre", ei nu se referă la păcatul originar; căci ei au fost eliberaţi de acea condamnare prin îndreptăţirea lor. Prin greşeli se înţelege acele imperfecţiuni neintenţionate care aparţin tuturor şi pe care toţi urmaşii lui Isus se străduiesc să le biruie. Cererea să ne fie iertate neajunsurile aşa cum suntem noi generoşi şi iertători faţă de cei care ne greşesc este o reamintire a termenilor generali ai relaţiei noastre cu Dumnezeu. Noi nu putem creşte în har şi rămâne în strălucirea soarelui favorii lui Dumnezeu decât dacă cultivăm spiritul iubirii, care este spiritul lui Dumnezeu — un spirit iertător, generos în relaţiile noastre cu alţii. Dumnezeu astfel intenţionează să favorizeze mai ales pe aceia care se luptă în mod deosebit să exemplifice îndurarea Sa graţioasă.

„Nu ne lăsa în ispită" arată că noi suntem conştienţi că suntem înconjuraţi de puterile răului, şi ca Noi Creaturi n-am fi în stare să ne împotrivim cu succes acestora decât dacă am avea ajutor divin. „Şi ne izbăveşte de cel rău" este o recunoaştere că Satan este marele nostru adversar; că suntem vigilenţi ca să ne împotrivim lui şi totuşi ne dăm seama de neputinţa noastră, de nevoia noastră de ajutor divin. „Nu suntem în neştiinţă despre planurile lui Satan" (2. Cor. 2:11). „Noi n-avem de luptat numai împotriva cărnii şi a sângelui, ci împotriva duhurilor răutăţii din locurile înalte." Efes. 6:12.

„Căutaţi, bateţi, cereţi — şi veţi primi"

În versetele de încheiere ale studiului, Isus a sfătuit ca rugăciunea să fie cu ardoare sau cu seriozitate, nu numai cuvinte lipsite de viaţă, formale. El a dat ilustraţia omului care la început a refuzat deranjul din partea prietenului său, dar în final a fost mişcat de seriozitatea cererii lui. Deci, când ne rugăm să vină Împărăţia lui Dumnezeu şi să se facă voia Lui, deoarece se amână mult, noi să nu gândim că rugăciunile noastre trec neobservate. Ne rugăm în armonie cu făgăduinţa divină, şi deşi nu grăbim Împărăţia prin rugăciunile noastre, noi intrăm într-o binecuvântare a odihnei prin credinţă, aducând continuu în mintea noastră aceste făgăduinţe ale lui Dumnezeu şi astfel aşteptând pe Domnul pentru împlinirea făgăduinţei Sale.

Ceea ce vrea Dumnezeu să dea într-adevăr poporului Său este Spiritul sfânt. Din pricina imperfecţiunilor cărnii, nici unul dintre noi nu putem fi umpluţi cu Spirit la început, cum a fost Învăţătorul nostru perfect. Dar pe măsură ce mergem la Dumnezeu dorind să fim umpluţi cu spiritul Său, dorind să fim în armonie cu El, dorind să fim în asemănarea caracterului Său, prin căutare găsim şi prin batere ni se deschide uşa.

Să nu ne temem că Tatăl nostru ceresc ne va da un răspuns rău la cererile noastre. Oare un părinte pământesc va da unui copil flămând o piatră când cere pâine; un şarpe când cere peşte; un scorpion când cere un ou? Sigur că nu! Trebuie să ştim că Tatăl ceresc este mult mai bun decât noi, mult mai blând, mult mai drept şi iubitor, şi că Lui Îi place să dea darurile Sale bune, Spiritul Său sfânt, ucenicilor consacraţi ai lui Isus care caută cu seriozitate.

Cuprins

Mulțumiri cu rugăciuni și implorări

Următoarele versete au fost puse laolaltă de Fratele Daniel Toole:

FACEȚI-VĂ TIMP SĂ VĂ RUGAȚI

Psalmi 109:4 Deşi eu îi iubesc, ei mi se împotrivesc, totuşi eu mă rog.

Faptele Apostolilor 6:4 Dar noi vom stărui în rugăciune şi în serviciul cuvântului.

Luca 6:12 În zilele acelea, el s-a dus pe munte să se roage şi a petrecut toată noaptea rugându-se lui Dumnezeu.

Eclesiast 5:2 Nu te grăbi să deschizi gura şi să nu ţi se pripească inima să rostească vreun cuvânt înaintea adevăratului Dumnezeu. Fiindcă adevăratul Dumnezeu este în ceruri, dar tu eşti pe pământ.

RUGAȚI-VĂ ÎN ASCUNS

Matei 6:6 Dar tu, când te rogi, intră în camera ta şi, după ce închizi uşa, roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns. Atunci Tatăl tău, care vede în ascuns, te va răsplăti.

Matei 14:23 În cele din urmă, după ce le-a dat drumul mulţimilor, a urcat numai el pe munte ca să se roage. Deşi se făcuse târziu, era acolo singur.

RUGAȚI-VĂ ÎN PREZENȚA LUI DUMNEZEU

Iacob 4:8 Apropiaţi-vă de Dumnezeu, iar el se va apropia de voi! Curăţaţi-vă mâinile, păcătoşilor, şi purificaţi-vă inimile, nehotărâţilor!

Marcu 11:22,24 Să aveţi credinţă în Dumnezeu! Toate lucrurile pe care le cereţi când vă rugaţi, să aveţi credinţă că le-aţi şi primit şi le veţi avea.

2 Cronici 20:6 O, Doamne, Dumnezeul strămoşilor noştri, nu eşti tu Dumnezeu în ceruri, nu stăpâneşti tu peste toate împărățiile naţiunilor şi nu sunt în mâna ta puterea şi tăria, astfel că nimeni nu ţi se poate împotrivi?

CA UN COPIL TATĂLUI SĂU

Luca 11:11-13 Cine este printre voi tatăl care, dacă fiul lui îi cere un peşte, să-i dea un şarpe în loc de peşte? Sau, dacă îi cere un ou, să-i dea un scorpion? Aşadar, dacă voi, deşi sunteţi răi, ştiţi să le daţi daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl din cer le va da spirit sfânt celor care i-l cer!

RĂSPUNS SIGUR

Matei 7:7,8 Continuaţi să cereţi şi vi se va da, continuaţi să căutaţi şi veţi găsi, continuaţi să bateţi şi vi se va deschide. Căci oricine cere primeşte, oricine caută găseşte şi oricui bate i se va deschide.

Iacob 1:5 Astfel, dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, să i-o ceară neîncetat lui Dumnezeu, căci el le dă tuturor cu generozitate şi fără să reproşeze şi ea îi va fi dată.

Ioan 14:13 Orice veţi cere în numele meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie glorificat prin Fiul. Dacă veţi cere ceva în numele meu, voi face.

RUGAȚI-VĂ CU CREDINȚĂ ÎN DUMNEZEU

Cuprins

Marcu 11:22 Răspunzând, Isus le-a zis: "Să aveţi credinţă în Dumnezeu!

1 Ioan 5:14,15 Aceasta este încrederea pe care o avem în El: că, indiferent ce am cere după voinţa sa, El ne ascultă. Mai mult decât atât, dacă ştim că ne ascultă cu privire la orice lucru pe care îl cerem, ştim că vom avea lucrurile cerute, fiindcă i le-am cerut lui.

1 Cronici 5:20 Şi au fost ajutaţi în războiul împotriva acestora, astfel că hagareniții şi toţi cei care erau cu ei au fost daţi în mâna lor, căci în război au strigat către Dumnezeu după ajutor şi el le-a ascultat cererile, fiindcă s-au încrezut în el.

1 Ioan 3:21,22 Iubiţii mei fraţi, dacă inima noastră nu ne condamnă, avem libertate de exprimare înaintea lui Dumnezeu şi orice lucru cerem primim de la el, pentru că respectăm poruncile sale şi facem ce este plăcut în ochii săi.

Evrei 10:19,20 Aşadar, fraţilor, fiindcă putem să intrăm cu îndrăzneală prin intermediul sângelui lui Isus în locul sfânt, pe calea pe care el a inaugurat-o pentru noi ca drum nou şi viu prin perdea, adică prin carnea sa.

Iacob 1:6,7 Dar să i-o ceară neîncetat şi cu credinţă, fără să se îndoiască deloc, fiindcă cel care se îndoieşte este ca valul mării împins de vânt şi purtat încoace şi-ncolo. De fapt, omul acela să nu creadă că va primi ceva de la Domnul.

Marcu 11:24 De aceea vă spun: Toate lucrurile pe care le cereţi când vă rugaţi, să aveţi credinţă că le-aţi şi primit şi le veţi avea.

RUGAȚI-VĂ FĂRĂ DE VINOVĂȚIE

Plângeri 3:40, 44 Să ne examinăm căile, să le cercetăm şi să ne întoarcem la Domnul. Te-ai învăluit cu un nor gros, ca rugăciunea să nu străbată până la tine.

Psalmi 66:16-18 Veniţi, ascultaţi, voi toţi, care vă temeţi de Dumnezeu, şi vă voi istorisi ce a făcut el pentru sufletul meu! L-am chemat cu gura mea şi l-am lăudat cu limba mea. Dacă am privit în inima mea spre ceva rău, Domnul nu mă va auzi.

1 Petru 3:7 Tot aşa, voi, soţilor, continuaţi să locuiţi cu ele potrivit cunoştinţei, dându-le onoare ca unui vas mai slab, cel feminin, fiindcă sunteţi şi moştenitori cu ele ai favorii nemeritate a vieţii, pentru ca rugăciunile voastre să nu fie împiedicate.

1 Ioan 3:20-22 Iubiţii mei fraţi, dacă inima noastră nu ne condamnă, avem libertate de exprimare înaintea lui Dumnezeu şi orice lucru cerem primim de la el, pentru că respectăm poruncile sale şi facem ce este plăcut în ochii săi.

RUGAȚI-VĂ DIN TOATĂ INIMA

Psalmi 119:145 Strig din toată inima. Răspunde-mi, o, Doamne! Voi respecta dispoziţiile tale.

Psalmi 21:2 I-ai dat tot ce-i dorea inima şi nu i-ai refuzat cererea buzelor.

CU ÎNCREDERE ÎN CREDINCIOȘIA DOMNULUI

Evrei 10:23 Să ţinem cu tărie la mărturisirea publică a speranţei noastre, fără şovăire, fiindcă cel care a făcut promisiunea este credincios.

Deuteronom 7:9 Tu ştii bine că Domnul, Dumnezeul tău, este adevăratul Dumnezeu, Dumnezeul cel credincios, care îşi ţine până la a mia generaţie legământul şi bunătatea iubitoare faţă de cei ce-l iubesc şi faţă de cei ce respectă poruncile sale,

Numeri 23:9 ,19 Căci îi văd de pe vârful stâncilor şi îi privesc de pe dealuri. Acolo ei locuiesc separat ca popor şi nu se numără printre naţiuni. Dumnezeu nu este om ca să mintă, nici fiu al omului ca să-i pară rău. A spus el un lucru şi nu-l va face? A vorbit el şi n-a împlinit?

Cuprins

Evrei 11:11 Tot prin credinţă, Sara a primit putere să conceapă un urmaş când îi trecuse deja vârsta, fiindcă l-a considerat credincios pe cel care făcuse promisiunea.

Neemia 9:23 I-ai făcut pe fiii lor la fel de mulţi ca stelele cerurilor. Apoi i-ai dus în ţara în care le-ai promis strămoşilor lor că vor intra s-o ia în stăpânire.

CU ÎNCREDERE ÎN PUTEREA LUI DUMNEZEU

Geneza 18:14 Îi este oare ceva imposibil Domnului? La timpul fixat, la anul pe vremea aceasta, mă voi întoarce la tine şi Sara va avea un fiu".

Ieremia 32:17 O, Doamne Dumnezeule! Iată că tu ai făcut cerurile şi pământul cu puterea ta cea mare şi cu braţul tău întins. Nici un lucru nu este prea greu pentru tine.

Luca 1:37 Pentru că la Dumnezeu nimic nu e cu neputinţă.

2 Cronici 14:11 Şi Asa l-a chemat pe Domnul, Dumnezeul său, şi a zis: "O, Doamne, când este nevoie de ajutor, pentru tine nu contează că sunt mulţi sau că sunt fără putere. Ajută-ne, o, Doamne, Dumnezeul nostru, căci pe tine ne bizuim şi în numele tău am venit împotriva acestei mulţimi! O, Doamne, tu eşti Dumnezeul nostru! Să n-aibă omul muritor putere în faţa ta!"

Efeseni 3:20 Iar a celui ce, potrivit puterii sale care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau ne imaginăm.

CU ÎNCREDERE ÎN DRAGOSTEA ŞI ÎNDURAREA LUI DUMNEZEU

Psalmi 51:1 Îndură-te de mine, o, Dumnezeule, în marea ta bunătate iubitoare! Şterge-mi fărădelegile, după bogăţia îndurărilor tale!

Daniel 9:18 Pleacă-ţi urechea, Dumnezeul meu, şi ascultă! Deschide-ţi ochii şi vezi starea noastră de pustiire şi oraşul care a fost numit după numele tău, căci noi facem cereri înaintea ta nu datorită faptelor noastre drepte, ci datorită multelor tale îndurări.

Psalmi 25:8, 6 Domnul este bun şi drept. De aceea, el îi învaţă pe păcătoşi calea cea dreaptă . . . Aminteşte-ţi de îndurările tale, o, Doamne, şi de bunătatea ta iubitoare, căci ele sunt din veşnicie!

Psalmi 31:16 Fă să strălucească faţa ta peste slujitorul tău! Salvează-mă în bunătatea ta iubitoare!

Psalmi 119:76 Să fie, te rog, bunătatea ta iubitoare spre mângâierea mea, după cuvintele pe care i le-ai spus slujitorului tău!

Romani 4:19-21 Şi, deşi nu a slăbit în credinţă, el s-a gândit la corpul său, care era deja atins de moarte, fiindcă avea aproape o sută de ani, precum şi la pântecele Sarei, care era ca şi mort. Dar, datorită promisiunii lui Dumnezeu, el n-a şovăit prin necredinţă, ci a devenit puternic prin credinţă şi i-a dat glorie lui Dumnezeu, fiind pe deplin convins că el putea să şi facă ceea ce promisese.

PLEDÂND PENTRU NEVOILE NOASTRE

Psalmi 22:11 Nu sta departe de mine, căci necazul este aproape, căci nu este nimeni altul care să dea ajutor.

Psalmi 142:6 Ia aminte la strigătul meu de implorare, căci sunt sleit de puteri! Scapă-mă de persecutori, căci sunt mai tari decât mine!

Psalmi 72:12-14 Căci el îl va scăpa pe săracul care strigă după ajutor, pe cel asuprit şi pe cel neajutorat. El va avea milă de cel în condiţie umilă şi de sărac, va salva sufletele săracilor. Le va elibera sufletul de asuprire şi de violenţă şi sângele lor va fi preţios în ochii săi.

Psalmi 62:1, 2, 5 Sufletul meu îl aşteaptă în tăcere pe Dumnezeu. De la el vine salvarea mea . . . El este stânca şi salvarea mea, turnul meu tare. Nu voi ajunge să mă clatin şi să cad . . . Aşteaptă-l în tăcere pe Dumnezeu, suflete al meu, căci de la el vine speranţa mea!

Cuprins

PLEDÂND PENTRU GLORIA LUI DUMNEZEU

Numeri 14:13-16 Dar Moise i-a zis Domnului: "Atunci egiptenii, din mijlocul cărora tu, prin puterea ta, ai scos poporul acesta vor auzi lucrul acesta. Şi vor vorbi despre el locuitorilor acestei ţări. Ei au auzit că tu, Doamne, eşti în mijlocul acestui popor şi că te-ai arătat lui faţă în faţă. Au auzit că tu eşti Domnul, că norul tău stă deasupra lor şi că tu mergi înaintea lor într-un stâlp de nor ziua şi într-un stâlp de foc noaptea. Dacă ai omorî poporul acesta ca pe un singur om, atunci naţiunile care au auzit de faima ta ar zice cu siguranţă: "Fiindcă Domnul n-a putut să ducă poporul acesta în ţara despre care a jurat că le-o va da, de aceea i-a omorât în pustiu".

Iosua 7:8,9 Iartă-mă, o, Doamne, dar ce pot să mai spun după ce Israel a fugit dinaintea duşmanilor săi? Iar canaaniţii şi toţi locuitorii ţării vor auzi lucrul acesta, ne vor înconjura şi ne vor şterge numele de pe pământ. Şi ce vei face tu pentru numele tău cel mare?"

1 Regi 18:36,37 Şi, la vremea prezentării jertfei de cereale, profetul Ilie s-a apropiat şi a zis: "O, Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Israel, să se ştie azi că tu eşti Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul tău şi că după cuvântul tău am făcut toate aceste lucruri! Răspunde-mi, o, Doamne, răspunde-mi, pentru ca poporul acesta să ştie că tu, Doamne, eşti adevăratul Dumnezeu şi că tu le întorci inima înapoi!"

Psalmi 31:3 Căci tu eşti stânca mea şi fortăreaţa mea; de dragul numelui tău mă vei îndruma şi mă vei conduce.

Daniel 9:17-19 Şi acum, Dumnezeul nostru, ascultă rugăciunea slujitorului tău şi cererile lui şi, de dragul tău, Doamne, fă să strălucească faţa ta peste sanctuarul tău pustiit! Pleacă-ţi urechea, Dumnezeul meu, şi ascultă! Deschide-ţi ochii şi vezi starea noastră de pustiire şi oraşul care a fost numit după numele tău, căci noi facem cereri înaintea ta nu datorită faptelor noastre drepte, ci datorită multelor tale îndurări. Doamne, ascultă! Doamne, iartă! Doamne, ia aminte şi acţionează! Nu întârzia, pentru tine, Dumnezeul meu, căci numele tău a fost chemat peste oraşul tău şi peste poporul tău!"

ROAGĂ-TE STĂRUIND PENTRU DREPTATEA LUI DUMNEZEU

Geneza 18:25 Departe de tine gândul să faci astfel: să omori pe cel drept împreună cu cel rău şi să se întâmple cu cel drept ca şi cu cel rău! Departe de tine gândul acesta! Oare nu va face Judecătorul întregului pământ ce este drept?"

Psalmi 31:1 În tine, o, Doamne, m-am refugiat. Să nu fiu făcut niciodată de ruşine. Salvează-mă în dreptatea ta!

ROAGĂ-TE STĂRUIND PENTRU DREPTATEA NOASTRĂ

2 Regi 20:3 "Te implor, o, Doamne, aminteşte-ţi, te rog, că am umblat înaintea ta în adevăr şi cu o inimă întreagă şi că am făcut ce este bine în ochii tăi!" Şi Ezechia a început să plângă în hohote.

Neemia 5:19 "Adu-ţi aminte de mine, o, Dumnezeul meu, spre bine, pentru tot ce-am făcut în folosul acestui popor!"

Neemia 13:4 Înainte de aceasta, Eliaşib, preotul care supraveghea sălile de mese ale casei Dumnezeului nostru, era rudă cu Tobia.

ROAGĂ-TE STĂRUITOR

Luca 11:5-13 El le-a mai spus: "Dacă unul dintre voi are un prieten şi se duce la el la miezul nopţii şi-i zice: "Prietene, împrumută-mi trei pâini, pentru că tocmai a venit la mine din călătorie un prieten al meu şi n-am nimic să-i pun înainte" şi dacă cel dinăuntru îi răspunde, zicând: "Nu mă mai

Cuprins

necăji! Uşa este deja încuiată şi copilaşii mei sunt cu mine în pat. Nu mă pot ridica să-ţi dau", vă spun: Chiar dacă nu se va ridica să-i dea pentru că îi este prieten, se va ridica la insistenţa lui supărătoare şi îi va da ce are nevoie. De aceea, vă spun: Continuaţi să cereţi şi vi se va da, continuaţi să căutaţi şi veţi găsi, continuaţi să bateţi şi vi se va deschide. Pentru că cine cere primeşte, cine caută găseşte şi cui bate i se va deschide. Cine este printre voi tatăl care, dacă fiul lui îi cere un peşte, să-i dea un şarpe în loc de peşte? Sau, dacă îi cere un ou, să-i dea un scorpion? Aşadar, dacă voi, deşi sunteţi răi, ştiţi să le daţi daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl din cer le va da spirit sfânt celor care i-l cer!"

Luca 18:1-8 Apoi le-a mai spus o ilustrare despre necesitatea de a se ruga mereu şi de a nu renunţa. El a zis: "Într-un oraş era un judecător care nu se temea de Dumnezeu şi n-avea respect faţă de oameni. Dar în oraşul acela era o văduvă şi ea se ducea mereu la el zicând: "Fă-mi dreptate împotriva celui cu care mă judec". Un timp el n-a vrut, dar apoi şi-a zis: "Deşi nu mă tem de Dumnezeu şi nu-i respect pe oameni, pentru că această văduvă mă tot necăjeşte, îi voi face dreptate, ca să nu vină şi să mă bată întruna la cap"". Apoi Domnul a zis: "Auziţi ce-a spus judecătorul, deşi era nedrept! Atunci nu le va face Dumnezeu dreptate aleşilor săi care strigă către el zi şi noapte, deşi este îndelung răbdător faţă de ei? Vă spun că le va face dreptate repede. Totuşi, când va sosi Fiul omului, va găsi el credinţă pe pământ?"

Psalmi 40:1-3 Am sperat neabătut în Domnul, iar el şi-a plecat urechea spre mine, a auzit strigătul meu de ajutor. M-a tras dintr-o groapă cu vuiet de ape, din noroiul mocirlei. Apoi mi-a ridicat piciorul pe o stâncă, mi-a întărit paşii. Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă Dumnezeului nostru. Mulţi vor vedea lucrul acesta, se vor teme şi se vor încrede în Domnul.

Geneza 32:9-12 Apoi Iacob a zis: "O, Dumnezeul tatălui meu Avraam şi Dumnezeul tatălui meu Isaac, o, Iehova, tu care-mi spui: "Întoarce-te în ţara ta şi la rudele tale şi îţi voi face bine", eu nu merit bunătatea iubitoare şi credincioșia pe care le-ai manifestat faţă de slujitorul tău, căci am trecut Iordanul acesta doar cu toiagul meu şi acum am două tabere. Scapă-mă, te rog, de mâna fratelui meu, de mâna lui Esau, fiindcă mi-e frică de el, să nu vină şi să mă atace, pe mine, pe mame şi pe copii. Tu, tu ai spus: "Fără îndoială, îţi voi face bine şi voi face sămânţa ta ca firele de nisip ale mării, care, de multe ce sunt, nu pot fi numărate"".

Geneza 24:30 Căci atunci când a văzut inelul pentru nas şi brăţările de pe mâinile surorii lui şi a auzit cuvintele Rebecăi, sora lui, care zicea: "Aşa mi-a vorbit omul acela!", s-a dus la omul acela şi iată că el stătea în picioare lângă cămile, la izvor.

Osea 12:3-6 În pântecele mamei, el l-a apucat pe fratele lui de călcâi; s-a luptat cu Dumnezeu cu toată puterea lui. A luptat cu un înger şi, în cele din urmă, a biruit. A plâns, implorând să i se acorde favoare." Dumnezeu l-a găsit la Betel şi El a început acolo să ne vorbească. El este Domnul, Dumnezeul oştirilor. Domnul este numele său, aşa va fi păstrat în amintire. "Tu întoarce-te la Dumnezeul tău, păzind bunătatea iubitoare şi dreptatea, şi speră neîncetat în Dumnezeul tău.

ROAGĂ-TE DIN TEMEIURI CURATE

Iacob 4:3 Cereţi, dar nu primiţi, pentru că cereţi cu gând rău: ca să cheltuiţi pentru a vă satisface dorinţele nesăţioase după plăceri senzuale.

ROAGĂ-TE CU MULȚUMIRI

Coloseni 4:2 Perseveraţi în rugăciune, rămânând treji în ea cu mulţumiri,

Filipeni 4:6 Nu vă îngrijoraţi de nimic, ci în orice lucru, prin rugăciuni şi cereri împreună cu mulţumiri, faceţi-i cunoscute lui Dumnezeu cererile voastre.

Evrei 13:15 Prin el să-i oferim întotdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc public numele său.

Psalmi 116:17 Ţie îţi voi oferi jertfa de mulţumire şi voi chema numele Domnului.

Cuprins

Psalmi 69:30,31 Voi lăuda cu cântări numele lui Dumnezeu şi îl voi preamări cu mulţumiri. Lucrul acesta îi va plăcea Domnului mai mult decât un taur, decât un taur tânăr cu coarne şi cu copita despicată.

ROAGĂ-TE CU ZEL

Isaia 64:7 Nu este nimeni care să cheme numele tău, nimeni care să se scoale şi să se alipească de tine, căci ţi-ai ascuns faţa de noi şi ne faci să ne topim din cauza puterii nelegiuirii noastre.

Isaia 27:5 Dacă nu, să apuce fortăreaţa mea, să facă pace cu mine, da, să facă pace cu mine.

2 Timotei 1:6 Tocmai de aceea, îţi amintesc să aţâţi ca pe un foc darul lui Dumnezeu care este în tine prin punerea mâinilor mele.

FĂ-ȚI CREDINȚA PUTERNICĂ MEDITÂND LA PROMISIUNI

Isaia 40:19-31 Meşterul toarnă un chip, iar lucrătorul în metal îl îmbracă în aur şi face nişte lanţuri de argint. Un om alege un copac drept jertfă, un copac care nu este putred. Îşi caută un meşter iscusit, ca să facă un chip cioplit care să nu se clatine. Nu ştiţi? N-aţi auzit? Nu vi s-a spus de la început? N-aţi înţeles de când s-au pus temeliile pământului? El este Cel care locuieşte deasupra cercului pământului şi locuitorii lui sunt ca nişte lăcuste, Cel care întinde cerurile ca un văl fin, care le desface ca pe un cort de locuit, Cel care îi reduce pe demnitari la nimic, care îi face pe judecătorii pământului o deşertăciune. Abia au fost sădiţi, abia au fost semănaţi, abia a prins rădăcini în pământ buturuga lor. Ajunge să sufli peste ei şi se şi usucă. Vijelia îi va lua ca pe paiele din mirişte. "Dar cu cine mă veţi asemăna, ca să fiu egalul lui?", spune Cel Sfânt. "Ridicaţi-vă ochii şi priviţi! Cine a creat aceste lucruri? Este Cel ce face să iasă, după număr, oştirea lor. El le cheamă pe toate pe nume. Datorită marii lui energii dinamice şi puterii sale nemărginite, niciuna nu lipseşte. De ce spui, Iacob, şi de ce zici, Israel: "Calea mea este ascunsă dinaintea lui Iehova şi judecata mea este trecută cu vederea de Dumnezeul meu"? N-ai ştiut? N-ai auzit? Domnul, Creatorul marginilor pământului, este un Dumnezeu veşnic. El nu oboseşte şi nu se istoveşte. Priceperea lui nu poate fi pătrunsă. El îi dă putere celui obosit şi-i măreşte forţa celui ce nu mai are putere. Tinerii obosesc şi se istovesc, iar bărbaţii tineri se poticnesc, dar cei ce speră în Domnul îşi înnoiesc puterea. Se înalţă cu aripi ca acvilele. Aleargă şi nu se istovesc, umblă şi nu obosesc."

Psalmi 50:15 Cheamă-mă în ziua necazului! Eu te voi scăpa, iar tu mă vei glorifica.

Psalmi 34:15-17 Ochii Domnului sunt peste cei drepţi, iar urechile lui spre strigătul lor de ajutor. Faţa Domnului este împotriva celor ce fac răul, ca să le şteargă amintirea de pe pământ. Cei drepţi au strigat, iar Domnul a auzit şi i-a scăpat din toate necazurile lor.

Psalmi 86:5 Căci tu, o, Doamne eşti bun şi gata să ierţi şi mare este bunătatea iubitoare faţă de toţi cei ce te cheamă.

Psalmi 145:17 Domnul este drept în toate căile sale şi milostiv în toate lucrările sale.

Romani 10:12 Căci nu este nici o deosebire între iudeu şi grec, fiindcă peste toţi este acelaşi Domn, care este bogat faţă de toţi cei ce-l cheamă.

Iacob 1:5 Astfel, dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, să i-o ceară neîncetat lui Dumnezeu, căci el le dă tuturor cu generozitate şi fără să reproşeze şi ea îi va fi dată.

Evrei 4:16 Să ne apropiem deci cu libertate de exprimare de tronul bunătăţii nemeritate, ca să primim îndurare şi să găsim bunătate nemeritată, ca ajutor la momentul potrivit.

Luca 11:9,10 De aceea, vă spun: Continuaţi să cereţi şi vi se va da, continuaţi să căutaţi şi veţi găsi, continuaţi să bateţi şi vi se va deschide. Pentru că cine cere primeşte, cine caută găseşte şi cui bate i se va deschide.

Ioan 14:13 Orice veţi cere în numele meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie glorificat prin Fiul.

Cuprins

Ioan 16:24 Până acum n-aţi cerut nimic în numele meu. Cereţi şi veţi primi, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.

ÎNCURAJAȚI ȘI INSTRUIȚI DE RUGĂCIUNILE SFINȚILOR

Moise pentru ajutor la judecarea Israelului – Numeri 11:11-15.
Moise pentru iertarea Israelului – Exodul 32:11-13.
Moise pentru Miriam – Numeri 12:13.
Moise pentru cârtitori – Numeri 14:13-19.
Moise pentru Faraon – Exodul 8:12, 13, 30, 31; 9:33.
Moise la întâmplarea cu șarpele înfocat – Numeri 21:7, 8.
Moise pentru Aaron – Deuteronom 9:20.
Samuel pentru Israel – 1 Samuel 7:5-10.
Ilie pentru fiul văduvei – 1 Regi 17:20-23.
Ezechia împotriva regelui Asiriei – 2 Regi 19:15-20; 32-37.
Ana pentru un fiu – 1 Samuel 1:9-11, 27.
Rugăciunea lui Avraam – Geneza 18:23-33; 20:17.
Rugăciunea lui Lot – Geneza 19:17-22, 29.
Rugăciunea lui Isaac – Geneza 25:21.
Ioahaz pentru Israel – 2 Regi 13:4, 5.
Rugăciunea lui Asa – 2 Regi 14:11, 12.
Rugăciunea lui Iosafat – 2 Cronici 20:1-24, 26.
Rugăciunea lui Manase – 2 Cronici 33:10-13.
Iov pentru prietenii săi – Iov 42:7-10.
Rugăciunea lui Ezra – Ezra 8:21-23, 31; capitolele 9; 10:1-19.
Rugăciunea lui Neemia – Neemia capitolele 1; 2:1-8.
Rugăciunile lui David – Psalmi 18:6; 28:6,7; 31:22; 34:1-10; 118:5; 116:1, 2; 138:3.
Pavel şi Sila – Fapte 16:25, 26.
Rugăciunea lui Manoah – Judecători 13:8, 9.
Vezi Psalmi 62:1-5; 145:15; Iacob 1:17;
Rugăciunea o necesitate – Luca 21:36; 1 Petru 4:7; Efeseni 6:18;
2 Timotei 2:7 “Gândeşte-te mereu la ce spun: Domnul îţi va da discernământ în toate lucrurile.”

Când rugăciunea nu-ți pare pe plac
Învață să spui
Că acum am cea mai mare nevoie
Să mă rog Domnului

Vezi Romani 10:12.

O scrisoare interesantă

PĂZINDU-SE CA SĂ NU DEVINĂ NEVREDNIC

Dragă Frate Russell: -

Salutări în numele iubitul nostru Răscumpărător! În timpul săptămânilor care s-au scurs de la plecarea mea de la Betel în drum spre sud, mi-a fost mereu în gând să vă scriu.; şi m-am abținut de la aceasta doar pentru că știu că timpul dumneavoastră este atât de complet dedicat servirii Învățătorului.

Cuprins

Cu toate acestea, am vrut să spun că adevărul devine tot mai îndrăgit; și că aprecierea mea pentru lucrurile spirituale crește cu fiecare zi și mă bucur de multele, foarte multele dovezi ale dragostei și grijii Domnului.

Ultimele „Turnuri" au fost atât de mărețe și niște adevărate ospețe spirituale; mai ales acele articole despre cronologia planului divin. Deși am încredere deplină în trăsăturile cronologice ale planului, consacrarea mea este, cu toate acestea, veșnică și până la moarte; și încerc să trăiesc fiecare zi ca și cum ar fi ultima mea zi; ca și cum ar fi doar o zi între mine și împărăție.

Inima mea a fost îndurerată, pe măsură ce am intrat în contact cu frați iubiți din diferite părți ale țării, să observe la mulți tendința de a se plânge și a găsi pricini cu cele mai neînsemnate ocazii. Simt că suntem foarte aproape de un timp de încercare pentru întreaga adunare. Cu siguranță, dacă am aprecia adevărul din adâncul inimii, nu am fi atât de pasibili să găsim pricini și să criticăm. Personal, cred că adevărul este atât de important și atât de atotcuprinzător încât mă simt mult mai puțin înclinat spre cârteală, și mai mult înclinat spre a fi recunoscător pentru fiecare experiență din viață, fie ea plăcută sau neplăcută. Hotărârea de nu a cârti sau a mă plânge a fost de atâta ajutor, fapt pentru care îi mulțumesc Domnului.

În fiecare zi aduce un nou prilej de aduce mulțumire pentru „Jurământ". Pe măsură ce văd valul de imoralitate și destrăbălare care mătură țara, și tendința care prevalează în general, de a coborî standardele moralității și cuviinței, sunt sigur dă Domnul ne-a dat Jurământul pentru protecția noastră. Unii dintre prietenii dragi par să creadă că sunt destul de puternici și fără Jurământ, și poate că sunt; dar, din partea mea, mă bucură orice formă de protecție și ajutor care mă va ajuta să mențin o poziție cât mai fermă.

Un alt lucru care mi-a atras atenția este următorul: Unii dintre prieteni par mai înclinați să fie mai degrabă lipsiți de grijă sau relaxați în misiunea lor, cu scuza că intențiile lor sunt pure și nu doresc să facă rău; și pare să-i înfurie atunci când acțiunile lor sunt puse la îndoială. Uneori mă întreb cum vor putea mulți dintre cei care pretind că sunt „în prezentul adevăr" să devină biruitori. Standardul este atât de înalt și atâtea ne sunt împotrivă! Multora pare să le lipsească o apreciere spirituală adâncă a adevărului. Nu pot judeca motivele dragilor mei prieteni; de aceea încerc, prin grația Domnului să pășesc cu mai multă precauție și să mă păzesc ca să nu „devin nevrednic".

Oh, acea răsplată este atât de minunată, de glorioasă, și împărăția atât de aproape, încât purtarea noastră ar trebui să fie aproape de sfințenie! Lăudați-l pe Domnul, aproape că am ajuns acasă! Luminile Cetății veșnice aproape se întrezăresc, și curând vom fi acasă și la odihnă!

În concluzie, dragă Frate, îngăduie-mi să te asigur de cooperarea mea plină de zel pentru răspândirea mesajului secerișului, cu care mă aflu în perfectă armonie. Sper, dacă va fi voia Domnului, să te văd cândva iarna aceasta. Între timp, sper să mă rog ca zâmbetul aprobator al tatălui să fie hrana ta zilnică. Roagă-te pentru mine, așa cum și eu voi face pentru tine și toată familia ta.

Clasele de pe tot cuprinsul sudului își trimit salutările și mesajul de dragoste. Cu multă dragoste Creștinească, rămân:

Fratele tău, prin grația sa,

J.P. MACPHERSON

„SĂ NU VĂ PĂRĂSIȚI ÎNCREDEREA"

Dragi Frați: -

Deși Tatăl nostru ceresc găsește de cuviință să încerce încrederea poporului său în diferite privințe, se pare că anul viitor vom înfrunta o încercare mai grea a încrederii noastre în Dumnezeu și Cuvântul său.

Sunt conștient, cu toate acestea, că credința dragilor noștri frați și surori este foarte puternică, și cred că vor continua să poarte lupta cea dreaptă cu succes până la sfârșit.

Cuprins

Pastorul Russel, așa cum l-am înțeles mereu, nu a pretins că interpretarea profețiilor sale despre timp este infailibilă. Scrierile sale m-au impresionat întotdeauna în acea privință.

Dacă anul 1915 va sosi și nu vom fi martori la multele lucruri pe care le așteaptă frații, nu va conta atât de mult pentru mine. Încă știm că „Cuvântul tău este adevărul” și că nici o literă și nici un rând din el nu va rămâne neîmplinit. Mai mult, știm că, după semnele vremurilor, Ziua nu este deloc departe.

Atunci când ne confruntăm cu încercări de foc, să ne amintim cuvintele inspirate: „Să nu vă părăsiți încrederea, căci lucrul acesta aduce cu sine o mare răsplată”.

Al vostru în credință și speranță,

N.E. BUTLER, N.S.

FĂRĂ PERMISIUNEA SA

Dragă Frate Russell: -

O copie a „Raportului de congres” din 1913 tocmai mi-a intrat în atenție ceva ce pare a fi o relatare a unui discurs ținut de mine la Congresul din Springfield.

Nu am dispoziția, nici puterea de a controla acțiunile altora în ceea ce privește publicarea a ceea ce spun la congrese; dar mi-ar plăcea ca prietenii mei să știe că o asemenea publicare este fără permisiunea mea. Un raport stenografic al discursului menționat mai sus mi-a fost înmânată la Springfield, dar am refuzat să o citesc, dorind să nu am nimic de a face cu publicarea sa.

Al vostru în serviciul Lui,

J.F. RUTHERFORD.

„Sămânța-minune” de bumbac gratuită

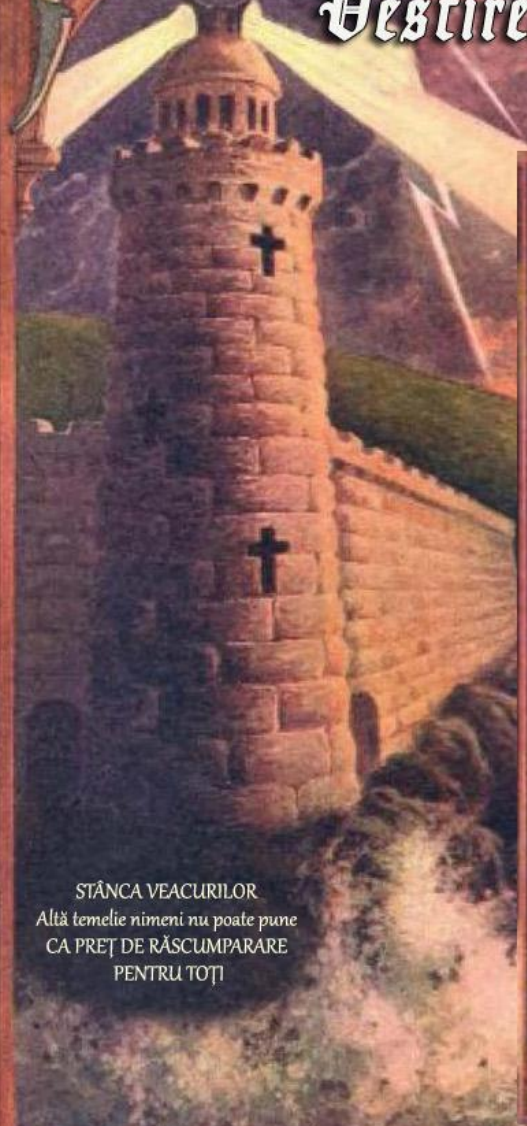
Anul trecut, le-am oferit cititorilor noștri câteva semințe dintr-o tulpină minunată de bumbac înaltă de doi metri, care are sute de flori. Singura condiție era ca ei să ne trimită jumătate din semințele recoltei lor, păstrând restul pentru folosul lor. Ca rezultat, am primit peste 30 de kg de semințe de bumbac. Vom fi încântați să le trimitem crescătorilor de bumbac, cu precădere acelora ale căror nume se găsesc pe listele Turnului de Veghere, în aceleași condiții de anul trecut. Cu toate acestea, datorită proviziilor mai mari, putem crește cantitatea ce vă este trimisă.

Scrieți curând, și apoi așteptați. Vom lăsa să treacă o perioadă rezonabilă de timp până vom trimite chiar și cea mai mică cantitate, pentru a determina în ce cantități vor merge la fiecare.

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

"Străjerule, cât mai este din noapte ?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte !"
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XXXV 15 IANUARIE 1914 Nr. 2

Cuprins:

O PROFEŢIE CARE SE APROPIE DE ÎMPLINIRE	- Pag. 2
SFATURI PASTORALE ÎN LEGĂTURĂ CU RUGĂCIUNEA ŞI ADUNAREA DE EXPERIENŢE	- Pag. 5
CREDINCIOŞIE ÎN ADMINISTRAREA NOASTRĂ	- Pag. 9
ODIHNĂ PENTRU POPORUL LUI DUMNEZEU	- Pag. 13
ÎNDEMNUL SF. PAVEL CĂTRE BĂTRÂNI	- Pag. 16
„VAI DE VOI, FARISEILOR!"	- Pag. 18
MĂRTURISIREA BUNĂ FAŢĂ DE MĂRTURISIREA REA	- Pag. 20
LEVITICUL 9 ŞI 16	- Pag. 23

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ŞI VESTIREA PREZENŢEI LUI CRISTOS

VOL. XXXV **15 IANUARIE 1914** **Nr. 2**

O PROFEŢIE CARE SE APROPIE DE ÎMPLINIRE

„Chiar dacă smochinul nu va înflori, viţa nu va da nici un rod, lucrarea măslinului va lipsi şi câmpiile nu vor da hrană, turmele vor pieri din staule şi nu vor mai fi cirezi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!” Habacuc 3:17, 18.

Toată rugăciunea lui Habacuc, consemnată în acest capitol al profeţiei, este atât de simbolică, încât dacă am da cuvintelor din textul nostru interpretarea simplă pe care altfel am fi înclinaţi să o dăm, nu i s-ar potrivi. Această interpretare simplă ar fi că, deşi foametea s-ar abate peste tot şi n-ar fi nici o speranţă pământească, totuşi poporul lui Dumnezeu din orice timp şi din orice loc s-ar bucura în Dumnezeu şi I-ar da slavă.

Ar părea însă foarte straniu dacă profetul ar încheia capitolul atât de simbolic, cu ceva atât de simplu şi literal cum am sugerat. Cu atâtea imagini în mintea sa, n-ar părea decât raţional ca aceste cuvinte să fie interpretate în armonie cu contextul lor şi să le privim ca o expresie din partea profetului a unor adevăruri adânci. Mare parte din limbajul Bibliei este figurat; şi noi de asemenea folosim în vorbirea noastră comună multe ilustraţii. De exemplu, viţa este o ilustraţie folosită pentru biserică. Aşa cum a spus Domnul nostru: „Eu sunt viţa, voi sunteţi mlădiţele”. Ioan 15:5.

Turma lui Dumnezeu — oile — sunt expresii figurate obişnuite pentru aceeaşi clasă. Domnul nostru vorbeşte despre Turma Mică. Noi suntem oile Lui. Evreii de asemenea au fost numiţi oile lui Dumnezeu, de către psalmistul David, în Psalmii 74:1; 79:13 etc.

La fel şi cuvântul măslin. Măslinul este menţionat de sf. Pavel când se referă la poporul special al lui Dumnezeu, poporul Lui deosebit — cei care sunt în relaţie cu El. Apostolul vorbeşte despre măslinul natural — arată că Făgăduinţa s-a aplicat iniţial la poporul evreu: „În tine (Avraam) şi în sămânţa ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului”. El spune că din pricina necredinţei mlădiţele naturale au fost rupte. Astfel găsim că atât viţa cât şi măslinul reprezintă Biserica lui Cristos, din puncte de vedere diferite.

Când Turma Mică va fi trecut dincolo de văl, aici va fi rămas încă Mulţimea cea Mare a poporului lui Dumnezeu. Se pare că mulţi dintre aceştia vor continua să stea în Babilon până când timpul de necaz va face să cadă Babilonul. Şi prin căderea Babilonului aceştia vor fi eliberaţi. Înainte ca toate acestea să le fie clare, ei vor folosi cuvintele din textul nostru şi mai târziu vor ajunge să vadă clar. În Apocalipsa 19 se spune despre această mulţime că se bucură de căderea Babilonului şi spune: „Să ne bucurăm şi să ne înveselim şi să-I dăm slavă, fiindcă nunta Mielului a venit şi soţia Lui s-a

Cuprins

pregătit" (vers. 7). Pentru ei toate lucrurile păruseră a fi eşecuri; şi acum ei văd că planul lui Dumnezeu n-a eşuat, ci a fost împlinit.

Guvernele pământeşti, un eşec

Biserica nu a binecuvântat lumea încă. Roadele Viţei vor hrăni lumea în Veacul viitor. Nici măslinul nici viţa nu vor da viaţă lumii în timpul de acum. Aceasta va fi în Noul Aranjament, în timpul domniei mesianice.

Domnul a folosit cuvântul *câmp* pentru a reprezenta lumea: „Ţarina este lumea". Lumea a sperat să-şi îmbunătăţească afacerile. A sperat să-şi conducă afacerile cu succes. Şi astfel au apărut diferite imperii universale. Întâi babilonienii au încercat să dea lumii un guvern mai bun, dar eforturile lor n-au fost de nici un folos. Apoi au încercat mezii şi perşii, şi de asemenea au eşuat. Apoi grecii şi mai târziu romanii au luat frâiele guvernării universale şi de asemenea au eşuat. În final s-a prezentat papalitatea, pretinzând a fi Împărăţia lui Cristos care va stăpâni lumea. Şi ea a eşuat. În anii din urmă a venit în faţă socialismul, spunând că poate îmbunătăţi lumea, dar perspectivele de ameliorare socială nu sunt mai bune.

„Nu vor mai fi cirezi în grajduri"

Expresia „cirezi în grajduri" pare puţin obscură. Scripturile aseamănă pe Domnul nostru Isus cu un viţel — şi în Veacul viitor când omenirea va ajunge la perfecţiune, ea va fi reprezentată simbolic printr-un viţel. Sugestia profetului David este că omenirea va oferi atunci *viţei* pe altarul lui Dumnezeu (Ps. 51:19). Aceasta nu se poate referi la Biserică în timpul de acum; căci în *tipul* Zilei Ispăşirii Biserica este reprezentată printr-un *ţap,* iar Domnul nostru — un Om perfect când a făcut sacrificiul — este reprezentat printr-un viţel. Dar la sfârşitul Veacului viitor, când lumea va fi *desăvârşită,* oamenii vor oferi *viţei* pe altar. Aceasta reprezintă cum oamenii vor face o deplină consacrare de sine, *puterile* lor *perfecte.*

Nu cunoaştem o aplicare mai bună în legătură cu viţelul decât cea sugerată de psalmist. La încheierea acestui Veac Evanghelic, când toată Biserica va fi trecut dincolo de văl, nu va fi nici un om perfect. Cu alte cuvinte, va fi un punct în timp când Biserica va fi glorificată şi când Vrednicii din Vechime nu vor fi apărut încă. Oamenii vor fi uimiţi, nevăzând nici o cale de ieşire din necazurile lor. Numai cei care au lumina Cuvântului Domnului vor fi în stare să aprecieze acea stare.

Cei care vor înţelege atunci — Mulţimea cea Mare — se vor bucura în Domnul. Ei vor putea să se încreadă în Dumnezeu chiar dacă condiţiile din lume vor fi apăsătoare şi Vrednicii din Vechime nu vor fi încă aici să preia controlul lucrurilor. Ei vor vedea că într-adevăr condiţiile duc spre marea binecuvântare — că marele Timp de Necaz este pregătirea necesară pentru binecuvântare. Şi ei vor zice: Să ne bucurăm şi să-I dăm slavă Domnului, căci Mireasa s-a pregătit! În această glorificare a Bisericii vedem începutul marii binecuvântări. Ne putem aştepta să vedem pe Vrednicii din Vechime aici curând. Atunci va veni împlinirea făgăduinţelor îndurătoare ale lui Dumnezeu. Aşa că nu ne vom pierde cumpătul, ci vom avea încredere în Domnul.

Domnul nostru Isus a vorbit despre Mulţimea cea Mare — clasa fecioarelor nechibzuite — în predica de pe munte (Mat. 7:21-23). După ce ultimul membru al Turmei Mici va fi trecut dincolo de văl, Mulţimea cea Mare va fi trezită complet şi va spune: „Doamne, Doamne, nu putem intra? Suntem gata acum, iubite Domn; vedem unde am greşit. Acum vedem lucrurile diferit; ne dăm seama ce privilegii şi ocazii de sacrificiu am avut cândva, dar le-am scăpat. Nu putem intra măcar acum?" Dar

Cuprins

Domnul va răspunde: „Depărtaţi-vă de la Mine. Nu vă cunosc”. Acest cuvânt, *depărtaţi-vă,* nu înseamnă că se vor depărta în chin veşnic, aşa cum am gândit cândva. Domnul nu spune: „Depărtaţi-vă, blestemaţilor”, căci *blestemaţi* înseamnă puşi deoparte pentru pedeapsă. El spune doar: „Depărtaţi-vă de la Mine”.

Împărăţia cerurilor este asemănată în altă parte (Mat. 25:1-12) cu zece fecioare care şi-au luat candelele şi au ieşit să-l întâmpine pe Mire. Cinci dintre ele au fost înţelepte şi au luat ulei cu ele împreună cu candelele; dar cinci au fost nechibzuite şi n-au luat ulei cu ele. Când a venit Mirele, cele nechibzuite au zis celor înţelepte: „Daţi-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelele”. Dar ele n-au putut să facă acest lucru, ele aveau numai pentru candelele lor. După ce fecioarele înţelepte au intrat cu Mirele, uşa s-a închis. Atunci au venit celelalte fecioare spunând: „Doamne, Doamne, deschide-ne!” Dar el a răspuns: „Adevărat vă spun că nu vă cunosc!”

Aceste cuvinte al Domnului nostru, „Adevărat vă spun că nu vă cunosc”, nu înseamnă că ele n-au fost fecioare. Ce înseamnă? El vrea să spună că, recunoscându-Şi Mireasa, nu mai recunoaşte nici o altă femeie. Acestea doreau să fie recunoscute ca parte din Mireasă. Şi Domnul spune: Nu vă recunosc. Mireasa Mea este completă. Astfel clasa fecioarelor nechibzuite este respinsă de la locuri în clasa Miresei, dar ele sunt primite ca asociaţi şi ajutoare. Respingerea le va da motiv de tristeţe. Dându-şi seama că *uşa ocaziei* este închisă pentru ele, vor striga: O, am pierdut marele premiu! Ele pot deveni descurajate. Nu ştim.

Tristeţea prefăcută în bucurie

Dar această Mulţime Mare este ilustrată după aceea zicând: Să ne bucurăm! Să ne înveselim! Să slăvim pe Dumnezeu, fiindcă Mireasa a fost luată! Dacă cineva ar zice către ele: Dar *voi* nu sunteţi din clasa Miresei, răspunsul lor ar putea fi: Totuşi, binecuvântările vin pentru toţi — *chiar* şi pentru noi! Clasa Miresei sunt Primele Roade ale poporului lui Dumnezeu. Este greşeala noastră că n-am reuşit să intrăm în clasa Miresei. Dacă am fi văzut cu ceva timp în urmă cum vedem acum, ne-am fi străduit mai mult şi n-am fi eşuat. N-am fi ascultat ce are de zis Babilonul, am fi „alergat cu răbdare alergarea care ne stă în faţă”. Am fost amorţiţi de „învăţăturile demonilor” (1 Tim. 4:1). Suntem bucuroşi că ne-am trezit. Ne bucurăm că planul lui Dumnezeu este realizat atât de glorios. Candelele noastre ard acum. Suntem binecuvântaţi cum n-am fost niciodată înainte. Să ne bucurăm şi să ne înveselim că Mireasa este glorificată.

„Vor pieri din staule”

„Turmele vor pieri din staule.” Acest lucru aplicat la Biserica aleasă este privit din punct de vedere pământesc. Există un staul pământesc şi un staul ceresc. Acum suntem în staul pe pământ. Trebuie să murim pentru a intra în gloria care ne este promisă — să intrăm în staulul ceresc.

Domnul nostru a pierit din staulul pământesc atunci când a murit. Şi cum a fost cu Domnul nostru aşa este şi cu noi. Trebuie să pierim din staulul de aici înainte de a putea intra în staulul de sus. Mulţimii Mari i s-ar putea părea ca şi cum nimic *nu reuşeşte,* nu se *împlineşte;* dar din punctul de vedere al lui Dumnezeu, smochinul va înmuguri, iar *măslinul* va produce roada lui. Nu va fi nici un eşec al scopurilor lui Dumnezeu. Biserica va ajunge la glorificarea ei deplină şi atunci viţa va aduce roada ei glorioasă, coaptă, pentru toată omenirea.

Cuprins

SFATURI PASTORALE ÎN LEGĂTURĂ CU RUGĂCIUNEA ŞI ADUNAREA DE EXPERIENŢE

Noua Creaţie are nevoie de o adunare specială de felul celor devoţionale o dată pe săptămână pentru rugăciune şi împărtăşirea experienţelor. Credem că prietenii vor găsi foarte folositor să rezerve cel puţin o seară pe trimestru pentru o adunare de rugăciune într-un sens foarte general. Sugestia noastră este ca seara de miercuri de la mijlocul trimestrului să fie aleasă pentru acest scop. Această adunare să fie dedicată rugăciunii mai degrabă decât împărtăşirii experienţelor. Adunarea poate fi deschisă cu rugăciune din partea celui care conduce, care apoi ar putea solicita două sau trei rugăciuni. Apoi ar putea citi textul săptămânii şi să-l comenteze cam trei minute; sau dacă adunarea ar fi foarte mică, să-l comenteze cam *cinci* minute; dacă numărul ar fi foarte mare, cam *două* minute. Lungimea comentariului să fie după mărimea adunării.

Apoi conducătorul ar putea spune: Aceasta este seara pe care am ales-o să fie în mod special pentru serviciu de rugăciune. Cu toţii am constatat fără îndoială că este un privilegiu special pentru creştin să-L adore pe Domnul, să-I ofere rugăciune, laudă. Cu inima *credem,* cu gura mărturisim. În acest serviciu nu dorim să numim, dar dorim ca toţi cei prezenţi să participe. Dacă aveţi numai câteva cuvinte, nu contează. De fapt, mai degrabă am încuraja gândul ca rugăciunea să nu fie prea lungă. Acum vom da ocazia la trei să se ridice — doi fraţi şi o soră; după aceea vom cânta o cântare; după cântare vom avea încă o ocazie de rugăciune — un frate şi o soră (potrivit componenţei adunării), şi astfel toţi vor avea ocazia.

Găsim că poporul Domului primeşte o mare binecuvântare prin exercitarea privilegiului rugăciunii. Ei trebuie să fie încurajaţi, căci mulţi dintre ei nu au avut astfel de încurajare în experienţele de dinainte ale vieţii lor.

Credem că o dată pe trimestru pentru serviciu special de rugăciune ar servi mai bine acest scop decât o dată pe lună. Mai mult decât o dată pe trimestru s-ar dovedi obositor, şi dacă în vreo adunare s-a urmat astfel de aranjament, recomandăm să fie schimbat.

Un model de adunare pentru împărtăşirea experienţelor

De regulă adunarea de la mijlocul săptămânii să fie pusă deoparte pentru laudă şi experienţe. După cum s-a spus mai înainte, creştinul are nevoie de o adunare devoţională specială, cu ocazii de a-şi relata experienţele. Mărturisirea experienţelor proaspete este foarte folositoare. Tot poporul Domnului are încercări şi greutăţi, şi prin auzirea experienţelor altora învăţăm să compătimim unii cu alţii.

Astfel de adunări să înceapă cu o cântare sau două, urmate de una sau mai multe rugăciuni scurte. Fratele care deschide adunarea cu rugăciune să fie instruit dinainte ce să facă şi ce să nu facă. Rugăciunea de deschidere să fie numai o cerere pentru binecuvântarea divină asupra inimilor şi minţilor celor adunaţi, ca ei să fie în starea corectă pentru a primi binecuvântarea Domnului.

Să presupunem că textul pentru acea seară spune: „Smeriţi-vă sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la timpul potrivit El să vă înalţe". Conducătorul va spune ceva cam aşa: Textul nostru pentru această săptămână spune astfel (aici citeşte textul) ... Se pare că în ochii lui Dumnezeu calitatea umilinţei este una din cele mai importante calităţi pe care trebuie să le posede cineva din poporul Său. Toată Scriptura pare să indice faptul că atunci când avem smerenie suntem plăcuţi în ochii lui Dumnezeu; şi dacă nu am avea această calitate n-am putea fi niciodată potriviţi pentru împărăţie.

Cuprins

Putem vedea şi înţelepciunea acestei cerinţe, căci dacă Dumnezeu ar ridica la o poziţie înaltă pe cei care nu sunt smeriţi, aceasta ar duce la alte dificultăţi în cer.

Putem vedea că Satan n-a fost supus în mod cuvenit lui Dumnezeu. După ce a ajuns în această stare mândră, probabil că s-a gândit că el poate face mai bine decât Dumnezeu; şi în străduinţa lui de a arăta ce poate face, şi-a atras propria sa cădere şi a dus familia umană în păcat şi moarte. Nu este de mirare deci că Dumnezeu I-a cerut lui Isus să arate că El S-a supus voinţei Tatălui. Vedem cursul lui Isus în această chestiune şi cum Tatăl L-a înălţat după aceea. Noi trebuie să ne supunem la tot ce aduce providenţa lui Dumnezeu. „Smeriţi-vă deci sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la timpul cuvenit El să vă înalţe."

Acum, dragi prieteni, poate aveţi să ne spuneţi ceva din experienţele voastre din această săptămână, în legătură cu smerenia, sau cu opusul ei — mândria. Acesta să nu fie un comentariu din Scripturi. Noi ştim deja ce înseamnă textul. Vrem să ne spuneţi ceva din experienţele voastre personale. Ce experienţe aţi avut care să ajute să vi se imprime această scriptură în minte? Să vedem puţin din experienţa voastră personală. Vom începe cu fratele A, apoi vom trece la sora B, iar apoi vom trece alternativ la câte doi din fiecare parte a sălii şi astfel vom continua. Vrei să ne spui experienţa ta, frate?

Cum să obţinem efect dublu?

Urmând această metodă de a numi pe unul dintr-o parte pe altul din cealaltă, putem obţine efect dublu. Dacă mărturisirea începe de la un capăt, unii care sunt departe ar putea gândi: O, mai este mult până îmi vine rândul! Dar dacă se adoptă metoda de a numi pe unul de aici, pe altul de dincolo, de dincolo şi de aici, toţi sunt mai atenţi şi-i menţine treji asupra subiectului.

Când noi înşine conducem o adunare de experienţe, ne gândim la faptul că vrem să înceapă cu o mărturisire bună şi să se sfârşească cu una bună. Aşa că începem cu unul care va face o mărturisire bună, cu totul stimulatoare, şi astfel va da o pornire bună la început. Când cântăm cântarea de deschidere, avem în minte pe fratele cutare sau pe sora cutare cu care să începem sau să încheiem. Şi astfel ne asigurăm să avem un început bun şi un sfârşit bun.

Dacă la mijlocul serviciului sunt unii care par să se poticnească puţin şi nu ştiu cum să procedeze, noi spunem: Înţelegem deci, frate (sau soră), că experienţa ta a fost aşa. Noi vom lua ceea ce am presupune că este gândul lui şi-l vom exprima, dacă gândim că el nu-l poate duce la bun sfârşit. Trebuie să fim capabili să facem aceasta. Orice conducător trebuie să fie capabil să facă aceasta şi astfel să-l încurajeze cu blândeţe.

Vom fi atenţi să nu spunem ceva atât de diferit de ideea lui, încât fratele sau sora să zică: O, nu este *deloc aşa!* Dar încercăm să exprimăm gândul lui aşa încât să zică: Fratele Russell îmi înţelege gândul! Dar dacă am avea o figură acră şi n-am spune nimic, fratele (sau *sora mai ales)* s-ar putea simţi prea descurajaţi ca să mai încerce data viitoare, gândind că ar fi mai bine să tacă.

Într-o adunare de experienţe, unde sunt şaizeci până la o sută prezenţi, nu este cea mai bună ocazie pentru o adunare foarte folositoare. Cel mai bun număr ar fi între doisprezece şi cincisprezece. Atunci este varietate suficientă şi timpul n-ar fi prea lung, totuşi ar fi destul pentru toţi să-şi spună experienţele.

Cuprins

Dacă primul care ia cuvântul are o idee sau un curs de acţiune greşit, el ar putea spune: În această săptămână am avut o convorbire cu un predicator care gândeşte că ştie mult din Scripturi — i-am pus câteva întrebări la care n-a putut răspunde şi toţi au văzut că n-a putut răspunde!

Conducătorul i-ar putea spune: Frate, n-am nici o îndoială că ai vrut să faci bine, dar nu sunt sigur dacă ai procedat înţelept. Ar fi fost mai bine dacă ai fi procedat blând. Nu trebuie să fim aspri, ci blânzi, în smerenie instruind pe cei care se opun. Trebuie să-ţi aminteşti că ar fi o chestiune foarte dificilă ca un om în vârstă, cu o poziţie bună, cu educaţie şi reputaţie, să vadă aceste lucruri. Ar trebui să fii îndoit de atent ca să nu stârneşti antagonism. Astfel eu aş sfătui ca într-un caz ca acesta să se spună doar un cuvânt, iar acest cuvânt să fie mai în armonie cu sugestiile de gentileţe, blândeţe. Vorbind aşa cum ai vorbit, acel predicator putea gândi că nu eşti destul de smerit.

Un altul ar putea avea tot gândul înclinat în altă direcţie. Arta de a relata bine este o artă pe care conducătorii adunărilor de experienţe trebuie să o cultive în adunare. Ei trebuie să aibă idei corecte despre aceste chestiuni, aşa încât adunarea să capete idei corecte în privinţa modului în care să procedeze cu ceea ce apare. În acest mod li se fixează ceva în minte.

Adunarea de experienţe nu este pentru un discurs

Dacă cineva încearcă să ţină un discurs, conducătorul ar putea spune: Scuză-mă frate, dar aceasta nu este adunare pentru discurs. Este o adunare de experienţe. Poate că altă dată vei putea vorbi mai mult

Ar fi bine ca acela care conduce să dea dinainte definiţia împărtăşirii experienţelor, ceva cam aşa: Presupunem că toţi ştim ce este împărtăşirea experienţelor. Nu este un discurs sau un comentariu al Scripturilor. Aceasta este o adunare specială pentru relatarea experienţelor. Eu voi face un comentariu al textului pentru această seară, acum, la început; mai târziu însă vom dori să auzim experienţele personale ale prietenilor.

Nu ne îndoim că toţi prietenii au intenţii bune; nu tot ce nu este chiar în ordine este văzut de către ei a nu fi în ordine. Dar prin remarcile conducătorului că el va citi textul şi va spune câteva cuvinte în privinţa semnificaţiei textului, iar apoi el va asculta experienţele, fraţii vor vedea ce se aşteaptă de la ei. Prin expunerea experienţei personale de către conducător la sfârşitul adunării, de asemenea vor înţelege cum este potrivit.

Ne gândim că n-ar fi bine ca prietenii să plece acasă în grabă nepotrivită, ci să mai întârzie pentru saluturi. Acesta este obiceiul nostru. Nu cunoaştem nici o scriptură legată direct de acest subiect şi n-am avea nici un drept să punem o regulă sau lege; facem numai sugestia că n-ar fi nimic de câştigat dacă s-ar intra în prea multă conversaţie la sfârşitul serviciului. Există pericolul unei adunări după adunare care strică beneficiile şi binecuvântările serviciului. Desigur, dacă pleacă imediat, prietenii nu au prea multe ocazii de părtăşie, decât dacă vin ceva mai devreme — cu puţin înainte — la locul de adunare. Dacă unii pot face aceasta, n-ar fi greşit să aibă un mic schimb de gânduri înainte de venirea conducătorului şi înainte de ora pentru adunare. Aceasta ar părea să fie o ocazie foarte folositoare.

Atitudinea potrivită în rugăciune

Nimic din Scripturi nu-l limitează pe creştin în privinţa atitudinii corpului când merge la Domnul în rugăciune. Poziţiile în picioare sau în genunchi sunt menţionate ambele. Persoana va trebui să fie îndrumată de spiritul minţii sănătoase. Dacă ar fi pe stradă, desigur că n-ar fi de dorit să

Cuprins

îngenunchieze. Dacă ar fi pe o podea de piatră, de asemenea n-ar fi de dorit să îngenunchieze. Dacă ar fi în privat, ar părea a fi cel mai bine să îngenunchieze în rugăciune. Unii ne-au spus însă că atunci când sunt pe genunchi pare că li se face foarte somn. Am dori să fim în acea atitudine care ne-ar ajuta cel mai bine să ne gândim la ceea ce facem. Dacă am găsit că pe genunchi suntem expuşi să ni se facă somn, să luăm altă atitudine care să ne ţină treji şi atenţi la rugăciune.

În privinţa rugăciunii în adunare, gândul nostru este că poate fi făcută cel mai bine şezând, cu capul plecat. Desigur, preferinţa atitudinii în rugăciune este în mare măsură o chestiune de educaţie, de obicei. Gândul nostru este să spunem prietenilor de peste tot că în serviciu public este mai bine să fie respectată această atitudine în timpul rugăciunii. Unde adunarea este mică şi este covor pe podea, s-ar putea tot atât de bine îngenunchea.

Cât priveşte adunările de experienţe, opinia noastră este că dacă adunarea nu este mare, este mai bine să şeadă când vorbesc; căci rămânând aşezaţi, expunerea unei experienţe este mai uşoară. O dificultate la mulţi când spun o experienţă este că se ruşinează şi se încurcă atunci când se ridică, şi uită ce vreau să spună. Astfel că pentru unii se reduce nervozitatea dacă rămân aşezaţi. Într-o adunare mare, ar fi mai bine ca persoana să stea în picioare, pentru ca toţi să-i audă vocea.

A sta în picioare în timpul cântatului în adunare

În privinţa cântatului, credem că obiceiul poziţiei în picioare, care predomină în Marea Britanie, este foarte bun. Ar părea să fie prea mult să se stea în picioare în timpul unui serviciu de laudă, unde mai multe cântări urmează una după alta. Dar poziţia în picioare în timpul cântatului îşi are avantajele ei în general. O persoană când stă în picioare se pune într-o atitudine distinctivă şi poate cânta mai bine fiindcă poziţia corzilor vocale este mai bună. Este de dorit, ca atare, când se anunţă o cântare, prietenii să se ridice.

Invitaţia de a se ridica trebuie făcută într-un mod potrivit şi nu într-un mod poruncitor. Conducătorul să nu spună, adunarea se va ridica, ci, să ne ridicăm şi să cântăm. Ar putea fi unii care sunt într-o astfel de stare fizică încât ar fi mai bine să rămână aşezaţi, de aceea invitaţia, să ne ridicăm şi să cântăm, este în mod special intenţionată pentru cei care doresc să se ridice. Credem că ar fi o mare greşeală să spunem, să ne ridicăm şi să cântăm, şi apoi să adăugăm — cum fac unii — să rămânem în picioare în timp ce fratele A se roagă. În multe cazuri aceasta ar fi a impune o adevărată greutate.

Prea multă încredere în sine

Dar la cântarea de încheiere, dacă publicul se ridică, atunci în loc să se aşeze pentru rugăciunea de încheiere, ar fi bine să rămână în picioare şi rugăciunea să fie sub forma unei binecuvântări, care nu ar fi apăsătoare pentru nimeni în privinţa lungimii. Dacă a fost o rugăciune înainte, n-ar fi necesar mai mult decât se poate spune în câteva cuvinte. Cele mai multe rugăciuni sunt prea lungi.

Cel care conduce în rugăciune să nu ia din libertăţile şi drepturile întregii adunări prin lungimea cererilor sale. Nu citim că Domnul nostru a făcut rugăciuni foarte lungi. Este adevărat că uneori a continuat toată noaptea în rugăciune, singur; dar n-a făcut rugăciuni lungi în public. „Rugăciunea Tatăl nostru” este foarte scurtă şi la subiect. Cei care gândesc că trebuie să-I spună Domnului cum să conducă Universul, sunt prea preocupaţi de sine, prea încrezuţi. Când aflăm cât de slab ne putem conduce pe noi înşine, să ne facă foarte rezervaţi în a-L sfătui pe Atotputernicul cum să-Şi administreze afacerile.

Cuprins

Rugăciunea formală este adesea o batjocură

Un ziar din Boston, referindu-se la o rugăciune oferită de un slujitor proeminent, a declarat în ziua următoare că Reverendul _____ a oferit cea mai elocventă rugăciune spusă vreodată unui public din Boston! Evident că editorul a ştiut că rugăciunea n-a fost adresată Domnului! Noi trebuie să avem mult din spiritul minţii sănătoase. Presupunem că Domnul vede că toate intenţiile noastre sunt bune. Dar El nu ne-a spus că trebuie să ne rugăm ca să fim auziţi de oameni. Noi trebuie să ne rugăm Domnului.

În rugăciunea privată, ni se spune să „intrăm în cămăruţa noastră", şi presupunem că nimeni nu s-ar ruga pe un ton să fie auzit de afară. Rugăciunea, fie în privat, fie în public, trebuie adresată Atotputernicului în termeni reverenţioşi şi să exprime dorinţa inimii potrivit ocaziei. Trebuie să ştim pentru ce mergem la Domnul. Ar fi mai bine să nu mergem la Tronul Harului dacă nu avem ce să spunem.

La încheierea oricărei adunări, gândim că ar fi foarte neînţelept din partea vorbitorului să se roage zece sau cincisprezece minute, sau chiar *cinci.* Două sau trei minute ar fi o abundenţă, credem noi. Domnul ştie despre toate nevoile noastre şi noi ar trebui să avem consideraţie faţă de adunare.

Este ceva să şezi o oră, şi apoi să se prelungească serviciul printr-o rugăciune lungă este ceva neînţelept. Rugăciunile lungi să se facă în privat. Unii creştini însă trebuie să fie încurajaţi în privinţa rugăciunii — unii nu sunt dispuşi să se roage cât ar trebui. Rugăciunea este un privilegiu minunat, dar de care n-ar trebui să se abuzeze prin repetarea la nesfârşit a aceloraşi gânduri.

CREDINCIOŞIE ÎN ADMINISTRAREA NOASTRĂ

„Ce se cere de la administratori este ca fiecare să fie găsit credincios." 1 Cor. 4:2.

Fiecare întreprindere mare de afaceri angajează diferite clase de lucrători. Aceasta nu înseamnă că firma aprobă toate calităţile morale ale angajaţilor ei. Ar putea angaja unii lucrători care au caracter moral bun, iar alţii care au un caracter slab; căci ea nu-i socoteşte pe muncitori răspunzători în acest sens. Dar poziţiile de răspundere sunt date celor cu un caracter recunoscut ca fiind bun.

Astfel Dumnezeu foloseşte diferite mijloace ca să-I facă serviciul. Acestea sunt uneori însufleţite, alteori neînsufleţite (Is. 45:1-4; Ier. 10:13). Dar cei pe care El îi recunoaşte în mod special ca servitori ai Săi sunt Biserica din acest Veac Evanghelic — o clasă specială de servitori pe baza unor condiţii şi acorduri speciale. Aceşti servitori speciali sunt numiţi şi fii; adică ei sunt adoptaţi şi le este promis că vor fi complet introduşi în familia divină dacă sunt credincioşi în serviciul lui Dumnezeu în prezent.

Aceşti servitori reprezintă o isprăvnicie — un termen comun în trecut. Servitorul făcea cu bunurile stăpânului ca şi cum ar fi fost ale sale. În timp ce avea acest privilegiu, i se cerea în acelaşi timp să dea socoteala angajatorului său. Stăpânul nu-i dădea aceste bunuri şi să zică, foloseşte-le cum vrei şi ţi le voi cere când vreau. Dimpotrivă, isprăvnicia sa trebuia să fie credincioasă şi era examinată mai târziu cu acest scop în vedere — ca să se vadă dacă el a fost credincios. Un ispravnic credincios ar fi atent la tot ce ar reprezenta interesele stăpânului — ar fi la fel de grijuliu cu ele cum ar fi cu ale sale. Şi-ar folosi toate puterile pentru înmulţirea talantului — reprezentat prin banii avuţi în grija sa.

Cuprins

Pilda talanţilor

În pilda talanţilor Domnul a reprezentat un om care a plecat într-o ţară îndepărtată şi care şia lăsat talanţii în grija administratorilor săi. Li s-au încredinţat aceste bunuri într-un mod foarte special. Aşa este şi cu noi. Fiecăruia ni s-au încredinţat anumiţi talanţi. La consacrare noi am dat totul lui Dumnezeu. După ce am dat Domnului tot ce avem şi suntem, El ne acceptă jertfa şi ne numeşte administratori ai Săi peste aceste bunuri — peste aceste lucruri pe care le-am avut. Aceasta ar include *tot* ce-i al nostru — timpul, influenţa, diferitele talente — pentru afaceri, muzică şi câte altele. Toate acestea sunt ale Stăpânului după ce am făcut consacrarea. Noi Îi aparţinem lui Cristos. El este Capul, El este Domn. Dar El ne încredinţează nouă ca servitori ai Săi toţi aceşti talanţi, să-i folosim pentru El. Şi El spune: „Puneţi-i în negoţ până mă voi întoarce".

Această pildă se aplică la toată Biserica din tot Veacul acesta. Fiecare servitor trebuie să fie harnic în folosirea poziţiei de administrator până când va fi eliberat din ea. Administratorul care şi-ar folosi poziţia numai ca să se slăvească pe sine, n-ar fi un administrator credincios. Administratorul credincios ar fi cel care ar dori să folosească talanţii aşa încât să înmulţească avuţia Stăpânului, slava Stăpânului.

Domnul a dat o ilustraţie a administratorilor credincioşi şi necredincioşi la a doua Sa Venire — înainte de a Se ocupa de supuşii împărăţiei — omenirea în general. El a arătat cum va chema pe aceşti servitori cărora le-a dat talanţii; căci El le-a promis că-i va face conducători cu El în Împărăţia Sa, dacă sunt credincioşi în folosirea talanţilor. În pildă, cel care a primit cinci talanţi i-a dublat şi a făcut zece. Cel care a primit doi a făcut patru. Dar cel care a primit un talant s-a scuzat că l-a îngropat în pământ fiindcă i-a fost frică. Şi el a fost declarat servitor necredincios.

Acest servitor n-a fost trimis în chin veşnic, ci i-a fost luat talantul. El devenise servitor de bună voie. Văzând că a ajuns servitor, el a meritat pedeapsa fiindcă n-a folosit ce i-a încredinţat stăpânul. Talantul acela aparţinea stăpânului său.

Un servitor necredincios va fi pedepsit pentru necredincioşia sa. Mai bine să nu intrăm deloc în serviciul Domnului decât să intrăm şi apoi să ne retragem, să neglijăm ocaziile. Dacă cel care a avut cinci talanţi s-ar fi retras, simpla lui inactivitate l-ar fi făcut răspunzător. Arătând cum a procedat cu cel care avea un talant, Domnul accentuează cu atât mai mult chestiunea. Acest talant reprezintă ocaziile noastre de serviciu potrivit cu diferitele noastre capacităţi. Celui care avea capacitate mai mică, i s-a dat ocazie mai mică decât celui care avea capacitate mai mare.

Aşa este şi cu noi. Unii au poate handicapuri de diferite feluri. Unii au mai mulţi talanţi sau capacităţi; alţii au mai puţini. Noi nu putem folosi talanţii pe care nu-i avem. De la un om se cere să fie găsit credincios în ceea ce are. Această chestiune a folosirii tuturor talanţilor evocă ideea loialităţii depline, complete a devotării inimii. Noi să nu zicem, eu fac mai bine ca alţii, după cum s-ar fi putut gândi cel cu cinci talanţi dacă ar fi folosit numai trei sau patru din ei. Dar cel care-şi foloseşte talanţii la capacitatea deplină este în mod special plăcut Domnului. Cei care au doi talanţi şi-i folosesc credincios primesc aceeaşi laudă ca acel care are cinci talanţi şi-i foloseşte pe toţi.

Pilda administratorului nedrept

Pilda administratorului nedrept (Luca 16:1-9), care dă aceeaşi învăţătură, le-a fost în primul rând adresată ucenicilor lui Isus, în prezenţa fariseilor şi a celor care stăteau în scaunul lui Moise, care erau reprezentanţi ai ordinii divine a lucrurilor din Veacul Iudeu. În această pildă Domnul accentuează

Cuprins

faptul că un administrator înţelept va fi atent la binele său viitor. Dacă un datornic n-ar putea plăti sută la sută, ci ar putea plăti cincizeci, ar fi înţelept din partea administratorului, din grijă pentru interesele sale, să păstreze bunăvoinţa viitoare a acelui om şi să-l lase să plătească jumătate. Acest administrator a fost lăudat de stăpânul său pentru agerime în urmarea acestui curs, chiar dacă înainte îi fusese necredincios.

Cărturarii şi fariseii au fost criticaţi în pildă. Cuvintele Domnului nostru dădeau de înţeles: Ştiţi că nu puteţi satisface cerinţele divine ale Legii — ştiţi că nu puteţi plăti cincizeci de cenţi la dolar şi ar trebui să fiţi compătimitori cu aceşti sărmani evrei care nu pot ţine Legea. Ar trebui să le spuneţi: Reduceţi-o întrucâtva — ţineţi jumătate din Lege, dacă nu o puteţi ţine întreagă. Puteţi ţine *jumătate*? Da? Ei bine, daţii drumul şi ţineţi jumătate.

Dar, spune Domnul, voi îi dispreţuiţi pe toţi aceştia — nu vreţi să vă „frecaţi hainele" de ale lor când treceţi pe lângă ei pe stradă. Ştiţi că nici voi nu puteţi ţine Legea. Voi sunteţi în poziţia administratorului din pildă. Ar trebui să faceţi cum a făcut administratorul cu datornicii stăpânului său. El era pe cale să fie destituit. Şi voi sunteţi aproape de sfârşitul mandatului vostru. Când nu veţi mai fi în funcţie oamenii nu vă vor lua în seamă. Ar fi mai bine să vă reparaţi situaţia. Voi staţi în scaunul lui Moise. Ar trebui să le spuneţi fraţilor voştri că deşi nu ţin Legea deplin, ei sunt oameni drăguţi; şi să-i încurajaţi să procedeze cum pot ei mai bine. Ar trebui să-i ajutaţi în aceasta.

După ce le-a dat această pildă în privinţa fariseilor, Isus S-a întors spre ucenici zicând: „Faceţi-vă prieteni cu ajutorul bogăţiilor nedrepte". Adică: Aplicând aceasta la voi acum, gândiţi-vă că posesiunile voastre pământeşti sunt o administrare pământească. Trăiţi în armonie cu oamenii în măsura în care vă permite dreptatea. Nu pretindeţi în nici un fel de la ei până la ultimul lucru posibil. Fiţi generoşi în afacerile voastre — nu numai în chestiuni financiare. În loc să condamnaţi pe toţi şi să-i ameninţaţi cu chinul veşnic, spuneţi-le că Dumnezeu este foarte îndurător. Spuneţi-le că Dumnezeu a dat un Răscumpărător pentru toată omenirea. Spuneţi--le să fie curajoşi şi să facă tot ce pot — că pot fi siguri că Dumnezeu prin Cristos va fi foarte îndurător şi că ei vor avea un tratament mai bun din partea Lui când va veni timpul încercării lor.

Învăţându-i pe oameni astfel, poate că primim rea voinţa cărturarilor şi a fariseilor, dar putem primi bunăvoinţa poporului şi a celor care sunt în armonie cu Dumnezeu şi cu dreptatea. Şi deşi am putea fi excluşi din funcţiile înalte ale sistemelor nominale, mulţi dintre oamenii de rând ascultă cu bucurie şi simpatie şi doresc să-şi împartă casele cu noi. Şi astfel avem case în toată lumea, oriunde se află poporul lui Dumnezeu; căci ei au ureche şi ochi ca să aprecieze aranjamentul Domnului. Mai mult, Domnul ne va primi în cele din urmă în locuinţele veşnice. În această privinţă suntem administratori înţelepţi. Noi trăim să ne folosim timpul şi puterea după cea mai bună capacitate de a face bine şi de a-i instrui pe alţii să facă bine.

Cele două pilde comparate

Pildele talanţilor şi minelor se aseamănă mult, ambele reprezentând un mare gospodar sau stăpân care se socoteşte cu servitorii. În pilda minelor, un anumit nobil a plecat într-o ţară depărtată să primească împărăţia şi să se întoarcă. Această pildă se bazează pe faptul că atunci când un împărat subordonat, ca Împăratul Irod, auzea că un alt împărat a venit pe tronul Romei, el era nerăbdător să fie reinstalat în împărăţia sa. Ştiind că împăratul avea putere să-l reinstaleze, el era doritor să ştie dacă va primi iarăşi împărăţia sau dacă o va primi altcineva. Aşa că atunci când un astfel de împărat subordonat mergea la Roma, era în vederea întoarcerii sale cu împărăţia, sau cu o încredinţare din partea noului împărat.

Cuprins

Domnul nostru în această ilustraţie Se reprezintă pe Sine ca un om de neam nobil care a fost chemat la un Tron, şi care a plecat într-o ţară depărtată, în cer, să primească învestitura Împărăţiei Sale. La timpul cuvenit El urma să fie marele Mesia; şi întâi El trebuia să fie învestit cu autoritate, iar apoi să Se întoarcă şi să-Şi stabilească Împărăţia.

În pilda talanţilor, stăpânul înainte de a pleca şi-a chemat servitorii şi le-a încredinţat bunurile, proprietatea. El a zis: îi voi face administratori pe aceşti servitori. Unuia i-a dat un talant, altuia doi talanţi şi altuia cinci, potrivit capacităţilor lor. Nici unul n-a fost lăsat afară. Când s-a întors, şi-a chemat servitorii şi s-a socotit cu ei. Cel cu doi talanţi a venit şi a zis: Doamne, mi-ai dat doi talanţi. Iată raportul meu: Am câştigat încă doi talanţi. Cel cu cinci talanţi a zis: Doamne, mi-ai dat cinci talanţi. Iată, am câştigat încă cinci! Am dublat suma şi am obţinut zece! Stăpânul i-a spus fiecăruia: „Bine, rob bun şi credincios; ai fost credincios peste puţine lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!”

Apoi a venit servitorul cu numai un talant. Deşi i l-a înapoiat, nu-l folosise. El a zis: N-am pierdut nici nu bănuţ; iată ce este al tău. Stăpânul său i-a spus: Eşti rob rău şi leneş. Servitorul a fost pedepsit fiindcă a fost necredincios.

Ocazia măsoară responsabilitatea

Domnul a dat această pildă ca ilustraţie a experienţelor noastre de acum. Aceşti talanţi constau în *ocazii.* Pentru a ilustra: Recent am avut talantul sau ocazia de a vorbi Adevărul la 5.000 de oameni. De aceea am avut o responsabilitate. Dar dacă nu avem astfel de *ocazie,* nu avem *responsabilitatea* ei. Înţelegem că aceasta a vrut să spună Domnul. Unul ar putea avea mai multe ocazii decât altul. Unul ar putea fi bun scriitor, altul bun vorbitor, altul bun la îndemnare, iar altul ar putea fi bun la toate aceste trei. Cel bun la toate trei ar avea de trei ori mai mare responsabilitate decât cel cu numai o abilitate.

Talantul în timpurile Bibliei reprezenta o anumită sumă de bani. Potrivit celor mai recente cifre disponibile (Soc. Amer. de Biblii, 1895), talantul menţionat în Scripturi era de aur sau de argint. Valoarea talantului de aur în bani americani este de 32.689$, în timp ce a celui de argint este doar de 1.563,37$. Domnul nostru însă a folosit talantul nu ca să reprezinte aur sau argint, ci ocaziile pe care le are poporul Său de a face voia lui Dumnezeu şi de a servi fraţilor; căci El zice că oricine face bine unuia dintre cei mai mici ai *Săi* va primi o binecuvântare.

Învăţătura dată în pilda minelor pare cumva diferită. În aceasta stăpânul a dat fiecărui servitor câte *o mină,* să facă ce putea cu ce i s-a dat. Unul a câştigat *cinci* mine, iar altul *zece.* Al treilea n-a câştigat *nimic.* Mina (polul sau maneh) este echivalentă dacă este de *aur* cu 6.537,80$, iar dacă este de argint cu 312,67&»189;$.

Semnificaţia unei mine pentru fiecare

În această aplicare a pildei, după înţelegerea noastră, mina reprezintă binecuvântarea îndreptăţirii dată fiecărui copil al lui Dumnezeu. Când ne-a dat El mina? Când ne-a acceptat ca servitori? N-am fost servitori când ne-am întors de la păcat. A te întoarce de la păcat nu înseamnă a deveni servitor. Primul pas spre Dumnezeu este să te întorci de la păcat spre dreptate şi să încerci se te apropii de Dumnezeu; căci Dumnezeu zice: „Apropiaţi-vă de Mine şi Eu Mă voi apropia de voi”.

Cuprins

Acesta merge pe calea îndreptăţirii, dar n-a obţinut-o încă. Acesta se apropie tot mai mult de punctul corect în ideile sale etc. În cele din urmă ajunge la punctul unde zice: Doamne, dacă mă vei accepta Îţi voi da tot ce am. El se oferă să fie servitorul lui Dumnezeu.

Nu este încă servitorul lui Dumnezeu când se întoarce de la păcat. Noi n-am avut niciodată dreptul să facem rău; şi în îndepărtarea de la păcat şi de la rău nu Îl serveam pe Dumnezeu. În acest Veac, Dumnezeu nu are alţi servitori decât cei concepuţi de Spiritul sfânt. Alţii pot fi folosiţi într-un anumit sens ca servitori; căci Dumnezeu poate folosi chiar şi mânia omului să-L servească. Într-un anumit sens şi diavolul poate fi servitorul Lui, fiindcă uneori el face ceea ce vrea Domnul să se facă. Credem că diavolul Îl servea pe Dumnezeu când i-a stârnit pe evrei să-L răstignească pe Isus. Demonii adeseori Îl servesc pe Domnul când aduc necaz peste poporul Său, căci aceste necazuri sunt ca învârtirea pietrei de polizor care şlefuieşte mărgăritarele. Dumnezeu doreşte să folosească acum unele mijloace ca să *şlefuiască clasa mărgăritarelor Sale.*

Dar servitorii la care se face referire în pilde sunt poporul consacrat al Domnului; căci Dumnezeu îi numeşte servitori numai pe acei care au ajuns la punctul deplinei consacrări Lui. Cei care au renunţat la serviciul păcatului şi al nedreptăţii au devenit propriii lor servitori, servitorii eului, până când şi-au predat vieţile lor Domnului. Atunci ei au spus: Nu am altă voinţă decât a Ta; Te voi servi cu credincioşie chiar până la moarte. Când Domnul îi acceptă pe aceştia ca servitori ai Săi, le dă fiecăruia câte o *mină.*

Ce este acea mină? Este îndreptăţirea la viaţă — un lucru valoros. Acum fiind îndreptăţit prin credinţă şi fiind acceptat ca servitor al lui Dumnezeu şi conceput de Spirit sfânt, fiecare are ocazia să facă ceea ce poate ca servitor al Domnului. El foloseşte orice talanţi îi dă Domnul. Trebuie să facă tot ce poate cu tot ce i-a fost dat în grijă, ca administrator credincios al Împăratului împăraţilor şi Domnului domnilor.

ODIHNĂ PENTRU POPORUL LUI DUMNEZEU

„Voi merge Eu Însumi cu tine şi îţi voi da odihnă.” Exodul 33:14.

Nu trebuie să gândim că Tatăl nostru din cer a umblat în mod literal prin pustie cu copiii lui Israel, că a lăsat afacerile Universului şi a mers cu ei în călătorie. Nici să nu avem ideea că Dumnezeu este pretutindeni în acelaşi timp. Această idee nescripturală a fost temelia multor erori. Creştinii Ştiinţifici spun că Dumnezeu este pretutindeni — în fiecare bucată de lemn, de porţelan — *în totul.* Când întrebăm ce înseamnă aceasta, ei răspund că deoarece cuvântul lui *Dumnezeu* înseamnă doar bine, şi deoarece în toate există bine, de aceea Dumnezeu trebuie să fie în toate; căci Dumnezeu înseamnă bine şi trebuie să fie peste tot, chiar şi în fiecare atom de materie. Astfel, pe această doctrină eronată despre existenţa lui Dumnezeu îşi construiesc ei teoria. Dar ideea lor nu este cea scripturală.

Ideea scripturală este că Dumnezeu Îşi manifestă în mod special Puterea şi Iubirea faţă de poporul Său. Dumnezeu este în cer; Pământul este aşternutul picioarelor Sale. Dar prin diferitele Sale puteri şi agenţi, şi prin inteligenţa şi cunoştinţa Sa, El poate fi ca şi cum ar fi prezent pretutindeni — prin îngerii Săi, mesagerii Săi. Întocmai cum noi prin telegraf şi telefon putem avea comunicare cu cele mai îndepărtate părţi ale Pământului, tot aşa Dumnezeu Îşi poate exercita Puterea în fiecare parte a Universului.

Cuprins

Cuvintele din textul nostru, ne amintim, au fost răspunsul Domnului către Moise când acel mare om de stat era în nedumerire. Lui i se poruncise să meargă înainte drept conducător al Israelului şi prin favoare divină să-i ducă în ţara Canaan, acolo să le dea odihnă.

De la începutul călătoriei prin pustie a fost mai multă sau mai puţină reţinere sau frică din partea poporului. Ei şi-au dat seama că îşi dezmembrau căminul şi mergeau într-o ţară străină. Chiar dacă fuseseră asupriţi de egipteni, ei s-au gândit că dacă mergeau în pustie fără supraveghetorii egipteni, aceasta va însemna că nu vor avea hrană. Astfel ei au fost încăpăţânaţi — ca un bou — greu de întors.

Făgăduinţa Domnului către Moise a fost: „Voi merge Eu Însumi cu tine şi îţi voi da odihnă". Şi El a făgăduit să fie cu israeliţii. El le-a dat asigurarea că Îi puteau recunoaşte puterea în mijlocul lor; căci energia lui Dumnezeu în toate afacerile Pământului, ca şi a Universului, nu este numai o putere de a cunoaşte lucrurile care se întâmplă, ci şi de a controla toate evenimentele pentru ca ele să-I poată realiza scopurile. El îndrumă şi ajută eforturile poporului Său. În plus, îngerii Domnului foarte probabil erau angajaţi în această lucrare specială de supraveghere a afacerilor israeliţilor.

Această idee este în armonie cu Scriptura care sugerează că există un înger păzitor pentru fiecare dintre sfinţii Domnului, pe care îi supraveghează. Citim: „Îngerii lor în ceruri văd pururea faţa Tatălui Meu, care este în ceruri" (Mat. 18:10). Ei au comunicare imediată cu Tatăl şi astfel El are supraveghere directă asupra tuturor celor care-I aparţin.

Puterea divină pentru israeliţi a fost manifestată direct prin gloria Şekina deasupra Capacului Ispăşirii din Sfânta Sfintelor, care indica prezenţa Domnului cu ei. Şi când urmau să meargă mai departe, stâlpul de nor mergea înaintea lor ziua, iar stâlpul de foc noaptea. Când era timpul să se oprească, acest nor se oprea. În timp ce erau în tabără, norul stătea deasupra Cortului, iar gloria Şekina rămânea între heruvimi pe Capacul Ispăşirii în Cort. Astfel prezenţa lui Dumnezeu a mers cu ei în Canaan şi le-a dat lucrurile pe care El le promisese. Iosua 23:14.

Nevoia lui Moise de încurajare

Din contextul nostru înţelegem că smerenia lui Moise s-a manifestat iarăşi. El ceruse înainte ca cineva să vorbească pentru el şi Domnul i-a spus că Aaron putea fi purtătorul lui de cuvânt. Oamenii repeziţi intră adesea în bucluc, fiindcă au o lipsă de smerenie, de modestie. Dar cu Moise n-a fost aşa — „mai blând decât orice om de pe pământ". Smerenia este un element foarte important al caracterului. Omul blând va găsi că este mai uşor să fie amabil şi răbdător decât omul căruia îi lipseşte blândeţea. Şi astfel, enumerând roadele Spiritului sfânt, sf. Pavel menţionează blândeţea. Gal. 5:23.

Când Domnul a promis că El Însuşi va merge cu Moise, El îi vorbea ca unui *Mijlocitor.* De aceea El a spus: „Eu Însumi voi merge cu *tine".* Imediat ce Moise a inaugurat Legământul Legii la Sinai, Israelul a fost în relaţie de legământ cu Dumnezeu, şi Domnul cu Israelul.

Neputinţa lui Israel de a intra în odihnă

Cineva ar putea să aibă ideea că făgăduinţa lui Dumnezeu de a da odihnă ar însemna că Moise trebuia să aibă odihna minţii şi că toţi cei care veneau în armonie cu Moise şi cu făgăduinţele lui Dumnezeu vor avea şi ei odihna minţii. Dar nu această odihnă mentală este arătată aici. Israeliţii plecau din ţara Egiptului în Ţara Făgăduinţei, care urma să fie o moştenire veşnică pentru ei, dacă îşi vor ţine Legământul. Dar dintre toţi adulţii care au ieşit din Egipt, numai Iosua şi Caleb au intrat în Canaan

Cuprins

(Num. 32:11, 12). Majoritatea n-a intrat din cauza lipsei de credinţă. Cei patruzeci de ani de rătăcire prin pustie au fost din cauza fricii şi a răzvrătirii consecutive.

Când în final călătorind prin pustie au ajuns la locul de unde puteau vedea ţara Canaanului, au fost trimise iscoade să facă cercetări şi să raporteze care ar fi cea mai bună cale de a intra în ţara făgăduită. Toate iscoadele, cu excepţia lui Iosua şi Caleb, au dat un raport nefavorabil. Atunci din timiditate poporul a zis: „Nu ne putem sui să luăm ţara. Oamenii aceia sunt uriaşi, iar noi arătăm ca *lăcustele* alături de ei." Aşa că în lipsa lor de credinţă au murmurat împotriva acestei acţiuni. De aceea Dumnezeu a jurat în mânia Sa: „Nu vor intra în odihna Mea". Evr. 3:11.

Odihna tipică şi antitipică

Apostolul Pavel arată că odihna din Canaan a fost un tip al odihnei poporului lui Dumnezeu din acest Veac Evanghelic (Evr. 4:3, 9). Prin *credinţă* ne odihnim în Dumnezeu — ne odihnim în făgăduinţele Sale. Nu suntem mişcaţi prin condiţiile împotrivitoare din timpul de acum. Odihna noastră este *realitatea* — odihna lui Israel a fost *tipul.*

Odihna antitipică în care intră poporul Domnului are două faze. Cel care crede intră în odihnă *acum.* Avem pacea lui Dumnezeu care stăpâneşte în inimile noastre şi îndrumă vieţile noastre. Avem pacea credinţei, odihna credinţei, încrederea că Dumnezeu va îndruma calea noastră. De aceea suntem *mulţumiţi*, chiar dacă nu *săturaţi.* Nu vom fi *săturaţi* până când vom intra în *odihna completă*. Odihna noastră completă va fi acea stare glorioasă, perfectă dincolo de perdea, pe care o vom atinge prin Întâia Înviere.

Sf. Pavel, discutând această chestiune în capitolele 3 şi 4 din Evrei, declară că poporul Israel n-a intrat în odihnă, nu fiindcă Dumnezeu nu Şi-a făcut partea, ci fiindcă ei n-au exercitat credinţa cuvenită în Domnul; au avut „o inimă rea a necredinţei". Şi el continuă şi zice: „Să ne temem deci ca nu cumva, fiind făcută o făgăduinţă pentru intrarea în odihna Lui, nici unul dintre voi să nu pară că a rămas în urmă" (Evr. 4:1). Există cerinţe; există condiţii. Apostolul vrea să spună că oricine vrea să fie din această clasă *biruitoare* trebuie să fie atent, altfel nu va intra în odihna eternă a lui Dumnezeu. *Va exista* o astfel de clasă de biruitori; şi Dumnezeu a predestinat şi pre-orânduit ca ei să intre în această odihnă glorioasă şi perfectă. Dacă suntem credincioşi până la moarte, vom obţine această odihnă glorioasă prin *„schimbarea"* învierii.

Iosua un tip al lui Cristos

Lumea nu este acum capabilă să intre în odihnă. Ea este ca marea înfuriată. Nu a intrat în relaţie cu Dumnezeu. După cum ne spun Scripturile, omenirea este o creaţie sărmană, care suspină, suferind împreună în durere. Ea nu vede odihna pe care Dumnezeu a pregătit-o. Noi vedem însă că atunci când Moise cel antitipic, marele Mijlocitor, va fi fost completat, El va conduce poporul în odihnă. Deut. 18:15; Fapt. 3:22.

Moise nu a condus poporul în Ţara Făgăduinţei; Iosua — noul lor conducător — l-a condus peste Iordan. Astfel tipul arată că omenirea va intra în ţara făgăduită, nu prin Lege, ci printr-un Mântuitor. Numele Iosua înseamnă mântuitor — în greacă Iesous. Astfel Isus va conduce toată omenirea, care vor vrea dintre ei, în adevărata Ţară a Făgăduinţei, în iubire şi loialitate faţă de Dumnezeu şi de principiile dreptăţii. Va trebui toată mia de ani a Împărăţiei Mesianice pentru a duce lumea în starea potrivită pentru toate binecuvântările pe care le are Dumnezeu în păstrare pentru ea.

Cuprins

Domnul nostru Isus a intrat în odihnă încrezându-Se că Tatăl ceresc va împlini toate făgăduinţele Sale îndurătoare. Isus, Capul lui Moise cel antitipic, s-a bucurat astfel de odihna perfectă a inimii şi Şi-a dat seama de prezenţa continuă a Tatălui ceresc cu El. Aceasta a continuat timp de trei ani şi jumătate; şi apoi a intrat în odihnă completă, prin Întâia Înviere.

Acelaşi lucru este adevărat despre toţi membrii Corpului lui Moise cel antitipic — Cristosul. Dumnezeu Însuşi merge cu ei. Lumea în prezent nu este într-o stare să intre în odihna Tatălui. Numai membrii Corpului lui Cristos au intrat în această odihnă a credinţei, crezând în Domnul. Şi nici unul în afară de cei care continuă credincioşi nu vor fi recunoscuţi ca membri ai marelui Mijlocitor antitipic. Toţi cei cărora le lipseşte credinţa, le lipseşte dovada că sunt în Corpul lui Cristos. Dacă deci inimile noastre sunt tulburate şi nu putem intra în această odihnă a credinţei, calea potrivită este să căutăm Tronul Harului, ca să putem birui dificultatea.

Odihna pregătită pentru omenire

În privinţa acelor israeliţi despre care Domnul a spus că nu vor intra în odihna Lui, înţelegem că El vrea să spună, nu aceea că *nici* un evreu nu va intra în adevărata odihnă a lui Dumnezeu, ci mai degrabă că aceasta era o profeţie despre sfârşitul Veacului Iudeu — că ei ca naţiune nu vor fi pregătiţi să intre în această odihnă a credinţei care le-a fost oferită atunci lor — că vor eşua *ca naţiune*. Au eşuat, căci „n-au cunoscut timpul cercetării lor”.

Imediat ce marele Mesia va stabili Noul Legământ, atât evreii cât şi neamurile vor intra în pace şi prosperitate, pe cât de repede vor intra în acel Nou Legământ. Dar cei neascultători, după o încercare deplină, corectă, vor merge în Moartea Doua. De-a lungul Veacului Milenar omenirea va intra în odihnă reală, care va însemna eliberare din robia Păcatului şi a Morţii. Înainte ca Domnia lui Mesia să se fi sfârşit, ei vor fi intrat pe deplin în odihnă şi în perfecţiunea vieţii şi vor fi socotiţi ca parte din sămânţa lui Avraam, potrivit făgăduinţei: „Te fac tatăl multor popoare” (Gen. 17:5; Rom. 4:17). Binecuvântarea Domnului va fi peste toţi. Toţi cei care vor *refuza* să intre în odihna lui Dumnezeu vor fi nimiciţi — păcătoşii cu voia vor muri la vârsta de o sută de ani. Isa. 65:20.

ÎNDEMNUL SF. PAVEL CĂTRE BĂTRÂNI

„Luaţi seama dar la voi înşivă ... . Ştiu că după plecarea mea se vor strecura între voi lupi răpitori, care nu vor cruţa turma, şi se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăţa lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici după ei.” Fapt. 20:29,30.

Aceste cuvinte au fost adresate Bătrânilor Bisericii din Efes. Sf. Pavel mergând spre Ierusalim s-a găsit nu departe de Efes şi le-a trimis vorbă Bătrânilor că va rămâne acolo puţin timp şi ar fi bucuros dacă i-ar vedea încă o dată. Ei au venit şi au avut o discuţie lungă cu el. Acest text este o parte din mesajul lor către ei. Le-a spus că nu-i va mai vedea şi i-a îndemnat să ia seama la ei înşişi. Se cuvine ca fiecare să ia seama mai mult la *sine* decât la *alţii*. Şi dacă un om nu învaţă să-şi stăpânească spiritul *său,* nu poate fi în starea potrivită să conducă pe *alţii*.

Acest lucru este în mod deosebit adevărat despre toţi Bătrânii. Ei trebuie să ia seama la *ei înşişi.* Datorită cinstei pe care le-o dă Biserica, ei sunt în pericol de a fi prinşi de un simţământ al propriei importanţe — al încrederii în sine. Sunt în pericol de a deveni aroganţi. Dar mesajul este să ia seama la *ei înşişi* şi la *turma lui Dumnezeu,* peste care au fost făcuţi supraveghetori. Trebuie să-şi recunoască

Cuprins

poziţia ca reprezentanţi, nu numai ai adunării, ci şi ai Domnului. Această poziţie fiindu-le dată în modul stabilit — alegere prin ridicare de mână — ei trebuie să ia aceasta nu numai drept cuvântul Bisericii, ci să-şi dea seama că sunt aleşi de Spiritul sfânt. Ei trebuie să recunoască această grijă faţă de Biserică drept marea lor misiune, un serviciu important care să fie făcut în numele Domnului.

Lupi şi oi apostate

Sunt două motive speciale pentru care Bătrânii trebuie să ia seama. Primul motiv, aşa cum este dat de către Apostol, este că printre ei vor intra lupi răpitori, care nu vor cruţa turma. Sugestia pare a fi că lupii nu fac *parte din turmă* deloc. Ei însă nu se vor prezenta ca *lupi.* Prevenirea apostolului pare se implice că o anumită clasă de oameni cu o fire de lupi vor căuta să se asocieze cu Biserica. Domnul nostru a prevenit: „Păziţi-vă de proroci mincinoşi, care vin la voi îmbrăcaţi în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori" (Mat. 7:15). Aceasta pare să implice ideea de înşelare — de umblare ca oile, umblând printre oi şi prezentându-se a fi oi, purtând haine de oi, dar nefiind niciodată oi adevărate. Obiectivul intrării lor în turmă este egoist, influenţa lor este aceea a unui lup printre oi. Un lup îngrijorează oile — intenţia lui este să le omoare, să le sugă sângele.

Astfel pare să fie o clasă care, fără nici un motiv imaginabil, strică adevărul, făcând rău turmei, stârnind argumente care pun în confuzie turma, distrugându-le ca Noi Creaturi şi târându-le la moarte. Se pare că a existat o astfel de clasă de-a lungul întregului Veac. În timp ce textul nostru nu implică faptul că oile ar putea deveni vreodată lupi, poate că unii dintre noi am cunoscut persoane care odată au fost oi, dar care după un timp au manifestat o dispoziţie de lupi şi au avut plăcerea să facă tot ce puteau ca să facă rău turmei. Domnul şi apostolul ne previn să luăm seama la cei care vin printre oi, dându-se drept oi.

Pe lângă acest pericol din partea lupilor, vor fi pericole printre ei înşişi. Apostolul arată acest lucru ca un pericol *foarte subtil.* Pe lângă cei cu o fire de lupi, unii din adunare se vor angaja în serviciu ca învăţători şi vorbind lucruri stricăcioase vor căuta să tragă după ei ucenici. Vor căuta să-i tragă ca şi cum ar fi ai lor *proprii.* Sentimentul lor pare să fie: Aceasta este adunarea *mea*, turma *mea,* nerecunoscând că Biserica este *turma Domnului,* că sunt oile *Domnului.* În aceasta există o atitudine egoistă cu totul contrară Spiritului Domnului şi Scripturilor. „Oricine se înalţă va fi smerit; şi cine se smereşte va fi înălţat" este principiul Guvernării Divine. Dacă cineva vrea să fie un Bătrân adevărat, un servitor adevărat al Domnului, el trebuie să-şi amintească aceste lucruri şi să evite tot ce ar fi dintr-un spirit egoist. Altfel poate fi sigur că printr-un asemenea curs va face daună, nu numai sieşi, ci şi altora.

Responsabilitate după măsura capacităţii

Oile sunt animale foarte timide şi au nevoie de vreun fel de îndrumare. În absenţa unui păstor, au nevoie de una dintre ele, să zicem aşa, să le fie conducător. În turmele de oi se află oi înţelepte — berbecii turmei, conducători — pe care oile învaţă să-i urmeze în absenţa păstorului. Aceşti berbeci bătrâni din turmă ar reprezenta pe Bătrânii Bisericii lui Cristos. Coarnele berbecului reprezintă un mijloc de apărare, cu care poate îndepărta pe adversari în caz de atac, iar oile pot să stea în spatele lui.

Dar Scripturile vorbesc despre pericol în privinţa unora dintre berbecii turmei — anumiţi conducători ai poporului Domnului (Ezech. 24:17-23). Aceşti berbeci au intrat în apă şi au tulburat-o, murdărind apa. Mai sunt menţionaţi şi *ţapii;* aceasta este o ilustraţie a dispoziţiei unor Bătrâni ai Bisericii lui Cristos şi nu trebuie să fie pierdută din vedere. Ni se spune că proprietarii de oi folosesc uneori o *capră* drept conducător al turmei, fiindcă o capră este mai combativă decât o oaie şi astfel dă

Cuprins

curaj etc. oilor. Nu ştim câţi din Turma Domnului sunt conduşi de capre. Dar ori de câte ori cineva manifestă dispoziţie de capră, Ecclesia să evite în mod strict să-l pună conducător.

Conducătorii potriviţi sunt cei care arată dispoziţia potrivită. Biserica este foarte mult la mila conducătorilor; ca atare aceştia din urmă au mai mare responsabilitate. Astfel apostolul spune: Nu fiţi mulţi învăţători, fraţii mei, ştiind că unul care este învăţător are încercări mai aspre, probe mai aspre (parafrazare după Iacov 3:1R.V.). Acesta are responsabilitate mai mare, după măsura capacităţii sale. S-ar părea deci, că toţi aceia care acceptă poziţia de Bătrâni reprezintă într-o anumită măsură pe Domnul, care este marele Păstor al Turmei.

„VAI DE VOI, FARISEILOR!”

15 Februarie – Luca 11:37-54

„Nu vă înşelaţi: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.” Gal. 6:7.

Avem toate motivele să credem că printre diferitele secte ale evreilor din zilele Domnului nostru fariseii erau cea mai bună — cea mai loială lui Dumnezeu şi Legii Sale. Saducheii nu pretindeau nici o credinţă într-o viaţă viitoare. Ei erau necredincioşi şi politicieni. Esenienii erau o sectă mică nemenţionată în Biblie, un fel de Critici Radicali, cu puţină credinţă şi încurcaţi în amestecul de păgânism cu iudaism. Fariseii erau ceea ce s-ar putea numi corpul ortodox al evreilor. Numele lor înseamnă „popor sfânt”. În studiul de astăzi, Isus, fără a vrea să menţioneze alte secte, care se depărtaseră cu totul de Dumnezeu, S-a adresat în special fariseilor, arătând în ce n-au ajuns ei la ceea ce ar fi plăcut lui Dumnezeu, cu toată sfinţenia cu care se lăudau.

Un fariseu L-a invitat pe Isus la cină în casa sa. Invitaţia a fost prompt acceptată şi Isus a intrat şi S-a aşezat la masă cu alţii, fără a trece prin formalitatea spălării, obişnuită pentru farisei. Din aceasta nu trebuie să presupunem că Isus a fost neglijent. Mai degrabă trebuie să recunoaştem că spălarea mâinilor la farisei era o ceremonie pe care Isus a dorit în mod special s-o ignore, pentru a putea să aibă ocazia de a critica acel spirit pe care acea ceremonie îl ilustra bine.

Gazda Îl considera pe Isus un om sfânt, nu un vameş sau un păcătos, şi a remarcat că era ciudat că nu îndeplinise ceremonia obişnuită a spălării. Această remarcă a dat ocazia unui discurs asupra subiectului. Isus a arătat că mare parte din religia pe care o practicau chiar şi cei mai sfinţi dintre evrei era numai ceremonie, formalism, şi nu religie adevărată. Pe dinafară erau curaţi, dar pe dinăuntru inima lor era necurată — dedată la jecmănire — la răutate spirituală. Domnul a căutat să arate că în ochii lui Dumnezeu inima este chestiunea importantă, iar curăţirea exterioară este cu totul secundară. Întâi trebuie avut grijă de interiorul paharului, apoi de exteriorul lui.

De fapt, cei care vin în armonie de inimă cu Domnul şi care sunt curăţaţi prin ascultare de Mesajul Său şi de spiritul acestuia, prin aceasta sunt curăţaţi în toate amănuntele — pe dinafară şi pe dinăuntru. Cu siguranţă se poate spune că fiecare persoană care este curată în inimă va căuta, potrivit împrejurărilor şi ocaziilor sale, să fie curată în privinţa persoanei sale, în vorbire, în toate felurile. Principiul care lucrează în inima sa va exercita o influenţă asupra tuturor cuvintelor, gândurilor şi faptelor sale — în toate zilele şi orele sale.

Cuprins

Din expresiile de aici şi din altă parte ale Domnului nostru ar părea că una din marile eşecuri ale fariseilor era spiritul de acaparare. Potrivit limbii greceşti, Isus i-a numit „iubitori de bani". Într-o împrejurare El le-a spus că această acaparare, lăcomie, iubire de bani i-a condus spre a nesocoti în mod necinstit drepturile altora. El a spus: Voi mâncaţi casele văduvelor, însemnând că ar profita de văduve ca să acumuleze avere pentru ei. De fapt, se pare că mulţi dintre farisei erau foarte bogaţi.

Isus a arătat că având o stare a inimii atât de greşită, ei nu puteau fi plăcuţi lui Dumnezeu, chiar dacă respectau cu atâta grijă reglementările exterioare ale Legii Iudaice. El a atras atenţia asupra faptului că în respectarea exterioară a zeciuielii (darea unei zecimi din venitul lor în fiecare an), ei erau grijulii chiar şi cu seminţele mici din care cultivau o cantitate neînsemnată. Aveau grijă să dea din toate o zecime, dar neglijau chestiunile mai importante ale Legii — să facă dreptate în procedurile lor şi să aibă milă faţă de alţii. Învăţătorul nu a obiectat la zeciuiala lor din toate, ci a spus că aceste lucruri să le facă şi să nu lase nefăcute lucrurile mai importante.

Altă dată i-a mustrat zicând: Voi strecuraţi ţânţarul şi înghiţiţi cămila — o hiperbolă puternică, o figură de stil, care arată ce neconsecvente erau raţionamentele şi faptele lor. Strecurarea ţânţarului reprezenta grija lor de a evita animalele sugrumate. Înghiţirea cămilei însemna că, dimpotrivă, în timp ce erau grijulii cu lucrurile mici, ei nesocoteau cu totul Legea lui Dumnezeu în privinţa lucrurilor mai importante. Isus a spus că ei trebuiau să fie mai degrabă binevoitori decât acaparatori şi egoişti, şi că dacă aceasta era dispoziţia inimii lor, curăţenia exterioară ar fi mai puţin importantă.

El a declarat că ei alegeau locurile principale în sinagogă şi saluturile în pieţe. Spiritul lor de acaparare lua forma mândriei, precum şi a necinstei. Ei voiau să fie foarte proeminenţi în cele religioase, să fie foarte populari şi să fie salutaţi cu „Rabi" — învăţător, învăţat. Isus a declarat că ei erau ca mormintele, pe dinafară curate şi văruite, dar pe dinăuntru pline de moarte, putrezire, necurăţie, nesfinţenie. Erau oameni sfinţi doar în forma exterioară sau ceremonială.

Nu este pentru noi să judecăm toate sectele creştinătăţii sau pe vreuna dintre ele şi să aplicăm cuvintele Învăţătorului la ele. Spre deosebire de Isus, noi nu avem puterea de a citi inimile oamenilor, nici să-i declarăm făţarnici. Mesajul Domnului pentru noi este: „Nu judecaţi şi condamnaţi nimic înainte de vreme". El declară că la a Doua Sa Venire totul va fi descoperit. Va fi arătată starea adevărată a fiecăruia. El spune că atunci mulţi vor spune: Doamne, n-am făcut noi multe fapte minunate în numele Tău? Dar El le va spune totuşi: Nu vă recunosc. Aţi fost lucrători ai nelegiuirii — lucrători ai nedreptăţii — în numele Meu.

Fără a judeca în mod personal, cu toţii ne temem că mare parte din creştinismul din timpul nostru este bine descris de către apostolul Pavel. Vorbind despre zilele noastre el spune: „Având o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea" — pe dinafară creştini, dar pe dinăuntru sceptici — râvnitori, acaparatori, nedrepţi. Oamenii nu pot judeca corect astfel de lucruri acum. Unii care sunt loiali şi zeloşi pentru Domnul sunt înfieraţi ca făţarnici şi înşelători; în timp ce alţii, neloiali, doar morminte văruite, pot fi ridicaţi în slăvi ca idoli denominaţionali sau binefăcători generoşi ai sistemelor pământeşti.

Unii dintre farisei, special educaţi, talentaţi şi versaţi în învăţăturile Legii şi ale profeţilor, erau numiţi avocaţi — Doctori în Lege, echivalentul a ceea ce astăzi sunt numiţi Doctori în Teologie. Întorcându-Se spre aceştia, Isus i-a mustrat, spunând că ei puneau poveri grele pe oamenii de rând, pe care ei înşişi nu le purtau. Voia să spună că ei dădeau interpretări atât de grele Legii lui Dumnezeu, încât erau descurajatoare pentru oamenii obişnuiţi — punând în faţa vameşilor şi păcătoşilor standarde de excelenţă şi perfecţiune, la înălţimea cărora ei înşişi nici măcar nu se gândeau să trăiască. Se vede că

Cuprins

ideea era ca prin aceasta să imprime în mintea poporului obişnuit sfinţenia clerului, ca acesta să fie cu atât mai reverenţios faţă de cler. Ei construiau morminte pentru profeţii din vechime, uitând că părinţii lor, al cărui spirit îl aveau, erau chiar cei care-i omorâseră pe acei profeţi — îi persecutaseră până la moarte.

Vai! Vai! Vai! Vai! Vai!

Deşi Isus a profeţit necazuri împotriva fariseilor, nu trebuie să ne gândim că i-a condamnat la chin veşnic, nici că a sugerat că aceasta va fi natura necazului care va veni peste ei. Vaiul pentru farisei era că ei erau pe cale să-şi piardă marea binecuvântare pe care Dumnezeu o promisese poporului evreu, şi anume, aceea a asocierii principale în Împărăţia lui Mesia (Gen. 12:3). Făgăduinţa a aparţinut în primul rând Israelului. Din pricina stării lor nepregătite pentru ea, aceasta le-a fost luată pentru a fi dată altui Israel. Dacă destui dintre ei ar fi fost „israeliţi cu adevărat" ca să completeze pe Aleşii preorânduiţi ai lui Dumnezeu, Mireasa Lui Cristos, oferta Împărăţiei n-ar fi trecut la neamuri.

Fariseii, dintre toţi evreii, erau în locul cel mai favorizat pentru obţinerea comoştenirii cu Mesia; dar ei n-au recunoscut ce pierdeau, cum a recunoscut Isus. Expresia „vai de voi" trebuie privită prin urmare ca fiind compătimitoare, plină de milă. Această idee reiese din context, care continuă prin a declara marele timp de necaz care a venit peste naţiunea lor la vremea răstignirii lui Isus, şi a ajuns la completare în anul 70 la distrugerea totală a cetăţii şi statului lor naţional.

După cum a declarat Domnul aici, acea strâmtorare îngrozitoare a fost o rezolvare a socotelii lui Iehova cu naţiunea evreiască pentru tot sângele drept care fusese vărsat şi pentru care nu se făcuse nici o ispăşire. Fariseii n-au ştiut că făţărnicia lor îi împiedica nu numai pe ei de a se pregăti să fie comoştenitori cu Mesia în Împărăţia Sa, ci împiedica şi masele de oameni care se bazau pe ei pentru informare. Isus Se referă la aceasta în versetul următor (52) zicând: Voi aţi luat cheia cunoştinţei. Nici voi n-aţi intrat în Împărăţie, n-aţi permis nici altora să intre, care ar fi bucuroşi s-o facă dar care sunt induşi în eroare bazându-se pe judecata voastră.

Studenţii Bibliei foarte general cred că marele timp de strâmtorare care a încheiat Veacul Iudeu a fost o imagine prealabilă sau o profeţie a Timpului de Strâmtorare încă mai larg răspândit care va încheia acest Veac al Evangheliei, care va aduce necaz multora din fariseii zilelor noastre, precum şi strâmtorare peste toţi răufăcătorii, în legătură cu răsturnarea instituţiilor actuale, ca un preludiu la stabilirea Dreptăţii — a Domniei Mesianice de Slavă.

MĂRTURISIREA BUNĂ FAŢĂ DE MĂRTURISIREA REA

22 Februarie – Luca 12:1-12.

„Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl va mărturisi şi Fiul Omului înaintea îngerilor lui Dumnezeu." v. 8

O mare mulţime Îl înconjura pe Mântuitorul, nerăbdătoare să-L audă pe Cel care „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta". Ignorând mulţimea, Isus S-a adresat ucenicilor Săi zicând: „Păziţi-vă de aluatul fariseilor, care este făţărnicia". Aici, ca şi în altă parte în învăţăturile Sale, Isus foloseşte aluatul ca simbol sau ilustraţie a unei influenţe rele. Nu ştim nici un caz în care aluatul este folosit ca să

Cuprins

reprezinte ceva bun sau pur. În perioada Paştilor, evreilor le era interzis să-l folosească, astfel simbolizând îndepărtarea păcatului.

Isus a declarat că făţărniciile practicate de farisei — oamenii învăţaţi din timpul acela — erau aluatul, impuritatea, păcatul, care aveau o influenţă de contaminare. Ucenicii Săi să fie oneşti, sinceri, puri, fără prefăcătorie şi înşelare. Cuvintele şi faptele lor să fie astfel încât să nu trebuiască să fie ascunse. Isus a spus că în cele din urmă toate făţărniciile şi păcatele vor fi descoperite, dezvăluite. Fără îndoială a vrut să spună că în timpul Împărăţiei Sale, când va fi exercitată puterea învierii, toate lucrurile ascunse ale întunericului vor fi desfiinţate, secretele omenirii vor fi expuse. Fără îndoială aceasta va constitui baza ruşinii şi a dispreţului, care vor fi pedeapsa multora, aşa cum s-a prezis.

Astfel citim că la înviere unii vor ieşi ca să strălucească precum stelele cerului, iar alţii la ruşine şi dispreţ veşnic (Dan. 12:2). Totuşi, este o mângâiere să ştim că după textul ebraic înseamnă durabil, nu *veşnic.* Ruşinea şi dispreţul vor dura atâta timp cât vor dura condiţiile de ruşine şi dispreţ — până la reformarea individului, sau dacă va eşua, până la distrugerea lui în Moartea a Doua.

Nu vă temeţi de persecuţii

Isus a sugerat că onestitatea vieţii le va aduce urmaşilor Săi persecuţie din partea făţarnicilor; dar ei să nu se teamă, chiar dacă persecuţia le-ar aduce moartea. Viaţa actuală nu este decât efemeră, în cel mai bun caz. Viaţa la care merită să se gândească este cea veşnică pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru toţi doritorii şi ascultătorii, şi care în cele din urmă poate fi obţinută prin meritul sacrificiului lui Isus. Cei care cred astfel să nu se teamă de ce le poate face omul, ci mai degrabă să se teamă de ceea ce i-ar separa de Dumnezeu şi de pregătirile Sale îndurătoare în privinţa unei vieţi viitoare.

„Temeţi-vă de Acela care, după ce a ucis, are putere să arunce în iad." Cuvântul iad de aici, în greacă este Gheena. În primul rând, acesta este numele văii din afara Ierusalimului, în care era aruncat gunoiul cetăţii pentru distrugere totală şi în care erau aruncaţi cei mai înrăiţi criminali după execuţie — nu ca să-i chinuie, ci în mod simbolic să sugereze că pentru cei răi nu era nici un viitor. Isus a folosit Gheena ca tip al Morţii a Doua, care va fi partea tuturor celor care în mod voit, cu bună ştiinţă, deliberat, vor păcătui împotriva luminii şi cunoştinţei.

Frica de Dumnezeu este începutul înţelepciunii, şi o frică respectuoasă este întotdeauna potrivită. Dar pe măsură ce acei care sunt poporul lui Dumnezeu devin intim familiar cu El, învăţând despre Dreptatea, Înţelepciunea, Iubirea şi Puterea Lui, şi că El este Prietenul tuturor celor care iubesc dreptatea, ei ajung să-L iubească pe Dumnezeu; şi, după cum spune apostolul, „Dragostea desăvârşită izgoneşte frica fiindu-ne groază de-a ofensa", ceea ce înseamnă odihnă. Ucenicii Domnului trebuiau să-şi dea seama de grija Tatălui lor ceresc şi de înţelepciunea Lui faţă de ei — că aşa cum El nu uită de vrăbii, nu va uita nici de ei, şi că nici măcar un fir de păr de pe cap nu le va putea cădea fără cunoştinţa şi permisiunea Sa; că orice ar permite El să vină peste poporul Său, peste copiii Săi, El îi asigură că va produce binecuvântare pentru ei.

Mă va mărturisi înaintea oamenilor

Oricine vrea să fie în acord cu Dumnezeu, trebuie să-L mărturisească pe El şi pe Isus, reprezentantul Lui, pe care L-a trimis în lume. Oricine Îl mărturiseşte pe Isus, Îl mărturiseşte pe Tatăl care L-a trimis. Şi toţi aceştia vor fi în favoarea Domnului şi în cele din urmă vor fi recunoscuţi la înviere de către Tatăl şi de către sfinţii îngeri ca membri ai Miresei lui Cristos. Dar cei care, după ce au devenit ucenici ai lui Cristos se vor lepăda de El, nici El nu-i va recunoaşte ca ucenici în slavă.

Cuprins

Cuvintele lui Isus au fost adresate ucenicilor, nu maselor. Oricine-L va mărturisi pe Cristos, va deveni ucenicul Său. Nimeni nu se poate lepăda de El dacă nu L-a recunoscut. El trebuie să fie mărturisit, nu doar prin botez, nici doar prin vreo formă exterioară. El trebuie să fie mărturisit în viaţă, în purtare, în cuvinte, de către urmaşii Săi. Ei trebuie să aibă spiritul Lui şi să „vestească virtuţile Celui care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată". Oricine face o declaraţie că este ucenicul Lui, iar apoi ignoră învăţăturile Învăţătorului, Îl prezintă în lumină falsă, Îl defăimează, se leapădă de El şi nu va avea parte de glorioasa prezentare a Miresei la sfârşitul acestui Veac.

Masele, desigur, s-au îndoit şi n-au devenit ucenici deloc. Unii chiar L-au luat în râs pe Isus, spunând că are drac şi este nebun. Învăţătorul a spus că astfel de neînţelegeri în privinţa Lui şi astfel de defăimări erau cu totul de iertat, dacă erau făcute din ignoranţă. Dar când unii au mers mai departe de atât şi au spus că faptele Lui bune ale Spiritului sfânt erau realizate prin puterea Satanei, Belzebul, aceştia au comis păcate nescuzabile, peste care nu se va trece.

Astfel de păcat trebuia să fie cu voia; fiindcă acuzaţiile lor n-aveau nici o bază. Învăţăturile Învăţătorului erau puritatea însăşi. Purtarea Lui, cuvintele Lui şi minunile Lui erau toate fapte bune. Numai o stricăciune voită le putea atribui pe acestea lui Satan. Faptul că aceştia nu vor fi iertaţi niciodată, nu înseamnă însă că defăimătorii sunt pierduţi fără speranţă. Ei vor suferi pedeapsă proporţională cu gradul voinţei lor. Dacă pedeapsa va duce la reformare, va fi bine; dar dacă nu, se va sfârşi cu nimicire completă — Moartea a Doua.

Puţine subiecte sunt înţelese mai puţin decât acesta — păcatul împotriva Spiritului sfânt. Cuvântul spirit în astfel de caz cum este acesta reprezintă putere sau influenţă. De exemplu, spiritul lui Satan ar fi puterea sau influenţa împotriva lui Dumnezeu şi a dreptăţii. Spiritul erorii ar fi puterea sau influenţa falsităţii. Contrar, spiritul adevărului, Spiritul lui Dumnezeu, Spiritul sfânt, reprezintă influenţa şi puterea divină, oriunde este recunoscută. Răspunderea fiecărui individ este proporţională cu luminarea sa. Cei orbi mental şi moral au relativ puţină răspundere, fiindcă ei nu apreciază clar deosebirea între spiritul Adevărului şi spiritul erorii, Spiritul lui Dumnezeu şi spiritul lui Satan.

Omul n-a fost creat în această stare de incapacitate de a discerne ce este corect de ce este greşit, ce este bine de ce este rău. El a fost creat perfect, în chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Păcatul a produs moarte, nu numai pentru corpul omului, ci şi pentru mintea sa, conştiinţa sa. Prin urmare, capacitatea de a discerne între corect şi greşit variază. Pe lângă aceasta, unii au mai multe ocazii de instruire decât alţii şi astfel răspunderea lor creşte. Lumea în general nu-L cunoaşte pe Dumnezeu, şi ca atare n-ar putea păcătui împotriva Spiritului sfânt în acel sens sau grad deplin care să fie pedepsit cu Moartea a Doua. „Dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile celor necredincioşi." 2 Cor. 4:4.

Ceva cunoştinţă este necesară ca să ne ducă la o apreciere a lui Cristos ca Trimisul lui Dumnezeu. Apoi, dacă Îl acceptăm şi devenim ucenicii sau urmaşii Săi consacraţi, primim conceperea Spiritului sfânt. Aceasta ne duce la un punct avantajos, unde ochii înţelegerii noastre se deschid tot mai larg, în măsura în care ne umplem de Spirit sfânt. Răspunderea noastră creşte împreună cu bucuria noastră în Domnul şi cu pregătirea pentru gloriile cereşti la care am fost chemaţi. Aceşti ucenici avansaţi ai lui Isus sunt în pericol de a întrista Spiritul sfânt cu care au fost pecetluiţi — de a stinge Spiritul sfinţeniei în inimile lor (Efes. 4:30; 1 Tes. 5:19). Deşi stingerea şi întristarea nu sunt lucrări instantanee, ele sunt cărarea care duce la Moartea a Doua. Fiecare creştin, prin urmare, trebuie să înainteze spre perfecţiunea sfinţeniei — umplere cu Spirit.

Apostolul prezintă acest gând în Evrei 6:4-6, declarând că cei care au gustat din Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu şi din puterile Veacului viitor şi care s-au făcut părtaşi Spiritului sfânt, nu pot fi

Cuprins

reînnoiţi spre pocăinţă, dacă ei cu voinţă deplină şi deliberare resping pe Cristos şi dreptatea, şi se întorc spre păcat (Evr. 10:26, 27). „Căci dacă păcătuim cu voia după ce am primit cunoştinţa deplină a adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o aşteptare sigură şi înfricoşată a judecăţii şi văpaia unui foc care va mistui pe potrivnicii" — lui Dumnezeu. Apostolul menţionează în special respingerea lucrării ispăşitoare a lui Cristos, spunând că aceştia socotesc sângele legământului cu care au fost sfinţiţi ca un lucru obişnuit şi fac în ciuda Spiritului favorii care i-a dus până la acel punct.

Cei care sting Spiritul sfinţeniei, sau „întristează Duhul", sunt descrişi de sf. Iacov (5:14) ca fiind bolnavi spiritual. Îndepărtaţi de la părtăşia cu Dumnezeu, ei au un ultim resort, şi anume, să ceară ajutorul bătrânilor sfinţiţi ai Bisericii ca să se roage pentru ei şi să-i ungă cu untdelemn, simbol al Spiritului sfânt. Rugăciunea credinţei îi va salva pe aceştia bolnavi spiritual şi Domnul îi va ridica; şi chiar dacă au comis păcate, acestea le vor fi iertate.

„Duhul sfânt va învăţa"

Urmaşii credincioşi ai Domnului urmau să se aştepte ca printre necazurile lor să fie acuzaţii false care să-i ducă înaintea magistraţilor. În cea mai mare parte ucenicii au fost neînvăţaţi şi puteau fi îngrijoraţi în prezenţa persoanelor oficiale educate. Ei trebuiau să ştie însă că binecuvântarea Domnului va fi peste ei şi că vor avea înţelepciune superioară celei pe care o aveau ei în mod natural. Ei nu trebuiau să premediteze neliniştiţi ce să răspundă, ci să încredinţeze totul Domnului, aşteptând ajutor divin.

Nimic în aceasta nu sugerează că servitorii lui Cristos, fie la amvon fie în adunările congregaţiei, să încerce să-L reprezinte pe Domnul fără să studieze subiectul lor. Dimpotrivă, fiecare să-şi însuşească pentru sine cuvintele sf. Pavel către Timotei: „Străduieşte-te să te prezinţi aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine şi care împarte drept Cuvântul adevărului" (2 Tim. 2:15). Este o deosebire între a sta în faţa unei adunări a poporului lui Dumnezeu ca purtător al Cuvântului Său şi a fi chemat în faţa magistraţilor.

LEVITICUL 9 ŞI 16

Se pare că n-am reuşit să clarificăm gândul nostru în privinţa învăţăturilor din aceste două capitole. Declaraţia noastră din Umbrele Cortului Întâlnirii, că ambele ilustrează sacrificiile din Ziua Ispăşirii, a fost greşit înţeleasă. N-am vrut să spunem că cele două ceremonii aveau loc în acea anumită Zi a Ispăşirii. Gândul nostru este că *antitipul* celor două are loc în acelaşi timp în Ziua Ispăşirii *antitipică* — Veacul Evanghelic.

Relatarea din capitolul 9 este în legătură cu consacrarea preoţilor. Serviciul ilustrat acolo reprezintă consacrarea lui Aaron şi urma să fie repetat în cazul fiecărui preot care ajungea în funcţia de mare preot. Adică, acest serviciu urma să fie repetat numai când un mare preot murea şi trebuia să fie introdus în funcţie succesorul lui. Astfel ceremonia putea fi făcută de câteva ori într-un an, dacă mureau într-un an câţiva preoţi unul după altul şi succesorii lor le luau locul. Sau se putea ca această ceremonie din Leviticul 9 să nu fie repetată mulţi ani, ca, de exemplu, în cazul lui Aaron care a trăit aproape 40 de ani după numirea sa în funcţie, şi ca atare această ceremonie pentru consacrare a fost repetată numai când fiul său Eliazar a devenit mare preot. Dimpotrivă, Ziua Ispăşirii descrisă în capitolul 16 avea loc în fiecare an.

Cuprins

Liniile armoniei între cele două ceremonii sunt indicate de sacrificii, care în ambele cazuri erau un viţel şi un ţap. Acestea reprezentau *aceleaşi* sacrificii în *antitip* — viţelul reprezentând pe marele preot, iar ţapul reprezentând pe preoţii subordonaţi; fiindcă Isus a murit numai o dată — nu de două ori. De aceea, moartea viţelului reprezenta în ambele cazuri un singur sacrificiu al lui Isus. Şi fiindcă Biserica moare numai o dată, sacrificiul ţapului în ambele cazuri reprezintă moartea Bisericii ca membri ai preoţimii antitipice sub Conducerea Marelui lor Preot.

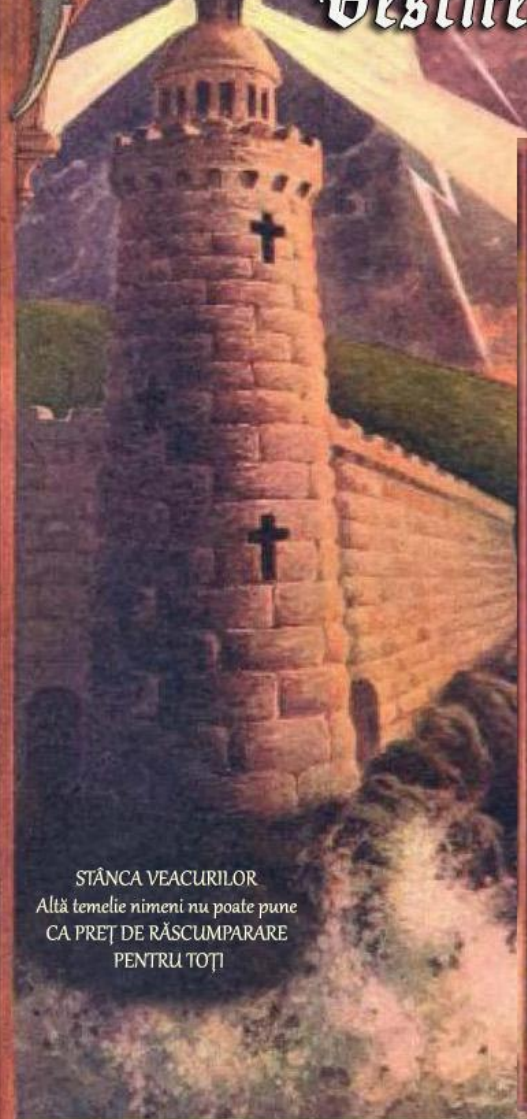
De ce atunci sunt cele *două* imagini, s-ar putea întreba? Noi răspundem: Fiindcă moartea lui Isus are două aspecte distincte, şi la fel moartea Bisericii are două aspecte distincte. Numai murind faţă de natura pământească a fost posibil pentru Isus şi pentru Biserică să ajungă la natura cerească şi la funcţia Preoţiei împărăteşti — să se califice pentru lucrarea lui Mesia. De aceea, chiar dacă lumea n-ar fi trebuit răscumpărată din păcat, Preotul ar fi trebuit să dea exact acelaşi sacrificiu pentru a ajunge la înalta sa poziţie. La fel şi preoţii subordonaţi. Pe de altă parte, deoarece omenirea este păcătoasă, având nevoie să fie răscumpărată, ispăşirea pentru păcat ar fi fost necesară înainte ca Restabilirea să înceapă, cu totul aparte de înălţarea lui Cristos şi a Bisericii pe planul ceresc.

Astfel „jertfele mai bune” ale lui Mesia acoperă două lucrări clar separate şi totuşi ambele importante. A fost necesar ca Isus şi urmaşii Săi să sufere şi să intre în slava cerească. Şi acest lucru este accentuat de Leviticul 9. De asemenea a fost necesar să fie dată pentru omenire o jertfă pentru păcate, pentru a-i permite să vină la binecuvântarea Restabilirii; şi aceasta este simbolizată în Leviticul 16. Astfel, repetăm că jertfele din Leviticul 9 şi cele din capitolul 16 sunt identice, realizate în aceeaşi Zi a Ispăşirii antitipică — Veacul Evanghelic.

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"*
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XXXV 1 FEBRUARIE 1914 Nr. 3

Cuprins:

UNSUL — MESIA — CRISTOS	- Pag. 2
EVLAVIA ATRAGE PERSECUŢIE	- Pag. 9
UNDE ESTE COMOARA VOASTRĂ"	- Pag. 12
1913 – RAPOARTE ALE MISIUNILOR DIN STRĂINĂTATE	- Pag. 15
CEI CREDINCIOŞI VEGHEAZĂ	- Pag. 21
CÂTEVA SCRISORI INTERESANTE	- Pag. 24

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENTEI LUI CRISTOS

VOL. XXXV **1 FEBRUARIE 1914** **Nr. 3**

UNSUL — MESIA — CRISTOS

Învăţătura Legii, în tip şi mărturie, este în sensul că Dumnezeu a intenţionat să ridice un mare Preot care va fi şi Împărat; şi că acest Împărat preoţesc şi Preot împărătesc va anula păcatele poporului şi va fi învestit cu putere ca să domnească, şi cu autoritate ca Mijlocitor pentru a-i ajuta să se întoarcă la Dumnezeu. Spre surpriza poporului tipic, Israel, în loc să-şi asume funcţia unită de Preot şi Împărat, El *a murit!* Luca 24:20, 21.

Apoi a venit timpul ca Spiritul sfânt să-i descopere Bisericii ceea ce înainte fusese o taină; căci atunci când Dumnezeu vorbise prin profeţi despre Mesia ca Împărat pe Tronul Său, El declarase ceea ce va fi tainic pentru oameni — nu va fi uşor înţeles. Dumnezeu a ţinut intenţionat Planul Său în taină până va veni timpul potrivit pentru a-l descoperi. Taina a fost — „Hristos în voi, nădejdea slavei". Coloseni 1:26, 27.

Cu alte cuvinte, Domnul nostru Isus este în primul rând Unsul şi potrivit mărturiei scripturale este mult înălţat. Dar nu El a fost sfârşitul aranjamentului divin în privinţa Unsului. Tatăl ceresc a avut ca scop să fie nu numai Isus singur, ci El să fie *Capul* Unsului, iar Biserica *Trupul* (Efes. 1:22, 23; 5:29-32; Colos. 1:24). Aceasta a fost Taina. Marele Mesia urma să binecuvânteze lumea ca Profetul, Preotul şi Împăratul antitipic. Dumnezeu L-a numit pe Isus drept Cap şi a ales pe unii evlavioşi ca să fie membri ai Corpului Său. Până când acest Corp al lui Cristos nu este complet, binecuvântarea promisă lui Avraam nu poate veni. Gal. 3:16,29.

Termenii în care unii pot veni ca membri în Corpul lui Cristos — pot fi membri ai Preotului şi Împăratului uns — sunt ca aceştia să meargă în urmele Lui. Dacă dorim acest privilegiu, trebuie să ne aducem trupurile jertfe vii, aşa cum Şi l-a adus El. În plus, trebuie să-L avem pe El ca Avocat, pentru a putea completa ce lipseşte suferinţelor lui Cristos. Astfel, spune apostolul, am fost chemaţi să *suferim* cu Cristos, ca să putem şi *domni* cu el. Col. 1:24; 2 Tim. 2:12.

Numai când această lucrare va fi completă poate fi o Restabilire pentru lume. Binecuvântarea lumii nu poate începe până când acest mare Preot-Împărat este complet şi introdus în funcţie. Atunci, ca Mijlocitor al Noului Legământ, El va aduce binecuvântările promise omenirii în general. Toate Scripturile par să dea această idee, şi numai aceasta. În nici un alt mod nu putem explica de ce lucrarea Restabilirii (Fapt. 3:19-21) n-a putut începe imediat, după promisiunea lui Dumnezeu de a trimite un Răscumpărător şi după venirea şi moartea Răscumpărătorului, „Cel drept pentru cei nedrepţi". De-a lungul acestui Veac a fost lucrarea alegerii Bisericii. Timpurile Restabilirii sunt în viitorul imediat, când Domnul, la a Doua Sa Venire, va fi primit pe membrii Săi la Sine pe planul gloriei.

Cuprins

Scripturile declară că Domnul nostru Isus a fost sfânt, nevinovat, nepătat şi despărţit de păcătoşi. Ca atare El n-a avut nevoie pentru Sine de nici o jertfă pentru păcat. Totuşi Scripturile spun că El a *avut nevoie* întâi să jertfească pentru *Sine, apoi* pentru *popor* (Evr. 7:26, 27). Aici vedem *Biserica* arătată clar ca *parte din El Însuşi* — diferită de lume în general.

Toată lucrarea Bisericii în prezent este să-şi sacrifice viaţa umană. După cum Isus va fi Împăratul Slavei, tot aşa noi vom fi împăraţi-subordonaţi; după cum El va fi marele Preot, tot aşa noi vom fi preoţi subordonaţi. Paralela se găseşte de-a lungul întregii Scripturi. Dacă am pierde înţelegerea acestui lucru, am fi practic în acelaşi întuneric în care am fost înainte de a primi Adevărul. Taina este că noi trebuie să fim asociaţi în suferinţele lui Cristos acum, şi în slava Sa în viitor. Oricine nu a găsit încă această *cheie,* nu a găsit Planul lui Dumnezeu în simplitatea şi frumuseţea lui.

Dumnezeu a orânduit ca împăraţii lui Israel să fie unşi, iar Marele Preot al lui Israel să fie *în mod special* uns. Trebuie să ne amintim că există un Împărat anitipic şi un Preot antitipic — Cristos, marele Profet, Preot şi Împărat — care va aduce binecuvântare familiei umane *în ansamblu.* Înţelegem că în tip a existat o preoţime subordonată, şi apostolul arată că exista o preoţime subordonată antitipică asociată cu Isus şi cu lucrarea Lui.

Cuvântul *uns* este traducerea cuvântului ebraic *Mesia* şi echivalentul lui în greacă este *Cristos.* Aşadar, gândurile noastre se îndreaptă pe bună dreptate spre Cristos ca Unsul lui Dumnezeu. El va face marea lucrare stabilită de Tatăl. Privim în urmă şi vedem când a primit El *ungerea.* Nu a primit-o când era în curţile cereşti, nici când a devenit fiinţă umană. Nu era încă Unsul, deşi era în deplină armonie cu Spiritul sfânt al lui Dumnezeu.

Dar la vârsta de 30 de ani a avut o anumită experienţă. Atunci S-a consacrat să facă voia şi lucrarea Tatălui. Atunci a primit ungerea specială. Aceasta L-a făcut să fie în sens incipient Împăratul şi Preotul uns al lui Dumnezeu. Dar nu era încă pregătit să-Şi ia marea putere şi să domnească; dar dacă Se dovedea credincios în îndeplinirea legământului Său, va deveni la timpul cuvenit în sensul cel mai deplin marele Uns al lui Dumnezeu, va domni peste pământ o mie de ani şi după aceea va avea în continuare mari onoruri şi privilegii. Putem vedea toate acestea foarte clar înfăţişate în privinţa Răscumpărătorului nostru.

Taina lui Cristos

La cine deci se referă apostolul în 1 Ioan 2:27 prin cuvântul *voi?* Tatăl ceresc a avut ca scop, cum s-a spus mai înainte, ca acest Uns să fie constituit din mai mulţi, nu numai din Domnul nostru Isus. Scopul Lui a fost ca Domnul Isus să fie Capul unei companii unse, care să constituie Corpul Său. Şi lucrul acesta este implicat în tip prin preoţimea subordonată care primea o măsură din uleiul ungerii. Aceştia au prefigurat adevărata preoţime care urma: „Voi însă sunteţi ... o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor ... ca să vestiţi virtuţile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată". 1 Pet. 2:9.

Şi studiind mai departe, găsim că aceasta este Taina menţionată în Scripturi: şi anume, că marele Mesia, de atâta timp promis în Scripturi, va fi compus din multe persoane, şi aceste multe persoane, cu excepţia *Capului,* să fie adunate dintre *copiii mâniei,* din omenirea decăzută, şi să fie îndreptăţite prin meritul Capului lor — meritul jertfei Sale *umane.*

Toţi, prin urmare, care s-au alăturat Domnului sunt socotiţi ca membre ale acelui singur Corp, „Adunarea Dumnezeului celui viu", „Biserica celor întâi-născuţi", ale căror nume sunt „scrise în cer"

Cuprins

(1 Tim. 3:15; Evr. 12:23). Privind în urmă la instituirea bisericii, vedem că n-a putut fi instituită până când Isus S-a prezentat ca jertfă, pentru ca meritul jertfei Sale să poată fi atribuit tuturor celor care vor deveni membri ai Corpului Său, celor care vor face aceeaşi consacrare la moarte cum a făcut El şi care vor merge apoi în urmele Sale.

Chiar în acel timp erau unii din această clasă în aşteptare. Ei fuseseră ucenicii lui Isus, ascultând cuvintele Sale. Ei I-au crezut mărturia că dacă îşi vor lua crucea şi Îl vor urma, se vor împărtăşi de gloria Lui. Sub influenţa acestei făgăduinţe, ei au devenit urmaşii Lui. Dar n-au putut primi ungerea până când El a făcut satisfacţie pentru păcatele lor. De aceea Domnul nostru le-a spus să aştepte în Ierusalim până când va veni această binecuvântare peste ei. Scripturile ne spun că ungerea a venit peste ei la Cincizecime. A venit de la Tatăl prin Cristos, după înălţarea Sa. Într-adevăr, sf. Pavel ne spune că *toate* binecuvântările vin *de la Tatăl,* care este Fântâna binecuvântărilor; şi toate vin *prin Fiul,* care este Canalul. 1 Cor. 8:6.

Ce anume este ungerea, este greu să înţelegem sau să explicăm. Numai în măsura în care o *înţelegem* o putem clarifica altora. Domnul S-a străduit să ne-o clarifice cât se poate de mult prin folosirea diferiţilor termeni şi ilustraţii. El o numeşte *concepere,* în sensul că începe o *viaţă nouă.* În momentul în care primim această concepere, începe natura spirituală în noi. Şi oricine o primeşte nu o poate *reţine* decât dacă creşte şi spiritul Domnului se desăvârşeşte în El.

Diferitele caracteristici ale spiritului sfânt

Despre Spirit se vorbeşte în Scripturi din diferite puncte de vedere — evident cu scopul de a ne da o concepţie despre el şi în ideea că este o chestiune greu de înţeles. Este numit Spiritul Adevărului. Nimeni nu poate avea Spiritul sfânt şi să fie în ignoranţă despre Dumnezeu; şi creşterea lui în lucrurile spirituale va fi în măsura creşterii în cunoştinţă. Dacă nu creşte în cunoştinţă, nu poate creşte în Spirit; de aceea acest Spirit este numit Spiritul Adevărului.

Este numit şi spiritul minţii sănătoase; fiindcă toate judecăţile noastre sunt imperfecte şi umane, şi prin urmare în mod firesc sunt contrare în unele privinţe minţii Domnului. Şi influenţa transformatoare care ne dă o privire nouă asupra lucrurilor şi ne face în stare să vedem lucrurile din punctul de vedere al lui Dumnezeu este influenţa Spiritului sfânt; de aceea, este numit *spiritul* sau dispoziţia unei *minţi sănătoase.*

Este numit spiritul *iubirii,* căci numai în măsura în care cultivăm această caracteristică a asemănării lui Dumnezeu putem primi acest spirit. Oricine nu are spiritul *iubirii* nu poate avea Spirit sfânt. Iubirea este necesară înainte de a putea primi acest Spirit. Dumnezeu este Iubire. Şi astfel toţi cei care vreau să fie ai Lui trebuie să aibă această dispoziţie — trebuie să fie în simpatie, în armonie cu El.

Este numit şi spiritul *ascultării,* în sensul că cei care posedă acest Spirit doresc să facă voia lui Dumnezeu. Este o *ungere* în sensul că este calitatea prin care Dumnezeu ne recunoaşte drept copii ai Săi şi ca moştenitori ai făgăduinţelor Sale, şi care trebuie să se considere ambasadorii Săi. El îi recunoaşte numai pe aceia care sunt astfel numiţi de Spiritul sfânt. Aceştia vor împlini funcţia de împăraţi şi preoţi.

Aceste diferite definiţii şi descrieri ale puterii şi influenţei Spiritului ne ajută să înţelegem mai bine chestiunea. În sens larg, termenul Spirit sfânt înseamnă orice influenţă sau putere sau dispoziţie sfântă care emană de la Dumnezeu. Expresia conţine ideea de spirit al Adevărului şi spirit al dreptăţii, fiindcă tot ce este adevărat şi drept este prin aranjament şi ordine divină. Acesta este deci Spiritul sfânt

Cuprins

sau influenţa sfântă sau puterea sfântă care lucrează în orice mod în care vrea Dumnezeu. Poate fi prin Cuvântul Adevărului dat prin literatură, sau poate fi arătat prin influenţa vieţii şi exemplul unora din poporul lui Dumnezeu — dar în oricare mod ar lucra, întotdeauna lucrează spre bine.

Darurile faţă de roadele Spiritului

Deoarece chestiunea era atât de greu de înţeles, mai întâi Domnul a dat Bisericii timpurii semne speciale care au fost numite *daruri.* Unii au primit darul limbilor, alţii darul de a face minuni, iar alţii darul special de vindecare. Apoi au fost şi alte daruri pe care le-a dat Domnul, cum ar fi apostolia etc. Dar aceste diferite daruri au fost numai manifestări ale Spiritului sfânt atunci. *Darurile* n-au fost Spiritul sfânt, ci *manifestări* ale Spiritului sfânt. După ce şi-au îndeplinit lucrarea în Biserica timpurie, aceste daruri au trecut. Aceasta nu înseamnă că Spiritul sfânt a încetat să fie puterea de concepere printre poporul Domnului; dar dacă n-ar fi fost asemenea manifestări ale puterii lui Dumnezeu la *început,* noi n-am putea înţelege atât de bine faptele. Înainte de Cincizecime, Isus le-a dat spiritul Său ucenicilor şi i-a făcut în stare să facă minuni. Luca 10:17-20.

Tuturor copiilor Domnului le este dată o măsură de Spirit care să le folosească, pe care să o folosească. Şi astfel vedem că atunci când darurile Spiritului sfânt au trecut, roadele Spiritului au rămas, ca să fie manifestate şi dezvoltate. „ Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioşie, blândeţe, stăpânire de sine” (Gal. 5:22, 23); şi o persoană după ce primeşte Spiritul sfânt va începe să dea dovadă de această roadă a Spiritului. Dacă o persoană nu dă dovadă de această roadă, sunt toate motivele de îndoială că a fost concepută de Spirit.

Dacă o persoană are unele din aceste calităţi, trebuie să ne amintim că unii sunt în mod natural foarte blânzi, smeriţi. De aceea, să nu gândim că este o dovadă a posesiunii Spiritului sfânt dacă cineva are ceva smerenie şi blândeţe. Acesta ar putea avea aceste calităţi în mod natural. Dar ar trebui să ne aşteptăm ca atunci când primeşte o cunoştinţă de Adevăr, în loc să fie încrezut şi îngâmfat, acesta să fie cu atât mai blând şi smerit. Ori de câte ori vedem un spirit lăudăros, îngâmfat, încrezut, neiubitor, neplăcut etc., am avea motive să gândim că n-a fost primit Spiritul sfânt, sau că n-a făcut dezvoltarea cuvenită în inimă.

Aceasta este o chestiune în privinţa căreia Domnul nu ne permite să judecăm pe alţii, dar El aşteaptă să ne judecăm pe noi înşine. Oricine are acest Spirit sfânt să-l dezvolte. Cei care au fost concepuţi de Spiritul sfânt veniseră înainte în atitudinea potrivită a inimii pentru a-l primi, şi Domnul este binevoitor să înceapă acolo lucrarea care nouă ne este atât de greu să o înţelegem. Acest Spirit al lui Dumnezeu aduce odihnă, pace, bucurie, fiindcă ne-am supus lui Dumnezeu. Şi această pace şi bucurie trebuie să crească tot mai mult pe măsură ce suntem umpluţi cu Spirit sfânt.

Piedici în calea plinătăţii Spiritului

Biblia ne spune că Domnul Isus a avut Spiritul fără măsură. Dar noi, în starea noastră imperfectă, nu suntem în stare să primim Spirit sfânt în aceeaşi măsură. Dacă inimile noastre sunt golite în întregime, atunci ele pot fi umplute mai mult. Dar dacă în minte şi în inimă sunt erori de doctrină, acestea ne vor împiedica să primim plinătatea Spiritului sfânt. Treptat, Noua Creatură va scoate afară mintea pământească şi se va debarasa de erorile de doctrină etc., care au fost piedici. Şi pe măsură ce ne scăpăm de acestea, vom fi făcuţi părtaşi ai Spiritului sfânt în măsură îmbelşugată.

Spiritul sfânt pe care-l primim de la El este asigurarea că aparţinem Domnului. Şi atâta timp cât acest Spirit rămâne în noi, el este o mărturie şi o garanţie că încă suntem ai Domnului. Ambele clase,

Cuprins

Turma Mică şi Mulţimea Mare, primesc ungerea de la Domnul, conceperea Spiritului sfânt. Apostolul spune că „suntem chemaţi la o singură nădejde a chemării noastre" (Efes. 4:4). Toţi am primit această ungere a Spiritului, altfel n-am putea aparţine deloc Corpului lui Cristos. Mai departe este o chestiune de dezvoltare.

Cei care continuă să se dezvolte în Spiritul Domnului vor obţine un loc pe Tron cu Isus. Dar vor fi unii care nu vor fi socotiţi vrednici să domnească împreună cu El; totuşi ei au primit de la Domnul această ungere, această concepere. Aceştia nu vor fi din Corpul lui Cristos, fiindcă n-au progresat din cauza lipsei de zel în îndeplinirea legământului lor.

În tipul marelui preot, uleiul de ungere curgea în jos peste veşminte. În antitip, ungerea Domnului nostru Isus a curs în jos peste tot Corpul de la Cincizecime, dându-ne această relaţie specială cu Tatăl ceresc. Ungerea care vine peste poporul Domnului trebuie să afecteze mai devreme sau mai târziu conduita lor exterioară prin manifestări de mai mare blândeţe, răbdare, amabilitate frăţească, afecţiune şi generozitatea cuvântului şi faptei. Toate acestea sunt ilustrate prin uleiul ungerii folosit pentru împăraţii şi preoţii lui Israel, care a simbolizat Spiritul de la care avem o *ungere,* o lubrifiere.

Dar această netezire şi înmuiere a caracterului nu trebuie să fie aşteptată să aibă loc brusc, cum a fost cazul cu schimbarea din mintea noastră; dimpotrivă, ea va veni treptat. Totuşi, voinţa reînnoită trebuie să preia controlul corpului pământesc şi să-i dea spiritul şi dispoziţia pe cât este posibil, şi să înceapă lucrarea imediat. Dacă spiritul sau dispoziţia iubirii de Dumnezeu locuieşte într-o persoană cu bogăţie, acest lucru se va vedea curând într-o anumită măsură. Să fim constant veghetori să creştem în spiritul iubirii şi ascultării, şi să lăsăm Spiritul lui Cristos să locuiască din belşug în noi şi să prisosească.

Consacrare şi concepere

Nimeni nu poate fi membru al Noii Creaţii înainte de a fi uns sau conceput de Spirit sfânt. Scripturile arată că este necesară o lucrare dublă, una care se aplică la carne, iar cealaltă la Noua Creatură. Ceea ce este *sacrificat nu* este *Noua* Creatură, iar ceea ce este *uns nu* este *vechea* creatură. Repetăm: *Noua Creatură* este *unsă* şi *vechea creatură* este *sacrificată.*

Ungerea şi conceperea de Spirit sfânt sunt practic acelaşi lucru şi urmează repede după îndreptăţire. Ca *oameni* îndreptăţiţi suntem botezaţi în moarte şi ca membri ai *Noii Creaţii* suntem constituiţi ca membri ai ecclesiei, sau corpul lui Cristos. Acceptarea noastră de către Tatăl este baza conceperii noastre de Spirit sfânt, a ungerii noastre.

În timp ce aceşti doi termeni, concepere şi ungere, sunt folosiţi ca să reprezinte ceea ce pentru noi este practic acelaşi lucru, ele sunt două ilustraţii diferite. Ideea de *concepere* se referă la starea *noii vieţi,* starea noii naturi. Ideea de *ungere* aparţine de *funcţie.* Dumnezeu cheamă un popor ca să devină comoştenitori cu Cristos în Împărăţie. *Ungerea* este recunoaşterea divină a lor ca împăraţi şi preoţi. În ceea ce ne priveşte pe noi, chestiunea este reprezentată prin ambele expresii.

Cuvântul Cristos înseamnă uns. Dumnezeu a declarat că va avea un Împărat şi Mare Preot uns ca să fie Agentul Lui în binecuvântarea lumii. El a declarat că acel mare Împărat este în primul rând Domnul Isus Cristos. El de asemenea declară că Unsul în loc să fie format numai din Domnul Isus, buna Sa plăcere este ca şi alţii să fie adăugaţi la El. Şi adăugarea acestor membri este completarea acestui Uns.

Cuprins

Intrarea noastră în Corp este intrarea noastră sub ungere. O persoană este membru al Unsului în momentul când este concepută. Când ne gândim la concepere şi la ungere, doar privim chestiunea din două unghiuri diferite. Noi cei de astăzi nu am fost unşi acum o mie opt sute de ani, deşi atunci a venit ungerea asupra Bisericii. *Funcţia* unsă poate fi pierdută, fără ca *viaţa* concepută de spirit să fie pierdută, ca în cazul Mulţimii Mari.

Dar în momentul în care suntem introduşi individual în acel Corp, intrăm *sub* ungere. „Ungerea pe care aţi primit-o de la El rămâne în voi." Partea noastră în ea este tot atât de *personală* cum este şi conceperea. Să repetăm declaraţia: *Conceperea* noastră este *individuală — botezul* nostru sau *ungerea* este *colectivă,* dar ambele sunt chestiuni *personale*.

Aceeaşi ungere pentru Isus şi pentru Biserică

Ungerea care a venit peste Biserică la Cincizecime şi care a curs peste toţi membrii evrei care au fost adăugaţi după aceea, a fost aceeaşi ungere pe care a primit-o Isus la Iordan, aceeaşi ungere care a fost turnată mai târziu asupra neamurilor, cum s-a arătat întâi în cazul lui Corneliu şi a prietenilor săi, când „Spiritul sfânt s-a coborât peste toţi cei ce *ascultau Cuvântul"* din gura sf. Petru. Este aceeaşi ungere care a venit de-a lungul Veacului peste toţi membrii Corpului — o *singură* ungere.

Dar deşi este aceeaşi ungere sau botez, totuşi Corneliu n-a avut parte de ungere sau botez la Cincizecime, după cum nici ucenicii n-a avut parte de ungere la Iordan, căci aceasta n-a devenit o chestiune personală pentru nici un membru până când a fost conceput individual şi astfel a fost introdus în Corp. După înţelegerea noastră, aceeaşi idee se aplică la ambele aceste aspecte, ilustrând diferitele părţi ale acestui proces.

La început Iehova Dumnezeu a ştiut şi a pre-orânduit ca o sută patruzeci şi patru de mii să constituie Unsul, al cărui Cap este Isus. Şi El a făcut aranjamentul ca toţi cei concepuţi de Spirit să intre prin aceasta în Corp şi să fie socotiţi ca membri ai acestuia. Ca atare, numele acestora sunt scrise în Cartea Vieţii Mielului. Dar El a făcut şi aranjamentul ca, dacă vreunii dintre ei nu ar respecta condiţiile legământului lor, aceştia ar înceta să fie membri ai acelei clase a Corpului. Şi această clasă în glorie va fi compusă din cei o sută patruzeci şi patru de mii, deşi multe alte mii au fost asociaţi cu ei în tot Veacul Evanghelic, dar nu toţi şi-au menţinut starea.

„Celui care va *birui* îi voi da să stea cu mine pe scaunul Meu de domnie" (Apoc. 3:21). Marele rezultat al acestei chestiuni, *fixitatea* acestei chestiuni, este în *viitor.* Toţi cei care vin la Domnul, vin prin consacrare, şi acum sunt socotiţi ca membri ai acestei clase unse. Şi ungerea va rămâne în ei atâta vreme cât continuă în această stare de ascultare.

Relaţie dublă cu Cristos

Expresia *concepere de spirit* deci, este folosită în Scripturi ca să descrie acea experienţă personală prin care Dumnezeu acceptă persoana ca Nouă Creatură şi începe noua natură. După aceea această natură nouă prosperă, se dezvoltă şi dacă este credincioasă se va naşte din Spirit. Termenii *concepere* şi *naştere* sunt folosiţi simbolic pentru a reprezenta începerea şi completarea Noii Creaturi.

Botezul sau ungerea Spiritului, desigur, este legat de acelaşi Spirit sfânt şi într-o anumită măsură de aceleaşi experienţe ca şi conceperea, dar dintr-un unghi diferit. *Botezul* Spiritului sfânt nu este un lucru care vine *individual,* ci *colectiv.* Botezul Spiritului sfânt a venit asupra Bisericii la Cincizecime şi n-a fost repetat zi de zi, şi nici *altcândva,* decât în cazul lui Corneliu, primul convertit

Cuprins

dintre neamuri, şi „rudele şi prietenii apropiaţi” pe care i-a chemat în casa lui să audă cuvintele de pe buzele apostolului Petru. Atunci a fost acordat un botez asemănător cu cel de la Cincizecime — „Duhul sfânt s-a coborât peste toţi cei ce ascultau cuvântul” (Fapte 10:24, 44), indicând că neamurile urmau şi ele să aibă ocazia să devină membri ai Unsului.

Cuvântul *botez* înseamnă *scufundare.* Sf. Pavel arată că toţi suntem botezaţi sau scufundaţi sau unşi de *acelaşi* Spirit într-un singur corp. Ungerea sau botezul Spiritului a venit întâi pentru Domnul nostru Isus, a trecut apoi la Biserică la Cincizecime, şi de atunci a fost întotdeauna ca ungere cu Biserica. Toţi care venim la Dumnezeu prin Cristos, mărturisindu-ne păcatele şi cerând iertare prin meritul Său, şi care ne predăm să fim morţi cu El prin botez în moartea Lui, suntem scufundaţi ca membri în Corpul Lui, venind astfel sub ungere.

Rezultatul acestei acţiuni este îndoit: întâi de toate, devenim membri ai Cristosului în carne, iar El ne acceptă şi ne tratează ca atare. Întâi suntem botezaţi sau scufundaţi în *moarte* — moartea *Lui,* Botezul Lui. Apoi ilustraţia se schimbă şi suntem *ridicaţi* din acest botez în moarte ca Noi Creaturi. După aceea carnea noastră este socotită ca a Lui. Astfel relaţia noastră cu Cristos este îndoită: una aparţine de carne, cealaltă de spirit.

Mulţi nu au observat această dublă relaţie cu Cristos — ca Noi Creaturi şi de asemenea în carne. Forţa acesteia ne este prezentată în cuvintele lui Cristos glorificat către Saul din Tars: „Saul, Saul, pentru ce MĂ prigoneşti? ... Sunt Isus pe *care-L prigoneşti”* (Fapt. 9:4, 5). Astfel Domnul nostru a declarat că persecutarea Bisericii în carne a însemnat persecutarea Lui. Ceea ce suferă Biserica face parte din suferinţele lui Cristos. Suferinţele lui Cristos nu vor fi *împlinite* până când ultimul membru al Corpului Său îşi va fi sfârşit cursul.

Decizia Domnului este încă în viitor

Locul nostru ca membri în Corpul spiritual al lui Cristos este de asemenea dublu. Întâi avem în prezent un loc ca membri de probă — deşi noi suntem acceptaţi de Dumnezeu ca şi când acesta ar fi complet. Astfel momentul acceptării consacrării noastre este momentul când primim Spiritul sfânt. Noi suntem consacraţi cu Cristos până la moarte — suntem înviaţi cu El ca Noi Creaturi, părtaşi cu El în învierea Lui. Dar acest număr, concepuţi de Spirit sfânt şi asociaţi cu Cristos ca membri în Corpul spiritual, conţine trei clase: (1) Turma Mică, cei care vor fi Corpul lui Cristos dincolo de perdea, cei „mai mult decât biruitori”; (2) Marea Mulţime, cei care nu vor fi din cea mai înaltă clasă, ci vor fi însoţitoarele clasei Miresei (Ps. 45:14); (3) unii care vor fi respinşi şi vor merge în Moartea a Doua.

Nu ne aparţine nouă acum să judecăm pe cineva. Nu ne aparţine nouă să spunem că acesta sau acela aparţine Turmei Mici sau Mulţimii Mari. Potrivit instrucţiunilor scripturale, ştim că Domnul nu va face publică decizia Sa în această chestiune până la sfârşitul acestui Veac. Atunci El va lua decizia în privinţa celor care vor primi natura mai înaltă şi a celor care vor primi natura subordonată.

Totuşi „suntem chemaţi la o singură nădejde a chemării noastre” (Efes. 4:4) şi ţine de fiecare dintre noi să ne întărim chemarea şi alegerea. Încercările noastre, dificultăţile noastre, slăbiciunile noastre sunt *atât de diferite* încât numai Domnul poate şti sau determina care sunt vrednici. Apostolul declară că el nu se judecă nici pe sine, darămite pe alţii. Este unul care judecă, Însuşi Cristos.

Cuprins

Două clase de întâi-născuţi

Biserica Întâilor-născuţi, adică toţi care vor ajunge la perfecţiunea vieţii, viaţă veşnică, grupa celor Întâi-născuţi, în comparaţie cu lumea sunt un număr mic. Imaginea omenirii dată de Domnul nostru în Predica de pe munte a prezentat lumea în general mergând în jos pe calea lată spre nimicire. Apoi El a descris o cale îngustă care duce la viaţă, o cale pe care a deschis-o şi a făcut-o posibilă El Însuşi. El ne spune că dintre cei care găsesc această cale îngustă numai relativ puţini, vor intra şi vor merge pe ea.

În altă scriptură ni se spune că toţi cei care merg pe calea lată vor fi aduşi în cele din urmă la cunoştinţa Adevărului, şi prin Împărăţia lui Mesia vor fi luminaţi şi binecuvântaţi cu ocazia de a veni în armonie cu Dumnezeu; şi că atunci va fi o Cale mare pentru întoarcerea lor la perfecţiune umană. Găsim deci trei căi. În Veacul de acum însă, există numai o cale care duce la viaţă.

Examinând ce spun Scripturile despre cei care vor câştiga viaţă veşnică drept rezultat al vieţii de acum, găsim că numai Biserica Întâilor-născuţi primeşte această binecuvântare. Viaţa pe care o va primi lumea va fi obţinută treptat în timpul miei de ani, când se vor ridica pas cu pas *tot mai sus* la perfecţiune. Dar pentru viaţa care este oferită acum trebuie *stăruinţă* sub condiţii adverse. Noi o vom primi prin (1) concepere şi (2) prin învierea la perfecţiune. Această înviere o vom primi la încheierea acestui Veac Evanghelic.

Scripturile ne arată că dintre cele două clase care vor obţine această mare binecuvântare, o clasă vor ieşi biruitori şi vor primi viaţă spirituală, dar nu cea mai înaltă. Cealaltă clasă vor ieşi „mai mult decât biruitori" şi vor ajunge la înviere pe planul cel mai înalt. Aceştia vor fi de natură divină. Noi ne străduim să avem loc în această clasă — să avem parte cu Cristos de Învierea principală. Cei care rămân în urmă şi sunt neglijenţi cu angajamentele lor de consacrare vor fi totuşi puşi în cele din urmă la probă. Lucrurile vor merge pe un făgaş aşa de îngust, încât vor fi obligaţi să hotărască dacă se vor dovedi loiali lui Dumnezeu sau nu. Cei care vor păcătui cu voia vor merge în Moartea a Doua. Cei care se vor strădui pentru viaţă veşnică vor fi aduşi la perfecţiune într-un timp de mare strâmtorare, chiar dacă vor pierde marele premiu de comoştenire cu Cristos.

EVLAVIA ATRAGE PERSECUŢIE

„De fapt, toţi cei care voiesc să trăiască în evlavie în Hristos Isus vor fi persecutaţi." 2 Timotei 3:12.

Evlavia reprezintă în general starea de dreptate, opoziţie la păcat, după cum Dumnezeu este opus păcatului — o stare în armonie cu dreptatea, după cum El este drept; generozitate, blândeţe şi iubire, după cum El este generos, blând şi iubitor. Există caractere blânde, generoase şi nobile în lume, care nu sunt creştini. Aceştia pot avea mai multă sau mai puţină împotrivire din partea altora care au o dispoziţie rea — după cum întunericul întotdeauna se împotriveşte luminii; totuşi, aceşti oameni nobili exercită moderaţie în dreptatea lor — nu sunt drepţi peste măsură. Ei nu merg până la extremă în religia lor, după cum se spune uneori. Aceste caractere fine ar putea să aibă ocazional unele persecuţii, din punct de vedere politic sau altfel; dar chiar şi duşmanii acestora vor avea respect faţă de ei.

Dar apostolul în textul nostru limitează persecuţia la „cei care trăiesc în evlavie în Hristos Isus". Care este deosebirea între a *trăi evlavios* şi a trăi evlavios *în Cristos Isus?* Răspundem că datorită relaţiei lor speciale cu Cristos Isus, poporul lui Dumnezeu are o iluminare specială. Ei văd mai clar

Cuprins

principiile Dreptăţii lui Dumnezeu. Ei au o regulă mai strictă după care este guvernată viaţa lor. Alţii nu văd aceste lucruri mai adânci ale Planului divin şi aranjamentul special pe care Dumnezeu l-a făcut cu Biserica.

Cei care sunt „în Hristos Isus" au o cunoştinţă inteligentă a faptului că au intrat într-un Legământ de Sacrificiu. Ei îşi dau seama că nu trebuie să-şi compromită religia în nici un mod; ei nu trebuie să se compromită nici cu păcatul, nici cu lumea. Ei trebuie să susţină principiile dreptăţii, chiar în detrimentul intereselor lor pământeşti.

Cei evlavioşi dar *nu* în Cristos Isus — cei care au o măsură de Evlavie — ar putea să se complacă în multe lucruri care nu ar fi greşite pentru lume — n-ar fi păcătoase, imorale, crude. Totuşi creştinul îşi consacră tot timpul, talentul, influenţa şi banii pentru acel serviciu, potrivit cu ceea ce înţelege el a fi Cuvântul lui Dumnezeu şi spiritul acestui Cuvânt. Omul lumesc drept s-ar putea simţi liber să dea din banii săi pentru diferite cauze şi scopuri, care ar fi raţionale şi potrivite în ele însele, în timp ce creştinul s-ar întreba: Care este voia Domnului, calea Domnului?

Restricţiile administratorului creştin

Creştinul este restrâns în folosirea banilor; căci el întotdeauna se gândeşte cum ar vrea Domnul să-i folosească. Creştinul îşi foloseşte banii pentru predicarea Evangheliei şi publicarea ei în diferite moduri; în timp ce alţi oameni ar putea să-şi folosească banii pentru mari binefaceri şi dotări pentru colegii. Creştinul ar gândi: Există multe ocazii pentru oameni să primească educaţie în cele pământeşti, şi cred că Domnul ar vrea ca eu în calitate de copil al Lui să-I folosesc banii ca să-i ajute pe oameni să primească educaţie spirituală.

La fel în folosirea timpului; omul natural ar putea spune: Vom alege o anumită seară pentru a merge la o operă bună. Nu vom merge într-un loc de reputaţie proastă, dar vom petrece un anumit timp în fiecare sezon la operă. Sau poate vom sprijini arta, muzica şi literatura. Trebuie să adoptăm o cale care va câştiga aprobarea societăţii. Acesta ar fi cel mai înţelept lucru. Dar creştinul spune: Timpul meu, banii mei sunt consacrate Domnului. Eu sunt administratorul Lui, le pot folosi pe acestea într-un mod mai bun. Un om lumesc poate sprijini arta şi să cheltuiască o mie de dolari — sau zece mii de dolari — pe o singură pictură, pentru că el doreşte ca arta să înflorească. Sau ar putea cumpăra o piesă frumoasă de sculptură pentru a-şi împodobi casa, dar nu acesta este cursul meu. Eu trebuie să mă gândesc care este voinţa Domnului pentru mine ca servitorul Său.

Creştinul are limitări pe care omul lumesc nu le are. Dar suntem bucuroşi pentru toţi bărbaţii buni şi femeile bune, care pot fi buni şi nobili chiar dacă nu sunt în Cristos Isus. Suntem bucuroşi să-i apreciem. Există oameni nobili în lume. Există unii evlavioşi în afara Bisericii, evlavioşi într-un anumit grad; şi este posibil ca ei să ajungă să vadă ceva din Adevăr, dacă sunt cu adevărat caractere nobile. Evlavioşii acestei lumi vor primi o binecuvântare în timpul Restituirii. Orice lucru evlavios pe care l-au făcut, fiecare act de generozitate, îşi va primi răsplata. Şi prin cultivarea sentimentelor lor mai înalte, ei vor avea mai puţini paşi de îndreptat.

Cei evlavioşi în mod special sunt persecutaţi

Persecuţiile care vin asupra celor evlavioşi în Isus Cristos sunt speciale. Nu trebuie să aşteptăm multe din acestea de la Corpul lui Cristos. Nu ne aşteptăm ca un om să-şi folosească pumnul pentru a-şi lovi propriii ochi, nici nu aşteptăm ca o mână s-o rănească pe cealaltă. Se poate ca pielea de pe o mână să fie mai aspră şi uneori să o zgârie pe cealaltă. Dar noi nu putem fi membri ai aceluiaşi Corp şi să ne

Cuprins

persecutăm unul pe altul. Persecuţia este ceva ce este *intenţionat* şi este *căutat* sau urmărit. Persecuţia nu este numai un act sau un cuvânt — ea este o succesiune de cuvinte rele şi de fapte în vederea pedepsirii unora pentru aderarea la o opinie sau la o cale de conduită.

Astfel persecuţia vine de la o anumită clasă numită de Isus *lume.* Dar clasa pe care Isus a numit-o *lume* sunt cei care au avut o *formă* de evlavie, dar n-au avut *puterea* ei. Creştinătatea are contrafacerile ei, aşa cum banii au contrafacerile lor. Astfel apostolul vorbeşte despre o clasă care vrea să-şi ia numele Domnului şi foloseşte greşit acel nume. Şi există oameni în lume astăzi care nu cunosc diferenţa dintre adevărat şi contrafăcut — dintre Adevăr şi eroare — şi care nu *vor* să ştie şi se feresc să *li se spună.* Ei ştiu cumva că ar veni asupra lor o anumită măsură de condamnare dacă ar recunoaşte faptele reale şi nu ar acţiona conform lor.

Ei nu sunt toţi oameni răi, în nici un caz. Există foarte mulţi oameni buni printre neghină; dar nu există deloc grâu adevărat printre neghină — nu există hrană adevărată. Dar această neghină pozează ca Biserica lui Cristos; sistemele neghină pozează ca creştinism. Şi de la această clasă vin de obicei persecuţiile. Ele încearcă să scoată afară grâul, sau să-l înăbuşe şi să-l facă neroditor. Aşa a fost şi în zilele Domnului nostru. Cei la care S-a referit Domnul ca persecutori nu erau neamurile din zilele Sale, ci acei lumeşti dintre evrei — acei care nu erau pe deplin consacraţi Domnului, dar care gândeau că sunt.

Nicodim a fost un caracter frumos şi Gamaliel a fost un caracter frumos — şi aşa au fost mulţi care nu au devenit ucenicii lui Cristos. Evident că mulţi căutau dreptatea; ca, de exemplu, tânărul care a venit la Domnul şi L-a întrebat: „Bunule Învăţător, ce să fac ca să moştenesc viaţa veşnică?" Domnul a răspuns: „Cunoşti poruncile". Tânărul a spus: „Învăţătorule, toate aceste lucruri le-am păzit din tinereţea mea". El a fost un caracter nobil şi Isus privindu-l *l-a iubit,* chiar dacă nu era ucenic. Şi Isus i-a spus: „Îţi lipseşte un lucru; du-te, vinde tot ce ai, dă la săraci şi vei avea o comoară în cer; apoi vino, şi urmează-Mă luându-ţi crucea". Dar el a plecat întristat. El nu a vrut să devină un membru în Cristos Isus. El nu a vrut să dea tot ce avea Domnului. El era foarte bogat — „avea multe averi" şi a preferat să ţină la averea sa. Marcu 10:17-22.

Au fost alţii care au trecut prin multe formalităţi şi ceremonii şi care au ţinut diferitele îndemnuri ale Legii şi sărbătorile şi posturile ei; dar ei nu au fost „israeliţi cu adevărat în care nu era vicleşug". Şi mai târziu ei au devenit persecutori ai lui Cristos şi ai celor care umblă în urmele Lui de sacrificiu.

Creştinii pretinşi sunt cei care persecută

Tot aşa, şi cei care trăiesc evlavios în Cristos Isus îşi au persecuţiile lor, nu atât de mult de la clasa lumească, ci de la creştinii pretinşi. Există o clasă în bisericismul de astăzi care are multă mândrie şi satisfacţie de sine. Ei sprijină o instituţie mare. Dacă ceva pare a fi duşmănos acestei instituţii, ei sunt plini de mânie şi dornici să persecute. Unii spun privitor la cei care vestesc Adevărul Prezent şi care trăiesc o viaţă evlavioasă ca urmaşi ai lui Isus Cristos: Dacă îi lăsăm pe aceşti oameni în pace şi îi lăsăm să înveţe aceste lucruri, tot ceea ce am susţinut de secole se va spulbera. Oare Luther nu ne-a transmis Adevărul? Nu a dat Calvin bisericii Adevărul? Nu avem noi învăţăturile lui Wesley? Nu, nu; nu vom primi aceste „învăţături noi"!

Dar vedem că aceşti oameni persecută Adevărul şi pe reprezentanţii lui din cauza înţelegerii greşite. Ar trebui să avem o mare simpatie şi să nu fim foarte supăraţi pe ei. Aceasta nu înseamnă că ar trebui să fim *bucuroşi* de *persecuţie* — orice persecuţie „deocamdată pare o pricină de întristare şi nu

Cuprins

de bucurie" (Evrei 12:11). Dar dacă ştim că suferim pentru dreptate, atunci ştim că Spiritul lui Dumnezeu rămâne peste noi. Numai cei care ştiu că suferă pentru Cristos şi care primesc aceasta cu bucurie pentru că este voinţa lui Dumnezeu, se pot bucura, pentru că persecuţia produce în ei rezultate binecuvântate. Deci

„Să rămânem liniştiţi sub a Sa grijă tandră, pentru că El va face furtuna să înceteze;Şi spaima de aici va alunga Aducând pacea care va urma."

„Domnul Dumnezeul tău te va Încerca"

De ce permite Dumnezeu ca poporul Său să sufere? De ce nu-i scuteşte de suferinţă pe acei care sunt ai Lui, aşa cum un părinte iubitor şi-ar scuti copilul? Scripturile răspund: pentru că Dumnezeu realizează un mare Plan care în cele din urmă va aduce binecuvântări tuturor celor care vor lucra drept; căci Dumnezeu doreşte să arate rezultatele rele ale păcatului, efectele lui care produc deteriorare. Scopul lui Dumnezeu este ca după ce se vor sfârşi cele şase zile de Păcat şi Moarte, în a şaptea zi să fie o binecuvântare pentru toată creaţia care geme. „Stăpânul, Domnul va şterge lacrimile de pe toate feţele." Isaia 25:8.

Şi există un motiv special de ce Dumnezeu permite ca persecuţia să vină asupra celor consacraţi ai Săi. „Domnul Dumnezeul tău vă încearcă", vă probează. De ce? Ce încearcă El? Noi pretindem că suntem copiii Săi loiali. Pretindem că predăm tot ce avem. Şi acum „Domnul Dumnezeul vostru vă pune la încercare ca să ştie dacă iubiţi pe Domnul Dumnezeul vostru, din toată inima voastră şi din tot sufletul vostru". Deut. 8:2; 13:3.

Cât de mult veţi îndura? Cu câtă răbdare veţi îndura? Până la ce limită veţi îndura? Cei care vor îndura cel mai mult şi vor îndura cu cea mai multă răbdare, vor da dovadă de cel mai bun caracter. Şi cei care demonstrează cel mai bun caracter vor avea poziţiile cele mai înalte în Împărăţie. Fiecare va primi o poziţie conform credincioşiei sale. Dar după cum o stea se deosebeşte de altă stea în strălucire, aşa va fi şi în Împărăţie. Cel care luptă cea mai mare luptă împotriva naturii sale şi demonstrează mai multă dragoste şi zel al inimii sale, acela va avea un loc înalt.

UNDE ESTE COMOARA VOASTRĂ"

1 Martie - Luca 12:13-34

„Căci unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră." V. 34.

Isus era înconjurat de o mulţime de evrei, când unul dintre ei recunoscându-L a fi o persoană influentă I-a cerut să-l sfătuiască pe fratele său să-i dea o parte din moştenirea familiei. Isus a refuzat, spunând că El nu era judecător sau împărţitor. Ar fi bine dacă urmaşii lui Isus ar urma pe Învăţătorul în aceasta, ca şi în alte chestiuni. Prea mulţi sunt dispuşi să se amestece în problemele altora şi trec cu vederea faptul că însărcinarea Domnului este de a predica Evanghelia.

Societatea a prevăzut anumite reguli, legi şi reglementări — „autorităţi ... rânduite de Dumnezeu". Să renunţăm la ceea ce nu ne-ar acorda aceste legi. Noi ar trebui să fim mulţumiţi cu lucrurile pe care le avem şi cu acele lucruri pe care ni le asigură providenţa divină. După cum Isus avea altă lucrare de îndeplinit, aşa este şi cu urmaşii Lui. Acea lucrare este pregătirea pentru Împărăţia

Cuprins

glorioasă Mesianică. Bogăţiile pe care aceasta ni le promite sunt atât de superioare bogăţiilor pământeşti, încât acestea din urmă par, cum a declarat sf. Pavel, pierdere şi gunoaie, nevrednice de a fi comparate cu lucrurile binecuvântate pe care le promite Domnul nostru.

Isus Şi-a susţinut refuzul de a interveni printr-o prevenire împotriva lăcomiei. Aceasta implica faptul că proprietatea aparţinea de drept fratelui, şi că cel care s-a adresat lui Isus dorea mai mult decât drepturile sale legale. El poftea ceea ce pe drept aparţinea altuia. Isus voia ca el, şi noi toţi, să vedem că abundenţa posesiunilor pământeşti, a averii, nu este esenţa vieţii. Un om ar putea fi nefericit în timp ce s-ar scălda în bogăţie, sau ar putea fi fericit într-o relativă sărăcie. Baza fericirii se măsoară prin relaţia sufletului cu Dumnezeu şi prin speranţa în El.

Evreii au fost un popor tipic — Israelul natural, în comparaţie cu Israelul spiritual din acest Veac Evanghelic. Promisiunea lui Dumnezeu pentru Israelul natural a fost că dacă ei vor ţine Legea, vor moşteni Promisiunea făcută lui Avraam şi vor fi folosiţi de Dumnezeu ca Împărăţia Sa pentru a binecuvânta lumea. Dificultatea lor a fost că, fiind păcătoşi asemenea restului oamenilor, ei nu au fost în stare să ţină cerinţele divine, prin urmare nu au fost calificaţi să fie folosiţi de Dumnezeu ca Împărăţia Sa pentru răspândirea binecuvântărilor Sale peste neamuri. Cu toate acestea, speranţa Împărăţiei a fost întotdeauna lucrul cel mai important în mintea lor, căutat de către toţi.

Isus a venit în lume pentru a Se da ca „Preţ de Răscumpărare pentru toţi” (1 Timotei 2:6), şi pentru a începe lucrarea de chemare şi atragere a „israeliţilor adevăraţi” care să constituie asociaţii Săi în Împărăţia Mesianică. El a putut şi a ţinut Legea în mod perfect, şi în plus Şi-a dat viaţa ca sacrificiu pentru Adam şi rasa lui. Acest sacrificiu I-a permis să compenseze greşelile neintenţionate ale tuturor „israeliţilor cu adevărat” în care nu era făţărnicie. Deşi ei nu puteau ţine Legea şi astfel să obţină Împărăţia, prin acceptarea lui Cristos se putea să li se atribuie dreptatea Legii şi astfel să fie acceptabili pentru Dumnezeu. Prin urmare, propovăduirea lui Isus pentru oamenii care de secole se străduiau să se dovedească vrednici înaintea lui Dumnezeu să constituie acea Împărăţie, a fost în întregime despre Împărăţie. Prima ocazie de a fi membri în clasa Împărăţiei a fost dată poporului evreu; şi numai în măsura în care ei au respins favoarea, aceasta a trecut de la ei la neamuri. După cum sf. Pavel a spus unora: „Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar, fiindcă voi îl lepădaţi ... iată, ne întoarcem spre neamuri” (Fapt. 13:46). Ca atare, vedem că învăţăturile lui Isus nu au fost adresate lumii, ci oamenilor care pretindeau că s-au separat de lume, sau căutau şi doreau să ajungă la comoştenire în Împărăţia mesianică.

Într-adevăr, întreaga învăţătură a Noului Testament este pentru astfel de persoane. Numai aceştia au urechi de auzit; şi suntem instruiţi ca „cei care au urechi de auzit, să audă”. Iarăşi suntem instruiţi ca Evanghelia Împărăţiei să fie predicată celor blânzi, umili, cu inima frântă; pentru că numai aceştia sunt pregătiţi în vreun sens să primească Mesajul. Toţi ceilalţi sunt orbi şi surzi faţă de Evanghelia Împărăţiei. Tuturor celor care nu aud sau nu văd acum li se vor deschide ochii şi urechile curând, în timpul Domniei mesianice, pentru că El a gustat moartea pentru fiecare om. Dar aceştia vor eşua complet în ceea ce priveşte Chemarea de sus glorioasă a acestui Veac Evanghelic — Împărăţia.

„Suflete, odihneşte-te”

Domnul nostru a dat o pildă ilustrând nechibzuinţa comparativă a tuturor ambiţiilor pământeşti. Aceasta nu înseamnă că ambiţiile pământeşti sunt cele mai rele lucruri, ci înseamnă că ele sunt sărace în comparaţie cu acea mare posibilitate, Împărăţia. Aceasta este un mărgăritar de mare valoare, care, pentru a-l obţine, trebuie puse deoparte şi socotite ca gunoi toate celelalte mărgăritare — toate celelalte valori, toate celelalte ambiţii şi toate celelalte speranţe.

Cuprins

Pilda ne spune despre un fermier bogat care, în loc să-şi folosească bogăţiile în a face bine, era avar — făcându-i plăcere să acumuleze. El a construit hambare şi magazii mai mari şi s-a consolat cu gândul că avea din belşug şi mai mult decât trebuia, şi putea de atunci încolo să fie liniştit. Pilda ne arată că nu peste multă vreme el a murit. Întrebăm: Ce avantaj a avut cu adevărat omul prin acumularea de mare bogăţie pe care nu a folosit-o? A lăsat-o altora să se certe pentru ea şi posibil să fie mai mult sau mai puţin păgubiţi. El a fost un bogat nechibzuit. În loc să-şi lase averea astfel, el ar fi trebuit să se bucure în cheltuirea ei cu înţelepciune spre binele altora şi spre gloria lui Dumnezeu. Astfel ar fi fost bogat faţă de Dumnezeu. Dar pe de altă parte, el a fost o ilustraţie a acelora care nu sunt bogaţi faţă de Dumnezeu; pentru că şi-a adunat comoară pentru sine.

Mulţi citesc în această pildă lucruri pe care aceasta nu le conţine. Ei trag concluzia că omul bogat a mers în chin veşnic, dar nimic din cuvintele Domnului nu sugerează aceasta. Expresia „în noaptea aceasta ţi va cere înapoi sufletul" înseamnă că în noaptea aceasta îţi vei pierde viaţa — vei muri sărac. Bogăţiile pământeşti nu vor conta pentru tine în viitor dacă nu ai adunat bogăţii spirituale în inimă, în minte şi în fapte bune, care să te facă bogat în viitor.

Acel bogat, în loc să beneficieze de bogăţiile pe care le-a adunat, în viaţa viitoare va fi dezavantajat. El putea să-şi folosească bogăţiile sacrificându-le, sau putea să-şi consacre întreaga viaţă lui Dumnezeu prin Cristos şi apoi cu credincioşie să adune timp, talent, ocazii şi avere. Astfel, în aceeaşi măsură ar fi adunat comori în cer, aşa încât la înviere ar fi fost primit de Domnul în calitate de urmaş credincios, pentru a se împărtăşi de gloria, onoarea şi nemurirea Sa — pentru a fi un membru al clasei Împărăţiei, a cărei misiune va fi ca timp de o mie de ani să răspândească binecuvântările divine asigurate prin moartea lui Isus întregii rase a lui Adam.

Acel om bogat, pierzând ocaziile, va învia totuşi în timpul Împărăţiei milenare a lui Cristos, căci citim că toţi cei care sunt în morminte vor auzi glasul Lui şi vor ieşi din ele. Dar în loc de a veni din mormânt aprobat, la o parte în întâia Înviere, el va învia dezaprobat de Dumnezeu şi ocaziile învierii vor fi acelea descrise prin Învierea Judecăţii (Ioan 5:29 R.V.). El va învia la ruşine şi dispreţ, care va continua până când, sub judecăţile acelui timp, îşi va învăţa lecţia şi îşi va forma un caracter mai bun; sau, refuzând să facă astfel, va fi îndepărtat în Moartea a doua.

Căutaţi mai întâi Împărăţia

Nu trebuie să înţelegem că bunul Învăţător a vrut să spună că trebuie să ne uităm printre împărăţiile Pământului sperând să găsim pe vreuna dintre ele Împărăţia Sa. Dimpotrivă, El ne informează că Împărăţia Sa este viitoare. „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta" — această ordine de lucruri (Ioan 18:36). Pentru Împărăţia Sa, împărăţia lui Dumnezeu, ne rugăm: „Vie împărăţia Ta". Sperăm, aşteptăm, ne pregătim pentru această Împărăţie. Trebuie s-o căutăm în sensul de a căuta să facem acele lucruri care ne vor face „potriviţi pentru moştenirea sfinţilor în lumină". Trebuie să adunăm comori în cer. Trebuie să folosim minele şi talanţii noştri atât de înţelept încât la a doua Venire a Mântuitorului, când Îşi cheamă mai întâi servitorii şi Se socoteşte cu ei, nu numai să putem fi printre servitorii Săi, ci şi să auzim „Bine rob bun şi credincios, ... intră în bucuria Stăpânului tău" — bucuriile Împărăţiei — „Îţi dau stăpânire peste două cetăţi" sau peste „cinci cetăţi".

Există o procedură definită pentru cei care vor fi moştenitorii Împărăţiei. (1) Ei trebuie să recunoască faptul că sunt păcătoşi, nevrednici de atenţia divină. (2) Trebuie să-L recunoască pe Isus ca „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii". (3) Trebuie să-şi dea seama că deşi sacrificiul Lui este baza curăţirii finale a lumii, împăcarea cu Dumnezeu a tuturor celor doritori şi ascultători, totuşi acea lucrare nu a început încă. Acea lucrare trebuie îndeplinită de El în timpul miei de ani de Domnie a

Cuprins

Împărăţiei Sale. (4) Ei trebuie să audă Mesajul Domnului care declară că El caută acum membrii clasei Împărăţiei şi că această cale spre starea de membri este o cale îngustă. „Oricine vrea să fie ucenicul Meu, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să Mă urmeze, şi unde voi fi Eu acolo va fi şi ucenicul Meu.” Ei trebuie să-şi dea seama că încercarea acestei clase este prin mult necaz; că Dumnezeu nu caută numai sfinţi, ci pe acei a căror sfinţenie va suporta încercări, probe de foc, în privinţa iubirii lor pentru Dumnezeu şi pentru fraţi şi în privinţa loialităţii lor, chiar până la moarte.

De când se consacră pe deplin ca să fie servitorii Domnului, credincioşi până la moarte în serviciul dreptăţii, vor privi această Împărăţie cerească drept marea comoară care întrece orice comparaţie în privinţa valorii. Ei o vor căuta zi de zi, oră de oră. Inimile lor vor fi acolo — cu această comoară. Ea va fi tema gândurilor lor în timpul zilei şi a meditaţiilor lor în timpul nopţii. Ocupaţiile pământeşti vor fi totuşi necesare, pentru a procura lucrurile necesare şi cinstite; dar nici un premiu pământesc nu va avea vreo valoare în comparaţie cu premiul ceresc, după estimarea lor. Aceştia vor fi moştenitorii plini de succes ai Împărăţiei pe care Dumnezeu a promis-o acelora care Îl iubesc mai mult decât casele, pământurile, părinţii sau copiii lor, sau pe ei înşişi.

1913 – Rapoarte ale misiunilor din străinătate - 1913

RAPORTUL FILIALEI BRITANICE

Dragă frate Russel: -

Am atașat aici un raport al lucrării Filialei Britanice pe anul care se încheie la 31 octombrie 1913. Suntem foarte bucuroși că putem raporta o creștere continuă în aproape toate domeniile lucrării – în vinderea Studiilor în Scripturi și în chestiunea voluntariatului, dar mai ales în distribuirea literaturii de anunțare a publicului despre întrunirile publice legate de Extinderea de Clasă și alte lucrări speciale. Numărul total de Studii vândute în Londra este de 138717 volume, vânzările locale (Marea Britanie) fiind de 111630 volume, o creștere anuală de 27418 volume. Posibilitatea voluntariatului a fost bine distribuită pe parcursul întregului an și încă mai primim cereri.

Pe tot parcursul anului am oferit în totl 11627000 de copii ale Publicației lunare a Studenților în Biblie și revista Evreybody’s Paper (Ziarul Tuturor, n.t.), cu o circulație de aproape un milion de copii pe lună. Aceasta arată o creștere de 4250000 de exemplare față de anul trecut. Vestitorii au lucrat în genere bine și cu toții sunt foarte bine. Am obținut rezultate mai bune în urma folosirii unor matode mai bune de predicare; într-adevăr, unii dintre cei mai recenți vestitori adăugați adunării noastre obțin cele mai bune rezultate. Doi frați tineri au vândut recent în unul dintre orașele din nordul Scoției 330 de cărți într-o singură săptămână. Cu siguranță că lucrarea este în unele părți mai ușoară decât în altele, iar Scoția a fost mereu un teren mai ușor de lucrat decât Anglia; însă interesul tot mai mare trezit de cuvântări, de întrunirile speciale și de neliniștea generală a acestor timpuri a creat o cerere care face lucrarea de vestire mult mai puțin dificilă. Chiar și opoziția ajută într-o oarecare măsură; îi face reclamă lucrării.

Împrumutarea de cărți a suportat creșteri considerabile pe parcursul anului; ni se raportează lucrări productive atât din centrele mari cât și din cele mai mici. Vizitele fraților misionari încă sunt foarte apreciate de oameni și de obicei se profită de ocazia de a depune mărturie în public. Lucrarea Extinderea de Clasă a progresat foarte mult pe parcursul anului trecut iar rezultatele sunt cu adevărat încurajatoare.

În această țară mică și populată, relativ, atât de intens, am descoperit că este avantajos să asigurăm o legătură între clasele din unele zone pentru facilitarea lucrării de seceriș. Până acum, rezultatele sunt satisfăcătoarele și perspectiva este una foarte bună. Lucrarea evanghelică a fost foarte încurajatoare în anumite centre unde populația este foarte densă. S-au ținut aproape trei sute de întruniri și s-au format mai multe clase de studiu. În părțile mai îndepărtate ale provinciei Wales s-a depus

Cuprins

mărturie despre adevăr, uneori chiar și în aer liber, conform obiceiurilor țării. Nu este deloc greu să se obțină un auditoriu relativ mare aici, dar se pare că nu sunt decât puțini din clasa ”grâului” aici.

Frații și-au dovedit loialitatea și puterea distribuind nu mai puțin de 6.000.000 de tracte pentru a-i anunța pe oameni despre întrunirile publice de pe parcursul anului. Diferența din ultima vreme la atitudinea maselor de oamenilor din această țară față de adevăr s-a văzut foarte clar la întrunirile pe care le-ați ținut în ultima vreme tu și fratele Rutherford și care au avut un mare succes. Desigur că dușmanii noștri sunt iritați de toate acestea și, simțindu-se neputincioși, își varsă furia asupra mesagerilor Domnului, și mai ales asupra ta. Cu toate acestea, nici o armă nu a avut succes împotriva noastră, iar noi ne simțim puternic încurajați de multele dovezi ale aprecierii pentru mesajul nostru. Suntem nerăbdători să activăm într-o campanie plină de forță până când lucrarea ce ne-a fost încredințată se va termina, timp când sperăm să împărtășim cu Domnul nostru, cu tine și cu toți sfinții privilegiul lucrării de vindecare a națiunilor. Cu multă iubire în Domnul,

Suntem servii voștri în unitate cu el, FILIALA DIN ANGLIA

REZUMAT AL NUMĂRULUI DE STUDII BIBLICE – ANUL CARE SE SFÂRȘEȘTE LA 31 OCTOMBRIE 1913:

	1913	1912	Creștere
NUMĂR TOTAL DE STUDII	138.717	106.097	32.620
(În Australia, dintre cele de mai sus	27.087	21.885	
Vânzări locale totale din Anglia	111.630	84.212	27.418
Creștere totală			32.620
Creștere locală			27.418

PUBLICAȚII LUNARE ALE STUDENȚILOR ÎN BIBLIE ȘI ALTE TRACTE OFERITE

B. S. M.	5.661.020	Tracte	297.000
E. P.	5.618.900	Hz	50.295
	11.627.215	sau pagini de tracte	185.365.600
Cărți (Manuale, Mana, Poezii, etc.)			3248
Broșuri (h, s, t, p, etc.)			19.817
Scrisori – trimise			18.601
Scrisori – primite			19.508

RAPORTUL FILIALEI DIN SUEDIA

Dragă frate Russell: -

Este încă o dată cel mai prețios privilegiu al meu să îți trimit Raportul Anual al acestei zone privitor la minunata lucrare de seceriș și sper că tu, ca reprezentantul special al Marelui Secerător, vei fi mulțumit cu rezultatele din acesta – rezultatele umilelor noastre eforturi de a înălța stindardul Răscumpărătorului și Regelui nostru – rezultatele eforturilor noastre de a proclama acel mesaj de bucurie care este acum ”hrană la timpul potrivit” pentru ”cei din casa credinței” și să ”ne dăm viețile pentru frații noștri”, așa cum și el și-a dat viața pentru noi. Ne-am rugat și ne rugăm mereu ca, prin îndurarea Domnului, să putem să-i facem pe plac în tot ce lucrăm, astfel încât la sfârșitul cursei noastre (care credem că este acum foarte aproape), să-i putem auzi binecuvântatul glas spunând ”bine ați lucrat”.

Deși ne dorim din toată inima (pentru a ne dovedi iubirea pentru Domnul și aprecierea pentru adevărul pe care ni l-a dat) să putem raporta de zece ori mai multă activitate decât cea de acum și ca

Cuprins

toată acea lucrare să fie mult mai bine făcută, totuși nu putem decât să-i aducem laude lui Dumnezeu pentru bogatele binecuvântări pe care ni le-a dăruit în atâtea feluri diferite.

De când adevărul prezent (ca rezultat al credinței și zelului vostru) a ajuns pe meleagurile noastre, acum 15 – 20 de ani, adevărații israeliți spirituali din această țară nu au mai avut niciodată un an mai interesant și mai plin de succes decât cel ce tocmai s-a încheiat. Cu siguranță că aceasta se datorează în mare măsură faptului că poporul Domnului a ajuns să aprecieze mai mult ca niciodată ”hrana tare” întinsă pe masa lui prin primirea Turnului de Veghere în limba suedeză de două ori pe lună, cele două predici încurajatoare și folositoare care sunt publicate în diferite ziare suedeze în fiecare săptămână și cotidianul Amvonul Poporului Suedez, ca să nu mai vorbim de cele șase volume ale Studiilor, diferitele pamflete, etc. În ciuda faptului că pe parcursul acestui an ne-am confruntat cu unele teste și încercări foarte grele în lucrare în sensul că unii dintre colaboratorii noștri par să fi slăbit în credință, totuși lucrarea a depășit în multe privințe ceea ce s-a făcut în alți ani, după cum arată cifrele de mai jos.

Starea spirituală a fraților suedezi în general, din câte putem noi să judecăm, este mai bună ca niciodată. Dezvoltarea roadelor spiritului printre frații de pe tot cuprinsul țării este cât se poate de îmbucurătoare. Am avut plăcerea de a vedea mesajul secerișului acceptat cu mare bucurie de multe suflete umile și înfometate de adevăr, dintre care unele s-au implicat deja în diverse domenii ale lucrării.

Patruzeci de frați și surori dragi își dăruiesc tot sau o parte din timpul lor în lucrarea de pionierat, iar perspectivele sunt încurajatoare și prezic o creştere în număr a acestora.

Numărul de cărți vândute este aproximativ egal cu cel de anul trecut. Distribuirea liberă a materialelor voluntare a fost și ea relativ fructuoasă. Dintre cele aproape 700.000 de exemplare ale ”Eko fran talarstolen” (Amvonul Poporului) cea mai mare parte au fost folosite pentru a anunța oamenii despre întrunirile publice care s-au ținut în practic toate părțile țării.

Lista de persoane abonate la Turnul de Veghere în suedeză a crescut de la 1881 la 2174, care au plătit 5244 coroane (o coroană este echivalentă cu aproximativ 27 de cenți) pentru aceste abonamente, comparativ cu 2995 de coroane pentru anul trecut. Prin intermediul acestui birou s-au primit un număr de 1919 abonamente anuale la ziarele suedeze care publică predicile voastre și 1500 de abonamente pe o perioadă de jumătate de an.

Serviciul de pionier regular, la care au luat parte cinci frați suedezi pe parcursul anului trecut, s-a extins foarte mult. Prietenii apreciază aceste vizite foarte mult și ne scriu frecvent despre aceasta. În plus, în toată țara s-au ținut cu peste 100 de întruniri mai multe ca înainte, iar multe dintre acestea au fost în locuri în care nu s-au mai ținut niciodată întruniri.

La aceste întruniri s-au vândut circa 3500 de exemplare ale Studiilor din Scripturi. Asistența totală de la aceste întruniri s-a ridicat la aproape 50.000 de ascultători atenți. Am avut și două congrese generale foarte frumoase (primul în Orebor, iar al doilea în Stockolm), și un mare număr de congrese locale foarte utile din punct de vedere spiritual și la care a fost prezentă o frumoasă audiență, în diverse părți ale Suediei.

Donațiile voluntare către Fondul Tractelor au crescut cu mai multe mii de coroane. Având în vedere că mulți dintre acești donatori nu au mari averi pământești, această sumă (32.887 coroane) reprezintă o mare dovadă de sacrificiu de sine și sacrificii făcute de dragul adevărului. Deoarece diferitele domenii ale lucrării au crescut de la an la an, și lucrarea de servire în adunare a crescut în egală măsură. Doisprezece surori și frați în Cristos au făcut un serviciu credincios și neegoist în adunare în acest an (și unii dintre aceștia chiar mai mulți ani). Mă simt deseori tentat să fiu mândru de reușita lor.

Perspectivele pentru noul an sunt mai optimiste ca niciodată, în mai multe domenii, și suntem ferm hotărâți să folosim orice ocazie cât mai credincios și mai înțelept posibil, deoarece ne dăm seama că se apropie o mare furtună de necazuri. Tunetul răsună din ce în ce mai tare și norii se întunecă tot mai mult.

Cuprins

Așa cum secerătorii din lanurile de pe câmp trebuie deseori să se retragă atunci când norii devin amenințători și vântul suflă cu putere, tot așa și lucrătorii de pe ogorul secerișului Domnului sunt uneori nevoiți să înceteze serviciul activ. Dar, așa cum știu toți cei ce lucrează pământul, timpul de dinaintea unei furtuni este cel mai favorabil pentru a semăna diverse tipuri de semințe, așa că cei activi în serviciul adevărului sunt hotărâți, prin îndurarea Domnului, să folosească orice ocazie care li se oferă pentru a semăna prețioasele semințe de adevăr în lunile care rămân, deoarece realizează că recolta ce va urma va fi uriașă.

Veți găsi atașată aici o listă ce conține treizeci și unu de nume ale celor care au făcut Jurământul. Te amintim zilnic, iubitul nostru pastor și frate, pe tine și pe "toți sfinții" în rugăciunile noastre către tronul ceresc și suntem bucuroși să știm că și voi continuați să ne amintiți pe noi.

Cu multă iubire creștină din partea familiei de la filiala din Orebro, într-adevăr, de la toți frații din Suedia, sunt colaboratorul tău la seceriș,

Aug. Lundborg.

REZUMAT AL LUCRĂRII

Exemplare ale Studiilor din Scripturi oferite la costul de	25.357
Vo. I, Ediția în format revistă, vândută la costul de	15.104
Total	40.461
Diverse alte cărți și broșuri – Mana, Umbrele Tabernacolului, etc.	18.465
Total	58.926
Eko fran talarstolen (Amvonul Poporului), oferit gratis	696.895
Alte tracte și numele ale Turnului de Veghere în suedeză, oferite gratis	86.704
Total	783.599
Ridicându-se, în număr de pagini de tract, la	14.591.320
Număr de abonați la Turnul de Veghere în limba suedez	2.174
Număr de predici apărute în ziare	312.500
Biblii vândute	124
Număr de întruniri ținute sub patronajul Societății	1.576
Număr de kilometri parcurși în turneele de predicare	164.645
Scrisori și vederi trimise	6.470
Scrisori și vederi primite	5.485
Număr total de livrări prin poștă și căi ferate	59.637

CHELTUIELI

Misionari, congrese și alte întruniri	20.965,37 kr	= 5.666,32 $
Traduceri, tipăriri, legări, hârtie, etc.	30.283,78 kr	= 8.184,81 $
Cheltuieli poștale și de transport	3.712,56 kr	= 1.003,39 $
Servicii speciale	6.094,86 kr	= 1.647,26 $
Cheltuieli ale filialei, chirie, lumină, încălzire, etc.	6.839,69 kr	= 1.848,56 $
Total	67.896,26 kr	= 18.350,34 $

CHITANȚE

Cuprins

Donații voluntare către Fondul Tractelor, 1928	32.887,01 kr	= 8.888,38 $
Abonamente la Turnul de Veghere în lb. Suedeză	5.244,92 kr	= 1.417,54 $
Chitanțe de la publicații	28.383,43 kr	= 7.671,20 $
Total	66.515,36 kr	= 17.977,12 $
Deficit primit de la Brooklyn	1.380,90 kr	= 373,22 $
	67.896,26 kr	= 18.350,34 $

RAPORTUL FILIALEI DIN DANEMARCA

Dragă frate Russell: -

Am plăcerea de a-ți preda raportul despre o parte a lucrării făcute în legătură cu eforturile noastre de a răspândi mesajul secerișului în Danemarca. Țara noastră este una mică, lucrătorii nu sunt mulți, iar prejudecățile sunt mari, dar totuși mărturia a influențat într-o oarecare măsură un număr demn de luată în seamă de persoane și am ajuns la câteva suflete sincere, mai atente la semnele timpurilor decât majoritatea oamenilor, pe care le-am strâns alături de noi. Credem că prietenii cresc în favoare și în cunoștință, și credem că publicul este acum mai dispus să asiste la întrunirile publice.

S-au ținut discursuri publice în 45 de locuri diferite – în unele dintre aceste locuri chiar mai mult de unul, iar în câteva dintre ele s-au ținut discursuri în mod regulat, în fiecare lună. Vederile primite și cărțile vândute la întruniri arată că unii, cel puțin, au devenit întrucâtva interesați de aceste conferințe. O parte din lucrarea discursurilor publice a fost făcută de către frații trimiși de către clasa din Copenhaga. Întrunirile de clasă au fost ținute de către frații care activează ca misionari în toate locurile unde se întâlnesc prieteni pentru a studia prezentul adevăr. Avem acum mai mulți frați bine calificați pentru serviciul de misionari și sperăm să reușim și mai mult în timpul care mai rămâne înainte de venirea nopții.

S-a distribuit mai multă literatură gratuită decât înainte. Considerăm că e un mare privilegiu acela de a cunoaște prețiosul mesaj și de a putea să ne facem umila noastră parte în proclamarea lui.

Fratele și servul în Cristos alături de voi,

Carl Luttichau. – Copenhaga

REZUMAT AL LUCRĂRII

Studii din Scripturi oferite	3.122
Diverse broșuri oferite	3.343
Total	6.465
Tracte gratuite	365.000
Scrisori și vederi primite	1.250
Scrisori, vederi și pachete trimise	2.148
Exemplare ale Turnului de Veghere în lb. Daneză trimise lunar	909

RAPORTUL FILIALEI DIN AUSTRALIA

Dragă frate Russell: -

Cu multă recunoștință Domnului pentru seceriș, îți prezentăm aici raportul anual al lucrării de seceriș făcute în acest teritoriu. Raportul este cu mul mai bun decât am îndrăznit să sperăm că va fi.

Cuprins

Dacă veți compara cifrele cu cele de anul trecut, veți vedea că ele arată o mare creștere a zelului și dispoziției de sacrificiu – atât sacrificiu de sine, cât și sacrificarea bunurilor – pentru a-i aduce și pe alții la aceeași bucurie și pace și consolare care au venit și în inimile noastre. Prietenii au cooperat minunat în lucrare, iar cei care nu au putut fi foarte activi i-au ajutat pe câțiva și astfel le-au ușurat altora serviciul.

Sunt aproximativ douăzeci și trei de pionieri pe teren, iar alții fac tot ce pot ei. Până acum, s-a parcurs tot teritoriul existent. Într-adevăr, pare să se apropie timpul când "omul cu călimara la brâu" poate raporta: "am făcut așa cum mi-ai poruncit". Anul acesta, volumele s-au oferit în Australia mai mult ca niciodată, în ciuda opoziției înverșunate. Se părea că de îndată ce apărea un strop de interes, marele adversar își pregătea deja mesagerii pentru a se împotrivi și a calomnia. Cu toate acestea, numărul de persoane interesate crește în mod constant. Avem aproximativ 980 de abonați la Turnul de Veghere și, în comparație cu populația Australiei și a Noii Zeelande cu cea a Americii, este posibil ca proporția de abonați să fie cu puțin mai mică, dacă nu chiar egală, cu cea din Statele Unite.

Pentru prima oară în istoria acestei filiale, am reușit să parcurgem acest an fără să ne creștem datoria față de biroul din Brooklyn și suntem siguri că suma cu care am contribuit la Fondul Tractelor reprezintă mult sacrificiu nobil și planificări metodice.

Prietenii din diverse state au început din nou să scrie pentru a publica Amvonul Poporului în fiecare casă din țară, iar în N.S.W., W.A., S.A., Queensland și Tasmania ei s-au angajat să plătească și cheltuielile poștale. Aceste sume s-ar fi putut adăuga Fondului Tractelor dacă am fi avut date exacte.

Credem că clasele cresc la număr, dar și în interes și favoare. Realizăm din ce în ce mai mult că ziua salvării noastre nu este departe, iar aceasta ne inspiră să căutăm și mai sârguincios să fim gata pentru marea împlinire a speranțelor noastre.

Fără îndoială că dacă ne-ați face o vizită aici, aceasta ne-ar face mult bine. Sperăm că va fi voia Domnului să veniți.

Ne bucurăm că fratele Hollister este pe drum și va ajunge la timp pentru a petrece Crăciunul alături de noi. Congresul nostru de Crăciun pare că va întrece orice am organizat până acum. Aceste congrese au fost o sursă de mari încurajări și ne-au dat un stimulent pentru a continua lucrarea cu și mai mult avânt.

S-a arătat un mare interes pentru Amvonul Poporului și acum avem 1300 de nume pe lista abonaților, dintre care mulți iau un număr mai mare de exemplare în fiecare lună pentru a le distribui. Credem că s-a oferit un exemplar al numărului social, fie prin poștă, fie direct, în fiecare casă din Australia și Noua Zeelandă. Deși costurile sunt mari, rezultatele sunt minunate.

Așteptăm cu speranță oportunitățile pe care le va aduce anul următor. Nu știm ce ne așteaptă, dar suntem hotărâți să împlinim voința Domnului și să ne încredem în îndurarea cu care ne ajută el de fiecare dată când avem nevoie. Se pare că anul care vine va fi plin de încercări și simțim cât de mult trebuie să ne păzim inima în loialitate umilă și în credință dacă vrem să învingem și să fim și noi părtași la premiul înaltei chemări a lui Dumnezeu în Isus Cristos.

Suntem ai voștri în serviciul lui Cristos,

Filiala din Australia W.T.B. & t. Soc'y
R.B. Nicholson, secretar.

RAPORTUL FILIALEI DIN AFRICA DE SUD

Dragă frate Russell: -

Am încă o dată privilegiul de a vă preda raportul anual al progresului lucrării de seceriș din Africa. Deși nu am avut o creștere a numărului de volume oferite de la acest birou, totuși sunt convins că influența adevărului în Africa de Sud este mai mare decât era acum un an.

De atunci încoace am adăugat opt ziare la lista celor care publică predicile pe acest sub-continent. Predicile sunt circulate acum în unsprezece ziare și în patru limbi diferite. Primi frecvent vești de la

Cuprins

cititorii noştri care, primind mute binecuvântări prin aceste predici, sunt nerăbdători să afle mai multe despre adevăr.

Pe parcursul anului, lucrarea printre oamenii de aici a progresat considerabil. Fratele Tshange a strâns o clasă de aproximativ cincizeci de persoane din poporul Zulu. Această lucrare primește atenția noastră specială și, cu ajutorul numărului recent al tractului zulu "Unde sunt morții?" sperăm să vedem clasa crescând și mai mult.

Lucrarea făcută printre oamenii albi continuă să se bucure și ea de binecuvântările Domnului. Întrunirile de clasă se țin acum la Durban, Johannesburg, Pretoria, Balfour și Pt. Elizabeth.

Este un frate care activează în lucrarea de pionier în provincia Cape și se pare că are mult succes. Un frate drag din Durban își petrece, la sugestia mea, vacanța cu frații din Johannesburg pentru a-i ajuta să se zidească în cunoștința adevărului.

Pe parcursul anului am făcut două turnee de misionariat, unul în Transvaal și unul în statul Orange, iar ltul în provincia de este a Cape Colony. V-am trimis rapoartele din toate acestea.

Suntem impresionați de gândul că am intrat în ce ar putea fi ultimul an al lucrării de seceriș și dorim din toată inima favoare și putere pentru a putea folosi orice ocazie pentru serviciu, pe măsură ce noaptea se închide. Raportul financiar și statistic pentru anul 1913 este și el atașat aici. Rugându-vă să continuați să ne amintiți în rugăciunile voastre, sunt, cu multă iubire pentru tine și pentru toți frații dragi,

Fratele şi colaboratorul vostru,
Wm. W. Johnston.

1913 REZUMAT PENTRU AFRICA DE SUD

Biblii vândute la costul	45
STUDII DIN SCRIPTURI	1.264
MANA ZILNICĂ CEREASCĂ	204
Alte broșuri biblice	1.053
Ziare gratuite	47.632
Scrisori trimise	1.197
Întruniri ținute	325

CEI CREDINCIOŞI VEGHEAZĂ

8 Martie - Luca 12:35-48

„Ferice de robii aceia pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui!" V. 37.

Lecţia de astăzi continuă îndemnurile Învăţătorului către cei credincioşi — ca ei să se pregătească pentru cuvintele Sale „Bine servitor bun şi credincios!" şi pentru participarea cu El în Împărăţie. El le spusese: „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit plăcere să vă dea împărăţia" (versetul 32). Domnul i-a lăsat intenţionat pe urmaşii Săi fără o informaţie clară în ceea ce priveşte timpul stabilirii Împărăţiei Sale. El ilustrase perioada de timp dintre plecarea şi întoarcerea Sa prin Pilda talanţilor. El ca Învăţător a lăsat pe servitorii Săi răspunzători de bunurile Sale, în timp ce El a plecat într-o ţară îndepărtată, adică în cer, pentru a fi învestit cu autoritatea Împărăţiei; şi la un timp potrivit El Se va întoarce să-Şi primească servitorii, şi potrivit cu credincioşia lor să-i facă părtaşi cu El în Împărăţia Sa, şi apoi să-Şi înceapă conducerea peste supuşii Săi pentru binecuvântarea şi ridicarea lor din stările păcatului şi morţii — pentru eliberarea lor de sub domnia Păcatului şi a Morţii.

Cuprins

Despre a doua prezenţă a Domnului nostru

Lecţia de astăzi se deschide cu o pildă. Dacă într-o casă mare stăpânul ar fi pe cale să se căsătorească şi să-şi aducă mireasa acasă, servitorii ar fi în acea seară specială foarte activi, treji, atenţi, ca să-L poată primi pe domnul lor cu atenţia cuvenită. Ei nu vor şti exact timpul venirii stăpânului lor; dar vor fi în mod continuu în alertă pentru a putea auzi bătaia Sa la uşă şi să deschidă imediat. Astfel Isus a spus că toţi urmaşii Săi ar trebui să fie veghetori la a doua Sa Venire. Nu înseamnă că Îşi va aduce mireasa cu Sine; mai degrabă vine aici ca s-o primească. Într-adevăr, servitorii credincioşi vor fi făcuţi atunci mireasă, conform altei ilustraţii.

Ideea este că urmaşii lui Isus ar trebui să-şi ia idealurile de veghere din experienţa extremă a serviciului pământesc. Isus a sugerat că urmaşii Lui ar putea să-L caute mai devreme decât va veni, spunând că dacă va veni la ceasul al doilea, sau al treilea sau oricând altcândva, binecuvântaţi sunt acei servitori pe care îi găseşte veghind, treji, gata să-L primească. El a declarat că le va da acelor servitori o onoare specială. Se va încinge, Se va face servitorul lor şi îi va pune să stea la un ospăţ somptuos pe care El îl va da.

Studenţii Bibliei înţeleg că aceasta înseamnă că la Parousia lui Isus, la a doua Sa Prezenţă, El Se va face cunoscut mai întâi urmaşilor Săi credincioşi, în timp ce lumea în general va fi în necunoştinţă de faptul că a venit. Manifestarea Sa faţă de lume va veni mai târziu; după cum citim: „El Se va dezvălui într-o flacără de foc” — judecăţi. Când Se va arăta (lumii), noi (Biserica) ne vom arăta cu El în slavă. Coloseni 3:4.

Parousia Domnului nostru este descrisă în lecţia de astăzi — cele mai timpurii manifestări ale celei de-a Doua Veniri. Lumea nu-L va vedea şi nu va şti de prezenţa Sa, iar Biserica va şti de prezenţa Sa numai prin „bătaia Sa la uşă” — prin aluziile date în Scripturi — împlinirea profeţiei. Va rămâne deci pentru veghetori să recunoască această împlinire şi prin credinţă săşi deschidă inimile şi minţile prompt pentru a recunoaşte prezenţa Stăpânului şi tot ce acea Prezenţă implică în privinţa apropierii Împărăţiei Sale şi în privinţa dovedirii tuturor celor care vor fi găsiţi credincioşi, vrednici de o parte în acea Împărăţie ca membri ai Miresei Sale.

Pentru aceştia care-L primesc va da un ospăţ. El va aduce din Cuvântul divin lucruri noi şi vechi, pentru împrospătarea şi mângâierea lor. Biblia va deveni pentru ei o Carte nouă; ei se vor ospăta din bogăţiile harului lui Dumnezeu şi lucrurile neclare vor deveni clare, tainele vor fi dezvăluite. Învăţătorul va fi Servitorul, Revelatorul, Prezentatorul acestor rezerve de adevăr. Mulţi studenţi ai Bibliei cred că noi acum trăim chiar în acel timp; şi că fiecărui urmaş credincios, veghetor al lui Isus îi va fi acordată auzirea bătăii la uşă şi privilegiul participării la acest ospăţ, despre care mulţi ne spun că se bucură acum.

„Dar dacă ar şti stăpânul casei la ce ceas va veni hoţul, ar veghea, şi n-ar lăsa să-i spargă casa.” Marele Învăţător ne sugerează că acum Satan, prinţul acestei lumi, este stăpânul ordinii actuale de lucruri de pe Pământ; şi sugerează că la a doua Sa Venire va lega pe acest om tare, sau stăpân al ordinii actuale şi va răsturna instituţiile prezente şi va stabili în schimb mult promisa Domnie a Dreptăţii. Această tranziţie amănunţită de la Domnia Păcatului şi a Morţii la Domnia Dreptăţii şi a Vieţii va cauza marele Timp de Strâmtorare menţionat peste tot în Biblie, care marchează sfârşitul acestui Veac Evanghelic — „un timp de necaz aşa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii”. Daniel 12:1; Marcu 13:8; Matei 24:21.

Cuprins

Aici şi în altă parte Isus vorbeşte că a doua Sa Venire va fi ca un hoţ. Ideea este că El va fi prezent un timp neobservat de lume, cunoscut numai de clasa Miresei, sarea pământului, pe care El îi va lua — schimbându-i de la natura pământească la cea cerească. Versetul 40 confirmă această idee şi îi instruieşte pe toţi credincioşii Domnului să fie pregătiţi pentru prezenţa Lui, ca să-şi dea socoteala la orice oră şi să fie schimbaţi.

„Să le dea partea lor”

Sf. Petru a fost nedumerit. A fost această pildă în mod special pentru apostoli, ca ei să vegheze etc., sau a fost pentru tot poporul, a întrebat El. Dar Domnul nu i-a răspuns direct. El numai l-a asigurat pe sf. Petru că la timpul cuvenit Domnul va numi un administrator peste casa Sa, pentru a le da porţia lor de hrană la timpul potrivit. Acest lucru nu este foarte diferit de metoda obişnuită a Domnului de a lucra cu familia Sa. Deşi o măsură de spirit este dată fiecăruia pentru folosul său şi deşi Spiritul sfânt dat astfel este ca să îndrume pe primitor într-o cunoaştere a lucrurilor lui Dumnezeu, cu toate acestea Domnului I-a făcut plăcere să folosească instrumente speciale în diferite timpuri.

De exemplu, sf. Petru se pare că a fost un timp conducător printre apostoli, în deschiderea uşii la Cincizecime şi mai târziu în deschiderea uşii la Neamuri — predicându-i lui Corneliu, primul convertit dintre Neamuri. Mai târziu se pare că Domnul l-a ales în mod special pe sf. Pavel pentru a fi mesagerul special pentru Neamuri; după cum citim: „El este un vas pe care Mi l-am ales ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor” (Fapt. 9:15). În mod asemănător Enoh, Avraam, Moise, profeţii şi alţii din timpul acestui Veac Evanghelic, se pare că au fost folosiţi în mod special de Domnul ca să atragă atenţia poporului asupra Cuvântului Său. În cazul apostolilor, a fost desigur o inspiraţie plenară sau specială, care nu aparţine altora din acest Veac.

Deşi Domnul în diferite timpuri a numit astfel servitori speciali în darea hranei la timp casei Lui, s-a cerut de la fiecare din cei care se împărtăşeau din ea să verifice, să probeze, să hotărască dacă învăţătura este sau nu de la Dumnezeu. Fiecare trebuia să dovedească toate lucrurile prin Cuvântul scris al lui Dumnezeu, despre care apostolul Pavel a declarat că este suficient pentru ca omul lui Dumnezeu să fie cu totul pregătit. Orice servitor care nu este găsit credincios, se sugerează că va fi înlocuit cu altul.

Servitorul de la sfârşitul Veacului, la timpul venirii Stăpânului, dacă este găsit credincios, va fi binecuvântat în mod special şi i se va da răspundere generală în ceea ce priveşte hrana spirituală pentru familia Domnului, „hrană la timp cuvenit”. Dar dacă se va dovedi necredincios şi nu va recunoaşte prezenţa Stăpânului şi va manifesta un spirit lipsit de bunăvoinţă faţă de casă, slujind dorinţelor sale pământeşti mai degrabă decât nevoilor spirituale ale familiei lui Dumnezeu, el va fi îndepărtat în acea zi — va fi tăiat în două, va fi separat, se va permite să meargă în întunericul de afară cu lumea în general, într-o totală necunoaştere a timpurilor şi perioadelor etc. Domnului său. Presupunerea este că înlocuirea unui servitor ar însemna recunoaşterea altuia care să aprovizioneze Casa Credinţei.

Pe baza acestei pilde Domnul a explicat un principiu general al procedurilor Sale; şi anume, că orice servitor, cunoscând voinţa Stăpânului şi nefăcând în armonie cu ea, va primi lovituri, pedepse, necazuri de vreun fel, proporţional cu gradul cunoştinţei şi ocaziei. Pe de altă parte, orice servitor, chiar dacă a făcut lucruri vrednice de lovituri, dar pe care le-a făcut în necunoştinţă de cauză, va primi proporţional lovituri mai puţine. Într-un cuvânt, principiul general este, „cui i s-a dat mult, i se va cere mult”.

Cuprins

Textul nostru de bază

Miezul acestei lecţii se găseşte în versetul 37, care se referă la toţi servitorii Domnului care vor trăi la timpul Venirii Sale a doua — care în etapele cele mai timpurii ale Venirii Sale a doua, în timpul Parousiei Sale, prezenţei Sale, vor veghea cu credincioşie, atenţi să servească fiecare interes al cauzei Domnului, căutând voia Lui, făcând voia Lui, cercetând Scripturile, supunându-se Scripturilor, după capacitatea lor cea mai bună. Aceştia vor fi informaţi într-un anumit grad în privinţa timpului în care vor trăi, după cum arată apostolul, spunând: „Voi, fraţilor, nu sunteţi în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă surprindă ca un hoţ". „Voi toţi sunteţi fii ai luminii şi fii ai zilei." „Că ziua Domnului va veni ca un hoţ noaptea. Când lumea vor zice: «Pace şi linişte!» ... şi pentru lume nu va fi chip de scăpare de încercările acelei zile" (1 Tes. 5:1-8). „Să umblăm deci în lumină, nu în întuneric."

Caracterul tainic observat în privinţa timpului şi a modului Venirii a doua a lui Isus se va dovedi a fi o probă tare. Toţi cei consacraţi ai Domnului care sunt supraîncărcaţi cu grijile acestei vieţi — afaceri, plăcere etc. — vor fi lenţi în auzirea bătăii la uşă; şi chiar atunci când vor auzi, vor fi prea ocupaţi pentru a da atenţie.

Însă va fi o mare binecuvântare pentru acei servitori pe care Domnul la acel timp îi va găsi veghind — nu privind la cer, de parcă L-ar vedea pe Isus, când El este acum o fiinţă spirituală, invizibilă omenirii, ci veghind la mărturiile Bibliei, veghind la mersul timpurilor, veghind la inimile lor, veghind şi la interesele Bisericii lui Dumnezeu, căutând să se zidească unul pe altul în cea mai sfântă credinţă, punând deoparte orice greutate şi orice păcat care îi asaltează. Fie ca toţi care pretindem a fi fecioare — curaţi — care pretindem a fi servitorii Domnului precum şi fraţii Lui — să fim găsiţi de El în pace, căutând mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea pe care ea o învaţă; să fim găsiţi vigilenţi, veghind la ocaziile de a fi folositori în vestirea Mesajului Împărăţiei şi în ajutorarea Miresei să se pregătească. Apoc. 21:9; 19:7.

Câteva scrisori interesante

Dragă frate Russell: -

O mică notă aniversară: Cu exact doisprezece ani în urmă, la Marten's Hall din Saint Louis te-am întâlnit și te-am auzit pentru prima oară – iar de atunci te-am ascultat vorbind în public de șaptezeci de ori.

Discursul tău din ziua aceea a fost despre "Învierea celor buni la viață și învierea celor răi la judecată". Unul dintre ochii mei a fost deschis de cât de nerezonabilă ar fi fost ideea unei zile de judecată de douăzeci și patru de ore, după cum ai explicat în prelegerea ta – un fel de sfidare la adresa instruirii mele metodiste. Celălalt ochi mi-a fost deschis de cât de logică era ideea scripturală a zilei de o mie de ani de Judecată, pe care ai explicat-o atunci.

Citeam deja de cinci luni Turnul de Veghere pe vremea aceea și "înmagazinasem" puțin din mesajul său, după cum indică notele sale marginale; dar cred că impresia pe care mi-am făcut-o în acea zi mi-a rămas puternic întipărită în minte, într-un fel, o hotărâre de a-l cunoaște pe Dumnezeu – de a-i studia Cuvântul descoperit. La ce urma să ducă nu puteam înțelege, desigur. Dar îi mulțumesc dragului nostru Tată ceresc pentru îndrumarea sa îndurătoare și miloasă. Îi mulțumesc pentru marile responsabilități pe care le am acum! Sunt fericit deoarece sunt în adevăr și cunosc spiritul Domnului, și cea mai arzătoare rugăciune a mea este să primesc înțelepciunea necesară în fiecare zi a vieții mele pentru a putea manifesta roadele și virtuțile spiritului.

Cuprins

Doresc să-mi exprim recunoștința pentru ajutorul pe care mi l-ai acordat de-a lungul timpului. Mă rog zilnic să primești toată favoarea – ca Tatăl ceresc să te sprijine și să te bucure, și să te facă ce mai fericit dintre oameni. Încrederea și loialitatea ta în Dumnezeul Atotputernic a adus multe roade pentru alții cât și pentru tine și cu siguranță că va aduce și o mare recompensă în curând.

Într-un fel – nu știu cum – am crezută că voi putea vedea un punct culminant în Volumul Șapte, și încă de la primul m-am rugat lui Dumnezeu să îmi pregătească inima pentru acest al Șaptelea Volum. Acest mesaj al secerișului, ca întreg, m-a înviorat peste măsură. Am încredere că această mare anticipare sau consumare a planului divin al veacurilor, se îngustează de-a lungul razelor profeției și a prezentului adevăr până la punctul focal, "s-a împlinit" m-a purtat peste multe drumuri de unde au fost îndepărtate piedicile.

Îi aduc laude lui Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos și Tatăl nostru, pentru aprecierea și participarea la sângele său prețios! Cu cea mai tandră iubire pentru Pastorul meu, rămân

Servul tău alături de tine în Cristos,
C.E. Stewart

EXPERIENȚA A DOI PIONIERI

Dragă frate Russell: -

După ce am auzit experiența a două surori pioniere, m-am gândit să ți-o fac cunoscută și ție, căci un cuvânt spus de tine în Turnul de Veghere nu va permite ca acest lucru să se petreacă și în alte locuri.

Aceste două surori, ambele pline de zel, se duseseră să predice într-un oraș care le fusese repartizat. În acel oraș este o clasă mică de frați, astfel că ele au căutat să-i cunoască mai întâi pe aceștia.

Teritoriul din acel oraș mai fusese lucrat înainte, iar predicarea vestitorilor și a predicatorilor adusese o împotrivire înverșunată. În loc să încurajeze surorile, cei din clasa respectivă au început să le spună că nu avea nici un rost să predice acolo – "Nu veți vinde nici o carte aici", etc.

Aceasta le-a descurajat pentru un timp, însă realizând că lucrarea pe care o făceau este a Domnului, și rugându-se lui să le dea putere, ele s-au hotărât să meargă mai departe și să predice în numele său și cu puterea primită de la el.

Rezultatul a fost că în zece săptămâni au primit comenzi pentru 1550 de volume și le-au livrat pe majoritatea dintre aceste, și de asemenea au asistat la o serie de patru întruniri. Dacă aceste surori ar fi urmat sfatul acelei clase, această minunată ocazie de a depune mărturie ar fi fost pierdută.

Fie ca Domnul să continue să te binecuvânteze și să te susțină în toate căile sale și prezența sa să fie cu tine până la sfârșit!

Turnul de Veghere este din ce în ce mai minunat pe măsură ce ne apropiem de sfârșit și cât de prețioase sunt lecțiile sale pentru toți! Pe măsură ce vizităm fiecare loc auzim multe exprimări de apreciere de la prieteni. Închei cu iubire creștină,

Fratele tău iubitor în Cristos,
Thos. P. Yates

SABIA ADEVĂRULUI LOVEȘTE ÎN STÂNGA ȘI ÎN DREAPTA

Dragă frate Russell: -

Oriunde merg, printre frați sau alți oameni, descopăr că adevărul prezent pătrunde peste tot în mod remarcabil, și chiar și marii agenți financiari și oamenii de afaceri recunosc că se apropie o groază cum nu a mai fost. Mulți oameni promovează anumite învățături din prezentul adevăr, învățături care

Cuprins

trebuie să fi venit din Studiile în Scripturi, şi nu ştiu de unde au venit acestea. Aceasta mie îmi demonstrează că aceste adevăruri fundamentale care trebuie să-i unească pe toţi oamenii avansează rapid, în ciuda acelor idei de creare de noi federaţii, care apar acum într-o anumită măsură printre confesiunile religioase. Rușinați de spectacolul unei case dezbinate în ea însăși, cum este Creştinătatea, ei se străduiesc să ajungă la o unitate imposibilă care nu poate exista decât cel mult cu numele.

Triumful adevărului începe acum să arate o glorioasă realitate, mulţumită Tatălui nostru ceresc şi Domnului Isus şi vouă, sub-păstorii credincioşi, precum şi tuturor celor ce lucrează cu voi în împărăţia cerurilor!

Stând în ”marea de sticlă”, suntem uimiţi când vedem clar acest mare conflict – sabia adevărului lovind cu toată puterea la stânga şi la dreapta şi forţând adversarul să iasă din refugiul său de minciuni. Cuvintele unui poet ”Îndreptaţi-vă auzul până departe în liniştea de afară şi ascultaţi tunetul glasului lui Dumnezeu” au acum o aplicaţie literală pentru cei ce au urechi să audă. Minunat!

Cu siguranţă că Satan este legat! Năzuind la acea zi când adevărul va triumfa, întreaga creaţie suferindă a strigat în speranţă,

”Adevărul zdrobit la pământ se va ridica din nou;
Anii veşnici ai lui Dumnezeu sunt ai săi.”

O, zi glorioasă! În sfârşit a venit – este la porţi!

Fratele vostru care încearcă să vă ajute în lucrarea secerişului,

Newton T. Hartshorn, - N.H.

CREDE CĂ ”TURNUL DE VEGHERE” APARE EXACT CÂND E NEVOIE DE EL

Dragă frate Russell: -

O adâncă apreciere faţă de Domnul pentru rezultatele obţinute în lucrarea voastră în numele lui, şi mai ales pentru nenumăratele binecuvântări pe care le-am primit în urma citirii Turnului de Veghere din trecut, şi mai ales a celui pe care tocmai l-am terminat de citit (1 iunie 1900), mă îndeamnă să îmi exprim profundele mulţimiri, ţie şi Domnului. Niciodată nu am aflat atât de multe lucruri utile într-un spaţiu atât de mic precum cel din paginile Turnului de Veghere. Mi se pare că a fost ca şi cum fiecare paragraf a fost scris special pentru mine şi exact în momentul când aveam nevoie de el . Observ în foarte multe dintre scrisorile trimise de prietenii dragi că unele întrebări care îi puneau în încurcătură au primit răspunsuri chiar în următorul Turn apărut, după ce se confruntau cu acestea, şi fără ca cineva să sugereze acele subiecte de discuţie. AM avut aceeaşi experienţă şi eu, atât cu Turnurile din prezent, cât şi cu cele mai vechi; de fapt, unele dintre experienţele mele şi citirea de după acestea m-au speriat de-a dreptul când am văzut ce dovezi remarcabile ale îndrumării şi îngrijirii Domnului manifestă aceste articole.

Unele dintre scrisori sunt nespus de inspiratoare şi este peste măsură de interesant să urmăresc creşterea Turnului de Veghere! Citesc Turnul de Veghere pe un an în ceva mai puţin de o lună de zile, astfel că deşi am pierdut multe binecuvântări în experienţe, Domnul mă ajută să compensez în acest fel.

Am văzut de curând un mic suvenir alături de poza ta şi unele citate cu comentarii, împreună cu literatura primită. M-a atins profund şi sper să mai primesc unul când voi plasa următoarea mea comandă.

Soţia mea (sora H.) continuă să facă progrese minunate pe această cale îngustă şi prezintă cu adevărat un mare ajutor şi o adevărată inspiraţie pentru mine. În armonie cu comentariul textului din Mană pentru 1 septembrie, îi suntem extrem de recunoscători lui Dumnezeu pentru că ne îndrumă. Ne rugăm să rămâi credincios şi puternic până când voinţa divină va fi pe deplin împlinită în tine. Fie ca toţi să ne întâlnim curând la congresul general al adunării întâilor născuţi!

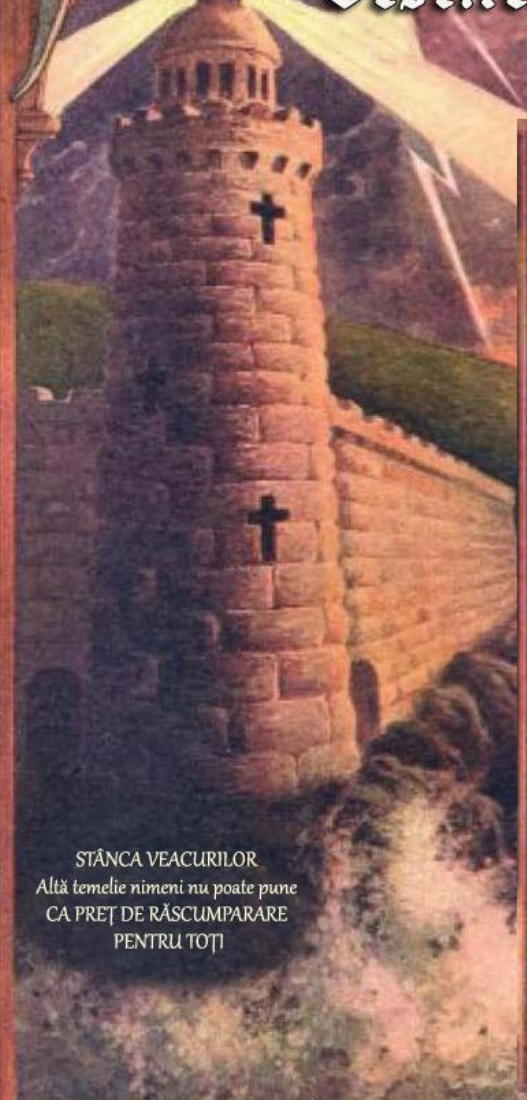
Fratele tău în speranţă,

W.E. Hullinger

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"*
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XXXV | 15 FEBRUARIE 1914 | Nr. 4

A.D. 1914 – A.M. 6043

Cuprins:

EXPERIENŢELE LUI IOV, TIPICE PENTRU ISTORIA UMANĂ - Pag. 2
LUÂND PARTEA LA SUFERINŢĂ CA BUNI OSTAŞI - Pag. 8
DACĂ ESTE ÎNGĂDUIT ÎN SABAT - Pag. 11
PILDELE ÎMPĂRĂŢIEI - Pag. 14
CE ALTA CERE IEHOVA? - Pag. 17
ÎNTREBĂRI INTERESANTE - Pag. 20
SCRISORI INTERESANTE - Pag. 23
FOTO-DRAMA CREAŢIUNII - Pag. 25

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ŞI VESTIREA PREZENŢEI LUI CRISTOS

VOL. XXXV **15 FEBRUARIE 1914** **Nr. 4**

EXPERIENŢELE LUI IOV, TIPICE PENTRU ISTORIA UMANĂ

„Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne fie exemple şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care au venit sfârşiturile veacurilor." 1 Cor. 10:11.

Cartea lui Iov este considerată a fi cea mai frumoasă operă literară a limbii ebraice. Este un poem: şi toţi învăţaţii admit că nici o traducere a ei nu este satisfăcătoare. Martin Luther, după ce a revăzut ultimul său efort de a o traduce în germană, a spus: „Iov suferă mai mult din cauza traducerii mele decât din cauza sâcâielilor prietenilor săi, şi ar prefera grămada de gunoi, faţă de traducerea mea a plângerilor sale". Cartea lui Iov „este recunoscută, aproape unanim, a fi cel mai sublim poem religios din literatura lumii", a spus Samuel Cox. „Eu o numesc unul dintre cele mai mari lucruri scrise vreodată cu peniţa. ... Nu există nimic scris, nici în Biblie nici în afara ei, care să o egaleze ca merit literar", a spus Thomas Carlyle.

Oricine a fost folosit de către Dumnezeu ca scriitor, numele lui nu este dat. Cartea începe cu o naraţiune în proză despre pierderile şi suferinţele lui Iov. (Relatarea conversaţiei lui Satan cu Dumnezeu în privinţa lui Iov trebuie considerată ca alegorică — după stilul operei *Călătoria Peregrinului.* Apoi este prezentată suportarea lui răbdătoare. Apoi urmează discuţiile poetice între Iov şi cei trei prieteni, apoi argumentele lui Elihu, apoi răspunsul Atotputernicului, apoi mărturisirea lui Iov. Concluzia, în legătură cu întoarcerea lui Iov în favoare şi binecuvântare şi moartea lui, este în proză.

Unii au presupus că această Carte a lui Iov este numai o pildă şi că Iov însuşi este numai un personaj imaginar. Dar chiar dacă acesta ar fi cazul, învăţăturile cărţii n-ar fi diferite. Totuşi, nu vedem nici o pricină să ne îndoim că o astfel de persoană a trăit şi a trecut prin experienţele relatate. În Ezechiel 14:14 şi în Iacov 5:11, Iov este clasificat împreună cu alţi oameni sfinţi, ceea ce n-ar fi cazul dacă această naraţiune ar fi numai o pildă. În plus, sunt date amănunte specifice, care nu sunt obişnuite pildelor.

Faptul că Iov a trăit o sută patruzeci de ani după adversităţile sale, sau poate peste două sute de ani în total, împreună cu faptul că nici el nici prietenii lui n-au făcut aluzie la Israel, la Moise sau la Lege, nici la Avraam şi la legământul lui Dumnezeu făcut cu el, pare să indice fără îndoială că el a aparţinut Veacului Patriarhal. Probabil că el a trăit în acelaşi timp cu Avraam. Casa lui a fost se pare în Arabia şi probabil nu departe de Palestina.

Iov este prezentat ca un om cu multă învăţătură şi influenţă; ca un om cu mare pietate, care L-a cunoscut şi L-a respectat pe Dumnezeu şi a apreciat dreptatea; ca un om cu mare generozitate, care a

Cuprins

luat în seamă pe văduve şi pe orfani; şi ca prinţ negustor foarte bogat, care prin numeroşii săi servitori şi cele trei mii de cămile, făcea comerţ extins şi foarte prosper.

Deodată a venit asupra lui dezastrul şi a fost lipsit de copii, bogăţie, influenţă şi sănătate. El a căutat în zadar o explicaţie de ce a permis Dumnezeu astfel de rele să cadă peste el. Totuşi el a crezut în Dumnezeu, spunând: „Chiar dacă mă va *omorî,* totuşi voi crede în El!" Soţia sa a insistat că nu a avut aprecierea divină când a încercat să facă dreptate şi milă toată viaţa sa, şi a exclamat: „Blestemă pe Dumnezeu şi mori!"

Cei trei prieteni ai săi au venit să-l viziteze, şi având aceeaşi opinie i-au spus într-o argumentare lungă că trebuie să fi fost mare păcătos şi făţarnic. Dar, conştient de onestitatea inimii sale faţă de Dumnezeu, Iov se apără şi merge la prea mare extremă în declararea inocenţei sale, dar îi face pe criticii săi să tacă. El pare să-şi dea seama de nevoia ca cineva să-i reprezinte cauza înaintea Domnului. El strigă că este cât poate de drept, că nu poate discuta aceasta cu Dumnezeu, fiind atât de jos faţă de El în cunoştinţă şi putere. El declară că cei răi cu voia nu sunt atât de tulburaţi, în timp ce el care urmăreşte dreptatea este atât de necăjit încât viaţa nu-i oferă altă plăcere şi doreşte să nu se fi născut (Cap. 9, 10 şi 16). Simţindu-şi neputinţa de a-şi prezenta cazul înaintea marelui Iehova, el doreşte „un mijlocitor între" Dumnezeu şi el. Cap. 9:33; 16:21.

Răspunsul iscusit la raţionamentele false ale prietenilor săi (pe care mulţi le citează în mod nepotrivit ca inspirate), şi expresiile sale de încredere în Dumnezeu şi de eliberare finală, sunt clar prezentate în capitolul 13:1-16. Apoi, cu înţelepciune profetică, în capitolul 14 el prezintă o declaraţie minunată despre cursul procedurii lui Dumnezeu cu omenirea.

Problema veacurilor

Întrebarea care-l nedumerea pe Iov şi-i încurca judecata este aceeaşi care timp de secole i-a încurcat şi pe alţii din poporul lui Dumnezeu, şi anume, de ce permite Dumnezeu ca răul (calamităţile, necazurile etc.) să vină peste servitorii Săi credincioşi şi de ce este permis ca cei răi să înflorească? Dar până la Aranjamentul Evanghelic n-a fost posibil pentru nimeni să cunoască gândul lui Dumnezeu asupra acestui subiect, căci este unul dintre *lucrurile adânci* care au putut fi descoperite numai prin Spiritul lui Dumnezeu şi numai celor concepuţi de acel Spirit, cum explică sf. Pavel (1 Cor. 2:9-14). Iar Spiritul sfânt n-a fost dat *astfel,* ca îndrumător şi învăţător, până după ce Cristos ne-a răscumpărat şi S-a înălţat la Cer, ca să prezinte acolo sacrificiul Său ca preţul întoarcerii noastre la favoare, pace şi comuniune divină.

Deşi mulţi sunt încă în întuneric în legătură cu acest subiect, el este acum deschis şi clar pentru toţi cei serioşi, cărora „le-a fost dat să cunoască tainele împărăţiei cerurilor", să „înţeleagă lucrurile adânci ale lui Dumnezeu" (Mat. 13:11; 1 Cor. 2:10). Aceştia văd că domnia răului, domnia Păcatului şi a Morţii, sub Satan, Prinţul acestei lumi, este permisă pentru două motive: primul, pentru ca toţi oamenii să poată câştiga o deplină experienţă a păcătoşeniei peste măsură a păcatului şi a amărăciunii rodului ei legitim; al doilea, pentru ca poporul lui Dumnezeu să poată fi pe deplin încercat şi probat în privinţa loialităţii lor faţă de Dumnezeu, atât în umbra necazului şi a încercării, precum şi în lumina soarelui sănătăţii şi a prosperităţii.

Astfel, în timp ce Dumnezeu nu a cauzat în mod direct starea rea a lucrurilor care ne înconjoară în natură şi printre oameni, dar a lăsat-o să vină peste oameni ca un rezultat legitim sau rod al neascultării, al păcatului, totuşi El foloseşte mânia omului şi păcatele oamenilor şi animozitatea lui Satan să realizeze scopuri mari pe care ei nu le înţeleg şi despre care copiii Săi ştiu numai prin credinţă

Cuprins

în Cuvântul revelaţiei Sale. De exemplu, Satan şi acei preoţi evrei şi farisei răi şi acei soldaţi romani lipsiţi de inimă, n-au ştiut că ei ajutau la realizarea Planului Divin când insultau, batjocoreau şi răstigneau pe Mielul lui Dumnezeu!

Şi aşa este cu multele necazuri ale poporului lui Dumnezeu — în special ale celor din Turma Mică, Mireasa lui Cristos. Încercările sunt intenţionate să-i potrivească şi să-i şlefuiască pentru folosire şi onoare mai mare în evenimentele viitoare ale marelui Plan al lui Dumnezeu. Astfel, indiferent de voinţa sau de ignoranţa persecutorilor, aceste încercări ale credinţei şi ale răbdării lucrează pentru aceştia „mai presus de orice măsură o greutate veşnică de slavă". Aceasta se face prin *pregătirea* celor chemaţi să fie moştenitori ai slavei, prin cultivarea răbdării, experienţei, simpatiei şi dragostei frăţeşti — care este asemănare cu Dumnezeu. Aceştia şi numai aceştia se pot bucura în necaz şi îşi pot da seama că toate lucrurile — rele şi bune, nefavorabile şi favorabile — vor fi conduse în providenţa lui Dumnezeu pentru beneficiul lor final.

Speranţa lui Iov în înviere

Dar, întorcându-ne la discuţia noastră despre Iov, să observăm în capitolul 14 ceva din înţelepciunea sa profetică. Primele patru versete înfăţişează grăitor ceea ce toţi care au experienţă îşi dau seama — că viaţa umană în condiţiile actuale este plină de încercări şi necaz, de la leagăn până la mormânt. Şi Iov arată că îşi dă seama că în calitate de fiu din părinţi căzuţi nu putea fi *perfect,* fără păcat, curat, în sensul deplin al cuvântului.

În versetele 5 şi 6, el Îi spune Domnului că recunoaşte faptul că autoritatea şi puterea de a limita zilele omului sunt în mâinile Lui, dar întreabă (nevăzând slujirea necazurilor): De ce nu mă laşi pe mine şi pe toţi oamenii să ne trăim viaţa scurtă în *pace* — întocmai cum n-am necăji un muncitor care are deja o sarcină, grea, împovărătoare!

Versetele 7-10 sunt raţionamente concise în privinţa neputinţei complete a omului în moarte, în ceea ce priveşte propriile sale puteri. Un copac poate să moară şi totuşi rădăcinile lui să aibă viaţă, care, în condiţii favorabile, pot să odrăslească într-un alt copac. Dar când omul moare, nu rămâne nici o rădăcină, nu rămâne nici o scânteie de viaţă. El îşi dă duhul de viaţă şi unde mai este el?

După ce mărturiseşte că nu există motiv de speranţă în omul în sine, Iov începe să exprime singura, adevărata speranţă a rasei noastre — o înviere — în versetele 12 şi 13. Omul zace în moarte şi pierde orice putere de a se ridica singur — nici nu poate fi reanimat din somnul morţii de nimeni, până la timpul cuvenit al lui Dumnezeu. Acesta va fi dimineaţa Învierii, Ziua Milenară, când *cerurile* simbolice actuale vor fi trecut, iar *cerurile noi* sau puterea spirituală conducătoare nouă — Împăraţia lui Cristos — va fi venit la conducerea lumii. În aceasta Iov este cu totul de acord cu învăţăturile Domnului nostru şi ale apostolilor.

Cu cât se gândeşte mai mult la acel timp binecuvântat când răul nu va mai avea stăpânire, dar când Împăratul va domni în dreptate iar prinţii vor executa judecata, cu atât doreşte mai mult să moară şi să se odihnească. El exclamă (vers. 13): „Ah! de ai voi să mă ascunzi în Locuinţa Morţilor în şeol, de *m-ai acoperi* ascunde până-Ţi va trece mânia şi de mi-ai rândui un timp şi apoi Îţi vei aduce iarăşi aminte de mine!" Iov a avut credinţă în înviere, altfel n-ar fi rostit această rugăciune pentru *moarte* — pentru a fi ascuns în mormânt. Dar el a preferat moartea şi a dorit să *doarmă* (vers. 12) până *dimineaţa,* numai pentru un motiv — ca să nu mai aibă altă experienţă cu păcatul şi cu mânia lui Dumnezeu — cu răul.

Cuprins

O scurtă perioadă de la sfârşitul Veacului Evanghelic este în mod special numită „ziua mâniei şi a arătării dreptei judecăţi a lui Dumnezeu” fiindcă va fi „un timp de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt popoarele”. Totuşi, toată perioada de la căderea lui Adam este numită un timp de mânie divină, şi pe bună dreptate, fiindcă, în toată această perioadă lungă „mânia lui Dumnezeu se descoperă ... împotriva oricărei ... nedreptăţi”, într-o varietate de moduri. În timp ce Iubirea este un principiu stăpânitor în Guvernarea divină, ea poate opera numai în armonie cu Dreptatea şi cu Înţelepciunea. A fost atât drept cât şi înţelept să lase pe om să simtă greutatea reală a condamnării la moarte atrasă prin încălcare voită, pentru ca atunci când Iubirea va da la timpul cuvenit o Răscumpărare şi o Înviere, condamnatul să se poată folosi cu atât mai bucuros de favorurile Restabilirii şi de viaţă veşnică. Astfel *moartea* şi toate relele permise să vină peste rasa condamnată sunt manifestări ale mâniei lui Dumnezeu, care va fi arătată şi mai departe în marele Timp de Necaz. Acesta va fi urmat de manifestările depline şi clare ale Iubirii şi favorii lui Dumnezeu prin Cristos şi prin Biserica glorificată în timpul Veacului Milenar. Rom. 1:18.

În versetele 14 şi 15 el pune întrebarea direct, ca şi cum ar vrea să-şi determine şi stabilească credinţa; dar imediat răspunde afirmativ: „Tu m-ai chema şi Ţi-aş răspunde îşi m-aş trezi din somnul morţii adamice — compară cu Ioan 5:28, 29; şi Ţi-ar fi dor de lucrarea mâinilor Tale” — căci poporul Său este opera Sa, creată în Cristos Isus. Efes. 2:10.

Speranţa lui Elihu pentru un Răscumpărător

Când Iov a respins argumentele celor trei prieteni ai săi, Elihu (al cărui nume înseamnă *Însuşi Dumnezeu)* a vorbit dintr-un punct de vedere diferit, mustrând pe cei trei prieteni precum şi pe Iov. Elihu i-a arătat lui Iov că el judeca în parte pe o premisă falsă — că nu trebuia să se aştepte să înţeleagă pe deplin toate căile Unuia atât de mult mai presus de el, ci trebuia să se încreadă în Dreptatea lui Dumnezeu şi în Înţelepciunea Lui. Şi în capitolul 33:23, 24 el arată singurul lucru care este necesar pentru recuperarea omului din puterea morţii şi restabilirea lui în favoarea divină, spunând: „Dar dacă se găseşte un înger ca mijlocitor pentru el, unul dintre miile *adică* Unul rar acelea care arată omului ce este drept *pentru el,* atunci omului să i se arate îndurare şi să se spună: «Salvează-l ca să nu se coboare în groapă; am găsit un preţ de răscumpărare pentru el!»”.

Acesta este într-adevăr cazul în privinţa omului. Înţelepciunea şi dreptatea lui Dumnezeu nu pot fi contestate. Sentinţa morţii este în mod drept asupra tuturor oamenilor prin Tatăl Adam (Rom. 5:12). Dar Dumnezeu a dat un Răscumpărător, Cristos Isus Domnul nostru; şi El, în armonie cu planul Tatălui, a devenit om şi S-a dat Preţ de răscumpărare *pentru toţi,* plătind pedeapsa morţii care a fost asupra lui Adam. Imediat ce Mireasa, altfel numită Corpul Său şi Templul, va fi completă, acest mare Mijlocitor Se va prezenta să declare dreptatea Sa pentru fiecare, sau aplicabilă fiecăruia care o va accepta.

Apoi va urma Restabilirea, aşa cum este ilustrată în versetele 25 şi 26. Din punct de vedere fizic, aceştia pe care îi va sprijini Mijlocitorul vor fi restabiliţi la tinereţe continuă, în care moartea şi descompunerea nu îşi vor găsi locul. Ei vor găsi acceptare şi comuniune cu Dumnezeu, în pace şi bucurie; iar El îi va restabili la perfecţiunea originară pierdută prin păcat în Eden. Dar se va cere recunoaşterea că Dumnezeu este drept şi că Restabilirea a fost nemeritată. Acest lucru este indicat de versetele 27, 28: „Atunci el va cânta înaintea oamenilor şi va zice: «Am păcătuit, am călcat dreptatea, şi nu mi s-a răsplătit la fel. Dumnezeu mi-a scăpat sufletul ca să nu intre în groapă şi viaţa mea vede lumina”.

Cuprins

Cuvintele lui Elihu au fost tot atât de înţelepte ca şi cele spuse de mângâietorii lui Iov — probabil mai înţelepte; dar ele au fost numai înţelepciune umană, după câte putem deosebi noi. În capitolul 34:29 el pune întrebarea: „Dacă dă El Iehova pace, cine poate s-o tulbure?" Evident tânărul căuta să tragă o linie în privinţa criticării lui Iov, nefiind de acord nici cu Iov nici cu prietenii lui, dar străduindu-se să fie moderat în poziţia sa. El L-a apărat pe Atotputernicul, pretinzând că dacă Dumnezeu n-ar fi aranjat astfel, adversităţile lui Iov n-ar fi putut veni peste el.

Lui Elihu i se părea clar că era mâna lui Dumnezeu în experienţele lui Iov. Satan n-ar fi putut trimite toate acele calamităţi dacă Dumnezeu n-ar fi permis. Nici omul nici îngerii, indiferent de ce rang, n-ar putea împiedica voinţa lui Dumnezeu. Dumnezeu, nu Iov, avea autoritate să decidă ce trebuia făcut. Numai Dumnezeu avea dreptul să aranjeze toate afacerile vieţii. În acelaşi timp Elihu a arătat că Iov era mai drept decât prietenii săi; şi că în timp ce el era imperfect, ca toţi ceilalţi, totuşi na fost pedepsit pe seama acestui lucru.

O lecţie dificilă pentru mulţi

Creştinul poate foarte bine scoate o lecţie din întrebarea lui Elihu. Deşi cuvintele lui nu sunt inspirate, ele sunt totuşi foarte înţelepte. Noi putem recunoaşte adevărul pe care ele îl conţin — că atunci când Dumnezeu are ca scop să dea pace, linişte, tot Universul va asculta de Legile Sale şi *nimic* nu va putea face tulburare.

Dacă noi avem dificultăţi, dacă avem persecuţii, dacă avem necazuri de vreun fel, să privim spre Dumnezeu. Noi să spunem: Acest lucru nu mi se putea întâmpla dacă Domnul nul permitea. Noi am intrat sub grija specială divină. Dumnezeu a promis că toate lucrurile vor lucra împreună spre binele nostru, al celor care sunt copiii Săi. Lecţia încrederii este pentru noi una din acele lecţii greu de învăţat şi de aplicat — să ne dăm seama că toate experienţele vieţii sunt sub supraveghere divină şi că nimic nu ni se poate întâmpla decât dacă este spre binele nostru cel mai mare. Lucrul acesta nu este adevărat acum în privinţa lumii, ci numai a familiei lui Dumnezeu. Curând Dumnezeu va face ca toate lucrurile să producă binecuvântări pentru lume.

În privinţa acestora care sunt copiii Săi toate lucrurile lucrează acum spre bine. Când suntem în dificultate, trebuie să privim cu încredere spre Domnul. Tatăl nostru ceresc doreşte ca noi să exercităm credinţă în El. Sf. Petru ne spune că suntem „păziţi de puterea lui Dumnezeu, prin credinţă, pentru mântuire". De aceea, ne bucurăm mult, „cu toate că acum, dacă trebuie, suntem întristaţi pentru puţin timp, prin felurite încercări" şi ispite. „Încercarea credinţei voastre este cu mult mai scumpă decât aurul care piere." 1 Pet. 1:5-7.

Pacea falsă a multora

Există un alt mod în care unii pot avea linişte. Mulţi din lume se bucură de o măsură de pace sau de odihnă de griji. Totuşi ei nu sunt în cunoştinţă de marile adevăruri de care ne bucurăm noi, şi sunt în orbire, ignoranţă, superstiţie, eroare, prin înşelările lui Satan. Ei au un sentiment de siguranţă şi confort prin influenţa orbitoare a erorii şi a minciunii. Aceia din lume care vin în relaţie cu Dumnezeu sunt treziţi uneori din siguranţa falsă. Atunci ei câştigă pacea şi odihna adevărată a inimii. Domnul spune: „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă". Nici o odihnă adevărată nu se poate câştiga altfel.

Poporul Domnului are pace şi odihnă a minţii prin cunoaşterea Planului lui Dumnezeu, prin cunoaşterea Dreptăţii, Îndurării şi Iubirii Sale şi printr-o înţelegere binecuvântată că El este Dumnezeul

Cuprins

nostru. Toate aceste lucruri ne dau pace, linişte şi odihna minţii. În timp ce lumea este tulburată, mai mult sau mai puţin, copiii lui Dumnezeu au o pace de care lumea nu ştie, pe care lumea n-o poate nici da, nici lua. Şi când toate încercările se vor sfârşi, Domnul va compensa pentru toate necazurile din prezent, pentru tot ce au suferit copiii Săi. Atunci vom privi în urmă la aceste încercări şi le vom considera doar necazuri uşoare, doar de o clipă. 2 Cor. 4:17.

Probe de loialitate şi devotare

Când Domnul permite să vină peste noi nori grei de necaz, trebuie mai întâi să vedem dacă putem discerne vreun rău în noi înşine, care ar putea să aducă pe bună dreptate o corectare. Noi *trebuie* să fim bucuroşi în Domnul. Dar poate nu am trăit destul de aproape de Domnul. Totuşi, aceşti nori de necaz nu înseamnă neapărat că n-am trăit aproape de El, cum am văzut în cazul lui Iov.

La fel ne amintim de experienţele Domnului nostru Isus în grădina Ghetsimani, în noaptea dinaintea răstignirii Sale, cum le-a spus ucenicilor Săi, Petru, Iacov şi Ioan: „Sufletul Meu este plin de o *întristare* de moarte". Ne amintim că Dumnezeu nu I-a dat linişte, ci a îngăduit necazul să vină ca un mare val peste sufletul Lui. El a fost îngrijorat pentru că dorea să ştie sigur dacă fusese cu totul loial, credincios şi ascultător, aşa cum era necesar ca să menţină favoarea Tatălui. Apostolul Pavel ne spune că Domnul nostru Isus „a adus rugăciuni şi cereri cu strigăte mari şi cu lacrimi către Cel care putea să-L scape din moarte — şi a fost ascultat". Evr. 5:7.

Găsim că Tatăl a trimis pe îngerul Său să-I slujească iubitului Său Fiu în tristeţea Sa adâncă. Imediat ce îngerul I-a dat Domnului nostru asigurarea Tatălui că fuse bineplăcut în viaţa şi purtarea Sa, El a devenit cu desăvârşire calm. Şi asigurarea aceea L-a susţinut în toate experienţele grele care au urmat — procesul în faţa Sinedriului, în faţa lui Pilat, tratamentul din partea soldaţilor, drumul spre Calvar şi în mijlocul procesului greu al execuţiei care a urmat.

Numai la urmă, fiindcă Isus trebuia să ia locul păcătosului, când Tatăl Şi-a retras prezenţa de la El în momentul morţii Sale, Domnul nostru a arătat tulburare în minte. Atunci El a strigat în agonia sufletului: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" A fost necesar ca Domnul nostru să aibă experienţa despărţirii complete de Dumnezeu şi a oricărei relaţii cu Dumnezeu, pentru a plăti pedeapsa deplină a păcatului lui Adam. Această experienţă a fost chiar în ultimul moment. Tatăl ceresc a permis aceasta, fiindcă a fost necesar ca Domnul nostru să înţeleagă sensul separării păcătosului de Dumnezeu.

Noi nu considerăm că este necesar ca în fiecare caz urmaşii credincioşi şi adevăraţi ai Domnului nostru să aibă o experienţă asemănătoare. Noi nu suntem, cum a fost Răscumpărătorul, Răscumpărarea, Purtătorul păcatului lumii, dar n-ar fi surprinzător dacă unii ar avea experienţe asemănătoare cu cele ale Domnului nostru. Unii dintre sfinţi au murit exclamând: „Năvălesc prin porţile Noului Ierusalim!", în timp ce alţii au avut experienţe la moarte mai mult ca cele ale Domnului nostru şi au strigat: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?"

Noi putem fi mulţumiţi să lăsăm experienţele noastre cu totul în mâinile Celui care ne iubeşte şi putem avea o pace interioară, calm şi odihna sufletului, ştiind că nici o furtună exterioară nu va fi permisă decât acelea pe care Tatăl vede că vor produce în noi roadele paşnice ale dreptăţii, dacă suntem bine pregătiţi prin ele.

Cuprins

Restabilirea omenirii ilustrată

În capitolele de încheiere ale cărţii lui Iov, Iehova Se adresează servitorului Său mâhnit, mustrându-i îndrăzneala, cu puţina sa cunoştinţă, de a *judeca pe Dumnezeu.* Iov recunoaşte aceasta şi găseşte pace în încrederea în Dumnezeu. Cei trei prieteni ai lui Iov însă sunt aspru mustraţi de Dumnezeu. Dar când ascultă de Dumnezeu şi merg la Iov şi aduc o ardere de tot pentru ei, potrivit poruncii lui Dumnezeu, iar Iov se roagă pentru ei aşa cum este informat mai departe, ei sunt restabiliţi la favoare divină. Prosperitatea lui Iov revine imediat — prietenii lui şi influenţa îi sunt redate; bogăţia a fost exact dublată, pentru că el a avut de două ori pe atâtea turme şi cirezi şi cămile. De asemenea a avut acelaşi număr de fii şi fiice ca înainte, iar Scripturile arată că „în toată ţara nu erau femei aşa de frumoase ca fiicele lui Iov".

Sfârşitul căii lui Iov cu o *Restituire* generală este de neînţeles pentru aceia care n-au văzut că Planul lui Dumnezeu în Cristos prevede un „Timp de Restabilire" a tuturor lucrurilor pierdute în Adam, pentru toată omenirea, toţi aceia care le vor accepta în condiţiile Noului Legământ (Fapt. 3:19-21). Dar cei care văd acest Plan pot uşor înţelege de asemenea că experienţa lui Iov n-a fost numai reală, ci şi *tipică.* El pare să reprezinte omenirea. Omul a fost întâi în asemănarea şi favoarea divină, cu toate lucrurile supuse lui (Ps. 8:4-8). Din pricina păcatului lui Adam, Satan a obţinut o influenţă în afacerile umane care a rezultat în degradare, boală şi moarte. Dumnezeu însă nu Şi-a părăsit de fapt niciodată creaturile şi chiar acum aşteaptă să fie îndurător către toţi în şi prin Cristos Isus Domnul nostru.

LUÂND PARTEA LA SUFERINŢĂ CA BUNI OSTAŞI

„Ia-ţi partea ta la suferinţă, ca un bun ostaş al lui Hristos Isus." 2 Tim. 2:3.

În Biblie se folosesc multe ilustraţii şi toate sunt foarte pline de forţă. Cea care îl reprezintă pe creştin ca ostaş are multă semnificaţie. Nu trebuie să presupunem că îngerii din cer sunt ostaşi, nici că acest termen s-ar aplica la ei. În cer nu este război, dar este război pe pământ.

Cu şase mii de ani în urmă, primii noştri părinţi au fost prinşi în capcană şi toată rasa a fost vândută sub Păcat — au devenit servitorii Păcatului şi ai lui Satan. Această influenţă a predominat tot mai mult — nu înseamnă că toţi se predau de bună voie lui Satan, dar el pune întunericul în locul luminii şi lumina în locul întunericului, şi astfel înşeală pe oameni şi-i face captivi voinţei sale.

Toţi cei care doresc să fie în armonie cu Dumnezeu vor fi în dezarmonie cu Satan şi cu păcatul. Şi uneori s-ar putea ca ei să se fi împotrivit acestora şi să fi încercat să facă voia lui Dumnezeu. Dar n-a existat o acţiune organizată pentru răsturnarea Păcatului până când a venit Isus. Misiunea Sa a fost să-l biruie pe Satan, să biruie Păcatul şi să aducă totul în armonie cu aranjamentul lui Dumnezeu. Pământul, această provincie a marelui Imperiu al lui Dumnezeu, fiind într-o stare răzvrătită, trebuia cucerit şi restaurat, şi Isus a întreprins această lucrare cu sprijinul divin.

Primul pas a fost depunerea vieţii Sale ca preţ de Răscumpărare pentru păcatul întregii lumi, şi astfel să acopere încălcarea originară. Dar înainte de a-Şi lua puterea şi de a o exercita ca să-l răstoarne pe Satan şi Păcatul, Isus, potrivit voinţei Tatălui, a început alegerea unei clase a Bisericii, numită în diferite feluri: Corpul lui Cristos, Mireasa Lui, asociaţii şi fraţii Lui în Împărăţie, Preoţimea Sa Împărătească, subordonată Lui ca marele Preot Împărătesc. Toţi cei care au auzit mesajul şi ale căror inimi au răspuns, care au recunoscut condiţiile rele care predomină aici şi au avut compătimire pentru

Cuprins

rasa care este vândută ca robi ai Păcatului şi Morţii — toţi aceştia au fost invitaţi să devină membri ai acestei clase alese.

Termenii luptei declaraţi la început

Aceştia au fost informaţi chiar la început că vor trebui să lupte o luptă bună. Ei au fost invitaţi să se înroleze în armată ca să lupte împotriva lui Satan, şi au fost informaţi să aibă deplină încredere că credinţa finală va avea biruinţa ei. Li s-a spus de asemenea că trebuie să sufere, dându-şi viaţa aşa cum Capul şi Înainte-mergătorul lor Şi-a dat-o pe a Sa — netrăind pentru lume, ci din contră, acceptând aranjamentul Său şi trăind cu totul pentru scopul împlinirii consacrării lor faţă de El.

Onoarea finală la care i-a invitat Dumnezeu este să aibă o parte în marea Sa Împărăţie, cu Fiul Său. Aceasta implică o schimbare de natură pentru toţi cei care au devenit soldaţi ai Crucii, urmaşi ai Mielului; căci „nu pot carnea şi sângele să moştenească Împărăţia lui Dumnezeu”. Aceştia sunt chemaţi să renunţe la drepturile şi privilegiile din prezent şi prin viaţa lor să lase un semn, ca mărturie pentru lume, pentru folosul lumii, şi în special pentru slava lui Dumnezeu şi pentru chemarea altora care ar putea dori în mod asemănător să meargă pe calea îngustă.

Lupta pe care aceştia sunt chemaţi să o ducă este o luptă împotriva păcatului şi a puterilor întunericului (Efes. 6:11). Ei sunt angajaţi în faţa Domnului pentru dreptate, adevăr, bunătate. Ei trebuie astfel să lupte lupta cea bună. Aceşti soldaţi vor afla de asemenea că unele dintre cele mai mari dificultăţi ale lor sunt chiar în persoana lor. Ei au tendinţe spre păcat, fiindcă sunt membri ai familiei umane, copii ai mâniei, întocmai ca ceilalţi. Relaţia lor cu Domnul este ca Noi Creaturi.

Eul, duşmanul nostru special

Noua Creatură este obligată să lupte împotriva cărnii şi să o stăpânească. Aceasta este o luptă mare pe care fiecare o duce pentru sine. Fiecare soldat poate ajuta mai mult sau mai puţin şi să fie un exemplu pentru ceilalţi soldaţi, dar lupta principală este cu *sine.* Este un conflict *corp la corp.* Deşi se aşteaptă de la el întotdeauna să fie treaz împotriva uneltirilor lui Satan şi a lumii, totuşi lupta sa specială este cu vrăjmaşii din propria sa carne. Sf. Pavel îşi luase scutul credinţei — cu care să stingă săgeţile înfocate ale celui rău — şi coiful mântuirii şi Sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Timotei era un soldat tânăr şi apostolul îl încuraja cu sfaturi. El intrase deja în compania Domnului, sub stindardul Domnului.

Calităţile unui soldat bun

Sf. Pavel dă de înţeles că oricare dintre noi poate fi soldat bun, sau din contră, soldat rău, soldat slab. Ne putem imagina unii soldaţi care ar fi foarte nepăsători la ordine, n-ar fi prompţi să se supună la comanda Conducătorului. Putem vedea că un soldat bun este (1) unul care este foarte mult în armonie cu Căpetenia Mântuirii lui. El este un soldat inteligent şi caută să fie îmbrăcat cu armătura potrivită, să o poarte în mod potrivit şi să o folosească cât se poate de bine. El caută să aibă o ţinută soldăţească în mersul său, ca un reprezentant potrivit al Împăratului şi al marii Împărăţii acum atât de aproape.

(2) El nu se ruşinează de steagul său, nici de haina dreptăţii lui Cristos. El trebuie să ridice stindardul dreptăţii pretutindeni. El se înrolează în această luptă, ştiind că înseamnă moartea sa, moartea cărnii, a naturii umane. El trebuie să fie un soldat bun — loial nu numai pe dinafară, nu numai să poarte uniforma, ci să aibă spiritul deplin al Cauzei. Aceasta înseamnă că orice experienţe ar avea, el

Cuprins

le-ar primi cu mulţumire şi ar fi bucuros să aibă privilegiul de a îndura ceva pentru Căpitanul său şi în interesele Împărăţiei căreia i-a jurat supunere.

Ideea pe care o fixează apostolul este aceea că toţi soldaţii buni trebuie să sufere greutăţi — condiţii grele, apăsătoare, împrejurări neplăcute, dificile. Soldaţii pământeşti sunt obligaţi să calce prin apă şi noroi, îndurând marşuri lungi, obositoare. Uneori ei sunt lipsiţi de mâncare, uneori sunt obligaţi să doarmă pe pământ. Uneori duc luptele în faţa unei mari împotriviri.

Astfel, soldatul lui Cristos trebuie să îndure orice experienţe ar veni peste el, sub conducerea Căpitanului lui, nu numai de bunăvoie, ci şi cu bucurie, bucurându-se că i s-a permis să intre în această armată a Domnului, ştiind că aceste experienţe lucrează pentru el „mai presus de orice măsură, o greutate veşnică de slavă". Aceste diferite experienţe ale creştinului sunt menite să lucreze spre binele lui, pentru ca el să poată „apuca viaţa veşnică" şi să câştige o parte în Împărăţie cu Răscumpărătorul său.

VIAŢA NEGLIJENTĂ UN MODEL DE PROFANARE

„Să nu iei în deşert Numele Domnului, Dumnezeului tău." Exodul 20:7.

Această poruncă nu a fost dată neamurilor, căci Domnul n-a avut nimic de-a face cu lumea. A fost dată poporului evreu, care venise în relaţie cu Dumnezeu prin Legământul Legii. Avem toate motivele să credem că mulţi dintre evrei au încercat din răsputeri să respecte *la exterior* cele zece porunci, a căror *respectare* însemna *viaţă,* iar *nerespectare* însemna *moarte.* Toate străduinţele lor au eşuat şi ei au continuat să moară. Rom. 7:10.

În pofida străduinţei multora de a respecta această poruncă din textul nostru, sf. Pavel a declarat în privinţa lor că numele lui Dumnezeu a fost hulit printre neamuri *prin ei* (Rom. 2:24). Nu putem presupune că apostolul se gândea la sensul grosolan al hulei. Hula era un lucru groaznic printre evrei. Chiar un *părinte* care auzea pe *copilul său* hulind era instruit să-l *omoare cu pietre* pe acel copil pentru fapta sa. Presupunem că apostolul a vrut să spună că felul de viaţă care se practica printre evrei hulea de fapt numele lui Dumnezeu în faţa lumii. Ei erau poporul declarat al *lui Dumnezeu.* Şi dacă sub instruirea divină, grija divină şi recunoaşterea divină, făceau lucruri care-L dezonorau pe Dumnezeu, ei Îi huleau numele.

Deşi cele zece porunci nu au fost date Bisericii, totuşi fiecare aspect al celor zece Porunci este o poruncă; căci prin caracterul consacrării noastre suntem obligaţi să căutăm să cunoaştem voia lui Dumnezeu, chiar dincolo de simpla *literă* a Cuvântului Său. Ca atare, deşi Biserica *nu este sub* Legământul Legii, suntem sub instrucţiunea generală a celor zece Porunci. De aceea apostolul spune că *„cerinţa dreaptă* a legii în *adevăratul sens* al Legii să fie împlinită în noi, care umblăm nu potrivit firii păcătoase, ci potrivit Duhului". Rom. 8:4.

Nu este de presupus că vreun copil al lui Dumnezeu, vreun urmaş consacrat al lui Cristos ar putea avea dorinţa să ia numele Tatălui în deşert. De aceea sensul *aparent* al acestei porunci nu se aplică la noi, căci, deoarece noi am devenit copii ai Săi şi am primit Spiritul Său, ar fi cât se poate de departe de noi să dorim să-I profanăm numele. Dar după cum evreii au profanat numele Domnului printr-o viaţă neglijentă printre neamuri, tot aşa este mare pericol din partea creştinilor să-I profaneze numele printr-o viaţă neglijentă. Şi acest lucru este indicat în Scripturi ca fiind un pericol.

Cuprins

Domnul nostru vorbeşte despre unii care, la a Doua Sa venire, vor zice: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Iar El le va zice: „Nu v-am cunoscut”. Ei se înşelau singuri (Mat. 7:21-23). Ei nu au intrat pe uşa staulului şi n-au fost recunoscuţi niciodată de Domnul ca oile Sale. Printre ei vor fi poate mulţi care au făcut lucrare filantropică şi reformatoare.

Dar mia de ani de Domnie a lui Cristos va fi timpul când Dumnezeu va institui adevărata Lucrare de Reformă prin Împărăţia lui Cristos. Acum Domnul lucrează în *inimile* poporului Său prin făgăduinţele Sale, căutând clasa specială care este influenţată şi pregătită prin aceste făgăduinţe. Astfel El găseşte o Turmă Mică, un popor deosebit, să fie comoştenitori cu Cristos în Împărăţia Sa.

Să nu luăm Numele Lui în deşert

Din acest punct de vedere tot poporul Lui trebuie să se păzească foarte mult să nu ia numele Domnului în deşert când declară că sunt poporul Său, copiii Săi — când declară că sunt urmaşii lui Isus şi se cheamă creştini. Ar fi mult mai bine dacă mulţi creştini declaraţi n-ar lua deloc numele de creştini. Singurii care pot lua în mod cuvenit numele lui Cristos sunt cei care devin cu adevărat ucenicii Săi. Singura condiţie în care cineva poate deveni ucenicul Său este să ia crucea Lui şi să-L urmeze — să-şi dea viaţa, să-şi predea voinţa.

Deşi această poruncă n-a fost dată Israelului Spiritual, putem uşor vedea cum *spiritul* ei se aplică la noi. Noi am luat numele lui Cristos ca numele nostru. Declarăm că suntem membri ai Corpului lui Cristos. Şi numele sfânt al Capului aparţine tuturor membrilor Corpului Său. Numele onorat al Capului aparţine Logodnicei Sale. Cât de atenţi ar trebui să ne facă gândul la aceasta şi ce potrivit este ca noi să căutăm să nu luăm în deşert acel nume binecuvântat; să apreciem onoarea, demnitatea, responsabilitatea poziţiei noastre ca reprezentanţi şi ambasadori ai Lui în lume! De aceea, să umblăm cu băgare de seamă, dând atenţie serioasă ca să nu aducem dezonoare acelui nume sfinţit, ci dimpotrivă, să-l onorăm în fiecare gând, cuvânt şi faptă a noastră.

„Ce fel de oameni ar trebui să fiţi voi, printr-o purtare sfântă şi evlavioasă?” „Ci, după cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiţi şi voi sfinţi în toată purtarea voastră, căci este scris: «Fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt.” 2 Pet. 3:11; 1 Pet. 1:15, 16.

DACĂ ESTE ÎNGĂDUIT ÎN SABAT

15 Martie — Luca 13:10-17; 14:1-6 —

„Sabatul a fost făcut pentru om, nu omul pentru sabat.” Marcu 2:27.

Multă confuzie predomină printre creştini în privinţa zilei de sabat. O sursă rodnică a acestei confuzii este că puţini îşi dau seama că aranjamentele lui Dumnezeu cu urmaşii lui Isus sunt total diferite de cele pe care le-a făcut El cu Israelul Natural sub Legământul Legii. Totul de sub acel Legământ a fost un tip şi conţine o lecţie valoroasă pentru creştini, dar a pune în mod greşit tipul în locul antitipului înseamnă a face confuzie în minţile noastre şi a nu vedea frumuseţea şi forţa antitipului.

Cuprins

Înainte de Legea Iudaică n-a existat nici un sabat, decât în sensul că acest cuvânt, sabat, înseamnă odihnă şi că suntem informaţi că Dumnezeu S-a odihnit în marea Zi sau Epocă a şaptea a Săptămânii de Creare. Enoh, care a umblat cu Dumnezeu; Avraam, prietenul lui Dumnezeu, şi alţii care au fost plăcuţi lui Dumnezeu n-au ştiut nimic despre sabat, cum n-au ştiut nici despre Ziua Ispăşirii cu sacrificiile ei sau despre alte chestiuni aparţinătoare de Legământul Legii lui Israel.

Apostolul Pavel arată că israeliţii au fost o Casă a Servitorilor, sub Moise; dar că Biserica este o Casă a Fiilor, sub Cristos (Evr. 3:1-6). Metoda de lucru a lui Dumnezeu cu Casa Servitorilor a fost foarte diferită de metoda Lui de lucru cu Casa Fiilor. Servitorilor li se dau porunci fără vreo explicaţie de ce sau pentru ce. Dar apostolul arată că Dumnezeu lucrează cu noi ca fii. Creştinului adevărat Tatăl ceresc îi face cunoscute planurile Sale, scopurile Sale, aranjamentele Sale, pentru ca fiii Săi, care au spiritul Său, să poată colabora armonios cu acele planuri, prin ascultare până la măsura sacrificiului de sine, nu fiindcă li s-a poruncit, ci fiindcă au bucuria de a face voia Tatălui.

Isus şi apostolii au fost evrei şi au fost sub obligaţia Legământului Legii până când Isus prin moarte a devenit „sfârşitul legii, pentru îndreptăţirea oricărui credincios". De atunci urmaşii lui Isus nu mai sunt în nici un sens al cuvântului obligaţi de Legea Iudaică. Ei sunt interesaţi de cele zece Porunci, fiindcă acele porunci indică într-un mod exterior voinţa lui Dumnezeu; şi toţi fiii lui Dumnezeu sunt nerăbdători să cunoască voia lui Dumnezeu, ca s-o poată îndeplini în mod voluntar. Dar Dumnezeu nu Se adresează Casei Fiilor, „Să nu ucizi; să nu furi", căci dacă au fost concepuţi de Spiritul sfânt, ei nu vor vrea nici să ucidă, nici să fure.

Dumnezeu, lucrând cu Casa Fiilor prin Capul Casei, a stabilit o lege nouă, care este atotcuprinzătoare şi care are o semnificaţie mult mai mare decât a avut înainte Legea lui Moise. Ea este Legea Iubirii. După cum declară apostolul: „Dragostea este împlinirea Legii". Legea este cuprinsă în acest cuvânt, Dragoste — dragoste supremă faţă de Dumnezeu şi dragoste faţă de semenii noştri. În fine, Isus a declarat: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiţi unul pe altul. Cum v-am iubit Eu". Aceasta ne-a spus-o nouă, care ne dăm viaţa unul pentru altul.

Ziua a şaptea — ziua întâi

Devreme în Aranjamentul Evanghelic, urmaşii lui Isus au început să se întâlnească în ziua întâi a săptămânii. Se pare că acest obicei şi-a avut începutul în faptul că Isus a înviat din morţi în acea zi şi S-a arătat ucenicilor de câteva ori în acea zi; şi în următoarea zi întâi a săptămânii S-a arătat din nou. Printre ucenici a devenit un obicei să aibă părtăşie în acea zi, nu fiindcă a fost poruncit de Domnul, ci datorită dorinţei lor de a-şi aminti de Învăţător şi de a avea părtăşie unul cu altul. Foarte posibil, ei au ţinut atât ziua de sabat cât şi ziua întâi o vreme. Evident le-a fost greu să înţeleagă cât de complet trecuseră de la stăpânirea lui Moise şi a Legii lui, la conducerea lui Isus şi la îndrumarea Lui — Hristos ne-a „eliberat ca să fim liberi" într-adevăr.

Deşi creştinii au abandonat acum respectarea zilei a şaptea în favoarea zilei întâi a săptămânii, mulţi gândesc în mod eronat că Dumnezeu a autorizat schimbarea. Dar nu este aşa; creştinul nu este sub lege, ci sub har. Faptul că ucenicii timpurii se întâlneau în prima zi era un privilegiu, şi nu din porunca lui Dumnezeu. Aşa ar trebui să fie şi acum, şi unii aşa fac. Pentru creştinii adevăraţi nu sunt destule ocazii de părtăşie pentru studiul Cuvântului Tatălui ceresc şi pentru a-I aduce închinarea şi omagiul inimilor lor.

Creştinii adevăraţi sunt fără îndoială bucuroşi că este pusă deoparte o zi specială a săptămânii, în care se pot ocupa mai deosebit de rugăciune, laudă, închinare, studiu biblic şi fapte bune — chiar

Cuprins

dacă impunerea unei asemenea duminici este prin legea umană şi dintr-o concepţie greşită. Bucuroşi ar fi mulţi din poporul Domnului dacă afacerile lor pământeşti ar fi aranjate aşa încât să permită două duminici într-o săptămână, sau mai multe. Dar pentru a se bucura de duminică aşa cum se cuvine, poporul consacrat al Domnului trebuie să fie eliberat de concepţiile greşite care predomină în general.

Sabatul odihnei

Legea lui Israel prevedea două sabate. Unul, în fiecare al şaptelea an, îşi găsea multiplul şi împlinirea în al cincizecilea an, anul Jubileului şi al eliberării depline. Celălalt era în fiecare a şaptea zi şi îşi găsea împlinirea prin multiplul lui, în a cincizecea zi — ziua Cincizecimii — ziua care preumbrea odihna în care poporul lui Dumnezeu poate intra chiar acum.

Apostolul se referă la ambele acestea în Evrei 4:1-11. Ziua de sabat îşi are împlinirea în odihna şi pacea inimii de care se bucură israeliţii antitipici. Pentru ei este un sabat continuu. Ei intră în odihnă. Ei au ajuns la locul acela unde pacea lui Dumnezeu le stăpâneşte inima. Odihna de propriile lor fapte — de orice speranţă că s-ar putea recomanda lui Dumnezeu prin fapte de vreun fel, prin ţinerea sabatului sau altfel. Ei intră în odihnă fiindcă văd că Dumnezeu a pregătit în Isus ajutorul necesar pentru toţi, că ei sunt „compleţi în El". Odihna sau pacea n-o ia nimeni de la ei. Este a lor atâta vreme cât rămân prin credinţă în Cristos, în Dumnezeu.

Dar, după cum arată apostolul, „rămâne o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu" — o odihnă viitoare. Biserica va intra în acea odihnă când va avea schimbarea învierii, când vor fi făcuţi ca Mântuitorul şi vor intra în bucuriile Domnului lor. Aceea va fi odihna completă. În privinţa lumii, marea Domnie de o mie de ani a lui Mesia va fi sabatul ei în general, în care oamenii vor avea privilegiul să ajungă la perfecţiune în fiecare sens al cuvântului, şi astfel vor intra în odihnă venind în armonie cu Dumnezeu.

Isus a făcut multe din minunile Sale în zile de sabat, în parte fără îndoială ca să accentueze faptul că marele sabat, Ziua de o mie de ani, a şaptea Zi de o mie de ani a istoriei Pământului, va fi timpul Împărăţiei Sale, în care toată omenirea va avea privilegiul să fie vindecată de păcat şi boală, necaz şi durere, şi să fie adusă la perfecţiunea deplină a naturii umane, la tot ce a fost pierdut în Adam şi răscumpărat la Calvar.

A face bine în sabat

Deoarece Isus a fost evreu după trup şi de aceea obligat de toate poruncile Legii iudaice, înseamnă că nu putea face nimic contrar acelei Legi. Nu putea să o pună deoparte, şi nici nu era potrivit să le explice evreilor sensul real al sabatului. Toate acestea veneau mai târziu, sub instrucţiunile Spiritului sfânt, după Cincizecime, după conceperea Spiritului; căci „omul natural nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, ... şi nici nu le poate cunoaşte, pentru că ele se înţeleg duhovniceşte". Dar Isus a putut corecta şi a corectat anumite înţelegeri greşite ale Legii care se strecuraseră prin învăţăturile rabinilor, Învăţaţii Legii şi Fariseii.

Aceştia, de ochii lumii, exagerau litera Legii în unele privinţe, în timp ce ignorau cu totul spiritul ei. Astfel, când ucenicii lui Isus trecând printr-un lan de grâu au frecat în palme nişte boabe să le decojească înainte de a le mânca, fariseii s-au plâns că ei călcau sabatul — treierau şi vânturau. Isus a arătat că nu acesta era scopul Legii. N-a fost făcută să împiedice nici o lucrare bună sau necesară, ci să fie de folos poporului. Potrivit Învăţaţilor Legii, a căuta în ziua de sabat un purice care înţeapă ar fi păcat, fiindcă ar fi „vânătoare". Astfel în diferite feluri au făcut Legea lui Dumnezeu să-i apară

Cuprins

poporului iraţională; şi în timp ce erau atât de minuţioşi în lucruri neînsemnate, ignorau lucrurile cu mai mare greutate ale Legii, care aparţineau de dreptate, iubire şi milă.

În lecţia din faţa noastră avem două cazuri de vindecare în sabat. O femeie avea o infirmitate care o gârbovise de optsprezece ani. Isus a eliberato de robia ei într-o zi de sabat. Şi-a pus mâinile pe ea şi a spus: „Eşti dezlegată de neputinţa ta"; şi ea s-a îndreptat şi a mărit pe Dumnezeu. Dar conducătorul sinagogii a fost indignat şi a zis poporului: Sunt şase zile în care puteţi veni ca să fiţi vindecaţi, nu şi în ziua sabatului.

Aceste cuvinte au fost intenţionate ca o mustrare specială pentru Isus, sugerând că El nu era aşa de sfânt şi aşa de atent la sabat cum trebuia să fie, ci era un călcător al Legii. Dar Isus a replicat: „Făţarnicilor, oare în sabat nu-şi dezleagă fiecare din voi boul sau măgarul de la iesle şi-l duce să-l adape? Dar femeia aceasta ... pe care Satan o ţinea legată de optsprezece ani, nu trebuia oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua sabatului?" Şi adversarii Lui au fost ruşinaţi.

Celălalt caz a fost cel al unui om bolnav de ascită. Cu această ocazie, Isus, cunoscând atitudinea minţii lor, a discutat înainte subiectul întrebând pe Învăţătorii Legii şi pe farisei: „Oare este îngăduit a vindeca în ziua sabatului sau nu?" Ei n-au răspuns. Atunci El a luat pe bolnav şi l-a vindecat, şi i-a întrebat pe critici: „Cine dintre voi, dacă-i cade ... măgarul sau boul în puţ, nu-l va scoate îndată afară în ziua sabatului?" Dar ei n-au putut răspunde.

O înţelegere potrivită a sabatului, odihna pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru poporul Său, este o mare binecuvântare. „Noi, care am crezut, intrăm în odihnă" — o odihnă continuă, un sabat continuu. Şi toţi aceştia sunt bucuroşi să aibă ocazii speciale, aşa cum ar veni acestea, pentru a se strânge laolaltă în numele Domnului pentru închinare, laudă, studiu şi părtăşie. Indiferent în care zi, apostolul ne sugerează: Să nu părăsim strângerea noastră laolaltă, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alţii; şi cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua se apropie — Ziua glorioasă a Împărăţiei lui Mesia se apropie, iar umbrele nopţii şi ale întunericului, ale ignoranţei şi superstiţiei trec. Evrei 10:25.

PILDELE ÎMPĂRĂŢIEI

22 Martie - Luca 13:18-30

„Nu orişicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în împărăţia cerurilor, ci cel care face voia Tatălui Meu care este în ceruri." Matei 7:21.

Se pare că puţini au observat faptul că aproape toate învăţăturile lui Isus sunt legate de Împărăţia lui Dumnezeu. Aceasta este datorită faptului că Împărăţia lui Dumnezeu este marele remediu divin promis pentru eliberarea omenirii de blestem şi pentru binecuvântarea celor doritori şi ascultători cu o ridicare din stările păcatului şi morţii, o întoarcere la armonie cu Dumnezeu şi la viaţa veşnică pe care Lui Îi place să o dea tuturor celor care-L iubesc. Tot ce a avut loc în lume înainte de venirea lui Isus a fost numai pregătitor. Viaţa şi nemurirea nu fuseseră nici măcar aduse la lumină înainte de Prima Venire. Astfel citim: „Hristos ... a adus la lumină viaţa şi neputrezirea prin Evanghelie". Au existat aluzii, sugestii şi promisiuni de binecuvântări viitoare; dar modul de a proceda etc., n-a fost adus la lumină.

Cuprins

Jertfele tipice ale lui Israel au învăţat o lecţie mare, şi anume, că trebuiau oferite jertfe mai bune înainte de a putea fi primite binecuvântările. Împărăţia tipică a lui Israel învăţa că Mesia va fi un mare Împărat şi va conduce cu putere mare. Dar când ultimul dintre împăraţii din linia lui David, Zedechia, a fost detronat, Domnul prin profet a declarat: „Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos! *Şi nu va mai sta, până ce nu va veni acela a căruia este dreptul; şi acestuia o voi da”.* Ezech. *21*:25-27.

Lucrarea lui Isus la Prima Sa Venire, moartea Lui de sacrificiu ca Ispăşire pentru păcatul omului, a fost necesară ca temelie sau pas preliminar al stabilirii Împărăţiei lui Dumnezeu pentru eliberarea omului de puterea păcatului şi a morţii. Dar deşi Răscumpărătorul a murit cu o mie opt sute de ani în urmă, Împărăţia nu este încă stabilită. Noi încă ne rugăm: „Vie Împărăţia Ta”. Totuşi, când suntem luminaţi de cuvintele Domnului nostru şi ale apostolilor, vedem că programul divin nu s-a oprit. Este în curs de a fi căutată o Biserică aleasă, care va fi Mireasa lui Cristos şi comoştenitori cu El în Împărăţia Sa, şi numai când această lucrare mare va fi fost realizată poate veni Împărăţia. După ce numărul deplin al Bisericii Sale alese va fi fost desăvârşit în Prima Înviere, ei vor domni cu El, aşa cum a promis — „o preoţime împărătească”, „împăraţi şi preoţi pentru Dumnezeu”.

N-ar trebui să fie nici o îndoială că aceste aspecte ale planului lui Dumnezeu constituie motive cu totul suficiente pentru care Mântuitorul a propovăduit şi a învăţat atât de mult despre Împărăţie. Diferitele pilde care ilustrează Împărăţia, o tratează din diferite puncte de vedere, întocmai cum am lua diferite fotografii ale unor persoane sau ale unor clădiri, sau ale aceleiaşi persoane sau lucru la vârste sau stadii de dezvoltare diferite, sau din diferite unghiuri. Astfel unele dintre pildele Împărăţiei spun despre persecuţiile care vor veni peste cei care vor fi moştenitorii Împărăţiei. Altele spun că va fi o mare aparenţă exterioară de prosperitate, în timp ce clasa Împărăţiei va fi totuşi o Turmă mică.

O pildă cel puţin spune despre lucrarea viitoare a Împărăţiei, după ce Biserica este completă şi stă cu Cristos pe Tronul Său. Aceasta este Pilda Oilor şi Caprelor, care-şi are împlinirea în mod clar fixată în timp prin expresia: „Când va veni Fiul Omului în slava Sa, cu toţi sfinţii îngeri, va sta pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate popoarele vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărţi pe unii de alţii, cum desparte păstorul oile de capre”. Mat. 25:31, 32.

Această despărţire a lumii, a neamurilor, va progresa o mie de ani şi în cele din urmă va face o separare completă, identificând oile care vor fi în favoarea Domnului şi introducându-le în binecuvântările pregătite pentru ele, şi distrugând clasa caprelor ca fiind de fapt servitori ai păcatului şi ai lui Satan. Aceştia vor merge în pedeapsă veşnică, simbolizată prin foc. Pedeapsa va fi veşnică, chiar dacă ei nu vor fi conştienţi; căci „plata păcatului este moartea”, nu chinul. De aceea pedeapsa veşnică va fi o moarte veşnică, din care nu va fi nici o răscumpărare, nici o revenire viitoare.

Un grăunte de muştar

În această lecţie survin două ilustraţii ale Împărăţiei. În una Domnul aseamănă Împărăţia cu un grăunte de muştar, care de la un mic început devine un arbust mare şi păsările cerului se adăpostesc în ramurile lui. Aceasta în mod evident a fost intenţionată ca o ilustraţie a aparenţei exterioare a Bisericii — foarte prosperă, atât de prosperă încât invită păsările. În altă parte Isus a declarat că păsările îl reprezintă pe Cel Rău şi pe agenţii lui, gata întotdeauna să ia sămânţa Adevărului şi să lucreze contrar în privinţa programului Evangheliei (Mat. 13:4, 19). Şi în Apocalipsa marele Învăţător spune că Biserica a devenit Babilon, confuzie, „o închisoare a oricărei păsări necurate şi urâcioase” (Apoc. 18:2). Imaginea se potriveşte.

Cuprins

Învăţătorul iarăşi a ilustrat experienţele Bisericii Sale ca o Împărăţie embrionară. A doua pildă a Sa ne spune despre o femeie care a ascuns nişte aluat în trei măsuri de făină până a dospit toată plămădeala. Studenţii Bibliei au ajuns să înţeleagă că aceasta înseamnă o stricare a Mesajului divin — Hrana spirituală pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru Biserică. O femeie în limbaj simbolic reprezintă un sistem bisericesc; şi Învăţătorul ne spune că un astfel de sistem bisericesc va amesteca aluatul sau fermentul în hrana familiei lui Dumnezeu până când toată cantitatea se va strica. Căci să se observe că aluatul în Biblie este întotdeauna folosit ca un simbol al stricăciunii, al păcatului. Aceasta arată că credinţa care a fost dată sfinţilor o dată se va pierde, va fi viciată, amestecată cu eroare, până când nu va mai fi hrănitoare pentru familie. Sf. Pavel ilustrează acelaşi lucru, spunând că „în timpurile din urmă unii se vor îndepărta de credinţă, dându-şi mintea unor duhuri înşelătoare şi unor învăţături ale demonilor”. 1 Tim. 4:1.

Aceste învăţături false sunt cele care tulbură pe poporul lui Dumnezeu astăzi. Inimile noastre sunt mai bune decât capetele noastre; pentru că inimile consacraţilor sunt în armonie cu Cel Infinit, în timp ce crezurile Veacurilor Întunecate sunt cu totul în dezarmonie. Binecuvântările care vin recent pentru studenţii Bibliei sunt în mare măsură rezultatul desprinderii de crezurile formulate în Veacurile Întunecate, şi ale întoarcerii la învăţăturile lui Isus, ale apostolilor şi ale profeţilor — singurele autorităţi inspirate. Numai cuvintele lor constituie hrana potrivită prin care trebuie să fim hrăniţi. Cuvântul lui Dumnezeu este suficient, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie bine pregătit. 2 Tim. 3:16, 17.

Unii creştini dragi, privind lucrurile în mod evident dintr-un unghi greşit, sunt încă înşelaţi să creadă că este posibil ca Biserica, în calitate de Împărăţie a lui Dumnezeu în stare embrionară, să facă lucrarea pe care Dumnezeu a destinat-o acelei Biserici în starea ei viitoare, glorificată, desăvârşită. Aceştia îşi închid ochii la faptul că numărul păgânilor în raport cu numărul creştinilor se dublează în fiecare secol. Aceştia încearcă să numere creştinii cu sutele de milioane, nesocotind faptul că Isus a declarat că Biserica Evengheliei, Aleşii, care umblă pe urmele Lui, vor fi cu totul numai o Turmă mică. Luca 12:32.

Cei chemaţi, mântuiţi

Binecuvântarea păgânilor nu este numai pentru cei care sunt acum în viaţă, ci pentru toţi cei care au trăit vreodată. Împărăţia lui Mesia va triumfa glorios la timpul cuvenit al Domnului. Cunoştinţa slavei lui Dumnezeu va umple tot pământul (Isa. 11:9), până când nimeni nu va trebui să-i spună aproapelui sau fratelui său, cunoaşte pe Domnul; căci toţi Îl vor cunoaşte (Ier. 31:31,34). Pentru ca toţi să poată veni la cunoştinţa Adevărului, Dumnezeu a promis că „va fi o înviere a celor drepţi şi a celor nedrepţi”; că „toţi cei din morminte vor auzi glasul Fiului Omului şi vor ieşi din ele”. Puţinii credincioşi vor veni la glorie, onoare şi nemurire şi la o parte în Împărăţie; şi cei mulţi care n-au venit la împăcare vor ieşi mai târziu, pentru a li se da mărturie despre Iubirea lui Dumnezeu, iar ei să aibă ocazia răsplăţilor şi corectărilor Împărăţiei, ca să-i ajute să se întoarcă la tot ce a fost pierdut în Adam şi a fost răscumpărat la Calvar.

Unii L-au întrebat pe Domnul: Oare numai puţini vor fi mântuiţi? Isus n-a dat un răspuns direct la întrebare, fără îndoială pentru două motive: (1) Spiritul sfânt nu venise încă şi urmaşii Săi nu puteau fi pregătiţi să înţeleagă Planul lui Dumnezeu în amănunt. (2) Nu era timpul potrivit să explice toate amănuntele mântuirii spirituale a Bisericii, ca să fie asemenea Domnului ei, şi mai târziu Restabilirea umană a lumii la chipul şi asemănarea primului Adam. Isus a aplicat chestiunea la ascultătorii Săi personal, zicând: „Luptaţi-vă să intraţi în Împărăţie pe uşa cea strâmtă. Căci vă spun că mulţi vor căuta să intre şi nu vor putea. Îndată ce Stăpânul casei Se va scula şi va închide uşa şi voi veţi începe să staţi

Cuprins

afară şi să bateţi la uşă, zicând: «Doamne, deschide-ne!», El vă va răspunde şi va zice: «Nu vă ştiu de unde sunteţi».”

O anumită perioadă de timp, uşa pentru Chemarea de Sus a Bisericii stă întredeschisă. Isus a deschis această cale nouă a vieţii prin văl; adică prin trupul Său — sacrificiul Său (Evr. 10:19, 20). Posibilităţile intrării pe această cale le-au fost prezentate mai întâi evreilor; şi după ce au fost găsiţi cei potriviţi din acel popor, Dumnezeu a trimis Mesajul în toate părţile printre neamuri pe parcursul a mai bine de optsprezece secole. Se pare că adunarea Aleşilor este aproape completă. Imediat ce ultimul care să completeze numărul va fi fost calificat pentru glorie şi va fi intrat pe uşă, aceasta va fi închisă.

Cam în acel timp, o mare trezire a gândirii religioase va veni pentru lume în mijlocul unui mare Timp de Necaz. Atunci mulţi vor începe să spună că au neglijat marele Premiu, că n-au reuşit să cumpere mărgăritarul de mare preţ în condiţiile avantajoase în care le-a fost oferit — cu puţinul pe care-l aveau. Atunci va fi o mare jelire printre această clasă şi o strigare: Doamne, Doamne, noi nu vom fi din clasa Miresei? Dar Domnul nu-i va recunoaşte ca fiind din ceata Miresei. Atunci vor fi în mare regret. Va predomina plânsul şi scrâşnirea dinţilor. Aceasta nu va fi într-un loc de chin veşnic îndepărtat, aşa cum am presupus odată, ci, aşa cum dă de înţeles relatarea, va fi chiar aici pe pământ, dintr-o clasă care au neglijat privilegiile Chemării de Sus când au ştiut despre ea.

Aducând chestiunea la nivelul ascultătorilor Săi, dar lăsând-o totuşi aplicabilă la toţi care au auzit Mesajul de-a lungul Veacului Evanghelic, Domnul dă de înţeles că unii dintre aceştia au fost în strâns contact cu El şi cu urmaşii Săi. Ei au avut o formă de evlavie şi au pretins că au făcut multe lucrări minunate, totuşi Domnul nu-i va recunoaşte în privinţa vreunui privilegiu al Împărăţiei. Ei nu vor avea o parte nici măcar în Împărăţia *pământească*. Aceasta va fi dată Vrednicilor din trecut, care au trăit şi au murit înainte de a se deschide Chemarea de Sus.

Avraam, Isaac, Iacov şi toţi profeţii şi credincioşii din trecut vor fi Prinţi peste tot pământul, reprezentanţii vizibili ai lui Mesia cel invizibil şi ai Bisericii Sale în slavă. Moştenitorii Împărăţiei nu vor fi în întregime evrei, fiindcă evreii ca popor n-au fost destul de sfinţi şi fiindcă Domnul nu putea accepta decât pe sfinţi. Când chemarea la comoştenire în Împărăţie avea să treacă la neamuri, unii aveau să vină de la răsărit, de la apus, de la miazănoapte şi de la miazăzi şi să aibă parte de Împărăţie. Evreii au fost primii în favoarea lui Dumnezeu, iar neamurile ultimii; totuşi unii dintre primii în privilegii şi ocazii vor eşua.

CE ALTA CERE IEHOVA?

29 Marie – Matei 7:24-29

„Ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubeşti mila şi să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” Mica 6:8.

Isus căuta să imprime în mintea ascultătorilor Săi că nu era suficient să audă că Împărăţia lui Dumnezeu venea şi că ea va aduce lumii anumite binecuvântări. Nu era suficient să ştie că o clasă a Împărăţiei era în cursul chemării ei afară din lume ca să fie comoştenitori cu Mesia în acea Împărăţie. Era necesară acţiune din partea lor dacă voiau să obţină acest mare privilegiu pe care Dumnezeu li l-a acordat. „Arată-mi credinţa ta fără fapte, şi eu îţi voi arăta credinţa mea din faptele mele”, a scris sf. Iacov. Nu înseamnă că vom obţine Împărăţia prin faptele noastre; căci, fiind imperfecţi prin cădere, nu

Cuprins

suntem în stare să facem fapte perfecte, acceptabile pentru Dumnezeu. Credinţa noastră în Dumnezeu şi în Domnul Isus este cea care ne va aduce biruinţa, dacă o câştigăm; dar biruinţa va fi socotită numai pentru aceia care vor lucra cu frică şi cutremur la mântuirea lor, după cea mai bună capacitate a lor. Dumnezeu va lucra în aceştia şi prin Cristos îi va scoate biruitori, da, mai mult decât biruitori.

Isus a dat o ilustraţie sau o pildă, declarând că acei care I-au auzit Mesajul şi I-au dat ascultare sunt ca un om înţelept care şi-a zidit casa pe stâncă, unde ploile care cad nu-i vor surpa temelia şi nu-i vor dăuna în nici un fel. Furtunile vieţii sigur vor veni; şi marea criză a vieţii, moartea, sigur va veni. În mijlocul acelor încercări va fi calm, încredere şi siguranţă pentru cei care au acceptat aranjamentul Domnului şi au mers cât au putut mai bine în urmele lui Isus. Pentru ei moartea va fi numai o tranziţie de la starea pământească la cea cerească, prin puterea Primei Învieri — „schimbaţi într-o clipă, într-o clipeală din ochi"; căci „nu pot carnea şi sângele să moştenească Împărăţia lui Dumnezeu" (1 Cor. 15:50-52). Credinţa şi încrederea lor, zidite pe făgăduinţele lui Dumnezeu, nu vor putea să-i părăsească. Pentru aceştia este păstrată o cunună a vieţii, pe care Domnul, Judecătorul cel drept, le-o va da în ziua aceea. 2 Tim. 4:8.

Pe de altă parte, Isus dă de înţeles că mulţi care I-au auzit cuvintele şi-au exprimat marea apreciere, nu vor reuşi să facă paşii cuveniţi pentru a obţine privilegiile glorioase ale Împărăţiei pe care El le-a prezentat. Ei vor permite ca datina, obiceiul, iubirea plăcerii, iubirea confortului, spiritul lumii să-i împiedice, fie de a se devota în mod cuvenit, deplin lui Dumnezeu, fie să ducă la îndeplinire acel scop. Aceştia de fapt ar putea într-o anumită măsură să se încurajeze cu speranţe ale Împărăţiei care nu vor fi niciodată realizate, fiindcă n-au făcut niciodată paşii potriviţi. Ei nu şi-au zidit credinţa pe temelia potrivită. Poate unii dintre ei au zidit pe Lege şi au gândit că se pot recomanda lui Dumnezeu prin propriile lor străduinţe, fără atribuirea meritului lui Cristos. Aceştia greşesc mult. „Nimeni nu poate să pună o altă temelie decât aceea care este pusă de Dumnezeu şi care este Isus Hristos." Moartea Lui este preţul nostru de răscumpărare, iar prezentarea Lui în slavă ca Avocatul nostru este să compenseze pentru neajunsurile noastre neintenţionate.

Pentru toţi aceştia, ziua de apăsare şi încercare sigur va veni; şi structura credinţei lor, fiind fără o temelie potrivită, va ceda. Ei vor suferi pierderea tuturor speranţelor. Aceasta însă nu înseamnă, aşa cum mulţi dintre noi am presupus cândva, că ei vor merge în chin veşnic. Evident că aproape toţi creştinii, induşi în eroare de crezurile Veacurilor Întunecate, citesc în Cuvântul lui Dumnezeu multe lucruri pe care acesta nu le conţin deloc.

Să comparăm pilda sf. Pavel

Apostolul Pavel a folosit o ilustraţie asemănătoare spunând: „Căci nimeni nu poate să pună o altă temelie decât aceea care este pusă şi care este Isus Hristos". „Dar fiecare să ia bine seama cum clădeşte deasupra"; căci Ziua care vine va încerca lucrarea fiecăruia, de ce fel este. Cei care zidesc cu aur, argint şi pietre preţioase de Adevăr Divin, dezvoltându-şi credinţa şi caracterul în armonie cu cerinţele şi aranjamentele divine, nu vor suferi nici o pierdere în marea zi de încercare de la sfârşitul acestui Veac. Dar alţii care zidesc lemnul, fânul şi trestia tradiţiei şi auto-mulţumirii umane, vor găsi că toată structura credinţei din acea zi va fi mistuită, căci focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. 1 Cor. 3:10-15.

Totuşi, apostolul ne spune că chiar şi aceia care vor suferi pierderea structurii credinţei lor, dacă au zidit pe Cristos vor fi mântuiţi, dar ca prin foc. Ei vor fi ceea ce uneori numim o clasă a strâmtorării, descrisă în Apocalipsa 7:14-17: „Aceştia sunt cei care vin din necazul cel mare; ei şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului. De aceea ei sunt înaintea Scaunului de Domnie al lui Dumnezeu şi-I

Cuprins

slujesc zi şi noapte în templul Său". Dumnezeu are diferite binecuvântări să le acorde acestora. Acestea vor fi în măsura ascultării, loialităţii şi credinţei lor.

Clasa pe care apostolul o menţionează că zideşte cu aur, argint şi pietre scumpe va fi o Turmă Mică, o Preoţime Împărătească ce va sta pe Tron, purtând coroane, şi vor fi comoştenitori cu Isus în Împărăţie. Dar clasa care zideşte pe Stâncă fără materiale potrivite, dar mântuită ca prin foc, va fi clasa Mulţimii Mari, antitipul Leviţilor, care, în loc să fie pe Tron, vor servi înaintea Tronului, pe acei de pe Tron; în loc să poarte coroane, li se vor da ramuri de palmier, indicând o biruinţă de un tip inferior. Clasa preoţească va fi Templul antitipic al lui Dumnezeu; clasa Leviţilor, Mulţimea cea Mare, va servi pe Dumnezeu în şi prin clasa Templu.

Aceasta nu este toată mântuirea pe care a intenţionat-o Dumnezeu. Aceste două clase cuprind numai pe cei concepuţi de Spirit în acest Veac Evanghelic. Vrednicii din Vechime vor constitui o altă clasă a celor mântuiţi — mântuiţi la perfecţiune pământească, să fie prinţi peste tot pământul, reprezentanţi glorioşi ai clasei Împărăţiei cereşti, invizibile, spirituale. Apoi în final va veni binecuvântarea tuturor familiilor pământului care se vor dovedi doritori şi ascultători în timpul miei de ani de Domnie a Împărăţiei, şi care vor fi ridicaţi treptat, tot mai sus, afară din păcat şi degradare prin puterea învierii, înapoi la tot ce a fost pierdut în Adam şi răscumpărat prin sângele preţios al lui Isus. Pe de altă parte, toţi împotrivitorii lui Dumnezeu şi ai dreptăţii, cu bună ştiinţă, cu voia, după o anumită perioadă de ocazie, vor fi distruşi în Moartea a Doua — fie că ei aparţin clasei care este acum în încercare, o clasă a celor concepuţi de spirit, sau clasei care va fi în încercare în perioada Domniei lui Mesia. „Domnul ... nimiceşte pe toţi cei răi."

Oamenii au fost uimiţi

Nu este de mirare că oamenii au fost uimiţi de asemenea învăţături prezentate de Isus, chiar dacă le-au înţeles numai imperfect, căci nimeni nu putea înţelege perfect decât prin influenţa luminătoare a Spiritului sfânt, care nu era încă dat pentru că Isus nu era încă glorificat (Ioan 7:39). Învăţăturile lui Isus aveau un caracter ferm, care se deosebeau de diferitele speculaţii şi presupuneri ale cărturarilor. Aşa este întotdeauna cu Adevărul. Ori de câte ori este confuzie şi misticism, putem fi siguri că există eroare şi ignoranţă. De aici vine necesitatea ca toţi cei care-L predică pe Cristos să aibă ungerea sau rânduirea de a predica, pe care numai Dumnezeu o dă prin conceperea Spiritului sfânt.

Textul nostru de bază

„Ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubeşti mila şi să umbli smerit cu Dumnezeul tău?" La început cineva ar putea fi înclinat să spună: Ei bine, aceasta este diferit! Nu este nimic în textul acesta de Scriptură care să spună că, pentru a fi moştenitor al Împărăţiei, persoana trebuie să-şi ia crucea, să se lepede de sine şi să urmeze în urmele lui Isus, în sacrificiu de sine!

Este adevărat acest lucru; dar să observăm că unul este o cerinţă iar celălalt este un privilegiu. Dumnezeu nu cere sacrificiu. Ceea ce cere este loialitate şi ascultare, dar nu sacrificiu. Orice sacrificiu este mai mult decât cere Legea divină. Astfel în cazul lui Isus legea divină nu-I putea cere să facă mai mult decât să asculte de ea — să iubească pe Dumnezeu cu toată inima, mintea sufletul şi puterea, şi să iubească pe aproapele Său ca pe Sine. Dar toate acestea nu puteau fi făcute de Isus fără să-Şi dea viaţa? Desigur! Ca atare Scripturile arată că atunci când Isus S-a prezentat la Iordan, a consacrat tot ce avea pentru a face voia Tatălui, chiar până la moarte — nu numai să ţină Legea. Lui I-a plăcut să facă voia Tatălui, chiar peste ceea ce Îi cerea Tatăl în Lege (Evr. 10:5-7). Şi aşa trebuie să fie cu toţi cei care

Cuprins

vreau să fie urmaşi acceptabili în urmele lui Isus şi să ajungă la glorie, onoare şi nemurire cu El pe planul divin.

Profetul Mica s-a adresat evreilor şi mesajul său a fost din punctul de vedere al Legii. El îi încuraja pe evrei să facă tot ce puteau ca să-i împlinească cerinţele. Totuşi, ştim că nici un evreu n-a împlinit vreodată Legea în afară de Isus, fiindcă toţi în afară de El erau decăzuţi, imperfecţi. Numai El a fost „sfânt, nevinovat, nepătat şi despărţit de păcătoşi".

În timpul Împărăţiei Milenare a lui Mesia, aceeaşi Lege a lui Dumnezeu, dată evreilor prin Moise, va fi dată întregii lumi prin Mesia. Cerinţele vor fi să facă dreptate, să iubească mila şi să umble smerit cu Dumnezeu. Motivul pentru care administrarea Legii de către Mesia va fi un succes, în timp ce administrarea ei de către Moise a fost un eşec, în ceea ce priveşte aducerea cuiva la perfecţiune, este că Împărăţia lui Mesia va fi pe deplin pregătită şi autorizată să ierte pe păcătoşi şi să-i ajute să iasă din imperfecţiunile lor — înapoi la chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, aşa cum au fost iniţial reprezentate în Tatăl Adam.

Privilegiul şi dreptul de a ierta astfel păcatele şi a ridica pe păcătos din degradare îi aparţin lui Mesia, în virtutea sacrificiului Său pentru păcate pe care l-a sfârşit pe Calvar. El va fi pregătit să dea omenirii în timpul Mileniului dreptul la viaţă pe care l-a depus acolo, fără să-l piardă; şi numai cei care-l vor respinge cu voia vor pieri în Moartea a Doua.

ÎNTREBĂRI INTERESANTE

Cum L-a văzut Saul din Tars pe Isus?

Întrebare: „După ei toţi, ca unei stârpituri, Mi s-a arătat şi mie." (1 Cor. 15:8.) Cum L-a putut vedea Saul din Tars pe Isus dacă El personal era în cer şi dacă trebuia să rămână acolo până la sfârşitul Veacului?

Răspuns: Domnul evident a intenţionat ca Saul să aibă ocazia de a fi al doisprezecelea apostol, ca să ia locul lui Iuda. Pentru a fi apostol, trebuia să fie martor al învierii Domnului. Şi astfel lui Saul din Tars i s-a dat o demonstraţie care l-a făcut martor ocular al învierii din morţi a Domnului. Sf. Pavel spune despre aceasta în felul următor, după ce expune în amănunt cum a fost văzut Isus de peste cinci sute de fraţi deodată: „După ei toţi, ca unuia născut înainte de vreme, Mi S-a arătat şi mie".

Minunea care a fost făcută ca să-i permită lui Saul să-L vadă pe Isus n-a fost îndeajuns să-i cruţe ochii. Dacă Isus ar fi fost o fiinţă de carne, ochii lui Saul ar fi fost cruţaţi. Dar faptul că i s-a permis să vadă, şi cu ochii neacoperiţi (căci n-a fost în ordinea naturală a lucrurilor să vadă o fiinţă spirituală), este o dovadă că a fost exercitată în mod miraculos o putere care i-a permis să-L vadă pe Domnul.

Cum este aceasta în armonie cu ideea că Isus a plecat şi că cerul trebuia să-L primească până la sfârşitul Veacului, avem de spus aceasta: El a plecat din lume spunându-le ucenicilor că la sfârşitul Veacului va veni în mare slavă ca să-Şi stabilească Împărăţia. Dar nimic din această declaraţie nu indică faptul că El nu putea fi prezent cândva înainte de aceasta. Acest lucru poate fi ilustrat prin sacrificiile tipice ale Zilei de Ispăşire. Marele Preot intra în Sfânta Sfintelor şi oferea sângele viţelului: apoi el *ieşea* iarăşi şi oferea al doilea sacrificiu, ţapul. Apoi se întorcea în Sfânta Sfintelor.

Cuprins

„Stă la dreapta”, o ilustraţie

Domnul a venit pe pământ şi a fost prezent printre oameni. El Şi-a sfârşit lucrarea pe care o avea de făcut aici. Apoi S-a înălţat şi S-a înfăţişat înaintea lui Dumnezeu (Sfânta Sfintelor antitipică) ca să facă alocarea meritului Său (sângele viţelului antitipic) pentru noi. Citim că după ce a sfârşit această lucrare, El S-a aşezat la dreapta Maiestăţii în înălţimi, până când va veni timpul să-I fie predată Împărăţia şi vrăjmaşii Săi să fie puşi sub picioarele Sale. Dar cuvintele *S-a aşezat* nu înseamnă că S-a aşezat pe un scaun literal şi a rămas inactiv în timpul acestui Veac. Ideea este că S-a aşezat la dreapta Tatălui în sensul că I s-a dat această poziţie permanentă de onoare, demnitate.

Scripturile declară că la a Doua Venire a Sa, Domnul nostru va fi văzut „stând la dreapta puterii şi venind pe norii cerului” (Mat. 26:64). Înţelegem deci că în sensul oficial El a plecat de pe pământ pentru tot Veacul Evanghelic, renunţând la toată lucrarea ca om — şi la toată lucrarea în mod direct pentru omenire, până la sfârşitul Veacului. Dar i Sa arătat lui Saul pentru a-i permite (cum s-a spus înainte) să fie al doisprezecelea apostol, pentru a se împlini declaraţiile scripturale în privinţa lui Iuda. Ps. 109:7, 8; Fapt. 1:15-20.). Aceasta pare să fi fost o chestiune excepţională, căci puterea Spiritului sfânt urma să lucreze în lume în acest Veac Evanghelic. Înţelegem că Saul din Tars a prins numai o sclipire de moment a Domnului nostru.

A da sfat unuia în necaz

Întrebare: Dacă o persoană adânc mâhnită în mintea sa ar apela la noi pentru sfat, să refuzăm să o ascultăm pentru ca nu cumva să auzim rău sau vorbire de rău despre alta?

Răspuns: Să nu refuzăm pe cel care este adânc mâhnit în mintea sa şi care vine la noi după sfat. Dar să-i sugerăm celui în necaz: Ei bine, poate este ceva în această chestiune care se reflectă asupra altuia. Poate că poţi să-mi spui chestiunea în aşa fel încât să nu-mi spui numele şi fără nici chiar să-mi descrii persoana, aşa încât s-o pot recunoaşte după descriere. Astfel aş putea să-ţi dau un sfat nepărtinitor. Dacă am găsi că altul ar fi amestecat, am întreba: Ai împlinit cerinţele din Matei 18:15? Ai vorbit cu persoana?

Dacă răspunde afirmativ, noi să întrebăm: Şi n-a avut nici un efect? Şi el (sau ea) continuă să facă rău? Dacă zice că partea cealaltă nu continuă acum să facă rău, dar că n-a cerut scuze, atunci noi am zice: Dar noi nu-i putem cere cuiva să-şi ceară scuze. Ii putem numai cere să înceteze a face daune. Poţi fi foarte recunoscător Domnului că ai fost uşurat de presiunea unui proces.

Sau persoana ne-ar putea spune că a făcut pasul scriptural şi că partea cealaltă continuă să facă daune. Atunci noi am zice: Ai făcut pasul următor — să iei doi martori şi să mergi la el? Dacă spune da, noi am sfătui: Atunci continuă până la sfârşit. Ai făcut bine până acum. Dacă el ar zice că a luat pe cei doi martori şi că ei au urmat foarte atent calea stabilită în Matei 18:15, şi că dauna a fost oprită, noi am zice: Ei bine, şi eu m-aş opri. Nu ai nici o autoritate să-l pedepseşti. Aceasta aparţine lui Dumnezeu.

Dacă fratele ar zice că a luat cele două părţi şi a mers la ofensator şi acesta n-a vrut să asculte şi că răul continuă încă, atunci am sfătui ca el să ia pe cei doi şi să le ceară să i se alăture ca să ducă chestiunea înaintea Bisericii — preferabil ca unul din cei doi să fie un bătrân — căci ei ar trebui să meargă în primul rând la Bătrâni. Dacă Bătrânii nu sunt astfel de persoane încât să se poată avea încredere în ei într-o astfel de chestiune, aceştia nu sunt potriviţi pentru funcţia de Bătrâni. Şi acela care ar fi Bătrân ar fi potrivit să aducă chestiunea în faţa Bisericii. Până la punctul acesta cazul să nu fie discutat în afara celor doi martori.

Cuprins

Domnul iubeşte pe dătătorul voios

Întrebare: „În ziua întâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câştigul lui, ca să nu se strângă ajutoarele când voi veni eu" (1 Cor. 16:2). Acest îndemn se aplică la tot poporul Domnului?

Răspuns: Înţelegem că principiul se aplică la toţi. Aceasta însă nu este o *lege.* Apostolul n-a făcut legi pentru Biserică. El n-a avut autoritate să facă legi. El a învăţat că toţi din poporul Domnului sunt răspunzători în privinţa folosirii lucrurilor pe care le-au sacrificat Domnului.

Ceea ce *porunceşte* Dumnezeu trebuie apreciat nu ca o chestiune de *sacrificiu,* ci de *supunere.* Sub Legea evreiască fiecare din poporul Domnului, fiecare israelit natural, a fost îndrumat să dea o zeciuială, a zecea parte. Dacă câştiga o sută de dolari pe lună şi dădea o zecime din ei, ar fi zece dolari; dacă câştiga cincizeci de dolari pe lună şi dădea o zecime din ei, însemna cinci dolari. Dar cei cincizeci de dolari sau cei o sută de dolari ar cuprinde tot ce ar câştiga el într-o lună — nu câştigul *net,* ci câştigul *brut.*

Dacă dintr-o sută de dolari israelitul, după ce plătea zeciuiala, era obligat să cheltuie patruzeci de dolari pentru chirie, zece dolari pentru gaz, treizeci de dolari pentru hrană, zece dolari pentru el însuşi şi zece dolari pentru soţie, el depăşea exact cu zece dolari, sau altfel trebuia să reducă cu câte cinci dolari partea lui şi a soţiei.

Dar creştinii nu sunt obligaţi să dea o zecime. Sunt unii însă în familia Betel care dau o zecime. Unul din familie a dat recent o cincime din câştigul net. Credem că aici este implicat un principiu — un principiu de sacrificiu; şi dacă am urma sfatul apostolului, am pune deoparte în fiecare săptămână sau în fiecare lună ca să dăm cuiva care este într-adevăr în nevoie, şi astfel să exercităm spiritul bunăvoinţei, asemenea Tatălui nostru ceresc, şi să putem avea cel puţin o mică parte în sprijinirea lucrării Domnului. Noi credem că în oricare măsură avem acest gând în mintea noastră, este posibil să avem o binecuvântare specială. „Cel ce udă pe alţii va fi udat şi el." Prov. 11:25.

„Dreptatea credinţei"

Întrebare: „Dar dreptatea credinţei vorbeşte astfel: «Să nu zici în inima ta: Cine se va sui în cer?» (Să coboare adică pe Hristos). Sau: «Cine se va coborî în adânc?» (Să scoale adică pe Hristos dintre cei morţi)" (Rom. 10:6, 7). Ce înseamnă a se coborî în adânc, să scoale pe Cristos dintre cei morţi, şi prin a se sui în cer, să-L aducă de sus?

Răspuns: Apostolul vrea să spună aici că unii de pe vremea sa se îndoiau şi nu credeau Mesajul că Mesia venise. Poate că spuneau că Isus a fost un om minunat şi că a făcut multe lucruri minunate. Dar ei spuneau: „Nu credem că El a fost Mesia şi că a fost omorât şi apoi înviat. Dacă sunteţi dispuşi să spuneţi că a fost numai un om bun, atunci putem accepta această afirmaţie şi suntem gata să ne numim creştini. Dar armonia cu Dumnezeu poate fi obţinută numai prin ţinerea Legii".

Acestea, a spus apostolul, nu sunt cuvintele credinţei. Creştinul exercită credinţă în Mesajul Evangheliei. El nu întreabă cum ar putea merge cineva în cer să-L aducă pe Isus pe pământ, sau cum ar putea merge cineva în mormânt să-L scoată de acolo. Creştinul va accepta faptele aşa cum sunt. Alţii nu sunt în atitudinea de a-L crede pe Dumnezeu. Aspectele esenţiale ale Evangheliei sunt că Isus a venit de sus — că El a fost sfânt, nevinovat, nepătat şi S-a dat ca Preţ de Răscumpărare pentru păcătoşi. Dumnezeu a recunoscut meritul lucrării Sale şi L-a ridicat dintre morţi, iar El S-a înălţat, ca să se

Cuprins

înfăţişeze acolo înaintea lui Dumnezeu — mai întâi pentru clasa Bisericii, apoi pentru lume. Toate acestea creştinul le acceptă prin credinţă.

SCRISORI INTERESANTE

Drepturile personale şi drepturile adunării

Preaiubitul nostru pastor:

Până acum n-am considerat a fi înţelept sau potrivit să-ţi scriu, decât cu o ocazie, iar atunci numai să-mi exprim iubirea şi să te informez că mi-am însuşit Angajamentul. Şi acum simt aceeaşi reţinere în a-ţi scrie, ca nu cumva să-ţi răpesc din timp, dar simt că este potrivit să-ţi scriu.

De o vreme unii fraţi ţin în casele lor adunări regulate care n-au fost stabilite de biserică. În unele cazuri aceste adunări sunt conduse de fraţi care nu sunt nici bătrâni nici diaconi. În alte cazuri, anumiţi fraţi diaconi în iubirea şi zelul lor au găsit ocazia să ajute pe unii începători, şi după un timp au început să ţină adunări regulate pentru ei, limitând adunările lor la seri care să nu vină în conflict cu adunările obişnuite ale bisericii.

Aceste lucruri au ajuns înaintea bisericii şi au fost discutate, având ca rezultat următoarea Rezoluţie, care a fost votată şi urmată:

Se hotărăşte că, în timp ce nu punem nici o clipă la îndoială bunele intenţii, iubirea şi zelul pentru Domnul şi pentru fraţi, din partea celor care participă, după judecata noastră, ţinerea adunărilor regulate în ....., aparte de cele aranjate prin biserică în ansamblu, nu sunt spre beneficiul spiritual al bisericii din ....., tinzând, printre alte lucruri, să împiedice printre întregul corp de aici acea măsură de părtăşie de care noi simţim că este mare nevoie în prezent.

Personal, am sprijinit acea rezoluţie când a fost votată. Mai târziu, după unele îndoieli în privinţa înţelepciunii procedurii mele, am început să mă gândesc mai serios la această problemă, căutând prin Turnuri şi prin Volume tot ajutorul pe care-l puteam găsi. În cele din urmă am ajuns la concluzia că în ceea ce mă priveşte făcusem o greşeală şi participasem la o hotărâre care după gândirea mea are tendinţa să împiedice libertatea altora.

Aseară la o adunare administrativă obişnuită, problema a venit iar în discuţie, fraţii interesaţi în unele din aceste adunări adresând o scrisoare către biserică, cerând ca biserica să numească un coordonator pentru adunările lor. După trei ore de discuţie chestiunea a rămas nerezolvată. Acum eu mă confrunt cu o problemă serioasă care mă preocupă mult. Constat că sunt de părere opusă celorlalţi bătrâni şi sunt singur ca bătrân în poziţia pe care am luat-o; şi anume, că rezoluţia pe care am adoptat-o a fost neînţeleaptă şi nefolositoare, având tendinţa să distrugă libertatea personală şi fiind în special dăunătoare unora dintre fraţii noştri.

Poziţia luată este că aprobarea acestei rezoluţii nu conduce la robie, nici la împiedicarea în vreun fel a drepturilor altora. Dar mie mi se pare acum ca şi cum ar fi într-o măsură „o formă aparentă de rău”, ceea ce eu doresc să evit, având în minte acest gând, că binele care ar putea fi realizat prin rezoluţie dintr-un punct de vedere, ar fi mai mult decât anulat prin dauna pe care ar putea-o produce din alt punct de vedere.

Cuprins

Eu nu am fost şi nu vreau să fiu certăreţ, dar vreau să ştiu şi să fac voia Domnului; şi constatând că am o poziţie opusă celorlalţi bătrâni şi unora dintre ceilalţi membri ai adunării, sunt foarte îngrijorat şi îţi cer sfatul. Luând în considerare interesele actuale şi viitoare ale adunării, simt că problema este acum prea importantă ca să am îndoieli asupra ei.

Fratele tău în serviciul Său binecuvântat,

J. J. B.

Răspunsul nostru la cele anterioare

Ne-am străduit să prezentăm în Studii În Scripturi Vol. 6 ceea ce credem a fi învăţătura care răspunde la întrebările din această scrisoare. Repetând acum şi căutând să aplicăm chestiunea la cazul în discuţie, vom spune:

Fiecare copil al lui Dumnezeu conceput de spirit, în virtutea ungerii sale, are dreptul să vorbească, să propovăduiască, să declare Cuvântul şi Mesajul Tatălui său ceresc. Dreptul de a propovădui nu este limitat la episcopi, nici la cei pe care aceştia pun mâinile, nici la bătrânii şi diaconii aleşi în modul scriptural prin ridicare de mână în ecclesie. Există desigur limitări naturale, cum ar fi lipsa capacităţii, din vreo cauză, de a reţine atenţia ascultătorilor. Cu excepţia restricţiei apostolului ca surorile să nu predice în public, nu există nici una.

Cu această vedere largă a împuternicirii divine, ungerea sau autorizarea Spiritului sfânt, înţelegem că nici unul nu are dreptul să împiedice pe altul. Cum a spus Isus către apostolul Ioan: „Nul opriţi”. Marcu 9:39.

Totuşi, în timp ce nici unul nu poate să-l împiedice sau să-l lege pe fratele său, noi putem renunţa la unele din libertăţile noastre proprii. Recunoscând că Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii şi că ordinea face să prospere fiecare lucrare bună, şi urmând instrucţiunile Domnului nostru ca urmaşii Săi să se adune împreună ca un corp, ne dăm seama că ocupându-ne locurile în corp ne pierdem ceva din independenţa, libertăţile, privilegiile noastre personale. Suntem bucuroşi să facem aceasta, căci credem că este voia Domnului, pentru că El ne instruieşte: „Nu părăsiţi strângerea voastră laolaltă”. Aşa că toţi care devin astfel asociaţi sau membri într-o adunare de studenţi ai Bibliei îşi predau prin aceasta drepturile individuale. Ei funcţionează ca o adunare, hotărând care adunări sunt necesare şi care nu sunt necesare, care dintre ei să conducă şi să servească adunarea, care să facă alt serviciu etc.

Din acest punct de vedere, n-ar fi potrivit pentru fraţii asociaţi într-o adunare să înceapă noi adunări şi totuşi să se considere membri ai adunării originare. Ca un membru al unei adunări să înceapă în mod individual o altă adunare, separată de orice aranjament al adunării sale, ar însemna să ignore, să rupă relaţia sa cu adunarea veche şi ar indica faptul că el nu s-ar mai recunoaşte în nici un sens al cuvântului nici ca servitor al acelei adunări, nici ca membru al ei, nici ca părtaş la privilegiile ei. Prin reluarea libertăţii sale personale, el şi-a predat privilegiile sale ca membru al adunării.

Ca atare, din acest punct de vedere noi am spune că fraţii şi surorile care au participat la organizarea noilor adunări evident au avut numai cele mai bune intenţii, şi foarte probabil la timpul acela nu s-au gândit la adevărata forţă şi semnificaţie a acţiunii lor în organizarea adunărilor.

Ar părea de asemenea ca şi cum adunarea mamă şi bătrânii şi diaconii ei n-au satisfăcut pe deplin toate dorinţele şi necesităţile adunării, altfel n-ar fi fost nici un imbold sau motiv de începere a

Cuprins

adunărilor noi pe lângă aranjamentele lor. O supraveghere vigilentă din partea servitorilor adunării trebuie menţinută întotdeauna, să vadă dacă nevoile spirituale ale celor interesaţi sunt satisfăcute, şi să fie aleşi şi stabiliţi un număr suficient de bătrâni şi diaconi.

În timp ce compătimim cu sentimentele celor care au scos Rezoluţia, înclinăm să ne îndoim de înţelepciunea mişcării. Credem că modul mai bun pentru toţi cei implicaţi ar fi ca toate părţile să-şi mărturisească eroarea. Adunarea şi bătrânii ar putea foarte potrivit să spună: „Regretăm, dragi fraţi şi surori, că n-am înţeles atât de bine situaţia, aşa încât să fi putut atunci să satisfacem nevoile bisericii în privinţa adunărilor. Promitem să ne facem datoria mai credincios în viitor".

Cei care au început noi adunări ar face bine, credem noi, să spună: „Regretăm, dragi fraţi şi surori, că n-am avut o vedere destul de largă asupra subiectului şi n-am prezentat cererea de a avea o adunare, cu scopul ca nevoia să poată fi satisfăcută prin hotărârea bisericii".

Cu astfel de scuze şi resemnări, credem că toată chestiunea se va corecta de la sine şi fiecare se va simţi uşurat de o tensiune, şi foarte probabil că rezultatele nu vor fi cu mult diferite de situaţia care este acum, cu excepţia faptului că noile întruniri vor fi stabilite de către adunarea originară.

Foto-drama creaţiunii

Ca răspuns la numeroase solicitări, vă raportăm că DRAMA nu este doar o simplă declarare a planului divin – nu e o simplă predică. De aceea, place mult publicului. Suntem încrezători că efectul său va fi o lărgire a orizonturile umane de gândire şi interes pentru Biblie şi planului lui Dumnezeu descoperit în aceasta. Foto-drama are 4 părţi de câte 2 ore fiecare. Toţi cei care asistă al ea, credem noi, vor avea o concepţie mai vastă despre Dumnezeu, univers şi omenire – despre tot. Eliberaţi de unele din lanţurile greşelilor şi superstiţiilor unii oameni, sperăm, vor fi mai bine pregătiţi pentru a primi cunoaşterea despre Dumnezeu din Biblie. Mulţi care au asistat la DRAMĂ şi prelegerile ei şi-au exprimat profunda încântare. Se relatează că un preot a spus chiar că „a învăţat mai mult în aceste două ore decât în cei 3 ani de teologie la colegiul din Dayton, Ohio." Catolici, protestanţi sau evrei, toţi au venit, toţi sunt interesaţi, şi nu există temei de dispută pentru nimeni.

DRAMA va fi prezentată în Cincinnati la Sala de Muzică; în Cleveland la Templu, la Teatrul Victoria din St. Louis şi la Teatrul American din Toledo – de 2 ori pe zi. În Boston, este prezentată în 3 părţi în fiecare duminică. Aproape 2000 de oameni se pot bucura de DRAMĂ în oraşele menţionate.

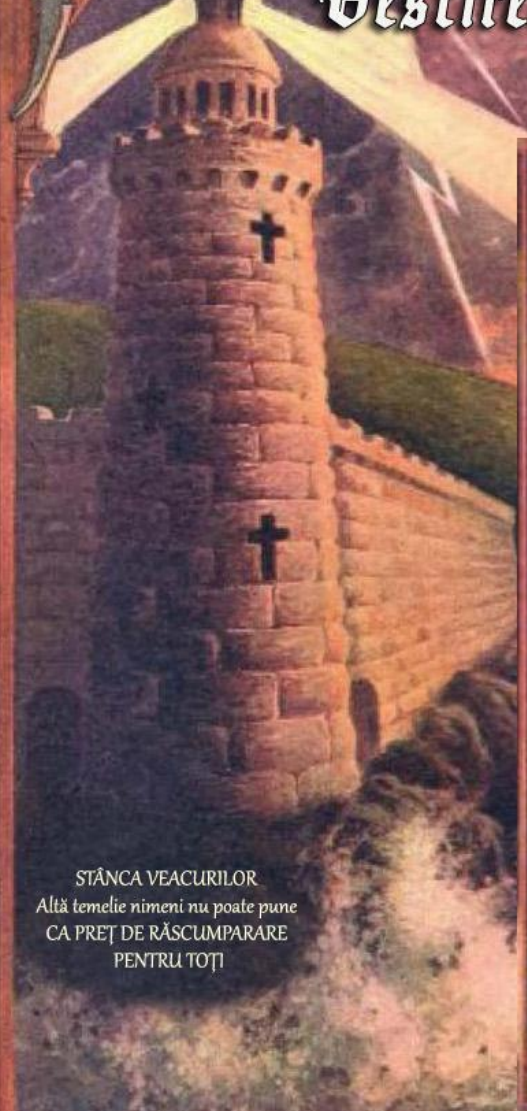
Desenele noastre sunt foarte frumoase, foarte scumpe, şi au nevoie de foarte mult timp pentru pregătire. Numărul de decoruri pentru DRAMĂ pe care le putem pregăti este deci limitat; suntem limitaţi şi de cheltuielile ocazionate de fiecare prezentare: chirie, lumini, operatori, etc. Nu vom putea ajunge prea departe vreme de câteva luni.

S-au pregătit pentru a fi operatori mult mai mulţi fraţi decât putem angaja pentru o vreme. Cu toate acestea, avem în gând ceva ce vom menţiona de îndată ce este finalizat, care va putea da oportunităţi de serviciu pentru mult mai mulţi oameni decât sunt acum angajaţi. Cât despre surori, ne bizuim pe clasele din diferite oraşe unde spectacolul va rula pentru a suplimenta voluntarii pentru uşieri.

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XXXV 1 MARTIE 1914 Nr. 5

A.D. 1914 – A.M. 6043

Cuprins:

CONSACRAREA ÎN LEGĂTURĂ CU CONDIŢIILE ACTUALE	- Pag. 2
SPIRITUL AJUTORĂRII	- Pag. 5
SFÂRŞITUL VEACULUI UN TIMP PRIMEJDIOS	- Pag. 8
ATITUDINE CURAJOASĂ — ÎN TRECUT, ÎN PREZENT ŞI ÎN VIITORCE ALTA CERE IEHOVA?	- Pag. 10
DISCUŢII FOLOSITOARE LA MASĂ	- Pag. 12
ISUS ÎNSUŞI S-A APROPIAT"	- Pag. 15
IMPORTANŢA OBŢINERII ECHILIBRULUI MINŢII	- Pag. 19
„NIMIC DIN CE AM NU SPUN CĂ ESTE AL MEU"	- Pag. 20
CEI CONCEPUŢI DE SPIRIT, ÎN SFÂNTA	- Pag. 22
DUMNEZEU FOLOSEŞTE LUCRURILE DIN MÂNA NOASTRĂ	- Pag. 23

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.

- Luca 21:25-28, 31 -

BROOKLYN, N.Y.
APRIL 15, 1912

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENTEI LUI CRISTOS

VOL. XXXV **1 MARTIE 1914** **Nr. 5**

CONSACRAREA ÎN LEGĂTURĂ CU CONDIŢIILE ACTUALE

Consacrare este un alt nume pentru sfinţire şi înseamnă punere deoparte. Sfinţirea, consacrarea este strâns legată de îndreptăţire, fiindcă, deşi există o îndreptăţire parţială când cineva se întoarce de la păcat spre Dumnezeu, n-ar putea fi o îndreptăţire *deplină,* o îndreptăţire la *viaţă,* până când acea persoană a făcut o deplină consacrare. S-ar părea deci, că de când persoana porneşte spre Dumnezeu, când se întoarce de la păcat şi caută să cunoască şi să facă voia lui Dumnezeu, există un anumit grad de consacrare, de punere deoparte pentru Dumnezeu, în contrast cu urmarea răului. Fiecare pas pe care-l face spre Dumnezeu este un pas spre sfinţire şi spre îndreptăţire.

Privind înapoi spre imaginea din tip care ilustrează aceasta, vedem că atunci când un levit sau un preot începea să se apropie de Cort, dorind să intre, discernea la distanţă peretele alb care înconjura Curtea. El se apropia de acesta cu o cunoştinţă mai mare sau mai mică. Când ajungea la poartă, vedea Curtea care era un loc sfânt şi că nimeni nu era primit în incinta ei decât dacă recunoştea sacrificiul de pe altarul de aramă dinăuntru.

Paşi progresivi spre îndreptăţire şi sfinţire

Aşa este cu o persoană care se află într-o stare semi-consacrată — stare semi-îndreptăţită. Prima lecţie mare la poarta Curţii este aceea că el este păcătos, că Dumnezeu nu-i acceptă pe păcătoşi şi că numai cei care se apropie de El prin recunoaşterea marelui Sacrificiu vor fi primiţi. După ce au recunoscut Sacrificiul, după ce au crezut în moartea lui Cristos pentru îndreptăţirea din păcat, următorul pas va fi o mai adâncă consacrare şi astfel o mai deplină îndreptăţire. Dacă va continua, aceasta îl va duce la ligheanul de aramă din Curte, care ar reprezenta o spălare a murdăriei cărnii — o curăţire treptată a vieţii, făcând tot ce-i stă în putere să se elibereze de păcat. Aceasta este de asemenea acceptabil pentru Dumnezeu.

Dar încă nu este nici îndreptăţit complet, nici sfinţit complet. Continuând să înainteze, dorind serios să se apropie mai mult de Dumnezeu, ajunge la uşa Cortului. Acolo află că nu poate merge mai departe decât prin moarte — moartea voinţei sale umane, predarea drepturilor şi intereselor umane. Mai departe el recunoaşte că această moarte trebuie să fie o moarte de sacrificiu şi că are nevoie să fie acceptat de Marele Preot, că Marele Preot trebuie să compenseze pentru imperfecţiunile sale prin atribuirea meritului Său, înainte ca Tatăl ceresc să-i accepte deplina sa consacrare.

De aceea, consacrarea are loc înainte de îndreptăţirea sa la *viaţă.* El trebuie să se prezinte în sacrificiu înainte ca Isus să-l poată accepta, înainte ca Isus să-l poată prezenta Tatălui, pentru a putea

Cuprins

deveni unul din membrii Săi. El va fi un membru în Corpul pământesc al lui Cristos, pentru suferinţă şi moarte, şi un membru în Corpul spiritual, pentru viaţă şi glorie. Pecetluirea consacrării sale va fi acceptarea divină a acelei consacrări, care este indicată prin conceperea de Spirit sfânt. Conceperea de Spirit sfânt este indicată prin aprecierea lucrurilor adânci ale lui Dumnezeu, reprezentată prin altarul tămâierii şi prin masa pentru punerea pâinii înainte; prin experienţele de dăltuire şi lustruire şi prin ocaziile de serviciu. În unele cazuri aceşti diferiţi paşi sunt făcuţi aproape simultan.

După acceptarea din partea lui Dumnezeu, consacrarea trebuie continuată, menţinută. Trebuie să *rămânem în Cristos,* pentru a fi părtaşi în Preoţimea Împărătească dincolo de văl, moştenitori ai lui Dumnezeu, comoştenitori cu Isus Cristos Domnul nostru. Dacă acum suferim cu El, atunci vom şi domni cu El în glorie.

În privinţa celor care se consacră de la 1881 încoace

Unii se întreabă dacă există vreo dovadă că Dumnezeu a acceptat consacrarea făcută după 1881. Noi am spune în această privinţă că în parte ar depinde de cât de recent persoana a făcut consacrarea. Dacă foarte recent, n-ar avea nici un mijloc sigur de a şti. Dacă au trecut doi sau trei ani şi n-a primit nici o dovadă a conceperii de Spirit sfânt — dacă n-a primit capacitate crescută de a înţelege şi de a aprecia Adevărul, dacă n-a simţit iubirea Adevărului şi o dorinţă de a-l servi, dacă n-a găsit ceva ocazie de a servi Adevărul şi ceva experienţă de încercare — în astfel de caz ar avea motiv să se îndoiască de acceptarea divină a consacrării sale.

Dar în astfel de caz am fi înclinaţi să ne întrebăm dacă consacrarea sa a fost făcută în modul potrivit. Gândul nostru ar fi că într-un fel sau în altul Dumnezeu acceptă fiecare consacrare, că o inimă zdrobită şi mâhnită El n-o va dispreţui în nici un caz. El n-a dispreţuit pe aceia din vechime care şi-au consacrat Lui vieţile — profeţii şi israeliţii credincioşi de demult. Ei n-au fost nici dispreţuiţi nici respinşi. Ei au găsit ocazii de serviciu şi au avut această mărturie (Evr. 11:5) că au fost plăcuţi lui Dumnezeu; şi au primit o binecuvântare specială ca răsplată pentru ascultarea lor şi pentru tot sacrificiul pe care l-au făcut. Dar aceasta n-a însemnat la ei o concepere de Spirit sfânt.

Acum avem toate motivele să credem că numărul Aleşilor nu este complet încă, fiindcă multe coroane au fost pierdute. Vedem intrând zi de zi şi săptămână de săptămână pe unii care dau dovadă de acceptarea Domnului, care dau dovadă că Domnul le permite să-şi dea viaţa în serviciul Său. Dar fără îndoială va veni timpul în viitorul apropiat când numărul Aleşilor va fi complet. Atunci vor rămâne numai acele locuri libere care s-ar putea ivi prin căderea unora. În cazul acela ar putea fi un număr într-o atitudine consacrată, pe care Dumnezeu i-ar accepta să ia locurile celor care au renunţat. Aceştia ar primi conceperea Spiritului sfânt şi ar găsi ocazii pentru a servi Adevărul şi a suferi pentru Adevăr.

Dovezile par să arate că sunt destul de multe locuri libere în numărul celor aleşi, fiindcă sunt oameni care vin direct din lume în Adevărul prezent şi se consacră. Aceasta ar părea să indice că în prezent nu există un număr suficient de consacraţi pe deplin ca să completeze numărul celor 144.000. Dacă ar exista, aceştia ar avea întâietatea faţă de cei neconsacraţi.

Poziţia actuală a creştinului mediu

Ar părea că în toată creştinătatea putem vedea acum mulţi care au făcut pasul consacrării într-un grad mai mare sau mai mic şi cu mai multă sau mai puţină înţelegere. Unii Îl recunosc pe Răscumpărătorul şi necesitatea operei Lui de mântuire, şi faptul că Şi-a dat viaţa ca o compensare

Cuprins

pentru păcat. Unii au mers mai departe şi cu mai multă sau mai puţină înţelegere „s-au spălat la lighean”.

Dar se pare că marea majoritate n-au mers mult mai departe — că ei nu văd că este potrivit să meargă mai departe. Majoritatea creştinilor declaraţi de astăzi nu merg mai departe decât de a trăi o viaţă morală. Ei nu au ajuns la punctul consacrării lui Dumnezeu şi ca atare nu au ajuns la punctul îndreptăţirii la viaţă. Majoritatea au ajuns poate la lighean şi doresc să se spele şi să fie curaţi.

Când aceştia ajung să afle Mesajul Împărăţiei aşa cum se prezintă acum — că o deplină consacrare spre moarte este singura condiţie în baza căreia poate fi cineva urmaş al lui Isus — unii dintre ei se folosesc cu bucurie de această cunoştinţă şi ofertă. Ei merg cu bucurie înainte până la măsura deplinei consacrări, deplinei îndreptăţiri; şi datorită împrejurărilor lor şi faptului că majoritatea creştinilor declaraţi din diferite denominaţii se află în urma lor în privinţa realizărilor, în loc să fie înaintea lor, aceştia sunt priviţi ca ciudaţi. Majoritatea nu discern că această ciudăţenie este tocmai lucrul pe care-l cere Dumnezeu de la cei care vreau să fie comoştenitori cu Cristos — de la cei care vreau să urmeze pe cărarea devotării şi credincioşiei, pentru a putea fi socotiţi vrednici să domnească cu Cristos în Împărăţia Sa glorioasă.

Mulţimea cea mare

O clasă menţionată în Scripturi ca Mulţimea cea Mare, care va ieşi din marea strâmtorare şi îşi va spăla hainele şi le va albi în sângele Mielului (Apoc. 7:14), şi va ajunge în cele din urmă la poziţia de leviţi antitipici, este vrednică de consideraţie. Aceştia au trecut prin diferiţii paşi ai deplinei consacrări şi de acceptarea divină şi de conceperea de Spirit sfânt. Ei au devenit Creaturi Noi în Cristos Isus şi au intrat în Sfânta. Dar prin insuficienţa zelului şi a unei lipse de rezistenţă, din cauza mediului lor nefavorabil din Babilon, aceştia nu merg înainte, nu văd că o deplină jertfire a lucrurilor pământeşti este singura condiţie în care pot câştiga lucrurile cereşti.

Aceştia caută să fie urmaşii lui Cristos şi urmaşii lui Mamon, căutând să placă Domnului şi să placă lumii, având ceva din spiritul Domnului şi ceva din spiritul lumii şi în general nefăcând progres şi nedezbrăcând lucrurile cărnii — mânia, ura, răutatea şi cearta, invidia şi vorbirea de rău, faptele cărnii şi ale Diavolului, şi de aceea nu îmbracă roadele Spiritului — credinţa, tăria, cunoştinţa, stăpânirea de sine, răbdarea, evlavia, amabilitatea frăţească, smerenia, blândeţea, iubirea.

Trebuie să se admită că aceştia nu au avut instructorii cuveniţi şi ei au obţinut concepţii greşite — înţelegeri greşite ale Cuvântului Domnului. Totuşi, nu putem decât să avem credinţă că Dumnezeu îi va îndruma pe aceştia, care sunt de fapt copiii Lui, şi îi va conduce prin suferinţă să ia o poziţie clară.

Noi nu gândim că Scripturile învaţă că Mulţimea cea Mare va ajunge la acelaşi grad de dezvoltare spirituală ca Turma Mică. Este adevărat că Dumnezeu are numai standardul perfecţiunii pentru toate creaturile Sale; dar sunt mulţi care demonstrează prin viaţa lor că dacă totul ar fi favorabil, ei ar fi foarte loiali Domnului şi dreptăţii. Numai fiindcă această cale îngustă este atât de abruptă, atât de costişă şi aspră, ei n-au curaj să continue. Ei nu arată acea iubire şi acel zel pe care Domnul le-a pus ca ţintă pentru participare în Preoţimea Împărătească.

Noi credem că Domnul n-ar aştepta mai mult de la Mulţimea cea Mare decât ar aştepta de la îngeri — ca şi cum ar spune despre fiecare: Fără îndoială această persoană, în condiţii favorabile, ar prefera să fie copilul Meu şi să trăiască în armonie cu Mine, şi nu s-ar gândi să trăiască în păcat şi ar suferi chiar moarte decât să se lepede de numele Meu. Dacă aceasta ar fi proba clasei Mulţimii Mari, ar

Cuprins

putea fi un milion care au demonstrat acest grad de loialitate în trecut, în acest Veac Evanghelic. Probabil unii dintre aceştia au suferit chiar martiriu când au fost puşi la proba finală.

Împotrivirea permisă pentru binecuvântare

Gândim că avem bune motive să credem că un număr considerabil care au făcut consacrarea sunt încă în Babilon. Totuşi, noi nu *ştim* aceasta. Suntem aproape de Bătălia Armaghedonului, aproape de timpul răsturnării Babilonului; şi căutăm să dăm Mesajului Adevărului o circulaţie cât se poate de largă, cu intenţia ca această clasă să poată auzi şi să iasă, chiar dacă prea târziu ca să câştige marele premiu. Faptul că ei sunt în număr considerabil este sugerat în Apocalipsa 19, unde ni se spune că la căderea Babilonului numărul celor eliberaţi va fi o mulţime mare, că glasurile lor vor fi „ca vuietul unor ape mari".

Credem că actualmente se află mulţi în bisericile nominale ale căror minţi se trezesc tot mai mult faţă de Adevăr. În diferite amvoane, unde este împotrivire la Adevăr, se vestesc multe lucruri despre Evanghelia Împărăţiei; şi aceasta va avea ca efect trezirea şi informarea unora din această clasă. Chiar dacă cei care aduc în faţă aceste lucruri le declară din răutate şi invidie, totuşi Mesajul Evangheliei este propovăduit (Filip. 1:15-18). Multora li se atrage atenţia asupra unor adevăruri, pe care noi niciodată n-am putea să le dăm — fiindcă la mulţi dintre ei nu putem ajunge.

De exemplu, unii dintre aceşti predicatori menţionează că *noi* credem că biserica nominală este Babilonul; alţii spun că noi credem că Domnul nostru este acum prezent, la a Doua Sa Prezenţă, şi Îşi adună mărgăritarele (Maleahi 3:17); iar alţii spun că noi credem că sfârşitul Timpurilor Neamurilor va veni în octombrie 1914. Toate aceste adevăruri sunt declarate în mod defăimător. Dar să nu fim surprinşi că Domnul va conduce spre binele poporului Său multe din aceste lucruri.

Nu demult, spre marea noastră surpriză, un frate ne-a spus că prima lui cunoştinţă despre Adevăr i-a venit printr-un pliant Morehead . Altul a spus că l-a auzit pe predicatorul său spunând că noi suntem anticristul. El a vrut să vadă cum arată anticristul şi a venit să ne vadă şi să ne audă, şi a primit Adevărul, doar datorită unor declaraţii defăimătoare. Astfel că trebuie să fim o ţintă pentru atacuri, ca Mesajul Domnului să poată merge. Nu trebuie să considerăm ca ceva ciudat, ca şi cum ni sar întâmpla lucruri ciudate, că suntem făcuţi privelişte şi că trecem prin încercări de foc. Să ne bucurăm că suntem socotiţi vrednici să suferim cu Cristos, pentru ca atunci când se va descoperi slava Sa, să ne putem şi bucura cu o bucurie nespusă. 1 Pet. 4:12-14; Evr. 10:32, 33.

SPIRITUL AJUTORĂRII

„Fiecare dintre noi să placă aproapelui în ce este bine, în vederea zidirii." Romani 15:2.

Apostolul Pavel nu spune în textul nostru, cei mai *tineri* să placă aproapelui lor, nici nu spune, cei mai *bătrâni* să placă aproapelui lor, ci spune: *„Fiecare dintre* noi să placă aproapelui" său. Tot poporul Domnului trebuie să aibă interes unul faţă de altul şi în cauza Domnului, şi să aibă atâta din spiritul Învăţătorului încât să caute să se sacrifice mai degrabă decât să se mulţumească pe sine, în special pe socoteala altora.

Cuprins

Dacă avem spiritul Învăţătorului, vom găsi diferite moduri în care vom sacrifica eul fără să aşteptăm îndrumări specifice. Legea Iubirii ne va îndemna să acţionăm contrar preferinţelor noastre naturale, dacă făcând astfel ne vom ajuta unul pe altul pe calea cea bună.

În scrisoarea sa către Biserica din Corint apostolul ilustrează acest principiu printr-o aplicare practică a obiceiului grecesc de a jertfi carnea în templele lor. După ce era astfel jertfită idolilor, carnea era considerată a fi în mod special sfântă. Astfel aproape toată carnea disponibilă era jertfită idolilor, aşa încât ori de câte ori cineva dorea să mănânce carne, nu putea găsi din aceea care să nu fi fost jertfită.

Cei care veniseră de la idolatrie la creştinism, ştiau că închinarea la idoli era greşită, căci ei învăţaseră că există numai un singur Dumnezeu adevărat. De asemenea ştiau că nici un rău nu i se făcuse cărnii în sine prin aceea că era jertfită idolilor; căci un idol *nu* este *nimic.* Dar ei trebuiau să fie dispuşi să se abţină de la carne mai degrabă decât să lezeze conştiinţa unui frate slab care totuşi gândea că acea carne jertfită era sfântă, sau care gândea că era contaminată. Apostolul declară că el s-ar abţine cu totul de la carne mai degrabă decât să rişte poticnirea unui frate care n-ar putea vedea mai larg, mai adevărat. A poticni pe unul ca acesta ar putea însemna să-l scoată complet de pe cale.

Responsabilitatea pentru influenţa noastră

Apostolul nu a spus că nu este *bine* să mănânci carne, ci că el era dispus să *renunţe* la drepturile şi privilegiile sale pentru a edifica pe altul. Aceştia despre care vorbea el nu ajunseseră să aprecieze pe deplin faptul că acestei cărni jertfite idolilor nu i se făcuse nici un rău prin aceasta. A pune carne în faţa unei bucăţi de piatră nu ar leza acea carne; şi astfel a o pune în faţa unui idol nu i-ar face rău. Dar sf. Pavel putea mai bine să-şi permită să renunţe complet la a mânca acea carne decât să poticnească pe un frate.

Principiul este evident. Noi ar trebui, dacă ar fi necesar, să fim dispuşi să ne negăm unele dintre privilegiile noastre dacă acest curs ar fi de vreun ajutor unui frate şi ar evita poticnirea lui. Unii din poporul Domnului au o conştiinţă foarte sensibilă, alţii mai puţin sensibilă. Cu cât cineva este mai de mult în şcoala lui Cristos şi cu cât are mai mare capacitate, cu atât mai uşor ar trebui să discearnă ce ar fi plăcut Domnului. În calitate de creştin, el n-ar vrea să facă ceva care să ofenseze pe Domnul, chiar dacă ar fi să nu mănânce carne tot restul vieţii.

Dar dacă ar putea lua poziţia pe care o aprobă conştiinţa sa în legătură cu un anumit curs, atunci întrebarea ar fi: Ar îngădui el inteligenţei sale, echilibrului minţii sale să facă daună unui frate? Ar dori el să poticnească un frate, să-l facă slab, să-l facă să-şi încalce conştiinţa? Sau ar dori el să-şi piardă toată influenţa spre bine asupra fratelui său? Apostolul răspunde negativ la această sugestie; el spune: Când păcătuiţi astfel împotriva fraţilor şi răniţi conştiinţa lor slabă, *păcătuiţi împotriva lui Cristos.* „De aceea, dacă o mâncare este pentru fratele meu o cursă, nu voi mânca niciodată carne, ca să nu fac pe fratele meu să se poticnească.” 1 Cor. 8:1-13.

În legătură cu ţinerea duminicii

Aplicând principiul de mai sus — responsabilitatea pentru influenţa noastră — la ţinerea duminicii, noi nu trebuie să simţim o robie cum simţeau evreii în legătură cu ziua lor de sabat. Dar noi ar trebui să evităm să batem cuie sau să facem zgomote care nu sunt necesare. Să evităm să cântăm cu gura sau la un instrument ceva ce n-ar fi recunoscut în general în armonie cu lucrurile sfinte. Să evităm ceea ce ar fi considerat de alţii ca nerespectarea sabatului. Să facem aceasta pentru influenţa noastră.

Cuprins

După înţelegerea noastră, fiecare zi este o parte din marele Sabat în care am intrat — *odihna în Cristos.* Noi avem o libertate mai mare. Dar nu trebuie să folosim această libertate în dauna altora.

Mulţi oameni gândesc că orice fel de muncă este o încălcare a Poruncii a Patra. Din punctul nostru de vedere ştim că sabatul evreului este tipic şi vedem care este antitipul. Noi ne bucurăm de antitipul sabatului. Dar în timp ce am putea avea libertate să lucrăm duminica, făcând aşa am putea poticni pe aproapele nostru. Noi nu am încălca nici un *principiu* neţinând duminica; dar pentru a nu poticni pe aproapele, suntem bucuroşi să ne odihnim de munca noastră şi să ne ocupăm cu studiul Cuvântului lui Dumnezeu.

Creştinii în general nu respectă duminica în modul în care *cred* ei *că ar trebui* să o respecte. Concepţia multora este că ar trebui să o respecte la fel de rigid cum cere legea evreiască; şi că nici boul, nici asinul, nici automobilul, tramvaiul, maşinile cu abur nu trebuie folosite. Într-adevăr, nu s-ar gândi că este corect să meargă o distanţă mare în sabat.

De fapt, biserica nominală de astăzi nu trăieşte la înălţimea concepţiilor *ei* despre Legea lui Dumnezeu. Când avem ocazia, ne-ar plăcea să-i ajutăm pe aceşti oameni să primească o înţelegere mai adevărată despre sabat, pentru ca conştiinţa lor să nu fie rănită, ci să fie eliberată de *apăsare.* Duminica să fie o zi liniştită şi reverenţioasă în toate felurile, şi devotată în mod special serviciului lui Dumnezeu — o zi în care afacerile să fie restrânse şi pe cât este posibil eliminate. Dar interesele lucrării Domnului ne interzic să ne abţinem întotdeauna de a folosi maşinile cu abur, tramvaiele etc. duminica.

Amintindu-ne că acest cuvânt, *sabat,* înseamnă *odihnă,* aşa cum l-a folosit apostolul (Evrei 4:9, margin.), putem vedea că Biserica lui Cristos ţine sabatul sau odihna în *fiecare zi* şi recunoaşte aranjamentele lui Dumnezeu în legătură cu această chestiune. Cei care ţin fiecare a şaptea zi ca sabat, dar care nu intră şi nu ţin *odihna credinţei,* nu ţin sabatul adevărat, ci altul, în ceea ce priveşte Biserica.

Aranjamentul sabatului a fost pentru *evrei.* Noi avem aranjament mai bun sub Legământul nostru. Noi intrăm în odihnă, sabatul nostru, în fiecare zi; şi sperăm să intrăm curând în Sabatul încă şi mai mare. În acel Sabat, mileniul, vom avea nu numai odihna *inimii,* ci şi perfecţiune; şi atunci nu vom fi asaltaţi de încercările şi greutăţile vieţii. În timpul slujirii Sale, Isus a ales ziua de sabat ca să facă minuni, să vindece bolnavi, pentru a putea arăta felul de lucrări pe care le va face în marea zi de Sabat, a şaptea zi de o mie de ani — Mileniul.

Să ajutăm, nu să împiedicăm pe aproapele nostru

Putem aplica acest principiu în mod general. Îl putem aplica la conversaţia noastră cu creştinii. Există un fel de a sâcâi pe oameni pentru ignoranţa lor etc. Aceasta nu este iubire, căci iubirea nu se bucură să expună slăbiciunile altora. Cu cât devenim mai atenţi în cuvintele şi acţiunile noastre, cu atât vom fi mai politicoşi, mai de ajutor.

„Politeţea este a face şi a zice.

Cel mai amabil lucru în cel mai amabil mod."

Unul ar putea fi politicos de dragul metodei sau al principiului. Noi să plăcem aproapelui nostru pentru edificarea lui. Să fim bucuroşi să facem tot ce putem face pentru a-l ajuta, a-l edifica, ridica, zidi. Dacă putem spune un cuvânt plăcut, un cuvânt amabil, acesta să fie pentru zidire şi noi să-l spunem, în loc să spunem un cuvânt lipsit de amabilitate.

Cuprins

În dorinţa noastră de a zidi pe alţii trebuie să avem în minte în primul rând zidirea poporului Domnului în lucrurile spirituale. După cum spune apostolul, trebuie „să ne îndemnăm unul pe altul”. Ştim că sunt diferite moduri de a îndemna pe alţii şi apostolul Pavel ne arată modul potrivit. Ceea ce avea în minte apostolul este contrar îndemnării la mânie, ură şi ceartă. Unii dintre iubiţii fraţi care evident sunt foarte sinceri nu au prins spiritul Adevărului asupra acestui subiect; şi oriunde merg sunt gata să stârnească gândul rău al altora, în loc să stârnească gândul bun şi să-i îndemne la dragoste şi la fapte bune.

Noi trebuie să plăcem aproapelui în măsura în care să fie spre binele lui şi potrivit principiilor corecte. Dar a zidi pe cineva în nedreptate n-ar fi corect. N-am gândi că este corect să dăm drumul găinilor vecinului în grădina noastră; şi credem că el ar fi mai edificat prin poziţia noastră fermă pentru ceea ce este drept. Dar nu trebuie să-i spunem cum să-şi administreze găinile. Noi trebuie să facem tot ce putem să oprim găinile să intre la noi, dar am face o greşeală dacă ar fi să mergem şi să facem ordine cu găinile, casa şi copiii vecinului. A face aşa, ar fi amestec în treburile lui. Vom avea destule de făcut să ne ocupăm de slăbiciunile familiei noastre.

SFÂRŞITUL VEACULUI UN TIMP PRIMEJDIOS

„În zilele din urmă vor fi timpuri grele, căci oamenii vor fi ... trădători, obraznici ... iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu.” 2 Timotei 3:4.

Expresia „zilele din urmă” sau zilele de pe urmă, zilele de încheiere, nu se referă la sfârşitul lumii în sensul în care mulţi aşteaptă acest eveniment, ci este o denumire scripturală a timpului actual, sfârşitul Veacului, când Domnia Dreptăţii este pe cale să înceapă. Suntem bucuroşi că ne aflăm acum în acest timp de Seceriş! „Secerişul este sfârşitul veacului” (Mat. 13:39 Diaglott). Prevenirea dată de apostol este că lumea în loc să fie creştinată şi convertită la Dumnezeu în acest timp, predomină starea contrară. Va fi un timp de mare pericol — pericol pentru poporul Domnului — pericol pentru cei care au pornit să-L urmeze pe Cristos. Nu va fi însă un timp atât de periculos pentru lume.

Singurii care sunt în încercare de viaţă sau moarte sunt cei care au fost eliberaţi de condamnarea adamică. Pentru aceştia timpul descris de sf. Pavel va fi un timp de încercare severă. Tot cursul lumii va fi deviat de la standardul înalt care ar fi putut fi aşteptat. Oamenii vor fi trădători. Atâta timp cât va fi spre avantajul lor să împlinească un contract, îl vor împlini; când nu va fi avantajos, nu vor împlini contractul. Va fi un timp când mâna fiecăruia se va ridica împotriva aproapelui. Egoismul va fi peste tot. Fiecare va face ceea ce va fi în interesul său, indiferent de obligaţie. Vor fi evidente îngâmfarea, egoismul şi încrederea în sine. Oamenii vor fi „iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu”. Această stare va fi un semn al sfârşitului de Veac.

Fiecare persoană cugetătoare trebuie să-şi dea seama că această stare de lucruri este predominantă acum. Oricând se găseşte că un contract este nesatisfăcător — fie că este contract de căsătorie sau de afaceri — partea nesatisfăcută este predispusă la ruperea înţelegerii. Această parte îşi asumă apoi atitudinea unuia care declară: Forţează-mă să-l respect dacă poţi. Poporul Domnului îşi va respecta cuvântul şi va fi ferm pentru principiu şi loial faţă de contractele lui, chiar şi atunci când acestea se vor dovedi dezavantajoase pentru ei. Această atitudine este plăcută Domnului.

Cuprins

Predominarea acestor condiţii este generală

Găsim îngâmfare de spirit peste tot în lume — pierderea respectului pentru autoritate. Fără îndoială în trecut a fost *prea mult* respect pentru autoritate. Acum pendulul trece de cealaltă parte şi nu este *nici un* respect pentru autoritate. Această stare s-a produs dintr-o lipsă a reverenţei pentru Dumnezeu — rezultatul inevitabil al pierderii credinţei în Biblie drept Cuvântul lui Dumnezeu. Când oamenii îşi pierd credinţa în Biblie, îşi pierd credinţa în Dumnezeu şi devin mai egoişti şi mai încăpăţânaţi. Această stare a lucrurilor s-a produs prin învăţătură falsă, eroare. Oamenii gândesc că Dumnezeu este Adversarul lor, intenţionând să le facă rău.

Criticii Radicali au căutat să îndepărteze ceea ce ei au considerat a fi absurdităţi ale gândirii religioase şi în acest scop au înlăturat Biblia. Studenţii Bibliei văd că absurdităţile au fost produse prin crezuri, nu prin Biblie. Dar lumea, pierzându-şi încrederea în Dumnezeu, devine mai încăpăţânată decât oricând înainte. Chiar şi frica reverenţioasă care odată i-a menţinut se îndepărtează şi există o dispoziţie de a se îndoi de orice. Oamenii sunt într-o stare a minţii în care spun: „Să mâncăm, să bem şi să ne distrăm”; nimeni nu ştie despre viitor; toţi predicatorii sunt în confuzie. Totul s-a întâmplat prin procese evolutive. Să ne bucurăm de prezent. Plăcerea să fie scopul vieţii noastre. Aceasta pare să fie atitudinea lumii. Oamenii sunt iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu.

Spirit lumesc în unii dintre consacraţi

Aceste condiţii din zilele noastre fac din acestea un timp primejdios pentru Biserică. Dacă întrebaţi: Nu va fi Biserica, dimpotrivă, mai mult ca oricând condusă a iubi pe Dumnezeu? Şi nu-i va apăra aceasta şi nu-i va feri de pericol? Răspundem că unii din poporul lui Dumnezeu ajung să se afunde tot mai mult în lume. Spiritul lumii se ridică peste tot în jurul lor. Cu mare greutate ar putea aceştia să-şi dea seama că toată lumea este rătăcită în ideile şi căile ei. Tendinţa tuturor acestora este să aibă mintea lumii, chiar dacă ei sunt concepuţi de spirit.

Acest spirit lumesc, sugerează apostolul, ar afecta Biserica într-o anumită măsură. Ca urmare, unii din poporul Domnului vor ajunge în pericol special în acest timp, din cauza neglijării legământului lor cu Domnul. Alţii îşi vor aminti de acest legământ, vor veghea şi se vor ruga şi vor face progres bun. Cei care trăiesc aproape de Domnul, pentru acest motiv, se dezvoltă în minte şi inimă. Dar aceştia sunt puţini.

Clasa Mulţimii Mari, deşi iubesc încă pe Domnul, se afundă în spiritul lumii. Chiar şi cei care trăiesc cel mai aproape de standardul divin vor fi mai mult sau mai puţin în primejdie prin acest spirit, dacă nu continuă cu hărnicie în rugăciune şi în studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Ceea ce vedem desfăşurându-se în jurul nostru pare natural pentru mintea noastră. Felul în care alţi oameni îşi petrec timpul şi îşi cheltuie banii este o ispită pentru poporul Domnului, la care aceştia trebuie *să se împotrivească cu stăruinţă*.

O probă subtilă

Poporul Domnului cheltuie şi sunt cheltuiţi în serviciul Lui — prin lucrare voluntară, prin frecventarea adunărilor, prin ţinerea adunărilor şi în alte feluri, potrivit ocaziei. Ei trăiesc separaţi de lume — vieţi deosebite, vieţi de consacrare. Acum lumea are o zi de opt ore. Poporul credincios al Domnului o va face pe a lor, dimpotrivă, de şaisprezece ore. Dar toate aceste condiţii din zilele noastre constituie pericole. Pentru noi, a face ce fac alţii şi a devota serviciului Domnului numai ceea ce consideră lumea o zi de lucru rezonabilă, n-ar fi deloc împlinirea Legământului de Sacrificiu. Cei care

Cuprins

caută numai să facă ce este drept şi să dea opt ore pe zi cu credincioşie, aşa cum face lumea, vor fi judecaţi din acest punct de vedere şi vor obţine numai un loc în Mulţimea Mare. Ei nu îndeplinesc condiţiile Legământului de sacrificiu.

Dar Turma Mică va servi Domnului cu aşa plăcere încât numai cu greu vor şti cum să-şi contenească eforturile. Ei recunosc faptul că trupurile lor sunt pe deplin consacrate Domnului şi le dau la moarte zilnic într-un mod rezonabil, raţional. Având în vedere aceste timpuri primejdioase, fiecare să-şi pună întrebarea: *Cărei clase îi aparţin eu?*

ATITUDINE CURAJOASĂ — ÎN TRECUT, ÎN PREZENT ŞI ÎN VIITOR

„Întăriţi-vă şi lucraţi, şi Domnul să fie cu cel ce va face binele!” 2 Cronici 19:11.

Este recunoscută o supraveghere divină a afacerilor celor care slujesc pe Dumnezeu, şi o binecuvântare divină poate fi aşteptată în cele din urmă asupra tuturor celor care procedează în mod drept. Toate religiile păgâne, precum şi religia creştină — religia Bibliei — înclină spre a conduce pe adeptul lor să aştepte binecuvântarea divină. Dar nici o altă religie nu prezintă, cum prezintă Biblia, un *Dumnezeu drept.* Nici o altă religie nu este fondată pe principiul Dreptăţii. Acesta este un motiv pentru care Biblia a avut o influenţă puternică în privinţa libertăţii. Oriunde a mers ea, a fost „Libertatea luminând lumea”.

La Creator nu este părtinire — la El nu este deosebire de clasă — nici înaltă nici joasă, nici bogaţi nici săraci, nici nobili nici ţărani. De aceea, când învăţăturile Domnului erau înaintea israeliţilor, ei erau un popor iubitor de libertate. În măsura în care au căzut în idolatrie, ei au pierdut acest spirit.

Biblia aduce spiritul libertăţii

Cu spiritul libertăţii, desigur, va merge spiritul eroismului. Ca atare Biblia este sursa calităţilor vitejeşti ale Bisericii timpurii în împotrivirea lor la persecuţii. Mai târziu, când s-a dat atenţie tradiţiilor umane şi filosofiilor păgâne în locul scrierilor lui Isus, ale apostolilor şi ale profeţilor, spiritul supunerii, spiritul robiei, spiritul fricii, spiritul ignoranţei au biruit proporţional şi au introdus Veacurile Întunecate. Cu influenţa binecuvântată care vine din Cuvântul lui Dumnezeu vedem, din vremea Reformei, spiritul libertăţii mai evident. Oriunde a mers Biblia, a mers şi spiritul libertăţii. Oriunde na mers Biblia, spiritul libertăţii n-a biruit.

Priviţi de asemenea aşa-zisele ţări creştine unde Biblia a fost ignorată — Rusia, Spania, Portugalia şi mari părţi din Franţa, Polonia etc. Oriunde este Biblia, libertatea este tot mai evidentă. Chiar şi acolo unde poporul nu recunoaşte Biblia, spiritul învăţăturilor ei şi-a avut efectul. Există ceva din înţelegerea că toţi sunt dintr-o carne şi un sânge, o frăţie comună. Dumnezeu a creat dintr-un sânge pe toţi oamenii care trăiesc pe faţa întregului Pământ (Fapt. 17:26). Există desigur avantaje în privinţa naşterii, educaţiei etc. Diferitele împrejurări afectează condiţiile. Dar toată omenirea este răspunzătoare faţă de Creator, care este marele Judecător peste toţi. La El trebuie să privim ca la Cel care va da răsplăţi şi pedepse.

Cuprins

Proceduri speciale sub Legământul Legii

Textul nostru dă cuvintele marelui împărat al lui Iuda care a devenit reformator. El a găsit că sub împăraţii anteriori, în obiceiurile poporului se strecuraseră diferite grade de nedreptate. Numind împuterniciţi şi judecători, împăratul Iosafat i-a îndemnat să-şi spună opinia potrivit principiilor dreptăţii. El a spus: „Întăriţi-vă şi lucraţi, şi Domnul să fie cu cel ce va face binele!" Domnul va binecuvânta pe cei care vor fi credincioşi. Domnul va fi cu lucrarea bună pe care o vor face ei, dacă o vor face cu credincioşie.

Trebuie să ne amintim că între Dumnezeu şi poporul Israel a existat un aranjament special. Sub acel aranjament, Domnul urma să-i binecuvânteze în măsura în care ei erau loiali Lui şi principiilor guvernării Sale. Ca atare, nu trebuie să aplicăm fără deosebire aceste cuvinte la alte popoare, dacă unii din alte popoare au încercat vreun fel de reformă. Dumnezeu n-a încercat să lucreze cu alte popoare în vremea aceea. El le-a lăsat să primească o lecţie generală sub propria lor supraveghere.

Textul nostru nu se aplică la popoare astăzi

Dumnezeu a intervenit numai acolo unde ar fi dăunător să îngăduie anumitor popoare să-şi realizeze cursul lor rău mai departe; cum ar fi, de exemplu, în cazul ninivenilor, sodomiţilor şi amaleciţilor. N-am putea spune că putem aplica acest text astăzi, şi că dacă unii oameni buni ar fi în funcţie publică şi ar proceda curajos, şi ar supune toată nedreptatea şi ar ridica dreptatea, Dumnezeu le-ar da succes în lucrare. Dumnezeu nu lucrează cu popoarele deloc.

Toată lucrarea Lui de acum este cu Biserica. Lumea de astăzi face încă aşa cum a făcut întotdeauna, văzând ce poate face pentru sine. După toate probabilităţile, reformatorii de astăzi care ar proceda curajos ar aduce asupra lor mare persecuţie dacă ar încerca să intervină în privinţa multelor vicii înrădăcinate. Avem un exemplu în acest sens astăzi în oraşul New York. Viciul înrădăcinat este greu de tratat. Ocazional lumea produce oameni care tratează astfel de lucruri într-un mod nobil. Există oameni nobili în Biserică şi în afara Bisericii. Dar nu putem spune că Domnul este cu toţi aceştia.

Este o greşeală să spunem că guvernele actuale sunt sub harul lui Dumnezeu. Biblia spune că guvernele de acum sunt sub influenţa Prinţului acestei lumi şi că el are dominaţia în timpul actual. Dar când Mesia Îşi va lua marea putere şi va domni, atunci Satan va fi legat. Atunci toate influenţele rele vor fi aduse sub controlul Împărăţiei Mesianice. De atunci încolo, sfinţii vor lucra curajos în Împărăţia Milenară a lui Mesia şi vor domni cu scopul de a supune păcatul, până când Cristos Îşi va fi îndeplinit lucrarea de a face ca voia lui Dumnezeu să se facă pe Pământ întocmai cum se face în cer.

Biserica va judeca curajos în veacul viitor

Punctul pe care-l observăm este deci că textul nostru s-a aplicat la evrei, fiindcă ei au fost un popor *tipic* al lui Dumnezeu. Împăratul lui Israel a spus aceste cuvinte unora pe care îi numise judecători în ziua sa. Biserica este acum în pregătire pentru lucrarea de judecare în Împărăţie. Domnul ne spune clar că nu trebuie să judecăm înainte de vreme. În Împărăţie vom judeca. Atunci va fi ocupaţia noastră să judecăm. Atunci ni se va cere să facem o judecată dreaptă şi curajoasă, în deplin acord cu instrucţiunile Domnului.

După cum spune apostolul Pavel: „Nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea?" (1 Cor. 6:2). Noi ştim *aceasta*. Experienţele de acum ne pregătesc să judecăm lumea mai târziu, ca să o putem face cu succes, curajos, ridicând pe toţi din omenire care vor *vrea,* la standardul glorios al perfecţiunii. Toţi răufăcătorii

Cuprins

vor fi îndepărtaţi. Atunci fiecare genunchi se va pleca şi fiecare limbă va mărturisi, spre slava Tatălui şi a Fiului.

Biserica judecă acum în anumite privinţe

Scripturile ne instruiesc că Biserica trebuie să judece acum pe membrii ei în anumite privinţe. Noi nu trebuie să ne judecăm *inima* unul altuia. Dimpotrivă, trebuie să acceptăm starea inimii după cuvânt. Dar trebuie să ne judecăm unul altuia *purtarea.* Dacă unul ar trăi imoral, ar fi datoria Bisericii să-l examineze în privinţa imoralităţii purtării sale. Apostolul întreabă: De ce să mergeţi la tribunal cu fraţii în faţa necredincioşilor? Dacă nu sunteţi pregătiţi să vă judecaţi pe voi în lucruri mici, cum veţi fi pregătiţi să judecaţi în lucrurile mari?

În judecarea noastră trebuie să ne amintim liniile în care Domnul vrea să judecăm. Domnul va fi cu cei buni, putem fi siguri de acest fapt. Dar trebuie să procedăm blând, cu afecţiune. „În ce priveşte dragostea frăţească, fiţi plini de afecţiune unii pentru alţii." În relaţiile noastre unul cu altul, în măsura în care punem linii de judecată grele, inflexibile, în acea măsură fixăm indicatorul judecăţii Domnului pentru noi. „Căci cu ce judecată judecaţi, veţi fi judecaţi." Cu ce îngăduinţă le măsurăm altora, Domnul ne va judeca pe noi. Trebuie să fim compătimitori faţă de alţii şi să ne amintim că toţi au nevoie de milă şi iertare, întocmai cum sperăm să le avem pe acestea pentru noi înşine.

Oricine are o datorie de împlinit, să nu se teamă, ci să fie curajos; şi dacă împlinim sarcini neplăcute care sunt necesare, să le facem într-un mod blând, atât drept cât şi iubitor. Să nu ne fie frică de om, ci mai degrabă de Domnul, şi să fim concentraţi spre a-I plăcea Lui.

DISCUŢII FOLOSITOARE LA MASĂ

5 Aprilie - Luca 14:7-24

„Căci oricine se înalţă va fi smerit; şi cine se smereşte va fi înălţat." Versetul 11

Un număr considerabil de creştini avansaţi, studenţi ai Bibliei, au adoptat de curând, într-un mod neformal, obiceiul de a avea discuţii din Biblie în timpul mesei. Cunoaştem multe persoane care le consideră profitabile. A ne împărtăşi din hrana spirituală în acelaşi timp în care ne-o însuşim pe cea naturală este un lucru foarte potrivit; a ne înălţa mintea de la lucrurile lumii spre analizarea celor cereşti este avantajos în toate modurile. Vedem că acesta a fost obiceiul lui Isus.

Lecţia de astăzi ni-L prezintă pe învăţătorul ca oaspete la masa unui fariseu de vază, vorbind într-o manieră care nu ar fi potrivită pentru nimeni altcineva decât pentru El. Într-o pildă i-a criticat pe oaspeţii adunaţi fiindcă a observat că aceştia şi-au ales în mod egoist locurile principale, de cinste, şi fiindcă a dorit ca ei să vadă că acest spirit egoist avea legătură cu zidirea caracterului lor şi cu potrivirea sau nepotrivirea lor pentru onorurile Împărăţiei la care sperau.

Când ar fi invitaţi la o ceremonie publică, ei ar trebui cu umilinţă să ia locurile foarte modeste, care nu ies în evidenţă, neştiind câţi musafiri ar putea fi mai vrednici decât ei în aprecierea gazdei. Atunci, dacă gazda i-ar observa într-un loc foarte umil şi dacă ar dori, i-ar putea ruga să vină în faţă să ocupe un loc mai important. În felul acesta ar fi onoraţi şi onoarea ar ajunge la ei într-un mod potrivit;

Cuprins

pe când, dacă vor ocupa neinvitaţi un loc însemnat, vor risca să nu-i placă gazdei sau să fie rugaţi să ocupe un loc mai puţin însemnat, locul mai de cinste fiind dat unuia considerat mai vrednic; şi astfel ar fi într-o măsură ruşinaţi.

Învăţătorul a declarat că acest principiu era acceptat de El şi de Tatăl; şi anume, că „oricine se înalţă va fi smerit; şi cine se smereşte va fi înălţat". Apostolii au prezentat aceeaşi afirmaţie spunând: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriţi"; „Smeriţi-vă deci sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la timpul potrivit, El să vă înalţe". Iac. 4:6; 1 Pet. 5:6.

Ideea este că Domnul nu S-ar putea bizui pe cei egoişti, pe cei mândri în spirit, ca să ocupe o poziţie înaltă. Cu un astfel de spirit, ei şi-ar putea dăuna lor înşişi şi cauzei Lui. Dimpotrivă, El îi va căuta pe cei care au o minte umilă şi care n-ar fi lezaţi de înălţare, nici n-ar fi în pericolul de a se abate în lucrarea viitoare la care sunt chemaţi toţi cei din clasa Împărăţiei.

Îndreptându-Se către gazda Sa, Isus i-a făcut un fel de compliment spunând: „Când dai un prânz sau o cină, să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe fraţii tăi, nici pe rudele tale, nici pe vecinii bogaţi, ca nu cumva să te invite şi ei, la rândul lor, pe tine, şi să iei astfel o răsplată pentru ce-ai făcut. Ci, când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe şchiopi, pe orbi. Şi va fi ferice de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ţi răsplătească; dar ţi se va răsplăti la învierea celor drepţi."

Invitându-L pe Isus şi probabil pe ucenicii Săi la cină, fariseul făcuse ceva tocmai de felul acesta. El ştia bine că ei erau săraci şi că nu vor putea să Îl invite la rândul lor. Cuvintele Învăţătorului probabil că erau încurajatoare. În orice caz, ele stabilesc un principiu mare, care ar trebui să fie recunoscut de toţi, atât de bogaţi cât şi de săraci. Dacă primim în viaţa de acum răsplata pentru fapte bune, cum vom primi ceva în viitor?

De aceea, să urmăm instrucţiunea Învăţătorului şi să căutăm să fim amabili cu cei care nu pot să ne răsplătească favoarea, asiguraţi că Dumnezeu va aprecia astfel de lucruri făcute din milă, din neprihănire, şi ne va da o răsplată cuvenită. Nu înţelegem că Învăţătorul a intenţionat să spună că ar fi greşit să ne invităm prietenii, vecinii sau rudele care ar putea să ne invite şi ele la rândul lor, ci că nu trebuie să gândim că procedând în felul acesta ne strângem o comoară în cer.

În zilele lui Isus exista un motiv mai mare decât acum de a-i chema pe săraci, infirmi şi schilozi. În zilele noastre, prin consens general, oamenii civilizaţi recunosc o datorie faţă de cei săraci, infirmi, schilozi şi orbi. Li se dau case din fondurile publice, din impozite. Oricine dă cu un spirit potrivit pentru susţinerea săracilor, face un lucru care în ochii lui Dumnezeu este meritoriu; dar oricine plăteşte astfel de impozite numai din obligaţie, fără apreciere, nu va merita nici o cinste. Totuşi, toate aceste instituţii ar trebui să fie conduse în aşa fel încât să permită confort rezonabil şi să fie destul de bune pentru noi şi pentru rudele noastre, în cazul în care noi sau ele am fi nevoiaşi.

În astfel de condiţii ar fi aproape greşit a nu coopera în aceste prevederi, a refuza astfel de prevederi şi a aştepta un sprijin personal din partea prietenilor sau rudelor, la un preţ mai mare decât impozitele pe care le plătesc. Totul în Cuvântul lui Dumnezeu pare să înveţe în primul rând spiritul dreptăţii, şi apoi spiritul iubirii, blândeţii şi compătimirii peste dreptate. Dar trebuie să fie benevol, nu impus, şi un indiciu al măsurii de Spirit sfânt pe care-l avem.

Cuprins

Marele ospăţ al lui Dumnezeu

O persoană aflată la cină, după ce a auzit comentariile lui Isus, a remarcat că ar fi un lucru binecuvântat să participi la marele Ospăţ cu care va fi inaugurată Împărăţia lui Dumnezeu. Isus Sa folosit de această remarcă şi a ţinut altă predică printr-o pildă. Ca de obicei, predica-pildă era despre Împărăţia lui Dumnezeu:

Un om a dat o cină mare şi a poftit mulţi oaspeţi. Când a sosit timpul cinei, a trimis pe servitorii săi să-i informeze spunând: „Veniţi, căci iată că toate sunt gata". Dar aceştia în consens au început să se scuze. Unul a zis: Am cumpărat un ogor; trebuie să mă duc să-l văd; rogu-te să mă ierţi. Altul a zis: Am cumpărat cinci perechi de boi şi trebuie să-i încerc; iartă-mă, te rog. Altul a zis: M-am însurat de curând; de aceea nu pot veni. Când s-a întors servitorul şi a spus experienţa sa, stăpânul casei sa aprins de mânie şi i-a zis servitorului: Du-te degrabă în pieţele şi uliţele cetăţii şi adu aici pe cei săraci, schilozi, orbi şi şchiopi.

Înţelesul acestei pilde nu este greu de găsit. Dumnezeu a pregătit într-adevăr un mare ospăţ. Cu mult timp înainte a trimis vorbă naţiunii lui Israel că la timpul cuvenit li se va deschide aşa o mare binecuvântare — privilegiul de a deveni membri ai Împărăţiei lui Dumnezeu — părtaşi la ea împreună cu Mesia. Dar când a venit Isus şi când a sosit timpul ca Ospăţul să fie servit, cei care fuseseră poftiţi au fost neglijenţi.

Isus şi ucenicii Săi umblaseră deja de un anumit timp declarând că Împărăţia cerului era aproape, şi că toţi cei care credeau trebuiau să se grăbească să se asocieze cu ea — să vină la ospăţ — să primească o parte din binecuvântare. Însă cei invitaţi erau sătui, acaparatori, iubitori de bani. Când au auzit Mesajul Împărăţiei au răspuns: Suntem prea ocupaţi cu perspectivele lumeşti. În felul acesta au desconsiderat invitaţia lui Dumnezeu, făcută lor prin Isus şi prin apostoli.

Cei care au fost invitaţi în mod special au fost cei care au susţinut în mod special că erau un „popor sfânt" — fariseii şi învăţătorii Legii. În pildă, refuzul celor care au fost invitaţi iniţial a dus la trimiterea invitaţiei către alţii, în pieţele şi uliţele cetăţii. Aceasta însemna că Evanghelia a fost vestită săracilor. Vameşii şi păcătoşii au fost primiţi de Domnul nostru, li s-a vorbit despre Împărăţie şi au fost invitaţi să lase toate practicile lor păcătoase şi dăunătoare, să accepte iertarea păcatelor, să intre şi să participe ca moştenitori ai făgăduinţei lui Dumnezeu de comoştenire cu Isus Cristos, Răscumpărătorul lor.

Aproape toată propovăduirea lui Isus şi a ucenicilor Săi, până la Cincizecime şi după aceea, a fost pentru cei săraci din Israel — pentru vameşi şi păcătoşi. Acuzaţia adusă împotriva Domnului nostru de către fariseii care L-au respins a fost aceea că i-a primit pe păcătoşi şi a mâncat împreună cu ei.

Marele ospăţ reprezintă binecuvântări bogate

Marele Ospăţ din pildă reprezintă în mod figurat bogatele binecuvântări ale providenţei lui Dumnezeu pentru Biserică — cunoaşterea Adevărului, îndreptăţirea din păcat, conceperea de Spirit sfânt, privilegiul de a-şi însuşi făgăduinţele nespus de mari şi scumpe ale Cuvântului lui Dumnezeu. Toate acestea sunt Ospăţul pe care Domnul nostru l-a întins timp de o mie opt sute de ani şi la care a invitat sau a chemat pe anumiţi indivizi. Mai întâi i-a invitat pe farisei, „luminile religioase", reprezentanţii lui Moise, iar apoi pe cei săraci, păcătoşi, slabi, pe cei proscrişi din Israel, clasa fiului risipitor.

Cuprins

Unii din această clasă din urmă au venit, dar nu suficienţi pentru a completa locurile prevăzute. Cu alte cuvinte, nu destui dintre evrei au fost „israeliţi cu adevărat”, acceptabili pentru Dumnezeu, ca să completeze numărul preorânduit al Bisericii alese. De aceea Stăpânul a trimis pe servitorii Săi a treia oară, spunându-le să meargă în afara cetăţii, la drumuri şi la răspântii, şi să-i îndemne pe oameni să intre ca să se umple Casa — să nu rămână nici un loc liber.

a mers de-a lungul şi de-a latul drumurilor şi răspântiilor chemând, invitând, atrăgându-i pe cei care au avut urechi de auzit şi inimi sensibile. În întregime, ei nu vor fi o mulţime mare. În întregime, ei nu vor reprezenta foarte multe din Luminile acestei lumi. Apostolul scrie: „Priviţi la chemarea voastră, fraţilor: printre voi nu sunt mulţi înţelepţi în felul lumii, nici mulţi puternici, nici mulţi de neam ales”, ci Dumnezeu a ales în principal „pe cei care sunt săraci faţă de lume ... bogaţi în credinţă” ca să fie moştenitori ai Împărăţiei. 1 Cor. 1:26, 27; Iac. 2:5.

În cele din urmă toţi cei pe care i-a avut în vedere Marele Gospodar vor fi fost chemaţi, acceptaţi şi găsiţi vrednici prin Cristos să aibă un loc la masă — să fie părtaşi la marele Ospăţ. Va fi un Ospăţ de Nuntă în cinstea căsătoriei Mielului, după ce Mireasa Lui s-a pregătit (Apoc. 19:7-9). Suntem asiguraţi că la acest ospăţ va fi încă o clasă, cei care n-au fost vrednici să fie din clasa Miresei. Aceştia pot fi numiţi figurativ însoţitoarele Miresei; clasa Marii Mulţimi; căci după relatarea adunării Miresei avem mesajul Domnului către aceştia eliberaţi ulterior din Babilon: „Ferice de cei chemaţi la ospăţul nunţii Mielului!”

Vă puteţi imagina onorurile şi bucuriile acelui mare banchet! Mireasma lucrurilor bune viitoare ajunge deja la noi în anticameră, înainte de a intra în sala de banchet. Aceste miresme vin la noi prin făgăduinţele nespus de mari şi scumpe ale Cuvântului lui Dumnezeu, care ne asigură de credincioşia Lui şi de pregătirea lucrurilor „pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit”, dar pe care „le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” mai presus de orice.

Cei care au fost invitaţi iniţial nu vor gusta din acea cină, deşi, mulţumim lui Dumnezeu, prevederea divină a aranjat un alt banchet, care prin Împărăţie va fi întins pentru toate naţiunile, neamurile, limbile şi popoarele — „un ospăţ de lucruri grase”. Isa. 25:6-8.

ISUS ÎNSUŞI S-A APROPIAT”

12 Aprilie - Luca 24:13-35

„Hristos a murit! Ba mai mult, El a şi înviat.” Rom. 8:34.

Astăzi vom studia una din cele mai izbitoare arătări ale lui Isus ucenicilor Săi după înviere. Dimineaţa devreme în ziua învierii Sale, El S-a arătat femeilor care veniseră cu mirodenii să-I îmbălsămeze trupul. Ele au comunicat sfântului Petru şi sfântului Ioan că Domnul fusese cu ele. Aceşti doi apostoli foarte energici s-au luat la întrecere să ajungă la mormânt în grabă. Dar au văzut doar mormântul gol.

Ucenicii lui Isus au fost uluiţi, nedumeriţi. Deşi le spusese că va fi răstignit şi că va învia din morţi a treia zi, ei nu înţeleseseră învăţătura. Chiar şi după ce au auzit despre învierea Lui, se pare că numai anevoios au făcut legătura cu ceea ce le spusese mai înainte.

Cuprins

După-masă, doi dintre ei mergeau spre casă discutând dezamăgirea lor în legătură cu Isus — cum în loc să devină un mare împărat fusese răstignit şi speranţele lor de a fi asociaţi cu El în demnitate şi onoare se spulberaseră. Isus Se dovedise înşelător, spre satisfacţia conducătorilor lor. Faptul că fusese răstignit părea să stabilească chestiunea că nu putea să fie Mesia, aşa cum declarase El şi cum crezuseră ei.

Nu se poate presupune că Isus este încă tot de carne

În timp ce ei discutau astfel, Isus i-a ajuns din urmă. Ei nu l-au cunoscut, din cauza schimbării învierii Sale. Apostolul Petru ne spune că El a fost „omorât în trup, dar făcut viu în duh". Înţelegem aceasta în lumina explicaţiei date în legătură cu învierea Bisericii. Apostolul Pavel spune: „Este semănat în necinste şi învie în slavă; este semănat în slăbiciune şi învie în putere; este semănat trup natural şi învie trup duhovnicesc" (1 Cor. 15:42-44). Şi, desigur, dacă Biserica va avea o astfel de schimbare a învierii pentru a fi ca Domnul ei, El trebuie să fi avut chiar o astfel de schimbare.

Aceeaşi idee este dată iarăşi prin declaraţia apostolului Pavel: „Toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipeală din ochi", căci „nu pot carnea şi sângele să moştenească Împărăţia lui Dumnezeu". Schimbarea pe care o va avea Biserica pentru a fi potrivită pentru Împărăţia lui Dumnezeu este aceeaşi schimbare pe care a avut-o Isus când a fost înviat dintre cei morţi, un Spirit dătător de viaţă — nemaifiind om.

Titlul Domnului nostru, „Fiul Omului", încă Îi aparţine, întocmai cum încă Îi aparţine şi titlul „Cuvântul lui Dumnezeu", Logosul. Când Logosul a fost făcut trup, identitatea Sa nu s-a pierdut. În privinţa experienţelor umane ale Domnului nostru citim: „Mi-ai pregătit un trup" — pentru suferinţa morţii (Evr. 10:5-10). Când a împlinit acel scop, nu a mai avut nevoie de natura umană, ci aşa cum le spusese mai dinainte ucenicilor Săi, S-a înălţat unde fusese înainte — pe plan spiritual, la natura spirituală, iar mai târziu, chiar în cer.

A presupune că Isus este fiinţă de carne în Cer, purtând rănile şi cicatricele toată eternitatea şi fiind înconjurat de fiinţe spirituale pe un plan mai înalt decât cel uman, înseamnă a presupune că de fapt Tatăl nu L-a înălţat iarăşi la gloria pe care a avut-o cu Dumnezeu înainte de a fi lumea (Ioan 17:5), şi acest lucru nu poate fi presupus. Prin urmare, trebuie să avem în minte că Scripturile, care arată că Tatăl L-a înălţat mult pe Răscumpărătorul, nu numai restabilindu-L pe planul fiinţei spirituale, mai presus decât cel uman, ci şi L-a înălţat „mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, ... şi de orice nume care se poate numi". Filip. 2:9-11; Efes. 1:20-23.

Isus „S-a prezentat"

Sf. Luca declară că Isus S-a prezentat viu după învierea Sa (Fapt.1:3). Mai spune despre El că Sa arătat. Naraţiunea arată că ambii termeni sunt justificaţi de fapte. El S-a arătat şi a dispărut. S-a prezentat unora şi nu altora, şi în mai multe feluri a arătat faptul că o mare schimbare avusese loc cu El după cele trei zile. S-a arătat şi S-a prezentat nu numai în diferite forme, în diferite corpuri, deosebite unele de altele, ci şi în diferite veşminte. Apoi, de asemenea, când El dispărea brusc, dispăreau şi veşmintele.

Când spunem că Isus, o Fiinţă spirituală, Sa materializat, nu trebuie să înţelegem că suntem de acord în vreun fel cu clasa numită spiritişti, care produc materializări ale morţilor. Dacă dorim o ilustraţie, să mergem înapoi la relatarea biblică despre felul în care Isus, când a fost Logosul — înainte de a I se fi schimbat natura de la spirituală la umană — i S-a arătat lui Avraam însoţit de doi îngeri.

Cuprins

Citim că Domnul şi doi îngeri au mâncat şi au vorbit cu Avraam, care nu-i cunoştea, dar „a găzduit, fără să ştie, pe îngeri”, până când, în cele din urmă, li s-a dezvăluit identitatea.

Întocmai cum a fost cu cei doi ucenici în drum spre Emaus: Străinul care i-a ajuns din urmă ia întrebat compătimitor: De ce arătaţi şi vorbiţi aşa de trist? Ei şi-au deschis inimile în faţa Lui, uimiţi că El nu ştia. I-au spus despre Isus Nazarineanul, un Profet puternic în fapte şi în cuvinte înaintea lui Dumnezeu şi a întregului popor; şi ei I-au explicat cum preoţii cei mai de seamă şi conducătorii L-au predat şi L-au răstignit. I-au explicat că dezamăgirea lor era dublă, nu numai prin aceea că pierduseră un Prieten, ci şi că speranţa lor că El era Mesia care să răscumpere pe Israel fusese zdrobită. Ei au continuat să-I spună despre evenimentele chiar din acea dimineaţă — că unele dintre femeile lor găsiseră mormântul gol şi văzuseră îngeri, care au spus că El era viu etc.

Aceasta I-a dat lui Isus ocazia pe care o căuta — să le explice ucenicilor Săi în linişte, fără emoţii, că experienţele pe care le avuseseră erau parte din Planul Divin. El le-a spus: „O, nepricepuţi şi zăbavnici cu inima ca să credeţi tot ce au spus prorocii!” El a declarat că era necesar să sufere astfel pentru a intra în slava Sa, că fără astfel de suferinţă nu putea niciodată fi Împăratul Slavei, cu putere de a binecuvânta şi a restabili omenirea, curând. Fapt. 3:19-21.

Apoi El a început să le arate din scrierile lui Moise şi a tuturor profeţilor ce prezisese Dumnezeu în privinţa experienţelor lui Mesia. Probabil că le-a amintit cum Isaac fusese oferit de jertfă de către Avraam, explicându-le că Avraam a simbolizat pe Tatăl ceresc, iar Isaac pe Sine Însuşi; şi că jertfa, chiar dacă n-a fost făcută până la capăt, a reprezentat moartea Sa aşa cum a avut loc, viaţa ulterioară a lui Isaac reprezentând învierea lui Isus pentru a fi cu Tatăl Său din nou.

Fără îndoială că le-a spus despre stânca lovită, din care a ţâşnit apă, că acea stâncă L-a reprezentat pe El, care trebuia să fie lovit pentru a da lumii care moare Apa Vieţii. Fără îndoială le-a spus cum Moise a înălţat şarpele în pustie, şi le-a explicat că şarpele reprezenta păcatul; şi că El, fiind răstignit, a fost făcut să ia locul păcătosului, pentru ca păcătosul, prin credinţă, să poată fi făcut drept în ochii lui Dumnezeu prin jertfa Răscumpărătorului.

Fără îndoială le-a explicat jertfa din Ziua Ispăşirii, în care viţelul, care a murit, Îl reprezenta pe El în carne, şi în care, marele preot, care era viu şi care intra în Sfânta Sfintelor şi stropea cu sânge pentru iertarea poporului, de asemenea Îl reprezenta pe El, Fiinţă spirituală, care după înviere va merge în cer şi în cele din urmă va oferi deplina ispăşire pentru păcat în folosul lumii, şi va veni iarăşi, la a Doua Sa Venire, ca să binecuvânteze pe aceia pentru care a murit.

Le „deschidea Scripturile”

Fără îndoială că El le-a explicat în privinţa mielului de paşti — că Îl simboliza pe El Însuşi, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. Putem presupune că El a continuat cu Psalmii, Isaia şi alţi profeţi, explicând toate pasajele profetice referitoare la suferinţele lui Cristos şi la gloria care va urma. Nu este de mirare că acei ucenici au declarat apoi că le ardea inima în ei în timp ce le deschidea Scripturile!

Aşa cum ucenicii timpurii au fost împrospătaţi cu Mesajul harului lui Dumnezeu şi cu împlinirea făgăduinţelor Sale, la fel va fi cu toţi urmaşii lui Isus. Domnul a declarat profetic: „Poporul Meu piere din lipsă de cunoaştere”. Evident, nu poate fi decât o viaţă şi o experienţă creştină nedezvoltate dacă Cuvântul lui Dumnezeu nu este înţeles şi asimilat. De aceea avem îndemnurile lui Isus şi ale apostolilor că poporul lui Dumnezeu trebuie să crească în har şi în cunoştinţă, trebuie să

Cuprins

cerceteze Scripturile etc. Cei care sunt reci şi indiferenţi să se alăture celor care sunt deprimaţi şi descurajaţi, venind la Învăţătorul după „hrană la timp cuvenit”. Aceştia în mod sigur nu vor fi respinşi cu mâna goală de către Cel care a spus: „Căutaţi şi veţi găsi; bateţi şi vi se va deschide”. Şi în măsura în care-şi vor găsi inimile arzând în ei, dându-şi seama de împlinirea făgăduinţelor lui Dumnezeu în trecut, în acea măsură vor dezvolta credinţă în împlinirea acelor făgăduinţe care se referă la viitor.

Isus li S-ar fi putut arăta ucenicilor altfel decât a făcut-o. În loc de a li Se arăta ca grădinar şi călător etc., în diferite forme, şi apoi a dispărea după comunicarea cu ucenicii Săi, El ar fi putut să facă aşa cum a făcut cu Saul din Tars, ultimul căruia i S-a arătat. După cum citim: „După ei toţi, ca unuia născut înainte de vreme în subsol, mi S-a arătat şi mie” (1 Cor. 15:8). Cei concepuţi de Spiritul sfânt acum, se vor naşte din Spirit la înviere. Atunci ei vor fi fiinţe spirituale, ca Răscumpărătorul, Îl vor vedea aşa cum este şi Îi vor împărtăşi slava. Acela va fi timpul potrivit pentru toţi urmaşii Săi să-L vadă aşa cum este, nu cum a fost. 1 Ioan 3:2.

Dar Saul din Tars L-a văzut astfel ca o Fiinţă spirituală, „a cărei strălucire întrecea pe cea a soarelui” la amiază — L-a văzut înainte de timp. Efectul a fost dezastruos pentru ochii lui şi s-a cerut o minune pentru a-şi recăpăta vederea. Chiar şi atunci, se pare că un anumit neajuns a fost permis să-i fie un spin în carne până în ziua morţii, ca o amintire a îndurării lui Dumnezeu faţă de el şi ca să-l ţină umilit în legătură cu misiunea sa plină de putere. 2 Cor. 12:7

„L-au recunoscut, dar El S-a făcut nevăzut”

Când călătorii au ajuns la Emaus, Isus, după ce ei au insistat, le-a acceptat ospitalitatea. Avem toate motivele să presupunem că dacă n-ar fi insistat, El nu S-ar fi oprit; căci „S-a făcut ca şi cum ar merge mai departe”. Şi aşa este încă; El nu li se impune ucenicilor Săi. Mai degrabă ne încurajează să recunoaştem nevoia noastră de El şi să cerem ca să căpătăm, pentru ca bucuria noastră să fie deplină. Aşa a fost şi cu acei fraţi la Emaus. Ei au apreciat ce au învăţat. „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta.” Dacă le-a dat atâta bucurie spirituală, ei sau bucurat să-I arate orice amabilitate posibilă; şi poate că aceasta putea da şi alte ocazii de conversaţie.

Aşa a fost. Când s-au aşezat la cină, oaspetele lor a adoptat ceva din felul de a Se purta al lui Isus; şi felul în care a cerut binecuvântarea asupra hranei le-a amintit, evident, de Isus. Ochii înţelegerii lor au început să se deschidă. Imediat şi-au dat seama că nimeni în afară de Învăţătorul lor n-ar fi putut să le ţină o lecţie ca aceea de care s-au bucurat în călătorie. Şi astfel împlinindu-Şi scopul materializării, S-a făcut nevăzut imediat dinaintea lor — cu îmbrăcăminte cu tot — instantaneu.

Bucuria lor a fost prea mare ca să le permită să doarmă. Trebuiau să se grăbească să ducă veştile celorlalţi ucenici. Aşa că s-au întors la Ierusalim şi acolo i-au găsit pe ceilalţi bucurându-se de faptul că Domnul i Se arătase lui Simon Petru. Apoi cei doi au spus povestea experienţei lor; şi credinţa, speranţa şi bucuria au început să crească în inimile lor.

Cine nu poate vedea că felul de arătare a Domnului după înviere a fost în orice privinţă cel mai bun! Dacă li S-ar fi arătat multora sau tuturor cum i S-a arătat lui Saul din Tars mai târziu, ei ar fi fost dezorientaţi, şocaţi. N-ar fi putut atât de bine să identifice „strălucirea care o întrecea pe cea a soarelui” la miezul zilei, cu Învăţătorul lor, Isus. Chiar dacă o voce din cer declarase faptul învierii Sale, Isus n-ar fi avut aceeaşi ocazie să explice minţii lor profeţiile; iar ei perturbaţi şi emoţionaţi, n-ar fi putut să primească instrucţiunea atât de bine.

Cuprins

Trebuie amintit că din mai puţin de zece arătări în timpul celor patruzeci de zile între învierea Domnului şi înălţare, S-a arătat numai de două ori într-o formă asemănătoare cu cea pe care o văzuseră ei şi care purta semnele răstignirii; şi că în ambele ocazii S-a arătat în timp ce uşile erau închise şi apoi S-a făcut nevăzut în timp ce uşile erau tot închise, pentru ca urmaşii Săi să poată învăţa o lecţie dublă:

(1) Că El nu mai era mort, ci viu, înviat;

(2) Că El nu mai era carne, ci Spirit — „Căci Domnul este Duhul".

IMPORTANŢA OBŢINERII ECHILIBRULUI MINŢII

„Tot ce faceţi să fie făcut cu dragoste." 1 Cor. 16:14. - Diaglott

Dumnezeu este însăşi personificarea compătimirii şi a iubirii. După cum declară Scripturile: „Dumnezeu *este* dragoste". Şi toţi cei care vor fi copii ai lui Dumnezeu, dezvoltaţi în asemănarea Lui, vor fi copii *iubitori.* Cum spune sf. Ioan: „Cine rămâne în *dragoste* rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne în el" (1 Ioan 4:16). În măsura în care dezvoltăm putere de caracter ca Noi Creaturi, această calitate a iubirii creşte. Pe lângă aceasta, noi ar trebui să constatăm şi că judecata noastră devine mai corectă. Cei care sunt dezvoltaţi în Spiritul Domnului au o judecată mai bună decât au avut înainte. Cu trecerea zilelor, ei ştiu mai bine să compătimească cu lumea; cum să procedeze cu omenirea; primesc tot mai mult din înţelepciunea care vine de sus.

Pregătirea atentă pentru Împărăţie este necesară

Înainte chiar de a deveni creştini, poate balanţa echilibrului nostru s-a înclinat într-o parte sau alta — poate n-am ştiut cum să procedăm cum se cuvine cu familia sau cu prietenii noştri. Din amabilitate şi simpatie poate am fost înclinaţi să le dăm bani, sau să cedăm dorinţelor lor într-un mod care le-a fost dăunător; sau poate am fost prea severi şi neîngăduitori. Dar pe măsură ce creştem în spiritul minţii sănătoase, învăţăm mai bine cum să procedăm cu alţii, aşa încât să fim în armonie cu voinţa divină, cu Spiritul divin.

Când vom fi avut experienţa schimbării noastre şi vom fi devenit ca Răscumpărătorul nostru, toate puterile noastre vor fi perfecte. Iubirea noastră, concepţia noastră despre dreptate, şi de asemenea concepţia noastră despre modul în care să procedăm cu alţii, vor fi atunci perfecte. Oricine nu dezvoltă acest caracter de iubire, milă, dreptate etc., va fi nepregătit pentru lucrarea Împărăţiei.

Veacul viitor va fi un timp de purificare, de curăţare pentru lume; şi aceia din poporul Domnului care nu au acum caracter destul ca să dea loviturile necesare nu sunt vrednici de o poziţie în care va trebui exercitată autoritatea. Pe de altă parte, cei care vor da prea multe lovituri nu vor fi potriviţi să lucreze cu omenirea. De aceea, toţi avem nevoie de acest echilibru al minţii ca să fim gata pentru lucrarea Veacului viitor.

Ocaziile potrivite şi nepotrivite de mânie

Ajungând să vedem că toată rasa lui Adam este decăzută — unii mai mult, alţii mai puţin — noi dezvoltăm o simpatie largă pentru omenire. Devenim compătimitori. Dorim să-i ridicăm din degradare.

Cuprins

Ne-ar plăcea să-i ajutăm cât ne permit ocaziile. Ca atare, suntem departe de a dori să răspundem cu rău la rău. Dorim să fim făcători de pace pe cât este posibil. De aceea, dacă nu ar fi o nedreptate să ne *reţinem* de a vorbi aspru, ar trebui să fim atenţi la cuvintele noastre, ca ele să fie blânde şi iubitoare. Totuşi, chiar dacă cuvintele noastre n-ar fi mânioase, sunt împrejurări când cuvintele aspre ar putea fi folositoare, dar chiar şi acestea trebuie să fie temperate de iubire; temperate de spiritul Învăţătorului.

„Mâniaţi-vă şi nu păcătuiţi”

Este o deosebire între mânia care ar fi indignare dreaptă şi mânia care ar fi neiubitoare, aspră, nedreaptă. Ştim că Dumnezeu este mânios pe cei răi, fiindcă aşa ne spun Scripturile (Ps. 7:11). Aceasta ne arată că mânia în sine nu implică în mod necesar o stare păcătoasă; căci Dumnezeu nu are păcat şi El Se judecă pe Sine după aceleaşi reguli după care judecă şi pe creaturile Sale. De aceea mânia în sine nu este păcat.

În cazul lui Dumnezeu nu este pericol ca El să facă o greşeală şi să fie mânios pe ce este drept sau să aprobe ce este greşit, sau să fie îngăduitor cu ce este greşit şi astfel să Se opună la ceea ce este drept. Cunoştinţa Sa este perfectă, de aceea conduita Sa este perfectă. În cazul nostru însă, dacă simţim că mânia este potrivită pentru noi, să judecăm bine. După cum spune apostolul Pavel: „Mâniaţi-vă şi nu păcătuiţi”. Efes. 4:26.

Într-un caz în care o persoană nevinovată suferă nedreptate şi noi avem cunoştinţă deplină despre acea chestiune, atunci ar fi datoria noastră să manifestăm mânie, indignare dreaptă. Ar fi potrivit să manifestăm un anumit grad de mânie chiar şi dacă am vedea un animal tratat rău. Dacă am vedea că principiile dreptăţii sunt încălcate, ar putea fi necesar să manifestăm ceva mânie, ceva indignare.

Dar aceste cazuri ar fi probabil foarte rare, fiindcă adesea situaţia n-ar fi o chestiune care să ne privească pe noi. După cum remarcă sf. Petru, nici unul dintre noi să nu sufere ca amestecător în treburile altora. 1 Petru 4:15.

Dacă vedem un părinte făcându-i copilului său ceva ce nu este drept, noi să nu ne amestecăm decât dacă viaţa copilului este în pericol. Dacă este numai un caz de a-i trage o palmă sau a-l lovi cu nuiaua, noi să nu ne amestecăm. Nu este treaba noastră. În calitate de copii ai Domnului, ambasadori ai Împăratului cerurilor, să căutăm tot mai mult să exercităm spiritul unei minţi sănătoase, spiritul iubirii şi al raţiunii.

„NIMIC DIN CE AM NU SPUN CĂ ESTE AL MEU”

„Domnul a dat şi Domnul a luat; binecuvântat să fie Numele Domnului.” Iov 1:21.

Tot ce avem trebuie privit ca un dar de la Dumnezeu, fie că este mult, fie că este puţin. Darul lui Dumnezeu pentru primii noştri părinţi a fost foarte generos — perfecţiunea vieţii. Ei au fost făcuţi în chipul şi asemănarea lui Dumnezeu în carne — numai „cu puţin mai prejos decât îngerii”. Din pricina neascultării, această perfecţiune a fost pierdută. Ascultarea a fost condiţia pe baza căreia lui Adam i-a fost permis să rămână în Grădina Edenului. Dacă era ascultător putea trăi şi să se bucure de ea, putea umple pământul cu urmaşi şi treptat să aducă toată lumea la starea binecuvântată pe care el însuşi o avea în Grădină.

Cuprins

Când Adam a păcătuit, Dumnezeu l-a respins de la poziţia de fiu. După aceea nimeni n-a fost numit fiu al lui Dumnezeu până când a venit Isus. Şi de la Isus nimeni n-a fost numit fiu al lui Dumnezeu, cu excepţia celor care au venit la Dumnezeu prin Isus şi au fost acceptaţi de El. Adam a fost izgonit din căminul său Eden tocmai cu scopul de a aduce asupra lui pedeapsa păcatului — moartea. Îngerul Domnului l-a scos afară. Ne amintim expresia lui Dumnezeu despre aceasta: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit" (Gen. 2:17). Procesul morţii a început imediat şi a continuat până s-a completat după o perioadă de 930 de ani.

Pentru că pedeapsa păcatului a fost *moartea*, din mila Sa, Dumnezeu a îngăduit primilor noştri părinţi să mai trăiască după neascultare. Deşi El a impus o pedeapsă asupra rasei noastre când i-a scos pe Adam şi pe Eva din Eden, totuşi de acel blestem a fost legată o binecuvântare. Când Dumnezeu i-a scos afară din Grădină, a spus: „Blestemat este acum pământul *din cauza ta* ... spini şi pălămidă să-ţi dea ... . În sudoarea feţei tale să-ţi mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce". Acesta a fost *blestemul.* Ei urmau să moară prin procese treptate.

Toate binecuvântările noastre sunt prin mila lui Dumnezeu

Adam şi Eva puteau face tot ce le stătea în putere ca să-şi prelungească viaţa, dar n-a fost posibil ca ei să trăiască până la completarea miei de ani, care constituie una din Zilele Domnului. Adam a trăit aproape o Zi întreagă, dar mergea treptat în jos, spre mormânt, tot timpul. Puterile lui mentale, morale şi fizice slăbeau. Şi astfel toată rasa este o creaţie care suspină.

N-a fost o sentinţă nedreaptă, nici o sentinţă incorectă. Este o favoare de la Dumnezeu chiar şi faptul că avem viaţă. Privilegiul pe care ni-l dă de a trăi chiar şi câţiva ani este un mare dar. Şi aşa este adevărat despre toţi, cum a descris profetul Iov în relatarea experienţei sale, că am venit în lume goi. Noi nu avem nimic ce să fie într-adevăr al nostru. Este din providenţa lui Dumnezeu că ne bucurăm de privilegiile pe care le avem.

Despre Iov a fost adevărat că prin permisiunea şi mila Domnului a avut turmele, cirezile şi copiii. Apoi a venit foc din cer şi i-a ars oile şi servitorii care le îngrijeau. Inamicii iau ucis cămilele, boii şi măgarii şi alţi servitori. A venit uraganul şi i-a ucis copiii. Dar Iov a spus: „Domnul a dat şi Domnul a luat; binecuvântat să fie Numele Domnului". Iov nu avea nici o *pretenţie* la viaţă veşnică, deşi avea *speranţă* în ea. El şi-a dat seama că tot ce avea aparţinea lui Dumnezeu; nu era al său.

Viaţa şi nemurirea n-au fost aduse la lumină până a venit Isus (2 Tim. 1:10). Marele Mesaj al mântuirii la care înainte s-a făcut numai aluzie a fost declarat clar la timpul cuvenit de către Isus. El a venit să-Şi dea viaţa preţ de Răscumpărare, să dea o viaţă corespunzătoare vieţii pe care a pierdut-o Adam. Vedem frumuseţea întregului aranjament, că după cum printr-un om a venit moartea, tot printr-un om trebuie să vină şi învierea morţilor. „Căci după cum, prin *neascultarea* unui singur om, cei mulţi au fost făcuţi păcătoşi, tot aşa, prin *ascultarea* Unuia singur, cei mulţi vor fi făcuţi drepţi" (Rom. 5:19) — eliberaţi de pedeapsa morţii — şi în cele din urmă vor avea înviere.

Cei care primesc întâi beneficiul acestei prevederi în Cristos sunt Biserica. Apostolul spune că suntem înviaţi cu El ca să umblăm în înnoirea vieţii. Şi avem credinţa că Dumnezeu este pe deplin capabil să completeze această înviere aşa cum a promis. Noi nu pretindem că nu murim, ceea ce este contrar tuturor faptelor şi Scripturilor. Dimpotrivă, admitem că murim. Dar credem că Cel care L-a înviat pe Isus din morţi ne va învia şi pe noi prin El. Isus a efectuat o ispăşire pentru păcatele întregii

Cuprins

lumi, pe baza căreia cei care cred *acum* pot avea împăcarea cu Dumnezeu. Şi curând lumea va avea beneficiul lucrării ispăşitoare a lui Cristos şi ocazia împăcării.

Drepturile de viaţă pierdute pentru omenire

Speranţa Bisericii este că ea va domni cu Cristos o mie de ani, va lega pe Satan, va ridica omenirea din păcat, durere şi moarte, şi după cum declară Scripturile, „va şterge lacrimile de pe toate feţele" (Isa. 25:8). Şi aceasta este *lucrarea lui Dumnezeu* prin aceea că El a plănuit, a proiectat toată chestiunea. Este *lucrarea lui Cristos* prin aceea că El a cumpărat rasa şi este Agentul Tatălui, care este „Începutul creaţiei lui Dumnezeu", „Începutul, cel Întâi-născut dintre cei morţi, pentru ca în toate să aibă cel dintâi loc"; nu cel dintâi loc faţă de *Tatăl,* ci faţă de toţi ceilalţi. Apoc. 3:14; Colos. 1:18.

Noi putem vedea mai clar decât Iov că toate binecuvântările noastre sunt de la Dumnezeu, nu de la noi. Putem vedea mai clar fiindcă suntem *concepuţi de spirit.* Noi ştim că nu avem nici un drept. Tot ce putem face este să apelăm la mila lui Dumnezeu. Dar încă nu toţi sunt în stare să audă Mesajul milei. „Dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile celor necredincioşi." 2 Cor. 4:4.

Şi astfel numai cei ai căror ochi sunt unşi în mod special pot vedea. După cum a spus Isus în zilele Sale: „Ferice de ochii voştri că văd şi de urechile voastre că aud" (Mat. 13:16). Iar sf. Petru confirmă acelaşi gând despre orbire în privinţa celor care au răstignit pe Domnul: „Şi acum, fraţilor, ştiu că din neştiinţă aţi făcut aşa, ca şi mai-marii voştri". Fapt. 3:17.

Aşadar noi, din poziţia noastră avantajoasă, încă mai mult decât Iov, putem adopta o supunere perfectă indiferent ce experienţe Dumnezeu în înţelepciunea şi iubirea Sa vede potrivit să permită să vină peste noi. Dacă suntem copiii Lui, suntem decişi să acceptăm toate experienţele noastre ca fiind din providenţa, ordinea şi aranjamentul Său.

„Nimic din ce am nu spun că-i al meu,

Ci este pentru Dătătorul;

Inima, puterea, *tot* ce am

Sunt ale Sale veşnic."

CEI CONCEPUŢI DE SPIRIT, ÎN SFÂNTA

Urechile şi limba noastră ne aduc multe binecuvântări şi în general sunt servitori buni. Totuşi, uneori ele sunt greu de condus aşa încât să nu ne inducă în eroare. O întreagă jumătate din dificultăţile de peste tot sunt se pare rezultatul înţelegerii greşite. Dumnezeu a fost înţeles greşit, Biblia a fost înţeleasă greşit şi propovăduirea este înţeleasă greşit. Nu ne putem mira deci că Studiile În Scripturi, Umbrele Cortului Întâlnirii şi Turnurile de Veghere au fost înţelese greşit. Tot ce putem face este să redeclarăm lucrurile, sperând că limba sau condeiul *ne* vor servi mai bine, sau că ochii şi urechile cititorilor noştri *îi* vor servi mai bine.

Cuprins

Conceperea, puterea transformatoare

Ne-am străduit în mod repetat să arătăm că conceperea Spiritului sfânt, în cazul fiecărui creştin individual, este puterea transformatoare prin care el trece de la natura umană la natura cea nouă. Acest transfer este frumos ilustrat în tipurile Cortului Întâlnirii prin marele preot trecând prin Curte în Sfânta. Curtea reprezintă, în timpul actual, condiţia pământească a celor care se apropie de Dumnezeu, dar n-au făcut încă o deplină consacrare a vieţii lor, Lui şi serviciului Lui.

Când se face pasul consacrării, Isus, servind ca Mare Preot al nostru, ne atribuie meritul Său ca să ne acopere deficienţele cărnii şi imediat ne prezintă Tatălui. Consacrarea de către noi a naturii pământeşti este astfel făcută plăcută, şi în socotelile divine suntem din acel moment morţi potrivit cărnii, dar vii potrivit spiritului — concepuţi din nou, nu de o sămânţă care putrezeşte, ci prin Spiritul lui Dumnezeu. Toţi care sunt concepuţi astfel de Spirit sunt în Sfânta în relaţia lor cu Dumnezeu — adică sunt copii ai lui Dumnezeu, moştenitori ai lui Dumnezeu. După aceea au iluminarea Adevărului, aşa cum este reprezentată prin Sfeşnicul de Aur cu şapte arzătoare; au hrana spirituală aşa cum este reprezentată prin Masa pentru Punerea Pâinii Înainte şi privilegiile închinării şi rugăciunii, aşa cum sunt reprezentate prin Altarul de Aur.

Această stare continuă până la sfârşitul acestui Veac, când se va face o judecată, sau încercare sau deosebire între cei mai credincioşi, Turma Mică, clasa Preoţimii Împărăteşti, şi clasa mai puţin credincioasă a Mulţimii Mari — aceasta din urmă fiind simbolizată mai apoi prin seminţia lui Levi.

În noua ordine a lucrurilor, după stabilirea Împărăţiei lui Mesia, această deosebire între Biserica propriu-zisă, comoştenitorii cu Cristos, şi grupa mai mare a leviţilor antitipici, va fi continuă şi serviciile celor două clase vor fi diferite. Prima va fi o Preoţime corespunzătoare lui Melhisedec — Preot pe Tronul Său. Lucrarea celei din urmă va corespunde mai mult celei realizate de Leviţi: şi anume, să înveţe poporul etc., ca servitori ai Preoţilor, de la care vor primi îndrumările.

DUMNEZEU FOLOSEŞTE LUCRURILE DIN MÂNA NOASTRĂ

„Şi Domnul i-a zis: «Ce ai în mână?»” Exodul 4:2.

Moise fusese chemat de Domnul la marea şi onorabila lucrare de a elibera poporul Său din robia Egiptului. Atunci avea 80 de ani. Lunga sa experienţă la curtea egipteană îi dăduse o înţelegere a afacerilor guvernului. Ştefan ne spune (Fapt. 7:22): „Moise a fost instruit în toată înţelepciunea egiptenilor şi era puternic în cuvinte şi în fapte”. Tradiţia spune că el era şi un general capabil în armata egipteană.

Totuşi el a renunţat la toate aceste avantaje pământeşti pentru a-şi arunca sorţii cu dispreţuitul popor al lui Dumnezeu (Evrei 11:24-26). „Moise ... a refuzat să fie numit fiul fiicei lui faraon şi a ales mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea batjocorirea pentru Hristos ca o mai mare bogăţie decât comorile Egiptului, pentru că privea la răsplătire” — a preferat să aibă parte de necaz cu Israelul, poporul ales al lui Dumnezeu, şi să aibă parte cu ei de Făgăduinţa făcută părinţilor lor.

Ce potrivit a fost ca omul pe care l-a chemat Dumnezeu să conducă pe Israel afară din robie să fie un om învăţat, şi unul bine echipat să fie în fruntea unui asemenea popor şi în asemenea împrejurări!

Cuprins

Nu ne putem îndoi că rătăcirile lui ca păstor în pustie timp de patruzeci de ani, îngrijind oile lui Ietro, socrul său, l-au familiarizat bine cu fiecare drum, fiecare deal, fiecare pârâu; şi aceasta a fost mai apoi un mare avantaj pentru el, când, sub îndrumarea Domnului, a devenit conducătorul Israelului prin această pustie în drum spre Canaan.

Blândeţea învăţată prin experienţă

Dar această experienţă de 40 de ani în Madian îl învăţase pe Moise o altă lecţie importantă — o lecţie de *blândeţe.* Şi îndelunga lui izolare îl făcuse rezervat. Mai mult, curând după ruperea legăturii sale cu casa regală a Egiptului, el făcuse o încercare de a elibera pe poporul său; dar ei nu i-au vrut serviciile şi mai degrabă au fost nemulţumiţi de amestecul lui. Aşa că acum, când Domnul a vrut să-l trimită să facă această mare lucrare, el era neîncrezător în capacitatea sa de a conduce poporul lui Israel afară din robie în ţara Canaan, şi era temător şi şovăitor.

Domnul i Se arătase lui Moise în rugul aprins care nu se consuma, îi dăduse însărcinarea Sa şi îl asigurase că El, Iehova, va fi în mod sigur cu el. Moise însă în mod foarte potrivit simţea măreţia acestui lucru şi propria sa insuficienţă. El a insistat că era incompetent, că se cerea unul mai puternic decât el ca să influenţeze inima împăratului Egiptului. El ştia că era cu totul contrar scopului şi politicii egiptene să-i lase pe israeliţi să plece de la slujirea lor. El I-a spus Domnului: „Cine sunt eu, ca să mă duc la faraon şi să scot din Egipt pe fiii lui Israel?” Dar Domnul l-a asigurat că El Însuşi va fi răspunzător; că El va îndruma în această chestiune.

„Ce ai în mână?”

Totuşi Moise voia ceva demonstraţii ale aprobării şi puterii lui Dumnezeu. El a întrebat: Cum să-i fac pe israeliţi să *creadă* că Tu m-ai trimis, căci nu mă vor crede? Atunci Domnul a întrebat: „Ce ai în mână?” Moise a răspuns: „Un toiag”. Şi Domnul i-a zis: „Aruncă-l la pământ”. Moise a făcut aceasta şi toiagul a devenit şarpe, iar Moise a fugit de el. Dacă el n-ar fi observat în mod special ce avea în mână, se putea gândi că fusese şarpe mai înainte. Dar s-a uitat şi a fost sigur că fusese toiag care a fost schimbat în şarpe. Apoi Dumnezeu i-a spus să apuce şarpele de coadă. El a făcut aceasta şi şarpele s-a prefăcut iarăşi în toiag în mâna sa.

Lecţiile pentru noi

Din aceasta putem învăţa lecţia că dacă Domnul ne trimite într-o misiune, noi să nu avem sentimentul că putem cuceri lumea, ci să ne dăm seama de micimea noastră şi să ne simţim în mod cuvenit insuficienţa totală. Să ne dăm seama că fără harul Său de ajutor n-am putea realiza nimic. Să ne asigurăm bine că El ne-a însărcinat şi că misiunea noastră nu este vreun gând nechibzuit de-al nostru. Să fim siguri că Domnul este în spatele întregului aranjament. Apoi să avem deplină încredere în El.

Să simţim ca şi când am spune împreună cu Moise: „Nu pot face nimic”. Dar dacă dorim să servim pe Domnul, trebuie să vedem ce avem în mâinile noastre, fie că este un talant, fie că este altul. Dumnezeu este atât de înţelept încât El poate folosi chiar şi cel mai umil talant al nostru spre lauda Sa. Ceea ce doreşte El să folosească poate fi chiar în mâinile noastre şi noi poate n-am observat. Nu contează cât de obişnuită este viaţa noastră, Dumnezeu poate să ne folosească şi să ne dea şi lecţiile necesare în legătură cu experienţele noastre.

Altă lecţie pe care am putea-o învăţa din procedurile Domnului cu Moise este că lucrurile pe care le avem în mână, lucrurile care sunt cele mai aproape de noi, pot deveni dăunătoare pentru noi,

Cuprins

dacă n-ar fi ca puterea lui Dumnezeu să poată face ca toate să lucreze împreună spre binele nostru. Dacă avem spiritul de *serviciu*, Domnul poate folosi şi va folosi lucrurile chiar din mâna noastră — nu în mod necesar lucrurile depărtate de noi; şi puterea divină asupra răului poate face ca toate lucrurile să lucreze spre binele celor care-L iubesc. Învăţăm aceste lecţii tot mai mult. Dacă deci noi vrem să servim, să vedem ce avem în posesie, ce lucruri putem folosi.

Credincios în puţine, credincios în multe

Mulţi oameni ar vrea să-L servească pe Domnul cu *o mie de limbi.* Ei sunt *siguri* că dacă ar avea o mie de limbi ar cânta cu *toate.* De unde ştim că am folosi *o mie de limbi* dacă nu folosim cu credincioşie pe aceea *una* pe care o avem? „Cel care este credincios în *cele mai mici lucruri*", va fi credincios şi în lucrurile *mai mari*.

Sunt mulţi oameni cărora le place să se adreseze la mii de oameni. Dar dacă nu ne putem adresa la *mii*, este cu atât mai necesar să ne adresăm *unuia*. Unii spun că dacă ar avea un milion de dolari i-ar da Domnului. Dar nu este plauzibil că Domnul le va da şansa să dea sume mari dacă ei nu manifestă o dispoziţie de a da din sumele mici pe care deja le au în posesie. „Celui care are prin folosirea talanţilor săi i se va da ... de la cel care n-are prin neglijarea talanţilor săi i se va lua chiar şi ce are".

Astfel lecţia pentru noi din experienţele lui Moise ar părea să fie — folosirea lucrurilor pe care le avem în mână. Aceeaşi lecţie este învăţată şi în alt mod în cazul văduvei sărace care a strigat după ajutor către profetul Elisei. Ea era săracă şi creditorii ei erau pe cale să-i ia pe cei doi fii pentru datorie. „Ce ai acasă", a întrebat Elisei. Femeia a răspuns: „N-am acasă decât un vas cu untdelemn". Atunci profetul i-a spus să meargă să împrumute vase goale de la vecine — „să nu fie puţine" — şi să înceapă apoi să toarne untdelemnul în vase. Femeia a ascultat şi toate vasele au fost umplute cu untdelemn, şi a avut ulei să vândă ca să-şi plătească astfel datoria. Domnul a folosit ce avea ea în mână.

În acelaşi mod a fost cu minunea Domnului când a hrănit miile de oameni. El a întrebat: Ce aveţi la îndemână? N-a spus: Cât de departe este oraşul? Şi n-a spus apostolilor să ia căruţe şi să meargă în oraş după pâine şi după carne. Ci a zis: Folosiţi ce aveţi. Şi a binecuvântat cele cinci pâini şi cei doi peştişori, pentru hrănirea abundentă a celor cinci mii. Toţi au mâncat „cât au voit", iar din ceea ce a rămas, ucenicii au adunat *douăsprezece coşuri pline* (Ioan 6:5-13). Astfel noi trebuie să folosim toţi talanţii şi toate ocaziile. Domnul aşteaptă de la noi să folosim *ceea ce avem* şi vom primi binecuvântare prin aceasta; şi cu cât suntem mai credincioşi în realizarea privilegiilor noastre, cu atât ne va fi mai mare binecuvântarea de la El.

Experienţele lui Moise, tipice

Pe lângă lecţiile pe care tocmai le-am observat, credem că mai este o semnificaţie în experienţele lui Moise şi în eliberarea lui Israel. Trebuie să vedem ceva reprezentativ pentru condiţiile din zilele noastre. Moise acţiona sub îndrumare divină. Multe lucruri legate de această misiune a lui Moise pentru israeliţi par tipice pentru eliberarea poporului Domnului de sub puterea răului. Faraon a fost un tip al lui Satan. Noi trăim într-un timp care corespunde, când Dumnezeu intenţionează să elibereze pe toţi de sub puterea lui Satan. Isus şi Biserica vor fi Agentul lui Iehova — eliberarea va fi lucrarea lui Mesia ca Reprezentant al lui Dumnezeu.

Toiagul reprezintă *autoritate.* Acest fapt a fost ilustrat când Domnul a spus că Aaron Îl va reprezenta pe El drept cap al seminţiei lui Levi. În Israel au fost murmurări şi bărbaţii principali din cele douăsprezece seminţii au fost instruiţi de Domnul prin Moise să-şi ia fiecare toiagul lui, să scrie pe

Cuprins

el numele lui şi să-l trimită în Cortul Întâlnirii (Num. 17:1-9). Toiagul lui Aaron trebuia să meargă cu celelalte, fiindcă era toiagul familiei tatălui său. Şi când au examinat toiegele dimineaţa, toiagul lui Aaron înmugurise, înflorise şi produsese migdale.

Aceasta ne dă de înţeles că un toiag ar putea fi în general considerat că reprezintă autoritate. După cum *mâna* este *putere*, tot aşa *toiagul* este *autoritate*. Astfel toiagul ar putea să fie o manifestare specială a Puterii şi Stăpânirii divine. Nu putem vorbi prea hotărât despre împlinirea antitipică a acestei experienţe a lui Moise. Dar ne-am putea gândi că într-un fel sau altul, puterea lui Dumnezeu ar *părea* să fie rea — şarpele a fost rău. Răul părea să triumfe în aceşti şase mii de ani. Când Moise şi Aaron au mers înaintea lui faraon, toiagul lui Moise s-a prefăcut şi acolo în şarpe. Atunci magicienii şi-au aruncat şi ei toiegele şi ele s-au prefăcut în şerpi. Dar toiagul lui Moise a înghiţit toate toiegele magicienilor.

Reluarea toiagului puterii

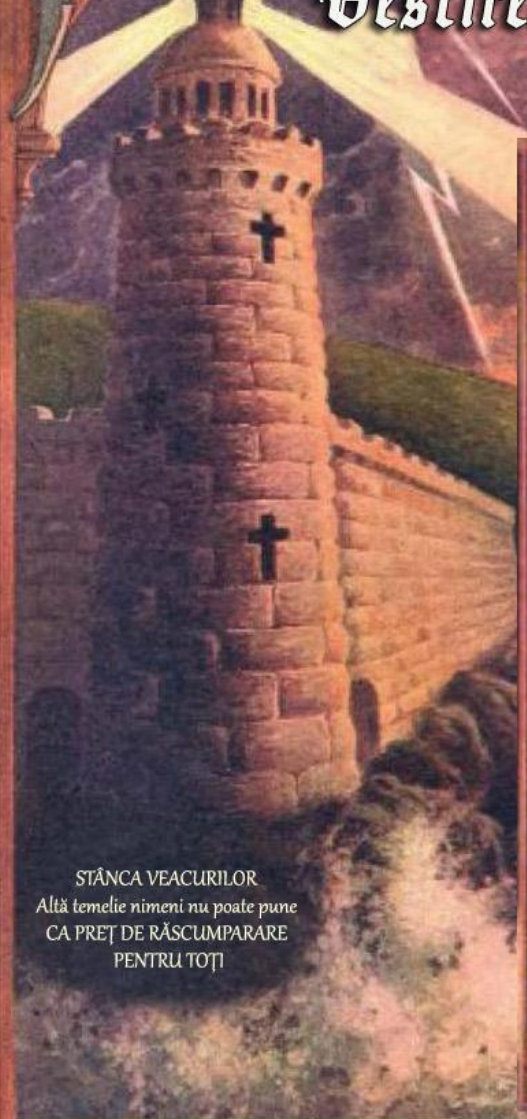
Ne-ar plăcea foarte mult să ştim exact ce semnifică aceste lucruri — exact cum va permite Dumnezeu lumii sub puterea lui Satan să aibă un ceas de triumf. Va fi permis un Timp de Strâmtorare şi va fi din cauza aruncării la pământ pentru un timp a autorităţii şi stăpânirii divine.

Noi gândim că această stare este actuală. Oamenii îşi pierd încrederea în Dumnezeu. Ei simt acum ca şi cum n-ar exista Dumnezeu. Tendinţa Criticii Radicale şi a Evoluţiei este să dea omenirii impresia că nu există Dumnezeu, ci Natura. Şi pe măsură ce omenirea acceptă această idee despre un dumnezeu-natură care este nemilos, neînduplecat, impersonal, foarte probabil va pierde orice gând despre un Dumnezeu viu al Dreptăţii şi Iubirii. „Frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor”, spune Scriptura. Aşa că putem aştepta un Timp mare de Necaz, când puterea lui Dumnezeu va părea a fi încă o manifestare a răului — ca puterea răului. Luarea din nou a toiagului puterii, puţin mai târziu, va fi reluarea autorităţii divine.

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

"Străjerule, cât mai este din noapte ?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte !"
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XXXV 15 MARTIE 1914 Nr. 6

A.D. 1914 – A.M. 6043

Cuprins:

SĂRBĂTORIREA CINEI DE AMINTIRE ÎN 10 APRILIE	- Pag. 2
„PUTEŢI VOI?"	- Pag. 4
SLUJIREA NOASTRĂ ÎNŢELEAPTĂ	- Pag. 8
SĂ CONTINUĂM „CU O DEPLINĂ SIGURANŢĂ A CREDINŢEI"	- Pag. 12
PREŢUL UCENICIEI	- Pag. 16
INTERESUL CERESC FAŢĂ DE PĂCĂTOŞI	- Pag.19
ÎNTREBĂRI INTERESANTE	- Pag. 23

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENTEI LUI CRISTOS

VOL. XXXV **15 MARTIE 1914** **Nr. 6**

SĂRBĂTORIREA CINEI DE AMINTIRE ÎN 10 APRILIE

Vom sărbători cina de amintire vineri seara, în 10 aprilie. Avem încredere că toţi cei care sunt poporul consacrat al Domnului de pretutindeni se vor folosi de privilegiul lor de a sărbători moartea Răscumpărătorului nostru pentru păcatele noastre şi — aşa cum arată apostolul — participarea noastră împreună cu Răscumpărătorul în suferinţele şi moartea Sa faţă de condiţiile umane. Aşa cum Domnul nostru şi apostolii s-au întâlnit şi au simbolizat moartea Sa înaintea evenimentului, tot aşa este potrivit pentru noi să ne întâlnim la aniversare ca să sărbătorim jertfa Sa.

Făcând aceasta anual, în armonie cu scopul evident al Domnului de a stabili această Cină de Amintire în locul Paştilor evreieşti, face ocazia foarte impresionantă, cu mult mai impresionantă decât o sărbătorire care ignoră aspectul aniversar şi se face ocazional — lunar, săptămânal, trimestrial etc. Să nu-i învinuim pe alţii care fac diferit; dar, după cum avem ocazia, să-i informăm despre motivele noastre pentru care respectăm acest mare eveniment la aniversarea lui.

De câte ori facem aceasta (anual) vestim moartea Domnului până vine El. Deşi credem că Domnul este prezent de mai mulţi ani — în timpul Secerişului — aceasta nu ne împiedică de a continua binecuvântata Amintire a morţii Sale. Gândul nostru este că Domnul a vrut să spună că noi trebuie să continuăm să sărbătorim moartea Sa până când, la a Doua Sa Venire, toată lucrarea de Seceriş a Veacului se va fi terminat şi tot Corpul lui Cristos, Biserica, va fi primit în slavă. Atunci, aşa cum a declarat El, vom bea din Paharul Nou cu El.

În timp ce noi bem acum din Paharul Lui de suferinţă, ruşine, înjosire, ocară, râs şi împotrivire din partea lumii, Paharul Lui cel nou va fi un Pahar de bucurie, binecuvântare, slavă onoare, nemurire — natura divină. Tatăl, care a turnat pentru Domnul nostru Paharul de suferinţă, a turnat deja pentru El Paharul de binecuvântare şi glorie. După cum noi suntem privilegiaţi să ne împărtăşim cu El din acest Pahar al suferinţei, tot aşa, la „schimbarea” învierii vom fi privilegiaţi să ne împărtăşim cu El din Paharul slavei şi binecuvântării. Da, Paharul nostru este amestecat acum, dulce- amar; căci prin credinţă ne bucurăm deja de multe lucruri pe care El le are în păstrare pentru cei care-L iubesc.

În aranjamentul Domnului, Luna simbolizează perspectivele evreieşti, în timp ce Soarele simbolizează perspectivele Veacului Evanghelic. Aranjamentul Legii a fost o umbră sau o reflexie a lucrurilor viitoare, după cum Luna reflectă razele Soarelui. Suntem aproape de răsăritul Soarelui Dreptăţii cu vindecare în razele sale pentru a inunda lumea cu lumina cunoştinţei lui Dumnezeu. Văzând aceasta, ne ridicăm capetele şi ne bucurăm, aşa cum ne-a îndrumat Învăţătorul. Deoarece toţi membrii învingători ai Bisericii sunt incluşi în acel Soare al Dreptăţii, potrivit pildei Domnului nostru (Mat. 13:43), rezultă că Biserica Aleasă trebuie să fie toată adunată şi glorificarea ei trebuie să fie completată, înainte ca lumina deplină a gloriei Milenare să strălucească peste lume.

Cuprins

Luând parte la Cina de Amintire, putem privi cu ochiul credinţei spre răsăritul Soarelui Dreptăţii, în contrast cu condiţiile care existau când s-a ţinut prima Cină de Amintire. Atunci Luna (Legământul Legii) a fost plină; şi imediat după respingerea lui Isus şi răstignirea Sa, organizarea statală evreiască a început să intre în declin. Este vrednic de remarcat că exact în ziua în care Isus a fost răstignit, Luna a fost plină şi imediat a început să descrească. Tot aşa în acest an, luna va fi plină în 11 aprilie şi apoi va începe să descrească. De aceea, data de 11 corespunde zilei în care a fost răstignit Domnul nostru; şi seara de 10 aprilie corespunde cu prima Cină de Amintire.

A mânca şi a bea în chip nevrednic

După cum dintr-o apreciere inteligentă a ceea ce simbolizează Cina de Amintire vine o mare binecuvântare şi o bucurie proporţională cu credinţa şi ascultarea participantului, tot aşa, de o împărtăşire din Cină în chip nevrednic, nepotrivit, se leagă o condamnare. Nimeni nu trebuie să se împărtăşească decât aceia care au venit în relaţie cu Domnul printr-o consacrare a inimii lor — a tot ce au — Lui şi slujirii Sale.

Nimeni nu poate intra în această stare de consacrare decât dacă s-a recunoscut ca păcătos şi L-a recunoscut pe Mântuitorul ca Răscumpărătorul lui din păcat, al cărui merit este suficient ca să compenseze pentru deficienţele tuturor celor care vin la Tatăl prin El. Toţi aceştia trebuie să se împărtăşească foarte bucuroşi. Amintindu-şi suferinţele Învăţătorului, ei trebuie să se bucure în acele suferinţe şi în binecuvântările pe care acestea le-au adus în inimile şi vieţile lor. Nimeni nu trebuie să bea din rodul viţei în astfel de ocazii decât aceia care şi-au însuşit meritul jertfei lui Cristos şi care îşi dau seama pe deplin că toate binecuvântările sunt prin El. Nimeni nu trebuie să bea din Pahar decât aceia care şi-au predat Domnului tot ce este al lor, pentru că aceasta semnifică Paharul — este Paharul suferinţei, Paharul morţii — o supunere deplină la voinţa lui Dumnezeu. „Voia Ta, Dumnezeule, nu a Mea, să se facă”, a fost rugăciunea Învăţătorului şi trebuie să fie sentimentul şi rugăciunea celor care se împărtăşesc din Cina de Amintire.

Participarea altora la această Cină de Amintire ar fi o farsă, ar fi greşit şi ar aduce mai multă sau mai puţină condamnare, dezaprobare din partea lui Dumnezeu şi din partea propriei lor conştiinţe — şi aceasta în măsura în care îşi dau seama de cursul lor greşit.

Dar nimeni să nu se gândească la faptul că ar trebui să stea deoparte la Cina de Amintire din cauza imperfecţiunilor cărnii. Pentru mulţi aceasta este o mare piatră de poticnire. Atât timp cât suntem în carne, este posibilă imperfecţiunea în cuvânt, gând şi faptă — ba chiar inevitabilă. Sf. Pavel spune că nu putem face lucrurile pe care le-am vrea. Fiindcă avem nevoie de harul divin ca să ne ierte greşelile zilnice, neintenţionate, fără voie, toţi cei ale căror păcate au fost iertate şi care au fost acceptaţi în părtăşie cu Cristos sunt încurajaţi să vină în rugăciune la Tronul Harului ceresc. Apostolul spune: „Să ne apropiem, deci, cu deplină încredere de Scaunul Harului, ca să căpătăm îndurare şi să aflăm har, ca să avem ajutor la momentul potrivit” (Evrei 4:16). Pentru nevoile noastre Dumnezeu a deschis calea şi a făcut acest aranjament pentru noi.

Prin pregătirea lui Dumnezeu în vederea iertării păcatelor noastre, de care ne-am pocăit şi pentru care am cerut iertare în numele lui Isus, putem să ne considerăm ca nemaifiind păcătoşi sub condamnare, ci îmbrăcaţi cu haina dreptăţii lui Cristos. Acesta este gândul din expresia sf. Pavel, care se aplică în fiecare zi: „Vă îndemn, dar, fraţilor, pentru îndurările lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înţeleaptă”. Romani 12:1.

Cuprins

Toţi creştinii ar trebui să-şi ţină socotelile rezolvate cu Domnul. Dacă greşesc, să nu piardă timp în a-şi pune în ordine socotelile, în a obţine iertare prin meritul jertfei Mântuitorului. Astfel de socoteli cu Domnul să fie rezolvate cu promptitudine, atunci când se întâmplă, sau nu mai târziu de ziua când s-au întâmplat. Nu trebuie lăsate să se adune; pentru că se vor ridica asemenea unui zid între suflet şi Tatăl ceresc. Dar oricare a fost starea în trecut, timpul Cinei, mai mult decât altele, este timpul când să ne asigurăm că nici un nor nu rămâne între Domnul şi noi, ca să ne ascundă de ochii Săi.

Astfel iertaţi, astfel curăţiţi de orice pată murdară de pe haina dreptăţii lui Cristos, să ţinem sărbătoarea — Amintirea morţii Domnului. În aceasta să recunoaştem din nou şi să ne imprimăm în minte importanţa meritului jertfei şi morţii Sale şi cum ea reprezintă harul lui Dumnezeu pentru noi, după cum în curând va reprezenta acelaşi har care se va extinde pe parcursul Împărăţiei Milenare asupra lumii întregi. Să ne amintim de asemenea dedicarea noastră, consacrarea noastră de a fi morţi împreună cu Domnul nostru, de a fi frânţi ca membri ai Trupului Său, părţi din aceeaşi Pâine, şi de a participa la băutul din Paharul Său al suferinţei, ruşinii şi morţii. „Dacă răbdăm, vom şi împărăţi împreună cu El.” 2 Timotei 2:12.

Avem încredere că sărbătorirea Cinei de Amintire în acest an ne va produce o impresie profundă, va fi o ocazie de binecuvântare bogată pentru tot poporul consacrat al Domnului de pretutindeni. „Căci Hristos, Paştele nostru, a fost jertfit. De aceea să luăm parte la sărbătoare.” 1 Corinteni 5:7, 8.

Avem încredere că fiecare mică adunare sau grup de studenţi ai Bibliei care vor sărbători împreună Cina, vor desemna un secretar ca să scrie o carte poştală la biroul Turnului de Veghere, declarând pe scurt faptele interesante legate de sărbătoare, numărul celor prezenţi şi numărul celor care se vor împărtăşi, în măsura în care se poate estima în mod rezonabil.

„PUTEŢI VOI?”

„Puteţi voi să beţi paharul pe care am să-l beau Eu?” - Matei 20:22.

Ne amintim de împrejurările în care au fost rostite aceste cuvinte de către Mântuitorul nostru: era doar cu câteva zile înainte de răstignirea Sa. Isus le promisese ucenicilor că ei vor sta cu El pe Tronul Său în Împărăţie. Atât de încrezători erau că va fi aşa cum zisese Domnul, încât discutau poziţia pe care ar putea-o ocupa. Mama celor doi ucenici, Iacov şi Ioan, a venit la El şi a întrebat dacă cei doi fii ai ei puteau sta, unul la dreapta iar altul la stânga Lui în Împărăţie. Iar Isus, întorcându-Se spre cei doi ucenici, a răspuns întrebându-i: „Puteţi voi să beţi paharul pe care am să-l beau Eu şi să fiţi botezaţi cu botezul cu care sunt botezat Eu?”

Ştim că botezul lui Isus în apă a avut loc la începutul slujirii Sale. În armonie cu Planul divin, El trebuia să moară ca Mântuitorul oamenilor. Şi El Şi-a simbolizat moartea imediat ce a ajuns la vârsta de treizeci de ani — imediat ce era posibil sub Lege. În cei trei ani şi jumătate ai slujirii Sale, El împlinea acest botez, El Îşi dădea sufletul în moarte, pe care a sfârşit-o la Calvar. Isus a spus: „Botezul cu care sunt în curs botezat” — *acum* — nu un botez *viitor* sau *trecut.*

El a vorbit diferit despre Pahar — „Paharul pe care *am să-l* beau Eu”. El sugera astfel că Paharul era în *viitor* — nu în prezent nici în trecut. El le spusese ucenicilor că va merge la Ierusalim şi că acolo va fi răstignit, iar a treia zi va învia. Şi cu altă ocazie a zis: „Dacă nu mâncaţi trupul Fiului

Cuprins

Omului şi dacă nu beţi sângele Lui, n-aveţi viaţă în voi înşivă". Ucenicii n-au înţeles ce le-a spus Învăţătorul despre răstignirea Sa. Dar Isus a înţeles situaţia şi a ştiut că acest Pahar era pe punctul de a fi turnat pentru El. Şi astfel a vorbit despre el din nou: „Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?"

Încercarea specială a Domnului nostru

Ne-am putea gândi la cuvântul *Pahar* că ar reprezenta diferitele experienţe ale vieţii — că fiecare are Paharul său de bucurie şi tristeţe, amestecate. Dar Isus a folosit cuvântul în alt sens. Când a fost în Grădina Ghetsimani S-a rugat: „Tatăl Meu, dacă este cu putinţă, să treacă de la Mine paharul acesta! Totuşi, nu cum voiesc Eu, ci cum voieşti Tu". Şi în aceeaşi noapte iarăşi S-a rugat: „Tatăl Meu, dacă nu se poate să treacă paharul acesta fără să-l beau, facă-se voia Ta!" În privinţa botezului Său în moarte n-a fost nici o ezitare din partea Domnului. Dimpotrivă, chiar de la început, El a participat la el voluntar. Moartea *ruşinoasă* a fost lucrul pentru care S-a rugat să treacă dacă se putea. Dar a aflat că aceasta era voia Tatălui pentru El şi a fost mulţumit să fie aşa.

Nu exista nimic în Lege să indice că Domnul nostru trebuia executat ca blasfemator al Legii divine. Totuşi blasfemia a fost acuzaţia adusă împotriva Lui. Sinedriul a hotărât că era blasfemator din pricină că spusese „Dărâmaţi templul acesta şi în trei zile îl voi ridica", şi de asemenea că pretindea că este Fiul lui Dumnezeu. Se pare deci, că ceea ce apăsa în mod special asupra minţii Sale şi de care I-ar fi plăcut să fie eliberat era înjosirea şi ruşinea legate de răstignirea Lui ca un criminal, ca un hulitor al Tatălui pe care-L iubea atât de mult.

Isus ştia că venise în lume să moară şi că trebuia să sufere. Dar *această* parte a experienţei Sale n-o putuse înţelege deplin. Evident, El ştia că „După cum Moise a înălţat şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul Omului"; căci relativ devreme în misiunea Sa El declarase aceasta în convorbirea Sa cu Nicodim. Dar pe măsură ce Se apropia tot mai mult de timpul umilirii Sale, al înjosirii Sale, şi Îşi dădea seama de tot ce însemna aceasta, El simţea o mare reţinere, şi Şi-a vărsat inima în strigătul „*Dacă este cu putinţă*, să treacă de la Mine paharul acesta!" Dar imediat — dovedind că afirmaţia Sa la consacrare „Iată-Mă, ... vin să fac voia Ta, Dumnezeule!" nu erau vorbe goale — El a adăugat: „Totuşi, nu cum voiesc *Eu,* ci cum voieşti *Tu".* Mat. 26:39.

Suntem noi dispuşi să avem parte de înjosirea Lui?

Şi astfel Domnul nostru le-a spus ucenicilor Săi: Puteţi voi să vă daţi viaţa complet, chiar dacă aceasta ar însemna să vi se ia viaţa prin nedreptate? Puteţi voi să beţi Paharul pe care am să-L beau *Eu?* În legătură cu aceasta va fi ruşine şi înjosire. Sunteţi dispuşi să participaţi cu Mine la acest Pahar al Meu? Ei au răspuns: „Putem". Erau dispuşi.

Acesta, vedem, este acelaşi Pahar reprezentat în Serviciul Comuniunii. Pâinea reprezintă trupul, iar vinul reprezintă sângele Domnului nostru. Paharul în special a reprezentat ruşinea şi înjosirea legate de moartea Sa; şi cei doi ucenici au spus că ei voiau să se împărtăşească din Paharul Său — n-au avut nici o ezitare. Vor fi credincioşi cu orice preţ. Vor fi de acord cu orice condiţii pe care le va pune El. Ei nu ştiau, desigur, însemnătatea deplină a cuvântului *botez* sau a cuvântului *pahar.* Acestea erau lucruri pe care toţi ucenicii le aşteptau. Când avea să vină Cincizecimea, aceste lucruri pe care li le spusese Isus aveau să le revină în minte, după cum le prezisese El (Ioan 16:4; 13:19). Dar ei voiau şi doreau. Şi aceasta este tot ce putem noi face. Isus a garantat că voind, ei vor avea aceste experienţe; că dacă vor continua să voiască, dacă vor continua să sufere cu El aici, vor domni cu El pe Tronul Său. Dar în privinţa locului anumit pe Tronul Său pentru fiecare, aceasta nu depindea de El, ci de Tatăl.

Cuprins

Curajul, tăria iubitului nostru Răscumpărător în mersul pe calea îngustă ne umple de admiraţie. Ce tare şi curajos a fost caracterul Său! El nu S-a gândit deloc să Se uite în urmă; toată fiinţa Sa a fost concentrată asupra împlinirii voinţei Tatălui Său din cer — asupra jertfirii de Sine în interesul lumii. Ce Exemplu nobil a fost pus în faţa apostolilor! — măreţie în umilinţă, biruinţă în dăruirea de Sine completă!

Băutul Paharului de către Biserică

Băutul Paharului de către Biserică reprezintă participarea noastră la suferinţele lui Cristos în prezent. Nimeni nu va fi membru al Corpului marelui Mijlocitor al Noului Legământ decât dacă intră acum sub condiţiile potrivite. Băutul sângelui deci, este părtăşia la Pahar. Căci, dacă nu bem din Paharul Său, nici nu vom avea parte cu El în gloria Sa. El a spus: „Beţi *toţi* din el". *Toţi* trebuie să bea şi *tot paharul* trebuie golit în timpul acestui Veac.

Este un privilegiu foarte mare faptul că ni se permite să avem parte de suferinţele lui Cristos. „Dacă răbdăm cu El, vom şi împărăţi împreună cu El." Vom participa la inaugurarea Noului Aranjament şi la împărţirea binecuvântărilor ei. Antitipul lui Moise, care va face stropirea, este Cristos, Capul, şi Biserica, Trupul Său glorificat, despre care citim în Fapt. 3:22: „În adevăr, Moise a zis: «Domnul Dumnezeul vostru vă va ridica, dintre fraţii voştri, un Proroc ca mine»" — adică, Moise a fost tipul Lui, la o scară mai mică. Acum este în curs de ridicare Corpul. Isus a fost primul ridicat, apoi toţi apostolii, iar apoi restul membrilor Corpului.

După cum Moise a stropit *tot* poporul, tot aşa, acest Moise antitipic, când va fi complet, va „stropi" lumea; şi aceasta va însemna aducerea ei în armonie cu Legea divină. Se va cere mia de ani pentru a „stropi" omenirea. Există deci o mare deosebire între băutul Paharului şi stropirea sângelui. Stropirea cu sânge reprezintă îndreptăţirea, în timp ce băutul Paharului de către Biserică reprezintă nu numai îndreptăţirea, ci şi sfinţirea.

Domnul nostru a recunoscut scopurile divine

Domnul nostru, în cuvintele Sale memorabile către sf. Petru — „Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?" S-a referit evident la experienţele legate de moartea Sa, care erau extrem de severe. El a fost dezonorat de oameni şi socotit ca vrăjmaş al lui Dumnezeu — hulitor. Ştia că suferinţele Sale fizice vor fi intense, dar pentru mintea Sa perfectă, ruşinea şi dispreţul, oprobriul, au crescut mult adâncimea suferinţei Sale. Totuşi acesta era Paharul pe care I-l dăduse Tatăl; acesta era scopul divin în privinţa Lui.

Domnul nostru a avut toate experienţele necesare pentru dovedirea şi încercarea loialităţii Sale; căci a fost necesar ca El să-Şi manifeste loialitatea atât înaintea îngerilor cât şi a oamenilor. Toată chestiunea fusese aranjată divin înainte de crearea omului. El a fost „Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii" (Apoc. 13:8). Tot ce era în legătură cu acel Miel înjunghiat era cunoscut de către Tatăl. Isus trebuia să bea Paharul care aparţinea păcătosului, pentru a putea răscumpăra pe om şi a putea fi astfel un Mare Preot credincios şi milos. Acesta a fost Paharul suferinţei şi morţii. A fost necesar ca Isus să sufere moartea de cruce, pentru a putea răscumpăra pe evreu.

Iubire şi loialitate manifestate prin supunere

Cuprins

Toate suferinţele Sale au fost prezise în Scripturi. Răstignirea a fost ilustrată prin înălţarea şarpelui de aramă în pustie. Toate experienţele Sale au fost cunoscute mai dinainte, aranjate mai dinainte şi au fost necesare. Când a venit pe pământ să facă voia Tatălui, El n-a ştiut tot ce urma să vină. Dar a învăţat ascultare prin lucrurile pe care le-a suferit, lucrurile care erau „scrise în carte". El S-a supus la toată voinţa Tatălui şi astfel Şi-a dovedit loialitatea. După cum El Însuşi a declarat: „M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis". Cum ceasul consumării jertfei Sale se apropia, în retragerea umbroasă a Ghetsimanilor, Învăţătorul S-a rugat: „Tatăl Meu, dacă este cu putinţă, să treacă de la Mine paharul acesta!" Nu trebuie să presupunem că S-a rugat ca Paharul morţii să treacă de la El; ci S-a întrebat dacă experienţele înjositoare ale răstignirii puteau să treacă de la El sau nu. Aflăm că n-a murmurat, nici nu S-a împotrivit, ci a spus: „Totuşi, nu cum voiesc Eu, ci cum voieşti Tu".

Supraveghere specială a Paharului nostru

Vedem că preaiubitul nostru Domn a băut din Paharul amar până la fund, şi a făcut-o cu mulţumire. Şi trebuie să ne amintim că El ne-a dat paharul *nouă*, pentru ca *noi* toţi să bem din el — nu înseamnă că toţi vom avea exact aceleaşi experienţe pe care le-a avut El, ci că toţi trebuie să bem din Paharul suferinţelor şi morţii aşa cum voieşte Tatăl. Isus a fost Cel perfect şi Tatăl a lucrat cu El într-un mod foarte deosebit.

În cazurile noastre, experienţele ar fi diferite; din cauza imperfecţiunii noastre, n-am putea fi trataţi din punctul de vedere al perfecţiunii. De aceea, nu trebuie să ne gândim la Paharul nostru ca la un program fixat, definit, cum a fost al Învăţătorului, ci mai degrabă că Tatăl ne-a permis să avem o parte în Paharul morţii cu Fiul Său. Paharul nostru este supravegheat de Mântuitorul nostru, cu toate că este Paharul turnat de către Tatăl, fiindcă este programul Tatălui.

În cazul Învăţătorului, Paharul a fost necesar pentru păcatele întregii lumi. În cazul nostru, acest lucru nu este necesar, dar Tatăl a binevoit să ne acorde o parte în suferinţele şi gloria Domnului nostru. Isus compensează pentru deficienţele noastre şi ne dezvoltă caracterul, formându-ne în chipul Său glorios. Fără această supraveghere a Paharului nostru de către Domnul nostru, am putea fi foarte slab dezvoltaţi în multe aspecte; de aceea Paharul nostru trebuie să fie în mod special supravegheat. Şi astfel, El ne asigură că, în timp ce ne vin experienţe necesare, în acelaşi timp harul Său ne va fi de ajuns şi puterea Lui se va desăvârşi în slăbiciunea noastră, şi toate lucrurile vor fi făcute să lucreze împreună spre binele nostru.

Să nu uităm niciodată că dacă nu ne împărtăşim din Paharul Său, dacă nu suntem scufundaţi în moarte cu El, nu putem avea nici o parte în Împărăţia Sa de slavă, nu putem sta niciodată cu El pe Tronul Său. Să socotim deci toate lucrurile acestui pământ ca pierdere şi gunoaie, pentru a putea obţine Mărgăritarul de Mare Preţ. Când ne vin experienţe de suferinţă, să nu fim înspăimântaţi, nici să nu „ne mirăm de prigonirea ca de foc din mijlocul nostru, care vine peste noi ca să ne încerce, ca şi cum ni s-ar întâmpla ceva neobişnuit", căci chiar „la aceasta am fost chemaţi", să suferim cu iubitul nostru Învăţător acum, şi în curând să fim glorificaţi împreună cu El în Împărăţia veşnică!

„Puteți voi să mergeți pe calea strâmtă și dreaptă
Fără prieteni alături, sprijiniți de niciun braț?
Cu-ndrăzneală să treceți prin noaptea-ntunecată
Până Domnul trimite lumina, să așteptați?

„*Ah*, de-ați sorbi astfel din cupa ce-o toarnă

Cuprins

Și steagul adevărului mereu îl veți înălța
Iubiți fii îi veți fi, și-i veți purta coroana
Și pe tronu-i veți sta, părtași la gloria sa!

SLUJIREA NOASTRĂ ÎNŢELEAPTĂ

„Vă îndemn, dar, fraţilor, pentru îndurările lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înţeleaptă." Rom. 12:1.

Acest îndemn al sf. Pavel se bazează pe declaraţiile precedente din capitolul 11 al aceleiaşi epistole, după cum se vede din cuvântul de legătură *dar — datorită* acelor lucruri spuse în acel capitol. Capitolul 11 ne spune atât despre îndurările lui Dumnezeu faţă de Israelul Natural, cât şi faţă de Israelul Spiritual — nu faţă de lume. Dar capitolul *10* arată în formă dezvoltată îndurările lui Dumnezeu faţă de toate creaturile. În această epistolă apostolul se adresează celor care fuseseră neamuri. În vederea acestor îndurări ale lui Dumnezeu (Planul Său de Mântuire şi chemarea unora dintre neamuri ca să ia locurile în Corpul lui Cristos, pierdute de Israelul Natural), sf. Pavel îndeamnă pe ascultătorii săi să-şi aducă corpurile ca jertfe vii, sfinte şi plăcute.

În mod natural se ridică întrebarea: Cui i se adresează apostolul? Evident el foloseşte aceste cuvinte ca un îndemn, nu pentru lume, ci pentru cei care cred. Introducerea acestei epistole arată că a fost scrisă celor deja consacraţi. Dar evident, unii care erau asociaţi cu biserica din Roma nu făcuseră consacrarea încă. Unii care credeau, care ajunseseră la o cunoştinţă de Domnul şi socotiseră preţul sacrificiului de sine, dar care nu se predaseră pe deplin Domnului, puteau deveni încă fraţi în Adevăr în sens deplin. Cuvintele apostolului s-ar aplica în egală măsură ambelor clase — celor care-şi prezentaseră trupurile jertfe vii şi celor care se gândeau să facă astfel. Ar fi fost exact la fel de potrivit să spună, fraţilor, voi care v-aţi predat deja Domnului, vă îndemn să vă îndepliniţi Angajamentul de Consacrare; căci trupurile voastre sunt sfinte şi plăcute lui Dumnezeu.

Tatăl ceresc nu forţează niciodată pe nimeni; dar le spune că este dispus să accepte sacrificiile şi că acum este timpul potrivit să le prezinte. El prezintă faptul că negarea de sine şi sacrificiul sunt singurii termeni pe baza cărora poate cineva să intre în părtăşie cu El. Dar nicăieri nu îndeamnă sau nu porunceşte cuiva să facă deplină consacrare. A face astfel ar fi să *schimbe* situaţia de la *sacrificiu* la *obligaţie;* şi însăşi ideea de *sacrificiu* este în opoziţie cu *cererea.*

Termenii uceniciei

Cel mai bun exemplu pentru noi despre ceea ce trebuie să facem este arătat de Domnul nostru şi de apostoli, membrii principali ai familiei regale a lui Dumnezeu. Domnul nostru n-a căutat să prindă în capcană pe cineva pentru serviciul Său — cum vedem că se face astăzi. Dimpotrivă, El a procedat în mod distins şi nobil. El a spus: „Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi". Acesta este un apel la raţiune. Dacă găsiţi că sunteţi bolnavi de păcat, veniţi la Mine — Eu am voinţa şi calea de a vă ajuta să veniţi la Tatăl.

Când vorbea cu tânărul conducător al sinagogii, Domnul nostru a prezentat termenii uceniciei. El nu a spus: Nu-i nimic, n-o lua prea în serios. Dimpotrivă, a declarat exact care sunt termenii consacrării. Nimeni n-ar *putea* fi ucenicul Său decât dacă ar preda *tot.* Acestui tânăr bogat Domnul

Cuprins

nostru i-a arătat că în pofida moralităţii lui exista o nepotrivire. El avea bogăţie şi trebuia să o folosească spre slava Domnului. Nu trebuia să fie egoist, altfel nu putea să fie ucenicul lui Cristos.

Tânărul putea spune: Am nişte copii pentru care trebuie să fac pregătiri. Dar Domnul a spus: Dă tot ce ai lui Dumnezeu. Un părinte îşi poate consacra copiii, în ceea ce-l priveşte pe el. Domnul nu cere nimănui să facă ceea ce nu poate face. Dar El a spus: „Vino şi urmează-Mă, luându-ţi crucea", dacă vrei să fii ucenicul Meu. Marcu 10:21.

Iarăşi Domnul nostru a spus: „Oricine pune mâna pe plug şi se uită înapoi, nu este potrivit pentru împărăţia lui Dumnezeu" (Luca 9:62). Noi ar trebui să hotărâm să folosim toate puterile noastre, sau altfel să stăm deoparte. Metoda Domnului trebuie să fie îndrumătorul nostru. Noi să nu încercăm să prindem pe cineva în capcană sau să recurgem la hocus-pocus pentru a convinge pe cineva. Să nu accentuăm ceea ce este de câştigat din punct de vedere material dacă devenim creştini. Să le spunem oamenilor că nu este altă cale de a veni în Cristos decât calea crucii. Nu putem ajunge la El în nici un alt mod. Este calea *Domnului* sau *nici* una. Trebuie să purtăm crucea aşa cum a purtat-o El. Credem că le facem mai mult bine oamenilor prezentând Mesajul, nu în mod nesigur, decât să încercăm să-i prindem în capcană. Totuşi, punând în faţa lor încercările şi crucea, să punem în faţa lor şi gloria care urmează.

Textul aplicat la consacraţi

Pentru cei care au făcut deja consacrarea, ideea ar fi: Voi aţi intrat în Legământ cu Dumnezeu ca să-L urmaţi pe Isus. V-aţi predat voinţa proprie. Amintiţi-vă că aceasta include corpul vostru muritor. Continuaţi lucrarea prezentării corpului — de a muri zilnic. Păstraţi în minte acest Legământ de Sacrificiu; căci nu este încă împlinit. Simpla *făgăduinţă* de a împlini un legământ nu este şi *împlinirea* lui.

Tatăl ne concepe de Spiritul sfânt şi ne dă marile privilegii care aparţin celor care au devenit Noi Creaturi în Cristos. Apoi depinde de noi să mergem înainte şi să ne dăm viaţa zilnic în serviciul Său. Ar fi potrivit, prin urmare, ca apostolul să le spună acestora: Daţi-vă viaţa zilnic. Amintiţi-vă că trebuie să sacrificaţi trupurile voastre în serviciul Domnului. Voi înşivă, ca vechi creaturi, ca fiinţe umane şi nu ca Noi Creaturi, sunteţi sacrificaţi. Sacrificiul vostru este viu în sensul că acest corp, în mod socotit ieşit din păcat, este sacrificat în mod continuu. Nu vă este dat să-l *păstraţi* sau să-l aveţi veşnic; ci este legământul şi privilegiul vostru să îndepliniţi sacrificiul cărnii voastre. De aceea vă îndemn să faceţi aceasta.

Textul aplicat la cei îndreptăţiţi de probă

Pentru cei a căror îndreptăţire n-a fost vitalizată, textul ar putea însemna: Sunteţi doritori să-L serviţi pe Dumnezeu. Acest lucru este indicat prin faptul că frecventaţi adunările Bisericii. Faptul că vă adunaţi cu sfinţii din această adunare înseamnă că iubiţi lucrurile sfinte — că doriţi să ştiţi voia lui Dumnezeu. Aşadar fraţilor, vă îndemn să faceţi o deplină consacrare a voastră lui Dumnezeu. Consideraţi corpul vostru ca sacrificiu viu — nu ca să vă sinucideţi şi să vă distrugeţi corpul, ci să consideraţi corpul vostru ca jertfă vie, zi de zi folosindu-vă puterea în serviciul Domnului.

Îndemnul „să aduceţi trupurile voastre" deci, ar părea să se aplice atât la cei consacraţi cât şi la cei care urmează pentru a-L cunoaşte pe Domnul. Următoarea declaraţie trebuie înţeleasă a fi în armonie — „sfântă, plăcută lui Dumnezeu". Dacă această declaraţie este luată în legătură cu cei care sunt deja consacraţi, atunci apostolul spune: Această vitalizare a îndreptăţirii voastre pe care v-a

Cuprins

acordato Domnul v-a făcut sfinţi. Şi fiindcă Domnul vă socoteşte sfinţi, iar voi înşivă cu totul plăcuţi Lui, trebuie să continuaţi să faceţi fapte bune — să completaţi lucrarea bună pe care aţi început-o. Sacrificiul fiind apreciat de Domnul ca fiind sfânt şi plăcut, rezultatele vor fi mari şi glorioase.

Acest îndemn, văzut din punctul de vedere al unuia care nu şi-a completat consacrarea, poate fi înţeles că înseamnă: Dacă faceţi acest pas al consacrării, amintiţi-vă că atunci meritul lui Cristos vă va fi atribuit şi că prin aranjamentul pe care El l-a făcut în Cristos, Dumnezeu este dispus să vă accepte.

Consacrarea spre moarte foarte înţeleaptă

Fiecare persoană care recunoaşte îndurările şi binecuvântările lui Dumnezeu, găseşte că este „o slujire înţeleaptă" să sacrifice lucrurile pământeşti pentru privilegiul preţios de a-L servi. Dacă pentru Isus a fost o slujire înţeleaptă să lase gloria cerească, să devină om şi să Se sacrifice până la moarte, atunci desigur şi pentru noi este foarte înţelept. Noi, fiind imperfecţi, avem foarte puţin de dat; şi când este o ocazie de a ne arăta aprecierea faţă de Tatăl ceresc, atunci să ne grăbim să o folosim.

Tatăl I-a făcut o propunere Domnului Isus şi nu se poate presupune că El ar sugera altceva decât o slujire înţeleaptă. Să-I fi cerut lui Isus să-Şi sacrifice viaţa pentru omenire fără o răsplată a unei vieţi viitoare ar fi fost un lucru foarte iraţional. Tatăl a pus în faţa Răscumpărătorului o mare bucurie, care să fie recompensa ascultării Sale. Aşa este şi cu noi. Domnul nu ne invită să ne sacrificăm în prezent fără o răsplată din partea Lui. El ne spune că dacă facem aceasta, ne va face comoştenitori cu Fiul Său, participanţi cu El în bucuriile Împărăţiei.

Consacrarea nu este sfârşitul lucrării

Termenul *fraţi* poate fi privit din două puncte de vedere diferite. Pe de o parte, îl putem aplica la cei care sunt în starea îndreptăţirii de perspectivă, într-o atitudine îndreptăţită a minţii, şi a căror îndreptăţire creşte cu fiecare pas făcut spre Dumnezeu. Pe de altă parte, s-ar referi la cei care au devenit fraţi în sensul cel mai deplin — care au făcut pasul consacrării şi a căror consacrare a fost acceptată de Tatăl prin Domnul Isus. La aceştia este o prezentare continuă, zilnică. În această dimineaţă ne-am prezentat înaintea Domnului şi am cerut binecuvântarea Sa asupra zilei. Este o prezentare zi de zi şi ceas de ceas. Este o predare constantă a noastră înşine, într-un fel şi în altul — o legănare zilnică a jertfei noastre înaintea Domnului. Aşa a fost cu Domnul nostru Isus. El nu numai că a făcut o deplină consacrare la început, ci zi de zi Şi-a dat viaţa, până când sacrificiul a fost completat la Calvar.

Ca cineva să facă o consacrare a timpului şi talentelor sale şi apoi să-şi reţină jertfele, i-ar asigura pierderea marelui premiu pentru care Tatăl l-a invitat să alerge. Mulţimea cea mare va fi formată din cei care şi-au prezentat trupurile, dar care au neglijat ocaziile de a-şi da viaţa — timpul, influenţa, banii lor, totul — în serviciul Domnului. Prin această neglijare îşi vor pierde locul pe Tron, privilegiul lor de a face parte din clasa Miresei. Mireasa va fi formată din cei care nu numai că şi-au prezentat trupurile la început, ci au continuat cu credincioşie acea prezentare până la moarte.

Constrânşi de îndurările lui Dumnezeu

Apostolul declară motivul pentru care să facem această prezentare a noastră, acesta fiind „îndurările lui Dumnezeu" — „Vă îndemn, dar, fraţilor, pentru îndurările lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre". Îndurările lui Dumnezeu sunt într-o anumită măsură peste tot. El trimite lumina Soarelui şi ploaia Sa peste cei răi ca şi peste cei buni. Timp de multe secole îndurările speciale ale lui Dumnezeu au fost acordate numai evreilor. Dar aranjamentul Planului lui Dumnezeu este astfel ca

Cuprins

neamurile, ca şi evreii, să poată veni acum în favoarea lui Dumnezeu. Dumnezeu a dărâmat zidul de despărţire de la mijloc prin Cristos, şi astfel a dat tuturor oamenilor o ocazie să se întoarcă la armonie cu El şi să-L aibă ca Tată al lor, Dătătorul lor de viaţă, şi prin Cristos să aibă parte de binecuvântările Lui.

Toţi aceia care văd şi aud şi ochii înţelegerii le sunt deschişi, să considere aceasta ca un motiv pentru o deplină consacrare, o deplină predare Domnului. Este cu adevărat o slujire foarte înţeleaptă, după cum arată apostolul; şi premiul pe care El îl ataşează de această problemă îl face nespus de atractiv şi de preţios. Ar fi foarte iraţional să acceptăm minunatele favoruri ale lui Dumnezeu şi apoi să neglijăm a trăi la înălţimea condiţiilor ataşate de ele. Dacă într-adevăr Îl *credem* pe Dumnezeu, dacă avem o credinţă potrivită în făgăduinţele Sale nespus de mari şi scumpe, vom satisface cu bucurie şi credincioşie cerinţele.

O doamnă ne-a spus recent: Tu pui mai mare accent pe o viaţă evlavioasă decât am pus noi în biserica noastră. Tu spui: „Crede în Domnul Isus Cristos şi vei fi mântuit". Pui un accent special pe *a crede.* Da, am răspuns noi, acest cuvânt, *crede,* are o legătură foarte importantă cu toată chestiunea. Dacă ţi-am spune că dacă astăzi în drumul spre casă te-ai opri la o anumită casă, la un anumit număr, ai găsi într-un anumit colţ sub scări o punguţă, care ar conţine o comoară valoroasă care ar fi a ta — dacă ai crede cuvintele noastre ai merge şi ai lua punga. Dacă ai spune că ne-ai crede şi apoi ai merge cu totul în altă parte, am fi siguri că nu ne-ai crezut. Ceea ce ai făcut ar dovedi aceasta.

Acum Domnul ne-a oferit ocazia de a fi comoştenitori cu Isus Cristos Domnul nostru la „o moştenire nestricăcioasă şi nepătată şi care nu se poate veşteji". Dacă *credem* aceasta, vom căuta să ştim exact care sunt condiţiile. Oricine *crede cu adevărat* va găsi că condiţiile sunt foarte uşoare în comparaţie cu marea răsplată. Dar dacă el nu depune cel mai mare efort ca să câştige acest mare premiu, va arăta că nu *a crezut* Mesajul; căci dacă recunoaşte oferta şi o *crede,* el va fi nerăbdător să pună deoparte orice greutate şi povară şi să alerge cu răbdare până la sfârşit ca să obţină cununa. Evrei 12:1, 2.

Caracterul complet al jertfei noastre

Este, prin urmare, o slujire înţeleaptă. Apostolul ne spune condiţiile. Toţi cei care vreau să aibă această mare binecuvântare trebuie să se ofere ca jertfe vii, sfinte şi plăcute lui Dumnezeu. Este partea noastră să ne prezentăm corpurile. Nu Noua Creatură face prezentarea; la timpul când este prezentat corpul nu există Nouă Creatură. Mintea noastră naturală a discernut din Mesajul Domnului că este o cale nespus mai bună — o cale de armonie cu Domnul — şi am dorit să venim astfel în armonie cu El. Şi acea voinţă nouă, sau schimbată, prezintă interesele noastre pământeşti şi *tot ce avem* în sacrificiu. Noi suntem cu totul *umani* când ne oferim Domnului. Atunci suntem concepuţi la o minte nouă, o speranţă nouă, şi astfel suntem Creaturi Noi.

Deşi ne prezentăm lui Dumnezeu, noi nu mergem direct la El cu prezentarea noastră. Mergem prin Marele Preot — ca în tip, jertfa ţapului Domnului era prezentată de marele preot. Mergem la Tatăl prin Răscumpărătorul. Nu oferim o jertfă îndreptăţită, ci mergem cu toate păcatele noastre pentru curăţare în acea Fântână deschisă pentru noi. Sentimentul inimilor noastre este:

„Cum sunt, fără vreo îndreptăţire,

Dar sângele Tău pentru mine-i vărsat,

Cuprins

Şi Tu mă chemi să vin la Tine —

O, Mielul lui Dumnezeu, eu vin!”

Dar Dumnezeu nu putea accepta un sacrificiu în acea stare imperfectă; numai când venim prin Preot ne recunoaşte. Dacă am fi *perfecţi,* am putea merge în numele nostru; dar *nu suntem* perfecţi şi astfel mergem numai prin acest Mare Preot, Isus. Atunci Marele Preot ne atribuie meritul Său şi include sacrificiul nostru ca parte din al Său propriu. Atunci vine binecuvântarea divină peste noi — suntem concepuţi de Spiritul sfânt. De atunci încolo suntem Noi Creaturi în Cristos. Am fost prezentaţi în modul lui Dumnezeu şi am fost acceptaţi.

Refuzul de a accepta arată lipsă de apreciere

Acum suntem morţi şi viaţa noastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Ne-am prezentat trupurile şi ele au fost făcute *jertfe vii:* au fost primite de Dumnezeu şi au fost înjunghiate cu Cristos, iar noi am înviat ca să umblăm în înnoirea vieţii. Dar *trupul* înseamnă şi toate interesele pământeşti, atât prezente cât şi trecute şi viitoare — fiecare interes pe care l-am avut sau l-am putea avea vreodată. Unul ca acesta predă toată speranţa sau dreptul la o restabilire viitoare, pe care altfel ar putea să le aibă. Legământul este unul complet. Sacrificiul acestuia a devenit sfânt şi plăcut lui Dumnezeu imediat ce i-a fost atribuit meritul lui Isus; şi jertfa noastră continuă să fie plăcută până la sfârşit. Şi pe măsură ce zi de zi ne dăm viaţa în serviciul Domnului, aceasta ne aduce tot mai multă binecuvântare de la Domnul şi suntem tot mai umpluţi de Spiritul Său.

A da tot ce avem în serviciul Domnului este nu numai un lucru foarte înţelept, dar este o jertfă mult prea mică. Este mult mai puţin decât am fi noi bucuroşi să-I dăm Celui care a arătat faţă de noi compasiune şi har aşa de minunate. Când Dumnezeu ne oferă o răsplată şi o binecuvântare atât de mari în schimbul sărmanelor noastre vieţi, noi ar trebui să simţim că refuzul de a accepta această jertfă ar fi un indiciu nu numai al lipsei de apreciere a Bunătăţii infinite, ci şi o slăbiciune a minţii. Ar arăta imaturitate a judecăţii, care nu este în stare să cântărească şi să compare plăcerile mărunte şi trecătoare ale eului în această viaţă scurtă, cu o eternitate de bucurie, binecuvântare şi glorie pe planul divin, cu mult mai presus de îngeri, stăpâniri şi puteri, şi de orice nume care este numit, alături de Domnul şi Capul nostru glorios — o stare atât de glorioasă, atât de înălţată, încât nici o minte umană nu poate pătrunde infinitul ei. Să fim credincioşi — chiar până la moarte!

SĂ CONTINUĂM „CU O DEPLINĂ SIGURANŢĂ A CREDINŢEI”

„Fiindcă avem un Mare Preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu o deplină siguranţă a credinţei.” Evrei 10:21, 22.

Apostolul Pavel atrage aici atenţia Bisericii, şi în special celor familiari cu aranjamentele evreieşti din zilele acelea, asupra faptului că preoţimea aaronică a fost numai tipică, intenţionată pentru un timp ca să ilustreze lucruri mai mari; că Planul real al lui Dumnezeu nu urma să fie dus la îndeplinire de către preoţimea aaronică din Casa lui Levi şi că sacrificiile lor de viţei şi ţapi nu puteau ridica păcatele, dar că de la an la an acest aranjament numai apăra poporul tipic al lui Dumnezeu — îi acoperea tipic — prin Legământul lor. Apostolul arată că trebuie să fie o Preoţime mai mare, după Rânduiala lui Melhisedec; că Domnul nostru este Capul acestei Preoţimi, iar Biserica Evanghelică sunt membrele Lui, preoţimea subordonată. El întreabă apoi: de ce trebuia o preoţime mai bună decât cea pe care a dat-o Dumnezeu prin Aaron şi prin fiii săi? Răspunsul este că ei erau păcătoşi şi n-ar putea

Cuprins

niciodată anula de fapt păcatul; şi sângele acelor animale nu avea nici un merit. Preoţii aceia de fapt nu s-au întors niciodată în favoarea lui Dumnezeu. Ei aveau numai acces într-o Sfânta şi o Sfânta Sfintelor.

Dar acum Îl avem pe Cristos drept Cap al acestei Rânduieli noi de Preoţime; să ne dăm seama de poziţia noastră ca preoţi subordonaţi ai acestei rânduieli. Marele nostru Preot a intrat în Sfânta Sfintelor cea adevărată. Dovada acesteia a venit prin binecuvântarea Cincizecimii care a arătat că Tatălui I-a plăcut sacrificiul făcut de Domnul nostru şi că toate lucrurile erau gata să ne permită şi nouă să ne apropiem de Dumnezeu, având parte de experienţele Răscumpărătorului nostru, pentru a putea merge mai târziu la El dincolo de văl şi a avea parte de gloria Sa. Văzând că Dumnezeu a făcut toate aceste pregătiri îndurătoare şi ne-a acceptat drept Casă a lui Dumnezeu ca să ia locul Casei lui Aaron — şi mult mai mare decât Casa lui — să intrăm în Sfânta şi Sfânta Sfintelor adevărate „cu o inimă curată, cu deplină siguranţă a credinţei".

Preoţilor subordonaţi li se permitea să intre în Sfânta, iar după Ziua Ispăşirii în Sfânta Sfintelor. Toţi, în acest Veac Evanghelic, care sau consacrat lui Dumnezeu şi au fost concepuţi de Spirit sunt în prima încăpere Sfântă. Aaron şi fiii lui au fost un *tip* al adevăratei preoţimi; dar noi nu suntem din rânduiala lui Aaron; nu suntem membri ai preoţimii aaronice, ci ai Preoţimii Melhisedec, sub Marele ei Preot. „Voi însă sunteţi ... o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Şi l-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiţi virtuţile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată." 1 Petru 2:9.

Să ne apropiem cu inimi curate

Văzând deci că avem încredere că Dumnezeu a făcut acest aranjament, că avem încredere să facem paşii potriviţi şi ne-am prezentat corpurile jertfe vii, am trecut prin consacrarea antitipică şi am primit conceperea Spiritului sfânt, să începem imediat lucrarea noii Rânduieli de Preoţime. Mari lucruri trebuie îndeplinite: să intrăm pe deplin cu El — să devenim participanţi deplini în această lucrare — în tot ce are Dumnezeu de făcut pentru noi. Să ne apropiem cu inimi sincere însă, dându-ne seama ce minunate sunt binecuvântările noastre, ce preţioasă este prevederea acoperirii cu meritul Mântuitorului nostru. Să fim sinceri şi loiali faţă de Legământul în care am intrat cu Dumnezeu.

Chemarea Domnului sub acest Legământ este: „Adunaţi-Mi pe credincioşii Mei care au făcut legământ cu Mine prin jertfă" (Ps. 50:5). Chemarea sau invitaţia a ieşit de-a lungul întregului Veac Evanghelic. Şi toţi cei sfinţi, toţi care au intrat în acest Legământ, sunt privilegiaţi să aibă parte în sacrificiul lui Cristos şi să conlucreze cu El.

Să mergem cu deplină siguranţă a credinţei în sensul să nu avem nici o îndoială că promisiunile lui Dumnezeu sunt adevărate şi sunt *pentru noi.* Lumea nu vede nici un motiv să sacrifice în viaţa prezentă şi ne socoteşte nebuni în toate zilele, cum spune apostolul. Totuşi, în deplină siguranţă a credinţei, să mergem mai departe! Să înaintăm cu loialitate până la sfârşitul căii, până vom fi uniţi cu Marele nostru Preot şi vom intra în odihna Lui!

Uns în el

Ungerea marelui Preot în tip a reprezentat numirea divină în funcţie. Aaron a fost astfel uns de Dumnezeu. Apostolul Pavel spune că „nimeni nu îşi ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, aşa cum a fost Aaron". Nici chiar Cristos nu Şi-a luat această cinste singur. Dumnezeu L-a numit spunând: „Tu eşti preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec" (Evr. 5:4-6). Dumnezeu a

Cuprins

tratat direct cu Domnul Isus Cristos. El a fost Cel acceptabil pentru Tatăl. Dumnezeu a dat Spiritul Său sfânt Domnului nostru în cea mai deplină măsură. Însuşi Isus ne spune că Dumnezeu nu I-a dat Spiritul Său cu măsură, fiindcă El a putut primi Spiritul sfânt în măsură deplină. Cei care sunt socotiţi ca membrii Săi nu pot primi Spiritul în măsură deplină, din pricina imperfecţiunii lor. Omul mai puţin decăzut poate primi mai mult Spirit, iar omul mai decăzut poate primi mai puţin.

Când Cristos S-a înfăţişat înaintea lui Dumnezeu pentru noi şi a aplicat meritul Său pentru aceia care vreau să se ofere să devină membri ai corpului Său, să fie asociaţi cu El în lucrarea glorioasă a Împărăţiei, El a primit aprobarea divină, care a fost manifestată prin conceperea de spirit sfânt a acelora care se prezentaseră în consacrare, Spiritul sfânt fiind dat întâi la Cincizecime. Apostolul Petru spune că Dumnezeu a îndeplinit făgăduinţa Sa faţă de Isus, acordându-I Spiritul sfânt ca să-l verse peste ucenici (Fapt. 2:33). Este *de la* Tatăl şi *prin* Fiul.

N-a fost necesar ca Tatăl ceresc să toarne Spiritul Său sfânt peste fiecare membru individual al corpului. Noi înţelegem că această imagine dată în tip este chiar completă. Spiritul sfânt fiind turnat pe Capul Marelui Preot şi curgând în jos până la poalele veşmintelor sale, tot Corpul este uns astfel. Noi primim fiecare partea noastră de ungere când intrăm în Corp şi sub Haină.

Siguranţa deplină bazată pe cunoştinţă

Vorbind celor care sunt privilegiaţi să vină la Dumnezeu în rugăciune, apostolul spune: „Să *ne* apropiem ... cu o deplină siguranţă a credinţei". El vorbeşte clasei din *Casa lui Dumnezeu.* Israelul natural a fost de asemenea din Casa lui Dumnezeu, dar ei au fost servitori. Servitorii aparţin Casei, desigur, dar nu în sensul foarte special cum sunt copiii. Ni se dă sugestia că Moise a fost credincios ca servitor peste Casa lui, dar că Biserica lui Cristos este o Casă a Fiilor şi că Cristos este Cap peste această Casă. Casa Fiilor este aceea care se poate apropia de Dumnezeu. Siguranţa cu care aceştia se pot apropia pe drept este dependentă de anumite condiţii indicate aici. Ei trebuie să aibă o inimă *curată* şi nu să aibă o minte dublă. Trebuie ca loialitatea inimii lor să fie întreagă; trebuie să demonstreze deplin că ceea ce au spus vreau să facă, atunci când şi-au dat vieţile lui Dumnezeu. Atunci ei se pot apropia de Domnul cu îndrăzneală sfântă, în deplină siguranţă a credinţei. Toţi paşii poporului adevărat al lui Dumnezeu sunt paşi ai credinţei, ai constatării grijii Sale. Dar există o *deplină* siguranţă a credinţei în comparaţie cu o credinţă *mai mică.* O credinţă care este numai parţială ne va duce cumva aproape de Dumnezeu. O credinţă tare ne va duce mai aproape. Dar o *deplină siguranţă* a credinţei este acea credinţă care, dacă este păstrată, ne va scoate „mai mult decât biruitori" şi ne va face în final membri deplini ai Preoţimii Împărăteşti — în glorie.

Această deplină siguranţă a credinţei nu poate fi atinsă într-o zi. Ea cere un grad bun de informaţie. Şi Dumnezeu a dat această informaţie instruindu-ne în Cuvântul Său în privinţa a ceea ce a făcut Cristos pentru noi şi a ceea ce este *dispus* să facă; de ce a murit pentru noi etc. Toate acestea ne sunt date ca bază pentru credinţă. Apoi, pentru a ne întări mai departe credinţa, avem toate promisiunile nespus de mari şi scumpe şi providenţele Sale zilnice asupra noastră. De aceea, această clasă deplin consacrată se poate apropia şi poate avea deplină siguranţă că poate obţine toate lucrurile glorioase la care i-a invitat Dumnezeu — să fie moştenitori ai lui Dumnezeu şi comoştenitori cu Isus Cristos Domnul nostru „la o moştenire nestricăcioasă şi nepătată şi care nu se poate veşteji".

Siguranţa deplină necesară pentru aprobarea lui Dumnezeu

Apostolul sugerează că fără această siguranţă deplină a credinţei copilul lui Dumnezeu nu se poate apropia de El. Numai cei care se încred în Tatăl cum se încrede un copilaş în părintele lui

Cuprins

pământesc, se pot aştepta să facă progres bun pe calea îngustă şi să aibă curajul şi încrederea pe care toţi care sunt ai Săi au privilegiul să le aibă, şi fără de care nu putem avea pacea şi odihna perfectă a inimii, care a fost promisă. „Facă-vi-se după *credinţa* voastră" este făgăduinţa. Dorinţa de a ne apropia tot mai mult de Dumnezeu trebuie să fie în *inima noastră,* altfel nu vom reuşi să continuăm şi să obţinem privilegiul nostru în Cristos. Astfel de dorinţă este o manifestare a foamei şi a setei noastre după dreptate, pe care Domnul aşteaptă să le vadă înainte de a realiza faţă de noi angajamentul Său că vom fi *săturaţi.*

Există condiţii clare specificate în Cuvânt, care sunt necesare pentru progresul continuu pe această linie. Deoarece nu ne putem apropia de Domnul decât prin această siguranţă deplină, nici nu putem *avea* siguranţă decât dacă inimile noastre sunt ţinute „stropite de o conştiinţă rea" sau de o cunoştinţă a răului; căci, aşa cum iarăşi declară apostolul, „dacă ne condamnă inima noastră, Dumnezeu este mai mare decât inima noastră şi cunoaşte toate" (1 Ioan 3:20). Putem fi siguri că dacă cursul nostru ca Noi Creaturi în Cristos este condamnat de conştiinţa noastră, este condamnat şi de către Dumnezeu.

De aceea, dacă copilul lui Dumnezeu vrea să se apropie mult şi să aibă constatarea binecuvântată a zâmbetului Tatălui de aprobare în mod continuu, el trebuie să aibă o conştiinţă fără vină faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni — o conştiinţă care poate să spună cu adevărat: Mă străduiesc să fac ceea ce este plăcut Domnului, ceea ce este în deplină armonie cu Legământul meu de Jertfă; şi de asemenea mă străduiesc să fac ceea ce ar avea aprobarea oamenilor drepţi. Nimic mai puţin decât aceasta nu este admisibil la aceia care s-au consacrat să fie membri ai Preoţimii Împărăteşti, să-şi sacrifice vieţile în serviciul Domnului ca să poată domni cu El.

Cauza şi remediul lipsei de credinţă

Cel care a început o lucrare bună în noi este atât în stare cât şi dispus să o completeze (Filip. 1:6). Dar ce puţini copii ai lui Dumnezeu, comparativ, au această „deplină siguranţă a credinţei" care este privilegiul nostru glorios! Ce puţini pot spune: „Da, fericirea şi îndurarea mă vor însoţi în toate zilele vieţii mele şi *voi locui în casa Domnului zile îndelungate!"* Da, prin harul lui Dumnezeu voi câştiga în cele din urmă Împărăţia Cerească şi lucrurile glorioase pe care le-a promis El celor care-L iubesc. Puţinii care pot astfel înţelege pe deplin expresiile de încredere ale apostolului Pavel şi ale profetului David, au prin aceasta o mare bucurie, o mare binecuvântare, o mare odihnă a inimii, pe care nimeni altcineva nu le posedă.

Să întrebăm prin urmare de ce numărul celor care intră astfel în odihna credinţei este atât de mic. Care sunt piedicile pentru alţii şi cum pot fi înlăturate aceste piedici? Cum se poate bucura fiecare copil al lui Dumnezeu pe deplin de aceasta, de patrimoniul Său binecuvântat? Mulţi spun, sau *gândesc,* dacă nu *spun:* O, de-aş putea simţi că bunătatea şi îndurarea lui Dumnezeu vor continua cu mine până la sfârşit! O, de-aş putea înlătura îndoielile de a câştiga Împărăţia şi de a fi în cele din urmă „mai mult decât biruitor"!

Care este dificultatea acestora? De ce nu au „siguranţa deplină a credinţei" acceptării lor? Răspundem că dificultatea lor este o lipsă de încredere în Dumnezeu; şi astfel de lipsă nu-I este plăcută Lui, căci „fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui. Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El *este* şi că El răsplăteşte pe cei care ÎL caută" (Evr. 11:6). Mai mult, această lipsă de credinţă este o piedică constantă în calea biruinţei lor; cum este scris: „Ceea ce câştigă biruinţa asupra lumii este credinţa noastră" (1 Ioan 5:4). Creştinul care nu are scutul credinţei, şi încă un scut *mare,* este continuu în dezavantaj în faţa Adversarului şi a tuturor oştirilor răului.

Cuprins

Atunci fiecare care îşi dă seama de lipsă în această direcţie să se roage cu seriozitate, ca apostolii mai demult: „Doamne, măreşte-ne credinţa!” Iar apoi, acţionând în armonie cu această rugăciune, unul ca acesta să cultive astfel de credinţă în propria sa inimă. (1) Să-şi împrospăteze continuu memoria cu făgăduinţele preţioase ale Cuvântului, devenind foarte familiar cu ele. (2) Să caute tot mai mult să-şi amintească faptul că, făcând un legământ cu Domnul, aceste făgăduinţe sunt ale *sale;* şi în *inima* sa şi pe *buzele* sale să le *invoce* ca ale *sale* înaintea Tronului de Har, cu mulţumire. Să le invoce în *gândurile* sale şi în discuţiile sale cu fraţii asupra lucrurilor sfinte.

Când se ivesc încercări şi dificultăţi, să-şi amintească aceste făgăduinţe preţioase, amintindu-şi *că-i aparţin,* fiindcă Dumnezeu a dat aceste făgăduinţe celor care-L iubesc pe El şi au făcut un legământ cu El prin jertfă (Ps. 50:5; Mal. 3:17). El ar trebui să hotărască în continuare că va avea încredere fără rezerve în Cuvântul Tatălui său ceresc. Dacă ar veni peste el ceva ce ar părea un accident, să-şi amintească făgăduinţa: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemaţi după planul Său” (Rom. 8:28). Să se asigure astfel că ceea *ce părea* a fi un accident n-ar fi putut surveni dacă Dumnezeu n-ar fi văzut un mod prin care să-l facă un mijloc pentru o lecţie necesară sau o binecuvântare pentru el.

Să nu uităm niciodată că Cel care a început această lucrare bună în noi *nu Se schimbă,* şi dacă noi ne păstrăm inima în armonie cu El, dacă credinţa noastră în marea Ispăşire făcută pentru păcatele noastre este încă fermă şi clară şi ne reînnoim continuu consacrarea faţă de El, ţinând tot ce avem pe altarul de sacrificiu, lăsând pe Domnul să-l mistuie în felul Său propriu, necăutând propria noastră voinţă, propria noastră cale, ci *numai voinţa Sa,* avem toate motivele de încredere deplină că această lucrare bună va fi sfârşită în noi, că vom intra cu bucurie în Împărăţia veşnică a Domnului nostru şi-I vom auzi cuvintele de aprobare binecuvântate: „Bine, rob bun şi credincios”.

PREŢUL UCENICIEI

19 Aprilie - Luca 14:25-35

„Oricine va vrea să-şi scape viaţa, o va pierde; dar oricine îşi va pierde viaţa pentru Mine, o va găsi.” Matei 16:25.

Era la încheierea slujirii marelui Învăţător. Mulţimi mari Îl urmau, toţi, potrivit cerinţelor Legii, suindu-se la Ierusalim să ţină Sărbătoarea Paştilor, la care Isus ştia că va muri ca Mielul de Paşti antitipic. Ocazional în călătorie Se întorcea şi Se adresa unora din mulţime. Lecţia de astăzi ne dă unele din învăţăturile Sale. În zilele acelea era obiceiul învăţătorilor să accepte ucenici sau elevi — pe aceia care îi considerau pe ei învăţători mari şi doreau să înveţe de la ei şi să profite de învăţătura lor. Până în zilele noastre creştinii pretind că sunt ucenicii sau urmaşii lui Isus, pretind că dau atenţie cuvântului Său şi caută binecuvântarea pe care El a promis-o urmaşilor Săi credincioşi.

Termenii uceniciei pe care Isus i-a prezentat, se va observa, sunt foarte diferiţi de cei declaraţi de unii care pretind că sunt purtătorii Lui de cuvânt, slujitorii Lui. Ei declară uneori că este un semn suficient de ucenicie ca o persoană să se ridice într-o adunare şi să declare că el doreşte rugăciunile poporului Domnului. Aceştia sunt socotiţi convertiţi. Ca aceştia să fie determinaţi să facă chiar şi acest pas se cere să fie atraşi. Uneori atragerile sunt de felul celor comerciale — mai mare prosperitate în afaceri pentru comerciant, mai mare favoare din partea angajatorului pentru funcţionar, intrare în societate sau mai bună perspectivă de avansare politică.

Cuprins

Dacă comparăm aceste metode cu cuvintele lui Isus din această lecţie, vom înţelege că marea majoritate a creştinilor nominali au fost, ca să zicem aşa, ademeniţi să declare ceva ce n-au intenţionat niciodată. Mulţi sunt prinşi în capcana de a declara că sunt creştini, când n-au devenit niciodată creştini, potrivit condiţiilor de ucenicie ale Învăţătorului, şi care nu ascultă de Cuvântul Său.

„Dacă vine cineva la Mine şi nu urăşte pe tatăl său, pe mama sa, pe soţia sa, pe copiii săi, pe fraţii săi şi pe surorile sale, ba chiar însăşi viaţa sa, nu poate fi ucenicul Meu. Şi oricine nu-şi poartă crucea şi vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu". Desigur că nu avem nici o scuză să înţelegem greşit astfel de termeni şi condiţii clare. Învăţătorul nu a spus că numai ucenicii Săi vor putea câştiga *vreodată* viaţa veşnică. Învăţătura Sa generală a fost că toată lumea este pierdută, înstrăinată de Dumnezeu şi fără drept la viaţă veşnică. Dar El a venit să moară, „Cel drept pentru cei nedrepţi", pentru ca toţi cei nedrepţi să poată avea ocazia să se întoarcă în favoare divină. El n-a spus că nimeni în afară de urmaşii Săi nu va avea o astfel de ocazie de viaţă viitoare. Cei care declară acest lucru adaugă la Cuvânt şi contribuie astfel la ruşinea lor în cele din urmă.

Ceea ce a învăţat Isus a fost că la timpul cuvenit El va fi „adevărata lumină ... care, venind în lume, luminează pe orice om". Lumea existase deja de 4.000 de ani când a venit Isus, şi nimeni nu va contesta că cei care au murit înainte de venirea Sa n-au avut nici o ocazie de a-L cunoaşte şi de aI fi ucenic. Totuşi, El a murit ca să-i binecuvânteze pe ei şi pe toţi cei care s-au născut în lume de atunci. Această binecuvântare a lumii, a declarat El, va fi realizată prin Împărăţia Sa; şi El le-a spus clar că Împărăţia Sa nu era din lumea, veacul sau epoca aceasta, ci dintr-o perioadă viitoare. În acel timp El numai Îşi invita ucenicii şi nu încerca să lumineze lumea.

Ucenicii au fost invitaţi să devină comoştenitori cu Isus în Împărăţia Sa, ca să poată sta cu El pe Tronul Său şi să participe cu El la marea lucrare de ridicare umană — Restabilirea a tot ce a fost pierdut în Adam şi a fost răscumpărat la Calvar. El le-a spus clar că numai prin multă strâmtorare vor putea intra în clasa Împărăţiei; că strâmtorările le vor proba iubirea pentru dreptate, loialitatea faţă de Dumnezeu; şi că Dumnezeu a făcut în mod intenţionat calea atât de îngustă pentru ca numai puţini, chiar cei mai aleşi din omenire în ochii lui Dumnezeu, să o poată găsi — foarte puţini care merg pe acea cale până la capătul ei cel mai îndepărtat, al gloriei, onoarei şi nemuririi.

Cu această vedere în mod clar în faţa ochilor minţii noastre, există raţiune în termenii grei ai uceniciei. Numai celor doritori să se supună acestor termeni, şi astfel să-şi demonstreze iubirea şi loialitatea faţă de Dumnezeu, li se pot încredinţa marea putere, glorie şi onoare care vor fi acordate clasei Împărăţiei, în asociere cu Răscumpărătorul, imediat ce ea va fi completată. Să examinăm cu atenţie aceste cuvinte, între timp măsurându-ne pe noi înşine — nu carnea noastră, ci spiritul nostru, intenţiile noastre, dorinţele noastre.

Bine a spus Henry Ward Beecher în privinţa acestei declaraţii făcute de Învăţătorul: „Niciodată înainte şi niciodată după aceea, înţeleg eu, n-au fost spuse astfel de cuvinte celor care au declarat a fi dispuşi şi doritori să urmeze pe altul". Şi probabil că o declaraţie paralelă se găseşte în Evanghelia lui Matei (10:37): „Cine iubeşte pe tată ori pe mamă *mai mult decât pe Mine,* nu este vrednic de Mine". Cuvântul urăşte este folosit se pare în contrast cu iubeşte. A fi ucenic al lui Cristos deci, înseamnă că trebuie să iubim în grad suprem pe Domnul şi principiile pe care El le reprezintă, aşa încât, comparativ, iubirea pentru alţii ar fi ură.

Această declaraţie, chiar de la începutul ei, înseamnă o îndepărtare — în ceea ce-l priveşte pe om, voinţa, scopul — a oricărei alte iubiri care ar veni în conflict cu iubirea noastră pentru Domnul şi cu ascultarea noastră de voinţa Sa. În comparaţie, iubirile noastre pământeşti trebuie să fie socotite ca

Cuprins

nimic. Trebuie să fim gata să sacrificăm la porunca Domnului fiecare speranţă, scop, obiectiv pământesc, şi să ne dăm viaţa de bunăvoie, cu bucurie. Celor care manifestă devotare de acest fel li se poate încredinţa orice. Despre aceştia Domnul vorbeşte profetic spunând: „«Ei vor fi ai Mei», zice Domnul «oştirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc»". Maleahi 3:17.

Faptul că Isus a avut acest fel de caracter şi a pus voinţa Tatălui mai presus de toate celelalte considerente, este o asigurare că toţi comoştenitorii Lui în Împărăţie vor avea aceeaşi minte, acelaşi spirit. El ne asigură că Împărăţia nu va fi egoistă, ci tocmai contrariul. Împăraţii şi prinţii şi judecătorii acelei Împărăţii vor fi nu numai irezistibili în putere, ci şi incoruptibili, nu vor putea fi mituiţi. Pentru ei standardul divin va fi primul, în sensul absolut.

Astfel de devotare faţă de Domnul cum este descrisă aici va însemna în mod necesar ruperea multor legături pământeşti. Înseamnă că urmaşii lui Isus vor fi consideraţi un popor ciudat; şi că mulţi vor considera cursul lor straniu, nenatural, nesănătos. Ca atare, cum a spus apostolul Pavel, suntem socotiţi nebuni în toate zilele pentru Cristos — fiindcă predicăm Înţelepciunea lui Dumnezeu şi Iubirea lui Dumnezeu cu preferinţă faţă de înţelepciunea omenirii şi iubirea omenirii. Despre aceştia sf. Ioan scrie, spunând: „Cum a fost El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta" — proscrişi, înţeleşi greşit, mustraţi, defăimaţi. Numai cei care pot rezista la astfel de experienţă pot fi câştigătorii cununii la care Se referă Isus când zice: Celui care va birui îi voi da cununa vieţii şi-i voi îngădui să stea cu Mine pe Scaunul Meu de Domnie.

Cine este destoinic în aceste lucruri, întreabă apostolul. Şi el dă răspunsul: „Destoinicia noastră este de la Dumnezeu"; şi în făgăduinţele Sale — „Harul Meu îţi este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune se desăvârşeşte"; „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi".

Definiţia purtării crucii

Adăugând la severitatea termenilor, Isus a declarat: „Oricine nu-şi poartă crucea şi vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu". Nu este destul să pornim cu intenţie curajoasă, cu o recunoaştere îndrăzneaţă a lui Isus şi cu o declaraţie îndrăzneaţă de ucenicie. După ce am fost credincioşi luând poziţie de partea Domnului, trebuie să fim probaţi. Nu doar acei care au puţin entuziasm la început, ci acei care-şi vor demonstra vrednicia prin credincioşie vor fi socotiţi vrednici şi în final vor fi acceptaţi de Domnul. Purtarea crucii trebuie să fie o chestiune zilnică. Crucile noastre sunt acele împotriviri ale lumii, al cărnii şi ale diavolului care vin în conflict cu voinţa divină aşa cum este aşezată pentru noi în Cuvântul Domnului. Singurul sentiment potrivit este cel pe care-l exprimă Învăţătorul spunând: „Nu voia Mea, ci a Ta".

Ca un îndemn pentru toţi să nu se angajeze la ucenicie fără o deliberare matură, Domnul nostru a dat o pildă cu un om care a început să zidească un turn punând temelia, dar care n-a putut să-l termine şi astfel şi-a irosit efortul şi s-a făcut de râs, nechibzuit. Altă ilustraţie a fost aceea a mersului la război fără pregătire adecvată — un lucru care ar avea rezultat dezastruos. Toţi urmaşii lui Cristos au pornit să-şi zidească un caracter şi să „lupte o luptă bună". Oricine se înrolează sub steagul lui Isus ia poziţie împotriva lui Satan şi a păcatului, şi trebuie să se aştepte să aibă o bătălie grea şi să nu se aştepte să primească cununa învingătorului, nici să audă cuvântul „bine", decât prin stăruinţă credincioasă în facerea binelui.

Ce binecuvântare ar fi dacă toţi cei care îmbrăţişează cauza lui Cristos ar face aşa cu o înţelegere deplină, clară a ceea ce fac, şi cu hotărârea fixă de a merge înainte pe calea cea bună, fără

Cuprins

măcar să se uite înapoi! Cauza lui Cristos ar fi cu mult mai înaintată printre oameni; şi deşi numărul lor ar fi cu mult mai mic, influenţa şi puterea lor în lume ar fi fără îndoială cu mult mai mari.

„Sarea este bună, dar —”

Sarea are calitatea de a păstra ceea ce atinge. Ea de asemenea serveşte să dea gust mâncării. În vechime era folosită ca simbol al credincioşiei, loialităţii; şi se spune că chiar şi acum unii arabi ar fi credincioşi până la moarte unei persoane în casa căreia au mâncat sare. Pentru ei pare să însemne un angajament de loialitate.

Isus a folosit sarea ca simbol, reprezentând propria Sa loialitate faţă de Dumnezeu şi loialitatea pe care trebuie să o aibă toţi urmaşii Săi, şi nu numai atât, dar pe care ei trebuie să o menţină. Dacă sarea îşi pierde valoarea pentru scopul de a condimenta, este inutilă pentru altceva. Nu va servi ca îngrăşământ, căci are un efect opus. Este absolut inutilă pentru altceva, decât pentru scopul intenţionat al ei. Tot aşa creştinul are un scop special în lume — să fie o putere păstrătoare, să aibă, cum ar fi, calităţi antiseptice şi să scoată toate însuşirile bune din aceia cu care este el în legătură. Aceasta este misiunea creştinului în privinţa lumii. Dacă nu reuşeşte în aceasta, nu reuşeşte în scopul pentru care a fost chemat şi nu are o valoare anume în serviciul Domnului.

„Cine are ureche de auzit, să audă”, a spus Isus în concluzie. Toţi urmaşii Săi trebuie să dea atenţie acestor cuvinte. Oricine le neglijează, dispreţuieşte pe Cel care le-a dat şi sigur va pierde o binecuvântare pe care altfel şi-ar fi putut-o asigura. Dar în privinţa lumii, „au urechi, dar nu aud; au ochi, dar nu văd”. Noi nu trebuie să măsurăm lumea după aceleaşi standarde după care ne măsurăm pe noi şi pe toţi cei care declară a fi urmaşii lui Isus. Cel mai înalt standard al lumii este Regula de Aur. Cel mai înalt standard al creştinului este sacrificiul de sine, a face voia lui Dumnezeu cu orice preţ.

INTERESUL CERESC FAŢĂ DE PĂCĂTOŞI

26 Aprilie - Luca 15:1-10

„Este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăieşte.” Versetul 10.

Cei care studiază Biblia ar trebui să caute întotdeauna mărgăritarele din Cuvântul Domnului în cadrul în care ele au fost plasate. A neglija aceasta înseamnă a pierde o parte din lecţia intenţionată. Cărturarii şi fariseii s-au ţinut mai presus de poporul de rând — cărturarii, fiindcă masele erau neştiutoare de carte, iar fariseii, sub pretenţia că oamenii erau păcătoşi, despărţiţi de relaţia cu Dumnezeu şi de aceea nepotriviţi să fie recunoscuţi de către cei sfinţi dintre oameni, aşa cum pretindeau a fi ei.

Isus însă a primit pe oamenii de rând, chiar şi pe vameşi, păcătoşi recunoscuţi. Cunoştinţa Sa superioară nu L-a făcut îngâmfat şi dreptatea Sa superioară nu L-a făcut mândru şi necompătimitor. El a lăsat urmaşilor Săi un exemplu ca să umble în urmele Sale. Şi cu cât Îl urmează mai îndeaproape, cu atât vor fi mai plăcuţi Tatălui şi cu atât vor fi mai pregătiţi pentru o parte în Împărăţia pentru care ne rugăm „Vie împărăţia Ta”.

Cuprins

Lecţia noastră ne spune cum fariseii şi cărturarii au murmurat împotriva lui Isus, acuzându-L de păcat fiindcă primea pe păcătoşi şi mânca împreună cu ei. Orice nu se armoniza cu standardele lor, ei nu puteau decât să conteste. Dificultatea lor în parte era că aveau o părere prea înaltă despre ei. Spiritul lor în această chestiune era rău, conceput de Adversar. De aceea Isus spunea uneori despre ei că erau copii ai diavolului, fiindcă lucrările lui le făceau şi spiritul lui îl aveau. Dar nici chiar aceasta nu înseamnă că fariseii erau în afara speranţei mântuirii. Nu S-a adresat Isus sfântului Petru într-o împrejurare spunând, „Înapoia Mea, Satan (adversarule)”? El era un adversar, avea spiritul împotrivitor atunci; dar corectat în armonie cu spiritul Domnului, totul sa schimbat.

Aşa este şi cu noi. „Sunteţi robii aceluia de care ascultaţi.” „După roadele lor îi veţi recunoaşte”, a spus Învăţătorul. Aplicând cuvintele Sale la mulţi care declară că sunt ucenicii Săi, probabil vom presupune că, intenţionat sau din neştiinţă, ei sunt în opoziţie cu învăţăturile şi cu Spiritul Învăţătorului — adversari ai învăţăturilor Sale.

Isus, cunoscând gândurile fariseilor, şi poate observând gesturile şi privirile lor sau auzind cuvintele lor, le-a răspuns printr-o pildă spunând: „Care om dintre voi, dacă are o sută de oi şi pierde pe una din ele, nu lasă pe cele nouăzeci şi nouă în pustie şi se duce după cea pierdută până când o găseşte?” Şi după ce a găsit-o, o pune pe umerii săi, bucurându-se, şi le spune vecinilor cu mare veselie. Acest curs al păstorului, a spus Isus, ilustrează atitudinea lui Dumnezeu şi a tuturor sfinţilor îngeri asociaţi cu El. Ei au un sentiment special de interes pentru cei care s-au rătăcit şi în mod special se bucură de recuperarea acestora. Este mai mare bucurie pentru păcătosul care se pocăieşte decât pentru nouăzeci şi nouă de persoane drepte care n-au nevoie de pocăinţă.

O, ce încurajator este pentru noi să ştim că acesta este sentimentul cerului, şi căderea omului şi imperfecţiunile noastre nu stau ca o barieră continuă în faţa recunoaşterii noastre de către Domnul, dacă ne întoarcem la El! El este milostiv şi ne va ierta din abundenţă şi va înlătura păcatele noastre, departe cum este răsăritul de apus. Dar acest interes este pentru cel care se pocăieşte sau pentru cel care n-a păcătuit peste limita pocăinţei. Orice oaie, fiind găsită de Păstor şi apoi preferând pe cei cu dispoziţie de lupi, nu va mai prezenta interes pentru Cei cereşti.

Mulţi aplică această pildă în mod inconsistent. Ei par să considere că toată omenirea reprezintă turma de o sută de oi, iar cea care se rătăceşte reprezintă pe păcătoşii de pe Pământ, relativ puţini. Desigur că aceasta nu poate fi adevărata interpretare! Mai degrabă, aşa cum spune profetul, „Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi”. „Nu este nici un om drept, nici unul măcar.”

Să interpretăm însă pilda la o scară mai mare, în armonie cu faptele şi cu Scripturile. Să înţelegem că oaia pierdută reprezintă pe Adam şi familia lui; şi cele nouăzeci şi nouă de persoane drepte care n-au nevoie de pocăinţă reprezintă pe sfinţii îngeri. Spre această vedere înclină fiecare aspect al pildei. Bunul Păstor a lăsat turma cerească şi a venit pe Pământ să găsească, să răscumpere, să recupereze omenirea, oaia pierdută; şi este mai multă bucurie în cer pentru recuperarea omenirii din păcat şi din înstrăinare de Dumnezeu decât pentru cei sfinţi, decât pentru fiecare dintre cei care n-au fost înstrăinaţi, nau avut nevoie de răscumpărare.

Lecţia pentru farisei este clară. Ei aveau un spirit diferit de al celor sfinţi. Vederea lor era pământească, egoistă, mândră şi îngâmfată, nu era în acord cu spiritul divin şi nu era plăcută lui Dumnezeu. Isus voia ca toţi ucenicii Săi să-L copieze pe Dumnezeu. „Fiţi ca Tatăl vostru care este în cer.” „El este bun cu cei nemulţumitori.” „În veac ţine îndurarea Lui.”

Cuprins

Mila Lui a trimis pe Fiul Său, Păstorul Subordonat, ca să fie Răscumpărătorul nostru şi să ne ajute să ne întoarcem în favoarea Sa. Mila Lui va urmări oaia pierdută până când fiecare membru al rasei lui Adam va fi fost adus la o cunoştinţă a Adevărului şi la o deplină ocazie de întoarcere în staulul lui Dumnezeu. În acest scop va fi stabilită Împărăţia Mesianică. De asemenea pentru acest scop este actuala chemare a Bisericii, ca să fie o Preoţime Împărătească, pentru ca sub îndrumarea marelui Eliberator să poată fi colaboratori cu El în ducerea Mesajului harului Său tuturor membrilor familiei lui Adam.

O, cât de diferită este această vedere despre iubitorul nostru Creator de aceea care a ajuns la noi din Veacurile Întunecate! Cât este de diferită de aceea care Îl reprezintă pe Atotputernicul ca fiind mânios în sensul vicios! — care a pregătit dinainte un loc de chin veşnic pentru familia umană, cu excepţia unora puţini care au urechi de auzit şi se întâmplă să audă Mesajul în viaţa actuală. Dimpotrivă, aflăm că pregătirea iubitoare a lui Dumnezeu doar începe să fie manifestată, prin favoarea Lui faţă de Cristos şi faţă de Biserică; şi că în final cunoştinţa slavei lui Dumnezeu va umple tot pământul, până când fiecare genunchi se va pleca şi fiecare limbă va mărturisi, spre slava lui Dumnezeu.

În măsura în care devenim asemenea lui Dumnezeu, avem interes faţă de păcătoşi — în special faţă de aceia care prin ereditate sau mediu rău sunt mai adânc afundaţi în păcat, ignoranţă şi superstiţie. Având Spiritul lui Dumnezeu, suntem bucuroşi să facem orice ne stă în putere să ajungem la aceşti păcătoşi. Totuşi, nu trebuie să fim mai înţelepţi decât este scris. Nu trebuie să ne aşteptăm să găsim toate oile. Mai degrabă trebuie să pregătim pe toţi cei pe care Domnul Dumnezeul nostru îi va atrage şi îi va chema să fie asociaţi cu marele Păstor Principal în lucrarea pe care nu peste mult o va institui, lucrarea de căutare a oii pierdute şi a găsirii şi restabilirii ei — toţi care vor dori şi vor asculta.

„Fiul omului a venit să caute şi să mântuiască (recupereze) ce a fost pierdut.” Rasa a fost pierdută, nu numai câţiva, Biserica; şi recuperarea lor va include tot ce a fost pierdut. Aceasta nu înseamnă universalism, ci va fi realizat prin aducerea fiecărui membru al rasei lui Adam la o cunoştinţă deplină a lui Dumnezeu şi la o ocazie deplină de recuperare din păcat şi moarte. 1 Tim. 2:3, 4.

Isus a dat încă o pildă de o importanţă asemănătoare, pentru a ilustra acelaşi adevăr mare din alt unghi. Printre evreice era obiceiul să poarte o salbă de monede pe frunte. Acestea puteau fi de aur sau de argint şi uneori ele reprezentau zestrea lor. Pierderea uneia din aceste monede reprezenta mai mult decât valoarea ei, căci absenţa ei strica frumuseţea salbei. Căutarea monedei însemna că, în loc să fie abandonată ca nefiind vrednică de consideraţie, se depunea toată sârguinţa până era găsită. Vecinele aflau de pierdere şi de asemenea aflau dacă era găsită şi se bucurau mult împreună cu ea. Aceasta este o altă ilustraţie a bucuriei în prezenţa îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos care se pocăieşte.

Valoarea unui om

Isus a spus: „Voi sunteţi mai de preţ decât multe vrăbii.” Şi în lecţia aceasta El face aluzia că un om are mult mai mare valoare decât multe monede şi mult mai mare valoare decât multe oi. Cu toţii suntem de acord că ar fi greu să evaluăm prea mult, prea deplin, valoarea unei vieţi umane, în special dacă ar fi viaţa noastră proprie sau viaţa cuiva drag nouă. Dar în ce măsură manifestăm aceasta în viaţa noastră zilnică?

Fiecare să-şi pună sieşi întrebarea mai întâi, înainte de a o aplica la aproapele său. Cum manifest eu spiritul lui Dumnezeu faţă de semenii mei, în plasarea unei vieţi umane ca prim obiectiv al

Cuprins

interesului meu? Ce fac eu zi de zi ca să dovedesc interesul declarat al meu faţă de omenire în general? Cum arăt eu interes faţă de prietenii mei, rudele mele, copiii mei, fraţii şi surorile mele?

Manufacturierul să ia acest subiect şi să se întrebe: În ce măsură pun eu valoarea monedei ca superioară celei a oamenilor? În ce măsură îngădui eu acumularea de bani să împiedice crearea şi acordarea unei protecţii potrivite angajaţilor mei şi tuturor celor al căror bine este în grija, în răspunderea mea? Degetele lor, ochii lor, membrele lor, sănătatea lor, viaţa lor, trebuie să-i fie preţioase fiecăruia care are Spiritul lui Dumnezeu chiar şi în cel mai mic grad.

Fiecare creştin să se întrebe: Cât din Spiritul lui Dumnezeu am? Cât din timpul meu dau ca să ajut pe semenii mei să iasă din dificultăţile şi încercările lor şi să se întoarcă la Dumnezeu. Cât din timpul meu şi puterea mea sacrific pentru a merge după oaia pierdută? Să-l ascultăm pe apostol: „Nu vă înşelaţi; Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit". „Cine practică dreptatea este drept" — nu numai cel care declară că este urmaş al lui Isus.

Cu toate acestea, nu trebuie să uităm că pe Dumnezeu Îl interesează în primul rând această mare lucrare şi că El a trimis pe Fiul Său pentru realizarea ei. Să nu uităm că nu numai noi avem interes, ci interesul şi iubirea divină sunt mai mari decât ale noastre, iar înţelepciunea divină este superioară; şi cursul nostru trebuie să fie să dăm atenţie strictă „Celui care vorbeşte din ceruri", să urmăm cursul Lui, exemplul Lui.

Aceasta poate însemna că într-o anumită măsură noi vom fi înţeleşi greşit de către alţii. Există multe teorii pentru mântuirea lumii prin ridicare socială, ridicare politică, ridicare morală, lupta împotriva viciului etc. Fără îndoială, rămâne întotdeauna adevărat principiul că în lupta dintre păcat şi dreptate sunt numai două Căpetenii; şi anume, Cristos şi Satan. Rămâne de asemenea adevărat că oricine luptă pentru Unul, luptă împotriva celuilalt. Rămâne pentru noi să ne asigurăm, mai întâi de toate, că noi suntem de partea Domnului, de partea dreptăţii, adevărului, purităţii şi bunătăţii. Există însă un pas mai departe — să ne asigurăm că luptăm cum ar vrea Căpetenia noastră să luptăm, că lucrăm cum ar vrea El să lucrăm, că ne cheltuim cum ar vrea El să ne cheltuim.

„Aceasta este voia lui Dumnezeu cu privire la voi, sfinţirea voastră." Astfel, în ordinea lui Dumnezeu, mântuirea noastră vine întâi. Împăcaţi cu Dumnezeu şi consacraţi serviciului Său, întrebăm: Care este pasul următor? Răspunsul vine: „Paşte oile Mele, paşte mieluşeii Mei". La început am putea fi înclinaţi să ezităm, să zicem: Doamne, să nu mergem mai degrabă după oaia rătăcită, după oaia pierdută? Răspunsul este dat de Domnul prin apostol, că trebuie „cât avem ocazie, să facem bine la toţi, dar mai ales celor din casa credinţei". Dacă, prin urmare, Casa Credinţei cere tot timpul nostru când avem ocazie, am putea să nu facem nimic pentru oaia pierdută, ci numai să ajutăm la desăvârşirea celor pe care Domnul ia găsit deja.

Numai împrejurările providenţei Domnului ne pot îndruma calea. Când vedem scopul Său, obiectivul Său în acest aranjament, totul este clar. El ia din lume un popor special, ca să fie comoştenitori cu Fiul Său în Împărăţie; şi toţi au nevoie de educaţie pe linie spirituală pentru dezvoltarea lor, şi pentru potrivirea şi pregătirea lor ca să fie o Preoţime Împărătească — să fie împăraţi şi preoţi pentru Dumnezeu — care în curând vor judeca, vor corecta, vor ridica, vor binecuvânta toată lumea, în măsura în care se vor dovedi doritori şi ascultători.

Cuprins

ÎNTREBĂRI INTERESANTE

Iertarea în contrast cu ispăşirea

Întrebare — În legătură cu păcatele parţial voite, sunt date lovituri în măsura în care au fost voite? Şi când păcatele au fost ispăşite, sunt ele anulate?

Răspuns—Domnul nostru a murit pentru păcatul lui Adam — doar pentru *păcatul originar* şi pentru toate păcatele care au rezultat din acel păcat originar. Acest păcat al lui Adam a afectat trupul, mintea şi moralul întregii rase umane. De aceea fiecare avem de luptat nu numai cu imperfecţiunile noastre moştenite, ci şi cu imperfecţiunile tuturor celor din jurul nostru.

Când cineva este conceput de Spiritul sfânt, toate lucrurile devin noi. Membrii clasei Turmei mici nu au în cont nici o condamnare împotriva lor; toată această condamnare este complet eliminată. Atribuirea meritului lui Cristos pentru trupul lor i-a făcut perfecţi în ochii lui Dumnezeu, şi ei au fost făcuţi Creaturi Noi.

Aceste Creaturi Noi au intrat într-un legământ cu Dumnezeu ca să umble în urmele lui Isus. În prezent, după cum spune apostolul, avem această comoară a noii naturi într-un vas de lut, adică în condiţii nefavorabile. Suntem de asemenea asaltaţi de cei din jur şi de Adversar, care ni se opun. Toate păcatele care sunt rezultatul acestor condiţii adverse şi la care voinţa noastră nu consimte, sunt acoperite de meritul lui Cristos. Dacă vreuna din aceste Noi Creaturi face *fără ştire* ceva ce este contrar voinţei divine, ea nu trebuie să rămână într-o stare de condamnare. Cuvântul ne instruieşte să mergem imediat la Tronul Harului Ceresc şi să obţinem milă, iertare şi ajutor în orice timp de nevoie.

Dar să presupunem că păcatul nu este numai prin ispită — să presupunem că există o anumită măsură de voinţă sau măsură de neglijenţă, aşa încât copilul lui Dumnezeu este răspunzător în acea măsură, ce se întâmplă atunci? Răspundem că el poate totuşi să meargă la Tronul Harului Ceresc, şi partea din păcatul lui care a fost fără voie va fi acoperită de meritul lui Cristos. Partea de păcat care este *cu voia* merită pedeapsă, lovituri; şi *desigur că va primi* aceste lovituri. Tatăl nu va permite copiilor Săi să rătăcească fără ajutor. Loviturile completează ispăşirea acelui păcat şi el va fi şters din cont. Dreptatea nu mai are nici o acuzaţie împotriva lui.

Dar Scripturile ne spun clar că dacă vreun copil consacrat al lui Dumnezeu va păcătui *cu voinţă deplină,* pentru acel păcat nu va mai exista iertare şi nu poate fi ispăşit prin lovituri. Pedeapsa va fi moartea — Moartea a Doua. Dacă el păcătuieşte fără voie, din ignoranţă, în întregime fără intenţie, păcatul se iartă în întregime prin aplicarea meritului sângelui preţios. Dacă păcătuieşte parţial din ignoranţă şi parţial cu voia, este o parte care se va ierta şi o parte care va trebui ispăşită.

Apostolul Pavel declară că dacă noi ne vom judeca nu vom fi judecaţi de Domnul; dar atunci când suntem judecaţi de Domnul suntem pedepsiţi ca să nu fim condamnaţi odată cu lumea (1 Cor. 11:31, 32). Şi această pedeapsă care vine asupra noastră este o pedeapsă potrivit cu măsura de voinţă. Scopul Domnului în aplicarea pedepsei este ca să învăţăm lecţia de care avem nevoie şi să fim mai veghetori.

Cuprins

Copii ai primului sau ai celui de-al doilea Adam?

Întrebare — Ai cui copii va fi lumea când va fi trezită în Dimineaţa Noului Aranjament — copiii lui Adam, sau Copiii lui Cristos, al Doilea Adam?

Răspuns — Noi înţelegem că ei vor fi tot copiii lui Adam. Când ne gândim la Domnul nostru ca Dătătorul de Viaţă al lumii, trebuie să ne amintim că El este Dătătorul de Viaţă numai pentru aceia care vin la Tatăl prin El. Când masele omenirii vor fi trezite în Veacul viitor, oamenii nu vor fi suferit nici o schimbare care să-i ridice din Adam şi din condamnarea la moarte, în Cristos şi la îndreptăţire la viaţă.

Noul Legământ pe care Dumnezeu îl va pecetlui cu sângele preţios al lui Cristos, va fi mai întâi un Legământ cu Israel — cu acei evrei care sunt poporul Său, cu aceia care Îl vor accepta pe Cristos. Israeliţii credincioşi care vor accepta pe Domnul şi relaţia de Legământ prin Mijlocitorul, care va fi astfel inaugurat în folosul lor, vor intra imediat ce vor face aceasta sub binecuvântările acelui Legământ. Dar omenirea în general, care încă nu va fi venit la o poziţie de acceptare a Mijlocitorului, va fi în aceeaşi atitudine ca şi azi — străini, necunoscuţi. Lucrarea Bisericii în timpul acelei perioade este descrisă în Apoc. 22:17: „Şi Duhul şi Mireasa zic: «Vino!»". Dar nici unul nu va începe să trăiască până *se va împărtăşi* din *Apa Vieţii.*

Omenirea acum merge în moarte ca străini, înstrăinaţi de Dumnezeu, şi după deşteptarea lor vor trebui să se folosească de privilegiile acelui timp. Apostolul Ioan declară: „Cine are pe Fiul are viaţă". Cei care vor fi treziţi nu vor avea această viaţă, nefiind în relaţie cu Cristos. Legătura Lui cu ei de-a lungul Veacului următor va fi evident aceea a unui Domnitor milostiv, care vrea să-i lumineze, săi înfieze în calitate de copii, dacă vor vrea, şi care vrea să-i ridice la starea unde să poată avea viaţă veşnică. Va fi nevoie de întreaga mie de ani ca rasa umană să fie desăvârşită în întregime — să fie ridicată la perfecţiune.

„Spune întregii lumi aceste veşti binecuvântate;

Vorbeşte de timpul de odihnă care se apropie:

Spune asupriţilor din orice popor,

Jubileul ţine *o mie de ani!"*

Domnul Isus va deveni Tatăl tuturor, imediat ce se vor supune termenilor ceruţi. El le va da mai întâi iluminare şi cunoştinţă. Apoi, dacă îşi vor folosi această cunoştinţă, lumină şi ocazie, şi vor dori să vină în armonie cu El, îi va primi în calitate de copii ai Săi şi le va da binecuvântările sub Noul Legământ.

Reamintim scriptura care zice că Legea va ieşi din Muntele Sionului şi Cuvântul Domnului din Ierusalim. „Şi multe popoare se vor duce şi vor zice: «Veniţi, să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne înveţe căile Lui şi să umblăm pe cărările Lui»".

Aceşti oameni reprezintă lumea în general, în afară de aceia care au acceptat termenii Legământului. Aceasta îi reprezintă pe cei care au învăţat o lecţie şi vor dori să vină în armonie cu Dumnezeu. Ei îşi vor spune unul altuia: Să mergem la Muntele Casei Domnului şi să umblăm pe cărările *Lui.* Până nu vor face aceasta, Mijlocitorul nu-i va recunoaşte în nici un sens al cuvântului, nici

Cuprins

nu vor fi în probă pentru viaţă veşnică. Imediat ce vor fi gata să umble pe calea sfinţeniei, vor fi socotiţi copii ai Lui.

OPORTNITĂȚI MINUNATE PENTRU SERVICIU

DRAGĂ FRATE RUSSEL: -

Iubirea mea mereu crescândă pentru adevărurile care ni se revelează acum şi zelul meu tot mai intens pentru răspândirea acestora printre masele de oameni care încep să flămânzească după ceva mai satisfăcător decât eseurile eminente şi corurile talentate mă împinge să menționez mai multe oportunități de serviciu pe care le pot folosi mulți frați dacă le sunt aduse în atenție.

Multe surori au niște ocazii minunate de a depune mărturie celor care lucrează în magazine, la farmacii și altor angajați și funcționari cu care interacționează. Lucrătorii din Babilon le cer mereu acestor comercianți câte ceva pentru fondul bisericilor sau le cer să cumpere bilete pentru evenimente sociale. M-am gândit: de ce să nu încercăm să le vindemj *Studiile din Scripturi*? Se poate aranja să se facă vânzări când nu sunt prezenți clienți, iar comercianții au timp liber. Se poate duce un prim volum, iar după ce se face plasarea lui, se poate întreba persoana dacă a văzut vreodată cartea. Îi puteți spune cum acesta v-a deschis și vouă ochii asupra Bibliei, iar apoi să încercați să îl convingeți să cumpere un set de volume. Dacă ezită să cumpere un set, vindeți-i primul volum mai întâi. Spuneți-i vă vreți să discutați cu el pentru a vă spune ce părere i-a făcut acesta, căci acest lucru îl v motiva să îl citească. Încercați să vă faceți cumpărăturile după aceea, când nu este prea ocupat, pentru a avea ocazia de a uda sămânța semănată.

Frații folosiți acolo unde se lucrează pe șantiere au deseori mari ocazii de a le depune mărturie celor ce lucrează cu ei. Aceștia pot fi abordați în legătură cu achiziționarea Studiilor în pauza de amiază. Încercați să vă mâncați prânzul (dacă îl luați cu voi) cu un alt om în fiecare zi, iar în cadrul conversației spuneți-i despre binecuvântările pe care le-ați primit datorită acestor ajutoare de înțelegere a Bibliei și aranjați să îi vindeți sau să îi împrumutați unul dintre ele.

Dacă fratele este capabil, el ar putea să țină micuțe întruniri cu întrebări în timp ce oamenii își mănâncă prânzul. Răspunsurile trebuie să fie întotdeauna scurte și la obiect. Pentru a fi mai utile, aceste întrebări ar trebui să se refere la aspectele mai simple ale planului divin; întrebările profunde i-ar îneca pe cei ce sunt copilași din punct de vedere spiritual.

Spre exemplu, conversația ar putea fi îndreptată spre subiectul iadului. Fratele ar putea insista că în Biblie nu apare niciun singur pasaj în care acest cuvânt să denote un loc de nefericire eternă și că singurele locuri în care pare să se indice acets lucru sunt pasaje pur figurative. Apoi poate spune: 'Am o micuță carte care explică pasajele unde apare cuvântul iad. V-o voi aduce aici mâine și vă voi citi câteva paragrafe minunate din ea.' Aceasta îi va face probabil să asculte și în ziua următoare, iar dacă li se va promite analizarea altor chestiuni în a treia zi, și așa mai departe, ați putea avea o micuță adunare regulată la ora prânzului. Desigur, majoritatea se vor sătura, dar câțiva ar putea să rămână.

În orașele mai mari se poate face reclamă pentru cei înformetați de adevăr. Unele ziare locale zilnice permit aceasta în secțiunile de anunțuri diverse și religioase, dar în fiecare caz trebuie să se exercite o judecată sănătoasă în ceea ce privește locul unde să fie plasate aceste anunțuri și cât de des să apară ele. Se sugerează următoarele ca anunț:

"Cei ce vor să creadă în Bibliei dar nu au găsit până acum în ea nimic atât de satisfăcător și rezonabil pe cât cred că ar spune Dumnezeu sunt invitați să își trimită numele și adresa la cărsuța poștală... Aceasta nu este vreo tentativă de înșelătorie, ci pur și simplu un efort de a le aduce adevărată satisfacție religioasă celor care simt că șovăiesc în credință."

Un frate consacrat capabil ar putea să-i caute pe bărbații ce răspund și fie să le vândă, fie să le împrumute "Planul divin al Veacurilor". Ar putea să le spună mai întâi despre binecuvântările de care se bucură el de pe urma Cuvântului lui Dumnezeu acum, în contrast cu situația sa din trecut. De

Cuprins

asemenea, ar trebui să-i mai caute din când în când pentru a vedea ce progres fac aceştia, dacă se arată interes. Surorile ar trebui să le caute pe femeile care răspund.

Cred că fraţii nu sunt suficient de atenţi la ocaziile care li se oferă pentru a le depune mărturie străinilor din oraşul lor. Dacă sunt cofetari greci în oraşul vostru, faceţi o comandă de jumătate de duzină de tracte în limba greacă pentru a li le trimite. Aceasta se poate aplica şi chinezilor care deţin spălătorii în oraş, italienilor de la standurile cu fructe sau din benzile de pe străzi etc.

Ziarul lunar al Studenţilor în Biblie sau ”Ce este botezul?” sunt utile în special în locurile unde fratele Russel este văzut în mod eronat, căci acestea conţin articolul profesorului Ellis şi scrisoarea reverendului T. S. Thompson care îl susţin pe frate şi lucrarea sa. Fraţii uită uneori că pot să facă mai mult decât pur şi simplu să circule în fiecare an literatură în mod voluntar. Deseori, un tract special se poate potrivi foarte bine situaţiei locale, dacă este oferit la timpul potrivit.

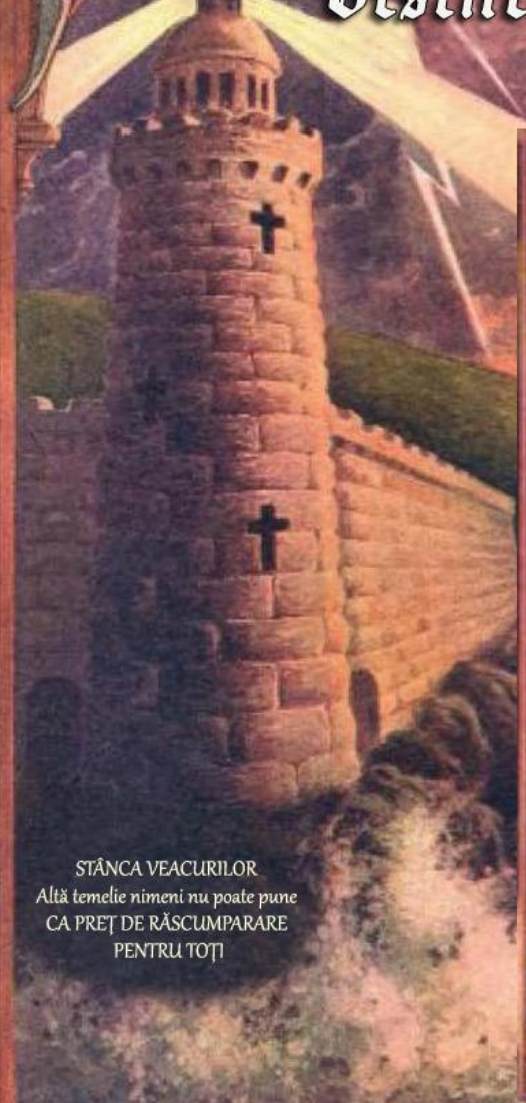
Fiecare zi mă face să doresc tot mai mult timpul când serviciul nostru nu va mai fi limitat de corpul slab şi imperfect în care locuim acum. Sunt bucuros că acea zi este acum atât de aproape.

Rămân, cu iubire creştină, pe malurile Iordanului.
B. H. Barton

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"*
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XXXV 1 APRILIE 1914 Nr. 7

A.D. 1914 – A.M. 6043

Cuprins:

CARACTERUL LUI IEHOVA MANIFESTAT ÎN MARELE PLAN AL VEACURILOR - Pag. 2

DREPTATEA — NEPRIHĂNIREA — TEMELIA CARACTERULUI CREŞTIN - Pag. 5

PACEA CU DUMNEZEU ŞI PACEA LUI DUMNEZEU - Pag. 8

CREDINŢA, BAZA ODIHNEI ADEVĂRATE - Pag. 11

FOTO-DRAMA CREAŢIEI - Pag. 14

FIUL RISIPITOR - Pag.16

PARADOXURI DIVINE - Pag.19

ADMINISTRATORUL NEDREPT - Pag. 20

MUNTELE MĂSLINILOR, ÎMPĂRĂŢIA DE BINECUVÂNTARE - Pag. 22

„SUB ARIPILE LUI" - Pag. 23

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

BROOKLYN, N.Y.
APRIL 15, 1912
VOL. XXXIII NO. 8

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENTEI LUI CRISTOS

VOL. XXXV **1 APRILIE 1914** **Nr. 7**

CARACTERUL LUI IEHOVA MANIFESTAT ÎN MARELE PLAN AL VEACURILOR

De ce a fost chemat Isus Cristos să sufere şi să moară? Nu putea marele Dumnezeu să realizeze mântuirea omenirii în alt mod, fără agonia şi moartea Fiului Său? Acestea sunt întrebări care i se prezintă des celui care studiază atent Cuvântul lui Dumnezeu şi la care se poate răspunde foarte satisfăcător. Dumnezeu ar fi putut să aranjeze chestiunea foarte diferit; El nu este un Dumnezeu lipsit de resurse. Este un Dumnezeu atotînţelept, un Dumnezeu atotputernic. Putem vedea, de exemplu, că Dumnezeu ar fi putut decreta ca Adam să fie exclus din Grădina Edenului pentru un timp, şi după ce el ar fi suferit un timp pentru neascultarea sa şi ar fi învăţat prin aceasta o lecţie, ar fi fost restabilit la favoare. Prin acea experienţă Adam fără îndoială ar fi învăţat o lecţie foarte bună. Astfel toţi copiii lui Adam puteau să sufere ceva pedeapsă, ceva experienţe curăţitoare de care puteau să profite, şi apoi să vină iarăşi în armonie cu Dumnezeu.

Dar Înţelepciunea lui Dumnezeu are o mare adâncime şi El are un plan mare şi înţelept! El a intenţionat ca toate creaturile Sale inteligente — îngeri, heruvimi, serafimi şi oameni — care vreau să câştige viaţa veşnică, trebuie să fie absolut loiali Lui, şi ca atare toţi trebuie să fie probaţi în privinţa loialităţii lor. Toţi trebuie să fie caractere încercate şi probate. De aceea, scopul Său a fost ca toate creaturile Sale inteligente din ceruri şi de pe pământ să fie aduse ca să înţeleagă bunătatea şi vrednicia Lui de toată lauda, pentru ca ei să poată exclama din inimă: „A Celui care stă pe scaunul de domnie ... să fie binecuvântare, cinste, slavă şi stăpânire în vecii vecilor”.

Cei care îşi vor dovedi loialitatea faţă de Creator vor trăi veşnic. Cei care nu-şi vor dovedi loialitatea vor muri — vor merge în stingere absolută. Până la vremea când a fost creat omul, Dumnezeu nu făcuse cunoscut acest aspect al planului Său. Atunci El a declarat că moartea trebuie să fie pedeapsa pentru păcat, pentru ca toţi să poată cunoaşte Legea Guvernării Sale — că numai cei drepţi vor trăi şi că toţi păcătoşii vor fi distruşi în cele din urmă. De aceea Dumnezeu a aranjat mai dinainte ca păcatul omului, pe care l-a cunoscut mai dinainte, să aducă asupra lui Adam şi a urmaşilor lui pedeapsa extremă a Legii Sale.

Mulţi n-ar fi ales păcatul dacă ar fi cunoscut rezultatele lui sigure şi ar fi fost născuţi cu o capacitate perfectă de a alege dreptatea. Dar Dumnezeu a intenţionat ca urmaşii lui Adam să vină în lume în condiţii decăzute, ca rezultat al neascultării acestuia. El a intenţionat să arate aici pe planeta Pământ care este tendinţa naturală şi rezultatul sigur al păcatului. Tendinţa păcatului este întotdeauna în jos; şi nu numai atât, dar el se înmulţeşte şi duce la ruină şi moarte.

Cuprins

Dumnezeu a intenţionat ca această lecţie mare a rezultatelor rele ale păcatului să fie văzută şi de îngeri, care înainte de crearea şi de căderea omului erau înconjuraţi de astfel de condiţii care nu prezentau nici o ispită specială spre păcat.

Ispita pentru îngeri

Dumnezeu doreşte închinarea numai acelora care I se închină în duh şi în adevăr. Oricine nu I se va închina din acest motiv va fi în final distrus. Vedem că Dumnezeu a permis nu numai ca păcatul să intre în lume prin maşinaţiile lui Satan, ci şi ca acesta să fie o sursă de ispită pentru îngeri. Vedem cum toţi îngerii au ajuns să fie expuşi la o ispită specială în legătură cu căderea omenirii (Gen. 6:1-5; Iuda 6). Credem că Satan a instigat această ispită, aşa cum a instigat şi ispita mamei Eva. El însuşi a fost primul încălcător.

Unii din oastea îngerească au căzut sub această ispită şi unii au rămas loiali lui Dumnezeu. Astfel ştim că toţi îngerii din cer au fost supuşi unei mari probe în privinţa ascultării de Creatorul lor. Toţi îngerii care sunt în armonie cu Dumnezeu, potrivit Bibliei, au rezistat la proba lor. Acestora, după cum înţelegem noi că învaţă Scripturile, li s-a acordat răsplata vieţii veşnice, fiindcă s-au dovedit credincioşi şi ascultători şi şi-au demonstrat loialitatea. Cei care au căzut au fost legaţi în lanţurile întunericului până la Judecata Zilei celei mari — acum prezentă, credem noi.

Planul economic al lui Dumnezeu

Omul a purtat timp de şase mii de ani pedeapsa „vei muri negreşit” — pedeapsa pe care Biblia o declară a fi plata păcatului — moartea şi toate slăbiciunile şi depravările minţii şi corpului care o însoţesc. Dar Dumnezeu intenţionează ca toţi să aibă o ocazie deplină de recuperare din această stare de păcat şi moarte; şi prevederea pentru recuperarea omului a fost făcută prin Cristos. Această prevedere este cea mai economică ce putea fi aranjată. Dacă o mie de oameni perfecţi ar fi păcătuit, s-ar fi cerut o mie de oameni perfecţi ca să-i răscumpere — un răscumpărător pentru fiecare păcătos. „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”, viaţa omului pentru viaţa omului este cerinţa Legii lui Dumnezeu. Exod. 21:23-25; Deut. 19:21.

Înainte de crearea primilor noştri părinţi, Dumnezeu aranjase ca *numai* un om să aibă ocazia să cadă şi să fie *condamnat la moarte,* pentru ca astfel numai *un om* să fie cerut ca *Răscumpărător.* Acest aranjament divin a fost foarte economic fiindcă va aduce toate masele omenirii înapoi la viaţă numai cu preţul unei vieţi umane ca preţ de răscumpărare. Nici un om *căzut* nu putea fi răscumpărare, un preţ corespunzător pentru omul perfect Adam. De aceea Dumnezeu a intenţionat chiar de la început ca singurul Său Fiu conceput, întâiul-născut din toată creaţia, să devină Răscumpărătorul omului, şi pentru a deveni Răscumpărătorul El să devină om.

Moartea unui înger nu putea să răscumpere pe om. Dreptatea divină cerea ca o viaţă umană perfectă să fie dată pentru o viaţă umană perfectă. Iar Dumnezeu, ştiind toate acestea, a trimis pe Fiul Său să ducă la îndeplinire marele Său Plan de Răscumpărare şi Restabilire. În aceasta n-a fost nimic rău sau nedrept pentru Fiul Său, deşi, ca Atotputernicul să fi impus cu forţa chestiunea asupra Fiului Său ar fi fost o nedreptate; şi Dumnezeu nu se putea face vinovat de nedreptate.

Astfel Scripturile ne informează că venirea Logosului în lume a fost o chestiune voluntară. El a făcut aceasta „pentru bucuria care I-a fost pusă înainte” de Atotputernicul. Tatăl a pus înaintea Fiului propunerea că dacă va suferi înjosirea transferării fiinţei Sale de pe un plan mai înalt pe un plan mai jos, uman, pentru a putea răscumpăra rasa pierdută a lui Adam, El va fi mult înălţat, alături de Iehova;

Cuprins

va fi făcut părtaş al naturii lui Iehova — natura *divină.* Aceasta a fost inspiraţia pentru cursul Domnului nostru — bucuria de a face voia Tatălui şi de a avea aprobarea Lui; bucuria de a restabili omenirea şi de a fi înălţat la natura glorioasă a Tatălui Său. Cel care astfel S-a umilit ca să devină om şi să moară cu moartea înjositoare de cruce, a fost într-adevăr mult înălţat, cum a fost promis, şi S-a aşezat la dreapta Măririi în locurile preaînalte. Evrei 1:3.

Înţelepciunea infinită a marelui scop al lui Dumnezeu

Astfel vedem că Planul pe care Dumnezeu l-a adoptat dă ocazie pentru manifestarea principiilor care stau la baza caracterului Său glorios, pe care nici îngerii nici oamenii nu l-ar fi putut înţelege atât de clar pe alte căi. Când marea lucrare a restabilirii va fi deplin realizată, îngerii şi oamenii vor vedea Dreptatea lui Dumnezeu — o Dreptate care a permis ca pedeapsa morţii să fie executată asupra rasei noastre timp de şase mii de ani — o Dreptate care a dat un Răscumpărător ca să plătească această pedeapsă pentru Adam, pentru ca el şi toţi urmaşii lui să poată fi eliberaţi — o Dreptate de asemenea, care a dat o mare răsplată pentru Fiul credincios care, cu un astfel de preţ pentru Sine, a dus la îndeplinire scopul Tatălui. Aceasta este cea mai înaltă concepţie despre Dreptate pe care ar putea-o concepe oamenii sau îngerii!

Prin aceasta Dumnezeu Îşi va manifesta şi Iubirea Sa compătimitoare, pe care altfel nici îngerii nici oamenii n-ar fi putut s-o cunoască vreodată. Dacă n-ar fi existat păcat, moarte, tristeţe, durere, ei n-ar fi cunoscut adâncimea Milei divine. După ce păcatul a intrat în lume, îngerii au văzut Iubirea lui Dumnezeu în aceea că „a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine din omenire crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică". „Nimeni nu are o iubire mai mare decât acel care îşi dă *viaţa"* pentru altul! Iubirea Tatălui a fost astfel arătată în Planul Său de a trimite pe Fiul Său să moară pentru lume. Această Iubire va fi manifestată în Veacul care vine, acum foarte aproape.

Prin Planul Său, Dumnezeu Îşi va manifesta şi puterea; căci, deşi Puterea Sa a fost arătată în crearea lumilor, a oamenilor şi a diferitelor grade de îngeri, totuşi această manifestare a energiei este mică în comparaţie cu Puterea pe care o va exercita încă. Această Putere va restabili pe fiecare individ din rasă la starea lui de dinainte; fiecare suflet de om va fi trezit din mormânt. Aceasta va fi o manifestare a Puterii care depăşeşte înţelegerea omului.

Apoi, de asemenea, Înţelepciunea lui Dumnezeu va fi minunat manifestată. Când marele rezultat al Planului divin al Veacurilor va fi fost văzut în gloria şi maiestatea lui de către toate fiinţele inteligente ale lui Dumnezeu care au fost create, toţi Îl vor saluta ca pe Cel infinit de înţelept — care a aranjat în mod potrivit ca fiecare creatură formată în chipul Său să fie încercată în privinţa absolutei loialităţi, pentru ca numai cele loiale şi ascultătoare să aibă viaţă şi pentru ca toate celelalte să fie distruse!

Astfel vedem că în minunatul Său Program de lucru cu păcătoşii, îngereşti şi umani, Dumnezeu a ales cel mai bun mod, cel mai folositor pentru îngeri şi pentru oameni, cel care reflectă gloria şi onoarea Sa finală. „Cine nu se va teme, Doamne, şi cine nu va slăvi Numele Tău? ... Şi toate neamurile vor veni şi se vor închina înaintea Ta, pentru că dreptăţile Tale au fost arătate." Apoc. 15:4.

Cuprins

DREPTATEA — NEPRIHĂNIREA — TEMELIA CARACTERULUI CREŞTIN

„A practica dreptatea şi judecata este mai plăcut Domnului decât o jertfă.” „Iată, ascultarea face mai mult decât jertfele şi luarea aminte mai mult decât grăsimea berbecilor.” - Prov. 21:3; 1 Sam. 15:22.

Aceste cuvinte au fost adresate poporului ales al lui Dumnezeu, evreii. Naţiunea lui Israel intrase în relaţie specială cu Dumnezeu. La Muntele Sinai intraseră în legământ cu El şi se angajaseră să facă dreptate şi judecată. Aceasta a fost o cerinţă a lui Iehova. Dar părea a fi o tendinţă să creadă că jertfele erau în mod special plăcute Domnului. Unii păreau înclinaţi să simtă că nu conta cât de nedrepţi fuseseră, ei puteau oferi o jertfă şi totul să fie bine. Dar Iehova a arătat că aceasta nu era de ajuns. Legea Lui era o *cerinţă* şi trebuia să fie înainte de orice altceva, în timp ce aceste jertfe speciale de mulţumire pentru victorii etc., erau *privilegii,* prinosuri voluntare. Legea cerea loialitate deplină faţă de Dumnezeu.

Relaţia lui Israel cu Dumnezeu ca popor al Său era bazată pe *Lege.* Această Lege cuprindea *dreptatea* şi *judecata.* Israeliţii trebuiau să facă potrivit poruncilor ei — întâi în privinţa lui Dumnezeu, apoi în privinţa omului. Trebuiau să nu fure, să nu ucidă, să nu râvnească etc. Esenţa şi substanţa Regulii de Aur era întruchipată în ea.

A face dreptate înseamnă a face ceea ce este just, drept, echitabil; a face judecată ar fi a lua decizii drepte în minte, a hotărî just. O persoană ar putea fi foarte justă în afacerile sale cu alţii. Ar putea fi foarte atentă să nu înşele pe nimeni nici măcar cu un bănuţ, şi totuşi în mintea sa ar putea avea idei neiubitoare, necaritabile despre alţii şi să spună lucruri nedrepte despre ei. Acest sfat al Înţeleptului pare să păzească nu numai împotriva *săvârşirii nedreptăţii,* ci şi împotriva nutririi *gândurilor* rele. Deciziile minţii noastre, precum şi acţiunile, trebuie să fie în armonie cu principiile dreptăţii.

Incapacitatea noastră de a judeca pe alţii

Noi nu trebuie să judecăm, să decidem, într-un mod nefavorabil în cazul unora cu care avem de-a face, fără dovadă neîndoielnică. Dacă ei pretind că încearcă să facă bine, să considerăm că sunt sinceri oricând este posibil. Să nu-i numim făţarnici, căci nu le putem judeca inima. Domnul nostru a numit pe unii făţarnici în zilele Lui; dar El a avut putere superioară de a discerne inima, iar noi nu avem acea putere. Noi nu trebuie să judecăm motivele altora. Nu trebuie să trecem peste declaraţia lor, căci nu suntem competenţi să facem aceasta.

Uneori putem judeca acţiunea exterioară ca greşită sau nepotrivită, dar nu trebuie să încercăm să judecăm inima, unde există posibilitatea de a judeca greşit. Noi ne-am angajat să ne străduim să respectăm Regula de Aur în fiecare acţiune, cuvânt şi gând al nostru, şi trebuie să ne amintim că Dumnezeu ar fi mai mulţumit de noi dacă n-am sacrifica şi am menţine doar relaţia noastră după Regula de Aur, decât dacă am manifesta foarte mult zel în *sacrificiu* şi totuşi am încălca regula *dreptăţii.* Această regulă cere iubire pentru aproapele nostru ca pentru noi înşine. După cum ne aminteşte apostolul Pavel în capitolul acela fără pereche asupra *Iubirii* — 1 Corinteni 13: „Chiar dacă mi-aş împărţi toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars, şi nu aş avea *dragoste,* nu-mi foloseşte la *nimic”.*

Cursul potrivit pentru noi ca ucenici ai lui Cristos este să respectăm Regula de Aur în purtarea noastră, veghind asupra gândurilor şi buzelor noastre, şi de asemenea să prezentăm continuu tot ce

Cuprins

avem şi suntem în sacrificiu Domnului. Dar ascultarea, dreptatea, *trebuie să vină mai întâi,* fiindcă acestea sunt cerute de Legea lui Dumnezeu. Înainte de a ne dezvolta mult în cultivarea iubirii jertfitoare, trebuie să învăţăm să iubim dreptatea, neprihănirea. Există un proverb comun şi adevărat, că un om trebuie să fie drept înainte de a fi generos. Se cuvine copiilor lui Dumnezeu, ca membri ai Noii Creaţii, să studieze cu hărnicie acest subiect al dreptăţii stricte faţă de toţi şi să pună în practică zi de zi această calitate a caracterului care este absolut esenţială dacă vrem să fim plăcuţi lui Dumnezeu; căci stă la temelia caracterului creştin.

Noi nu suntem în stare în timp ce ne aflăm în carnea decăzută să ţinem perfect această Lege a dreptăţii stricte în faptă, cuvânt şi gând. Dar străduinţa noastră serioasă trebuie să fie să facem astfel pe cât este posibil. Meritul lui Cristos va completa atunci pentru toate deficienţele noastre neintenţionate şi inevitabile. Numai cei care au această temelie a caracterului bine pusă pot face progres. O iubire care este bazată pe temelia nedreptăţii sau pe idei greşite despre dreptate, este înşelătoare şi nu este iubirea pe care o porunceşte Cuvântul Domnului şi pe care El o va cere ca probă a adevăratei ucenicii. Ascultarea de Dumnezeu cere ca noi să ne străduim să fim drepţi în faptă, în cuvânt şi în gând.

Ascultarea, o probă a loialităţii

Lecţia învăţată în mustrarea lui Saul de către Domnul prin gura profetului Samuel, dată în al doilea text al nostru, se aplică cu mare forţă la Israelul spiritual. Cât de adesea vedem astăzi nevoia acestui sfat printre urmaşii declaraţi ai lui Isus Cristos! Mulţi dintre aceştia sunt lucrători creştini în diferite denominaţii ale creştinătăţii şi multe sunt sacrificiile lor de timp, putere şi bani; dar în măsura în care nu sunt ascultători de Domnul, ei nu ajung la binecuvântarea pe care ar putea s-o aibă, şi de fapt se privează singuri de privilegii şi ocazii mai mari. Da, mulţi dintre ei, ne temem, se privează singuri de Împărăţie — de glorie şi comoştenire cu Învăţătorul în Împărăţie. Noi ar trebui să învăţăm din această lecţie dată nouă în experienţa lui Saul, că Tatăl nostru ceresc vrea să fim foarte atenţi la Cuvântul Său şi să nu ne gândim nici un moment că îl putem îmbunătăţi, nici că vreo împrejurare sau condiţie ne va scuza de ascultare de El.

Dacă împăratul Saul ar fi ascultat de Dumnezeu şi rezultatele ar fi părut să se dovedească dezastruoase, el ar fi avut o conştiinţă curată. Ar fi fost *ascultător* şi ar fi putut lăsa rezultatele în seama Domnului. Dumnezeu ar fi fost răspunzător de rezultate. Câţi din poporul Domnului care sunt în Babilon ar fi binecuvântaţi prin urmarea instrucţiunilor din această lecţie!

Mulţi şi-au spus tot mereu: Văd că aranjamentele şi condiţiile actuale din biserici sunt contrare simplităţii Evangheliei lui Cristos şi practicii Bisericii timpurii. Văd că se practică şi se învaţă mult ce nu este aprobat de Scripturi. Dar ce pot face? Sunt identificat cu acest sistem şi sunt angajat să sacrific pentru zidirea lui. Dacă mă retrag, va însemna mai mult sau mai puţin dezastru sau pierdere pentru el şi pentru mine. Aş dori să fiu liber de instituţiile umane şi să mă ocup de lucrarea Domnului pe linia Cuvântului Său, dar nu pot pleca; se pare că sunt necesar. Acesta pare a fi cel mai convenabil loc pentru mine ca să lucrez şi să sacrific.

Domnului nu-I plac astfel de argumente. Mesajul Său pentru noi este că *ascultarea* este mai bună decât *jertfele,* oricât de activi şi de ocupaţi am putea fi. El ne spune clar că nici o jertfă pe care am putea-o oferi nu-I va fi plăcută decât dacă mai întâi suntem ascultători de Cuvântul Lui. El îi cheamă acum pe toţi urmaşii lui Cristos care sunt încă în Babilon: „Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei şi să nu primiţi din pedepsele ei! Pentru că păcatele ei au ajuns până la cer; şi Dumnezeu Şi-a adus aminte de nedreptăţile ei”. Apoc. 18:4, 5.

Cuprins

Roadele neascultării

Ne amintim că eroarea lui Saul a fost neducerea la îndeplinire a poruncii Domnului în fiecare amănunt. El a ucis pe toţi amaleciţii, bătrâni şi tineri, cu excepţia împăratului, pe care l-a păstrat în viaţă, probabil gândindu-se să-l expună în ceva marş triumfal. În privinţa turmelor şi a cirezilor, el a consimţit ca oamenii săi să cruţe pe toate cele care arătau bine şi de dorit, dar a distrus complet tot ce era fără valoare şi de nebăgat în seamă.

Când studiem relatarea şi observăm indignarea lui Samuel şi declaraţia clară a neplăcerii Domnului şi a pedepsei pe care i-a măsurat-o lui Saul, vedem clar că împăratul nu I-a înţeles greşit instrucţiunile, ci le-a încălcat cu apreciabilă deliberare. Prin urmare, trebuie să înţelegem cuvintele date de el ca explicaţie lui Samuel ca fiind în măsură considerabilă făţarnice. El l-a salutat întâi pe profet cu binecuvântări şi cu asigurări că împlinise porunca Domnului. Dar Samuel a replicat: „Ce înseamnă behăitul acesta de oi care a ajuns la urechile mele şi mugetul acesta de boi pe care-l aud?” El a înţeles imediat că distrugerea n-a fost completă, că Saul a ascultat de Domnul numai parţial.

Saul, observând neplăcerea profetului Domnului, a început să-l asigure cu ipocrizie că aceste oi şi boi frumoşi fuseseră păstraţi ca să poată fi sacrificaţi Domnului. Vai, cum caută natura umană decăzută întotdeauna să se justifice în cursul ei de stricăciune şi neascultare de poruncile lui Dumnezeu! Cu cât este mai înţelept şi mai bine să ascultăm în toate împrejurările! Saul a secerat rezultatul neascultării sale prin aceea că a fost respins ca împărat al lui Israel. Ce amare sunt roadele urmării propriului nostru curs, de compromitere a conştiinţei noastre, de căutare să evităm responsabilitatea care este asupra noastră în calitate de copii declaraţi ai lui Dumnezeu! Sigur va aduce necaz şi dezastru spiritual poporului Domnului şi ascunderea feţei Tatălui nostru.

Considerat în mod obişnuit, sacrificiul este un pas dincolo de simpla ascultare. Ascultarea este o *datorie* faţă de Dumnezeu. Noi trebuie să ascultăm de Dumnezeu. Pentru creaturile Sale voinţa lui Dumnezeu este *Lege.* Aceasta este o datorie de cel mai înalt tip. Dar privilegiul sacrificiului acordat poporului lui Dumnezeu trece dincolo de datorie, dincolo de obligaţie. Noi Îi putem *da* Domnului ceea ce El nu *cere* de la noi; dar ceea ce dăm ca sacrificiu este voluntar, nu este poruncit.

Acum se ridică întrebarea: Cum putem aplica aceste texte la noi înşine? Mai întâi, găsim pe unii care doresc să fie poporul Domnului, care par să înţeleagă gândul că există în prezent un privilegiu de a sacrifica, dar care nu observă că Domnul a dat nişte porunci directe care trebuie să fie considerate mai întâi. Aceştia trebuie să ajungă să înţeleagă că ascultarea este o primă cerinţă. Nimeni nu poate ţine perfect Legea lui Dumnezeu, dar trebuie să arate adevăratul spirit al ascultării, străduinţa serioasă de a fi în armonie cu acea Lege. Apoi urmează consacrarea la sacrificiu. Pentru toţi cei care au împlinit aceste condiţii s-a făcut satisfacţie deplină şi ei sunt acceptaţi în Cristos. Şi „dacă este cineva în Hristos, este o Creaţie Nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi”. 2 Cor. 5:17.

Sf. Pavel spune despre aceştia: „Pentru ca cerinţa dreaptă a Legii să fie împlinită în noi, care umblăm nu potrivit firii păcătoase, ci potrivit Duhului” (Rom. 8:4). Dacă nu umblăm astfel potrivit spiritului, nu suntem atenţi la Domnul; şi în timp ce suntem în această stare, El nu are plăcere de ceea ce facem. Chiar dacă sacrificăm ceva din timpul nostru pentru lucrarea de colportori, pentru lucrarea de peregrini etc., nu vom fi plăcuţi lui Dumnezeu dacă nu respectăm cerinţele Sale ale dreptăţii faţă de alţii.

Dacă atunci când decide să se consacre lui Dumnezeu unul îşi dă seama că a fost nedrept faţă de altul, trebuie să facă reparare. Nimeni nu are dreptul să fie generos cu banii altuia — să ia banii altuia şi

Cuprins

să-i ofere în serviciul lui Dumnezeu. Aceasta este o formă de nedreptate care trebuie să fie foarte ofensatoare pentru Tatăl — una pe care ar dispreţui-o cu totul ca sacrificiu. Totuşi, vedem că aceasta se practică foarte mult. Sunt mulţi care au obţinut bani într-un mod nu cu totul corect, şi care, ca să-şi liniştească conştiinţa, dau ceva din ei pentru lucrarea religioasă. Această clasă trece cu vederea chestiunea mai grea a Legii lui Dumnezeu. Ei au luat de la alţii pe nedrept; apoi doresc să dea Domnului ceea ce aparţine altuia. Legea lui Dumnezeu cere dreptate şi nu este de mirare că Lui nu-i place această cale de acţiune.

Ajungând la afacerile obişnuite ale vieţii, vedem că dreptatea trebuie să fie însăşi temelia pentru toate — soţi şi soţii, părinţi şi copii, fraţi şi surori, învăţători şi elevi, angajatori şi angajaţi etc. Lecţia din textul nostru este foarte importantă pentru noi din Biserică. În caracterul creştin dreptatea, ascultarea de Legea lui Dumnezeu vine întâi; mila şi bunăvoinţa vin după aceea. Nu ştim despre un alt principiu pe care poporul Domnului trebuie să-l înveţe mai amănunţit decât acesta unu al *dreptăţii.*

Nedreptatea pare să iasă la iveală în multe feluri în natura umană decăzută. Mici nedreptăţi sunt practicate zilnic în privinţa lucrurilor mărunte. Unii cred că acestea nu sunt vrednice de luat în considerare. Dar oricine cultivă nedreptatea chiar şi într-un mic fel, zideşte un caracter care va fi nepotrivit pentru Împărăţie. După cum dreptatea este temelia Tronului lui Dumnezeu şi a caracterului lui Dumnezeu, tot aşa dreptatea trebuie să fie principiul de temelie care stăpâneşte viaţa poporului lui Dumnezeu.

Ascultarea Cristosului

Lecţia ascultării este una care trebuie să fie adânc săpată în inima tuturor celor sfinţiţi în Cristos Isus. Este de asemenea necesar ca noi să avem *spiritul* ascultării şi să nu ascultăm numai de literă. Oricine are adevăratul spirit al ascultării va asculta nu numai de poruncile exprese ale Domnului, date în Cuvântul Său, ci va căuta să cunoască voinţa divină în toate. Va căuta să observe providenţele din viaţa sa, ca să poată fi îndrumat pe calea pe care Domnul ar vrea ca el să meargă. Aceşti copii ai lui Dumnezeu credincioşi, ascultători, sunt cei care exclamă în cuvintele profetului: „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghiţit; cuvintele Tale au fost bucuria şi plăcerea inimii mele” (Ier. 15:16). Aceştia pot spune ca Învăţătorul nostru drag: „Iată-Mă, vin! ... desfătarea mea este să fac plăcerea Ta Dumnezeul Meu”. Toţi, deci, care vreau să fie cu totul plăcuţi Tatălui nostru din ceruri, să fie foarte harnici să zidească un caracter în armonie cu Legea Lui, având dreptatea ca temelie în gând, în cuvânt şi în faptă, dreptatea în relaţia noastră cu Dumnezeu, cu fraţii şi cu toţi, iar apoi să zidească pe el toate calităţile iubirii, pentru ca astfel să putem creşte în Cristos Capul nostru viu, în toate lucrurile, şi să putem da socoteala la urmă cu bucurie şi nu cu tristeţe.

PACEA CU DUMNEZEU ŞI PACEA LUI DUMNEZEU

„Deci, fiindcă am fost îndreptăţiţi prin credinţă, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5:1). „Tu vei ţine în pace deplină pe cel care se sprijină pe Tine.” Isaia 26:3.

Ca o persoană să fi ajuns într-o stare de Pace cu Dumnezeu înseamnă să se fi împăcat cu Dumnezeu. Aceasta implică să fi fost într-o stare de înstrăinare, de „vrăjmăşie ... prin fapte rele”. Pacea cu Dumnezeu deci, înseamnă că această înstrăinare de Dumnezeu este un lucru al trecutului şi că cel înstrăinat este acum în armonie cu Dumnezeu — că el a întors spatele la păcat şi caută să umble pe cărarea dreptăţii. Acesta este un pas al credinţei şi este însoţit de reformarea vieţii. Noi ne bucurăm cu

Cuprins

toţi cei care au ajuns până aici; suntem bucuroşi că au această poziţie avantajoasă asupra maselor omenirii, pe care dumnezeul acestei lumi le-a orbit aşa încât nu pot vedea frumuseţea Domnului, nici că pacea cu El este de dorit, şi care n-au aflat amărăciunea roadelor păcatului.

Dar în al doilea text al nostru profetul se referă la o clasă care a mers mai departe de starea păcii *cu* Dumnezeu. El vorbeşte despre o clasă care a intrat în posesia „păcii *lui* Dumnezeu care întrece orice înţelegere", după cum declară apostolul Pavel. Această pace poate veni numai la aceia care au predat fără rezerve lui Dumnezeu — timpul lor, talentele lor, influenţa lor, viaţa lor, *tot* ce este al lor. Aceştia au o pace pe care alţii n-o pot cunoaşte. Această pace a lui Dumnezeu stăpâneşte inima chiar şi în mijlocul agitaţiei şi necazului; este o linişte şi o odihnă interioară care rezultă direct dintr-o relaţie strânsă, personală a sufletului cu Dumnezeu. Este pacea *lui* Dumnezeu fiindcă este o pace pe care numai Dumnezeu o poate da, o pace pe care numai cei care sunt ai Lui o pot cunoaşte pe deplin.

Ce moştenire preţioasă a lăsat Domnul nostru drag ucenicilor Săi când a plecat de la ei! El a spus: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte" (Ioan 14:27). Aceasta a fost cu adevărat o moştenire de o valoare nepreţuită, şi este moştenirea întregii Biserici de-a lungul Veacului, chiar până la sfârşitul lui. Lumii i s-ar putea părea că acest curs al creştinului este departe de a fi paşnic, fiindcă sfinţii Domnului adesea au o călătorie furtunoasă. Dar dacă inimile noastre continuă să fie stabile în Cristos prin credinţă şi nu lăsăm ancora noastră, vom fi păziţi prin toate furtunile vieţii, oricât de sever am putea fi clătinaţi, oricât de fioros ar putea mugi valurile.

Credinţa poate exclama împreună cu profetul Isaia: „Dar Stăpânul meu, Domnul, M-a ajutat; de aceea nu M-am ruşinat, de aceea Mi-am făcut faţa ca o cremene, ştiind că nu voi fi dat de ruşine" (Isa. 50:7). Pe asigurările Domnului ne putem odihni, fiindcă ancora noastră se ţine strâns de Tronul lui Dumnezeu. Cuvintele inimii Învăţătorului nostru au fost: „Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut". El fusese cu Tatăl de la început şi Îi cunoştea iubirea şi bunătatea; El văzuse manifestările puterii Lui; marcase bunătatea Lui iubitoare. Aşa că noi care am venit în relaţie asemănătoare cu Dumnezeu, am ajuns să-L cunoaştem astfel şi să ne încredem în iubirea şi credincioşia Lui.

Pacea în Domnul

Domnul nu binecuvântează pe poporul Său cu pace într-un sens exterior. Asociaţii speciali ai Învăţătorului, apostolii, au fost loviţi, şi tot aşa au fost toţi urmaşii Lui. Adversarul face tot ce-i stă în putere ca să le facă viaţa oricum numai paşnică şi fericită nu. Lucrul acesta este adevărat despre toţi cei care merg în urmele lui Isus. Noi avem lupte interioare şi *lupte* exterioare, mai degrabă decât *pace* exterioară şi pace interioară. Avem lupte cu propria noastră carne; şi face parte din victoria noastră să „luptăm o luptă bună", o luptă biruitoare. Trebuie să depunem cele mai bune eforturi ale noastre în lupta împotriva lumii şi a Adversarului, împotriva tuturor lucrurilor pe care Satan vrea să le pună în mintea şi în inima noastră, şi noi trebuie să învingem aceste lucruri. Domnul binecuvântează pe poporul Său cu putere să depăşească aceste dificultăţi.

Noi nu trebuie să fim în pace cu carnea, ci întotdeauna în război cu ea. Totuşi există o pace în Domnul care se naşte din credinţa în El şi în făgăduinţele Sale. El ne-a promis har *îndeajuns;* El a promis că nu vom fi biruiţi când vom avea încercări şi dificultăţi care sunt prea mari pentru noi. Suntem asiguraţi că vom avea victorie dacă ne încredem în puterea Lui. Aceasta ne dă linişte şi pace în experienţele noastre.

Cuprins

„Prin tot zgomotul luptelor; Aud muzica sunând! ; Ea-şi află ecou în suflet; Cum aş putea să nu cânt?”

Noi ne odihnim în făgăduinţele Domnului — ne odihnim în puterea şi în capacitatea Lui de a-Şi împlini făgăduinţele; căci ştim că Cel care ne-a chemat este în stare să împlinească tot Cuvântul Său cel bun. Această pace sau odihnă este binecuvântarea specială a Spiritului sfânt. Numai în măsura în care primim Spiritul sfânt, mintea sfântă a lui Dumnezeu, dispoziţia sfântă, se poate împlini această pace în noi. Este o chestiune de simplu raport. Pe măsură ce creştem în harul şi în cunoştinţa Domnului, în cunoştinţa Adevărului, îl vom avea pe acesta ca să ne mângâie şi să ne întărească; şi astfel vom avea mai mult din pacea lui Dumnezeu în fiecare zi şi vom putea rămâne în iubirea Lui.

Pentru învăţătura şi mângâierea noastră a fost scris: „Ceea ce câştigă biruinţa asupra lumii este credinţa voastră”. Această credinţă este zidită pe mărturia Cuvântului lui Dumnezeu — o temelie sigură. Numai prin credinţă tare şi neclintită va rămâne pacea lui Dumnezeu cu copiii Săi. Dumnezeu ne-a făcut fiii şi moştenitorii Săi, comoştenitori cu Domnul nostru. El „nu lipseşte de nici un bine” pe aceştia; „toate lucrurile lucrează împreună spre binele” lor; „El îi va duce pe mâini ca nu cumva să-şi lovească piciorul de vreo piatră”; „Ochii Domnului sunt peste cei drepţi şi urechile Lui iau aminte la strigătele lor”. Atunci să fim tari!

Pacea întemeiată pe credinţă

Această pace a lui Dumnezeu nu este întemeiată pe zâmbetul norocului, nici pe sănătate fizică, nici pe o mulţime de prieteni. Ci este o pace care rămâne chiar atunci când sănătatea slăbeşte, sau când vine sărăcia, sau când moartea fură de la noi comorile inimii noastre. Este o pace pe care nici una dintre schimbările sau vicisitudinile acestei vieţi n-o pot lua de la noi şi de care vrăjmaşii nu au putere să se atingă. Ce dar aşa de bogat a putut să dea Tatăl nostru copiilor Săi!

Ce săracă ar fi moştenirea noastră astăzi dacă am fi fără ancorarea noastră în Cristos! Dar cu ea putem îndura toate lucrurile pe care le va permite providenţa iubitoare a Tatălui. Atunci să întâmpinăm zilele viitoare cu calm şi curaj. Cel care a fost cu ucenicii Săi dragi pe marea furtunoasă a Galileii şi al cărui cuvânt puternic a îmblânzit marea furtună şi a liniştit marea înfuriată, are aceeaşi grijă faţă de ucenicii Săi de astăzi. Când au strigat de frică, El le-a liniştit inimile spunând: „De ce vă este frică, puţin credincioşilor?” Nimic nu ne poate răni în nici un fel dacă inimile noastre sunt stabile în El.

Pentru a ne bucura de această pace perfectă trebuie să avem încredere neclintită în iubirea Tatălui nostru şi credincioşie trainică. Privind cerurile înstelate, avem o manifestare a marii puteri şi maiestăţi a lui Dumnezeu, dar inimile şi minţile noastre n-ar fi stabile şi susţinute prin aceasta; am putea primi daruri de la El, dar fără cunoştinţa credincioşiei Sale durabile n-am şti dacă acestea n-ar fi numai capcane de la Adversar pentru dauna noastră. Dar dacă avem această temelie potrivită pentru credinţă, dacă învăţăm să-L *cunoaştem* pe Tatăl nostru prin Cuvântul Său (singurul mod în care-L putem cunoaşte), ajungem să avem încredere în El.

Dacă ne-am încrede în propria noastră judecată, am fi într-o stare foarte nesatisfăcătoare. Totul ar fi nesigur; n-am avea nici o bază sigură pentru credinţă sau asigurare. Dar când vedem că mărturia Bibliei, de la Geneza la Apocalipsa, ne descoperă un Dumnezeu al Dreptăţii, Înţelepciunii, Iubirii şi Puterii, minţile şi inimile noastre au ceva raţional şi convingător de ce să se prindă şi spunem: Ne putem încrede în astfel de Dumnezeu fiindcă este vrednic de încredere. Această convingere se adânceşte în bucurie pe măsură ce păşim pe baza promisiunilor Sale şi le verificăm pentru noi înşine, aflând astfel realitatea lor şi dându-ne seama de împlinirea lor. Ne bucurăm că acest Dumnezeu iubitor

Cuprins

ne-a chemat la răscumpărare prin Fiul Său. Ne bucurăm că nea oferit viaţă veşnică şi ne-a chemat chiar la o comoştenire glorioasă *cu* Fiul Său. Rom. 8:17.

Pacea dependentă de ascultare deplină

Ne bucurăm mai departe să ştim despre pregătirea minunată pentru întreaga lume în viitor. Toate aceste lucruri formează o bază fermă pentru pacea, bucuria şi încrederea în Domnul. Dar pacea noastră este proporţională cu statornicia noastră — cu calităţile noastre stabile. Nimeni nu poate reţine această pace a lui Dumnezeu a cărui minte nu este „sprijinită", fixată în Dumnezeu. Nu este o pace a neglijenţei sau leneviei, ci o pace concepută de Dumnezeu Însuşi, prin făgăduinţele Sale, pe care ni le-am însuşit. Este de asemenea dependentă de ascultarea noastră totală de Domnul. Este pacea lui Cristos, „pacea Mea". Această pace şi credinţa care o inspiră pot privi printre lacrimi cu aşteptare bucuroasă la glorioasa împlinire a speranţelor noastre pe care Dumnezeu le-a promis şi din care pacea şi bucuria prezentă sunt numai pregustări.

„Pace, pace perfectă? Viitorul nostru totu-i nesigur? Pe Isus Îl cunoaştem şi El este pe Tron! „Pace, pace perfectă? Moartea umbrindu-ne pe noi şi pe-ai noştri? Isus a biruit moartea şi toate puterile ei! "Pace, pace perfectă? printre cele mai grele convulsii ale suferinţei? Compătimirea lui Isus aduce repaus. "Este destul! Luptele Pământului curând vor înceta, Şi la a cerului pace perfectă Isus ne va chema!"

Sub aripile nopții stă un ochi veșnic neadormit
În raze stinse o ureche cu auzul mereu ațintit
Un braț ce-n veci nu ostenește, când vlaga omului e vană
O dragoste ce nu greșește, când cea lumească se destramă

Oh, suflet măcinat de griji, te-ncrede în iubirea sa
Și în puterea celui ce-ți veghează calea-n noaptea grea
Te-apropie de el în rugă, te sprijină-n Cuvântul său
Mărturisește-l pe-orice cale pe iubitorul Domn al tău.

CREDINŢA, BAZA ODIHNEI ADEVĂRATE

„Căci noi, care am crezut, intrăm în odihnă." Evrei 4:3.

În textul nostru sf. Pavel se referă la faptul că Legea a dat pentru evrei odihnă fizică în a şaptea zi a săptămânii, în al şaptelea an, în al patruzeci şi nouălea şi al cincizecilea an, şi că aceste sabate erau tipice ale unei odihne mai bune. El arată că toţi care cred în Cristos intră în odihnă şi astfel ţin un sabat continuu. Ca noi creaturi, noi ne odihnim tot timpul, dacă rămânem în Domnul şi în făgăduinţele Lui.

Apostolul spune că credinţa este necesară pentru odihnă. El ne spune ce să facem pentru a ne folosi de ceea ce Dumnezeu ne-a dat deja. Ne arată că Dumnezeu i-a făcut făgăduinţe lui Avraam şi acestea au fost repetate lui Isaac şi lui Iacov. Dumnezeu Şi-a declarat scopul de a avea un popor special, sfânt, şi i-a promis lui Avraam că binecuvântarea lumii va veni prin Sămânţa lui, care va constitui acest popor sfânt. Făgăduinţele au fost mari şi preţioase.

Cuprins

Avraam a crezut Mesajul şi a fost bucuros. El s-a odihnit. El n-a cunoscut modul în care Dumnezeu va realiza binecuvântarea, dar a avut făgăduinţa lui Dumnezeu, confirmată prin Jurământul Său. El n-a trebuit să ştie atunci despre Domnul Isus sau despre Planul de Mântuire. El a avut odihnă deplină prin aceea că L-a crezut deplin pe Dumnezeu; şi aşa au avut mulţi dintre urmaşii lui care au practicat aceeaşi credinţă ca Avraam. Isaac, Iacov şi mulţi dintre profeţi, inclusiv profetul David, s-au încrezut astfel în Dumnezeu. Scrierile lor arată că ei erau deplin în armonie cu Dumnezeu. Ei şi-au dat seama că El făcuse o pregătire îndurătoare pentru viitor şi că această pregătire era pentru lume în general; totuşi ei au ştiut că urmau să aibă o „înviere mai bună" decât aceea a lumii. Ei aveau o odihnă a credinţei în aceste lucruri pe care Dumnezeu încă nu le realizase.

Domnul nostru Isus a declarat că Avraam a văzut ziua Lui şi s-a bucurat. El n-a văzut-o cu ochii naturali, ci cu ochii credinţei. El a văzut Ziua în care Cristos, care a murit pentru toţi oamenii, va ridica familia umană, scoţând lumea din păcat şi moarte — mai întâi înălţând pe Mireasa Sa, iar apoi făcând ca binecuvântarea lui Dumnezeu să se extindă la fiecare creatură. Aceasta este chiar ceea ce Dumnezeu i-a promis lui Avraam — „În tine şi în sămânţa ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului". Avraam s-a bucurat şi toţi care o văd se bucură. Avraam a fost mulţumit să vadă că urma să fie o mare binecuvântare pentru urmaşii săi, iar prin ei pentru lume. El n-a văzut clar Planul lui Dumnezeu, aşa cum îl vedem noi, dar a văzut destul ca să-l facă să se bucure. Ioan 8:56.

Lumină crescândă şi probe mai mari

Venind până la Veacul nostru, vedem că o lumină mai mare, un privilegiu mai mare, a adus probe de credinţă mai mari în multe privinţe. Avraam a fost probat prin aceea că i s-a spus săşi aducă fiul, pe Isaac, de jertfă. El ştia că făgăduinţa trebuia să fie împlinită prin fiul său, dar a spus: Trebuie să fiu ascultător; Dumnezeu poate scula pe fiul meu dintre morţi. Aceasta nu-mi va împiedica credinţa în realizarea Planului lui Dumnezeu.

Noi cei din Veacul Evanghelic n-am auzit vocea lui Dumnezeu vorbindu-ne auzibil, aşa ca lui Avraam; dar noi trăim în timpul unei desfăşurări în continuare a marelui Plan al lui Dumnezeu. El a trimis pe Fiul Său în lume, care a fost făcut trup şi a locuit printre noi, şi care a murit, „Cel drept pentru cei nedrepţi".

Necredinţa vrea să susţină că dacă Isus ar fi fost Fiul lui Dumnezeu n-ar fi murit; dar Dreptatea deţinea o ipotecă asupra rasei umane şi cazul ei era fără speranţă dacă nu era dat un Răscumpărător. Astfel ochiul credinţei poate astăzi înţelege scopurile lui Dumnezeu într-un mod mai deplin decât a putut înţelege Avraam. Totuşi noi nu ştim dacă credinţa noastră este mai mare decât a lui; căci chiar dacă avem mai mari încercări şi dificultăţi, avem şi ocazii mai mari şi lumină mai mare. Avraam a avut credinţă deplină, încredere deplină în Dumnezeu, şi nimeni n-ar putea avea mai mult decât aceasta.

Poporul Domnului din prezent crede că omenirea va fi salvată din păcat şi moarte. Unii au mai multă cunoştinţă decât alţii şi mai multă încercare; unii care au capacitate mai mică nu pot îndura încercarea aşa de severă şi nici nu se pot bucura aşa de deplin. Dar toţi pot avea aceeaşi odihnă ca Avraam — odihna credinţei în Dumnezeu. Dumnezeu le-a promis sfinţilor Săi o înviere la glorie, onoare şi binecuvântare. Dar acestea nu sunt încă reale. Acum avem numai o arvună a acestei moşteniri. Credinţa trebuie să triumfe şi să-şi dea seama că Dumnezeu ne poate duce la acea stare glorioasă pe care a promis-o, şi El o va face dacă noi suntem credincioşi. Fiecare în măsura cunoştinţei şi credinţei sale va avea odihnă. Cei mai învăţaţi şi cei mai ignoranţi pot avea această odihnă, numai dacă ei cred pe Dumnezeu.

Cuprins

Odihna pe măsura credinţei

Odihna în care am intrat nu este odihna noastră finală. Dacă avem credinţă astăzi, putem avea odihnă astăzi; dacă ne pierdem credinţa, ne pierdem şi odihna. Dar ne aşteaptă o odihnă perfectă, permanentă. Dumnezeu nea promis anumite lucruri mari şi preţioase. El este Creatorul nostru şi Tatăl nostru şi va face pentru noi lucrurile pe care le-a promis. Şi ne va fi potrivit *credinţei* noastre — multă credinţă, multă odihnă; puţină credinţă, puţină odihnă. Cei care sunt în armonie cu Dumnezeu, cred în mărturia Lui.

Aceasta nu implică faptul că toţi care au fost copiii lui Dumnezeu au crezut tot Planul divin; căci vedem că aceasta n-ar fi posibil. Unii au avut ocazii mai mari de a crede, iar alţii mai mici. Noi care trăim astăzi avem mai mare avantaj decât cei care au trăit înainte de zilele noastre. Proba noastră deci nu vine atât de mult din lipsa *de cunoştinţă,* ci este o probă a credinţei în Dumnezeu şi a ascultării faţă de lumina care ne este dată acum. Având această mare revărsare de lumină acordată acum la sfârşitul acestui Veac, credinţa noastră trebuie să fie foarte tare, şi noi trebuie să căutăm să o creştem tot mai mult prin câştigarea cunoştinţei cuvenite acum. Noi trebuie să creştem în credinţă, să creştem în har, să creştem în cunoştinţă şi să creştem în iubire. Noi intrăm într-o odihnă mai adâncă şi mai inteligentă dacă ne folosim de ajutoarele pe care Domnul ni le-a dat. Dacă *credem* cu adevărat, vom arăta credinţa noastră prin fapte în armonie cu ea.

În utilizarea scripturală, cuvântul *a crede* implică mai mult decât doar a recunoaşte un fapt sau un adevăr. Marele Adevăr din faţa noastră este ceea ce Biblia numeşte Evanghelie, Vestea Bună. Credinţa la care se referă textul nostru este credinţa în această Evanghelie: Noi care credem în Evanghelie intrăm în odihnă. Care este Evanghelia pe care o credem? Ea include toate aspectele iubirii şi milei lui Dumnezeu faţă de noi ca rasă decăzută — propunerea Lui pentru viaţă veşnică prin Cristos, cu toate binecuvântările pe care aceasta le implică. Pentru Biserică, Evanghelia —Vestea Bună — include de asemenea oferta făcută nouă de comoştenire cu Cristos în Împărăţie.

O persoană ar putea avea o credinţă intelectuală în aceste binecuvântări făgăduite fără să intre în odihna menţionată în textul nostru. Dar evident nu această formă de credinţă este ce a avut apostolul în minte. În măsura în care persoana recunoaşte acele fapte, le acceptă şi se conformează lor, în acea măsură intră în odihnă. Dacă crede parţial, în acea măsură se odihneşte; dacă crede mai mult, se odihneşte mai mult; dacă crede perfect, are odihnă perfectă şi îşi va arăta credinţa prin fapte. Mesajul Evangheliei este atât de minunat încât oricine care îl crede va dori să se folosească de binecuvântările lui. Dacă se prezintă ocazia de a deveni moştenitor împreună cu Isus la natura divină şi mintea poate înţelege propunerea, acesta ar fi într-adevăr nechibzuit dacă n-ar accepta astfel de ofertă. Deci oricine nu acceptă, nu crede, în sensul în care este folosit cuvântul în textul nostru. Toţi care *cred cu adevărat* vor accepta astfel de ofertă şi vor intra în odihnă prin credinţă.

Încrederea inimii, esenţială

Expresia din textul nostru „Noi care am crezut" implică faptul că credinţa a ajuns la *inimă* şi ne va afecta astfel cursul vieţii. Iar a doua parte a declaraţiei, „intrăm în odihnă", implică faptul că odihna vine treptat fiindcă am crezut. Întâi am crezut; şi plinătatea odihnei este o stare care se va obţine treptat, pe măsură ce credinţa se întăreşte şi pe măsură ce învăţăm să apreciem mai deplin ceea ce am acceptat.

„Omul crede cu *inima",* şi nu numai cu mintea. Nu este numai o credinţă *intelectuală.* Când acceptăm Evanghelia ca *fapt* şi intrăm deplin în ea, începem să avem imediat o măsură din această odihnă; şi pe măsură ce învăţăm din experienţe cât de loial este Domnul cu toate făgăduinţele Sale faţă

Cuprins

de noi, odihna devine mai adâncă şi mai trainică. Credinţa a fost întâi o încredere deplină în Mesajul lui Dumnezeu; dar pe măsură ce creştem în harul şi cunoştinţa lui Dumnezeu, credinţa devine mai fermă şi mai stabilită, iar odihna este proporţională cu ea.

FOTO-DRAMA CREAŢIEI

Oamenilor din New York, Boston, Cleveland, Toledo, Indianapolis, Cincinnati, St. Louis, Los Angeles, San Francisco, Portland, Seattle, Chattanooga, Nashville şi câteva localităţi mai mici li s-a prezentat ”Foto-drama creaţiunii” înainte ca dumneavoastră să citiţi acest anunţ.

Deoarece suma de bani de care dispunem este limitată, acţionăm foarte prudent şi mergem doar acolo unde Domnul pare să ne deschidă calea asigurându-ne preţuri mici la închirierea sălilor şi amfiteatrelor. Căutăm să închiriem amfiteatre bune care nu fac afaceri cu mulţi bani şi ai căror manageri să ne lase, aşadar, să le folosim clădirile la un preţ mic sau chiar doar în schimbul plătirii curentului, încălzirii şi curăţeniei, sperând să fie compensaţi în alte feluri prin publicitatea care li se face astfel. Treptat, prevederea Domnului ne îndrumă să prezentăm Drama şi în alte oraşe decât cele menţionate. După ce am început activitatea cu mult zel în această ţară, vom vedea ce se poate face şi în Marea Britanie. Apoi, ceva mai târziu, ne vom îngriji de interesele prietenilor din Scandinavia, Germania şi Australia. Drama a fost primită cu entuziasm peste tot. Rareori a primit vreo critică.

S-a permis ca editorul ziarului să apară înaintea oamenilor în legătură cu Drama, fiindcă cei de la ziar ne-au asigurat că fără acesta, Drama nu ar avea nici un succes şi ar fi considerată doar un amuzament obişnuit al bisericii. Persoana necesară pentru promovarea Dramei şi a Predicii ne este destul de neplăcută, însă am acceptat să o includem în interesul cauzei noastre.

Prietenii noştri nu trebuie să ezite să le recomande Drama prietenilor şi cunoscuţilor lor. Toţi cei care o vizionează recunosc că nu s-a mai produs niciodată aşa ceva. Este cu siguranţă minunată şi foarte instructivă. Un domn care a asistat recent la prezentarea din Cincinnati i-a spus fratelui care supraveghea programul: ”Sunt un preot baptist şi vreau să vă spun că am învăţat la această vizionare a Dramei mai multe despre Biblie şi despre Dumnezeu decât în toţi cei trei ani ai seminarului meu teologic.” Un preot catolic a remarcat înainte să plece: ”Voi scrie despre această dramă în ziarul nostru catolic şi vă asigur că articolul va fi unul favorabil.”

O doamnă de la asociaţia Ştiinţei Creştine a spus, după ce a vizionat drama: ”Încă de copil am simţit nevoia unui Dumnezeu real. Am crezut că am luat-o pe calea cea bună când am fost vindecată de Ştiinţa Creştină şi mi s-a dat puterea de a-i vindeca pe alţii. Am dat de bunăvoie banii pe care i-am primit (o sută cincizeci de mii de dolari) pentru a se construi o biserică în Boston şi o sută de mii de dolari pentru construirea unei biserici în New York, aşa că acum nu mai am, practic, nimic în afară de venitul meu ca tămăduitoare. Dar în tot acest timp am simţit că ceva lipseşte. Inima mea nu găsea părtăşie cu Domnul. În loc de asta, am văzut lumini am auzit voci pe care alţii nu le auzeau şi am văzut forme spirituale. După ce am văzut Drama mi-am spus: ’Persoana care a scris această dramă îl cunoaşte pe Dumnezeu. Acum sunt pe calea cea bună.’ ”

Doamna şi tatăl ei au cerut apoi adresa fratelui Russell şi l-au vizitat, exprimându-şi marea bucurie pe care o simt deoarece au găsit adevărul. Ea a recunoscut, totuşi, că odată cu acceptarea luminii mai clare din cuvântul lui Dumnezeu, a început să sufere din nou de boala pe care i-o vindecase Ştiinţa Creştină. I-am spus să nu fie surprinsă de acest lucru şi i-am relatat un caz oarecum similar: O doamnă din Canada a început să se implice mai mult sau mai puţin în practici spiritiste. Spiritele i-au spus că, dacă avea să facă ce îi spuneau ele, o vor face una dintre cele mai bune vocaliste din lume. Ea le-a urmat sfatul, iar vocea ei a devenit remarcabilă. Cam în acelaşi timp a ajuns să cunoască prezentul adevăr şi l-a acceptat şi a aflat, desigur, ce este spiritismul. A mai aflat şi că uimitoarea putere folosită

Cuprins

uneori de mediumurile spiritiste provine de la îngerii căzuți, care se prefac că sunt cei morți. Ea a renunțat la spiritism. De asemenea, vocea ei a revenit la normal.

Preoții și călugărițele au venit frecvent pentru a viziona drama în Cincinnati și au fost plăcut impresionați. Mulți învățători ai școlii duminicale au asistat și ei și și-au adus clasele cu ei.

Nu numai că avem cuvântări interesante și folositoare, dar ele sunt și transmise cu ajutorul unei combinații de Mașinării Vorbitoare pe care numai noi le folosim și care, credem noi, este superioară oricărui sistem de acest fel produs până acum. Difuzorul vorbește cu dicția și claritatea unui orator și nimeni nu își poate da seama că cele spuse nu vin de la un aparat.

Imaginile sunt pur și simplu superbe – unele dintre ele sunt prezentări, alte filme, panorame etc. Multe dintre Imaginile noastre Mobile sunt cu mult superioare celor văzute în general, deoarece ele sunt colorate de mână, pline de demnitate și elegante.

La introducerea, pauza și închierea fiecărei cuvântări am ales selecții vocale redate minunat de difuzoare, iar în timpul filmelor este redată muzică instrumentală grațioasă.

ESTE NECESAR SĂ SE PRODUCĂ O VARIANTĂ SPECIAL PENTRU PRIETENII DE CULOARE

Am fi putut anticipa că mulți oameni de culoare au să fie foarte interesați de această dramă. Dar ea nu a impresionat atât de mult până când numărul lor a crescut treptat la aproximativ douăzeci și cinci la sută. Desigur, ne-am bucurat să îi vedem și să știm că sunt interesați de Dramă. Am simțit același lucru și în ceea ce îi privește pe ceilalți, dar ne-am dat seama în scurt timp că nu era vorba de simpatie, ci că, în timp ce oamenii de culoare din New York constituie aproximativ cinci la sută din populație, în auditoriile noastre ei sunt în proporție de circa douăzeci și cinci la sută. Și acest număr crește. Ce să facem? Pe măsură ce numărul de oameni de culoare care asistă crește, în mod proporțional, numărul de oameni albi care vin va descrește, deoarece aceștia vor prefera să nu se amestece cu cei de culoare.

Recunoscând că aceasta însemna fie succesul, fie eșecul promovării Dramei printre cei albi, am fost nevoiți să îi așezăm pe prietenii de culoare la balcon care este, în orice caz, un loc la fel de bun ca oricare altul din Temple pentru a vedea și auzi programul. Unii au fost jigniți de acest aranjament.

Am primit multe scrisori de la prietenii de culoare, care spuneau că nu este corect să facem această diferență, în timp ce alții ne acuzau plini de furie că am fi dușmani ai oamenilor de culoare. Unii, încrezători că fratele Russell nu mai aprobase vreodată o astfel de discriminare, au spus că ar trebui să depună eforturi pentru drepturi egale și pentru a-i ajuta întotdeauna pe cei asupriți etc. Am fost nevoiți să explicăm faptele, asigurându-i pe toți de interesul nostru iubitor și pentru persoanele de culoare, precum și de dorința noastră de a le face bine, nu rău. Am sugerat din nou că dacă s-ar putea găsi un loc rezonabil unde să poată fie prezentată Drama numai pentru oamenii de culoare, am fi bucuroși să facem aranjamentele necesare pentru a-l folosi, sau să cooperăm cu alții în acest scop.

Se pare că explicațiile noastre au fost pe deplin satisfăcătoare pentru toți cei consacrați. Acestora le-am explicat că problema este să punem pe primul lor interesele cauzei lui Dumnezeu, și nu cele ale rasei. Credem că este datoria noastră să îl punem pe Dumnezeu și adevărul său pe primul loc – indiferent cu ce preț pentru noi sau pentru alții. Am explicat că noi suntem de părere că toți frații de culoare trebuie să știe care este atitudinea noastră față de ei – trebuie să știe că vrem să le servim în orice fel posibil și să le oferim ceea ce avem noi mai bun de oferit pentru mesajul veștii bune și că aceasta nu este decât o chestiune care ridică problema ca modul în care le transmitem noi adevărul să nu ne împiedice să li-l transmitem și altora.

Unora care încă erau supărați și certăreți le-am amintit de cuvintele Domnului potrivit cărora atunci când cineva invită oaspeți, gazda este cea care decide unde să fie așezați aceștia, iar apoi le-am arătat parabola omului care a ales locul cu cea mai mare onoare și căruia i s-a luat și i s-a dat un loc mai modest.

Cuprins

Ca răspuns la întrebarea care ni s-a pus, și anume în ce fel i se aplică regula de aur modului în care am acționat noi, am răspuns că aceasta se aplică în mod cât se poate de clar. Dacă interesele noastre personale sunt sau au fost vreodată în conflict cu interesele aparente și reale ale cauzei Domnului, o parte a jurământului nostru de consacrare ne obligă să ne ignorăm interesele în favoarea intereselor cauzei Domnului. La aceasta ne referim atunci când spunem că suntem morți pentru noi și vii pentru Dumnezeul nostru ca și creaturi noi.

I-am amintit unei sore dragi că Domnului îi place umilința și ne asigură că nu vom fi înălțați dacă nu ne vom umili. Dacă natura le dă mai multe ocazii fraților și surorilor de culoare pentru a manifesta umilință, aceasta este spre avantajul lor, dacă ei o exercită așa cum trebuie. Nu mai este decât puțin timp și umilința noastră ne va aduce cele mai bune rezultate. În curând cei care au fost credincioși Legământului de Jertfă vom primi trupuri noi, spirituale, de partea cealaltă a vălului, unde diferențele de culoare sau sex nu vor mai exista. Nu mai este mult și va fi inaugurată domnia milenară, care le va aduce restabilirea tuturor oamenilor – restabilirea la perfecțiunea minții și a trupului, a trăsăturilor și a culorii pielii, la mărețul standard de la început, pe care Dumnezeu l-a declarat ”foarte bun” și care a fost pierdut pentru un timp din cauza păcatului, dar care va fi restabilit în curând prin puternica domnie a lui Mesia.

FIUL RISIPITOR

3 Mai - Luca 15:11-32

„Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu şi-i voi zice: «Tată, am păcătuit împotriva cerului şi înaintea ta.” Vers. 18.

În privinţa pildei Fiului Risipitor au fost făcute comentariile următoare: „Una dintre capodoperele Marelui Învăţător” — David Gregg, D. D. „A fost numită în mod potrivit cununa şi mărgăritarul tuturor pildelor — Evanghelia în cadrul Evangheliei!” — D. S. Clark, D. D. „Frumuseţea şi patosul ei sunt neegalate în tărâmul ficţiunii” — R. H. McKim, D. D. „Seamănă mai mult cu o alegorie completă decât oricare altă pildă a Domnului nostru” — *New Century Bible*. Nici o altă pildă n-a influenţat atâtea inimi” — W. E. Burton, D. D.

Cadrul pildei arată obiectivul pentru care a dato Învăţătorul. În această pildă, ca şi în cele analizate anul trecut în toamnă, El căuta să arate fariseilor că poziţia lor în privinţa vameşilor şi a păcătoşilor era greşită. El arăta aici că atitudinea lor greşită faţă de poporul de rând era posibil să-i coste partea lor în Împărăţie.

În pildă, tatăl care avea doi fii evident reprezintă pe Iehova Dumnezeu. Cei doi fii reprezintă cele două clase generale în care se împărţea naţiunea lui Israel. Fiul mai mare reprezintă pe cei care stăteau pe scaunul lui Moise şi care au rămas loiali lui Dumnezeu în pretenţia lor exterioară cel puţin, şi în străduinţa lor exterioară de a ţine Legea Lui. Fiul mai mic reprezintă poporul de rând, nu atât de stricţi religios în privinţa idealurilor lor. Această clasă, fiul mai mic, şi-a folosit greşit privilegiile şi ocaziile ca membri ai naţiunii lui Israel, ca beneficiari ai făgăduinţelor divine. Ei şi-au risipit ocaziile în mulţumirea de sine. Erau cunoscuţi de alţii şi ei se recunoşteau ca vameşi şi păcătoşi — neîncercând să ducă o viaţă evlavioasă.

Această clasă a fiului mai mic, a vameşilor şi a păcătoşilor, îşi simţea degradarea, întocmai cum este descris în pildă. Ei erau flămânzi spiritual. Erau zdrenţăroşi. Simţeau dorinţa de a se întoarce în Casa Tatălui, dar ezitau să se întoarcă. Exact pe astfel de caractere le-a încurajat Isus spunând: „Veniţi

Cuprins

la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi vă voi da odihnă". Isus reprezintă Casa Tatălui şi a îndemnat pe clasa fiului mai mic dintre evrei să aibă încredere că Tatăl îi va primi dacă vor veni la El pocăiţi.

Pilda ne spune că unii din această clasă, pocăiţi, s-au întors la Dumnezeu şi au fost iertaţi cu generozitate. Şi nu numai că au fost iertaţi, dar datorită pocăinţei lor li s-au acordat manifestări speciale ale favorii lui Dumnezeu. Reîntorcându-ne la pildă, tot acest lucru a fost ilustrat prin faptul că risipitorul şi-a simţit foamea şi nenorocirea şi a zis: Mă voi întoarce la casa tatălui meu. Şi pe când era încă departe, tatăl l-a văzut, a fugit spre el, l-a îmbrăţişat, l-a compătimit şi l-a sărutat. Iar risipitorul a zis: „Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău". Dar tatăl a zis slujitorilor săi: Aduceţi cea mai bună haină şi îmbrăcaţi-l cu ea; puneţi-i un inel în deget şi încălţăminte în picioare; aduceţi viţelul cel îngrăşat şi tăiaţi-l. Să mâncăm şi să ne veselim, căci acest fiu al meu era mort şi a înviat, era pierdut şi a fost găsit.

Aplicarea pildei

Ce măreţ ne ilustrează aceasta Iubirea lui Dumnezeu — lungimile şi lăţimile şi înălţimile şi adâncimile ei! Cea mai bună haină şi celelalte atenţii date celui pocăit ilustrează bine pregătirile pe care le-a făcut Dumnezeu pentru toţi cei care se întorc din căile păcatului la El. Haina şi toate binecuvântările sunt date prin Cristos — acoperindu-le toate imperfecţiunile naturii decăzute. Viţelul îngrăşat reprezintă în mod clar „ospăţul de lucruri grase" pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru clasa care se căieşte. Isa. 25:6-8.

Dacă facem o aplicare specială a pildei, putem spune că timpul a fost Cincizecimea, când Tatăl la acceptat pe risipitor, l-a sărutat şi a pus pe el haina dreptăţii lui Cristos, dată prin sacrificiul Său şi acordată fără plată tuturor celor care în acest Veac vin la Tatăl prin El. Ospăţul şi veselia pot bine reprezenta promisiunile binecuvântate ale lui Dumnezeu, aplicabile celor care sunt acoperiţi cu haina dreptăţii lui Cristos şi acceptaţi în familia lui Dumnezeu prin concepere de Spirit sfânt.

Acesta este Ospăţul Nunţii reprezentat în altă pildă a Domnului nostru (Mat. 22:2-14). Fratele mai mare din lecţia noastră a fost de fapt invitat dar a refuzat. N-a vrut să intre. A fost gelos că tatăl a primit pe tânărul risipitor. Acest spirit gelos din partea fariseilor se pare că a împiedicat pe mulţi dintre ei să aprecieze darul lui Dumnezeu în Cristos. Întocmai cum se arată în pilde, ei au refuzat să intre.

Pilda îl reprezintă pe tatăl implorându-l pe fiul mai mare să intre şi să stea la ospăţ, bucurându-se de revenirea fratelui său; dar el a fost mânios şi a refuzat. La fel clasa fratelui mai mare dintre evrei n-a arătat spiritul potrivit celor pentru care au fost intenţionate privilegiile împărăteşti, toţi aceştia trebuind să fie blânzi, iubitori, asemănări ale iubitului Fiu al lui Dumnezeu în bunăvoinţa lor generoasă faţă de toţi care doresc să vină la Tatăl.

Refuzul fratelui mai mare de a participa la festivităţi ne aminteşte de altă pildă a Domnului cu privire la Ospăţul Nunţii (Luca 14:15-24). Cei care au fost iniţial invitaţi n-au apreciat; unul a mers la gospodăria lui, iar altul la negustoria lui. Ei n-au onorat pe gazda care-i invitase la banchetul său. Atunci slujitorii au fost trimişi pe drumuri şi pe uliţe să adune pe toţi cei care doreau să vină, iar apoi au fost trimişi să invite pe toţi de peste tot care doreau să participe la ospăţ; şi în final a fost găsit numărul deplin preorânduit să fie din această clasă.

Cuprins

Principiile se aplică larg

Deşi pilda din lecţia noastră a ilustrat cele două clase de evrei, principiile prezentate în ea sunt aplicabile în mod mai general. De exemplu, există în lume caractere nobile cărora le place să facă ce este drept — oameni care au moştenire bună prin naştere şi după naştere au mediu de viaţă bun, şi care aparent ar trebui să fie primii aleşi de Dumnezeu ca să fie comoştenitori cu Fiul Său în marea Împărăţie care va binecuvânta omenirea în general. Totuşi, Scripturile sunt clare, că nu se poate aştepta ca mulţi de acest fel să fie din clasa Împărăţiei — nu fiindcă Dumnezeu nu este dispus să-i primească din cauza educaţiei, bogăţiei şi bunelor moravuri, ci fiindcă tocmai aceste caracteristici îi fac să fie mai puţin gata să accepte condiţiile.

Toţi sunt păcătoşi, fie că ştiu fie că nu. Toţi ar trebui să fie destul de oneşti ca să mărturisească acest fapt; şi Dumnezeu cere chiar această onestitate, chiar această mărturisire a nevoii noastre, înainte ca meritul lui Cristos să ne poată fi atribuit ca acoperire a neajunsurilor. Această clasă mai bună, reprezentată prin fratele mai mare, pare să simtă că în comparaţie cu straturile mai joase ale societăţii ei sunt însăşi perfecţiunea şi că Dumnezeu sigur îi doreşte. Declaraţia Lui însă este că nu mulţi mari, nu mulţi de neam ales, nu mulţi învăţaţi, nu mulţi înţelepţi sunt aleşi, ci mai ales lucrurile neînsemnate ale acestei lumi, bogaţi în credinţă, să fie moştenitori ai Împărăţiei.

Dumnezeu evident doreşte să aibă o clasă destul de onestă ca să-şi recunoască propriile imperfecţiuni şi propria nevrednicie de favorurile Sale. Făcând astfel, El îi va binecuvânta cu o cunoştinţă despre ei înşişi şi despre dreptatea Sa; în timp ce alţii, mulţumiţi de sine şi nedispuşi să accepte harul lui Dumnezeu în Cristos sau să-şi mărturisească nevoia de vreo acoperire pentru neajunsurile lor, nu sunt destul de umiliţi ca să fie din clasa pe care Domnul o doreşte pentru marea lucrare a slavei în curând.

Astfel se întâmplă că majoritatea celor care acceptă favoarea lui Dumnezeu şi devin copiii Săi sunt din clasa fratelui mai mic — cea descrisă de apostol — nu mulţi bogaţi, nu mulţi de neam ales, nu mulţi învăţaţi, nu mulţi înţelepţi, ci mai ales săracii acestei lumi, bogaţi în credinţă. Aceştia au ureche să audă invitaţia „Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă”. Aceştia au inimi să răspundă la această invitaţie. Ei îşi dau seama de starea lor nenorocită şi de nevoia lor de ajutor, pe când ceilalţi care trăiesc vieţi mai deschise adesea nu recunosc nevoia lor de iertare şi ajutor.

Poate că nici o altă pildă n-a fost de atâta ajutor pentru cei săraci şi nevoiaşi, pentru cei păcătoşi şi cei slabi care au dorinţa să se întoarcă din căile păcatului şi să fie primiţi înapoi în familia lui Dumnezeu. Ei văd propria lor imagine în această pildă şi sunt încurajaţi că ea Îl prezintă pe Tatăl ca fiind dispus să-i primească. Este cu totul contrar ideii nutrite în general de păcătoşi. Caracterul Tatălui ceresc le-a fost atât de denaturat de crezurile Veacurilor Întunecate, încât ei se tem de El şi nu aşteaptă o primire bună din partea Lui. Pe măsură ce ideea corectă despre caracterul lui Dumnezeu ajunge la cei săraci şi depravaţi, ei primesc o sugestie de speranţă din această pildă şi din alte Scripturi. Această speranţă duce şi ajută pe mulţi la o întoarcere deplină şi la o predare deplină Dumnezeului întregului har.

Risipitorul este prezentat ca venindu-şi în fire, trezindu-se la înţelegerea necesităţii sale acute, ajungând la o cunoştinţă a faptului că tatăl său are din belşug şi probabil va fi dispus să-l lase să aibă o parte din binecuvântarea pe care el n-o merită. Expresia lui, „Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu”, reprezintă atitudinea care ar trebui să fie a tuturor celor care se pocăiesc — atitudinea pe care toţi creştinii ar trebui să-i ajute s-o obţină — o sprijinire pe iubirea şi mila Tatălui ceresc şi pe pregătirea pe

Cuprins

care El a făcut-o în Cristos Isus, pentru iertarea păcatelor lor şi pentru primirea lor din nou în iubirea şi grija Sa, pentru întoarcerea lor în staul şi la armonie cu Cel de la care curg toate binecuvântările.

PARADOXURI DIVINE

" Pentru că bunătatea ta iubitoare (favoarea ta) preţuieşte mai mult decât viaţa, buzele mele te vor lăuda" – Ps. 63:3

Sunt două feluri în care poate fi privit acest text, ambele foarte potrivite. Una este să-l analizăm doar din punctul de vedere al psalmistului şi a lucrurilor la care făcea el referire în text. Cealaltă este să îl analizăm din punctul de vedere al profeției. Înțelegem că David voia să spună că a primi favoarea lui Dumnezeu este un lucru mai dezirabil decât viața. Cu alte cuvinte, ar fi vrut mai degrabă să moară decât să trăiască fără a avea favoarea divină. Celălalt fel, profetic, de a privi lucrurile, este să presupunem că aici, ca în multe alte locuri, psalmistul îl reprezenta pe Cristos Isus, Capul și adunarea, membrii săi.

Consacrarea noastră este pe viață. Dumnezeu ne-a invitat să ne prezentăm corpurile ca jertfe vii, sfinte și acceptabile pentru el și ne-a dat promisiuni prețioase și mărețe despre viața care va veni. Așadar, din cauza iubirii noastre pentru el și a principiilor de dreptate pe care le reprezintă, nu suntem doar dispuși să ne dăm viețile, ci suntem bucuroși să o facem. Suntem bucuroși să ne dedicăm viețile lucrurilor care îi fac plăcere lui Dumnezeu.

Un alt psalm al lui David ne transmite ideea că în favoarea lui Dumnezeu se găsește viața veșnică. (Psalmul 30:5). Aceste afirmații paradoxale sunt în armonie cu alt paradox divin, că "cel ce își pierde viața o va găsi". Cel ce renunță la viața sa pământească va câștiga glorie, onoare, nemurire și natura divină. Suntem bucuroși că putem aprecia aceste lucruri glorioase reprezentate în favoarea divină dăruită adunării, iar noi ne dăm cu bucurie viețile. Am ales partea mai bună.

"De aceea buzele mele te vor lăuda". Scripturile declară că "cu inima se manifestă credinţă pentru dreptate, dar cu gura se face o declaraţie publică pentru salvare." (Romani 10:10) Am putea spune că a trăi în dreptate este una dintre cele mai bune căi de a ne dovedi ascultarea de Domnul. Dar totuși sunt unii care încearcă din răsputeri să-și trăiască viața într-un fel plăcut Domnului, dar care s-ar reține să facă o declarație publică, sau să predice, despre el. Sunt motive pentru care primim binecuvântarea prin predicare. Un motiv este că aceasta este o mărturie pentru lume – promovând laudele celui care ne-a chemat din întuneric; iar un al doilea motiv este că această mărturie are un efect bun asupra propriei noastre persoane. Noi ne folosim puterea noastră naturală pentru a susține această mărturie și astfel să aducem la unison toate forțele naturii noastre.

Predicarea veștii bune stârnește și împotrivire. Dacă Domnul nostru ar fi umblat prin lume scoțând demoni, vindecânt bolnavii etc. fără să spună nimic despre planul divin, probabil că ar fi fost privit ca un om minunat – ca un om care face binele. Dar deoarece a predicat alte lucruri decît scribii și fariseii, iar predicarea sa din adevăr a fost contradictorie cu cea a oamenilor din jurul său, aceasta a stârnit ură.

La fel este și astăzi. Toată persecuția provine din faptul că facem adevărul de cunoscut. Așa a fost întotdeauna. În vechime și pe tot parcursul epocii veștii bune, predicarea adevărului a atras întotdeauna asupra celor ce spun veștile bune persecuții din partea celor ale căror minți au fost orbite de prințul întunericului. Cu cât mai mult vorbim despre vestea bună a Domnului, cu atât mai mult ni se împotrivesc Satan și cei orbiți de el. O persoană îl poate lăuda pe Domnul cu buzele și tot cu buzele îi poate răni pe oameni. Buzele acestei clase consacrate lui Dumnezeu – cei ce își dau viețile prezente în serviciul său – trebuie să se devoteze lăudării sale și să le arate oamenilor caracterul glorios și bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu și să vorbească despre minunile planului divin, care este minunat în ochii noștri.

Cuprins

ADMINISTRATORUL NEDREPT

10 Mai - Luca 16:1-13

„Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios şi în cele mari; şi cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept şi în cele mari.” Vers. 10.

Deoarece fariseii erau exponenţii principali ai Legii, Isus a adresat multe dintre pildele Sale împotriva lor, în timp ce, comparativ, El a ignorat pe evreii nereligioşi — saducheii, care nu făceau nici o declaraţie de credinţă. Lecţia de astăzi este pe această linie. Această pildă a fost spusă ca o mustrare a spiritului fariseilor, care puneau poveri grele pe alţii dar ei le evitau, în timp ce pretindeau ascultare de Lege din inimă.

În vechime, mai mult ca acum, era obiceiul ca bogaţii să numească administratori. Un astfel de administrator avea control la fel de deplin al bunurilor stăpânului ca şi stăpânul însuşi; avea, cum ar fi, împuternicire. Unii administratori erau credincioşi, alţii extravaganţi. Cel menţionat de Domnul nostru în pildă era extravagant, nesatisfăcător. Stăpânul lui hotărâse să-l elibereze din funcţie şi-i ceruse să dea socotelile.

În registrele lui erau socotelile anumitor datornici care se pare că rămăseseră fără nici o şansă de a putea să-şi plătească obligaţiile. Administratorul a decis să reducă aceste cheltuieli, aşa încât datornicii să le poată plăti probabil înainte de a preda funcţia celui care-i urma. Aşa a făcut. Unuia care datora o sută de *măsuri* de untdelemn i-a spus că îi putea reduce datoria la cincizeci. Altuia care datora o sută de măsuri de grâu i-a spus că o putea reduce cu douăzeci de procente. Şi a mers mai departe cu lista. O astfel de folosire a autorităţii i-a făcut prieteni pe cei pe care-i favorizase; şi stăpânul lui l-a lăudat pentru înţelepciunea pe care o arătase.

Aplicând această pildă, Isus i-a condamnat în aceeaşi măsură pe farisei pentru că au luat o cale opusă. El spusese că fariseii şi cărturarii stăteau în scaunul lui Moise ca interpreţi ai Legii mozaice şi că, dacă ar fi urmat cursul acestui administrator, şiar fi făcut prieteni pe bieţii vameşi şi păcătoşi, încercând să le micşoreze neajunsurile şi să-i încurajeze să facă tot ce puteau ca să respecte cerinţele Legii. În loc de aceasta, ei au pus poveri grele asupra poporului şi l-au descurajat.

Totul era ipocrizie din partea lor; căci nu se putea să nu ştie că nici ei nu erau capabili să respecte cerinţele Legii, care este măsura deplină a capacităţii unui om perfect. Atitudinea potrivită a lor ar fi fost să-şi mărturisească neajunsurile, să se străduiască să facă tot ce pot, să apeleze la Dumnezeu pentru milă şi să înveţe poporul de rând să facă acelaşi lucru. Făcând astfel ar fi fost mai bine pregătiţi să fie primiţi în favoarea evanghelică la sfârşitul Veacului lor. Aşa cum a fost, prin ipocriziile lor, ei s-au împiedicat singuri de a deveni ucenicii lui Isus şi de a căuta harul şi iertarea păcatelor. Ei împiedicau şi pe alţii să devină ucenici, pretinzând că era posibil să aibă favoarea lui Dumnezeu prin ţinerea Legii.

Aplicarea pildei

Isus le-a spus apoi ucenicilor Săi: Faceţi-vă prieteni cu ajutorul mamonei nedreptăţii; pentru ca atunci când veţi termina cu toate — la sfârşitul administrării voastre, la moarte — rezultatul bunăvoinţei voastre să poată face ca să fiţi primiţi, la înviere, în locuinţele veşnice. Vers. 9 parafrazat.

Cuprins

Există loc de discuţii în privinţa învăţăturilor acestei pilde, dar nouă ni se pare clar că Isus a vrut să spună că înţelepciunea administratorului nedrept ar trebui exercitată de către ucenicii Săi în procedurile lor cu mamona, bogăţiile vieţii actuale. Din momentul când poporul lui Dumnezeu se predă Lui, ei îşi dau şi drepturile şi interesele pământeşti, şi devin numai administratori ai timpului, talentului, influenţei, bogăţiei etc. „Voi nu sunteţi ai voştri. Căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Slăviţi deci pe Dumnezeu.” Folosiţi tot ce aveţi cu energie în serviciul divin.

Aceşti administratori ai îndurărilor lui Dumnezeu au aprobarea Lui în folosirea tuturor lucrurilor pământeşti pentru propăşirea intereselor lor spirituale; ei nu vor fi socotiţi ca risipitori nedrepţi, când îşi vor folosi ocaziile pământeşti pentru înaintarea intereselor cereşti. Dimpotrivă, aceasta le va fi socotită ca administrare înţeleaptă; şi fiind găsiţi credincioşi în folosirea lucrurilor pământeşti în serviciul lui Dumnezeu, li se vor putea încredinţa fără pericol lucrurile mai mari ale viitorului. Vor fi primiţi în locuinţele veşnice şi li se va acorda o parte cu Mesia în Împărăţia Sa glorioasă. Lor li se vor încredinţa toate favorurile lui Dumnezeu ca să fie acordate omenirii. Lipsa lor de egoism în prezent, dispoziţia lor de a sacrifica, vor fi bazele aprobării divine şi a gloriei care urmează.

Necredincioşia din prezent în privinţa lucrurilor de valoare comparativ neînsemnată, ar însemna necredincioşie în lucrurile mari viitoare. Oricine, prin urmare, îşi însuşeşte în mod egoist lucrurile pe care le administrează, nu i se vor încredinţa lucrurile mari din viitor; şi oricine este sacrificator, îşi va demonstra astfel credincioşia, loialitatea faţă de Dumnezeu, şi acestora li se vor încredinţa lucrurile mai mari. Ar încredinţa Dumnezeu bogăţiile vieţii viitoare, ale gloriei şi onoarei, unora care se dovedesc acum necredincioşi, egoişti, acaparatori, care-şi folosesc binecuvântările actuale numai pentru mulţumirea de sine? Desigur că nu!

Isus întreabă: „Dacă n-aţi fost credincioşi în ce este al altuia, cine vă va da ce este al vostru?” Pentru urmaşii lui Isus toate lucrurile din prezent sunt ale lui Dumnezeu — lucrurile vieţii actuale aparţin lui Dumnezeu, fiindcă le-am consacrat sau le-am devotat. Lucrurile vieţii viitoare ne aparţin, fiindcă Dumnezeu ni le-a promis. Dar sunt condiţii, şi anume, credincioşia noastră, loialitatea noastră. Dacă nu suntem credincioşi în administrarea lucrurilor pe care le-am devotat lui Dumnezeu, El nu ne va da în curând lucrurile pe care ni le-a promis că vor fi ale noastre condiţionat. Dacă, deci, ne-am însuşi în mod greşit lucrurile consacrate lui Dumnezeu, dacă am abuza de administrarea noastră şi am folosi acele ocazii în mod egoist, am putea aştepta ca Dumnezeu să ne dea lucrurile pe care le-a promis să le dea numai celor credincioşi?

A sluji la doi stăpâni

Există două puteri mari care îmboldesc pe oameni; una rea, cealaltă bună. Acestea sunt cunoscute după nume diferite şi sunt opuse în toate modurile. Dumnezeu este Stăpânul cel Bun; Satan este stăpânul cel rău; dar fiecare are reprezentanţi şi interese diferite. Astfel Dumnezeu, Spiritul şi învăţăturile Sale, sunt reprezentaţi prin cuvântul Iubire, în timp ce Satan şi cursul său sunt reprezentaţi prin egoism, acaparare, mamona. Prin căderea omului, întreaga lume a pierdut Spiritul lui Dumnezeu şi a fost sub dominaţia lui Satan timp de secole. Toţi au devenit mai mult sau mai puţin răi. Spiritul egoismului, acaparării, care duc în general la nedreptate, a pus stăpânire pe rasa noastră, aşa încât chiar după ce vedem cursul rău numai cu mare dificultate poate fi zdrobită puterea lui asupra noastră. „Nu putem face ceea ce am vrea.”

Dar aici intră propunerea Evangheliei: Dumnezeu doreşte nişte suflete credincioase ca să fie asociate cu Isus în împărţirea binecuvântărilor Sale. El oferă acest mare premiu al Împărăţiei celor care vor demonstra că au spirit drept. Acest premiu este un mărgăritar de mare valoare. Nici un alt

Cuprins

considerant nu se poate compara cu el. Oricine acceptă inteligent chemarea evanghelică, se întoarce cu spatele spre păcat, egoism şi toate faptele cărnii şi ale diavolului legate de acesta, şi se îndreaptă spre Dumnezeu, spre iubire, spre ceea ce este drept.

Dar nu este suficient ca acesta să intre în legământ pentru a renunţa la lume şi a merge în urmele lui Isus. Nu este suficient ca Dumnezeu să accepte acel legământ şi să-l conceapă pe un atare cu Spiritul Său sfânt. Este necesar mai mult de atât. El trebuie să demonstreze nu numai că preferă ce este drept în loc de ce este nedrept în termeni de egalitate, ci şi că este dispus să sufere pierderea tuturor lucrurilor ca să poată fi de partea cea dreaptă, de partea lui Dumnezeu.

Apoi vine încercarea şi probarea. El caută să slujească pe Dumnezeu şi să câştige răsplata gloriei, onoarei şi nemuririi în Împărăţie cu Isus; dar găseşte în carnea sa o tendinţă de a căuta şi a aprecia răsplăţile mamonei, egoismului. Aceasta produce marea bătălie. Una sau cealaltă trebuie să cucerească. Pe lângă creştere în har, în cunoştinţă şi în iubire, Noua Creatură în Cristos trebuie să se hrănească cu încurajările şi făgăduinţele divine din Biblie. Altfel ar fi descurajată şi ar renunţa complet la lupta împotriva lumii, a cărnii şi a diavolului.

Domnul a promis celor credincioşi har îndeajuns în fiecare timp de lipsă. El ne spune că ştie că suntem ţărână; Îşi aduce aminte din ce suntem făcuţi, că nu putem face cum am vrea. Dar în acelaşi timp cere să facem tot ce putem, asigurându-ne că pentru toţi aceştia harul Său va fi de-ajuns; adică, pentru toţi aceştia El va completa deficitul.

În lecţia noastră Isus ne previne că alegerea pe care o facem trebuie să fie permanentă, că presupunerea că putem sluji lui Dumnezeu şi mamonei în acelaşi timp este o greşeală. În măsura în care suntem credincioşi unuia, suntem necredincioşi celuilalt. Prin urmare, depinde de noi să alegem serviciul lui Dumnezeu, socotindu-l cel mai mare dintre privilegiile noastre, iar răsplăţile lui cele mai mari dintre toate răsplăţile, şi aceasta pentru eternitate.

La urma urmei, mult va depinde de gradul credinţei noastre. Dacă avem credinţă în Dumnezeu, în făgăduinţa Sa de răsplată mare, dacă avem credinţă în făgăduinţa Mântuitorului să ne dea harul Său şi ajutor în orice timp de nevoie, va fi foarte posibil să luptăm lupta bună şi să câştigăm cununa pe care Domnul o are în păstrare pentru cei care-L iubesc în grad suprem.

MUNTELE MĂSLINILOR, ÎMPĂRĂŢIA DE BINECUVÂNTARE

„Şi picioarele Lui (Iehova) vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în faţa Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit şi spre apus şi se va face o vale foarte mare; jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate spre miazăzi." Zaharia 14:4.

Acest text se referă la încheierea Zilei de Necaz şi la manifestarea Puterii lui Dumnezeu în legătură cu acel necaz. Muntele literal al Măslinilor poate avea şi probabil va avea ceva de-a face cu această chestiune. Aici se spune că va trece printr-un cutremur mare. Fără îndoială israeliţii vor fi adunaţi atunci la Ierusalim şi fără îndoială favoarea Domnului va fi manifestată faţă de ei acolo. Aceasta va fi la încheierea „necazului lui Iacov", Domnul fiind prezent să-i scape din el. Gândul nostru

Cuprins

este că aceasta va fi după ce Biserica va fi trecut în glorie. Executarea a ceea ce este descris aici pare să fie o parte din lucrarea Bisericii glorificate.

Înţelegem că Vrednicii din Vechime vor apărea atunci şi că favoarea lui Dumnezeu se va fi întors la evrei şi că atunci vor începe binecuvântările pământeşti ale Israelului. Aceasta ar implica faptul că evreii vor fi atunci sub aranjamentul Noului Legământ şi ca atare Biserica trebuie să fi fost atunci completată.

Simbolic, un munte reprezintă o împărăţie. În altă parte Scripturile declară că Iehova va face glorios locul picioarelor Sale. Cuvântul *măslin* se asociază întotdeauna în mintea oamenilor din Orient cu ideea de lumină şi hrană. Ei folosesc uleiul de măsline în mod regulat în loc de unt. Deoarece uleiul dă atât lumină cât şi hrană, Muntele Măslinilor ar reprezenta Împărăţia lui Dumnezeu. Uleiul de măsline era turnat pe capul împăraţilor şi preoţilor lui Israel, şi astfel simboliza Spiritul sfânt. Împărăţia lui Dumnezeu va fi pentru binecuvântarea omenirii. Ea va fi din două faze — cerească şi pământească — şi toţi oamenii vor intra în cele din urmă sub acea stare binecuvântată.

Vezi Studii în Scripturi, Vol. IV, pag. 649-656, pentru mai multe lămuriri ale acestui pasaj.

„SUB ARIPILE LUI”

„El te va acoperi cu penele Lui şi vei avea un refugiu sub aripile Lui.” Ps. 91:4.

Psalmul 91 se aplică foarte clar la Biserică şi ar părea că se aplică foarte special la sfârşitul acestui Veac. Dar deoarece este adresat într-un mod personal, cum ar fi unei persoane, poate se referă la Cristosul în ansamblu, de la Cap la ultimul membru al Corpului. Domnul nostru Isus a avut încercări şi dificultăţi, şi a avut nevoie de protecţie şi grijă. El a mers la Tatăl ceresc şi a căutat ajutorul necesar. Şi la fel a fost cu tot poporul Domnului în continuare.

Dar psalmistul pare să se refere în mod special la zilele noastre: „O mie să cadă alături de tine şi zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia”. Desigur, au fost ocazii în trecut când mii au căzut prin persecuţii etc., dar căderea menţionată aici pare să fie căderea de la starea de popor al lui Dumnezeu. Mulţi vor fi daţi la o parte, lezaţi, răniţi, dacă nu ucişi în marea bătălie ilustrată.

Noi înţelegem că această bătălie este la încheierea acestui Veac Evanghelic. Puterile întunericului se desfăşoară acum în mod special împotriva poporului consacrat al lui Dumnezeu şi a tuturor celor asociaţi cu el. N-a fost niciodată un timp când poporul lui Dumnezeu în ansamblu să aibă ocazii atât de largi sau succes atât de mare cum a avut creştinătatea în secolul trecut. Sub atacurile lui Satan care au fost în progres în ultimii cincizeci, şaizeci sau şaptezeci de ani, mulţi au căzut în necredinţă, în Critica Radicală, păgânism, diferitele aspecte ale acestora fiind reprezentate ca o mare ciumă. Vedem că este o largă necredinţă ca o ciumă în ţară. Adepţii ei sunt induşi în eroare de Adversar — foarte probabil fără vreo astfel de intenţie din partea lor.

Foarte probabil în viitor, când vor vedea Adevărul, mulţi dintre aceştia vor recunoaşte eroarea lor; dar deocamdată este o mare secetă în creştinătate. Frecventarea bisericii scade. Mulţi predicatori predică lucruri de care ei înşişi se îndoiesc. Ei au căzut din har, din favoare divină, au căzut de la o apreciere a Cuvântului lui Dumnezeu.

Cuprins

Picioarele Cristosului

Această scriptură arată de asemenea „picioarele” acestei clase a Cristosului care trăieşte în zilele noastre. „El va porunci îngerilor Săi pentru tine ... ca nu cumva să-ţi loveşti *piciorul* de vreo piatră.” Toţi membrii au relaţie cu Capul şi unul cu altul. Înţelegem că aceşti „îngeri” reprezintă promisiunile divine şi ajutoarele utile ale sfinţilor. Aceşti „îngeri” sunt reprezentaţi ca purtând pe sus *picioarele,* ca să nu se împiedice de Piatra de Poticnire din acest timp (Isa. 8:14). În loc să se poticnească de această Piatră, ei vor fi ridicaţi de ea la mai mare apreciere şi la stări mai înalte. *Picioarele* nu vor fi mişcate.

În ilustraţia din acest verset, aceştia care vor fi acoperiţi reprezintă pe toţi care sunt din această clasă. După cum o găină îşi adună puii sub aripi, tot aşa Dumnezeu va fi ca o cloşcă pentru poporul Său, şi-i va aduna bucuros aproape de El şi le va da protecţia necesară — sub aripile Sale. Ei se pot încrede pe deplin că toate lucrurile vor lucra împreună pentru binele lor, pentru că ei sunt ai Lui, odihnindu-se „la umbra Celui Atotputernic”.

Atotputernicul Se reprezintă aici ca o cloşcă. Răbdarea cloştii cu puii ei este remarcabilă, şi ea îşi va sacrifica propria sa viaţă pentru puişori. Tot aşa Domnul Se reprezintă ca fiind gata să facă orice pentru protecţia celor care sunt ai Săi, care sunt sub grija Sa. Isus a vrut să primească astfel pe evrei sub grija *Sa* protectoare, dar poporul ca naţiune n-a apreciat această nevoie a lui, şi ca atare a fost răsturnat într-un mare timp de strâmtorare. Isus le-a spus cu lacrimi: „De câte ori am dorit să strâng pe copiii tăi cum îşi strânge găina puii sub aripi şi n-aţi vrut!”

„Aripile” şi „penele” Tatălui nostru

Am putea fi mai specifici în observarea textului nostru şi să spunem că acest cuvânt *pene* ar putea să ne ducă cu gândul mai departe decât cuvântul *aripi.* „El te va acoperi cu penele Lui şi vei avea un refugiu sub aripile Lui.” Penele moi, pufoase de sub aripile cloştii servesc să le ţină puilor de cald şi să-i apere şi să-i ascundă de inamicii care i-ar ataca. Nu numai aripile puternice, care adăpostesc, ci şi penele de la pieptul cloştii sunt folosite să-i protejeze pe pui. Am văzut alarma din partea unei cloşti la apropierea pericolului şi i-am auzit clocăitul adresat puilor ei. Atunci ei au fugit la ea, s-au cuibărit sub aripile ei şi au părut perfect satisfăcuţi şi fără frică în locul lor de siguranţă. Imediat vedeai capete micuţe sau ochişori uitându-se afară de acolo; dar puii se simţeau perfect în siguranţă.

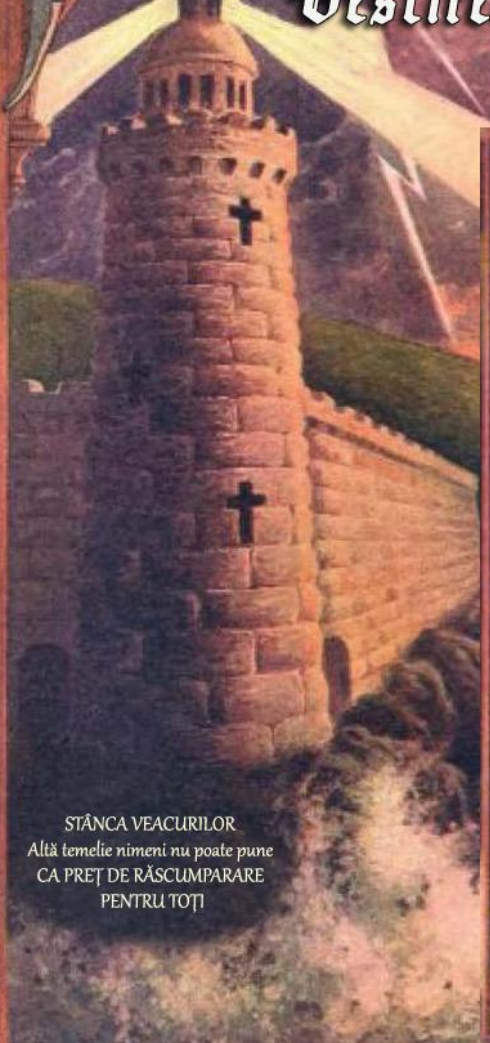
Aşa este şi cu noi. Iubirea, grija şi protecţia Tatălui nostru ceresc sunt aripile şi penele Sale, care ne adăpostesc de orice daună, care ne ţin de cald şi în siguranţă. El poate să facă fiecare experienţă a vieţii să lucreze spre binele nostru. Trebuie însă să ne amintim că făgăduinţa că Dumnezeu va face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre binele nostru este o făgăduinţă pentru Noua Creatură, nu pentru vechea creatură. Adeseori interesele Noii Creaturi sunt diferite de ale vechii creaturi. Dumnezeu are interes pentru tot ce ne priveşte pe noi, dar El conduce afacerile noastre vremelnice pentru cele mai bune interese spirituale. Dacă am fi prea prosperi, ar putea să nu fie în avantajul nostru ca Noi Creaturi.

Ar putea fi permis ca afacerile noastre vremelnice să meargă rău. Noi nu suntem destul de înţelepţi să ştim ce este în interesul nostru cel mai bun ca Noi Creaturi şi ce ne-ar ajuta în lupta noastră împotriva lumii, a cărnii şi a diavolului. De aceea, trebuie să fugim la Domnul şi să acceptăm orice experienţe ne-ar putea veni, ca fiind acelea care sunt cele mai bune pentru noi; şi trebuie să căutăm să luăm din ele lecţiile intenţionate ale credinţei şi ascultării.

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREŢ DE RĂSCUMPĂRARE
PENTRU TOŢI

"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XXXV 15 APRILIE 1914 Nr. 8

A.D. 1914 – A.M. 6042

Cuprins:

CINE COMITE PĂCAT CARE DUCE LA MOARTE	- Pag. 2
„O, CÂT DE MARE ESTE BUNĂTATEA TA!"	- Pag. 8
MAREA ZI DE JUDECATĂ — NATURA ŞI OBIECTIVUL EI	- Pag. 11
BOGATUL ÎN IAD — SĂRACUL ÎN CER	- Pag. 16
SUNTEM ROBI NETREBNICI	- Pag. 20
ASEMĂNAREA CU CRISTOS — DOVADA STĂRII DE FIU	- Pag. 23
CÂTEVA SCRISORI INTERESANTE	- Pag. 25

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare. Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 14, 1912

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ŞI VESTIREA PREZENTEI LUI CRISTOS

VOL. XXXV **15 APRILIE 1914** **Nr. 8**

CINE COMITE PĂCAT CARE DUCE LA MOARTE

PARTEA I

„Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul, pentru că sămânţa Lui rămâne în el; şi nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu.” - 1 Ioan 3:9.

Privilegiile, responsabilităţile şi pericolele noii creaturi

Există o anumită complexitate legată de chestiunea privitoare la schimbarea Bisericii de la natura umană la cea spirituală. Pentru a înţelege clar procesul care începe acea schimbare, conceperea Spiritului sfânt, trebuie să avem o înţelegere potrivită a ceea ce constituie *voinţa* umană; căci acea voinţă este cea care se schimbă.

Nu ne putem gândi la nimic mai bun ca ilustraţie a subiectului decât la un corp legislativ, cum ar fi Congresul sau Parlamentul. În aceste adunări se adună în sesiune un mare număr de membri, dar ei sunt împărţiţi în grupe cunoscute ca *partide.* Unii membri aparţin unui partid, alţii altuia, dar partidul conducător are controlul.

Aşa este şi în creierul uman. Acolo avem numeroase părţi care reprezintă diferitele sentimente religioase, intelectuale, morale, afecţiunile etc. Apoi sunt unele care reprezintă energia; altele dorinţa de a aduna, altele combativitatea. Aceste diferite facultăţi, când sunt solicitate să analizeze o chestiune, se împart în grupe, cea mai puternică dintre ele fiind capabilă să le înlăture pe celelalte.

Când, de exemplu, vine spre analiză o chestiune legată de interesele personale, dorinţa de a aduna fiind tare, poate conduce combativitatea să lupte pentru posedarea lucrului dorit. De asemenea poate conduce distructivitatea să ajute în luptă. Şi ea poate într-o măsură să înece vocea justiţiei, sau conştiinţa, şi să contracareze calitatea iubirii; căci dorinţa de a aduna poate face uneltiri care să intervină în funcţionarea iubirii.

În ansamblu, funcţiile care domină lumea sunt funcţiile protecţiei eului, mulţumirii eului etc. — toate funcţiile la al căror nume se poate ataşa cuvântul eu. Chiar dacă funcţiile religioase — veneraţia, speranţa, bunăvoinţa, spiritualitatea etc. — sunt puternice, înclinările egoiste în general le întrec în putere, aşa încât ele cooperează cu egoismul. De exemplu, bunăvoinţa întrecută în putere de înclinaţiile egoiste va zice: Voi da nişte bani la acest proiect, pentru a-mi aduce un câştig bun; dar nu-i voi da decât dacă se va vedea acest câştig. Astfel caracteristica aceasta a dorinţei de a aduna şi altele care aparţin eului vor intra într-o înţelegere cu bunăvoinţa, înclinând-o spre slujirea eului.

Este un lucru obişnuit să vedem astfel de combinaţii la oamenii lumeşti de astăzi. Există oameni generoşi cu impulsuri în mod natural nobile pe care lor le place să şi le satisfacă. Dar în tot ce fac, eul devine factorul preponderent. Eul se strecoară undeva — aprecierea de sine, interesul de

Cuprins

sine etc. Această combinaţie îl reprezintă pe omul egoist; şi deşi el ar putea avea bunăvoinţă, veneraţie etc. considerabile, totuşi aceste calităţi nobile sunt sub controlul înclinaţiilor egoiste.

La acest om egoist vine Evanghelia şi îi oferă o propunere unică, deosebită. Ea apelează la el printr-o gamă nouă de funcţii. Ea îi arată că trebuie să-L pună pe *Dumnezeu* mai întâi, nu *eul;* că trebuie să înceapă să vadă că cele mai înalte şi mai nobile funcţii ale creierului sunt acelea care-L recunosc pe Creator şi responsabilitatea omului în calitate de creaţie a Sa. Ea îi arată că el se gândeşte la înălţarea de sine, cinstirea de sine, totul pentru sine!

Astfel de persoană, auzind propunerea Evangheliei, poate fi influenţată să decidă chestiunea fie într-un fel, fie în altul. Ea poate spune: Nu-mi place ideea aceea. Egoismul poate sugera că dacă acceptă oferta Evangheliei trebuie să-şi înceteze metodele îndoielnice de afaceri. Apoi conchide că nu-l interesează să facă astfel de pas; căci îi va cere mai mult decât este el dispus să dea şi ar putea avea necazuri cu conştiinţa. Mai târziu, poate, ceva de natura adversităţii sau calamităţii îl va trezi să privească lucrurile altfel şi va vedea subiectul în lumină diferită, şi va fi bucuros să facă voia lui Dumnezeu. Atunci va zice: Îmi dau seama că viaţa mea trebuie să fie altfel. Sunt creaţia lui Dumnezeu. De aceea este drept să-I consacru Lui tot ce am. Dar văd că consacrarea va produce o mare transformare în viaţa mea. Voi fi obligat să-mi schimb cursul. Trebuie să renunţ la anumite obiceiuri.

Acesta este primul pas al adevăratei convertiri. Aceasta este o întoarcere de la păcat la dreptate. Nu va însemna însă că persoana care face acest pas va ajunge la înălţimea cerinţelor divine ale unui ucenic al lui Cristos. Tânărului conducător bogat care L-a întrebat pe Isus ce să facă să câştige viaţa veşnică, i s-a spus să ţină poruncile lui Dumnezeu. El a replicat că făcuse aceasta toată viaţa lui. Şi Isus l-a iubit! Tânărul încerca să facă ce este drept în toate felurile. Nu era atunci în regulă cu el? Nu! Isus i-a spus: „Îţi lipseşte un lucru: vinde tot ce ai, împarte la săraci şi vei avea o comoară în ceruri. Apoi vino şi urmează-Mă".

Tânărul conducător a gândit că acesta era un sfat ciudat; căci el trăise tot timpul o viaţă exemplară. El era corect în estimarea de sine, dar îşi făcea numai *datoria* trăind astfel. Nimeni nu are dreptul să trăiască o viaţă rea; nimeni nu are dreptul să facă rău. Ceea ce Isus i-a spus tânărului era practic aceea că el îşi făcea numai datoria — nu mai mult.

Continuând Învăţătorul a zis: Am numai o ofertă de făcut, dar este foarte înaltă — comoştenire cu Mine în Împărăţia mesianică. Viaţa în care poţi intra devenind ucenicul Meu este o viaţă de glorie, cinste şi nemurire — natura divină. Dacă doreşti această poziţie înaltă, trebuie să faci mai mult decât doar să eviţi păcatul. Dumnezeu cheamă acum pentru a fi sacrificatori. Dacă nu te sacrifici nu poţi deveni ucenicul Meu; căci numai cei care sacrifică astfel sunt primiţi de Tatăl şi concepuţi de Spiritul sfânt şi pot avea parte de gloria Mea. Numai acelora li se va acorda o parte în întâia Înviere. Şi tânărul conducător „a plecat întristat, pentru că avea multe bogăţii". Vai, câţi gândesc aşa!

Întoarcerea de la păcat este numai un pas spre convertire. Pasul acela este o apropiere antitipică de Cortul Întâlnirii. „Apropiaţi-vă de Mine şi Eu Mă voi apropia de voi" este propunerea Tatălui. Cuvântul lui Dumnezeu îi indică celui care caută că numai prin Cristos care S-a dat pe Sine ca Răscumpărarea noastră se poate merge la Tatăl.

Acesta este de asemenea informat că dacă vrea să reţină favoarea Lui Dumnezeu trebuie să devină ucenic al lui Cristos, dându-şi viaţa în serviciul Domnului şi al fraţilor, făcând bine tuturor oamenilor când are ocazia. În acest fel poate deveni membru al Corpului lui Cristos. Apoi, după un timp, dacă este credincios până la moarte, va avea parte de slava şi onoarea pe care Tatăl le-a dat Domnului, va deveni comoştenitor cu Isus în împărăţie.

Cuprins

Ce constituie o nouă creatură

Astfel acesta devine o Creatură Nouă când acceptă voinţa divină în acest sens jertfitor; sau, cum prezintă Scripturile, când face o deplină consacrare spre moarte. „Adunaţi-Mi pe credincioşii Mei”, zice Domnul, „care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!” (Ps. 50:5). Cei care acceptă această chemare să intre în sacrificiu sunt primiţi de Tatăl; apoi ei sunt concepuţi de Spiritul sfânt. De atunci încolo sunt Creaturi Noi. Pentru ei „cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi”. 2 Cor. 5:17.

Se poate ridica întrebarea: Ce parte din individ devine Nouă Creatură? *Voinţa* este cea care devine nouă. Voinţa este hotărârea, decizia majorităţii funcţiilor creierului care formează mentalitatea. *Voinţa* se gândeşte la chestiune: Să continuu să păcătuiesc? Nu; voi abandona păcatul. Să merg mai departe şi să fac o deplină consacrare lui Dumnezeu? Da; voi face această consacrare.

Când face acest lucru, Dumnezeu îl acceptă şi îl concepe de Spirit sfânt, făcându-l astfel o Creatură Nouă. El se hotărăşte — decide chestiunea. Îşi schimbă direcţia *voinţei.* Odată voinţa sa a fost înclinată spre păcat. Acel lucru a fost greşit. Apoi voinţa sa s-a întors spre dreptate. Acest lucru a fost corect, în măsura în care a mers, dar nu l-a făcut Creatură Nouă. Apoi a ajuns la punctul unde a spus: Doamne, îmi consacru viaţa Ţie — pe mine însumi, cu toate scopurile, speranţele şi ambiţiile mele. De atunci încolo este socotit mort pentru lume şi viu pentru Dumnezeu, ca fiinţă spirituală. Această voinţă nouă, această minte nouă deci, cu speranţele şi aspiraţiile ei cereşti, constituie Noua Creatură.

Responsabilitatea creaturii noi

A fi conceput de un tată înseamnă a fi fiul acelui tată. Singurul conceput al Tatălui ceresc — singurul conceput astfel *în mod direct* — a fost Domnul nostru Isus — Fiul lui Dumnezeu. Şi toată Biserica sunt de asemenea recunoscuţi ca fii ai lui Dumnezeu; „şi dacă suntem *copii,* suntem şi *moştenitori* ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Hristos”. Primul din clasa concepută de spirit a fost Domnul nostru Isus. Când I-a fost dat Spiritul sfânt la Iordan, în acest sens al conceperii, El n-a mai fost socotit de Dumnezeu ca *Omul* Isus. Ci El avea această comoară a naturii noi într-un corp pământesc, un vas de pământ, până când Şi-a sfârşit sacrificiul la Calvar. Apoi, la înviere, Dumnezeu I-a dat un corp spiritual perfect de natură divină.

Aşa este cu toţi ucenicii lui Isus: ei sunt invitaţi să se predea lui Dumnezeu, consacrându-şi interesele pământeşti ca să devină urmaşi ai Învăţătorului. Isus declară condiţiile: Întâi, credinţă în El ca Mesia, Răscumpărătorul; apoi, lepădare de sine, luarea crucii şi urmarea în urmele Lui. Toate aceste Creaturi Noi sunt fii ai lui Dumnezeu, deşi lumea nu înţelege că ei sunt într-un fel diferiţi de alţii în relaţia lor cu Dumnezeu. „Lumea nu ne cunoaşte, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El (pe Învăţătorul)” (1 Ioan 3:1). Această minte nouă trebuie să crească. Această Creatură Nouă trebuie să crească în cunoştinţă şi capacitate.

Toate acestea îl fac pe individ acum foarte diferit de ceea ce era ca veche creatură. Dacă prin natură a fost depravat şi în carnea sa au predominat patimi violente, acum, având o minte mai bună, va fi îndrumat pe calea Domnului şi treptat va deveni o copie a iubitului Fiu al lui Dumnezeu. Această copie va fi în primul rând o copie în *inimă,* deşi schimbarea treptată îi va afecta viaţa, aducându-i corpul tot mai mult în conformitate cu mintea nouă.

Cuprins

Creatura nouă în încercare

Deoarece această minte nouă, voinţă nouă, Creatură Nouă concepută de spirit, îşi are locuinţa în corpul vechi, şi deoarece acest corp, singurul instrument de funcţionare, are încă vechile sale tendinţe spre păcat — slăbiciunile sale, depravările sale — de aceea este o luptă continuă între Creatura Nouă şi cea veche. Este o luptă zilnică, şi una sau alta trebuie să piară. Dacă Creatura Nouă nu este trează, cu totul activă, cu totul loială lui Dumnezeu, slăbiciunile cărnii se vor afirma treptat şi Creatura Nouă va fi în pericol de moarte.

Dacă, dimpotrivă, Creatura Nouă va rămâne loială lui Dumnezeu, creatura veche va pieri. Una sau cealaltă trebuie să moară înainte de a se sfârşi conflictul. Este o luptă până la sfârşit. Şi acest conflict este o probă a Creaturii Noi — nu a creaturii vechi. Creatura nouă a fost chemată la slavă, cinste şi nemurire. Pentru a ajunge la această stare, ea trebuie să-şi dovedească neîndoielnic loialitatea faţă de Dumnezeu. În măsura în care mintea cea nouă deţine controlul şi iubim dreptatea şi urâm nelegiuirea, în aceeaşi măsură vom avea putere în lupta cu forţele din afară, cu condiţiile din prezent, şi cu atât vom avea mai mare succes în bătălia cu propria carne.

În această luptă va fi uneori mai mult, alteori mai puţin succes. Dar Domnul va acorda răsplata numai când victoria va fi câştigată. „Celui care va *birui* îi voi da să stea cu Mine pe scaunul Meu de domnie.” Lucrul care trebuie demonstrat este loialitatea faţă de Dumnezeu, loialitatea faţă de principiile dreptăţii şi faţă de legământul nostru. Cei mai loiali şi cei mai devotaţi lui Dumnezeu vor ieşi „mai mult decât biruitori” şi vor câştiga cea mai înaltă răsplată, vor sta cu Isus pe tronul Său.

Unii vor ieşi biruitori dar nu pe un plan aşa de înalt, având nevoie de necazuri speciale ca să-i ajute. Dar chiar dacă ei nu vor ajunge la cel mai înalt standard, totuşi ei vor ieşi biruitori, altfel n-ar primi nici o parte în răsplata cerească şi nici un fel de viaţă. Aceştia vor forma Marea Mulţime care va ieşi din marea strâmtorare şi îşi va spăla hainele şi le va albi în sângele Mielului (Apoc. 7:14). Ei vor fi mult favorizaţi în aceea că vor fi servitori onoraţi ai clasei Miresei, care vor constitui pe cei „mai mult decât biruitori”.

Căderea în ispită nu este păcat

În acest timp al bătăliei dintre Creatura Nouă şi imperfecţiunile corpului în care locuieşte Noua Creatură, mintea cea nouă trebuie să se dezvolte şi să se întărească treptat. Voinţa corpului a fost *socotită* în întregime moartă înainte ca individul să poată fi socotit Creatură Nouă. Dar corpul are creierul cel vechi, care are aceleaşi tendinţe ca înainte. Lucrarea minţii noi este să aducă corpul în supunere deplină la voinţa lui Cristos. Însă copilul lui Dumnezeu poate fi atras de afaceri sau de plăcere, care-l pot conduce ca Nouă Creatură la mai multă sau mai puţină somnolenţă. În astfel de stare plictisită a Noii Creaturi, carnea, trezită de tot, ar putea să obţină avantaj, nu fiindcă copilul lui Dumnezeu a păcătuit cu voia sau fiindcă a fost neglijent în mod intenţionat, ci fiindcă a cedat mai mult sau mai puţin ispitei. Dar un lucru este să cedezi astfel sub ispită, şi alt lucru este să intri în mod deliberat în păcat. Oricine păcătuieşte cu voia este socotit copil al lui Satan, fiindcă are spiritul lui Satan în locul spiritului lui Dumnezeu.

Dacă vreunul dintre cei care au fost odată concepuţi de Dumnezeu ar ajunge în acea atitudine în care ar dori să comită păcat cu voia, ar arăta că a încetat să fie fiu al lui Dumnezeu şi a devenit fiu al lui Belial. Ar însemna că scânteia vieţii noi la care fusese conceput s-a stins. „Cel care este conceput din Dumnezeu nu păcătuieşte.” Dacă păcătuieşte — deliberat, voit — încetează în acel moment să fie fiu al lui Dumnezeu. Fiii lui Dumnezeu nu iubesc păcatul. Prin urmare, oricine

Cuprins

ar intra astfel în păcat, ar da dovadă că mintea sa nouă a dispărut cu totul şi că a devenit mort faţă de Dumnezeu, întocmai cum înainte prin consacrare a devenit mort faţă de carne.

Credem că nu foarte mulţi au făcut vreodată acest pas al împotrivirii deschise faţă de Dumnezeu, voit şi inteligent; şi sperăm că nu vor fi mulţi care vor merge în Moartea a Doua. Totuşi, poporul Domnului trebuie să se ţină cât se poate de departe de această stare dezastruoasă. La această stare se ajunge printr-un proces treptat, pas cu pas. Când venim la Dumnezeu, la început respingem păcatul. Mai târziu ajungem la punctul de a ne prezenta corpurile ca jertfe vii şi suntem acceptaţi. La fel, în sens contrar, cei care resping dreptatea merg înapoi treptat. Pas cu pas de complacere în păcat duce treptat departe de Dumnezeu, până când Creatura Nouă încetează a mai exista.

Creatura nouă este împiedicată de carne

Când apostolul Ioan, în textul nostru, spune că acel conceput de Dumnezeu nu păcătuieşte, el vrea să spună că păcatul nu este *voit.* Este atunci alt mod de a păcătui, altul decât cu voia? Răspundem, da. Păcatul voit este spre moarte. Scripturile ne spun că nimeni „n-a ajuns la slava lui Dumnezeu" — nu este nici unul perfect, „nici un om drept, nici unul măcar". Dreptatea care este atribuită membrilor bisericii este atribuită *cărnii* lor. Creatura Nouă în sine este perfectă. Dar ca Nouă Creatură ucenicul lui Cristos doreşte să îndepărteze din carnea sa toate lucrurile dinainte ale păcatului şi morţii şi să fie deplin conformat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Totuşi el este mai mult sau mai puţin împiedicat, nu numai de imperfecţiunile propriului său trup de carne, ci şi de imperfecţiunile altora. El trebuie să se lupte cu tendinţele rele ale naturii sale decăzute, precum şi cu ale celor din jurul lui.

Acelaşi apostol declară că dacă cineva zice că *nu are păcat,* adevărul nu este în el şi Îl face pe Dumnezeu mincinos (1 Ioan 1:8-10). Şi aceste două declaraţii ale aceluiaşi scriitor sunt în armonie. Declaraţia din textul nostru se aplică la Creatura Nouă în sine, iar cealaltă se aplică la *trupul* său de *carne.* Ea nu poate evita pe deplin păcatul din carnea sa, din pricina slăbiciunilor sale, a înşelării şi a condiţiilor nefavorabile care o înconjoară.

Aceste Creaturi Noi însă se pot menţine în dragostea lui Dumnezeu şi ca fii ai lui Dumnezeu. „Avem la Tatăl un avocat, pe Isus Hristos Cel drept" (1 Ioan 2:1). Dumnezeu ne cunoaşte slăbiciunile şi a făcut chiar această pregătire pentru noi. Apostolul spune că ne putem păstra în dragostea lui Dumnezeu prin aceea că ne păstrăm curaţi. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nedreptate" (1 Ioan 1:9). Încălcările noastre zilnice trebuie să fie recunoscute în faţa Domnului, şi să fie căutată şi obţinută iertarea. Astfel ne rugăm zilnic: „Iartă-ne nouă greşelile noastre precum şi noi iertăm celor care ne-au greşit".

Lovituri pentru păcatele parţial voite

Dacă aceste încălcări sunt numai slăbiciuni ale cărnii, sau sunt din ignoranţă sau stupiditate, ele sunt păcate care vor fi deplin iertate de Domnul la cerere. Dacă sunt păcate în care mintea cea nouă a fost neglijentă, în care ea a fost mai mult sau mai puţin vinovată, din lipsă de hotărâre suficientă, atunci în aceeaşi măsură Creatura Nouă trebuie să fie ţinută răspunzătoare. Şi pentru toate aceste încălcări, pentru care Creatura Nouă este de vină în vreun fel, vor fi lovituri sau pedepse. Pentru această parte voită a păcatului, Noua Creatură este răspunzătoare. Aceasta nu intră în categoria Păcatului originar şi a imperfecţiunilor rezultate din el.

Cuprins

Un creştin ar putea avea o tendinţă naturală spre mânie şi i-ar putea fi imposibil să stăpânească pe deplin această tendinţă. Înainte ca el în calitate de Nouă Creatură să-şi poată da seama de situaţie, tendinţa lui naturală de a-şi pierde firea îl va băga în necaz. În astfel de caz Noua Creatură trebuie să facă tot posibilul să biruie aceasta, prin rugăciune şi efort persistent, şi dacă este necesar prin impunerea asupra sa a unei pedepse pentru fiecare nereuşită în această direcţie — ceva lepădare de sine, poate. Dar dacă Noua Creatură ar zice, ei bine, aşa este carnea mea, nu mă pot abţine, ea ar putea primi lovituri şi un nor pământesc s-ar putea ridica între el şi Domnul; şi acela ar fi bolnav spiritual până când s-ar întoarce la Tatăl şi ar căuta să facă reparările potrivite şi să fie restabilit. Dacă această atitudine ar continua, aceasta l-ar împiedica să devină un membru al turmei mici. El ar trebui să decidă *în mod hotărât* pentru sau împotriva a ceea ce este drept.

Aşadar, sunt păcate care nu se pot ierta, ci se pedepsesc. Dacă încălcarea ar veni în gradul păcatului deplin, voit, ar fi un păcat care duce la moarte. Aceasta înseamnă că Noua Creatură a încetat să existe, fiindcă Spiritul lui Dumnezeu, care lucrează în fiii lui Dumnezeu, întotdeauna lucrează spre dreptate şi urăşte păcatul. Oricine iubeşte pe Dumnezeu „se păzeşte şi Cel Rău nu se atinge de el”. 1 Ioan 5:18.

Scopul servit de încercări

Dar, după cum declară apostolul, noi avem această comoară a unei minţi noi într-un vas de pământ. Suntem o combinaţie de ceresc şi pământesc — o voinţă cerească şi un corp pământesc. Uneori corpul va pune Noua Creatură la probă, îndemnând-o să renunţe la această chestiune a consacrării. Aşa că el are necazuri; căci corpul pământesc este numai *socotit* mort. Dar Dumnezeu, în armonie cu făgăduinţele Sale, ignoră natura veche — cea pământească — şi o recunoaşte numai pe cea cerească, atâta timp cât voinţa este loială; şi El a făgăduit har îndeajuns pentru fiecare timp de nevoie.

Aşa cum s-a declarat înainte, ar putea veni un timp când voinţa nouă devine temporar somnolentă, adormită. Aceasta este o cauză de preocupare serioasă; căci atunci Noua Creatură este în pericol grav. Trebuie să fie o voinţă hotărâtă, o voinţă clară pentru Dumnezeu, care regretă adânc orice depărtare temporară, altfel nu există deloc Nouă Creatură. Pe măsură ce lupta între voinţa nouă şi corpul vechi continuă, voinţa nouă devine tot mai puternică, dacă este în mod cuvenit trează în privinţa situaţiei. Totuşi, Dumnezeu poate permite cărnii să aibă ispite tot mai severe. El permite lumii şi Adversarului să facă presiune asupra cărnii, aşa încât să încerce, să probeze loialitatea Noii Creaturi. Fiindcă Domnul nostru a fost găsit credincios „până la moarte, şi încă moarte de cruce”, a fost socotit vrednic de natura divină. Aşa va fi şi cu urmaşii în urmele Sale. Tatăl ştie exact cât putem suporta şi nu va îngădui să fim ispitiţi peste ceea ce putem suporta, ci cu fiecare ispită va da şi o cale de scăpare. 1 Cor. 10:13.

De ce unii nu reuşesc să biruie

Astfel experienţa căii continuă. După cum sugerează apostolul, noi suntem înviaţi să umblăm în înnoirea vieţii — învierea noastră este deja începută (Rom. 6:4; Colos. 3:1). Şi această umblare va deveni tot mai curajoasă, tot mai plină de succes, în măsura în care noi răspundem la atingerea Domnului — la experienţele de disciplinare. Şi dacă noi Îi permitem să ne formeze cum voieşte El, ne vom termina în sfârşit cursul şi vom fi născuţi în învierea deplină de la natura pământească, umană, la natura cerească, divină. Atunci voinţa nouă care a progresat tot timpul într-un corp pământesc, va face progres într-o casă spirituală; va avea un corp ca acela al lui Isus cel înviat şi slăvit. 1 Ioan 3:1, 2.

Cuprins

În cazul celor care nu învinge pe deplin, găsim această stare: ei cedează mai mult sau mai puţin atacurilor Adversarului şi se străduiesc să evite a fi prea deosebiţi, să evite a ofensa pe prietenii lor. Astfel ei devin mai mult sau mai puţin supraîncărcaţi cu grijile acestei vieţi, sau cu înşelăciunea bogăţiei, plăcerilor etc. Apostolul îndeamnă ca aceştia să lase la o parte toate aceste greutăţi şi să alerge cu răbdare alergarea pusă în faţa lor. Cei din această clasă nu se gândesc nici o clipă să renunţe la alergare; dar la timpul potrivit vor fi trecuţi prin încercări înfocate, care le va nimici carnea. Totuşi, ei vor pierde răsplata Chemării de Sus, pe care cei mai credincioşi o vor primi.

„O, CÂT DE MARE ESTE BUNĂTATEA TA!”

„Fiindcă bunătatea Ta preţuieşte mai mult decât viaţa, buzele mele Te vor lăuda.” - Psalmul 63:3.

Dumnezeu are o bunătate a naturii şi a dispoziţiei, o bunătate *iubitoare* care este generală, care se întinde, într-un sens al cuvântului asupra tuturor creaturilor Sale — nu numai asupra creaturilor inteligente, ci şi asupra creaturilor neinteligente ale mâinilor Sale. El le acordă bunătatea şi favorurile Sale şi celor drepţi şi celor nedrepţi, El trimite soare şi ploaie şi peste cei buni şi peste cei răi. Dar există o bunătate iubitoare specială, o iubire specială pe care o păstrează pentru cei care au inimi cu calităţi vrednice de iubit — care au acele trăsături de caracter care Îi permit să-i iubească — întocmai cum orice persoană bună iubeşte pe altă persoană care este bună şi are o inimă nobilă.

Dumnezeu are o astfel de iubire pentru sfinţii îngeri. El a avut o astfel de iubire pentru Adam înainte ca el să păcătuiască. Şi de la păcat încoace, El are un sentiment de bunătate iubitoare faţă de aceia din rasa umană care, dându-şi seama de păcatul lor, doresc să se întoarcă la El şi să facă voia Lui. Bunătatea Sa iubitoare L-a condus să facă pentru aceştia o minunată pregătire. El a prevăzut ca unii să fie de natură pământească, să primească binecuvântarea vieţii veşnice aici pe Pământ, după ce acesta va fi fost adus la perfecţiunea edenică. El a prevăzut ca alţii să fie de natură spirituală. Cu adevărat,

„Mila Domnului e mare

Ca marea fără sfârşit!”

Dar Dumnezeu nu iubeşte pe păcătosul cu voia. Aceasta este în armonie cu dreptatea. Noi putem iubi pe ignoranţi, care încalcă Legea lui Dumnezeu din cauza unei lipse de cunoştinţă, de informaţie corespunzătoare; dar nu am putea iubi pe drept pe cineva care este rău, a cărui intenţie a inimii, a voinţei, este de a face rău. Dumnezeu nu iubeşte pe cei incorigibil răi. „Domnul ... nimiceşte pe toţi cei răi.” El a aranjat ca numai cei care vor veni în acord cu dreptatea Sa să se poată bucura de binecuvântările vieţii veşnice. Aceştia vor avea o eternitate de fericire; ei vor fi veşnic primitorii favorii Sale iubitoare.

Psalmistul gustase din bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu prin propriile sale experienţe. Când a fost uns să fie împărat al lui Israel, el a ştiut că găsise favoare în ochii lui Dumnezeu. Şi mai târziu, când a făcut lucruri greşite, Dumnezeu l-a pedepsit, l-a pedepsit cu iubire, pentru că David era un om după inima lui Dumnezeu — avea dorinţa să facă bine — să facă voia lui Dumnezeu. După cum indicatorul unei busole poate în unele situaţii să fie dereglat de la starea lui normală de a indica spre pol, tot aşa unele atracţii l-au influenţat uneori pe David şi l-au condus pe căi greşite. Dar de îndată ce asaltul a trecut, sau a fost condus de Domnul să-şi vadă păcatul, inima lui David s-a întors cu totul spre Iehova, după cum acul busolei se întoarce şi arată iarăşi polul. De aceea Împăratul David a declarat că viaţa fără bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu nu ar valora nimic

Cuprins

pentru el; el nu şi-ar aprecia viaţa dacă ar fi tăiat de la favoarea divină. Acesta fiind cazul, buzele sale Îl vor mărturisi întotdeauna pe Domnul — vor vesti bunătatea Sa iubitoare, vor arăta virtuţile Sale.

Ungerea noastră este cu mult mai presus

Şi aceasta este încă mai adevărat despre noi care suntem acum copii cu adevărat consacraţi ai Domnului, care ne străduim zilnic să-I servim şi să urmăm pe Învăţătorul. Noi care prin harul lui Dumnezeu am intrat într-o relaţie de legământ cu El de când Ispăşirea pentru păcat a fost făcută, am devenit fii ai lui Dumnezeu şi am fost concepuţi de Spiritul sfânt. Astfel am intrat în corpul uns al lui Cristos. Noi nu am fost unşi pentru un tron pământesc, aşa cum a fost David, ci ungerea noastră face mai mult: ea unge pentru un Tron ceresc, pentru a lua parte la conducerea întregului Pământ.

Nici un rege sau împărat de pe vreun tron pământesc nu poate spera să domnească mai mult de câţiva ani trecători. Dar cei care vor fi socotiţi vrednici să domnească cu Mesia, să aibă parte de Tronul Său, vor domni o mie de ani. Şi acesta este numai începutul gloriei lor. Tatăl nostru din cer, care ne instruieşte şi ne pregăteşte acum pentru această înălţare glorioasă, prin singurul Său Fiu conceput, cu care vom domni, ne dă asigurarea că va fi cu noi să ne îndrume calea; şi toate lucrurile vor lucra împreună spre binele nostru, pentru că noi Îl iubim şi suntem chemaţi potrivit scopului Său.

Astfel că faţă de noi, mai presus de toţi oamenii din istoria lumii, este manifestată bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu. Avem promisiunile Sale nespus de mari şi scumpe. Suntem primitorii iubirii Sale speciale. Şi cu cât apreciem mai mult această dragoste şi aceste promisiuni glorioase şi prevederi generoase ale harului Său, cu atât răspund mai mult inimile noastre în recunoştinţă, cu atât devine bunătatea Sa iubitoare mai mult o realitate pentru noi, şi cu atât suntem gata să ne dăm viaţa mai mult în serviciul Său.

Aşa a fost şi cu Isus. El a preferat favoarea Tatălui mai presus de orice. Şi El, prin aranjamentul Tatălui, a deschis pentru *noi* această cale nouă şi vie, încât noi, devenind ucenicii Săi, să putem împărtăşi cu El bunătatea iubitoare specială a lui Dumnezeu şi promisiunile fără pereche, acordate numai acelora „care urmează pe Miel oriunde merge El”. Desigur că buzele noastre Îl vor lăuda pe Dumnezeu! Şi nu numai atât, dar şi portmoneul nostru, conturile noastre bancare şi influenţa noastră Îl vor lăuda! Tot ce avem Îl va lăuda pe Domnul; tot ce sperăm să avem vreodată!

„Îmi place să spun istoria!”

Noi care am ajuns să ne dăm seama de favoarea nespusă a Tatălui faţă de noi, care este mai bună decât această viaţă cu tot ce ar putea ea să ofere, noi care cu bucurie am pus pe altarul Său orice lucru bun pământesc, orice speranţă şi ambiţie, orice putere a fiinţei noastre, ne bucurăm să spunem altora Veştile bune de Mântuire. Ne bucurăm să vestim virtuţile Celui care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Mesajul este prea bun pentru a fi păstrat numai pentru noi! Dacă nu l-am putea vesti, ar fi ca un foc arzător închis în oasele noastre; aşa că *trebuie* să-l spunem. Şi suntem dispuşi ca vestirea lui să ne coste necaz, să ne coste bani, să ne coste înţelegere greşită şi persecuţie din partea foştilor prieteni, şi probabil ruperea legăturilor de familie. Suntem dispuşi să ne coste priviri încruntate din partea lumii şi a bisericismului organizat.

Text aplicabil numai la sfinţi

În textul nostru profetul David a vorbit profetic despre Biserica lui Cristos. Aceste cuvinte nu s-ar putea aplica la nimeni altcineva decât la sfinţii lui Dumnezeu. Numai cei care umblă şi

Cuprins

vorbesc cu Dumnezeu vor socoti favoarea Lui mai preţioasă şi mai de dorit decât viaţa lor pământească. Dacă am cere unui creştin nominal mediu să cântărească această chestiune şi să ne spună dacă ar schimba această viaţă cu favoarea Domnului — punând într-o parte a balanţei toate lucrurile bune, speranţele, ambiţiile, legăturile familiale, poziţia socială, bisericismul, stima oamenilor, şi în cealaltă parte a balanţei favoarea lui Dumnezeu — el ar ezita şi în cele din urmă ar decide în favoarea lucrurilor acestei vieţi.

Motivul este că aceştia nu apreciază mult favoarea divină. Ei au auzit şi au crezut anumite lucruri despre Cel Atotputernic, unele adevărate şi altele false; dar denaturarea caracterului şi a Planului lui Dumnezeu, împreună cu influenţele lumeşti care îi înconjoară, în mare parte au neutralizat, au contrabalansat şi au făcut ineficiente adevărurile pe care le-au învăţat, şi le lipseşte încrederea în lucrurile nevăzute. Prin urmare, interesele lumeşti cântăresc mai greu decât aprecierea lor pentru favoarea divină — zece la unu.

Cei care, prin Planul Veacurilor, ajung să vadă bunătatea iubitoare şi mila Domnului, dacă sunt copii ai lui Dumnezeu, sunt puşi la încercare. Dacă ei sunt numai bucuroşi să afle că nu există vreun loc de chin veşnic şi că Planul iubitor al lui Dumnezeu include întreaga rasă umană, atunci inimile lor nu sunt atinse de această manifestare a marii Sale iubiri ca să răspundă. Ei vor merge mai departe pe calea lor, bucurându-se că au fost eliberaţi din robia erorii, dar vor fi ca cei nouă leproşi care au fost vindecaţi de Învăţătorul, dar care nu s-au întors să-I aducă slavă, nici să se ofere să-I servească. Şi aceştia, vai, sunt majoritatea! Noi suntem acum în marea zi de încercare. Cine va putea să reziste la probă în acest timp rău?

Dumnezeu, soarele sufletului nostru

Această favoare iubitoare a lui Dumnezeu, care este atât de apreciată de sfinţii adevăraţi, nu este numai o favoare în privinţa perspectivelor şi speranţelor viitoare, ci este posesia binecuvântată chiar şi a vieţii prezente. Treptat aceştia ajung să preţuiască comuniunea şi părtăşia Domnului în astfel de grad încât orice întrerupere a acestei comuniuni produce suferinţa sufletului. Ea aduce un gol dureros pe care nimic nu-l poate umple. Acest sentiment este exprimat frumos în cântarea pe care adesea o cântăm:

„Soarele sufletului meu, dragul meu Tată” Nu cunosc noapte când nu îmi eşti aproape; O, nici un nor pământesc să nu apară, De ochii servului Tău să Te ascundă!”

Adevăratul copil al lui Dumnezeu va umbla atât de aproape de El încât nimic, oricât de dulce sau preţios pentru omul firesc, nu va fi permis să-i ascundă faţa Tatălui său. Aceasta ar fi considerată o calamitate cu care nimic nu s-ar putea compara. Mai degrabă şi-ar tăia orice i-ar fi atât de drag ca mâna dreaptă, sau ar smulge din viaţa lui orice ar fi atât de preţios ca un ochi, decât ca aceasta să vină între el şi Prietenul său ceresc, pe care a ajuns să-L iubească mai presus de orice. Pentru aceştia Dumnezeu este cu adevărat Soarele sufletului lor, fără de care viaţa ar deveni întunecimea nopţii.

„Întunericul urăşte lumina”

Unii ucenici ai lui Cristos declaraţi ar putea spune că o viaţă creştină nu va costa prieteniile pământeşti; că o astfel de idee este o exagerare; că este o vedere extremă despre ceea ce se cere de la un creştin; că un curs care produce un astfel de rezultat este neraţional. Dar nu! Cuvintele Învăţătorului nostru sunt la fel de adevărate astăzi cum au fost pe vremea când au fost spuse: „Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteţi din lume ... de aceea lumea vă

Cuprins

urăşte" (Ioan 15:19). Declaraţia apostolului este încă valabilă: „De fapt, toţi cei care voiesc să trăiască în evlavie în Hristos Isus *vor* fi persecutaţi". 2 Tim. 3:12.

De ce a suferit Învăţătorul pierderea poziţiei sociale, a favorii bisericismului din zilele Lui? De ce doctorii în teologie şi cei remarcabili printre religioşi şi-au ascuns faţa de El? De ce în final au devenit atât de înfuriaţi împotriva Lui încât L-au răstignit? A fost oare din cauza fărădelegii Lui? Nu; căci El a umblat făcând bine. A fost fiindcă a spus adevărul. El a spus adevăruri pe care ei le recunoşteau ca atare, dar pe care aşa le amestecaseră cu „tradiţiile bătrânilor" încât erau prea buimăciţi, îmbătaţi şi orbi ca să adopte altceva în afară de o vedere pervertită a lucrării şi a învăţăturilor Domnului nostru. Inima lor nu era într-o stare potrivită înaintea lui Dumnezeu. „Întunericul urăşte lumina."

Persecuţiile Învăţătorului nu au venit de la lumea din afară, ci de la oamenii din timpul Său care se declarau sfinţi. Aşa a fost întotdeauna de atunci şi aşa este şi azi. Cei care acum se opun Adevărului nu sunt oameni lumeşti din afara bisericilor, doar cu câteva excepţii; ci ei sunt sectari zeloşi, pe care Satan i-a orbit cu doctrinele lui false şi cu denaturările lui. Noi deci nu trebuie să fim surprinşi de faptul că oriunde merge Adevărul, el va fi o Sabie de separare, după cum a declarat Domnul nostru. Aceste condiţii se dovedesc o probă pentru urmaşii lui Isus. Suntem noi dispuşi să suportăm ura, dispreţul, insulta, pe care le aduce loialitatea faţă de Adevăr? Înseamnă favoarea iubitoare a Tatălui mai mult, cu mult mai mult pentru noi decât favoarea şi zâmbetele întregii lumi, şi chiar mai mult, cu mult mai mult pentru noi decât însăşi viaţa?

Harfa glorioasă a veacurilor

Dacă este aşa, putem merge mai departe în numele Lui, bucurându-ne pe cale, lăudându-L cu buzele noastre, cântând Cântarea nouă pe care El ne-a pus-o în gură, „bunătatea Dumnezeului nostru". Ceva ne costă să cântăm această cântare. Numai cei care au învăţat să cânte la Harfa lui Dumnezeu, care au toate strunele ei acordate în armonie perfectă, pot cânta în mod cuvenit această „Cântare a lui Moise şi a Mielului". Niciodată până astăzi nu a fost posibil să se producă astfel de melodie de la această Harfă minunată; căci niciodată până acum corzile ei nu au fost plasate şi acordate în modul cuvenit. Acum muzica ei este fermecătoare! Să luăm deci această Harfă minunată a Veacurilor, şi în timp ce-i atingem corzile să cântăm cu spiritul şi cu înţelegerea această Cântare de bucurie nouă, minunată.

MAREA ZI DE JUDECATĂ — NATURA ŞI OBIECTIVUL EI

„Iată, Domnul a venit în mijlocul zecilor de mii de sfinţi ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor şi să încredinţeze pe toţi cei nelegiuiţi de toate faptele lor nelegiuite pe care le-au făcut în chip nelegiuit." „Să urle marea cu tot ce cuprinde ea; lumea şi cei ce locuiesc în ea; să bată din palme râurile şi să cânte de bucurie toţi munţii, înaintea Domnului! Căci El vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate şi popoarele cu nepărtinire." - Iuda 14, 15; Psalmul 98:7-9.

Textele de mai sus sunt în legătură cu marea Zi de Judecată, cu care se va sfârşi Veacul Evanghelic şi se va inaugura Mileniul. Trebuie să remarcăm înainte de toate ce *nu* spun aceste texte. Ele *nu* spun că Domnul nostru Isus va veni să distrugă Pământul, să ardă lumea. Ele *nu* spun că la moarte va fi o judecată parţială şi că mai târziu toţi vor fi aduşi din cer, din purgatoriu şi din iadul de chin, care sunt locurile lor potrivite, numai pentru a fi trimişi înapoi în aceleaşi locuri. Nu este aşa. Dar se presupune că acest lucru este afirmat în Scripturi, şi aşa am gândit şi noi. Prejudecăţile şi

Cuprins

înţelegerile noastre greşite au dat cuvintelor Sfintei Scripturi un înţeles greşit. Iubirea lui Dumnezeu este cea care aduce judecata lumii.

Prima judecată, sau sentinţă pentru păcat, a fost o sentinţă a morţii. Sub această sentinţă întreaga lume trebuia să moară, să fie îndepărtată de la viaţă, din cauza păcatului lui Adam. Dar Dumnezeu a avut milă, compasiune pentru omenire, şi S-a îngrijit ca omenirea să aibă o altă încercare, cu experienţe ca să le permită să-şi dea seama de natura şi rezultatele păcatului. Prima încercare a fost numai încercarea lui Adam şi a Evei. Totuşi, fiecărui membru al familiei umane i se va da o încercare individuală pentru viaţă veşnică, pentru a demonstra dacă va veni în armonie cu Dumnezeu în condiţii favorabile.

Caracterul este baza judecăţii

Toate speranţele vieţii veşnice pentru rasă, prin urmare, atârnă de rezultatele acelei încercări viitoare. În această viaţă bărbaţii şi femeile îşi formează caracterul — fie se ameliorează fie se degradează. Oricine încearcă să facă ce este mai bine în condiţiile prezente nefavorabile, va intra în acea încercare individuală, sau judecată, într-o stare cu foarte mult mai bună decât dacă ar fi procedat altfel şi va progresa mai rapid spre perfecţiune în acea Zi.

Biserica lui Cristos este o excepţie de la acest aranjament făcut pentru lume. Biserica nu va avea parte de acea încercare, pentru că ea este o clasă specială, chemată, şi va fi încercată înaintea lumii. Ea este acum în încercare pentru viaţă sau moarte veşnică. Dar încercarea ei este pentru viaţă pe planul divin. Cei cu care Domnul lucrează acum, dacă sunt credincioşi, vor fi Judecătorii lumii în veacul viitor împreună cu Domnul; după cum citim: „Nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea?" (1 Corinteni 6:2). Acesta va fi un timp când vor fi împărţite pedepsele şi răsplăţile.

Fiecare făcător-de-rele va fi luat în examinare şi va primi pedeapsă pentru intenţia lui rea şi lovituri pentru corectare. Fiecare făcător-de-bine va primi o răsplată. Lucrarea acelei Zile de Judecată de o mie de ani va arăta oamenilor în ce grad sunt ei în dezarmonie cu Dumnezeu şi le va arăta cum să vină în armonie cu El. La sfârşitul Veacului Milenar, nimeni nu va fi în neştiinţă. După cum este scris: „Pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă" (Isaia 11:9). Mai mult, Scripturile ne spun că judecăţile vor fi gradate potrivit luminii avute anterior şi împotriva căreia au păcătuit. Păcătosul cu voia, după o încercare de o sută de ani, va fi îndepărtat în Moartea a Doua.

Toţi cei care se vor folosi de ocaziile acelui timp, făcând progres în caracter, vor urca progresiv pe Calea Sfinţeniei. Ei vor fi binecuvântaţi tot mai mult până când vor atinge perfecţiunea deplină a chipului şi asemănării pământeşti cu Dumnezeu, care a fost pierdută prin Adam. Acesta va fi rezultatul glorios al lucrării de răscumpărare a lui Cristos. Atunci orice genunchi se va pleca şi orice limbă va mărturisi, spre slava lui Dumnezeu. Toţi cei care vor continua să prefere păcatul vor fi în cele din urmă distruşi cu desăvârşire în Moartea a Doua. Apoi Dumnezeu va avea un Univers curat.

Marea zi a Domnului acum prezentă

Noi suntem acum la începutul acestei Zile mari a Domnului. Toate forţele care trebuie să joace un rol în această revoluţie mare care va introduce Domnia lui Mesia se adună cu repeziciune. Naţiunile Pământului şi toate celelalte elemente care formează societatea aşa cum este organizată acum — instituţii politice, instituţii financiare, sisteme eclesiastice etc. — sunt acum pe banca acuzaţilor şi sunt găsite uşoare. Toată creştinătatea tremură înaintea forţelor puternice care îşi fac intrarea acum. Moralitatea este în declin. Deoarece Mesagerul glorios al Legământului este acum

Cuprins

prezent pentru a sta în calitate de mare Judecător, am putea foarte bine să punem întrebarea propusă de profetul lui Dumnezeu din vechime: „Cine va putea să sufere însă Ziua acum prezentă a venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului şi ca leşia înălbitorului. Şi El Se va aşeza ca Topitorul şi ca Purificatorul argintului; va curăţi pe fiii lui Levi, îi va purifica aşa cum se curăţă aurul şi argintul". Maleahi 3:1-6.

O, cât de mult aşteaptă lumea binecuvântarea! Oamenii îşi dau seama tot mai mult în fiecare zi de marea lor nevoie de un braţ puternic pentru a-i elibera, în timp ce se confruntă cu criza gravă pe care o simt că este foarte aproape; dar ei nu văd în ce măsură păcatul înnăscut al omului este incompatibil cu Domnia Dreptăţii care este dorită şi de atâta trebuinţă. Înainte ca ajutorul şi binecuvântarea să poată fi împlinite, trebuie să vină Ziua Mâniei; „focul geloziei lui Dumnezeu" trebuie să ardă furios şi să mistuie toate relele uriaşe atât de înrădăcinate în lume şi în inimile şi minţile oamenilor. Acesta nu va fi un foc doar de distrugere, ci, mulţumim lui Dumnezeu, şi de purificare! Nu va fi un foc literal, ci un foc simbolic, după care Domnul va da poporului buze curate, un Mesaj pur şi o declaraţie clară a voinţei divine şi a Planului de Mântuire.

Fiii lui Levi judecaţi primii

Partea timpurie a judecăţii asupra creştinătăţii va fi în special asupra fiilor antitipici ai lui Levi, clasa argintului. Aceştia au făcut o consacrare Domnului, cum a făcut şi clasa aurului, învingătorii credincioşi, „mai mult decât biruitorii". Această clasă a argintului noi înţelegem că este Marea Mulţime, care trebuie să „vină" din Marea Strâmtorare şi „să-şi spele hainele care s-au pătat şi s-au murdărit şi să le albească în sângele Mielului" (Apocalipsa 7:9-17). De aceştia Se va ocupa marele Mesager al Legământului, nu în vederea distrugerii sau păgubirii lor ca indivizi, ci în vederea distrugerii *cărnii* lor, pe care au neglijat să o sacrifice în armonie cu legământul lor — „ca *duhul* lor să fie mântuit în Ziua Domnului Isus".

Focul din această Zi mare „va dovedi cum este lucrarea fiecăruia". Va dovedi care dintre ucenicii pretinşi ai lui Cristos au zidit pe El ca Temelia lor aurul, argintul şi pietrele scumpe ale Adevărului divin, şi astfel au construit un caracter adevărat, puternic, vrednic, şi de o loialitate fermă faţă de Domnul; şi va dovedi cine a zidit cu lemn, fân şi trestie. Va descoperi de asemenea cine a zidit pe o temelie de nisip. 1 Corinteni 3:11-15.

Partea Israelului trupesc în judecată

O parte din profeţia lui Maleahi 3 pare să aibă o aplicare la Israelul trupesc. Domnul îi mustră, arătând că atitudinea Lui faţă de ei ca popor a fost în conformitate cu Legământul făcut cu ei la Muntele Sinai. Dar ei au fost necredincioşi faţă de partea lor din Legământ. La arătarea acestui mare Mesager al Noului Legământ, care trebuie să înlocuiască vechiul Legământ, El va curăţa pe vechiul popor al lui Dumnezeu. Acum este timpul ca favoarea să înceapă să le fie restabilită; dar înainte de restabilirea lor *deplină,* ei trebuie să aibă încă mai multă corectare pentru purificare şi pregătire pentru marele Mesia.

În timpul „strâmtorării lui Iacov", acum foarte aproape, Israelul va ajunge să vadă şi să recunoască pe Împăratul lor, pe care L-au refuzat când li S-a oferit la prima Sa Venire. „Îşi vor întoarce privirile spre Mine cu ochii credinţei, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu" (Zaharia 12:10). Atunci El îi va primi înapoi în favoare, sub condiţiile Noului Legământ al Legii. „Atunci darul de mâncare al lui Iuda şi al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară" (Maleahi 3:4). Atunci ei vor fi folosiţi de Mesia ca un canal de binecuvântare pentru toată lumea.

Cuprins

Orbiţi faţă de adevărata dificultate

În acest Timp de mare Strâmtorare, Domnul va fi un martor grabnic împotriva oricărui lucru rău şi îl va mustra, şi astfel toţi oamenii vor fi învăţaţi de El căile dreptăţii. Dar deocamdată sărmana lume orbită, legată de lanţurile lui Satan, nu se cunoaşte pe sine. Ea nu vede încă faptul că egoismul este baza fiecărei mişcări şi ambiţii ale ei; că numărul celor care nu sunt astfel mişcaţi şi stăpâniţi este aşa de nesemnificativ încât nu are greutate şi influenţă.

Nu ne gândim să luăm în derâdere vreun efort făcut spre dreptate, chiar dacă este inspirat de egoism. Noi arătăm numai că adevărata viziune, viziunea creştină a lucrurilor, este una mult diferită. Este viziunea Bibliei. Ea recunoaşte că Dumnezeu, voinţa, scopul, planul, descoperirea divină, au de-a face cu toate afacerile lumii acesteia. Ea vede în revoluţionarea actuală a politicilor, în demascarea actuală a scandalurilor financiare şi sociale etc., o altă forţă care se pregăteşte pentru marele timp de strâmtorare, marele „cutremur de pământ" prezis în profeţie, marele cataclism, acum pe punctul de a fi precipitat peste întreaga omenire. Scripturile arată că acest Timp de Strâmtorare va fi asupra noastră în 1915, şi că între timp se va apropia treptat.

În providenţa lui Dumnezeu, superstiţia grosolană şi ignoranţa Veacurilor Întunecate au fost risipite treptat într-o măsură considerabilă, pentru ca minţile oamenilor să poată fi eliberate, nu numai de superstiţia religioasă, ci şi de superstiţia cu privire la dreptul divin al anumitor familii de a moşteni împărăţiile, stăpânirile lumii, şi de a trăi pe un plan mai înalt al privilegiilor sociale decât alţii. Toate aceste chestiuni vin acum să fie examinate în faţa lumii, şi Socialismul vine repede în prim plan ca salvatorul lumii, eliberatorul ei de clericalism şi superstiţie, şi de autocraţie politică şi financiară. Lumea este invitată să privească, nu spre Cel care ne-a răscumpărat cu sângele Său preţios şi care a promis că va veni din nou şi Îşi va stabili Împărăţia în dreptate, ci este chemată să privească la ea însăşi, la propriile ei afaceri şi interese egoiste, ca fiind singura speranţă, ignorând astfel pe Dumnezeu şi providenţele Sale conducătoare şi ignorând Revelaţia divină cu privire la rezultatul viitor al condiţiilor actuale, în Împărăţia glorioasă Milenară pentru binecuvântarea întregii lumi.

Acum se formează federaţia bisericilor

Din punctul nostru de vedere, adunarea actuală a bisericilor într-o mare federaţie este împlinirea prezicerii scripturale; şi poporul inteligent, credincios, consacrat al Domnului este avertizat împotriva participării la vreuna din aceste Federaţii ale Bisericilor. Cuvântul Domnului privitor la această chestiune este: „Nu numiţi uneltire tot ce numeşte poporul acesta uneltire; şi nu vă temeţi de ce se teme el, nici nu vă speriaţi! Sfinţiţi însă pe Domnul oştirilor. De El să vă temeţi şi să vă înfricoşaţi". Isaia 8:11-16.

Temeţi-vă să nu-I fiţi plăcuţi Lui, dar să nu vă temeţi de oameni. *Neghina,* care s-a asociat tot timpul cu *grâul,* trebuie să fie legată în snopi, să fie strânsă pentru un timp de mare strâmtorare. Aceasta are loc în marea revoluţie a societăţii care în curând va pune foc tuturor instituţiilor sociale, religioase şi financiare şi aranjamentelor din timpul de acum, sfârşind în anarhia care, prin providenţa atotstăpânitoare a lui Dumnezeu, va răsturna toate lucrurile incompatibile cu dreptatea şi va pregăti Împărăţia lui Dumnezeu, care se va manifesta în putere şi slavă mare, pentru eliberarea şi binecuvântarea tuturor familiilor umane.

Ne amintim că în timp ce Veacul Iudeu se apropia de sfârşit, Ioan Botezătorul, înaintemergătorul lui Mesia, le-a spus evreilor: „Vine Acela care este mai puternic decât mine şi Căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua sandalelor. El vă va boteza cu Duh Sfânt şi cu foc" (Luca 3:16). Ne amintim împlinirea acestui fapt. „Israeliţii adevăraţi" au fost adunaţi în grânarul

Cuprins

bisericii creştine şi botezaţi cu Spiritul sfânt la Cincizecime. Restul naţiunii iudee, care „nu şi-au cunoscut timpul cercetării lor”, au fost arşi ca „pleavă”, într-un mare timp de necaz, care a răsturnat naţiunea lor. Acest mare necaz este arătat în Scriptură ca fiind o ilustraţie la scară mai mică a condiţiilor care vor predomina în ultimele zile ale acestui Veac Evanghelic.

Deşi au fost făcuţi diferiţi paşi pentru a împiedica distrugerea naţiunii lui Israel în acel timp de strâmtorare care a venit peste evrei, toate eforturile au dat greş. Chiar şi împăratul roman a dorit să păstreze naţiunea şi să stabilească ordinea; şi armata romană a fost trimisă, nu să-i distrugă, ci să stabilească pacea în mijlocul lor. Dar Domnul declarase că focul necazului pe care l-a aprins El nu va fi stins de nici o putere, că îşi va face lucrarea până la sfârşit; şi aşa a făcut.

La fel va fi cu marele foc al necazului cu care se va sfârşi veacul actual şi în care va fi aruncată clasa „neghină” a creştinătăţii. Nu va fi o distrugere totală a vieţii (deşi multe vieţi se vor pierde în necazul îngrozitor al acestei Zile de Mânie), ci va mistui complet toate guvernele şi instituţiile pământeşti şi va răsturna *bisericismul.* Acestea vor fi mistuite în focul anarhiei. Nimic nu va fi permis să stingă acel foc sau să împiedice distrugerea totală a sistemelor actuale. Dar, lăudat fie Dumnezeu, când focul va fi mistuit miriştea, falsităţile şi înşelătoriile ordinii actuale, acesta va fi pregătit doar calea pentru marea binecuvântare pe care Dumnezeu a intenţionat-o şi a prevăzut-o, prin Împărăţia Sa viitoare. „Căci, când se împlinesc judecăţile Tale pe pământ, locuitorii lumii învaţă dreptatea” (Isaia 26:9). Va fi o corecţie teribilă, dar va fi lucrarea necesară a chirurgului priceput, care răneşte pentru a vindeca.

„Refugiul neadevărurilor” surpat

În pilda Domnului nostru despre construirea unei case pe Stâncă sau pe nisip, El dă o ilustraţie plină de forţă în special asupra probelor care vor veni peste creştinătate la sfârşitul acestui veac. Aici ilustraţia Sa este cea a unei furtuni fioroase, a unui potop, cu vânturi puternice bătând asupra structurii credinţei urmaşilor declaraţi ai Săi, răsturnând credinţa acelora care n-au zidit pe Cristos, Stânca, ci au zidit pe nisip. Şi aşa vedem astăzi. O puternică revărsare de Adevăr este acum peste toată creştinătatea. Marea furtună se dezlănţuie acum. Denominaţiile creştinătăţii tremură acum sub şoc. Temeliile lor din tradiţii omeneşti, teorii create de om, ignoranţă, „învăţături ale demonilor” (1 Timotei 4:1), se înţelege acum că sunt nesatisfăcătoare. Ele nu sunt în stare să stea în picioare în faţa marelui reflector al Adevărului care este acum îndreptat asupra lor. În scurtă vreme furtuna Adevărului va spăla temelia de nisip mişcător pe care este zidită creştinătatea nominală, şi va urma ruina ei completă. Numai poporul adevărat al lui Dumnezeu va putea să reziste la proba acestei Zile mari — care este acum peste noi!

Aceasta este aceeaşi furtună şi acelaşi potop menţionate de Domnul prin profetul Isaia: „Grindina va surpa locul de scăpare al neadevărului şi apele vor îneca adăpostul ascuns. ... Când va trece biciul copleşitor, veţi [învăţătorii falşi] fi călcaţi în picioare de el. Îndată ce va trece, vă va lua; căci va trece în toate dimineţile, zi şi noapte, şi numai vuietul lui [Mesajul, Adevărul] vă va îngrozi”. Isaia 28:17-19.

Acest necaz copleşitor va cuprinde curând întreaga lume. De fapt, a început deja într-o oarecare măsură printre toate naţiunile. Toţi oamenii trebuie să fie treziţi de judecăţile Domnului şi aduşi la înţelegerea nevoii lor de Braţul lui Iehova, pentru a-i elibera şi a-i ridica şi salva. Întreaga lume va fi judecată de Mesia. Cu toţii vor vedea că această judecată, încercare, nu putea veni înainte ca marele Judecător să-Şi ia locul şi autoritatea: ca atare nici unul dintre cei care au murit *înaintea* Primei Veniri a Domnului n-au putut fi judecaţi de El. În mod asemănător, toţi trebuie să fie conştienţi de faptul că lumea în general nu a fost în încercare *de când* Răscumpărătorul nostru a fost numit Judecător, că lumea nu a fost în încercare înainte de acest timp. De fapt, marea masă a omenirii nici nu-L cunoaşte pe Judecător, nici nu-I înţelege Legea, nici nu are vreo idee despre

Cuprins

condiţiile şi cerinţele necesare pentru viaţa veşnică. Aceasta este în armonie cu prezentările Scripturii în privinţa acestui subiect.

Ziua de judecată un timp de binecuvântare

Apostolul Pavel declară (Fapt. 17:31) că Dumnezeu „a hotărât o zi în care va judeca după dreptate pământul locuit, prin Omul pe care L-a rânduit Cristosul, Cap şi Corp; şi despre care a dat tuturor o dovadă de netăgăduit prin faptul că L-a înviat dintre cei morţi". Acea Zi hotărâtă era în viitor pe timpul apostolului, şi este încă în viitor, deşi acum este pe cale să răsară. Evanghelia lui Cristos, Veştile Bune, este cu scopul ca Acela care a cumpărat lumea cu sângele Său preţios, să devină Judecătorul tuturor oamenilor, vii şi morţi. „Toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui şi vor ieşi din ele", „şi cei care-L vor asculta vor trăi." Ioan 5:28, 29, 25.

O încercare nouă va fi acordată lui Adam şi întregii sale rase. Va fi o încercare individuală, sub iluminarea şi influenţa înnobilatoare a marii Împărăţii mesianice. Cu adevărat, aceasta este „Veste de mare bucurie" pentru lume, „creaţia care suspină". Chiar dacă marele Adversar a reuşit să înşele pe marea majoritate, chiar dintre creştini, ca să gândească tocmai contrariul, această Zi de Încercare, Ziua de Judecată, va veni pentru toţi fiii şi fiicele lui Adam pentru eliberarea şi binecuvântarea lor, dacă vor vrea. Această mare Zi, care va fi „dorinţa tuturor popoarelor", este convingător zugrăvită de profetul David (Psalmii 96-98). Sfinţii Domnului, urmaşii credincioşi ai lui Cristos, cei care Îl „urmează pe Miel oriunde merge", vor fi asociaţi cu marele lor Cap ca judecători asistenţi, în lucrarea Sa glorioasă de ridicare a omenirii şi de restabilire a tot ce a fost pierdut în Adam.

Cât de bucuroşi suntem că ochii noştri au fost unşi să vadă toate aceste aranjamente minunate ale Dumnezeului nostru! Cât de bucuroşi suntem că putem înţelege semnificaţia norilor întunecoşi care planează asupra lumii şi care se vor descărca în curând! Cât ne bucurăm că putem discerne ce prevesteşte marginea argintie a acestor nori de necaz, şi putem şti că sfârşitul va fi glorios — că dincolo de prăpastia care se cască chiar în faţa noastră, dincolo de sângele şi lacrimile vârtejului şi furtunii care vin, binecuvântatul Soare al Dreptăţii va răsări cu vindecare şi binecuvântare în razele sale, iar omenirea, zdrobită, neajutorată şi disperată, va fi condusă în lumina şi gloria Împărăţiei dragului Fiu al lui Dumnezeu!

BOGATUL ÎN IAD — SĂRACUL ÎN CER

17 Mai - Luca 16:19-31

„Cine îşi astupă urechea la strigătul săracului, nu va fi auzit nici el când va striga." - Proverbe 21:13.

A vrut Domnul nostru să spună că toţi oamenii bogaţi şi toate femeile bogate vor petrece eternitatea în suferinţă fiindcă trăiesc luxos în fiecare zi şi se îmbracă în purpură şi in subţire? Poate fi adevărat oare că pentru a ajunge în cer trebuie să fim sărmani cerşetori, acoperiţi de bube pe care să le lingă câinii, şi să mâncăm fărâmituri de la masa unui bogat? Oare caracterul nu are nimic de-a face cu răsplăţile şi pedepsele viitoare? Încă ceva, se va întâmpla oare că toată eternitatea bogaţii, chinuiţi în foc, îi vor vedea pe săraci în fericire, iar onoraţii săraci îi vor vedea pe bogaţi în chin veşnic? Poate fi acesta aranjamentul unui Creator atotînţelept, atotiubitor — unul care a ştiut sfârşitul de la început?

Cuprins

Timp de mulţi ani această pildă a cauzat necaz în mintea multora din cei mai evlavioşi din poporul lui Dumnezeu; atât inima cât şi mintea s-au răzvrătit. Ne amintim că Avraam a fost foarte bogat, de asemenea Isaac, Iacov, împăratul David, împăratul Solomon etc. Ne amintim că Însuşi Dumnezeu este foarte bogat. Apoi am căutat subiectul în ebraică şi în greacă şi am găsit că Avraam n-a mers în Gheena, starea fără speranţă, Moartea a Doua, ci în Şeol, Hades, mormânt, starea morţii, unde nu este nici un foc.

Cunoştinţa noastră mai mare a crescut misterul; căci Scripturile declară că Şeolul, Hadesul, mormântul trebuie să fie distruse, că toţi trebuie să fie scoşi din ele prin înviere. Se pare că nici o altă Scriptură nu este în acord cu această pildă. Ea se află într-o categorie aparte, decât dacă am folosi pentru susţinerea ei un text din Apocalipsa care vorbeşte despre o fiară simbolică şi un profet mincinos simbolic aflaţi în chin. Astfel au fost poticniţi şi dezorientaţi oamenii gânditori ai Bisericii de istoria din această lecţie.

Acum totul este limpede, clar

Acum vedem că lecţia noastră este o pildă. Ea nu trebuie luată literal, ca de altfel nici una din celelalte pilde şi cuvinte misterioase ale Mântuitorului nostru; ca de exemplu: „Dacă nu mâncaţi trupul Fiului Omului şi dacă nu beţi sângele Lui, n-aveţi viaţă în voi înşivă”; sau: „Dacă ochiul tău te face să te poticneşti, scoate-l...; dacă mâna ta te face să te poticneşti, tai-o”. Într-adevăr, găsim că Isus a vorbit poporului numai în pilde (Matei 13:34). Nimeni nu era pregătit pentru adâncimea învăţăturii Sale până după ce Spiritul sfânt a început să dea pricepere la Cincizecime.

Cât de simplu pare totul acum! Cât de frumos! Mulţi din poporul lui Dumnezeu se bucură că în lumina înţelegerii prezente a Bibliei caracterul divin străluceşte frumos în Dreptatea, Înţelepciunea, Iubirea şi Puterea lui.

Nu este greu să înţelegem că lecţia noastră este o pildă. A o lua literal, după cum am văzut, ar implica absurditatea presupunerii că toţi cerşetorii merg în Cer şi toţi bogaţii merg în Iad; căci pilda nu spune nimic despre caracter — nici că Săracul a fost bun, nici că Bogatul a fost rău. Privită ca pildă, vedem că lucrul despre care se vorbeşte nu este lucrul la care se face referire. Astfel în alte pilde grâul şi oile reprezintă pe copiii lui Dumnezeu; neghina şi caprele reprezintă pe cei dominaţi de Adversar, dumnezeul acestei lumi.

Bogatul din pildă

În pilda despre care vorbim, Bogatul reprezintă o clasă, iar Săracul, Lazăr, altă clasă. Să vedem: Bogatul a fost naţiunea iudee, care fusese în favoarea lui Dumnezeu mai bine de 1600 de ani. Evreilor le fuseseră date promisiunile, profeţii, binecuvântările şi privilegiile Legământului Legii. Simbolic acestea erau purpura, inul subţire şi masa lor îmbelşugată. Inul subţire a simbolizat îndreptăţirea lor tipică prin sacrificiile tipice. Îmbrăcămintea de purpură a simbolizat regalitatea; căci ei au fost Împărăţia tipică. Hrana îmbelşugată a reprezentat promisiunile divine, după cum sugerează cuvintele sf. Pavel. Romani 11:9.

În zilele lui Isus favoarea evreilor a început să scadă. Ei au fost complet îndepărtaţi în anul 70 d. Cr., după cum vor admite toţi evreii. În timpul celor patruzeci de ani, Bogatul, naţiunea iudee, s-a îmbolnăvit, a murit şi a fost îngropat. Din punct de vedere naţional, ei au mers în Hades, în mormânt; şi învierea lor încă nu s-a îndeplinit, deşi Sionismul este începutul ei.

Dar deşi din punct de vedere naţional au fost morţi şi îngropaţi, evreii ca indivizi au fost vii în timpul ultimelor nouăsprezece secole. Inima lor a fost tristă, deoarece au fost persecutaţi —

Cuprins

uneori, vai! din partea celor care pretind numele lui Isus, dar care Îl leapădă în practicile lor. În toate aceste secole evreii au strigat către Dumnezeu, care în pildă este reprezentat prin Avraam, tatăl Credincioşilor. Singurul răspuns pe care l-au primit a fost că există o prăpastie de separare între ei şi Dumnezeu. Mulţumim lui Dumnezeu că această stare nu poate dura mult! Noua Dispensaţie se iveşte, în care Bogatul se va întoarce din Hades. Israel va fi reabilitat din punct de vedere naţional şi favoarea lui Dumnezeu se va întoarce la cei care vor învăţa lecţiile necesare.

Săracul din pildă

Săracul din pildă reprezintă o clasă proscrisă. Ea includea pe vameşi şi pe păcătoşi, care se înstrăinaseră singuri de favoarea lui Dumnezeu. De asemenea includea pe neamuri, la care favoarea divină nu se extinsese — „fără drept de cetăţenie în Israel" (Efeseni 2:12). Aceştia nu au avut inul subţire al îndreptăţirii tipice şi nici purpura, reprezentând o parte din favoarea lui Dumnezeu, ca parte a Împărăţiei Sale. Nici una dintre promisiuni nu le-au aparţinut. Lor le-au rămas numai fărâmiturile care cădeau de la masa bogatului.

Scripturile ilustrează două astfel de fărâmituri date acestei clase de către Isus. Când a vindecat pe robul sutaşului roman, aceasta a fost o concesie la cererea evreilor, care au declarat că acest om era un prieten şi le făcuse bine, construind o sinagogă etc. Vindecarea acestui servitor a fost o fărâmitură. În mod asemănător, femeia siro-feniciană a primit o fărâmitură când a venit la Isus implorându-L să-i vindece fiica, aceasta fiind posedată de un demon. Învăţătorul a răspuns: „Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci la căţei". Aici el a folosit expresiile evreieşti obişnuite cu privire la neamuri — câini de neamuri. Femeia siro-feniciană nu era evreică şi nu avea pretenţie la favoarea lui Dumnezeu, dar ea a răspuns: „Într-adevăr, Domnul meu, totuşi şi căţeii mănâncă din fărâmiturile care cad de pe masa copiilor". Isus a remarcat credinţa ei şi i-a dat fărâmitura pe care şi-a dorit-o.

După cum evreii au murit în privinţa favorii lor, tot aşa proscrişii vameşi, păcătoşii şi neamurile au murit în privinţa dizgraţiei lor; aceia dintre ei care au dorit favorurile lui Dumnezeu, flămânzind şi însetând după Cuvântul promisiunii Sale, au fost primiţi de El. Biserica timpurie a fost constituită din această clasă Lazăr, respinsă de farisei ca fiind vameşi, păcătoşi şi neamuri. În loc să mai fie înstrăinaţi de Dumnezeu, aceştia au devenit copiii lui Dumnezeu şi moştenitori ai promisiunii Sale. În pildă ei sunt reprezentaţi ca copii ai lui Avraam — în braţele lui. În tip Isaac a fost preaiubitul fiu al promisiunii pentru Avraam cel literal. În antitip, Isus şi urmaşii Lui sunt Sămânţa spirituală a lui Avraam, primiţi la sânul şi în favoarea lui Dumnezeu. Astfel sf. Pavel scrie: „Şi dacă sunteţi ai lui Hristos, sunteţi «sămânţa» lui Avraam, moştenitori potrivit făgăduinţei" — făcute lui Avraam. Galateni 3:29.

„O mare prăpastie stabilită"

Marea prăpastie dintre Iudaism şi Creştinism a fost stabilită cu mai bine de 18 secole în urmă. În toată această perioadă nici unui evreu nu i-a fost permis să se apropie de Dumnezeu, şi nici unuia dintre neamuri nu i-a fost permis să ia poziţia anterioară a evreului, sau în vreun fel să pretindă favoare fără Cristos. În planul divin prăpastia a fost fixată invariabil. „Nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mânuiţi" — prin care să putem intra în relaţie de inimă cu Dumnezeu. Această prăpastie datează de când a venit Cristos şi S-a oferit lui Israel, şi a fost respins şi răstignit.

Mulţumim lui Dumnezeu, Cuvântul Său ne arată o altă schimbare de Aranjament la a Doua Venire a lui Cristos! Apoi clasa Lazăr, acum copii ai lui Dumnezeu prin credinţă, vor fi făcuţi în realitate şi glorios copiii Săi dincolo de văl. În asociere cu Isus Domnul lor, ei vor prelua controlul

Cuprins

lumii; căci ei vor fi Mireasa Sa şi Comoştenitori în Împărăţie. Ce se va întâmpla atunci cu Bogatul? O, el trebuie să învie din Hades!

În timp ce Împărăţia lui Dumnezeu va fi reprezentată pe planul spiritual de clasa Lazăr, pe planul pământesc ea va fi reprezentată de altă clasă, care va fi evreiască. Evreii care L-au răstignit pe Isus nu vor fi făcuţi prinţi pe Pământ în asociere cu Imperiul spiritual al lui Mesia, dar unii dintre fraţii lor vor fi — o clasă pe care ei au fost obişnuiţi s-o numească „părinţi" vor fi făcuţi prinţi. Aceştia din punct de vedere scriptural sunt cunoscuţi ca fiind „Avraam, Isaac, Iacov şi toţi profeţii", şi toţi cei care în timpul epocii iudee s-au dovedit loiali şi credincioşi lui Dumnezeu, după cum a descris sf. Pavel în Evrei 11:32-40.

Sf. Pavel se referă în Romani 11:25-33 la această revenire a evreilor în favoare divină. El arată acolo că după cum noi care suntem acum poporul lui Dumnezeu nu am fost întotdeauna aşa, ci am fost primiţi în favoare divină când Israelul a fost rupt de la favoarea lui Dumnezeu, tot aşa la timpul potrivit acei israeliţi tăiaţi de la favoarea lui Dumnezeu vor primi favoare prin favoarea noastră. Cu alte cuvinte, când Biserica va primi premiul gloriei, onoarei şi nemuririi, ca Israel spiritual, atunci prăpastia care separă Israelul natural de favoarea lui Dumnezeu va fi fost trecută. Atunci favoarea se va întoarce la Israelul natural. Această favoare, ajungând la ei prin intermediul Israelului spiritual glorificat, se va extinde prin ei la toate naţiunile, popoarele, neamurile şi limbile omenirii, în timpul Veacului Milenar.

Aceasta este promisiunea divină: „În tine şi în sămânţa ta se vor binecuvânta toate familiile Pământului". Sămânţa spirituală a lui Avraam, Biserica, primeşte prima parte din această Promisiune, iar sămânţa naturală a lui Avraam primeşte a doua parte; dar ambele vor fi folosite de Domnul la îndepărtarea blestemului şi la revărsarea în schimb a favorurilor şi binecuvântărilor peste omenire, peste oricine le va accepta.

Cei cinci fraţi ai bogatului

Pilda îl reprezintă pe Bogat rugându-se pentru o picătură de apă să-şi răcorească limba uscată. Din punct de vedere simbolic, parabolic, aceasta reprezintă poporul evreu în mare suferinţă, cerându-i lui Dumnezeu să le permită creştinilor să le dea ceva ajutor în necazurile lor. Au apelat vreodată evreii la Dumnezeu pentru ajutor? S-au rugat ei pentru a fi eliberaţi de persecuţiile care au venit asupra lor în trecut şi care într-o oarecare măsură mai continuă în Rusia? Sigur că da! Mai mult, ei au apelat la reprezentanţii clasei Lazăr — reprezentanţii creştinismului — dorind ca eliberarea şi uşurarea lor să vină prin ei.

O ilustraţie a acestei rugăciuni pentru uşurare în zilele noastre a fost dată prin apelul evreilor la Preşedintele Roosevelt pentru ca el să-şi folosească influenţa la guvernul Rusiei pentru ameliorarea persecuţiei evreilor. Au primit ei această picătură de apă? Nu! D-nul Roosevelt a răspuns că buna înţelegere dintre naţiuni nu ar permite un astfel de mijloc de comunicare din partea unei ţări prietene.

Pilda merge mai departe şi dezvoltă faptul că Bogatul avea cinci fraţi în pericol de a ajunge cu el în necazul care era peste el. Cine erau cei cinci fraţi ai săi? Noi răspundem că evreii din Palestina din zilele lui Isus au reprezentat mai ales seminţiile lui Beniamin şi a lui Iuda, în timp ce majoritatea celorlalte zece seminţii a fost împrăştiată în diferite ţări. Întrebarea care se ridică este: Această experienţă grea i-a afectat numai pe evreii din Palestina, care se bucuraseră cel mai mult de favoarea lui Dumnezeu, sau a inclus şi pe evreii împrăştiaţi departe? Răspunsul este dat în pildă: „Ei îl au pe Moise şi pe profeţi; să asculte de ei". Aceasta dovedeşte că numai la evrei s-a făcut referire; căci nimeni dintre neamuri nu-i aveau pe Moise şi pe profeţi. Numărul cinci este de asemenea în

Cuprins

deplin acord. După cum două seminţii, Iuda şi Beniamin, au fost reprezentate de acel singur Bogat, tot aşa, proporţional, celelalte zece seminţii ar fi reprezentate prin cei cinci fraţi.

Şi aşa a fost. Mesajul Evangheliei, care a început cu evreii din Palestina, s-a extins la fiecare ţară; şi apostolul Pavel, când a mers în vreo cetate printre neamuri, le-a predicat întâi evreilor, spunând: Este potrivit ca Evanghelia să vă fie predicată prima dată vouă; dar văzând că voi respingeţi harul lui Dumnezeu, iată, ne întoarcem către neamuri (Fapt. 13:46, 47). Cu alte cuvinte, proba asupra tuturor israeliţilor a fost aceeaşi.

Astfel găsim o adâncime a înţelepciunii în învăţăturile lui Isus, mai presus de orice am fi putut visa vreodată. Aflăm de asemenea că doctrinele de coşmar ale Veacurilor Întunecate ne-au otrăvit judecata, ne-au deformat vederea spirituală şi ne-au împiedicat de a vedea frumuseţea Cuvântului Domnului. Mulţumim lui Dumnezeu pentru Ziua cea nouă şi pentru lumina pe care ea o revarsă peste Biblie!

SUNTEM ROBI NETREBNICI

24 Mai - Luca 17:1-10

„Cine se laudă să se laude în Domnul.” - 1 Corinteni 1:31.

Lecţia de astăzi este formată din patru secţiuni, aparent fiecare deosebită şi separată. Chiar relaţia contextuală în care au fost rostite aceste cuvinte nu este dată. Cu toate acestea, ele arată Înţelepciunea de sus. Le vom analiza în ordinea lor.

„Este cu neputinţă să nu vină prilejuri de poticnire.” Cuvintele „prilejuri de poticnire” înseamnă mai specific „paşi greşiţi”, sau încă mai literal, „prindere în cursă”. Urmaşii consacraţi ai lui Isus sunt numiţi „micuţi”, pentru că ei sunt Noi Creaturi care tocmai au pornit pe calea cea nouă a consacrării depline faţă de voinţa lui Dumnezeu. Sf. Pavel îi numeşte pe aceştia „prunci în Hristos” (1 Corinteni 3:1). „Copilaşilor”, scrie sf. Ioan. Totuşi, această stare de pruncie nu trebuie să continue. Trebuie să fie creştere în har, în cunoştinţă şi în dragoste. Trebuie atinsă tăria de caracter, care nu numai că va fi înţeleaptă, puternică şi greu de prins în cursă, ci şi va putea să ajute pe alţii mai puţin dezvoltaţi.

Astfel în Biserică cei mai dezvoltaţi sunt numiţi Bătrâni — literal, fraţi bătrâni. Aceştia în sens mai deosebit reprezintă pe Domnul printre fraţi; şi uneori prin aceştia le pot fi trimise celor mai tineri mângâiere cerească şi sfat, mustrări etc. Pericolul prinderii în cursă există, deoarece Satan este prinţul acestui Veac şi deoarece majoritatea omenirii este mai mult sau mai puţin sub influenţa sa — orbită de eroare, superstiţie, păcat etc. „Dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile celor necredincioşi” (2 Corinteni 4:4). Faptul că Isus nu S-a referit la copiii naturali reiese din cuvintele „unul dintre aceşti micuţi care cred în Mine”.

Nu putem presupune că Isus ar condamna sau pedepsi pe cineva pe nedrept pentru că a ofensat din neştiinţă sau fără intenţie pe urmaşii Săi, pe cei micuţi ai Săi. Trebuie să presupunem că a vrut să avertizeze pe acei care în mod deliberat încearcă să înşele şi să prindă în laţ, să prindă în capcană, să descurajeze pe urmaşii Săi, pe micuţii Săi. Cu toţii am auzit despre cazuri de complot deliberat, cu bună ştiinţă, împotriva urmaşilor Domnului; şi în orice măsură a predominat aceasta, ea a indicat spiritul satanic.

Uneori poporul adevărat al lui Dumnezeu a fost astfel prins în laţ în serviciul lui Satan, aşa cum s-a sugerat prin cuvintele: „Voi sunteţi servitorii celui căruia îi slujiţi”. Saul din Tars a fost

Cuprins

prins astfel în laţ şi a fost folosit pentru un timp de Adversar; şi el spune că Dumnezeu a avut milă de el pentru că făcea aceasta din ignoranţă. Dacă el ar fi făcut-o intenţionat, putem presupune că Dumnezeu n-ar fi avut milă de el încât să-l salveze printr-un miracol, ci el ar fi continuat în modul său, cu bună ştiinţă, pe calea sa rea, şi ar fi fost mai bine pentru el să i se fi legat de gât o piatră de moară şi să fie aruncat în mare.

Aceasta ar fi pentru că o persoană astfel înecată în mare şi-ar pierde numai viaţa prezentă, şi nu viaţa viitoare din timpul Mileniului, după ce ar fi trezită din somnul morţii. El ar avea atunci deplină ocazie pentru iluminare prin ascultare şi pentru recuperarea din păcat şi moarte. Dar cei care cu bună ştiinţă persecută pe urmaşii lui Isus şi caută să-i îndepărteze de pe calea dreptăţii, îşi strică propria conştiinţă şi astfel se degradează, încât va fi mult mai dificil pentru ei să vină în acord cu condiţiile Noii Dispensaţii după înviere. Într-un cuvânt, oricine păcătuieşte împotriva luminii şi cunoştinţei îşi pune în pericol ocaziile de viaţă veşnică.

Este necesar un spirit iertător

Verstele 3 şi 4 se pare că fac parte din acelaşi discurs consemnat în Matei 18:15-22. Lecţia este adresată urmaşilor lui Isus, nu lumii. Este legată în primul rând de datoria lor faţă de fraţii din Casa Credinţei, dar în al doilea rând are o aplicare mai largă. Uneori i se poate da această aplicare mai largă; dar porunca din Matei 18, să fie adus sfatul fraţilor şi în cele din urmă, dacă este necesar, problema să fie adusă în faţa Bisericii, ne dovedeşte că de fapt nu este destinată nimănui decât Bisericii.

Lecţia este mila — mila fără graniţe. Baza argumentului este că toţi avem nevoie de milă, milă divină, pentru că toţi suntem imperfecţi; şi pentru a ne ajuta în cultivarea acestui har, Domnul a aranjat ca binecuvântările Lui faţă de noi, favoarea Sa, să depindă de străduinţa noastră de a exercita această calitate asemenea lui Dumnezeu. „Asemănaţi-vă Tatălui vostru; căci El este bun cu cei nemulţumitori.”

Pare ciudat că strămoşii noştri şi noi înşine am fost atât de înşelaţi de doctrinele false pe care sf. Pavel le numeşte „învăţăturile demonilor” (1 Timotei 4:1). Noi credeam odată despre Tatăl ceresc că este absolut neiertător — plin de ură pentru creaturile Sale umane, pentru că ele au păcătuit — în loc să le ierte păcatul. Am insistat că plata sau pedeapsa păcatului trebuie să fie chinul, şi aceasta pentru toată eternitatea. Cât de puţin am înţeles adevăratul caracter al Dumnezeului oricărui har, Tatăl îndurărilor!

Poate că unii dintre noi ne-am străduit să ne justificăm eroarea presupunând că Dumnezeu Însuşi este întreaga bunătate, blândeţe şi iubire, dar are în spatele Lui o lege neînduplecată care cere chinuirea creaturilor Sale — o lege de care nu poate scăpa şi care Îl obligă să facă lucruri pe care propria Sa lege le condamnă în omenire.

Alţii ne-am înşelat singuri gândind că toată omenirea s-a bucurat cândva între naştere şi moarte de o ocazie deplină de a se întoarce de la păcat la dreptate şi de a deveni sfinţi. Numai în ultimii ani studenţii Bibliei au devenit conştienţi de absurditatea acestei poziţii. Acum ne dăm seama că timp de patru mii de ani numai acea naţiune mică a evreilor avea vreo cunoştinţă despre Dumnezeu, sau vreo promisiune de viaţă veşnică oferită ei, sau vreo instruire în ceea ce priveşte păcatul şi pedeapsa lui. Şi chiar evreii, cărora le-a fost dată Legea, după cum au declarat Isus şi apostolii Săi, au fost orbiţi de Satan. Isus, adresându-se apostolilor Săi, a spus: „Ferice de ochii voştri că văd şi de urechile voastre că aud”. Marea naţiune a evreilor nici n-a văzut nici n-a auzit. Acelaşi lucru este adevărat despre nouă zecimi din populaţia creştinătăţii, fără să menţionăm lumea păgână.

Cuprins

Fără cea mai mică dovadă a Scripturii, şi chiar în contrazicere cu ea, mulţi dintre noi am susţinut teoria îngrozitoare că toţi cei care nu aud de Cristos în timpul vieţii prezente şi de asemenea toţi cei care nu devin urmaşi evlavioşi în urmele Lui vor fi chinuiţi veşnic de către diavoli. Acum vedem că Biblia învaţă că numai o clasă relativ mică, cei care au acum urechi de auzit şi ochi de văzut şi care intră într-o relaţie de legământ cu Dumnezeu prin Cristos, poate merge în urmele lui Isus. Numai pentru aceştia viaţa prezentă sfârşeşte orice ocazie de a ajunge la viaţă veşnică. Pentru restul omenirii Dumnezeu intenţionează o viaţă viitoare printr-o înviere a judecăţii.

Învierea nu este numai pentru clasa Bisericii — prima Înviere sau Învierea principală — ci este pentru „cei drepţi şi cei nedrepţi" (Fapt. 24:15). Clasa Bisericii va învia la glorie, onoare şi nemurire. Cei nedrepţi vor ieşi din mormânt pentru judecăţi, disciplinări, răsplăţi şi pedepse. Pentru a le da aceste judecăţi şi ocazii de a obţine viaţă veşnică va fi inaugurată Împărăţia lui Mesia; şi pentru a putea desemna judecători potriviţi ca să ajute pe oameni şi să răsplătească şi să pedepsească în mod drept, El cheamă acum Biserica în carne. „Nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea?" 1 Corinteni 6:2.

Puterea credinţei — puterea credulităţii

Mult din ceea ce trece drept credinţă este numai credulitate. Dacă cineva ar fi să jure că luna este făcută din brânză verde, ar fi o credulitate să-l credem — nu credinţă. Ar trebui să întrebăm: „Cine spune acest lucru şi ce ştie el despre acest subiect mai mult decât ştim noi?" Credinţa recomandată în Biblie este cea care este legată de lucrurile pe care le-a promis Dumnezeu. Noi suntem încurajaţi să fim plini de asemenea credinţă în Dumnezeu —- să nu ne îndoim de nimic — să nu punem sub semnul întrebării dacă El poate să împlinească toate promisiunile Sale bune.

Strămoşii noştri au avut prea multă încredere în oameni. Ceea ce ei au gândit că este credinţă a fost numai credulitate. Ei au înghiţit crezurile Veacurilor Întunecate; şi cu cât era mai absurdă afirmaţia, cu atât credeau că au mai multă credinţă. Dimpotrivă, ei ar fi trebuit să spună: „Unde este dovada? Unde a spus Dumnezeu astfel de lucruri?" Cei care au apărat crezurile au strigat neîncrezători împotriva credinţei treze, au stigmatizat-o ca erezie şi de multe ori au ars pe rug pe credincioşii adevăraţi. Lecţia este că ar trebui să acceptăm prin credinţă numai ceea ce Domnul ne-a asigurat prin Cuvântul Său; şi aceasta înseamnă că ar trebui să fim deosebit de atenţi să avem Cuvântul curat al lui Dumnezeu, eliminând traducerile greşite şi adăugirile.

În lecţia noastră, ucenicii lui Isus au fost în mod evident impresionaţi de măreţia învăţăturilor Sale şi de dificultăţile care trebuie să stea în calea împlinirii tuturor acestor lucruri minunate relatate în Lege şi Profeţi, şi spuse de Isus — în privinţa Împărăţiei Sale Mesianice etc. De aceea ei I-au cerut Domnului să le mărească credinţa. Isus a răspuns prin cuvintele care sunt foarte greşit înţelese în zilele noastre. El a spus: „Dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, aţi zice dudului acestuia: «Dezrădăcinează-te şi sădeşte-te în mare!» Şi v-ar asculta". Cu alte două ocazii Isus a făcut remarci asemănătoare în privinţa munţilor, spunând că cuvântul credinţei ar fi fost suficient să-i mute până în mijlocul mării.

Ce a vrut să spună?

Este evident că Învăţătorul nu a vrut să-i încurajeze pe evrei să încerce să poruncească muntelui să se mute în mare; ci mai degrabă a vrut ca ei să-şi dea seama că dacă ar avea credinţa potrivită în puterea lui Dumnezeu şi ar primi o poruncă de la Dumnezeu să mute muntele în mare, şi ar da porunca cu credinţă, rezultatele ar urma. Dar Dumnezeu nu a dat o astfel de poruncă în privinţa munţilor, nici în privinţa copacilor. Prin urmare, credinţa nu ar avea nici o bază de acţiune în astfel de cazuri.

Cuprins

Fratele de culoare a avut gândirea potrivită. Când a fost întrebat ce ar face dacă Dumnezeu iar spune să sară printr-un perete de piatră, el a răspuns: „Aş sări”. Într-un cuvânt, noi trebuie să avem încredere absolută în Cuvântul lui Dumnezeu, nu numai să ne asigurăm că am auzit şi am înţeles mesajul Său. Atunci putem merge mai departe cu o credinţă care mută munţii pentru a îndeplini poruncile Sale. Dar Dumnezeu nu porunceşte schimbări nechibzuite sau care nu sunt necesare. El lasă în seama ingeniozităţii omului să dezrădăcineze copacii şi să facă tuneluri în munţi, şi nu dă niciodată porunci de acest fel. Şi dacă vreo fiinţă umană ne-ar spune ceva de genul acesta, am fi creduli dacă l-am crede. Dumnezeu nu lucrează în acest mod.

Netrebnici pentru învăţătorul nostru

Unii dintre urmaşii lui Cristos, de la natură progresişti, sunt uneori prea agresivi, prea plini de încredere în ei. Faptul că devin ucenicii Lui nu le schimbă aceste trăsături instantaneu. Lucrurile vechi trec treptat, iar cele noi le iau locul. În acest studiu se dă o învăţătură pe care să şi-o amintească toţi ucenicii Lui, dar în special este plină de forţă pentru clasele menţionate. Ei trebuie să-şi amintească faptul că lucrarea harului lui Dumnezeu, ai cărei subiecţi sunt, este favoarea Lui faţă de ei; şi că ascultarea de poruncile Lui este în primul rând pentru corectarea şi dezvoltarea lor, pentru o viaţă viitoare de binecuvântare. Ei ar trebui săşi amintească faptul că însuşi serviciul lor pentru Domnul este un privilegiu — că Dumnezeu nu are nici un câştig din serviciul lor.

Noi suntem cu toţii robi netrebnici în sensul că Dumnezeu putea să-Şi facă lucrarea la fel de bine şi fără noi, de fapt putea mai bine decât prin noi. El putea folosi ca mesageri ai Săi îngerii sau diferitele providenţe ale vieţii. Nici unul dintre noi nu este indispensabil pentru lucrarea şi gloria Sa. Tocmai din contră, ocazia de a intra în via Domnului şi de a lucra în ea este în principal pentru avantajul nostru. Serviciul ne aduce anumite bucurii pe care altfel nu le-am fi putut avea. Ne aduce anumite experienţe necesare dezvoltării şi calificării noastre pentru servicii mai înalte dincolo de văl.

După cum declară apostolul: „Prin har şi favoare divină sunteţi mântuiţi prin credinţă”. Într-o anumită măsură credinţa este o problemă de dezvoltare proprie. Totuşi, apostolul se grăbeşte să adauge că credinţa nu este de la noi, chiar şi aceasta este darul lui Dumnezeu — noi nu avem ocazia să ne lăudăm nici în credinţa noastră. Ce avem ce nu am primit de la Domnul? Credinţa elementară a fost bazată pe o anumită cunoştinţă pe care providenţa divină ne-a adus-o, şi este posibil că pentru aceasta am fost pregătiţi printr-o moştenire părintească bună.

ASEMĂNAREA CU CRISTOS — DOVADA STĂRII DE FIU

„Cine zice că rămâne în El, trebuie să umble şi el cum a umblat Isus.” - 1 Ioan 2:6.

Pentru ca cineva să rămână în Cristos implică să vină mai întâi în El. Aceasta ne dă ideea unui Corp. Scripturile reprezintă Biserica peste tot ca fiind acest Corp, cu Isus în calitate de Cap. „Dumnezeu L-a dat Cap peste Biserică, care este Corpul Său.” În timpul Veacului Evanghelic a fost făcută o invitaţie anumitor persoane să facă parte din acest Corp al lui Cristos. Există doar o singură uşă prin care aceştia pot intra în Corp. Este uşa sacrificiului, a botezului în moartea lui Cristos. Noi suntem acceptaţi numai prin renunţare la voinţa noastră şi preluare în schimb a voinţei lui Dumnezeu. Ne angajăm să mergem în urmele lui Isus, să devenim urmaşii Săi, ucenicii Săi. Suntem îngropaţi cu El şi înviaţi să umblăm în înnoire de viaţă. Romani 6:4.

Dar nu este suficient că am făcut acei paşi, nu este suficient că am primit Spiritul sfânt şi am fost acceptaţi de Tatăl. Trebuie să ne asigurăm să rămânem în continuare în Cristos. Să ne punem

Cuprins

întrebarea: Avem experienţe comune tuturor celor care sunt asociaţi cu Isus? Unul dintre modurile de a fi siguri că rămânem în El este dacă ne dăm seama că încă Îl mai iubim. Altul este dacă ştim că suntem încă în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Al treilea mod este dacă nu avem altă voinţă, decât voinţa Domnului. Încă unul este dacă avem pacea Lui în inimile şi vieţile noastre ca influenţă conducătoare şi stăpânitoare.

Numai declaraţia nu este suficientă

Mulţi au făcut o declaraţie că sunt membri ai Corpului lui Cristos, care nu dau dovadă că sunt ai Lui. Textul nostru spune că cine declară că este în Cristos trebuie să umble întocmai cum a umblat Învăţătorul. Şi cum a umblat Învăţătorul? El a trăit zilnic în armonie cu voinţa Tatălui ceresc. A fost pe deplin supus voinţei Tatălui. Şi aceasta a însemnat sacrificiu până la moarte — moartea nemiloasă pe cruce.

Oricine are spiritul Domnului nostru şi este stăpânit de aceeaşi voinţă, este un membru al Corpului lui Cristos şi va căuta să umble în acest fel, să facă voia lui Dumnezeu în toate lucrurile. Aceasta va însemna o umblare în sfinţenie, în deplină devotare lui Dumnezeu şi în împotrivire la păcat. Oricine este consacrat lui Dumnezeu este opus oricărui lucru păcătos; căci Dumnezeu şi păcatul sunt contrari unul altuia. Dumnezeu Îşi susţine dreptatea Sa, iar păcatul este o încălcare a acestei dreptăţi (1 Ioan 3:4). Oricine umblă cum a umblat Isus este în armonie cu Cuvântul şi cu voinţa divină. Noi nu trebuie să ne încredem în impresiile noastre, în concepţiile noastre despre ceea ce este drept şi avantajos, cum fac mulţi; ci Cuvântul Domnului trebuie să rămână în noi şi să ne conducă vieţile. Isus a spus: „M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui care Ma trimis” — „toate lucrurile scrise în Carte”. Aşa trebuie să fie şi cu noi. Trebuie să rămânem în El, să umblăm în El, şi să fim dispuşi să facem „toate lucrurile scrise în Carte” — nu numai să ne forţăm să facem aceasta, spunând, *voi* urma acest curs, ci spunând: *„Desfătarea* mea este să fac plăcerea Ta, Dumnezeul meu, şi legea Ta este înăuntrul inimii mele”. Psalmul 40:7, 8.

Dovezi ale calităţii de fiu

Toţi cei care L-au acceptat pe Cristos pretind, la modul general cel puţin, că sunt fii ai lui Dumnezeu, că Cristos este Fratele lor mai Mare şi că aparţin acestei familii mari pe care Dumnezeu o alege dintre fiii oamenilor. Ei se consideră moştenitori cu Cristos în marea Împărăţie care trebuie să vină. Dar nu toţi cei care pretind a fi fiii lui Dumnezeu sunt astfel. Foarte mulţi pretind aceasta. Statisticile ne spun că există patru sute de milioane de creştini declaraţi; dar nu ne putem gândi că mulţi dintre aceşti patru sute de milioane sunt fii ai lui Dumnezeu. Apostolul Pavel ne atrage atenţia asupra faptului că deoarece nu putem citi inimile, trebuie să luăm pe alţii după declaraţiile pe care le fac cu gura şi după comportament. Dar declaraţiile cu gura nu trebuie luate drept finale. Ştim că aceia care sunt fii ai lui Dumnezeu vor fi conduşi de Spiritul Său. „Toţi cei care sunt călăuziţi de duhul lui Dumnezeu, sunt fiii lui Dumnezeu.”

Dar ce este Spiritul lui Dumnezeu? În primul rând este spiritul Adevărului, spiritul sfinţeniei, spiritul dreptăţii şi spiritul iubirii. Şi toţi cei care sunt copii ai lui Dumnezeu, concepuţi de Spiritul Său sfânt, vor arăta într-un fel armonia lor cu acest Spirit general al lui Dumnezeu. Dacă deci ei umblă în nedreptate, fără să facă nici un efort de a stăvili tendinţele păcatului în ei, dacă preferă eroarea mai degrabă decât Adevărul, roadele lor îi condamnă; căci Dumnezeu reprezintă Adevărul şi acesta a fost exemplificat prin Domnul nostru Isus.

Oricine, prin urmare, are Spiritul lui Dumnezeu, este dispus să se sacrifice pentru a putea servi Adevărul. El iubeşte Adevărul şi va arăta acest fapt prin spiritul iubirii şi prin zel. Satan este personificarea păcatului, a invidiei, a urii, a răutăţii şi a conflictului. Dreptatea, iubirea, bucuria,

Cuprins

pacea sunt roadele Spiritului sfânt. Oriunde vedem manifestate lucrările diavolului, avem motiv să ne întrebăm dacă acesta este un copil al lui Dumnezeu. Spiritul invidiei, spiritul urii, spiritul răutăţii, spiritul opoziţiei faţă de Adevăr, spiritul nedreptăţii — acestea trebuie respinse şi învinse de toţi cei care vreau să fie fii ai lui Dumnezeu.

Totuşi, în ciuda celor mai bune eforturi, cineva ar putea găsi încă în carnea sa tendinţe spre păcat care i-ar face mult necaz. El poate primi curaj din asigurările Scripturilor că Domnul Se uită la *inimă.* La fel în privinţa altora, noi să judecăm după străduinţă, după intenţie. Oriunde este Spiritul lui Dumnezeu, acolo este spiritul iubirii. Şi acest spirit îl va face să dorească să repare, dacă a greşit sau a fost eronat. A face astfel arată că nu spiritul său, nu voinţa sa a făcut rău, ci numai a fost prins pentru un timp în capcană. Dar unul care continuă să procedeze conform tendinţelor sale naturale, fără nici o dovadă de a merge în direcţia bună şi de a servi Adevărul, are motive să se îndoiască de faptul că este copil al lui Dumnezeu.

Cum putem umbla cum a umblat El

Gândul Apostolului pare a fi că acei care declară a fi urmaşii Domnului, declară a fi creştini, ar trebui să caute ca umblarea lor în viaţă să fie în armonie cu declaraţia lor. Cuvântul *ucenic* înseamnă unul care urmează — după cum un elev îşi urmează învăţătorul. Noi Îl recunoaştem pe Cristos ca Răscumpărătorul nostru şi de asemenea ca Modelul nostru, Instructorul nostru, în lucrurile glorioase pe care Tatăl ne-a invitat să le împărtăşim cu Mântuitorul nostru. Dacă, prin urmare, spunem că suntem în El, această declaraţie trebuie adeverită prin umblarea noastră în viaţă. Trebuie să umblăm cum a umblat El.

Dar noi nu suntem perfecţi — cum se poate face aceasta? Răspunsul este că noi „nu suntem în *trup,* ci în *duh".* Dumnezeu nu se uită la carnea noastră imperfectă. Ca Noi Creaturi nu suntem fiinţe trupeşti, ci fiinţe spirituale. Apostolul vorbeşte în textul nostru despre acea umblare pe care a avuto Învăţătorul după ce S-a consacrat. El a umblat pe această cale trei ani şi jumătate. A fost o umblare, nu după trup, ci după Spirit. Aşa este şi cu noi. Noi umblăm nu potrivit cărnii, ci potrivit Noii Creaturi. Ne socotim morţi potrivit cărnii, şi aşa ne socoteşte Domnul. Dacă deci suntem morţi potrivit cărnii, nu trebuie să umblăm potrivit dorinţelor cărnii.

Noi trebuie să umblăm cum a umblat Domnul nostru în comportarea noastră generală. Trebuie să iubim tot ce este bun şi să evităm tot ce este rău. Trebuie să umblăm cât mai aproape posibil în urmele Domnului şi Exemplului nostru. Noi nu putem într-un corp imperfect să umblăm la înălţimea întregii perfecţiuni a lui Isus, care a fost perfect atât în trup cât şi în spirit. Dar trebuie să umblăm *cum* a umblat El — pe aceeaşi cale, în aceeaşi direcţie, spre acelaşi ţel glorios spre care a umblat El. Şi făcând astfel, credincioşi zi de zi, vom ajunge prin harul Său la aceeaşi răsplată nespus de mare.

Câteva scrisori interesante

NUMIT SERV AI LUI CRISTOS

Societății de Biblii și Tratate Turnul de Veghere ,

Dragi frați:

Având în vedere faptul că dușmanii noștri ni se împotrivesc în fiecare domeniu în temeiul că vorbitorii noștri publici nu sunt 'hirotonisiți' sau numiți, și că s-ar putea stârni și mai multă opoziție în acest sens în viitor, nu ar fi bine ca Societatea să facă o recunoaștere formală a numirii de către Domnul a fraților care vorbesc în public?

Cuprins

Majoritatea misionarilor noştri, atunci când sunt întrebaţi, „Când aţi fost voi numiţi?“, nu ştiu ce să răspundă. Ar putea să spună data consacrării lor, însă deşi noi înţelegem în mod satisfăcător acest lucru, el nu este suficient pentru cei ce întreabă, care consideră de obicei că, fiindcă nu am fost hirotonisiţi (?) aşa cum cred ei că e de cuviinţă, nu avem autoritatea necesară de învăţători de care să asculte ei.

Știm că aici la Betel avem, de departe, cea mai bună Școală Teologică din întreaga lume, cu toate studiile și cercetările ce se fac zilnic. Am citit astăzi în ziarul *Christian Herald* o întrebare interesantă referitor la câți dintre noi înțeleg greaca, latina etc. Acum, noi toți înțelegem greaca mai bine decât cei mai mulți preoți ortodocși (?), iar dacă am putea primi o recunoaștere oficială a numirii noastre, poate identificând-o ca data consacrării noastre individuale, cred că ne-ar ajuta să închidem gurile multora și îi va da adevărului mai multă putere asupra opiniei publice, ceea ce ar servi de minune scopului de a strânge grâul Domnului. Ar fi avantajos chiar și să publicăm în ziarul nostru data când au fost numiți cei mai importanți vorbitori ai noștri. Această întrebare pare să fie mereu în mintea oamenilor, și nu vor fi nicidecum mulțumiți până când nu li se va răspunde la ea. În lucrarea mea de vânzător de cărți, am reușit să dau cărțile de două ori mai ușor atunci când oamenii știau că sunt un serv.

Propun aceasta doar ca o sugestie, dragi prieteni, și voi știi că decizia voastră, fie pro fie contra, este voința Domnului. Cu nemărginită iubire și rugăciuni, sunt

Fratele vostru în glorioasa lucrare a secerișului, pe care o iubim cu toții atât de mult,
R. G. Jolly.

CREDE CĂ FOTO-DRAMA ESTE MINUNATĂ

Dragul meu frate Russell: -

Vă scriu pentru a vă transmite marea mea apreciere pentru Foto-drama Creațiunii. Este de la început și până la sfârșit o producție minunată, care a întrecut cele mai bune așteptări ale mele.

Am cunoscut mulți prieteni în adevăr care au văzut Drama – la Cincinnati și Indiannapolis - și toți au fost încântați de ea și au tras foloase din ea. Și-au exprimat opinia că Drama îi va edifica pe prietenii în adevăr și îi va lumina foarte mult și îi va influența favorabil pe alții. Eu împărtășesc în totul părerea lor.

Aș vrea ca toți cei interesați de cauza pe care o iubim atât de mult să poată vedea producția. Sunt sigur că aceasta le-ar face să crească iubirea pentru adevăr și interesul pentru lucrare în general. Am fost pe deplin în favoarea proiectului încă dinainte de a vedea expunerea, dar de când am văzut-o sunt cu atât mai mult în favoarea lui.

Este minunat când ne gândim la miile de oameni cărora li se predică prețioasa veste bună prin intermediul Foto-dramei în fiecare zi și noapte. Niciodată nu am mai văzut predicându-se vestea bună atât de clar și expresiv ca acum, mai ales o oră întreagă – cum e la fiecare expunere a Foto-dramei. Cred că atâta timp cât vor fi expuse diapozitivele, iar conferința este în curs, acestea durează cel puțin o oră. Iar imaginile în mișcare sunt atât de frumoase, realiste și instructive!

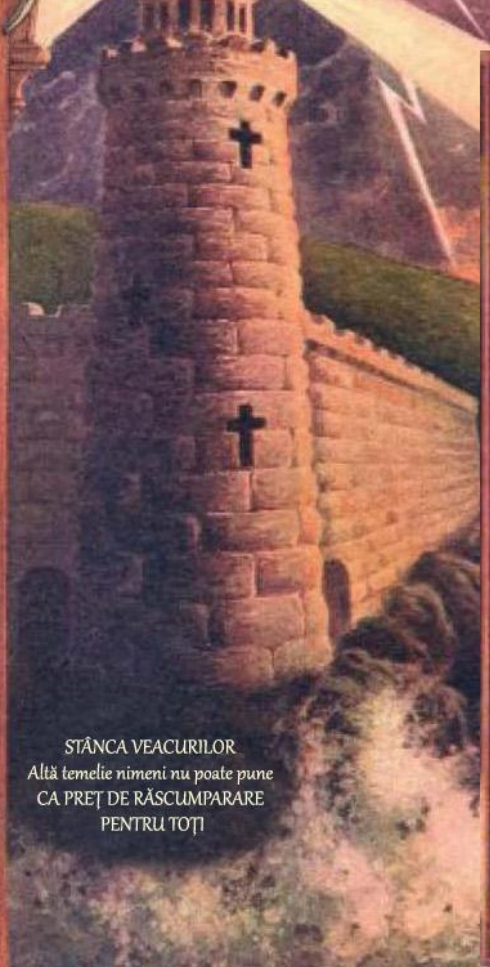
Se pare că majoritatea celor care vizionează această producție sunt foarte impresionați. După judecata mea umilă, Foto-drama este cel mai de succes proiect pe care l-a inițiat vreodată Societatea.

Al vostru în iubirea și serviciul creștin,
Frank Draper.

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"*
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XXXV 1 MAI 1914 Nr. 9

Cuprins:

PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE - Pag. 2
„ACUM MÂNTUIREA ESTE MAI APROAPE" - Pag. 8
FOTO-DRAMA CREAŢIUNII - Pag. 11
CINE COMITE PĂCAT CARE DUCE LA MOARTE? - Pag. 11
„DAR CEI NOUĂ UNDE SUNT?" - Pag. 17
ÎMPĂRĂŢIA LUI MESIA ESTE INVIZIBILĂ - Pag. 20
FOTO-DRAMA CREAŢIEI - Pag. 24

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare. Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENTEI LUI CRISTOS

VOL. XXXV **1 MAI 1914** **Nr. 9**

PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE

„În toane rele”

Presimţirile Ducelui de Bedford

Într-o scrisoare de scuze pentru absenţa sa la cina Asociaţiei Muncitorilor Unionişti din Bletchley (Bedfordshire), Ducele de Bedford zice:

„Perspectivele cu care începe 1914 nu sunt nicăieri încurajatoare. Neliniştea predomină în fiecare parte a globului locuit — din China până în Peru. Dificultăţile Marii Britanii sunt la fel de mari, dacă nu mai mari decât cele ale vecinilor ei, şi mijloacele ei de apărare sunt mai puţine, căci Constituţia ei a fost în mod intenţionat distrusă pentru a servi cauzei partidului.

Camera Lorzilor este păstrată numai ca să furnizeze Partidului Radical bani pentru scopuri electorale. Camerei Comunelor i s-a pus botniţă la gură şi este sufocată, iar reprezentanţii salariaţi ai electoratului servesc electoratul sau îşi câştigă salariile, nu cu creierul sau cu judecata, ci cu picioarele; ei intră în grupurile de interes ale votanţilor oricând le dau ordine Organizatorii din partea Guvernului. Legislaţia este o chestiune doar de pingele.

Când prevederile constituţionale sunt înlăturate şi nu este la îndemână nici o îndrumare, singura metodă care rămâne pentru exprimarea nemulţumirii este războiul civil. Aceasta găsim noi acum.

Acum un nou pericol se conturează înaintea noastră. Pare ca şi cum problema apărării navale ar fi neglijată, că un corp de oameni condus de persoane cu nume ostentativ germane pot continua să susţină Partidul Radical. Şi între timp prin apeluri perseverente la invidie, ură şi lăcomie, miniştrii au stricat calmul naţiunii. Naţiunea nu numai că şi-a pierdut cumpătul, dar este în toane rele”. *London Daily Mail.*

Cele mai sus menţionate arată unele din necazurile prinţilor şi aristocraţiei lumii. Nu putem evita un sentiment de adâncă compătimire pentru aristocraţie în starea ei actuală. Cu mult timp în urmă, Isus a prezis condiţiile zilelor noastre spunând, în special despre bogaţi şi cei cu titluri: „Oamenii îşi vor da sufletul de groază în aşteptarea lucrurilor care vor veni pe pământ” — peste societate. Aristocraţia s-a bucurat atât de mult de privilegii speciale încât este un lucru normal ca ei să simtă că aceste privilegii sunt ale lor prin drept divin.

Pe de altă parte, omenirea află cum a intrat stăpânirea pământului în timpurile din vechime în posesia unor atât de puţini oameni. Ei află că în timpurile mai puţin civilizate cei mai educaţi şi mai influenţi au adunat treptat proprietate şi titluri în mâinile lor. Acestea au fost transferate copiilor lor din generaţie în generaţie, şi au fost întocmite legi care să le recunoască titlurile, până când

Cuprins

acum orice alte legi care în vreo măsură le abrogă titlul, sau le limitează privilegiile, sunt considerate a fi nedrepte, stricate — furt.

Multe pot fi spuse de ambele părţi ale chestiunii. Noi trebuie să considerăm felul cum vede Dumnezeu situaţia şi legătura întregului cu Regula de Aur — Legea divină. Văzând problemele din acest punct de vedere, majoritatea poate să fie de acord că dacă în trecut a existat o scuză pentru uzurparea titlurilor, privilegiilor şi posesiunilor pământului, acele privilegii vor înceta odată cu schimbarea condiţiilor. Cu alte cuvinte, dacă a existat în trecut un timp când masele populare au fost prea ignorante sau prea superstiţioase pentru a aprecia autoguvernarea şi a o exercita în mod corespunzător, şi dacă la acel timp a fost în interesul tuturor ca pământul şi privilegiile să fie luate de cei mai potriviţi din rasă pentru bunăstarea generală, aceasta nu înseamnă că lucrurile trebuie să continue aşa pentru totdeauna. Înseamnă mai degrabă că odată cu educaţia generală şi cu pregătirea generală pentru autoguvernare toate aceste privilegii trebuie să fie cedate sau abrogate.

Perspectiva potrivită a situaţiei

Să expunem chestiunea în alţi termeni: Dacă cei educaţi din trecut au crezut că ei urmează Regula de Aur acaparând pământ şi autoritate, aceeaşi Regulă de Aur ar cere ca puterea lor să fie folosită în interesul şi binele public — ca publicul să fie educat şi ca, pe măsură ce masele devin capabile de autocontrol, puterea şi autoritatea să le fie predate treptat lor. Întreaga problemă, conform acestui standard al Regulii de Aur, ar fi deci: Au atins masele deja acel grad de dezvoltare care să le permită să se descurce singure, sau aristocraţia să continue să conducă sub motivul că publicul nu este competent — nu este destul de înţelept să-şi administreze bunurile proprii?

Când majoritatea oamenilor vor ajunge la concluzia că sunt competenţi să-şi administreze bunurile, şi când vor afla că Dumnezeu a dat pământul şi bogăţia lui nu doar celor puţini, ci celor mulţi — atunci poporul va prelua moştenirea lui şi îşi va exercita controlul; şi în acea măsură titlurile de lorzi, nobili, duci, regi şi împăraţi vor fi numai amintiri goale ale unui timp mai întunecat. De atunci încolo, fie prin Parlamente fie prin Congrese, poporul îşi va administra propriile afaceri, folosind votul pentru acel scop.

Această stare a lucrurilor, care vine peste lume treptat, este în mod evident foarte corectă, foarte în acord cu Regula de Aur. Este adevărat, ar fi părut mai nobil dacă aristocraţia cu titluri ar fi predat în mod voluntar poporului drepturile lui. Dar trebuie să ne amintim că toată omenirea este prin naştere egoistă, şi prin urmare înclinată să privească chestiunile din punctul de vedere al propriului ei interes şi din cel al familiilor lor. A fost bine pentru pacea lumii că această predare a drepturilor poporului a înaintat treptat, mai degrabă decât printr-o revoluţie violentă. Pas cu pas poporul şi-a luat înapoi drepturile, în măsura în care oamenii au devenit destul de inteligenţi să le aprecieze. Poate uneori în zelul lor au dorit prea mult sau au căutat să pună mâna pe prea mult, sau cel puţin au căutat să ia mai mult decât erau competenţi să folosească în mod înţelept.

Nu este de mirare că mulţi din aristocraţie se simt profund mâhniţi, cum se simte şi Ducele de Bedford. Nu este de mirare că mulţi dintre ei au presimţiri sumbre în privinţa viitorului. Nu este de mirare dacă li se pare că dreptatea este încălcată. Ei au pierdut perspectiva corectă a situaţiei. Nu reuşesc să vadă că în calitate de fraţi mai mari pentru restul rasei ar trebui să recunoască faptul că masele nu mai sunt „ca vitele necuvântătoare, mânate din spate”. Ar trebui să recunoască faptul că în ultimul secol a avut loc o mare trezire şi să fie la fel de doritori să predea moştenirea fraţilor lor, după cum aceştia din urmă sunt doritori să o primească.

Cuprins

Popoarele grăbindu-se spre Armaghedon

Bătălia politică ce s-a desfăşurat în Marea Britanie în ultimii ani, şi în special în ultimii doi ani, provoacă uimirea lumii. Regii, prinţii şi nobilii sunt alarmaţi, temători de rezultate. Numai Biblia clarifică situaţia. Numai ea ne arată că minunatele schimbări ale zilelor noastre însoţesc transferul împărăţiilor acestei lumi ca să devină Împărăţia iubitului Fiu al lui Dumnezeu.

Să nu fim însă greşit înţeleşi: Noi nu gândim că schimbarea partidelor sau a conducătorilor de partid sau a politicilor partidului din Marea Britanie, sau din oricare altă naţiune, va face acea ţară o naţiune sfântă, un membru al Împărăţiei lui Dumnezeu. Într-adevăr, nu avem nici un motiv să credem că socialiştii în ansamblu ar da sau ar putea da lumii binecuvântarea unui guvern pământesc perfect, ar stabili drepturile umane etc. Dimpotrivă, trebuie să ne amintim că deşi regii şi prinţii au guvernat uneori cu mână tare, cu toate acestea, în anii recenţi cel puţin, ei au găsit necesar să dea poporului şi intereselor lui o mai mare consideraţie decât oricând înainte; şi că experienţa şi educaţia lor fără îndoială îi califică peste media semenilor lor pentru conducerea marilor probleme de importanţă naţională.

Pe lângă aceasta, schimbarea bruscă va implica nu numai o mare greutate pentru aceşti domni ai pământului, dar probabil şi o mare suferinţă şi greutate pentru mase. Într-adevăr, tocmai aceasta ne arată Biblia. Noi trăim în timpul prezenţei lui Cristos. Alegerea Bisericii lui Cristos pentru a fi Mireasa-Consoartă în Împărăţie este aproape completă. Împărăţia va fi, prin urmare, stabilită curând. Dar acei care au putere şi autoritate, nedându-şi seama de aceasta, ţin cu tărie de tot ce a fost acaparat de strămoşii lor în condiţii diferite.

După înţelegerea noastră, Biblia învaţă că acest conflict de interese este pe cale să precipite un mare Timp de Strâmtorare, asemenea căruia nu a mai fost niciodată înainte (Daniel 12:1). Nimeni nu doreşte necazul, toată lumea va suferi din cauza lui şi totuşi toată lumea se grăbeşte spre el. Atât aristocraţia, cât şi masele sunt îmboldite de frică. Primilor le este frică de pierderea tuturor lucrurilor pământeşti; cei din urmă înţeleg că banii lumii şi pământul, baza întregii averi, sunt în posesia aristocraţiei.

Masele îşi dau seama că lumea, având aceste binecuvântări bogate pe care Dumnezeu le-a revărsat peste ea în ultimul secol prin creşterea cunoştinţei şi a invenţiilor, devine fabulos de bogată; şi că aceste bogăţii gravitează spre aceleaşi mâini care stăpânesc pământul. Ei se tem că dacă nu folosesc ocaziile care trec acum, ei sau copiii lor vor deveni în timp iarăşi sclavi sau iobagi. De aceea este tărăboiul de vorbe şi conflictul dintre clase care ne grăbesc spre vârtejul marelui Armaghedon. Apocalipsa 16:16.

Limita extremă a omului — ocazia lui Dumnezeu

Deşi suntem fără putere ca să împiedicăm pe vreuna dintre părţi, suntem profund interesaţi de ambele şi înţelegători faţă de ambele; cea mai bună consolare a noastră pe care o putem oferi ambelor părţi din conflict este cea pe care o luăm din Biblie. Ea ne spune că în cea mai întunecată oră, când patima umană va fi ajuns la punctul ei culminant în anarhie, va mai fi totuşi o speranţă — *cea mai strălucitoare dintre toate speranţele*. După ora întunecată de necaz va veni răsăritul glorios al Împărăţiei Milenare, care va risipi ignoranţa şi superstiţia de pe Pământ. Atunci Împărăţia, punând o stăpânire fermă asupra rasei, va conduce în mod corespunzător omenirea spre înălţimile depline ale perfecţiunii pierdute în Eden, dar răscumpărate pentru toţi la Calvar. Cu o astfel de speranţă putem foarte bine să ne păstrăm sufletele în pace, aşteptând un rezultat atât de glorios al Planului Divin.

Cuprins

Deşi noi nu trebuie să fim activi de nici o parte în conflict, nu putem fi fără un profund interes faţă de ambele părţi; şi noi trebuie, în măsura ocaziilor şi influenţei noastre, să spunem veştile bune ale Împărăţiei care vine tuturor luptătorilor din acea bătălie care au urechi de auzit. În orice măsură vor putea să audă, să creadă, ei vor avea binecuvântare, pace, mângâiere. Partea Bisericii este să fie credincioasă principiilor caracterului divin şi să facă cunoscut Programul Divin, să panseze pe toţi cei cu inimile zdrobite cu Mesajul binecuvântat al milei divine şi să înveţe pe toţi lecţia îndurării răbdătoare, a loialităţii şi a credincioşiei. Nouă ne aparţine, cum spune apostolul, „să facem bine la toţi oamenii, dar în special Casei Credinţei".

Dacă punctul culminant a acestei strâmtorări va fi sau nu va fi atins în 1915, nu este pentru noi să spunem. Să nu avem nici o dorinţă în privinţa acestui subiect, decât să se facă voia lui Dumnezeu. În timp ce observăm schimbările rapide care au avut loc în sentimentul public din Marea Britanie în ultimul an, nu ne putem îndoi că dacă Timpurile Neamurilor expiră odată cu sfârşitul acestui an, 1914, o foarte scurtă perioadă ar putea îndeplini inaugurarea deplină a Zilei Mâniei, în care, după cum a fost arătat înainte în imaginile Bibliei, cerurile eclesiastice şi pământul politic vor fi mistuite într-o revoluţie sălbatică a patimii umane, care va topi în întregime, sau va dezintegra elementele care compun ordinea prezentă de lucruri — elementul social, elementul politic, elementul financiar, elementul eclesiastic. Totuşi, noi ştim că marele Dumnezeu al Iubirii este atât de înţelept încât El a cunoscut cu mult înainte fiecare aspect al marelui conflict şi conflagraţie; şi că aranjamentele Lui sunt largi pentru oprirea necazului la timpul potrivit, prin stabilirea Împărăţiei dragului Său Fiu cu putere mare şi glorioasă.

Noi ne îndeplinim promisiunea

Am aşteptat ca, dacă Timpurile Neamurilor se vor sfârşi în acest an, aceasta să însemne desigur ca toată clasa Miresei să participe la schimbarea Primei Învieri din stările pământeşti în stările cereşti înainte de sfârşitul anului curent. Deşi acest lucru n-a fost declarat în mod hotărât, a fost arătat a fi o concluzie logică. Acum nu pare să fie aşa. Vedem Scripturi care încă nu s-au împlinit şi care, suntem convinşi, nu şi-ar putea găsi împlinirea înainte de sfârşitul acestui an.

Desigur, convingerea noastră în această privinţă nu este mai puternică decât a fost înainte în direcţia opusă. Desigur, la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile. Desigur, Scripturile ne spun foarte clar că această catastrofă va veni deodată — „ca durerile peste femeia însărcinată" — la un moment la fel de neaşteptat pentru mamă ca şi pentru alţii. Prin urmare, nu este imposibil ca toate aşteptările noastre să se împlinească înainte de sfârşitul acestui an. Noi considerăm însă că aceasta este foarte improbabil. Dorim ca toţi cititorii noştri să ştie aceasta, indiferent ce influenţă ar avea asupra planurilor şi aranjamentelor lor.

În ceea ce-l priveşte pe editor, el va fi la fel de mulţumit să se facă voia Domnului într-o privinţă ca şi în cealaltă. Într-adevăr, dacă ni s-ar îngădui să ne exprimăm în deciderea chestiunii, ne-ar fi frică să exercităm un astfel de privilegiu. Poetul a exprimat gândul acesta spunând:

„Ne este frică să atingem Lucruri care implică atât de mult."

Dacă anul va trece fără vreo manifestare specială a favorii divine faţă de Biserică în privinţa schimbării învierii de la natura pământească la cea spirituală, vom şti că noi am greşit în judecată în privinţa timpului când acest eveniment glorios ar putea fi aşteptat. Marele fapt va rămâne totuşi, că speranţa Bisericii lui Dumnezeu este schimbarea învierii, „când acest muritor va fi îmbrăcat în nemurire" — „schimbat într-un moment, într-o clipeală de ochi". Dacă aranjamentul lui Dumnezeu este ca noi să rămânem mai mult de această parte a vălului, nu ne îndoim că El va avea ceva serviciu pe care noi săl facem aici. Şi fie că serviciul nostru este de această parte a vălului, fie că este de cealaltă, noi trebuie să fim pe deplin mulţumiţi, ştiind că El este prea înţelept ca să

Cuprins

greşească; nici să nu deplângem înţelegerea noastră greşită. Mai degrabă să ne bucurăm şi să ne veselim şi să continuăm activi în serviciul divin, la fel de bucuroşi să servim de o parte a vălului ca şi de cealaltă, cu asigurarea că voia lui Dumnezeu se face în noi.

Există totuşi o posibilitate ca noi să nu fi greşit în privinţa *timpului*, ci să fi greşit în privinţa *lucrurilor* aşteptate. De exemplu, se poate ca Timpurile Neamurilor să expire în anul acesta, dar ca Domnul să nu le deposedeze, nici să le ia stăpânirea pământească atât de repede cum neam aşteptat. Gândindu-ne că ele au avut putere timp de 2520 de ani, deposedarea într-un singur an ar putea părea foarte bruscă — de fapt, a o realiza în cinci sau zece sau douăzeci de ani s-ar putea să fie un timp rezonabil.

Secarea apelor Eufratului
Viaţa bisericii în Germania
Apocalipsa 16:12

Germania este copleşită de un potop de necredinţă, fără egal în întreaga sa istorie. Federaţia Monistă se străduieşte să atragă împreună straturile educate ale poporului într-o falangă solidă împotriva creştinismului. Social-Democraţii împing masele generale la ură fanatică împotriva bisericii şi a statului, şi de la amvoane se răspândeşte un liberalism care este aproape complet lipsit de Spiritul Evangheliei.

Deşi în cercurile de credincioşi se fac eforturi serioase pentru mântuirea individuală şi în popor se face lucrare misionară, pentru a stăvili fluxul distructiv, devine tot mai evident în fiecare zi, că „Biserica de Stat este condamnată în lupta ei cu Necredinţa".

Greva generală împotriva bisericii este cel din urmă slogan. „Cei fără crezuri" (Moniştii) aliaţi cu Socialiştii, au convocat adunări populare la Berlin, Brunswick şi Saxonia, la care au fost folosite toate mijloacele de instigare într-un apel pentru separare de Biserica de Stat. La aceste mitinguri peste 1300 de persoane au semnat o declaraţie anunţând intenţia lor de a se separa de biserică. Au mai urmat patru mii, şi conform rapoartelor curţii judecătoreşti primite spre sfârşitul lui decembrie, au avut loc 17.000 de retrageri până în 23 decembrie, iar în ziua de după Crăciun încă 8000 şi-au anunţat intenţia. Acestea sunt cifre alarmante!

Pentru Socialişti, Boicotul Bisericii este o chestiune de campanie politică. Ei năzuiesc să priveze biserica de veniturile ei şi astfel să ducă la împovărarea statului.

Următoarele rapoarte de presă pot servi ca o ilustraţie tipică a modului de procedură la astfel de mitinguri. Dr. Liebknecht a spus: „Biserica (în special Biserica de Stat Prusacă) nu este o instituţie religioasă, ci o instituţie pur politică. Ea constituie o blasfemie împotriva pretenţiilor creştinismului timpuriu. Ea nu năzuieşte spre unirea mai strânsă între oameni şi spre dezvoltare, ci este un instrument conştient al clasei conducătoare pentru opresiunea maselor, şi susţine netulburat elementul capitalist sub protecţia statului. Ca atare biserica este şi un meterez al militarismului. Pe de altă parte, aşa numitul Stat Creştin Prusac este numai un stat al claselor, clădit pe canonizarea acelor «comori pe care le strică moliile şi rugina». Scopul nostru este deci să minimalizăm acest Stat Prusac. Un mijloc pentru acest scop este o grevă în masă, care este inevitabilă.

Între timp însă, „Boicotul Bisericii" este un mijloc şi mai convenabil şi nu mai puţin eficient ca atac politic violent. Prin aceasta biserica poate în cele din urmă să fie înfometată financiar. Oricine s-a despărţit de biserică în inimă şi continuă să rămână în ea, este un ipocrit. Ieşiţi din Biserica Militară Prusacă! Ieşiţi din biserică şi astfel din Statul Feudal Prusac!" După acest raţionament au urmat aplauze furtunoase.

Cuprins

Al doilea vorbitor socialist al zilei a rezumat problema astfel: „Oricine nu se desparte de biserică, neavând nimic în comun cu ea, este un om de nimic! Orice socialist trebuie să se despartă, căci biserica combate socialismul prin orice mijloc disponibil”.

Post scrie: „Am participat la una din cele douăsprezece Adunări Populare convocate de către «cei fără crezuri». Ne-am aşteptat dinainte la o seară dezagreabilă. Nu vom spune nimic despre remarcile sarcastice ale celor doi vorbitori, care nu au avut nici un cuvânt vrednic de laudă la adresa bisericii, şi care păreau să cunoască numai clerici, dar nici un slujitor. Faptul dureros a fost mai mult decât evident, că Socialismul este numai un alt nume pentru necredinţă. Dar un lucru ne-a îngrozit cu adevărat: Un astfel de grad de vulgaritate, o astfel de degenerare a minţii, nu am gândit că sunt posibile! Fără excepţie, oricine, care chiar printr-o vagă aluzie a încercat să ia poziţie pentru biserica sa, a fost huiduit, fluierat de la tribună şi supus la invective murdare. În timp ce se apela la sentimentele adevărate, lăuntrice ale omului, presupunând că fiecare om trebuie cel puţin să aibă o credinţă în ceva mai înalt, «Ptiu!” a izbucnit dintr-o mie de piepturi, fluierături ascuţite au fost scoase şi huiduieli şi hohote tari au salutat o astfel de încercare. Părea că te găseşti într-o adunătură de criminali, şi nu printre oameni cu sentimente şi raţiune.

Pentru a ilustra: Când un pastor s-a urcat pe podium, s-au auzit următoarele: «Uite-l cum arată!» «Bătrânul pilot spre cer!» Şi din altă parte a sălii în aceeaşi seară am auzit următoarele cuvinte adresate pastorilor: «Zdrenţe blestemate!» «Porci de preoţi!» Un domn care a intervenit a fost admonestat cu ţipătul: «Afară cu mutra pastorului!» La un moment dat a ajuns la urechile noastre o exclamaţie vulgară, una din «pleava societăţii», total nepotrivită pentru a fi tipărită.

Pastorii au fost invitaţi. Câţiva oameni curajoşi au trecut printre rândurile de bătăuşi şi şi-au asumat dificila sarcină de a obţine o audiere printre aceste valuri urlânde. Apoi unul dintre ei s-a urcat la tribună, un caracter energic, a cărui expresie facială blândă invita numai la împăcare; cu cuvinte liniştite, bine cântărite (Pastorul Le Seur din Gross Lichterfeld, Berlin), a încercat să explice adunării seriozitatea problemei cu care agitatorii fără nici un scrupul jucau aici fotbal. El a admis deschis că Biserica de Stat dădea dovadă de greşeli grave. S-a retras în mijlocul unui potop de batjocuri, ridiculizări şi insulte. Apoi a venit o femeie din clasa muncitoare. Ea a ţipat la pastori, care stăteau aproape de scaunul vorbitorului: «Pot să cred în zece mii de diavoli în această lume, dar nu în Dumnezeul tău, domnule pastor!» Şi masele au aplaudat cu ţipete”.

În *Vossische Zeitung*, prof. Oswald, Preşedintele Federaţiei Moniste, şi-a exprimat scopul pe care îl urmărea prin Mişcarea Separatistă, după cum urmează: „Până acum toate încercările de emancipare de sub conducerea bisericii prin ştiinţă au fost limitate la «păturile superioare» relativ mici ale celor educaţi. Mişcarea actuală este caracterizată prin aceea că ea are priză nu numai la cei influenţi, ci şi la un număr foarte mare din poporul nostru, din munca organizată. Dacă mişcarea actuală ia proporţia unei avalanşe, ceea ce este foarte probabil, în scurt timp nu va mai fi o chestiune de mii sau zeci de mii, ci de milioane”.

Într-un articol, „Decăderea Bisericii de Stat”, *Die Welt* scrie în încheiere: „Conducerea «liberalilor» îi incită pe «pozitivişti» să părăsească Biserica de Stat. Deşi pe de altă parte «indiferenţii» pleacă într-un număr care creşte mereu. Drept rezultat, putem ajunge în final la o stare de lucruri în Berlin, când Biserica de Stat va cădea”. Traducere din *Der Apologete*, Cincinnati, Ohio.

Cuprins

„ACUM MÂNTUIREA ESTE MAI APROAPE”

Sf. Pavel a scris: „Acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut” (Romani 13:11). Poporul lui Dumnezeu de astăzi cu siguranţă este justificat să exprime aceleaşi sentimente. Mântuirea Bisericii prin „schimbarea” glorioasă a Primei Învieri se apropie în fiecare zi, suntem siguri, chiar dacă nu ştim cu exactitate câte zile mai rămân până la acel glorios final. La fel şi mântuirea lumii — salvarea lumii de Satan, de păcat şi de moarte — se apropie în fiecare zi, în pofida faptului că nu putem spune sigur în ce zi sau oră Satan va fi complet legat pentru o mie de ani şi binecuvântările mesianice vor începe să înlocuiască şi să îndepărteze blestemul care timp de şase mii de ani a zăcut ca un mare linţoliu peste omenire — o noapte întunecată, care în curând va da loc glorioasei Zile Milenare şi strălucirii Împărăţiei lui Mesia.

Nimic nu poate clătina credinţa noastră în Planul Divin al Veacurilor rezumat în marele Legământ asigurat prin Jurământul lui Dumnezeu, făcut cu Avraam, confirmat lui Isaac, Iacov şi Israel. Nu există absolut nici un motiv de îndoială că toate familiile Pământului vor fi în cele din urmă binecuvântate. Nu există loc de îndoială că Dumnezeu a pus o temelie solidă pentru acea binecuvântare prin trimiterea Fiului Său, care a devenit Răscumpărătorul omului. Nu există nici un motiv de îndoială asupra faptului că Biserica de mai bine de optsprezece secole a fost chemată din lume ca să fie părtaşă cu Domnul ei la suferinţele acestui timp de acum şi la gloriile care vor urma.

Nu există absolut nici o îndoială asupra faptului că „Cel care v-a chemat este credincios şi va face lucrul acesta”. Avem făgăduinţa Lui că „dacă suntem copii, atunci suntem şi moştenitori — moştenitori ai lui Dumnezeu şi comoştenitori cu Isus Hristos” Domnul nostru. Avem Cuvântul divin că Isus Capul şi Biserica Corpul Său, Isus Mirele şi Biserica Mireasa Sa, constituie Sămânţa Spirituală anti-tipică a lui Avraam, prin care, atunci când va fi glorificată, binecuvântarea lui Dumnezeu va fi turnată peste omenire. „Şi dacă sunteţi ai lui Hristos, sunteţi «sămânţa» lui Avraam, moştenitori potrivit Făgăduinţei” (Galateni 3:29), făgăduinţă care spune: „Şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine şi în sămânţa ta”. Geneza 12:3; 28:14.

Nu există absolut nici un motiv pentru cei care studiază Biblia să pună la îndoială că sfârşitul acestui Veac Evanghelic este acum chiar la uşă şi că se va sfârşi aşa cum prezic Scripturile, printr-un mare Timp de Strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt popoarele. Vedem participanţii la această mare criză coalizându-se sub conducerea Capitalului şi a Trusturilor, a Uniunilor şi Sindicatelor Muncitoreşti. Marea criză, marea ciocnire, reprezentată simbolic ca un foc, care va mistui cerurile eclesiastice şi pământul social, este foarte aproape.

Dar când am spus aceasta am spus cam tot ce este în siguranţă sau potrivit să spunem. Niciodată nu am pretins inspiraţie şi viziune profetică. Tot ce am pretins vreodată este că „în Biblie vedem lucruri minunate” şi că cea mai dragă este iubirea Tatălui ceresc şi a Domnului nostru Isus ceresc şi că timpul stabilirii Împărăţiei este foarte aproape.

Cronologia bazată pe credinţă

Amintim aici cititorilor noştri că în aceste coloane şi în cele şase volume de Studii În Scripturi am prezentat tot ce este legat de timpuri şi perioade sub forma unei tentative; adică, nu cu siguranţa, nu cu pretenţia că am ştiut, ci numai cu sugestia că „astfel şi aşa” pare să fie învăţătura Bibliei. Lecţiile Bereene sunt prezentate acum în Volumul II al Studiilor În Scripturi pentru ca toţi cititorii noştri să aibă proaspătă în minte cronologia Bibliei aşa cum este dată acolo în capitolul 2. Am arătat că cronologia este baza aproape a tuturor sugestiilor de interpretare profetică prezentată

Cuprins

în Studii În Scripturi. Am arătat acolo că cronologia Bibliei nu este declarată cu mare claritate, că fracţiuni de ani sunt ignoraţi şi că există anumite întreruperi în ea.

Am sugerat că în mod obişnuit cronologia ar fi insuficientă ca dovadă şi că acceptarea ei de către noi este bazată pe credinţă — pe presupunerea că Dumnezeu a dorit să ne dea o cronologie, a dorit ca noi să avem o oarecare cunoştinţă a timpurilor şi a perioadelor, şi totuşi a dorit să fie atât de neclară şi nedefinită încât să ceară credinţă din partea poporului Său. Am arătat mai departe că n-am putea exercita acea credinţă dacă n-ar fi faptul că această cronologie pare să fie întreţesută şi împletită cu numeroase profeţii — şi aceste profeţii, la rândul lor, întreţesute şi împletite cu alte profeţii şi împliniri care nu depind de cronologie. Expunând astfel problema în faţa cititorilor noştri, am cerut ca fiecare să judece pentru sine în privinţa credinţei pe care şi-o va pune în cronologie şi în aplicarea profeţiilor legate de ea. Am anunţat că pentru noi pare raţional să acceptăm cronologia şi profeţiile din acest punct de vedere.

După ce am pus această temelie largă, după ce am atras atenţia tuturor cititorilor noştri să-şi folosească propria judecată, am continuat să folosim această cronologie în legătură cu diferite profeţii, scoţând diferite ipoteze şi concluzii. În orice caz, n-am mai amintit cititorului că toate aceste concluzii au fost bazate pe cronologie şi că se admite că cronologia este sprijinită de credinţă. Am presupus că toţi cititorii inteligenţi şi-au dat seama de aceasta şi că toţi aceştia şi-au folosit judecata lor, nu a noastră, în privinţa cronologiei şi în privinţa aplicării profeţiilor în legătură cu cronologia. Vă cerem tuturor să faceţi acest lucru mai departe.

Cronologia pare să fie pentru editor la fel de puternică. El nu vede nimic de modificat sau de îmbunătăţit. Cu toate acestea, editorul doreşte să anunţe pe toţi cititorii Turnului de Veghere, aşa cum a făcut deja de două ori în acest an, că după judecata sa pare acum lipsit de logică să aşteptăm în anul curent tot ceea ce el anticipase, după cum am sugerat anterior. El nu vede nici o posibilitate ca Federaţia Bisericilor să ajungă la punctul culminant al organizării şi puterii ei, şi apoi să ajungă la cădere în cele câteva luni care au rămas din acest an. Şi desigur că el aşteaptă să aibă loc aceasta înainte de sfârşitul deplin al acestui Veac Evanghelic şi de glorificarea ultimilor membri ai Bisericii, care este Corpul lui Cristos.

Aceasta nu dovedeşte că cronologia este greşită, nici nu dovedeşte că Timpurile Neamurilor nu se sfârşesc în acest an. Se poate ca Timpurile Neamurilor să se sfârşească înainte ca oligarhia eclesiastică să obţină putere sacerdotală. Trebuie să aşteptăm şi să vedem. Domnul este încă Păstorul nostru. Nici un lucru bun nu va fi reţinut de la cei care Îl urmează pe El ca oile Sale, ascultând Vocea Sa şi ignorând vocea străinilor. Promisiunile Sale vor sta ferm, şi acestea, ca şi toate celelalte lucruri, vor lucra împreună spre binele celor care Îl iubesc — al celor chemaţi potrivit scopului Său. Romani 8:28.

O scriptură care trebuie să se împlinească

Domnul declară prin profetul David (Psalmul 149:5-9): „Să salte de bucurie credincioşii Lui *îmbrăcaţi* în slavă, să cânte de bucurie în aşternutul lor! Laudele lui Dumnezeu să fie în gura lor şi sabia cu două tăişuri în mâna lor, ca să facă răzbunare asupra neamurilor şi să pedepsească popoarele, ca să lege pe împăraţii lor cu lanţuri şi pe mai-marii lor cu obezi de fier, ca să aducă la îndeplinire împotriva lor judecata scrisă. Aceasta este o cinste pentru toţi credincioşii Săi”. Până acum n-am pus în discuţie că această descriere a gloriei sfinţilor se aplică la cei de dincolo de văl — după completarea Primei Învieri. Dar o cercetare mai atentă a cuvintelor ne previne că nu putem fi prea siguri de o astfel de presupunere. Sugerăm doar ca o mică posibilitate că ar putea veni un timp când o parte dintre sfinţi vor fi în glorie dincolo de văl, şi când cei de această parte a vălului în trup vor intra pe deplin în bucuriile Domnului lor şi în participare la lucrarea Sa.

Cuprins

Dacă interpretăm declaraţia „să cânte de bucurie în aşternutul lor” în armonie cu semnificaţia declaraţiilor asemănătoare din alte părţi ale Scripturilor, expresia ar însemna că sfinţii în glorie vor spune veştile bune de mare bucurie — cântând, prezentând în cadenţe melodioase mesajele pe care nimeni nu le poate învăţa decât cei o sută patruzeci şi patru de mii. Dar cuvântul *aşternutul* de aici, în armonie cu folosirea lui în altă parte în Biblie, ar însemna o odihnă a credinţei — că aceşti sfinţi ar fi liniştiţi în mijlocul condiţiilor adverse. Aceasta nu s-ar putea spune despre cei care au avut „schimbarea” Primei Învieri. Odihna lor nu va fi o odihnă a *credinţei*, ci o *intrare* absolută *în* odihnă.

Iarăşi, în timp ce laudele lui Dumnezeu sunt în gura lor, ei au o sabie cu două tăişuri în mâna lor, conform profeţiei. Această „sabie cu două tăişuri” este evident, ca şi în altă parte, Cuvântul lui Dumnezeu. Nu prea ne putem imagina pe sfinţii de dincolo de văl mânuind Cuvântul lui Dumnezeu. Dimpotrivă, aceasta pare a implica faptul că sfinţii descrişi sunt de această parte a vălului, folosind sabia Spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, în legătură cu aducerea laudei lui Dumnezeu — curăţind numele Său de dezonoarea atribuită lui prin ignoranţă, superstiţie şi crezurile Veacurilor Întunecate.

Următoarea declaraţie, că aceşti sfinţi vor folosi „sabia” să facă răzbunare asupra neamurilor şi pedepse asupra poporului (lui Israel) pare să implice că aceşti sfinţi, oricare ar fi starea lor, vor avea autoritate; căci îndemnul scriptural pentru ei în altă parte este să „nu judece nimic înainte de timp”. Acest psalm, prin urmare, descrie timpul când ei trebuie să facă o lucrare de judecată în privinţa lumii în general, precum şi în privinţa Israelului, poporul lui Dumnezeu.

O scriptură oarecum asemănătoare

O descriere oarecum asemănătoare a Cristosului în glorie ne este dată în Apocalipsa 19:11, unde Cel care este numit „Credincios şi Adevărat” înaintează în dreptate ca să judece şi să facă război. Armatele cereşti Îl urmează (vers. 14) şi din gura Lui iese o sabie ascuţită pentru a lovi popoarele cu ea. Vers. 15.

Nu ştim de ce această profeţie vorbeşte despre *armate* cereşti — la plural. Sugerăm numai că armata cerească poate fi în două diviziuni — una de această parte a vălului, şi altă de cealaltă parte a vălului. Aşteptăm să vedem, şi veghind numai în timp ce aşteptăm şi observând cu mai mare grijă, dacă este posibil, Cuvântul Tatălui nostru. Putem fi siguri că dacă poporului Domnului i s-ar da vreo însărcinare să facă judecată de această parte a vălului, aceasta ar fi atât de clară încât să nu lase loc de îndoială, amintindu-ne că cerinţa divină de-a lungul veacului a fost ca sfinţii lui Dumnezeu să fie supuşi puterilor care sunt. Orice schimbare de la această ordine, în sensul că noi vom executa judecăţi asupra lor, va trebui să fie în mod foarte hotărât şi foarte clar înţeleasă înainte de a fi executată.

Exact cum vor fi legaţi regii şi nobilii — financiari, politici şi sociali — şi exact ce feluri de lanţuri de putere vor fi folosite, nu putem şti până când vom fi calificaţi; dar realizarea tuturor acestora va fi, după cum este exprimat în Psalmul 149:9, „ca să aducă la îndeplinire împotriva lor judecata scrisă. Aceasta este o cinste pentru toţi credincioşii Săi”. Dacă participăm la această lucrare de această parte a vălului sau de cealaltă parte, nu are importanţă pentru noi. În orice caz, orice vom face, oricând, sub îndrumarea Spiritului sfânt al Domnului, va fi în armonie cu dreptatea şi tot timpul în combinaţie cu iubirea compătimitoare. Nimănui în afară de aceia care posedă şi sunt stăpâniţi de acesta, de Spiritul sfânt al lui Dumnezeu, nu i se va permite vreodată să participe la gloriile şi la puterea Împărăţiei.

Cuprins

Rabdă și te supune - pe calea - istovitoare
Cu fiecare pas putere vei primi
Și vei lăuda cerul pentru-orice încercare
Când noaptea mohorâtă se ve preface-n zi

Da, zi desăvârșită, ziua lui Dumnezeu
Cel veșnic, ziua când nimic nu va umbri
Lumina lumii-n care sunt primăveri mereu
Vom fi-n Cristos, nimic nu ne va despărți

Deci rabdă, suflet drag; ține-ți în frâu tristețea
Căci orice vânt şi val Domnul îl va-mbuna
Și când vei trece-oceanul vast care e viața
În locul de odihnă dulce te va păstra.

Foto-drama creațiunii

Suntem inundați de cereri pentru Foto-drama creațiunii. E evident că întreaga țară vrea acest spectacol. Însă nu numai că stocul nostru de fotografii este inadecvat pentru o asemenea scară, dar nu avem nici măcar un număr aproape suficient de operatori pentru a veni în întâmpinarea cererii; şi ne-ar fi imposibil să plătim chiria pentru sălile de teatru.

În aceste condiții, vom fi limitați mai întâi la locurile mai mari. Dar nu vă așteptați la prea mult; nu putem îndeplini miracole. Înainte de sfârșitul verii, sperăm să ne întindem atât de mult lucrarea, încât să putem face copii ale Dramei şi să le oferim gratuit cu un operator din cabină pentru orașe care își prezintă capacitatea, acordul și dorința de a ne furniza amfiteatre potrivite, portari, etc. Vă rugăm deci, fiți puțin răbdători. Fiți siguri că Societatea face tot ce-i stă în putință pentru a vă servi, vouă și adevărului. Nu cheltuiți bani mergând până departe ca să vedeți Drama, ci păstrați-vă banii pentru a ajuta la a o aduce în orașul vostru.

Remarcăm cu încântare că publicul este profund interesat de Dramă, recunoscându-i valoarea educațională, frumusețea imaginilor și perspectiva mai largă pe care o deschide asupra istoriei umane. Frații fără multe angajamente și cu o educație corespunzătoare, precum cei care scriu la ziare pot fi folosiți în această lucrare. Vom fi bucuroși să primim vești de la voluntari.

CINE COMITE PĂCAT CARE DUCE LA MOARTE?

PARTEA a II-a

Pe lângă cele două clase ale acelora care sunt mântuiţi dintre cei concepuți de spirit, există o a treia clasă — cei care merg în Moartea a Doua. „Păcatul care duce la moarte” nu este numai o neglijare de a face ceva ce este bine, ci înfăptuirea hotărâtă a ceva ce este rău. Mulţimea cea Mare nu se întoarce să se tăvălească în mocirla păcatului; dar această clasă despre care vorbim acum este o clasă a celor concepuţi de spirit care se întorc treptat de la Legământul lor până când cad cu totul. Ei devin călcători de legământ. Ei au făcut legământ să-şi dea viaţa şi apoi calcă acel Legământ şi se întorc la păcat şi la întunericul fără speranţă. Această cale, fiind un păcat împotriva luminii clare şi a cunoştinţei, este un păcat care duce la *moarte.*

Cuprins

Cine sau ce este acela care înfăptuieşte păcat care duce la moarte? „Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul cu voia, pentru că sămânţa Lui rămâne în el; şi nu poate păcătui.” Ceea ce este conceput din Dumnezeu este *mintea nouă,* voinţa nouă; şi persoana care are această voinţă nouă, care doreşte să fie în armonie cu Dumnezeu, nu poate face păcat care duce la moarte atâta timp cât are mintea, voinţa, Spiritul lui Dumnezeu. Atâta timp cât voinţa sa este în armonie cu Dumnezeu, el nu poate păcătui cu voinţă şi dorinţă. El nu poate fi în armonie cu păcatul. Mintea nouă nu poate consimţi la păcat. Dacă este o consimţire la păcat, este o dovadă că mintea veche a preluat controlul.

Putem înţelege subiectul mai clar, poate, dacă ne gândim la funcţionarea Congresului. Să presupunem că republicanii reprezintă omul natural şi că Partidul Republican a avut dominaţie de multă vreme. Apoi a venit o schimbare de administraţie. Atunci a venit un sentiment nou, o minte nouă, au fost aspiraţii noi. Era la putere alt partid şi majoritatea Congresului a devenit democrată. Ce a făcut schimbarea în activitatea Congresului? *Votul* cel nou. Majoritatea a biruit şi a decis asupra unei forme democratice de guvernământ care să controleze Corpul nostru Legislativ. Dar dacă Congresul s-ar schimba şi ar vota iarăşi ca mai înainte, nu ar mai fi democrat.

Întocmai aşa Noile Creaturi au preluat controlul trupurilor noastre muritoare. Apoi, dacă noua voinţă se schimbă din nou şi susţine ca înainte lucrurile cărnii, Noua Creatură se schimbă iarăşi în vechea creatură. Totuşi, nu Noua Creatură se tăvăleşte în păcat. Voinţa a comis păcat care duce la moarte. Noua Creatură este moartă.

Pierderea lui Esau — o avertizare pentru Biserică

Ilustraţia folosită de apostolul Pavel despre căutarea zadarnică a lui Esau, cu lacrimi, pentru a recâştiga dreptul său pierdut de întâi-născut, conţine o lecţie de un adânc interes pentru noi. Aceasta se poate aplica într-un fel la starea poporului evreu, care, pierzând marele privilegiu sau ocazie de a deveni Israelul spiritual al lui Dumnezeu, nu a putut obţine iarăşi, ca popor, acea ocazie pierdută. Acest privilegiu a fost luat de la ei; nu l-au putut recâştiga, deşi aceasta n-a împiedicat pe nici un evreu individual să se căiască şi să devină personal un membru al clasei Bisericii.

Totuşi, cuvintele apostolului (Evrei 12:16, 17) par a se aplica în special la Biserică şi la pericolul nostru de a ne pierde dreptul de întâi-născuţi, ca Noi Creaturi. Esau, „pentru o mâncare şi-a vândut dreptul de întâi-născut”. El a simbolizat pe acei creştini care îşi vând moştenirea glorioasă ca moştenitori în devenire ai naturii divine şi ai Împărăţiei Mesianice pentru bucuria plăcerilor trecătoare ale vieţii actuale — „o ciorbă!”

Cine comite păcat de neiertat?

În privinţa chestiunii generale a păcatului de neiertat, ne-am străduit să arătăm în Studiile În Scripturi că păcatele sunt de neiertat în măsura în care sunt săvârşite cu voia. Totuşi, singurii care pot comite un păcat cu totul de neiertat sunt cei care au intrat în Biserică — care au făcut o consacrare a vieţii lor şi au fost concepuţi de Spiritul sfânt. Dacă aceştia ar cădea, ar fi o chestiune finală.

Înainte de a veni în Cristos, înainte de a primi Spiritul sfânt, se poate să fi comis încălcări, dar aceste încălcări n-ar avea acelaşi grad de responsabilitate ca şi acelea ale unui creştin consacrat; căci, după ce cineva a intrat în familia Domnului, există o creştere a luminii şi a cunoştinţei şi prin urmare responsabilitatea creşte. Domnul a spus că acei care au cunoscut voia Lui şi n-au făcut-o vor primi multe lovituri; dar acei care n-au cunoscut-o şi n-au făcut-o vor primi mai puţine lovituri.

Cuprins

Mulţi din poporul Domnului au comis păcate mai mult sau mai puţin voite şi au primit lovituri mai mult sau mai puţin severe.

Scripturile vorbesc despre un grad de păcat cu voia care ar fi de moarte, şi astfel de păcat este menţionat ca păcat împotriva Spiritului sfânt. Noi înţelegem că acesta este un păcat împotriva cunoştinţei clare — o percepţie a răului şi o încălcare a Legii lui Dumnezeu *în mod voit, deliberat*. Evreii care L-au răstignit pe Cristos au păcătuit împotriva luminii şi au avut mare responsabilitate. Totuşi, apostolul Petru spune: „Şi acum, fraţilor, ştiu că din neştiinţă aţi făcut aşa, ca şi mai-marii voştri" (Fapt. 3:17). Ei nu şi-au dat seama că Îl răstigneau pe Domnul slavei. Dar dacă cineva conceput de Spiritul sfânt s-ar alătura unei nelegiuiri asemănătoare, înţelegem că aceasta ar fi o chestiune diferită. Pedeapsa asupra acestor luminaţi spiritual n-ar fi nimic mai puţin decât Moartea a Doua.

Apostolul Pavel arată de ce Biserica poate păcătui cu acest păcat care duce la moarte. El spune că dacă păcătuim cu voia, după ce am primit o cunoştinţă a Adevărului şi am gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu, şi am fost făcuţi părtaşi ai Spiritului sfânt — dacă atunci am cădea (nu dacă ne-am împiedica, ci dacă am cădea cu totul, întorcându-ne la păcat), ar fi ca o scroafă care a fost spălată şi care se întoarce din nou să se tăvălească în noroi. În astfel de caz, încălcarea ar fi deplină.

A păcătuit Adam împotriva Spiritului sfânt?

Pentru a răspunde la această întrebare trebuie să avem o concepţie clară despre ceea ce constituie Spiritul sfânt. Răspunsul scriptural este că Spiritul sfânt, într-una din creaturile inteligente ale lui Dumnezeu, este spiritul *de fiu*. Creaţia animală nu are acest spirit de fii. Ele n-au fost făcute în chipul moral al Creatorului. Îngerii au spirit de fii. Adam a fost creat în chipul moral şi în asemănarea Creatorului — un fiul al lui Dumnezeu. De aceea trebuie să înţelegem că el a avut Spiritul Tatălui, Spirit de fiu.

Când Adam a devenit neascultător, aceasta a însemnat pierderea Spiritului de fiu şi scoaterea lui de la orice legătură cu Tatăl. Şi această legătură cu Dumnezeu a fost pierdută pentru toţi urmaşii lui. Dar Dumnezeu a făcut un aranjament prin care Adam să se poată întoarce la El — şi toţi copiii lui pot veni, dacă doresc. Această operaţiune de ridicare şi restabilire a omenirii este menţionată în Scripturi ca o împărtăşire, sau o revărsare a Spiritului sfânt.

Aceasta nu a venit încă peste lume, dar se împlineşte acum în Biserică. Biserica, acceptată la o nouă natură, sub anumite condiţii speciale în timpul acestui veac Evanghelic, este concepută la starea de fii şi este clasată ca fii ai lui Dumnezeu. Această primire a Bisericii *acum* în relaţia de fii, şi mai târziu binecuvântarea lumii, este menţionată în profeţia lui Ioel. Acolo profetul vorbeşte despre Domnul că „în acele zile" Îşi toarnă Spiritul peste servitorii şi servitoarele Sale; şi El declară că, *după aceea*, Îşi va turna Spiritul peste *toată carnea* — pentru ca şi ei să se poată întoarce la starea de fii, în relaţie cu Dumnezeu. Ioel 2:2832; Fapt. 2:16-18.

Adam a avut Spiritul lui Dumnezeu. Acesta a fost primit în mod natural; şi dacă n-ar fi fost căderea, această stare ar fi fost menţinută, întocmai ca în cazul sfinţilor îngeri. Aceşti îngeri, datorită faptului că nu şi-au pierdut această relaţie, nu au avut nevoie de o acordare specială a Spiritului sfânt.

Cuprins

Putea Adam să se căiască?

Ar fi fost posibil ca Adam să se căiască, după ce a comis acest păcat cu voia? Cuvântul căinţă poate fi folosit în două moduri diferite. Noi folosim adesea cuvântul cu sensul de pocăinţă, regret pentru o greşeală etc., dar această folosire obişnuită a cuvântului nu este semnificaţia sa deplină. Înseamnă a primi înapoi, a se întoarce la starea anterioară, sau a lua o cale opusă de cea pe care mergea. Adam se putea căi în sensul de a se pocăi, dar nu se putea căi în sensul de a se întoarce la locul unde a fost înainte de a păcătui. Aceasta cerea plătirea preţului păcatului său de către altcineva. Sf. Pavel a spus despre Esau că el a fost „lumesc" şi că „mai pe urmă, dorind să moştenească binecuvântarea, a fost respins (căci n-a găsit loc pentru pocăinţă), deşi a căutat-o cu lacrimi" (Evrei 12:17). Esau a găsit ocazii din belşug să plângă şi să-i pară rău; dar n-a găsit o ocazie să primească înapoi ceea ce pierduse. Aşa a fost şi cu Adam.

Dar această incapacitate de a se căi este total diferită de ceea ce vrea să spună apostolul când vorbeşte despre Biserică. El spune: „Căci dacă păcătuim cu voia după ce am primit cunoştinţa deplină a Adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o aşteptare sigură şi înfricoşată a judecăţii şi văpaia unui foc care va mistui pe potrivnici" (Evrei 10:26, 27). Pentru aceştia n-ar mai putea fi nici o căinţă. Inimile lor au devenit prea împietrite. Ei nu pot fi reînnoiţi spre pocăinţă (Evrei 6:4-8). Dar prevederea pentru Adam a fost aranjamentul lui Dumnezeu ca Cristos să guste moartea pentru el. Dar acum Cristos nu mai moare; de aceea, oricine primeşte odată beneficiul morţii lui Cristos şi îl foloseşte greşit, intră a doua oară sub sentinţa morţii, şi din aceasta, din Moartea a Doua, nu mai există revenire.

Temerile neîntemeiate ale unora

Noi credem că majoritatea oamenilor care cred că au săvârşit păcat care duce la moarte sunt doar chinuiţi de temeri; şi că în cele mai multe cazuri ei trebuie numai să aibă o instruire mai bună în privinţa Domnului, a caracterului şi a aranjamentului Său. Au venit la noi oameni foarte speriaţi, crezând că au comis păcat care duce la moarte şi că nu exista pentru ei speranţă de împăcare cu Dumnezeu. Uneori ne-au spus numai despre temerile lor şi am fost nedumeriţi; căci aparenta căinţă şi regretul lor erau semne favorabile. În unele cazuri, unde ne ne-au spus despre faptele cazului, am putut în cinci minute să-i uşurăm cu totul şi să le arătăm că înţeleseseră total greşit chestiunea. Aceasta le-a dat multă pace. O persoană ne-a mărturisit că necazul durase optsprezece ani. De atunci această persoană se bucură în Domnul şi Îl serveşte foarte acceptabil.

Dar ideea potrivită este că persoana nu poate fi adusă înapoi dacă este de felul celor care au renunţat la Domnul în mod voit şi deliberat. Dumnezeu caută oameni loiali; şi dacă cineva arată o neascultare voită, intenţionată, nu este potrivită să trăiască deloc. Totuşi, când vedem căinţă, putem să privim cu speranţă.

Păcatul împotriva Spiritului sfânt este de neiertat

Trebuie să recunoaştem o deosebire între un păcat împotriva Spiritului sfânt şi păcatul care duce la moarte. Cu alte cuvinte, un păcat împotriva Spiritului sfânt poate fi de diferite grade de răutate în ochii lui Dumnezeu. Ne-am putea gândi la păcate *mici* şi la păcate *mari* împotriva Spiritului sfânt. Nici un păcat împotriva Spiritului sfânt *nu poate fi iertat*. Dar unele din aceste păcate ar putea fi pedepsite cu *lovituri*, iar altele cu *moartea*.

Spiritul sfânt de fii n-a fost posedat de farisei, cărora Isus le-a adresat cuvintele Sale. Dar ei au avut o oarecare cunoştinţă a luminii Spiritului sfânt în persoana Domnului nostru. Spiritul sfânt a fost vizibil în El într-o măsură remarcabilă. Evreii erau în diferite grade de condamnare, în măsura

Cuprins

în care aveau ochii înţelegerii deschişi. Cei care au primit puţină cunoştinţă şi au refuzat-o, au avut mai mică responsabilitate decât cei care au văzut mai mult şi au refuzat-o. Şi cei care L-au prezentat într-o lumină falsă n-au păcătuit atât de mult împotriva Lui, cât împotriva Spiritului sfânt din El.

Domnul nostru a spus că orice fel de păcat şi hulă vor fi iertate cu excepţia păcatului împotriva Spiritului sfânt. Acesta nu le va fi iertat. Fariseii, nefiind primiţi în familia lui Dumnezeu, au avut totuşi o mare măsură de lumină şi prin urmare o mare responsabilitate. Şi când ei, cu multă lumină, au denaturat-o, aceasta a arătat o măsură de voinţă din partea lor, care, după cum a spus Isus, va fi în mod sigur pedepsită. Putem spune că foarte puţini au avut la vremea aceea o cunoştinţă atât de deplină încât să fie vinovaţi în sensul cel mai deplin.

Păcatul lui Iuda

Păcatul care duce la moarte este un păcat deplin împotriva Spiritului sfânt, păcatul împotriva deplinei lumini şi cunoştinţe, păcatul deliberat, voit. Ştim de o singură persoană care a avut o astfel de lumină deplină şi ocazie deplină înainte de învierea Domnului nostru şi de venirea binecuvântării Cincizecimii; şi acea persoană a fost Iuda. Lumina sa specială a constat nu numai în aceea că L-a văzut pe Isus, I-a văzut miracolele şi a fost martor al caracterului Său nobil, dar Iuda a primit din acest Spirit sfânt prin împărtăşire de la Isus, şi l-a folosit, scoţând demoni etc.

Isus a spus: „Dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul Omului! Bine ar fi fost pentru omul acela să nu se fi născut!” (Marcu 14:21). Iuda a avut suficientă lumină, nu ca să-l condamne numai la lovituri şi pedeapsă, dar să-l condamne aşa încât să nu mai aibă altă ocazie şi speranţă. El a păcătuit împotriva luminii foarte mari. În afară de Iuda nu mai ştim despre nimeni altcineva care să fi comis păcat care duce la moarte, în afară de cei care se dovedesc necredincioşi după ce au fost concepuţi de Spiritul sfânt ca Noi Creaturi, şi care au primit astfel mintea lui Dumnezeu, Spiritul sfânt.

Tratarea bolii spirituale

Scripturile implică de asemenea că dacă unii au ajuns într-o stare de spiritualitate foarte joasă, aceştia ar putea avea o posibilitate de recuperare, nu prin ei înşişi, ci prin slujirea celor credincioşi din Preoţimea împărătească. Apostolul Iacov vorbeşte despre unii care sunt „bolnavi”. El spune că un atare să cheme pe bătrânii Bisericii, iar ei să se roage pentru el şi rugăciunea credinţei îl va recupera la părtăşie cu Dumnezeu — şi el adaugă: „Cine întoarce şi recuperează pe un păcătos de la rătăcirea căii lui va mântui un suflet de la moarte” (Iacov 5:20). Se pare că sufletul acela este în chinurile morţii; dar dacă el va arăta o credinţă suficientă şi va chema pe unii fraţi adevăraţi şi îşi va mărturisi cu umilinţă păcatul şi va solicita rugăciuni, ar părea că face un pas care ar fi considerat favorabil de Domnul, care i-ar putea da încă o ocazie şi o încercare.

Gândul nostru este că de obicei nu ar fi nevoie ca individul să-şi mărturisească greşelile cuiva, decât dacă ar fi persoana împotriva căreia a greşit şi căreia prin urmare i s-ar cuveni scuze. Altfel păcatele noastre trebuie mărturisite numai Domnului, în afara unor situaţii extreme, când cineva şi-a pierdut părtăşia cu Domnul şi a simţit că pentru el n-a rămas nimic altceva decât înstrăinarea completă de Dumnezeu. În cazul din urmă am sfătui pe un astfel de frate să cheme pe Bătrânii Bisericii şi să facă o mărturisire, pentru ca păcatul împotriva Spiritului sfânt să poată fi anulat.

Cuprins

A minţi pe Spiritul sfânt

Unii s-au întrebat: A fost păcatul lui Anania şi al Safirei de neiertat? Răspundem: A fost un păcat de neiertat; căci Anania şi Safira sunt încă morţi. Ei pot avea o ocazie în viitor, după câte ştim noi. Nu este treaba noastră să hotărâm gradul de voinţă în legătură cu fapta lor rea. Numai Domnul poate să ştie, iar El încă nu Şi-a arătat decizia. Se poate că ei au fost îndepărtaţi doar de la viaţa prezentă şi vor avea ocazie în viitor. Dacă ei erau într-adevăr concepuţi de Spiritul sfânt, aceasta nar putea fi posibil; căci toţi cei care vor avea parte în Turma Mică sau în Mulţimea cea Mare îşi primesc pedepsele şi experienţele purificatoare în această viaţă, şi nici unul dintre ei nu va primi vreo pedeapsă în viaţa viitoare. Apostolul spune că noi nu vom veni la condamnare cu lumea. Noi primim încercarea de viaţă sau moarte veşnică în timpul de acum.

În zilele apostolilor, când a fost stabilită o comunitate parţială de interese, un număr de credincioşi şi-au vândut averile şi au contribuit la fondul general. Deşi n-a fost nimic obligatoriu pentru nimeni în privinţa acestei vinderi a proprietăţii şi a predării ei în vistieria comună, însuşi faptul că cei care procedau aşa erau foarte stimaţi în Biserică a devenit în mod natural o cursă pentru unii care, fără un spirit adevărat de ajutorare şi sacrificiu, au dorit să aibă aprobarea fraţilor.

Rezultatele uimitoare ale înşelăciunii voite

Anania şi Safira au făcut parte din această clasă, doritori după aprobarea Bisericii, totuşi deficitari în adevăratul spirit de sacrificiu. Ei au avut o proprietate pe care s-au hotărât s-o vândă; şi pentru a poza înaintea credincioşilor ca sfinţi de grad înalt, ei au pretins că dau în fondul general întreaga sumă primită pe proprietate. În secret însă ei au avut sentimente mult mai puţin generoase. S-au înţeles că vor reţine o parte din banii obţinuţi prin vânzare pentru împrejurări viitoare, dar vor trece drept sacrificatori pentru întreaga sumă.

Greşeala căii lor este vizibilă. După cum a declarat apostolul Petru, proprietatea era a lor şi după ce au vândut-o încă mai aveau dreptul să facă ce doreau cu beneficiile. Dar ei ar fi trebuit să fie cinstiţi în privinţa tranzacţiei, şi dacă doreau să dea o zecime, o jumătate sau toată suma, era numai chestiunea lor personală, şi nimeni n-ar fi avut nici cel mai mic drept să le găsească vină sau să-i critice. Întregul rău a constat în înşelarea practicată — spunând că o parte din bani era totul, cu scopul înşelării Bisericii şi câştigării aplauzelor pentru un sacrificiu mai mare decât făcuseră. După cum a spus sf. Petru, ei au minţit, nu pe om, ci pe Spiritul sfânt al lui Dumnezeu. În aceasta şi numai în aceasta a constat păcatul pentru care au murit.

Relatarea spune că „o mare frică a cuprins pe toţi" — mare reverenţă faţă de Dumnezeu şi faţă de apostoli, reprezentanţii Lui. Ea a adus şi înţelegerea că *consacrările* pentru Domnul sunt departe de a fi forme fără sens. Aceasta a însemnat, nu numai pentru cei care deja îmbrăţişaseră cauza Domnului, ci şi pentru toţi cei care se vor identifica după aceea cu Biserica, şi anume că ar fi mai bine pentru cei nesinceri să nu pretindă a fi ucenici. Foarte probabil influenţa lecţiei a durat un timp considerabil — în timpul vieţii apostolilor.

Ne putem gândi la o lecţie care poate fi foarte bine învăţată din această întâmplare din trecut de poporul consacrat al Domnului de astăzi. Lecţia este că Dumnezeu doreşte „ca adevărul să fie în omul dinăuntru" — în inimă — şi că oricine nu are această calitate — sinceritate, cinste, adevăr — nu poate fi plăcut lui Dumnezeu; şi prin urmare nu poate avea parte în gloriile care vor fi date în curând clasei alese a acestui Veac Evanghelic. Psalmul 51:6.

Privind la noi înşine, ajungem să ne dăm seama cât de imperfecţi sunt toţi membrii rasei decăzute; şi când ne gândim la perfecţiunea lui Dumnezeu, putem concepe numai o singură calitate

Cuprins

pe care ar putea-o poseda creatura decăzută care să corespundă aprobării divine. Acea calitate este *onestitatea*. Adevăratul creştin trebuie, în onestitate, să-şi mărturisească neajunsurile proprii, deficienţele proprii. El trebuie, în onestitate, să recunoască faptul că suficienţa sa este de la Dumnezeu, prin Cristos, şi nu prin sine. El trebuie să se străduiască onest pentru standardul pus înaintea lui în Evanghelie. Trebuie să admită onest că nu poate face lucrurile pe care ar dori să le facă. Trebuie să accepte sincer şi deplin dreptatea lui Dumnezeu în Cristos Isus, ca acoperitoare pentru neajunsurilor sale. Suntem înclinaţi să credem că cel mai mare păcat în Biserică — printre credincioşii consacraţi — este păcatul necinstei; păcatul pentru care dezaprobarea divină este atât de bine ilustrată în cazul lui Anania şi al Safirei.

Aceasta este însă o chestiune individuală, cum a fost în zilele apostolilor. Fiecare individ din poporul Domnului trebuie să răspundă Domnului Însuşi pentru comportamentul său. Deci se cade ca toţi cei care caută aprobarea divină să aibă grijă să nu fie influenţaţi de dispoziţia predominantă spre ipocrizie, ci să se poarte cu Domnul în curăţie şi onestitate a inimii. Ei să caute ca, făcând un legământ să-I dea lui Dumnezeu şi serviciului Său tot ce au, să nu reţină nimic, ci să considere că timpul lor, influenţa lor, mijloacele lor, vieţile lor, sunt pe deplin devotate Domnului şi ca ei să le folosească pe acestea ca fiind ale Lui — după cum cred ei că ar dori El să le folosească — ca servitori credincioşi.

„DAR CEI NOUĂ UNDE SUNT?”

31 Mai - Luca 17:11-19

„Nu s-a găsit decât străinul acesta să se întoarcă şi să dea slavă lui Dumnezeu?” Vers. 18.

Esenţa lecţiei noastre pentru astăzi este recunoştinţa. Este o trăsătură de caracter foarte raţională şi adesea se află chiar şi la creaţia animală. Este imposibil să ne imaginăm o fiinţă umană perfectă sau un înger, care să fie plăcuţi lui Dumnezeu fără această calitate. Aproape am putea spune că gradul acceptării noastre de către Dumnezeu este măsurat prin recunoştinţa noastră. Ea duce la ascultarea de legile şi reglementările divine, fie că ele sunt înţelese fie că nu. Ea duce la osteneală sacrificatoare de sine în serviciul lui Dumnezeu, şi potrivit unui aranjament divin în mod automat are binecuvântarea lui.

Lecţia noastră ne spune că Mântuitorul Se apropia de Ierusalim pe drumul Samariei şi Galileii. Se presupune că aceasta era ultima Sa călătorie la Ierusalim, care s-a sfârşit în moarte. Faima Sa se răspândise departe; şi zece leproşi care stăteau pe marginea drumului au auzit că Isus din Nazaret trecea pe acolo. Imediat L-au strigat cât de tare le-a permis şoapta lor aspră din cauza bolii. De obicei ei cereau bani; dar în acest caz a fost: „Învăţătorule, fie-Ţi milă de noi!”

Leproşii sunt o clasă de oameni care trebuie compătimiţi. Boala lor a fost de multă vreme considerată incurabilă şi ca atare este folosită în Biblie în mod simbolic pentru a reprezenta păcatul. Este o afecţiune care pare să strice sângele. Articulaţiile se deformează, se descompun şi se desfac. Sub reglementările care predominau pe timpul lecţiei noastre, leproşilor le era interzis să intre în cetăţi, sub pedeapsa cu treizeci şi nouă de lovituri de nuia. Ei nu aveau nici un mijloc de trai şi erau întotdeauna dependenţi de mila prietenilor sau a publicului. Nici nu li se permitea să se apropie de alţii sub 45 de metri, de teama contaminării. Moartea lor era o moarte pe picioare.

Cei zece menţionaţi în această lecţie erau uniţi prin necazul lor comun care ignora barierele de neam între evrei şi samariteni. Ca răspuns la strigătul lor după ajutor, Isus, deşi plin de

Cuprins

compasiune, a părut să trateze cererea lor cu răceală. El le-a spus numai: „Duceţi-vă, arătaţi-vă preoţilor!” Potrivit aranjamentului lui Dumnezeu cu evreii sub Legământul Legii, ei nu trebuiau să aibă alte boli decât dacă acestea veneau din pricina păcatelor; şi preoţii trebuiau să judece în legătură cu cazurile de lepră, hotărând dacă boala era într-adevăr lepră etc., sau nu. Îndrumarea Domnului nostru ca leproşii să meargă şi să se arate preoţilor implica o vindecare, şi sugera că până ajungeau la preot erau gata să fie declaraţi curaţi.

Leproşii trebuie să fi avut o cunoştinţă considerabilă despre puterea lui Isus şi trebuie să fi avut mare credinţă; căci în loc să strige după vindecare instantanee, ei I-au urmat îndrumarea şi au pornit spre preot ca să-i examineze. Fără îndoială ei sperau că până vor ajunge la el vor fi bine şi vor primi o aprobare de sănătate. Au mers doar o mică distanţă până când au constatat că sunt vindecaţi. Ne putem bine imagina cu ce bucurie s-au grăbit să obţină aprobarea preotului pentru a se întoarce la familiile lor, la afacerile lor etc. Desigur că aproape au alergat simţind voioşia sângelui curăţat. Dar unul dintre ei a încetinit şi apoi sa întors din drum; probabil că ceilalţi în bucuria lor mare n-au observat aceasta. S-a întors şi a căzut la picioarele lui Isus mulţumindu-I. El era o inimă recunoscătoare şi nu ne putem îndoi că în cele din urmă va primi o binecuvântare, chiar dacă n-a primit-o atunci, căci era samaritean, înstrăinat, străin de naţiunea lui Israel.

Altă fărâmă de favoare

În acest caz vindecarea a fost o „fărâmă de la masa copiilor”; căci bogatul nu murise încă — favoarea lui Dumnezeu nu se depărtase de la Israel. Isus nu rostise încă cuvintele fatale „Vi se lasă casa pustie”. Nu, favoarea pentru Israel a continuat încă trei ani şi jumătate după ce Casa le-a fost lăsată pustie — favoarea individuală. Au trecut trei ani şi jumătate de la moartea lui Isus înainte ca favoarea individuală pentru evrei să se termine într-o astfel de măsură încât să permită ca Evanghelia să meargă la neamuri — Corneliu fiind primul care a fost acceptat la părtăşie cu Dumnezeu. Fapt. 10.

Dacă cel care s-a întors ar fi fost evreu şi nu samaritean, fără îndoială că ar fi fost invitat de Isus să devină unul dintre urmaşii Săi — „Vino, ia-ţi crucea şi umează-Mă”. Dar fiindcă a fost samaritean, Isus doar i-a spus: „Scoală-te şi du-te. Credinţa ta te-a mântuit”. Nu ne putem însă îndoi că providenţa Domnului l-a urmărit pe acest samaritean recunoscător; şi că atunci când a venit timpul pentru deschiderea uşii la neamuri, el a fost printre cei care au primit cu bucurie mesajul şi a făcut o consacrare ca să devină moştenitor al lui Dumnezeu şi comoştenitor cu Isus Cristos Domnul nostru în moştenirea cerească.

Nu trebuie să înţelegem că aceste cuvinte ale Domnului nostru „Credinţa ta te-a mântuit” au însemnat că credinţa omului aparte de Puterea divină a fost aceea care l-a vindecat, ci mai degrabă a fost folosirea Puterii divine de către Învăţătorul în legătură cu credinţa individului. Puterea lui Dumnezeu şi credinţa omului au cooperat pentru vindecare. Ele au făcut acelaşi lucru şi pentru ceilalţi nouă care au fost vindecaţi. Şi ei au avut credinţă şi au fost vindecaţi; şi ca evrei sub Legământul Legii, ei aveau mai mult temei să ceară iertarea şi vindecarea decât samariteanul.

Zece vindecaţi — unde sunt cei nouă?

Isus a atras atenţia publică asupra faptului că zece au fost vindecaţi, dar că numai unul s-a întors să dea slavă lui Dumnezeu. Este adevărat, El nu le-a cerut să se întoarcă, să aducă laudă şi să recunoască Puterea divină care a lucrat prin El! Este adevărat, ei au făcut ceea ce le-a spus El să facă — au mers şi s-au arătat preotului — şi nu mai mult; mergând apoi la treburile lor.

Cuprins

De ce nu S-a târguit cu ei înainte de a-i vindeca, zicând, dacă vă voi vindeca vă veţi consacra viaţa şi veţi fi ucenicii Mei? Fără îndoială că ei ar fi fost de acord cu acest aranjament. Cine n-ar fi de acord cu orice condiţii ca să fie scăpat de o boală atât de dezgustătoare şi incurabilă? De ce n-a folosit Isus această metodă de a creşte numărul ucenicilor? Fără îndoială că răspunsul trebuie să fie că El urma spiritul procedurilor Tatălui, pe care El le-a exprimat în cuvintele: „Tatăl caută astfel de închinători care I se închină în duh şi în adevăr". După cum Tatăl nu caută pe alţii decât pe aceştia, tot aşa nici Fiul nu caută pe alţii.

În această privinţă, propovăduirea lui Isus şi a apostolilor este în contrast puternic cu propovăduirea evangheliştilor, a promotorilor mişcării de reînsufleţire etc. Isus sau apostolii n-au îndemnat niciodată pe oamenii lumeşti să devină ucenicii lui Cristos. Ei doar au propovăduit sau vestit anumite fapte mari şi au acceptat pe aceia care au venit sub acel fel de propovăduire, influenţaţi de marile fapte prezentate. Ei au argumentat despre păcat, despre dreptate şi despre un timp viitor al deciziei sau judecăţii, lăsând chestiunea pe seama conştiinţei individuale. Ei au declarat că aceia care părăsesc păcatul şi se întorc la Dumnezeu pot avea iertarea şi împăcarea prin meritul sângelui lui Cristos. Ei au spus despre o Chemare de Sus sau Cerească pentru toţi acei pocăiţi care îşi vor consacra viaţa în întregime serviciului lui Dumnezeu, Adevărului şi dreptăţii, dispuşi să îndure greutatea ca buni soldaţi.

Ne amintim că într-o împrejurare se pare că Isus a mustrat chiar un spirit de entuziasm care ar putea să înceţoşeze judecata rece zicând: „Cine ... nu stă mai întâi să-şi facă socoteala cheltuielilor" (Luca 14:28). Lui Dumnezeu I-a plăcut ca prin propovăduirea Adevărului să cheme o clasă pe care El o doreşte să fie comoştenitori cu Fiul Său. Ei nu trebuie să fie aduşi în familia lui Dumnezeu prin rugăciuni sau prin emoţii, ci prin declararea termenilor şi condiţiilor divine. Pentru aceştia care acceptă harul lui Dumnezeu merge mesajul urgent să nu-l primească în zadar; ca, după ce au pus mâna pe plug, să nu se uite în urmă; ca, după ce s-au înrolat ca buni soldaţi ai Crucii, să îndure greutatea, să se bucure de privilegiul serviciului şi sacrificiului.

Ceea ce vrem să demonstrăm este că potrivit Bibliei, Isus şi apostolii Săi n-au făcut niciodată încercări să obţină recruţi pentru armata Domnului printr-un proces de „hip-hip-ura". Prin aceasta nu criticăm pe nimeni, ci atragem numai atenţia asupra faptelor care au mult de-a face cu conducerea poporului lui Dumnezeu care caută să cunoască şi să facă voia Lui.

Alte zeci, sute, mii

Să privim întâmplarea din lecţia noastră simbolic. Leproşii să reprezinte pe păcătoşi care, ajungând să-şi dea seama că sunt necuraţi, strigă către Domnul să fie curăţaţi, recunoscând astfel prin implicaţie măreţia şi puterea Lui ca Fiul lui Dumnezeu, singurul prin care este iertarea păcatului, şi declarând astfel prin implicaţie că doresc să fie urmaşii Lui, ucenicii Lui, convinşi că păcatul este dăunător şi hotărâţi să umble după aceea în urmele Domnului, luptând împotriva păcatului din ei înşişi şi de peste tot. Câţi din zecile, sutele şi miile, ale căror devotare şi credinţă au fost acceptate de Domnul — câţi dintre aceia pe care i-a vindecat, i-a iertat şi i-a primit potrivit declaraţiei lor de ucenicie — au devenit de fapt urmaşii Săi adevăraţi?

Câţi din aceia care au declarat Domnului nefericirea lor, dorinţa de iertare a păcatelor şi Iau promis recunoştinţă şi devotare Lui pentru toată viaţa, pentru a-I avea favoarea, şi-au uitat privilegiile; şi după ce au primit binecuvântarea au plecat, unul la pământul lui, altul la negustoria lui, altul la plăcere, altul la formalism! Ce puţini şi-au amintit rugăciunile lor pentru mila Domnului, hotărârile lor în privinţa a ceea ce vor face dacă li se va răspunde la rugăciune!

Cuprins

Trebuie o reînsufleţire

Printre mulţi creştini este în creştere ideea că astăzi trăim într-un timp de încercare crucială în privinţa celor care au făcut un legământ cu Dumnezeu. Ei cred că ne apropiem de timpul când Biserica, Corpul lui Cristos, va fi primită de Domnul prin schimbarea Învierii pentru a fi Mireasa Sa. Cum a scris apostolul: „Toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipeală din ochi"; căci „nu pot carnea şi sângele să moştenească Împărăţia lui Dumnezeu". Chemarea acestui Veac Evanghelic a fost pentru ai găsi pe aceştia care vor constitui clasa Miresei, asociaţii lui Isus în Împărăţia Sa.

Isus a spus despre evrei, într-un timp de necaz, la sfârşitul Veacului lor: „Ei n-au cunoscut timpul cercetării lor". Numai relativ puţini au fost în starea inimii de apropiere de Dumnezeu, care le-a permis să înţeleagă caracterul timpurilor în care trăiau şi schimbarea care era în desfăşurare. Ideea este că acum este asupra noastră o schimbare asemănătoare, care este discernută de cei cărora li s-au deschis ochii înţelegerii.

Samariteanul din lecţia noastră pare să reprezinte o clasă de urmaşi ai Domnului recunoscători, care caută să-I dea slavă în cuvintele, gândurile şi faptele lor, în timp ce majoritatea celor care în mod asemănător au primit favoarea Sa sunt dispuşi să urmeze ambiţiile şi plăcerile vieţii actuale. Neglijând să meargă pe cărarea pe care a călcat Învăţătorul, ei nu vor ajunge la slava, cinstea şi nemurirea la care a ajuns El şi la care a chemat această clasă. Pentru ei trebuie să fie un loc mai jos. Peste puţin, potrivit Bibliei, gloriile Împărăţiei vor fi descoperite unei lumi uimite, dar gloriile stării actuale de lucruri vor dispărea.

Adevărata Înţelepciune care vine de Sus a fost manifestată de Mântuitorul nostru, care nu Şi-a socotit dragă viaţa, care de bună voie S-a lipsit de un nume bun ca să poată face voia Tatălui şi care acum este mult înălţat ca răsplată. Sf. Pavel a exprimat aceeaşi idee spunând că el a socotit toate lucrurile ca pierdere şi gunoi pentru a putea câştiga un loc în Corpul lui Cristos — Biserica în slavă dincolo de văl. Cât de mari vor fi binecuvântările Împărăţiei Milenare pentru lume, binecuvântările pe care le va avea Biserica le vor depăşi cu mult.

ÎMPĂRĂŢIA LUI MESIA ESTE INVIZIBILĂ

7 Iunie - Luca 17:20-37

„Căci iată, Împărăţia lui Dumnezeu este în mijlocul vostru." Vers. 21

Înţelegerea cuvintelor Învăţătorului depinde considerabil de cadrul în care le privim. Ioan Botezătorul a fost înaintea lui Isus şi a propovăduit că Împărăţia lui Dumnezeu era aproape. La timpul potrivit el L-a indicat pe Isus ca Mesia care trebuia să vină, Mielul lui Dumnezeu. După ce a aşteptat luni de zile pentru ca Isus să se instaleze ca rege pământesc, şi constatând în schimb că lucrarea sa se încheia, Ioan a fost întemniţat de Irod. Atunci el a trimis la Isus să-L întrebe dacă El era sau nu acela care trebuia să vină sau trebuia să aştepte pe altul. El a fost dezamăgit nevăzând dovezi ale Împărăţiei, după cum se aşteptase.

Cărturarii şi fariseii au auzit despre pretenţia lui Isus că El era mult promisul Împărat care Îşi va stabili Împărăţia Mesianică şi L-au luat în râs. Ei priveau ceata Sa pestriţă de urmaşi — vameşi şi păcătoşi, precum şi oameni respectabili, dar nici unul de rang, influenţă sau avere deosebită. Ei îl considerau pe Isus un înşelător şi pe urmaşii Săi nişte nătărăi. Lecţia noastră ne spune cum au încercat să demaşte ceea ce presupuneau ei a fi o înşelătorie a lui Isus, îndepărtând astfel înşelarea

Cuprins

urmaşilor Săi. De aceea I-au pus în public întrebarea: Când va veni Împărăţia lui Dumnezeu? Cât timp va dura până când o vei stabili?

Fără îndoială că ei urmăreau să-L prindă în cursă pe Isus; căci dacă spunea, este mult timp, urmaşii Lui ar fi fost descurajaţi; dacă spunea, este puţin timp, ei ar fi continuat să întrebe, de unde Îţi vei lua armata? Cum Îţi vei plăti soldaţii? Cum îi vei aproviziona cu hrană? Vei merge la Roma să Te baţi cu puterile care sunt, pe care întreaga noastră naţiune nu este în stare să le învingă etc.?

Dar aceşti farisei au ajuns numai până la prima întrebare, pentru că răspunsul le-a arătat netemeinicia ei şi fără îndoială i-a lăsat încurcaţi. Isus a răspuns că Împărăţia lui Dumnezeu nu va veni să izbească privirile; adică, în momentul când va veni Împărăţia, oamenii nu o vor vedea. Continuând, Isus a explicat mai mult, spunând că atunci când Împărăţia lui Dumnezeu va fi stabilită, oamenii nu vor vedea dacă ea va fi aici sau acolo; căci Împărăţia lui Dumnezeu va fi Puterea lui Dumnezeu exercitată peste tot în mijlocul oamenilor.

Traducerea noastră este greşită, dar evident nu s-a făcut cu intenţie, când spune: „Căci, iată, Împărăţia lui Dumnezeu este în voi". Traducătorii, dacă ar fi observat cu atenţie, ar fi fost vigilenţi împotriva exprimării că Împărăţia lui Dumnezeu era în mijlocul acelor farisei pe care Isus îi numise făţarnici, morminte văruite etc. O examinare mai atentă a originalului arată că textul ar fi fost mai bine tradus: „Împărăţia lui Dumnezeu este în mijlocul vostru".

O împărăţie este întotdeauna reprezentată prin împăratul ei. Isus, ca Împărat, era prezent în mijlocul lor, dar ei nu L-au recunoscut. „În mijlocul vostru stă Unul, pe care voi nu-L cunoaşteţi." În mod asemănător, de-a lungul Veacului Evanghelic, Biserica lui Cristos, „Corpul" Său, n-a fost discernută de lume. „Lumea nu ne cunoaşte, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El." De o mie opt sute de ani încoace aceasta a fost adevărat în acest sens; dar Cristos şi Biserica în carne nu sunt Împărăţia lui Dumnezeu în sensul deplin, cuvenit pe care îl promite Biblia — o Împărăţie de putere şi de glorie mare. Cristos şi Biserica au fost numai Împărăţia incipientă, o Împărăţie embrionară — clasa Împărăţiei, pregătindu-se pentru învestitura autorităţii la timpul potrivit al lui Dumnezeu, despre care noi credem că este aproape.

Împărăţia va fi spirituală şi prin urmare conducătorii ei vor fi invizibili precum sunt îngerii şi Tatăl ceresc. Isus a spus: „Încă puţin şi lumea nu Mă va mai vedea". Ceea ce a fost adevărat în legătură cu Capul va fi adevărat în legătură cu fiecare membru al Corpului ales al lui Cristos, Biserica. „Schimbaţi într-o clipă, într-o clipeală din ochi", lumea nu-i va mai vedea; „nu pot carnea şi sângele să moştenească Împărăţia lui Dumnezeu", şi carnea şi sângele nu pot vedea ceea ce este spiritual.

În timpul Mileniului, autoritatea Împărăţiei şi puterea lui Dumnezeu prin Cristos şi prin Biserică vor fi exercitate printre oameni; şi totuşi ei nu o vor vedea cu ochii naturali, ci numai cu ochii înţelegerii. Toţi ochii orbi vor fi deschişi. Astfel fiecare ochi va vedea că Împărăţia este stabilită; şi fiecare va înţelege că Cel care a suferit a intrat în gloria Sa, că Biserica, Mireasa Sa, este cu El în glorie şi că binecuvântările Mileniului pleacă de la ei. Apocalipsa 20:6.

„Zilele Fiului Omului"

Întorcându-Se de la fariseii reduşi la tăcere spre ucenicii Săi, Isus a spus: „Vor veni zile când veţi dori să vedeţi una din zilele Fiului Omului şi n-o veţi vedea". Aceasta era o ştire uimitoare pentru cei credincioşi. Totuşi ei erau obişnuiţi să audă de la Învăţătorul lucruri pe care nu le puteau înţelege; cum ar fi acela că ei trebuiau să mănânce carnea Sa şi să bea sângele Său, că El trebuia să fie răstignit etc. Ei luau toate aceste lucruri la modul figurat şi se întrebau care putea fi interpretarea

Cuprins

corectă. Cum putea fi Isus marele Împărat, după cum se aşteptaseră ei, şi totuşi să nu-L vadă pe El şi zilele Lui?

Isus a continuat să discute enigma, spunând: „Vi se va zice: «Iată-L aici», «iată-L acolo!» Să nu vă duceţi, nici să nu-i urmaţi". Într-un cuvânt, să nu credeţi pe nimeni care vă va spune despre a doua Mea venire; să nu fiţi înşelaţi ca să credeţi că voi veni în vreun astfel de mod. Vă voi spune cum voi veni: „Căci, după cum iese fulgerul şi luminează de la o margine a cerului până la cealaltă, aşa va fi şi Fiul Omului în ziua Sa".

Această afirmaţie uimitoare este mai bine înţeleasă când traducem substantivul grecesc *astrape* ca „cel strălucitor" în loc de „fulger"; pentru că este clar că se referă la Soare, care răsare la est şi apune la vest, luminând de la capăt al cerului până la celălalt. Dar cum va reprezenta aceasta pe Fiul Omului în Ziua Sa? Cum va fi El ca Soarele? Răspundem că Ziua lui Cristos este o Zi de o mie de ani, Mileniul; şi afirmaţia Domnului nostru a fost una dintre „cuvintele tainice" despre care Isus a spus: „Am încă să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta", şi a promis că la vremea potrivită Spiritul sfânt le va acorda iluminare, pentru ca toate cuvintele Sale să poată fi clar înţelese. Această parte, acum potrivit să fie înţeleasă, devine clară, prin urmare, pentru cei care au discernământ spiritual.

Apoi, pentru ca ei să poată înţelege progresiv că aceste lucruri aparţin unui timp îndepărtat, Isus a explicat că mai întâi El trebuie să sufere multe lucruri şi să fie respins de acel popor. Întorcându-Se la explicaţia despre semnele prezenţei Sale, ca răspuns la întrebarea lor aşa cum este consemnată în Matei 24, El a declarat: „Cum a fost în zilele lui Noe, aşa va fi şi la venirea Fiului Omului".

Aici avem ceva definit, concret. Ştim ce să căutăm când va fi timpul să se stabilească Împărăţia — timpul când Soarele Dreptăţii va începe să strălucească de la un capăt al cerului până la celălalt. Semnele timpului nu vor fi în starea exterioară a lumii; căci dimpotrivă, totul se va petrece într-un mod la fel de liniştit şi în ordine ca mai înainte, întocmai ca în zilele lui Noe, întocmai ca înainte de a veni Potopul şi întocmai ca în zilele lui Lot, înainte de distrugerea Sodomei — mâncau, beau, se căsătoreau, construiau, cumpărau, semănau şi plantau, ca de obicei. Aceste lucruri nu sunt semne de răutate, ci sunt menţionate pentru a ne arăta că nu va fi nici un semn exterior care să arate lumii timpul Prezenţei a doua a lui Cristos, când El va începe să lucreze cu lumea şi să-Şi stabilească Împărăţia.

Potopul şi distrugerea Sodomei

De ce se introduc aceste două ilustraţii — Potopul şi distrugerea Sodomei — în legătură una cu alta, în timp ce se vorbeşte despre stabilirea Împărăţiei lui Mesia, care va binecuvânta lumea? Răspunsul este că Biblia prezice peste tot că deşi Împărăţia lui Mesia este marea prevedere a lui Dumnezeu care va ridica blestemul şi va aduce binecuvântări în toată lumea, cu toate acestea ea se va stabili pe ruina instituţiilor noastre actuale. Şi această ruină a instituţiilor sociale, financiare, politice şi religioase ale timpului de acum a ilustrat-o Isus prin Potop şi prin distrugerea Sodomei. Şi prezenţa Sa care precede acest Timp de Strâmtorare trebuie să fie nevăzută de lume, necunoscută de lume, nebănuită, necrezută, până când cataclismul strâmtorării se va precipita brusc.

Aceasta nu este o ilustraţie încântătoare. Suntem bucuroşi că ne putem întoarce de la ea şi putem observa marginea argintie a norilor, şi binecuvântările glorioase care vor urma cu repeziciune după stabilirea Împărăţiei pe ruinele eşecului nostru uman.

Accentuând caracterul brusc al venirii calamităţii peste lume, Isus a spus că în ziua în care Lot a ieşit din Sodoma, a plouat din cer cu foc şi pucioasă; şi a declarat că aşa va fi şi în Ziua când

Cuprins

Fiul Omului Se va descoperi. Textul grecesc arată o deosebire între Parousia sau prezenţa lui Cristos înainte de Timpul de Strâmtorare, şi Epifania sau descoperirea Sa mai târzie.

Descrierea descoperirii lui Cristos este redată prin cuvintele: El Se va descoperi într-o flacără de foc (2 Tes. 1:7, 8). De fapt, Timpul de Strâmtorare este adesea descris în mod simbolic în Biblie ca arderea lumii — în aşa măsură încât toate crezurile creştinătăţii exprimă ideea că Pământul va fi „ars". Ei trec cu vederea că şi cerurile vor fi „arse".

În uzanţa simbolică a Bibliei, pământul reprezintă ordinea socială a afacerilor umane; marea, masele agitate şi nemulţumite; cerurile, puterile eclesiastice. Sf. Petru ne spune că toate acestea vor trece cu mare confuzie, şi că în locul lor vor veni cerurile noi şi pământul nou pe care le-a promis Dumnezeu (2 Pet. 3:10-13). Cerurile noi vor fi noua societate eclesiastică — Biserica în glorie, comoştenitorii cu Cristos în Împărăţia Sa. Pământul nou va fi noua ordine socială pe care o va stabili Împărăţia lui Mesia.

Sfinţii de pe acoperişul casei

Revenind iarăşi la perioada în care El va fi prezent înainte de a Se descoperi „într-o flacără de foc", Domnul pare să ne asigure că toţi credincioşii Săi vor muri şi vor fi schimbaţi în momentul morţii, înainte ca marea strâmtorare, focul simbolic, să mistuie instituţiile prezente. În limbaj figurat, El spune că Ziua aceea (a Parousei, prezenţei Sale, înainte de Epifania, descoperirea Sa), cei de pe acoperişul casei, cu lucrurile lor în casă, să nu plece să le scoată. Ce vrea să spună aici?

Pe scurt, noi credem că această casă reprezintă Casa lui Dumnezeu, iar cei de pe acoperişul casei reprezintă pe cei mai evlavioşi din poporul lui Dumnezeu. În acel timp aceştia îşi vor da seama de necesitatea fugii; şi se va ridica întrebarea: Cât de multe din lucrurile lor, din obiectele lor de valoare, vor căuta să salveze? Ei sunt avertizaţi să nu caute să salveze nimic din lucrurile lor — aprecierea privilegiilor sociale, onoarea oamenilor, uneori titluri de mici funcţii, cum ar fi cele de epitrop, diacon, bătrân de adunare, slujitor bisericesc etc. O încercare de a salva unele din aceste lucruri va însemna dezamăgire. Totul trebuie părăsit, altfel proba acelui timp nu va fi trecută cu succes.

În mod asemănător, oricine este în câmp nu trebuie să se întoarcă. Câmpul reprezintă lumea. Şi acei din poporul Domnului care au părăsit lumea — care au părăsit biserica nominală — nu trebuie să se întoarcă; ci aflând adevărul situaţiei, trebuie să fugă din câmp la Domnul.

Relatarea sf. Matei vorbeşte de necazuri speciale în acel timp, asupra celor cu copii şi care alăptează, ceea ce noi credem de asemenea că este simbolic şi se referă la creştinii care caută să convertească lumea şi să înveţe pe începători. Aceştia vor fi într-o durere specială a sufletului, din cauza schimbării aranjamentului şi a chemării „Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu". Pentru aceştia va fi în mod deosebit greu să audă şi să se supună acestei chemări.

În fuga din Sodoma, Lot şi familia sa au fost preveniţi să se grăbească, şi nici măcar să nu privească înapoi la lucrurile care urmau să fie distruse. Tot aşa şi poporul Domnului, nu trebuie să se uite înapoi la lucrurile care vor fi distruse. Nu vă gândiţi la ele. „Fugiţi din Babilon!" „Fiecare să-şi scape viaţa!" Soţia lui Lot, neascultând, s-a uitat înapoi cu părere de rău după lucrurile sortite nimicirii şi n-a scăpat. Domnul aplică această ilustraţie la poporul Său şi îndeamnă ca fuga lor să fie cu o renunţare deplină la lucrurile timpului de acum. Oricine va căuta să-şi salveze viaţa, o va pierde. Oricine îşi va pierde viaţa, prin aceasta o va păstra — câştigând viaţa veşnică.

Cuprins

FOTO-DRAMA CREAŢIEI

Cititorii Turnului de Veghere de pretutindeni sunt entuziasmaţi de Foto-Drama Creaţiei. Ca răspuns la sugestia noastră recentă, suntem inundaţi de cereri din partea diferitelor adunări care dau numele celor numiţi pentru comitetul Dramei. Am răspuns la multe din aceste comunicări direct, dar credem că acum este bine să dăm un răspuns şi o explicaţie generală.

Am pornit cu gândul ca Asociaţia să prezinte Drama în diferite oraşe şi să se bazeze pe sprijin voluntar; dar când au fost gata douăsprezece seturi ale Dramei, cheltuiala a fost enormă — numai notele de plată exprese pentru imprimate, maşini etc., ridicându-se la 2.000 de dolari într-o lună, fără taxele poştale şi de transport. Apoi ne-am dat seama că fiecare din acele douăsprezece seturi puteau servi patru oraşe deodată. Aceasta însemna de patru ori preţul. Am înţeles că dacă Domnul nu va face o minune, vom rămâne fără fonduri, fără să realizăm munca pe care o aveam în faţă. În acelaşi timp au început să vină propuneri din diferite oraşe mai mari şi mai mici, asigurându-ne că adunările AISB din aceste locuri ar fi bucuroase să finanţeze Drama pe plan local, dacă li s-ar pune la dispoziţie operatori, literatură gratuită, insigne cu simbolul păcii etc.

Luăm aceasta ca fiind conducerea providenţei Domnului — o sugestie că Domnul doreşte să dea poporului Său de pretutindeni ocazia de a participa la marea mărturie a Dramei în oraşele lor. Acum urmăm acest plan şi invităm acele adunări de studenţi ai Bibliei care doresc să aibă Drama, să dezbată subiectul printre ei şi apoi prin comitetul lor să ia legătura de îndată cu biroul nostru, înştiinţându-ne ce doresc şi ce pot realiza în privinţa acoperirii cheltuielilor legate de prezentarea Dramei în oraşele unde locuiesc.

Astfel de informaţii să fie trimise pe adresa Societăţii, cu menţiunea „Departamentul pentru Dramă”. Americanii şi canadienii să se adreseze la biroul din Brooklyn, New York; adunările englezeşti să se adreseze la biroul din Londra; adunările suedeze să se adreseze la biroul din Orebro; adunările daneze la biroul din Copenhaga; adunările germane la biroul din Barmen; adunările franceze şi elveţiene la biroul din Geneva. Acţionaţi imediat, şi apoi, după ce v-aţi făcut partea, aşteptaţi cu răbdare, asiguraţi că vom face tot ce ne stă în putere să cooperăm cu voi.

Cu aceeaşi trimitere poştală ar fi bine să declaraţi câte surori de vârstă medie, cu o vorbire plăcută şi cu o înfăţişare plăcută, s-ar oferi să servească drept plasatoare, şi dacă una sau două ar vrea să înveţe să folosească fonograful cu instructorul pe care l-ar trimite societatea. Informaţi-ne de asemenea dacă este un frate în adunare cu vorbire plăcută, potrivit să servească prezentarea Dramei ca responsabil de sală, şi care, fără să dăuneze intereselor sale, ar putea să-şi dedice timpul necesar.

De obicei prezentăm fiecare parte a Dramei câte o săptămână, după-masa şi seara — patru săptămâni pentru cele patru părţi. Totuşi, unde sunt folosite săli foarte mari sau unde oraşul este mic, câteodată prezentăm cele patru părţi în două săptămâni, începând o parte duminica după-masă, iar altă parte miercurea după-masă.

Sălile de cinema sunt locuri mai bune pentru Dramă decât bisericile, deoarece catolicilor nu le place să meargă în bisericile protestante, nici protestanţilor în bisericile catolice, iar evreilor în nici una din ele — şi pe toate categoriile îi interesează Drama, care este pentru toate categoriile. Sezonul spectacolelor tocmai se termină. Multe săli funcţionează acum fără nici un profit; şi dacă continuă ar fi în pierdere. În asemenea împrejurări, oricare ar fi suma plătită celor care administrează sala de cinema peste costul luminii şi al întreţinerii, este profit. Pe lângă aceasta, multe săli sunt interesate săşi aducă numele şi locul în mod proeminent în faţa publicului şi ar avea mare beneficiu dacă ar avea Drama.

Cuprins

În asemenea împrejurări, proprietarii de săli ne dau adesea preţuri uimitor de scăzute — cinci, zece, cincisprezece, douăzeci, douăzeci şi cinci de dolari pe zi, potrivit mărimii şi calităţii sălii şi mărimii oraşului. În nici un caz să nu folosim o sală inferioară, nici una într-un loc sărac, chiar dacă ar fi oferită gratis. Să aveţi aceste lucruri în minte când ne scrieţi. Dacă vreţi, daţi-ne informaţii în privinţa celor mai bune săli, numărul de locuri, preţul la care se pot obţine etc.

În orice caz, asiguraţi-vă să ne informaţi foarte clar ce ajutor ar avea nevoie adunarea voastră pentru prezentarea locală a Dramei. Trebuie să ştim acest lucru în fiecare caz de acum încolo, pentru a şti cum să folosim Drama cât mai larg şi cum să folosim cât mai înţelept banii Domnului în legătură cu ea. Daţi acestui lucru atenţie imediată, dacă vă interesează; căci orice urmează să se realizeze în această vară, ar trebui să fie în curs de realizare acum, sau să fie proiectat.

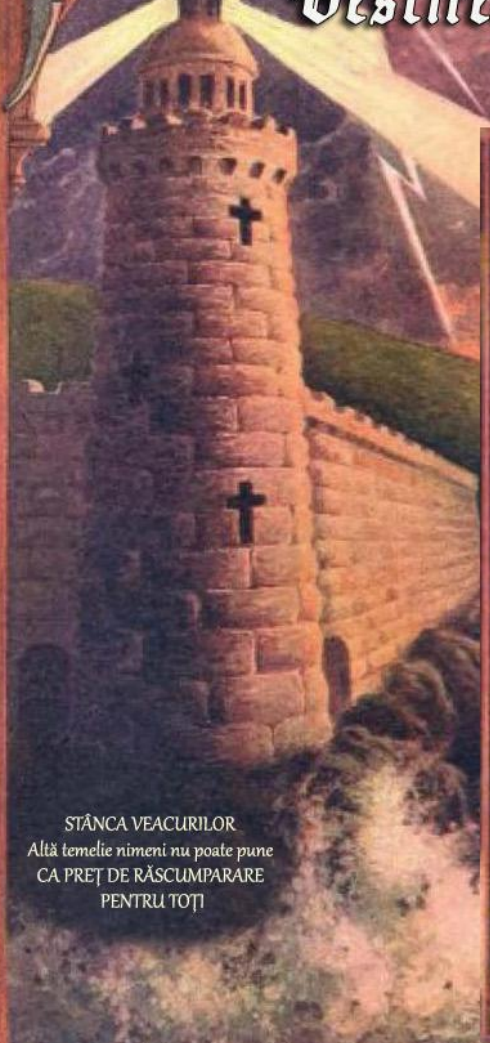
Către toamnă vor fi peste tot numeroase târguri şi expoziţii. Managerii târgurilor, expoziţiilor şi parcului de distracţii sunt interesaţi de Drama, cum ar fi de orice altceva care le-ar ajuta să atragă publicul spre ceea ce întreprind ei. Adeseori ei cheltuie sume mari pentru atracţii. Am trimis circulare care să informeze că Societatea noastră este dispusă să pună la dispoziţie Foto-drama Creaţiei gratuit pentru cei care oferă sală potrivită şi alte înlesniri. Noi nu avem nici o obiecţie împotriva taxei obişnuite de intrare impuse de expoziţii, dar cerem numai ca Drama să fie gratuită pentru toţi cei care sunt în perimetrul acela. Aceia dintre voi care aveţi cunoştinţă de astfel de târguri ne puteţi trimite o carte poştală dându-ne data, numele şi adresa casierului sau a managerului afacerii. Adresa de la Brooklyn, nr. 124 Columbia Hights.

În unele locuri administratorii sălilor sunt nerăbdători după Drama şi sunt dispuşi s-o prezinte gratuit, cu condiţia să li se permită să taxeze pentru o treime din locuri ca locuri rezervate. Nu avem nici o obiecţie la aceasta. Evident, sunt unii care ar prefera să plătească ceva pentru a avea locuri rezervate.

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREŢ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOŢI

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"*
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XXXV 15 MAI 1914 Nr. 10

Cuprins:

URIAŞII DIN ZILELE NOASTRE	- Pag. 2
ÎNCERCĂRILE SUNT ESENŢIALE PENTRU DEZVOLTAREA CARACTERULUI	- Pag. 5
„ISRAELUL LUI DUMNEZEU"	- Pag. 9
ISPĂŞIREA PĂCATULUI — ADAMIC ŞI A CELUI PARŢIAL CU VOIA	- Pag. 13
PRIETENUL PĂCĂTOŞILOR	- Pag. 17
DIFICULTĂŢILE CELOR BOGAŢI	- Pag. 20
O ÎNTREBARE INTERESANTĂ	- Pag. 24
CÂTEVA SCRISORI INTERESANTE	- Pag. 25

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare. Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 14, 1912

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENTEI LUI CRISTOS

VOL. XXXV **15 MAI 1914** **Nr. 10**

URIAŞII DIN ZILELE NOASTRE

Cititorii acestor rânduri, şi mai ales cei care sunt familiari cu prezentările volumului intitulat „Armaghedonul", ştiu foarte bine că părerea noastră este că trebuie observată o corespondenţă între condiţiile care au predominat în zilele lui Noe, înainte de Potop, şi condiţiile care vor predomina în zilele Fiului Omului, înainte de marele Timp de Strâmtorare, despre care Biblia declară că va topi sau va dizolva simbolic, ca într-un cuptor de foc, elementele sociale de astăzi. Noi am atras atenţia asupra faptului că Uriaşii din zilele lui Noe, conform Bibliei, au pus în pericol vieţile şi fericirea omenirii; iar gândul nostru a fost că echivalentul acestor uriaşi se va regăsi în marile instituţii şi trusturi din zilele noastre, care au puterea să înăbuşe, să stranguleze omenirea.

Am arătat că se pot spune multe în favoarea acumulărilor de avere şi intelect din combinaţiile puternice, dacă sunt folosite în mod corespunzător, nu egoist, ci în interesul poporului. Am arătat că deşi aceste corporaţii uriaşe au realizat un mare bine, care nu s-ar fi putut împlini fără ajutorul lor sau fără intervenţie divină, cu toate acestea, în condiţiile actuale egoiste, ele sunt o ameninţare pentru popor.

Să nu fim înţeleşi greşit. Nu vrem nici măcar să insinuăm că oamenii din conducerea acestor corporaţii gigante sunt inferiori semenilor lor în compătimire şi înţelepciune. Dimpotrivă, credem că ei sunt în general superiori; şi dacă la conducerea acestor corporaţii gigante ar fi oameni brutali, de mult ar fi căutat să stoarcă însăşi viaţa din oameni. Dar, după cum am arătat, există continuu o tendinţă din partea tuturor oamenilor imperfecţi spre egoism, spre lăcomie. Că „preţul libertăţii este veşnica vigilenţă" este la fel de adevărat acum ca întotdeauna. Poporul trebuie să vegheze în privinţa acestor Uriaşi ca nu cumva să devină autocratici.

Aparenţele înşeală uneori

Dar unii spun că editorul Turnului de Veghere nu este în pas cu timpul. Nu ştie el că trusturile sunt înăbuşite şi că aceşti Uriaşi au fost făcuţi sclavii poporului?

Editorul este foarte conştient de faptul că aparent s-a făcut mult pentru limitarea acestor Uriaşi; şi el ştie foarte bine că aparent ei s-au supus şi aparent se recunosc a fi creaţia, servitorii poporului. Dar el observă şi faptul că această transformare este numai o aparenţă. Această supunere este numai de formă. Uriaşii puterii monetare şi intelectuale nu s-au predat de fapt, şi nici nu este în armonie cu legile naturii umane a presupune că ei ar capitula vreodată. În schimb, se pare că au consimţit la legi şi la reglementări în timp ce doar s-au transformat şi şi-au reţinut puterea. În câteva cazuri au demonstrat că sunt la fel de puternici astăzi ca întotdeauna. Şi în folosul lor ar trebui recunoscut că mare parte din legislaţia aplicată împotriva lor este numai demagogie — lucrarea politicienilor, intenţionată să intre în graţiile poporului şi nu pentru folos practic.

Cuprins

Noi nu avem nici o simpatie pentru cei care ţin tirade împotriva oamenilor curajoşi şi deştepţi, care au făcut atât de mult, pe linii strict comerciale, pentru a ajuta la progresul condiţiei lumii — atât de mult în pregătirea pentru Mileniu. În loc să fie sâcâiţi şi împiedicaţi, aceşti magnaţi ai finanţelor şi ingineriei ar trebui apreciaţi şi onoraţi. Apoi, în timp ce îi onorăm, ar trebui să insistăm asupra controlului şi supravegherii rezonabile din partea poporului prin reprezentanţii lui guvernamentali. Dacă aceşti Uriaşi sunt necesari şi folositori, ei pot fi mai bine conduşi prin iubire şi dreptate decât prin sâcâială şi înţepături. Fără îndoială că această sâcâială produce printre aceşti Uriaşi tot mai mult un spirit de amărăciune — un sentiment că nu sunt apreciaţi de unii, un sentiment că ar trebui să dea poporului o lecţie.

Condiţiile aşa cum sunt

Noi nu căutăm în mod special să găsim greşeli la nimeni. Nu vrem decât să arătăm condiţiile aşa cum sunt şi să arătăm cum acestea se modelează şi se pregătesc singure pentru o mare luptă între Uriaşi şi popor — o luptă în care poporul va suferi mai mult decât Uriaşii. Greşeala nu este deloc a omenirii. Greşeala este a păcatului, a egoismului, a josniciei, care timp de secole au avut un sprijin ferm în omenire — bogaţi şi săraci. Toţi sunt egoişti. Fiecare potrivit ocaziei pare a fi dispus să profite. Corporaţiile uriaşe, credem noi, sunt mult mai tolerante decât dacă ar fi în mâinile oamenilor mai mici din punct de vedere natural, din clasa mai de jos.

Aceşti Uriaşi îşi dau seama că au împotrivitori în toate părţile. Ei luptă de mult cu sindicatele şi mai mult sau mai puţin au fost obligaţi să se supună. Acum, pe lângă aceste sindicate, ei sunt obligaţi să lupte cu oamenii din legislaţia guvernamentală şi cu ideile noi în privinţa drepturilor şi libertăţilor corporaţiei. Aceşti Uriaşi îşi zic: Poporul nu-şi dă seama cât de mult bine am făcut, nici cât de importanţi factori suntem în bunăstarea lor.

Puţini oameni îşi dau seama că managerii şi preşedinţii marilor noastre căi ferate şi întreprinderi mari de afaceri sunt oameni cu o capacitate intelectuală puternică, oricare dintre ei bine calificaţi pentru cea mai înaltă poziţie în viaţă, şi mulţi dintre ei câştigă salarii la fel de mari ca preşedintele Statelor Unite şi rezolvă probleme la fel de grele ca cele de care trebuie să se ocupe preşedintele. Puţini oameni îşi dau seama că după elementul agrar ca importanţă vin căile ferate, în privinţa numărului de angajaţi. Şi aceasta din urmă este o armată în creştere, în timp ce fermierii sunt o armată în scădere, din cauza utilajelor care fac economie de braţe de muncă.

Oricine presupune că aceşti prevăzători oameni de afaceri intenţionează să stea jos şi să se supună în linişte oricărui fel de legislaţie, se amăgeşte singur. Uriaşii îşi cunosc puterea. Ei preferă s-o ascundă mai degrabă decât să se laude cu ea; dar când se ajunge la luptă pe viaţă şi pe moarte, ei o vor folosi, iar rezultatele vor fi îngrozitoare. Însuşi faptul că poporul caută să-i limiteze îi stârneşte la o exercitare mai arbitrară a puterii lor. De exemplu, dacă legislaţia afectează împiedicarea căilor ferate de a monopoliza interesele antracitului şi ale altor feluri de cărbune, căile ferate care deţin afaceri în domeniul cărbunelui, cu un rânjet sfidător ridică preţul cărbunelui, şi astfel fac o aluzie consumatorilor că trebuie să fie recunoscători dacă li se permite să cumpere şi să nu îngheţe.

O manifestare a puterii uriaşilor

O acţiune mai mult sau mai puţin convenită dinainte a început din partea marilor căi ferate şi a intereselor afiliate. Ele au hotărât că dacă nu li se acordă permisiunea să ridice cheltuielile de transport, îi vor face pe acei care le restrâng libertăţile să plătească scump prin aceea că vor aduce asupra ţării dezastru financiar, ajungând la pierderi de o mie de ori mai mari decât cele cinci procente pe care le cer ei. Desigur că în multe privinţe ar fi înţelept să împace aceşti Uriaşi cu mărirea pe care o cer, cerându-le numai să facă în schimb un serviciu mai prompt şi mai eficient.

Cuprins

Dar va birui oare acest curs al înţelepciunii? Probabil că nu. Dacă nu, avem deja în faţa noastră o ilustraţie şi o profeţie în privinţa a ceea ce ne putem aştepta. Căile ferate deja au concediat mii de muncitori care au fost angajaţi la construirea şi repararea drumurilor. Ele au anulat deja comenzi pentru şine şi echipament, care în schimb au lăsat fără lucru pe mulţi din marile uzine, dând afară din serviciu încă alte mii de muncitori. Deja ei reduc forţele administrative. Toate acestea sunt făcute cu o măsură de justificare, că nu fac atâţia bani câţi făceau înainte. De exemplu, un raport recent al unei mari corporaţii a oţelului a arătat o „tristă" scădere a venitului şi a profitului, „lăsând numai 18.000.000 de dolari profit pentru un trimestru", în timp ce ei erau obişnuiţi de un timp încoace cu mai mult. În acord cu această politică, de un timp s-a redus treptat serviciul trenului, ceea ce de fapt este o politică sigură şi sănătoasă.

Noi nu ne plângem, nici măcar nu căutăm vină; numai relatăm fapte, în susţinerea discuţiei noastre că aceste instituţii mari sunt cu adevărat Uriaşi care, dacă vreodată s-ar mânia sau ar deveni răutăcioşi, ar putea face pagube incalculabile. Puterea şi nemulţumirea lor a fost deja sugerată guvernului, care este mai mult sau mai puţin temător de suspendarea industrială cu care au ameninţat.

Pe de altă parte avem sindicalismul, care numai acum începe să-şi dea seama de marea sa putere la alegeri şi de asemenea de puterea sa fizică prin greve. Ameninţarea managerilor căilor ferate de a suspenda parţial afacerile până când le sunt onorate cererile, poate fi oricând repetată de Uriaşii muncii cu ameninţarea lor de suspendare a muncii, de întrerupere a furnizării de combustibil, greve etc. S-ar putea spune că aceşti Uriaşi ai muncii sunt orbi şi neînţelepţi; dar cu toate acestea este clar că ei, asemenea orbului Samson din vechime, bâjbâie după stâlpii care susţin structura noastră socială actuală; şi că ei au în vedere naufragiul şi ruina ei, chiar dacă aceasta înseamnă şi distrugerea intereselor lor proprii.

Lupta de moarte este aproape

Cât de curând vor intra aceşti Uriaşi în lupta lor de moarte, fiecare încrezător în victorie dar ambii sortiţi nimicirii, nimeni nu poate spune. Putem fi siguri, totuşi, că în bătălia acestor Uriaşi masele omenirii vor suferi împreună cu ei în această încercare grea.

Privind din punctul de vedere al Bibliei, observăm că aceşti Uriaşi au ajuns la mărimea şi puterea lor actuală prin lumina şi binecuvântările Dimineţii Milenare. Dacă vălul întunericului gros ar fi fost ridicat cu o mie de ani mai devreme, aceşti Uriaşi s-ar fi dezvoltat cu atât mai devreme; şi lupta lor de moarte ar fi venit şi ea mai devreme, cu rezultatul răsturnării instituţiilor prezente în anarhie. Dar Dumnezeu nu putea permite aceasta. Nu face parte din planul Său să permită ca patima omului să pustiască Pământul cu desăvârşire. Prin urmare, El a reţinut Lumina Dimineţii până la timpul Dimineţii, aşa încât lupta şi efectele sale dezastruoase asupra instituţiilor umane să aibă loc chiar înainte de timpul stabilirii Împărăţiei lui Mesia, pentru stăpânirea lumii de către Împăratul ei spiritual, invizibil dar atotputernic, care Îşi va lua curând marea Sa putere şi domnie. Apocalipsa 11:17,18; 19:6; Psalmul 99:1.

Cât de curând această mare catastrofă va înghiţi lumea, nimeni nu este destul de înţelept să spună, totuşi necazul este zărit şi toate persoanele inteligente se tem de el, dar mai ales cei a căror inteligenţă este îndrumată de Cuvântul lui Dumnezeu. Catastrofa poate fi amânată luni sau ani, dar în mod sigur va veni. Şi putem vedea cum s-ar putea precipita brusc. Chiar în momentul când scriem, ziarele răsună de mormăitul şi ameninţările Uriaşilor muncii, în timp ce Uriaşii capitalului se simt evident iritaţi şi sunt pe jumătate înclinaţi să dea publicului o ciupitură ca o simplă sugestie de ceea ce ar putea face. Aceste aluzii, sugestii şi ameninţări vor merge probabil din rău în mai rău, producând mânie, răutate, ură, ceartă şi diferite fapte ale cărnii şi ale diavolului, după cum sugerează sf. Pavel.

Cuprins

„Căutaţi pacea şi urmăriţi-o”

Fie că această mare strâmtorare este foarte aproape sau mai îndepărtată, cursul potrivit al poporului consacrat al lui Dumnezeu este acelaşi — „Căutaţi pacea şi urmăriţi-o”. Şi nu numai atât, dar noi trebuie să fim făcători de pace şi nu stârnitori de ceartă. Când totul cedează în jurul sufletelor oamenilor, pentru poporul lui Dumnezeu vine o ocazie specială de a arăta semenilor lor aflaţi în suferinţă spre marea binecuvântare pe care Dumnezeu a prevăzut-o pentru viitorul apropiat, pentru restabilirea credinţei în Creator şi în viaţa viitoare, şi de a arăta că aceasta se poate atinge numai de către aceia care învaţă adevărata lecţie a vieţii şi care ajung să iubească dreptatea şi să urască nelegiuirea.

Noi am fi înclinaţi să aşteptăm ca această mare strâmtorare să izbucnească foarte curând, dacă Scripturile nu ar indica, după cât se pare, că aceasta trebuie să fie precedată de o foarte puternică Federaţie a Bisericii, care va propăşi pe dinafară în nedreptate şi care va fi prima care va cădea.

ÎNCERCĂRILE SUNT ESENŢIALE PENTRU DEZVOLTAREA CARACTERULUI

„Fraţii mei, să priviţi ca o mare bucurie când treceţi prin felurite încercări.” Iacov 1:2.

Toţi cei care au fost chemaţi de Domnul în timpul acestui Veac Evanghelic sunt chemaţi la ceea ce apostolul Pavel numeşte Chemarea de sus (Filip. 3:14), Chemarea cerească (Evr. 3:1), o chemare de a fi părtaşi cu Isus în gloria, onoarea şi nemurirea Sa. Dar chemarea nu este decizia în această chestiune; este numai o invitaţie cu anumite condiţii definite. Noi suntem chemaţi, nu numai la dreptate, ci şi să mergem în urmele Învăţătorului, de suferinţă şi sacrificiu de sine. Acestea sunt singurele condiţii prin care este primit cineva ca ucenic al lui Cristos. Înţelegem că Scripturile învaţă că în timpul Veacului Milenar vor fi alte condiţii de acceptare din partea lui Dumnezeu, oferite lumii. Dar nu există alte condiţii oferite acum decât cele de a deveni urmaşi şi ucenici ai lui Isus, de a umbla aşa cum a umblat El.

Apostolul Iacov dă de înţeles că ispitele pot cuprinde pe aceşti urmaşi ai lui Cristos, ispite în care vor cădea ca într-o cursă. După cum pentru o armată vrăjmaşul pune capcane, tot aşa marele Adversar pune capcane şi curse pentru noi. El se străduieşte să inducă în eroare minţile noastre şi să ne depărteze de la concepţiile corecte ale adevărului şi ale dreptăţii. Noi trebuie să fim foarte atenţi ca să evităm aceste curse. Cu toate acestea, în ciuda sârguinţei, putem cădea în capcană.

Apostolul spune că trebuie să ne bucurăm când cădem în anumite ispite — nu înseamnă că trebuie să ne bucurăm dacă o să cădem în păca*t*, când suntem ispitiţi ci că putem să ne bucurăm dacă ne găsim dintr-odată intraţi în ispită. Ispita nu este păcat. Dacă doar am putea ţine minte faptul că fiecare ispită, fiecare încercare, fiecare persecuţie, fiecare greutate în viaţă, care sunt permise să vină asupra celor care am făcut legământ de sacrificiu cu Domnul, sunt intenţionate pentru a ne proba, a ne încerca iubirea, pentru a se vedea dacă caracterele noastre sunt sau nu fixate, înrădăcinate şi întemeiate în dreptate şi se zidesc în iubire, aceasta ar pune în faţa noastră într-o lumină nouă toate aceste încercări, dificultăţi şi ispite, şi ne-ar ajuta mult să luptăm o luptă bună şi să învingem. Când ne aflăm dintr-o dată în ispită, în încercare, ar trebui să spunem: Dacă prin aceste

Cuprins

ispite, încercări, Domnul încearcă iubirea şi devotamentul meu faţă de El, atunci, oricât de neînsemnate sau oricât de importante ar putea fi, le voi folosi cu sârguinţă ca ocazii favorabile pentru a-I demonstra Domnului meu deplinătatea iubirii şi devotării mele faţă de El şi de cauza Sa. Trebuie să duc o luptă bună împotriva acestui lucru — lumea, carnea şi Adversarul — indiferent prin care din ele a fost adusă cursa.

Astfel privite şi astfel întâmpinate lucrurile, ne putem bucura în fiecare experienţă; fiecare încercare şi fiecare greutate se vor dovedi a fi o binecuvântare; pentru că, mai întâi de toate, vom avea ocazia de a-I arăta Domnului că vom îndura şi nu vom compromite cauza Sa sau poziţia noastră ca servitori ai Săi. Ne putem bucura şi de faptul că ştim că în aceste încercări caracterele noastre vor progresa spre cristalizare, dacă învingem; şi pentru că ştim că Domnul nu ne-ar lăsa să cădem în nici o ispită pe care n-ar face-o să producă pentru noi o binecuvântare dacă suntem cu totul loiali. Să ne gândim deci adeseori la cuvintele apostolului: „Fraţii mei, să priviţi ca o mare bucurie când treceţi prin felurite încercări". „Vă bucuraţi mult, cu toate că acum, dacă trebuie, sunteţi întristaţi pentru puţin timp, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinţei voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere şi care totuşi este încercat prin foc, să fie găsită spre laudă, slavă şi cinste, la descoperirea lui Isus Hristos." „Ferice de cine rabdă cu credincioşie ispita! Căci, după ce va fi găsit bun, va primi cununa vieţii, pe care El a promis-o celor care Îl iubesc." „Căci întristările noastre uşoare şi de o clipă lucrează pentru noi mai presus de orice măsură o greutate veşnică de slavă" — dacă sunt folosite corect; dacă suntem instruiţi cum trebuie prin ele. 1 Petru 1:6, 7; Iacov 1:2, 12.

„Cine rabdă"

Suntem asiguraţi că cei care iubesc pe Domnul şi care datorită acestui fapt vor primi Împărăţia, vor fi cei a căror iubire va fi fost probată prin încercările şi ispitele de pe cale. Cei care nu-L iubesc pe Domnul din toată inima lor — în care eul sau alt idol au primul loc — vor fi seduşi de lume, de carne sau de Adversar, într-o oarecare formă de răzvrătire împotriva Cuvântului divin sau a providenţelor divine. Ei vor avea planuri şi teorii pe care le vor prefera în locul Planului Domnului. Aceştia, dacă vor fi analizaţi, vor fi găsiţi de obicei bazaţi fie pe egoism, fie pe ambiţie sau pe un spirit rău de invidie, ură etc. Pentru aceştia conducerea Domnului şi cuvintele Domnului îşi pierd atracţia, şi în mod corespunzător aceştia îşi pierd interesul. Asemenea celor care la prima venire s-au îndepărtat de Domnul, zicând, „Cuvântul acesta este prea tare", ei nu mai umblă cu El.

După cum există unele substanţe care sunt slabe şi sfărâmicioase, tot aşa sunt unele care au fibră, putere, rezistenţă. Domnul alege pentru El acele caractere care au calităţi puternice şi rezistente — tărie, răbdare, îndelungă răbdare etc. Sunt unii care umblă aproape de Domnul, care nu vor fi depărtaţi de la El de nici un şiretlic al Adversarului. Ei sunt din aceia care sunt pe deplin ai Domnului — nu ai lor; ei Îl urmează oriunde i-ar conduce Domnul, pentru că nu au altă voinţă decât voinţa lui Dumnezeu. Aceştia Îl vor urma pe Domnul pe calea îngustă a încercării, disciplinării şi probării în timpul vieţii actuale, şi curând, după cum a declarat El, „Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcaţi în alb, fiindcă sunt vrednici". Apocalipsa 3:4.

Cel care scapă de toate încercările, ispitele şi greutăţile are toate motivele să se îndoiască dacă este într-adevăr în relaţie cu Dumnezeu ca fiu. Dacă ar fi fiu, Domnul în mod sigur ar vedea necesar să-i dea încercări şi dificultăţi. Dacă nu le are pe acestea, el ar trebui să meargă la Tatăl şi să se asigure că nu există nici un obstacol din partea sa — să se asigure că s-a pus în locul potrivit unde poate fi pregătit pentru Împărăţie. „Căci Domnul disciplinează pe cine-l iubeşte şi biciuieşte pe orice fiu pe care-l primeşte." Evr. 12:6.

Cuprins

Nereuşitele ca „pietre de păşire”

Cu toţii ne vom bucura când încercările se vor termina şi vom fi acceptaţi ca învingători, să avem parte cu Domnul de Tronul Său. Dar răbdarea, încrederea şi iubirea trebuie mai întâi să facă în inimile noastre o lucrare de rafinare, făcându-ne maleabili, supuşi şi ascultători de Dumnezeu. Fie ca lucrarea bună să continue! Să ne bucurăm dacă încercările noastre ne-au făcut mai tari în caracter, mai umiliţi şi mai asemenea lui Cristos, mai conştienţi de neajunsurile şi imperfecţiunile noastre, mai veghetori şi mai serioşi în străduinţele noastre de a le corecta pe cât este posibil.

Chiar şi conflictele în care am avut numai victorii parţiale au avut poate ca rezultat binecuvântări pentru noi. Chiar şi în acele experienţe în care am suferit eşec absolut, prin umilirea şi durerea înfrângerii poate fi o întărire a caracterului nostru, o hotărâre fermă pentru veghere mai mare în acea direcţie şi o rugăciune mai fierbinte pentru harul susţinător al Domnului, a cărui nevoie s-a imprimat mai adânc în inimile noastre. Astfel chiar şi eşecurile pot deveni „pietre de păşire” prin care ne înălţăm spre Dumnezeu şi spre cer. Numai prin multă strâmtorare vom intra în Împărăţia cerurilor. Deci, dacă poporul Domnului se află prins în ispite, necazuri, în loc să se simtă descurajat, trebuie să se bucure şi să spună: Acestea sunt dovezi că Domnul mă pregăteşte pentru un loc în Împărăţie. Aceasta ar trebui să ne dea curaj să luptăm lupta bună împotriva lumii, a cărnii şi a Adversarului. Carnea suferă; dar mintea cea nouă, voinţa nouă, are această bucurie; iar Noua Creatură se poate bucura, ştiind că aceste încercări nu sunt spre dauna, ci spre binele său. 1 Petru 4:13.

O cale de scăpare prevăzută

Pentru fiecare ispită Tatăl ceresc a prevăzut o cale de scăpare. Astfel, când ne aflăm în greutăţi trebuie să spunem: Tatăl ceresc permite această încercare — Domnul Isus mă va ajuta şi astfel mă voi bucura de faptul că Domnul nu va permite să fiu înfrânt; căci El a promis că toate lucrurile vor lucra spre binele meu.

După cum textul nostru spune clar: Trebuie să socotim ca o bucurie când treceţi prin ispite — nu când intrăm cu voia în ele. Nu trebuie să căutăm ispita. În starea noastră decăzută şi a celor din jurul nostru, cu Adversarul vigilent ca să ne facă rău, ştim că vor fi o mulţime de ispite fără ca noi să intrăm în ele. Dar când trecem prin ispite trebuie să spunem: M-am străduit împotriva acestui lucru, dar Domnul l-a permis; şi prin urmare, pentru mine trebuie să vină o binecuvântare din ea. Nici chiar ispitele care vin din neglijenţă nu trebuie nesocotite. Unele din cele mai mari lecţii în privinţa grijii au rezultat din efectul neglijenţei noastre.

Bucuria noastră este în mare măsură dependentă de studiul Cuvântului şi de cunoştinţa noastră despre promisiunile preţioase conţinute în el pentru cei care învinq. Domnul îi vrea pe acei care vor îndura o mare luptă de suferinţe, care vor îndura cu răbdare, chiar dacă ispitele vor continua mult şi necazurile vor deveni tot mai severe. Dar dacă îşi vor pierde credinţa, toate hotărârile lor anterioare bune şi apărarea dreptăţii nu-i vor face învingători.

Aceste încercări sunt intenţionate să dezvolte în noi răbdare — pentru ca această calitate să poată fi adânc fixată. Noi construim caracter pentru toată eternitatea; şi răbdarea nu poate fi astfel dezvoltată şi menţinută decât prin greutăţi, prin probe repetate — prin hotărârea tot mereu de a fi mai puternici şi mai fermi în zidirea asemănării de caracter cu Tatăl ceresc şi cu Domnul nostru Isus Cristos.

Cuprins

Un cuvânt de prevenire

Acelora care sunt din această companie unsă şi care se străduiesc să obţină gloria promisă urmaşilor credincioşi ai lui Cristos, apostolul Petru le dă un cuvânt de prevenire. În primul capitol al epistolei a doua, el îndeamnă Biserica să adauge calitate după calitate la pregătirea caracterului, pentru ca astfel să poată fi pregătiţi pentru lucrurile glorioase pe care Dumnezeu le-a promis celor credincioşi. El specifică credinţa ca prima calitate. La aceasta el spune că trebuie să adăugăm virtutea, cunoştinţa, răbdarea, stăpânirea de sine, evlavia, bunătatea frăţească şi o iubire largă şi generoasă pentru toată omenirea. Motivul pentru care Scripturile declară că judecata noastră va fi după credinţa noastră este că în timp ce suntem în carne nu vom fi niciodată în stare să îndeplinim lucrări cum sunt cele pe care Dumnezeu le-ar putea aproba.

Ceea ce aprobă Dumnezeu este Noua Creatură. Prin exercitarea credinţei şi prin demonstrarea loialităţii, aceste Noi Creaturi vor putea să-I fie plăcute Lui şi să realizeze caracterul potrivit poruncit în Cuvântul Său, dezvoltând roadele şi harurile Spiritului sfânt. „Dacă faceţi lucrul acesta", spune apostolul, „nu veţi aluneca niciodată; căci în felul acesta vi se va da din belşug intrare în Împărăţia veşnică a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos".

Credinţa este necesară pe tot parcursul. Fără credinţă n-am putea avea curaj să continuăm. Dacă n-am fi avut credinţă, care ar fi fost sursa noastră de încurajare? Alunecarea menţionată în textul citat mai sus (2 Petru 1:10), este evident o alunecare de la poziţia la care am fost invitaţi şi invitaţie la care noi am răspuns. Noi am fost chemaţi să fim comoştenitori cu Domnul nostru. Dacă suntem ascultători de Cuvântul Domnului şi suntem bine antrenaţi prin experienţele care ne sunt date în Şcoala lui Cristos, vom câştiga aprobarea Sa; căci „Credincios este Dumnezeu care v-a chemat". Dacă va fi o cădere în cazul nostru, aceasta va fi datorită faptului că nu ne facem partea. Dacă nu cultivăm caracterul, nu vom obţine Împărăţia.

Cauzele care duc la cădere

Printre cei care cad, unii vor cădea mai serios decât alţii. Cei care nu înaintează vor primi anumite probe care vor hotărî dacă ei se vor întoarce înapoi în lume sau vor continua pe calea îngustă. Unii vor eşua prin aceea că nu vor manifesta suficient zel. Aceştia vor trece prin mari strâmtorări. Dacă prin aceste experienţe vor fi aduşi la o loialitate deplină faţă de Domnul, li se va acorda viaţa veşnică, dar nu pe un plan aşa de înalt ca şi când n-ar fi eşuat în manifestarea zelului lor pentru Domnul, şi a credinţei, a forţei şi a stăruinţei în a face voia Domnului.

Iarăşi, din lipsă de zel în serviciul Domnului sau din cauza cultivării unui spirit de amărăciune, o persoană se poate deteriora până când devine vrăjmaş al Domnului, iubind păcatul mai degrabă decât dreptatea. Ca împotrivitor al lui Dumnezeu, acesta va suferi o cădere totală. Dar cei care vor avea o cădere temporară, dar care după aceea vor învinge în încercările pe care Domnul le va permite să vină peste ei, arătându-şi astfel loialitatea faţă de El, vor fi complet recuperaţi. Cei care cad total nu mai pot fi recuperaţi niciodată. Aceştia vor pierde totul. Ei şi-au sacrificat speranţele umane înainte de a putea fi acceptaţi la început; de aceea căderea lor din această stare de Noi Creaturi va fi o cădere fără speranţă.

Căderea acestora va fi mult mai gravă decât căderea lui Adam, a cărui cădere a rezultat din cunoştinţa limitată şi din lipsa de experienţă în privinţa urmărilor răului, căci aceştia au ajuns la o cunoştinţă clară a Adevărului şi au fost părtaşi la răscumpărare. Depărtarea acestora ar însemna o aşteptare înfricoşată a judecăţii şi indignării aprinse — a nimicirii ca duşmani ai lui Dumnezeu. Adam a avut numai o cunoştinţă redusă a harului lui Dumnezeu şi de aceea el va fi răscumpărat şi în cele din urmă restabilit, dacă va veni în armonie cu Dumnezeu.

Cuprins

Dragi fraţi, să fim atenţi la căile noastre. Să cultivăm cu seriozitate roadele Spiritului pentru a putea fi prezentaţi într-adevăr „fără vină şi plini de bucurie înaintea slavei Sale”.

„ISRAELUL LUI DUMNEZEU”

„Voi însă sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Şi l-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiţi virtuţile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” 1 Petru 2:9.

În textul nostru apostolul Petru arată faptul că Biserica lui Cristos este separată şi diferită de toţi ceilalţi oameni. Timp de multe secole înainte de a veni Domnul nostru, evreii au înţeles că ei erau poporul lui Dumnezeu. El făcuse un legământ special cu ei prin Moise, care i-a făcut poporul Său. De asemenea El le făcuse anumite promisiuni condiţionate de ţinerea Legii. Astfel ei erau aleşii Lui — moştenitori ai anumitor promisiuni speciale care erau condiţionate de ascultarea lor, şi a altor promisiuni care au fost declarate fără condiţii specificate. Dumnezeu promisese de asemenea că va face un Nou Legământ cu ei, că le va da o inimă nouă, că le va îndepărta împietrirea inimii etc. Dar după prima venire a început un alt aranjament.

Apostolul îşi îndreaptă atenţia asupra aspectului nou al planului lui Dumnezeu — că în timpul Veacului Evanghelic El cheamă un popor special. Nu va fi nici o competiţie între cele două clase — poporul nou şi poporul Israel — căci promisiunile date Israelului după trup au fost pământeşti, iar promisiunile date Israelului după spirit sunt spirituale. Evreii au fost „un popor sfânt” (Deut. 14:2), un popor special pe care Dumnezeu l-a separat de lume; ei au fost o generaţie sau un neam ales. Ei au fost generaţia sau neamul lui Avraam prin Isaac şi Iacov. Această generaţie specială a fost recunoscută de Dumnezeu ca poporul Său, evrei, israeliţi prin Legământul Legii, precum şi prin promisiunile anterioare pe care Dumnezeu i le făcuse lui Avraam.

Dar de la Cincizecime, Dumnezeu a început cealaltă lucrare a Sa în lume — altă generaţie — deosebită, separată, aleasă pentru un scop special. Şi toată această generaţie va fi sfântă — nu vor fi decât cei sfinţi în ea! Celălalt popor a avut o preoţime, dar acest popor nou este o naţiune întreagă de preoţi. Vedem cum această descriere se aplică la Biserică. Apostolul Pavel arată că deşi Aaron şi fiii Săi au fost tipici în unele privinţe, totuşi ei nu au simbolizat toate aspectele planului lui Dumnezeu. Ei au simbolizat cum va muri Isus — ca Jertfă — cum toţi asociaţii Lui vor fi sacrificatori. Dar Aaron şi fiii săi nu au simbolizat preoţimea mai înaltă pe care Dumnezeu a avut-o în minte când a instituit preoţimea levitică. Acest Ordin de Preoţi mai înalt a fost simbolizat prin Melchisedec, împăratul-preot. Evrei 6:20.

Dubla funcţie viitoare a Bisericii

Isus este acest mare Preot Împărătesc sau regal, anti-tipic, iar Biserica Sa este corpul acestui Melchisedec anti-tipic. Înainte ca noul Ordin să poată domni ca împăraţi şi înainte de a putea sluji ca Preoţi, ei trebuie să treacă printr-un anumit proces. Membrii acestui Corp al lui Cristos trebuie mai întâi să fie născuţi. Acesta este un neam nou — toţi sunt concepuţi de Spiritul sfânt. După cum Isus a fost conceput de Spiritul sfânt la consacrarea Sa şi acolo a devenit o Creatură Nouă, concepută de Spirit, tot aşa şi Biserica, cei care trebuie să meargă în urmele Sale, trebuie să facă o deplină consacrare înainte ca această nouă putere transformatoare să înceapă să lucreze în ei.

Această putere a început să lucreze în Isus la conceperea Sa şi şi-a completat lucrarea la învierea Sa. Aşa este şi cu noi: Această putere îşi va completa lucrarea în noi în momentul când ne-

Cuprins

am dovedit loialitatea chiar până la moarte. Când această lucrare va fi îndeplinită în toată clasa preoţească, atunci ei vor fi cu adevărat din Preoţimea împărătească, pe planul divin. Această putere a Spiritului sfânt nu este numai o putere transformatoare sau de concepere, ci şi una de ungere. Şi ungerea nu este numai pentru funcţia preoţească, ci şi pentru o funcţie împărătească. Această Creaţie Nouă este un popor sfânt în sensul că ei sunt reprezentanţii unui Guvern special, ai unui Guvern divin.

Poporul sfânt — tip şi anti-tip

Israelul a fost intenţionat să fie un popor sfânt şi în mod tipic a fost un popor sfânt. Dar într-un sens larg, Biserica constituie poporul sfânt — separat şi deosebit de omenire. Noi suntem un popor separat în oricare sens al cuvântului — trăind în mijlocul oamenilor din lume. Noi ţinem legile noastre, dar şi pe ale lor. Suntem supuşi „puterilor care sunt", dându-ne seama că Domnul le-a permis şi doreşte să ne supunem lor, acolo unde conştiinţa noastră nu va fi sacrificată. Domnul ne spune că în calitate de reprezentanţi ai Împărăţiei Sale trebuie să facem cunoscut Mesajul Său. El ne spune că lumea este într-o stare răzvrătită pentru că a fost orbită de adversar.

Şi astfel El ne trimite ca ambasadori ai Săi pentru a le spune oamenilor despre bunătatea Sa, despre planul Său, pe care El Îşi propune să-l realizeze, pentru ca inima celor care au urechi să audă Mesajul Său să se poată întoarce la Domnul. El ne spune să nu ne aşteptăm să audă mulţi acest Mesaj; căci ei vor fi atât de surzi şi de orbi încât nu vor putea înţelege. Dar ne asigură că orbirea lor va fi îndepărtată curând şi ei vor fi gata pentru ceea ce are El pentru ei.

Lumea nu ne înţelege — ei nu ştiu că noi aparţinem unei alte Împărăţii; dar noi îi înţelegem. După cum arată apostolul: „Omul duhovnicesc judecă toate". Dar ei nu pot înţelege pentru că nici un om nu poate înţelege peste starea sa mintală, ca să zicem aşa. Noi care am fost concepuţi de Spiritul sfânt înţelegem totuşi lucrurile naturale, dar omul firesc nu înţelege lucrurile spirituale — „nici nu le poate cunoaşte, pentru că ele se înţeleg duhovniceşte"; „căci pentru el sunt o nebunie". Astfel noi trăim în mijlocul unui neam sau generaţii corupte, căzută în păcat de şase mii de ani. După cum a spus Domnul nostru: „Voi nu sunteţi din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume". Ioan 17:16.

Privilegiul nostru glorios actual

Şi noi suntem un popor deosebit în ochii Domnului. Acest cuvânt deosebit înseamnă un popor separat — implicând că Dumnezeu a făcut ceva special pentru noi. Domnul Isus ne-a cumpărat. Meritul Său — preţul de cumpărare — a fost aplicat în folosul nostru. Singurii pentru care a fost aplicat până în prezent acest preţ de cumpărare sunt cei concepuţi de spirit. Mesajul apostolului este pentru aceştia. Ce scop a avut Dumnezeu în alegerea acestui popor special? A fost pentru ca noi să putem „vesti virtuţile Celui care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată". Este Dumnezeu mândru, sau deşert, încât doreşte să-I fie vestite virtuţile? O, nu! Dumnezeu doreşte să-I fie cunoscute virtuţile fiindcă virtuţile Lui vor arăta creaturilor Sale marile binecuvântări pe care le-a prevăzut pentru ele.

Dacă mergem şi le spunem oamenilor că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică", noi îi vestim virtuţile. Noi nu-L facem pe Dumnezeu fericit făcând astfel — El era deja fericit. Dar prin aceasta facem o mare favoare oamenilor care aud; le spunem că Dumnezeu îi va aduce înapoi în favoarea Sa; că El va îndepărta blestemul. Astfel deci, este un mare privilegiu acum să vestim virtuţile lui Dumnezeu! Dar vai! nu foarte mulţi au urechi de auzit; totuşi prin zelul nostru de a vesti virtuţile Învăţătorului, facem tot ce putem ca să-i ajutăm pe oameni să se întoarcă la Dumnezeu.

Cuprins

Lucrarea mai mare, în curând, va fi lucrarea Împărăţiei în a conduce omenirea, a birui păcatul, a instrui şi a vindeca pe oameni, aducându-i în armonie cu Creatorul lor. Şi aceasta va cere o mie de ani pentru a fi împlinită. Această lucrare glorioasă va fi a noastră! Cât de minunat va fi să fim moştenitori ai lui Dumnezeu şi moştenitori împreună cu Isus Cristos Domnul nostru — să fim mai presus decât îngerii! Vom fi alături de Isus, după cum El va fi alături de Tatăl — „mai presus de orice domnie, de orice stăpânire de orice putere ... şi de orice nume care se poate numi".

„Fii credincios până la moarte"

Noi nu ar trebui să căutăm numai onoarea, ci şi privilegiul serviciului pe care Dumnezeu a binevoit să-l dea acestei clase; privilegiul de a deschide toate urechile surde, de a trezi întreaga lume pentru a-L vedea, a-L cunoaşte, a-L înţelege pe Dumnezeul nostru, pentru a-şi da seama că cunoştinţa Domnului va umplea întreaga lume — „căci pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă" — cât oceanul de adânc! (Isa. 11:9). Acea lucrare glorioasă a viitorului va fi făcută numai de către cei care s-au dovedit cu totul loiali lui Dumnezeu. Dacă suntem nepăsători sau indiferenţi în a spune Mesajul cel bun şi în a-I vesti virtuţile, vom arăta că nu suntem vrednici de Împărăţie. Cei care se vor dovedi loiali şi credincioşi până la sfârşit vor fi cei pe care Domnul îi va înălţa curând.

Şi făcând aceasta, Dumnezeu numai duce la îndeplinire un curs pe care oamenii l-au imitat. Dumnezeu a făcut planul cu mult înainte ca oamenii să se fi născut; cu toate acestea, oamenii înţelepţi urmează instinctiv anumite principii mari. Se spune că Napoleon a ordonat ca diferiţii oameni care i-au fost credincioşi să fie făcuţi prinţi în ţările cucerite. Domnul nostru spune: „Fii credincios până la moarte, şi-ţi voi da cununa vieţii" (Apoc. 2:10). Astfel noi avem din toate punctele de vedere cea mai mare încurajare ca să „vestim virtuţile Celui care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată". Scriptura arată că noi înţelegem că odată am fost în întuneric şi acum ştim că suntem în lumină.

Relativ puţini au avut această experienţă. Aici se face referire la cei care au fost ridicaţi din ignoranţă şi păcat la o apreciere din inimă a planului lui Dumnezeu. Ei nu puteau primi această lumină decât fiind concepuţi de Spiritul sfânt şi devenind membri ai acestui neam sfânt, ai acestui popor deosebit. Iar noi nu-i putem face lumii mai mare bine decât să-i spunem despre marea favoare a lui Dumnezeu, şi astfel să o ajutăm să iasă din întuneric la lumină. Lumina ne este dată pentru a o lăsa să strălucească. Fie ca noi să fim făcuţi în stare să cântăm din inimă:

„Totul pentru Isus, totul pentru Isus Toate puterile fiinţei mele răscumpărate; Toate gândurile, cuvintele şi faptele mele, Toate zilele şi orele mele!"

Noi nu suntem ai noştri

În Tit 2:14, sf. Pavel arată un gând asemănător: „Un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru lucrări bune". Poporul la care face el referire aici sunt sfinţii lui Dumnezeu, cei care aşteaptă împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu — acele lucruri care le-au fost aduse la venirea (în timpul parousiei — prezenţei) Domnului şi Mântuitorului Isus Cristos. Aceştia sunt oamenii care îşi dau seama că au fost cumpăraţi cu sângele preţios. Unii traducători redau 1 Petru 2:9: „Un popor cumpărat, plin de râvnă pentru lucrări bune". Poporul Domnului este un popor care a fost răscumpărat, cumpărat. Indiferent cum au fost prin cădere, ei au fost răscumpăraţi din acea stare. Sf. Pavel, înşirând anumite păcate, a spus: „Şi aşa eraţi unii dintre voi. Dar aţi fost spălaţi, dar aţi fost sfinţiţi, dar aţi fost îndreptăţiţi". 1 Cor. 6:9-11.

Cuprins

Gândul din Tit 2:14 este foarte asemănător celuilalt. Voi sunteţi un popor deosebit, un popor cumpărat din Păcat şi Moarte, şi toţi aceştia sunt „deosebiţi", diferiţi de restul omenirii. Printre oamenii din lume, în creştinătate găsim pe unii care sunt vicioşi şi chiar printre păgâni găsim oameni nobili. Dar acest popor deosebit despre care a scris sf. Pavel este diferit de toţi ceilalţi — ei sunt Creaturi Noi în Cristos.

Pentru aceştia, „cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi". Ei au speranţe şi scopuri noi. Ei speră să ajungă la cea mai înaltă poziţie oferită cuiva în univers; şi anume, aceea de a fi asociaţi la Guvernarea lui Mesia. Acestea sunt speranţe minunate. Şi posesia acestor speranţe prin credinţă îi face deosebiţi, separaţi şi distincţi de toţi ceilalţi oameni.

Caracteristicile acestui popor deosebit

În timp ce alţii caută răsplăţile şi distincţiile din timpul de acum, aceştia socotesc toate lucrurile acestei lumi ca pierdere şi gunoi, în vederea lucrurilor minunate pe care Dumnezeu le-a pus în faţa lor. Ei au văzut „mărgăritarul de mare preţ" şi dau tot ce au pentru a-l cumpăra. Ei văd că Împărăţia lui Dumnezeu este cel mai valoros lucru care se poate obţine acum sau la care se va putea ajunge vreodată. Ei au recunoscut condiţiile prin care această Împărăţie-mărgăritar poate fi obţinută şi caută să o cumpere. Condiţiile sunt sacrificiu de sine, credincioşie faţă de Dumnezeu cu orice preţ şi îndurare răbdătoare în condiţii nefavorabile, chiar până la sfârşit.

Acest popor deosebit caută să împlinească această lucrare în ei înşişi, pentru că înţeleg că acestea sunt cele mai nobile caracteristici şi calităţi care pot fi imaginate. Prin urmare, ei sunt de două ori mai doritori; sunt plini de râvnă pentru lucrări bune. Lor le place să-i vadă pe alţii că sunt bine şi fericiţi şi le place să răspândească cunoştinţa despre Dumnezeu. Le plac lucrurile în care se desfătează Dumnezeu, pentru că au Spiritul lui Cristos. Pe ei îi interesează reformele — reforma socială, reforma cumpătării şi orice fel de reformă; dar aceasta nu înseamnă că ei se vor angaja în ele. Acelaşi om nu poate fi în acelaşi timp un mare predicator, un fermier de succes, un avocat de succes etc. Dacă vrea să fie un mare fermier, trebuie să renunţe într-o mare măsură la celelalte lucruri. Sau dacă vrea să fie un mare predicator, trebuie să renunţe în cea mai mare parte la alte lucruri. Totuşi el poate avea plăcere în toate.

Aşa este şi cu acest popor deosebit: ei au o anumită lucrare dată lor de către Tatăl. Ei recunosc că această lucrare este cea mai importantă şi ca atare nu pot acorda atenţie reformei politice, reformei sociale sau altei reforme, în afară de lucrarea lor. Din acest motiv ei sunt numiţi oameni teoretici în loc de oameni practici. Cu toate acestea, ei au cel mai practic plan dintre toate; căci Planul lui Dumnezeu este cel mai practic dintre toate planurile. Aceşti oameni, devenind conlucrători, urmează cel mai înţelept curs. Dar ei nu găsesc vină la alţii. Ei văd că singurii care pot înţelege aceste lucruri sunt cei care au ochi de văzut şi urechi de auzit; ei ştiu că alţii nu pot trece dincolo de ceea ce văd. Însuşirile acestui „popor deosebit" se întind asupra tuturor afacerilor vieţii.

Ce constituie fapte bune

Oamenii din această clasă sunt destul de înţelepţi ca să ştie că nu tot Adevărul trebuie menţionat deodată. Învăţătorul le-a spus celor care fuseseră timp de trei ani şi jumătate urmaşii Săi apropiaţi: „Mai am să vă spun încă multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta" (Ioan 16:12). Poporul Domnului este doritor să facă bine, dar în modul care va fi cel mai eficient şi în modul care nu va poticni pe alţii. Lucrările bune deci, pentru care acest popor deosebit este zelos să le facă, sunt lucrările lui Dumnezeu. După cum a spus Isus: „Trebuie să împlinesc lucrările Celui care M-a trimis". Ioan 9:4.

Cuprins

Lumea nu poate aprecia aceasta, neavând Spiritul lui Dumnezeu, ci având mai mult spiritul Adversarului. Lumea merge mai mult sau mai puţin pe calea calomniei şi ipocriziei. Isus, vorbindu-le fariseilor, a spus: „Voi aveţi de tată pe Diavolul” (Ioan 8:44). Şi când Isus a mers pe calea lui Dumnezeu, calea Lui a fost o condamnare pentru ei. De aceea Isus a declarat, „Întunericul urăşte lumina”, şi El ne-a avertizat că va fi la fel tot timpul Veacului. El a avertizat pe urmaşii Săi că vor suferi aceeaşi persecuţie pe care o suferise El. Dar Învăţătorul i-a îndemnat să fie zeloşi pentru Adevăr — dornici de el.

Deoarece Dumnezeu ne-a chemat la lucrări bune, noi trebuie să arătăm un zel mare, chiar dacă aduce asupra noastră invidia, ura şi opoziţia altora. Trebuie să ne bucurăm, chiar dacă suntem chemaţi să suferim persecuţie de dragul Lui. Şi chiar dacă lumea nu apreciază acum aceste lucrări bune, ei vor vedea şi vor înţelege curând, în ziua cercetării lor (1 Pet. 2:12). Vor vedea că Planul lui Dumnezeu a fost cel mai bun plan. Biserica glorificată va fi canalul pentru binecuvântarea lumii în general.

Numai acest popor deosebit poate înţelege acum aceste lucruri. Isus le-a spus ucenicilor: „Pentru că vouă v-a fost dat să cunoaşteţi tainele Împărăţiei cerurilor, iar lor mulţimilor care mergeau să-L asculte nu le-a fost dat. ... De aceea le vorbesc în pilde, pentru că măcar că văd, nu văd; şi măcar că aud, nu aud, nici nu înţeleg” (Mat. 13:11, 13). Numai cei care au intrat în această relaţie specială *pot* înţelege. „Domnul se destăinuie celor care se tem de El, ca să-i facă să cunoască legământul Său.” Ps. 25:14.

Găsim pe mulţi care acceptă Adevărul cu bucurie şi apoi par să uite că singura cale pe care pot face progres în Adevăr este să se consacre lui Dumnezeu. Dacă nu se consacră, în mod sigur nu fac progres. Trebuie să ne asigurăm să dăm oamenilor ideea corectă pe această linie. Numai cei care devin astfel „poporul care să fie al Lui, plin de râvnă pentru lucrări bune”, pot moşteni împărăţia.

ISPĂŞIREA PĂCATULUI — ADAMIC ŞI A CELUI PARŢIAL CU VOIA

Ispăşirea păcatului poate fi privită din două unghiuri diferite. Înainte de toate era necesară o satisfacere a Dreptăţii divine pentru păcatul adamic. Decretul marelui Judecător Suprem al Universului — că rasa umană trebuie să moară — a ieşit din cauza neascultării lui Adam; şi nimeni nu poate fi eliberat din moarte până când acel decret nu va fi fost revocat fiindcă cerinţele lui au fost respectate. Totuşi, anularea acelui decret al Dreptăţii nu va face imediat pe individ un om perfect.

Dacă un om ar fi pus în închisoare pentru un oarecare delict, şi după zece ani cineva ar da o compensaţie, ar plăti datoria şi ar satisface cerinţele legii, întemniţatul ar fi eliberat — dreptatea ar fi satisfăcută. Dar eliberarea din restricţia vieţii de închisoare nu i-ar reda întemniţatului vederea sa clară, dinţii, părul, sănătatea, sau indiferent ce şi-ar fi putut pierde sau i s-ar fi deteriorat în timpul perioadei de întemniţare. În mod asemănător, orice satisfacere a Dreptăţii este făcută pentru omenire, la timpul trezirii ei din mormânt oamenii nu vor fi liberi de urmele pe care Păcatul le-a lăsat asupra lor.

Nu va exista atunci nici o dizgraţie divină asupra lumii, deoarece preţul pentru eliberarea omului va fi fost plătit. Dar omenirea la începutul Veacului Milenar va avea încă lipsurile rezultate din căderе. Lucrarea acelui veac va fi să restaureze rasa umană, să-i ridice din imperfecţiune şi slăbiciune. Omul va fi ajutat să se ridice din condiţia sa decăzută, pentru că Dreptatea va fi fost satisfăcută.

Cuprins

Lumea va fi în mâinile lui Cristos care a cumpărat-o prin sacrificiul vieţii Sale. Trebuie să avem în minte că satisfacerea Dreptăţii nu realizează restabilirea omenirii din imperfecţiune, ci această satisfacere juridică este numai îndepărtarea dizgraţiei lui Dumnezeu, anularea pedepsei cu moartea. Aceasta îi dă ocazie omului să fie restabilit la favoarea lui Dumnezeu — să fie adus într-o stare vrednică de acceptare divină la sfârşitul Mileniului.

Cât priveşte această satisfacere a Dreptăţii divine care trebuie să aibă loc înainte de a putea fi inaugurat Noul Legământ, ea include nu numai o satisfacere pentru păcatul adamic, ci ea cuprinde şi lovituri pentru păcatele parţial voite şi o satisfacere pentru anumite nedreptăţi mari pe care omenirea le-a comis când avea o cunoştinţă despre o cale mai bună şi a fost răspunzătoare într-o măsură pentru cuvintele şi faptele nedrepte. Într-o măsură oamenii au fost în ignoranţă, dar adesea au fost astfel în mod voit, şi în măsura responsabilităţii, Dreptatea va cere o răsplătire.

Socoteala Veacului Iudeu

La sfârşitul Veacului Iudeu Dumnezeu a avut o socoteală cu naţiunea lui Israel, care a fost unul din cele mai înspăimântătoare timpuri de necaz pe care le-a cunoscut lumea vreodată. Declaraţia lui Isus a fost că, de la acel veac — de la acea generaţie care era atunci în viaţă — Dumnezeu va cere ispăşire pentru tot sângele drept care fusese vărsat din timpul lui Abel până în timpul când vorbea El. Mat. 23:34-36.

Toate aceste păcate parţial voite ale lumii nu sunt acoperite pe deplin de Jertfele pentru păcat. În măsura în care ele au fost voite, ele trebuie ispăşite prin pedeapsă. Este arătat că aceste păcate sau încălcări sunt puse asupra clasei ţapului de trimis — Mulţimea cea Mare. În marele Anti-tip care va fi pus în aplicare curând, aceştia vor fi lăsaţi să sufere pentru unele dintre păcatele în parte voite ale lumii — în special păcatele Babilonului. Tot sângele celor sfinţi ai lui Dumnezeu, de la începutul acestui Veac Evanghelic, va fi cerut de la generaţia actuală în marele „timp de strâmtorare cum n-a fost de când sunt popoarele”.

Martirii trecutului, „sufletele de sub altar”, sunt reprezentaţi simbolic strigând pentru răzbunarea Dreptăţii, spunând: „Până când, Stăpâne, Tu, care eşti sfânt şi adevărat, nu vei judeca şi nu vei răzbuna sângele nostru asupra celor ce locuiesc pe pământ?” Lor li s-a spus să aştepte până când şi ceilalţi fraţi ai lor vor fi ucişi la fel, când vina tuturor va fi răzbunată. Apoc. 6:9-11.

Socoteala Veacului Evanghelic

Vedem din cele de mai sus că la sfârşitul acestui Veac Evanghelic va fi o altă reglare a socotelilor. Nu peste mult va veni un timp de strâmtorare cum n-a fost de când sunt popoarele şi nici nu va mai fi (Mat. 24:21, 22). Acest lucru este arătat convingător în multe profeţii ale Scripturii. Domnul nostru este acum prezent din nou, în calitate de mare Judecător, şi norii furtunoşi se adună repede în această Zi a prezenţei Sale regale.

De ce se cere plata deplină pentru toate greşelile celor două veacuri — Veacul Evanghelic şi cel precedent, care se întinde din timpul când a fost vărsat sângele neprihănitului Abel până în prezent — la sfârşitul acestor veacuri — se pune întrebarea? Noi răspundem: fiindcă lumina principală a fiecărui Veac vine la sfârşitul lui, şi pentru că acei care păcătuiesc împotriva acestei lumini sunt vrednici de o judecată mai severă decât răufăcătorii asemănători de dinaintea lor, care au avut mai puţină lumină. Argumentul scriptural este că a sprijini greşelile trecutului în lumina prezentului înseamnă a mări responsabilitatea şi a merita pedepsele întregului.

Cuprins

Nu trebuie să privim departe dacă vrem să vedem aceste nelegiuiri sau inechităţi ale lumii de astăzi, în special ale creştinătăţii.

Acum străluceşte asupra întregii lumi o lumină considerabilă şi în mod special asupra părţii ei civilizate. Principiile dreptăţii prezentate în Legea iudaică, şi ulterior amplificate de Domnul şi de apostoli, au luminat minţile publicului în general în privinţa dreptăţii şi nedreptăţii, a ceea ce este corect şi greşit, a binelui şi a răului, astfel încât niciodată n-a fost o generaţie atât de răspunzătoare ca aceea care trăieşte acum.

În ciuda acestei cunoştinţe crescute şi în ciuda faptului că există nedreptăţi mari care predomină în lume, găsim relativ puţini care să facă ceva pentru o reorganizare şi o egalizare a afacerilor lumii financiare, sociale şi religioase. Mai degrabă se pare că majoritatea acelora care posedă avantaje sunt foarte dispuşi să ţină la ele, chiar dacă recunosc că sunt nedrepte şi nelegiuite.

Noi înţelegem de asemenea că pentru mult din răul făcut împotriva celor sfinţi ai Domnului din trecut n-a fost aplicată încă pedeapsa cuvenită. Marile sisteme care în numele lui Cristos au persecutat Biserica adevărată au acţionat şi au prosperat, dar n-au primit încă răsplata pedepsei lor drepte. În teribila strâmtorare a viitorului apropiat, marele Babilon va cădea ca o puternică piatră de moară în mare, când mâna fiecărui om se va ridica împotriva aproapelui său în anarhie, când „nu va fi pace nici pentru cel care va intra, nici pentru cel care va ieşi”.

Ispăşirea legală prin clasa ţapului de trimis

Dar se pare că ispăşirea legală a acestor păcate trebuie îndeplinită prin clasa ţapului de trimis, după cum este arătat în tip (Lev. 16:20-22). Israelul reprezintă aici lumea. În acest tip al ţapului de trimis, Domnul ilustrează trimiterea Turmei Mari în pustiul izolării şi persecuţiei care, după consacrare, n-a fost dispusă „să iasă afară din tabără, şi să poarte batjocorirea” lui Cristos. Ei n-au participat la Ispăşirea Păcatului, dar li se va permite, da, vor fi forţaţi, să poarte greutatea unora din păcatele parţial voite ale lumii şi astfel să devină morţi faţă de lume, pentru ca fiinţa lor spirituală să poată fi salvată în Ziua Domnului Isus.

Această clasă, în mod special numeroasă în zilele noastre, va fi dată pe mâna Adversarului să sufere în acest mare timp de strâmtorare. Aceia dintre ei care vor răspunde la aceste strâmtorări, cu credincioşie şi loialitate, vor fi socotiţi ca învingători şi li se vor da ramurile de finic ale victoriei, după cum este arătat în Apocalipsa 7, şi vor fi privilegiaţi să participe la ospăţul Nunţii Mielului şi să fie servitori onorabili ai Miresei lui Cristos. Dacă ei nu vor răspunde şi nu-şi vor spăla hainele pătate în sângele Mielului, vor merge în Moartea a Doua.

Turma Mică, clasa ţapului Domnului, de sacrificatori credincioşi, va scăpa de acest timp de mare strâmtorare, iar Marea Mulţime nu va scăpa, ci va avea parte de ea. Ei vor ieşi din acest necaz cu hainele spălate, albite în sângele Mielului. Nu suferinţele le vor spăla hainele, ci în suferinţele lor vor învăţa să aprecieze ca niciodată înainte relaţia lor cu Mielul lui Dumnezeu şi cu meritul Său ispăşitor, şi prin credinţă li se va permite să-l aplice pentru curăţirea lor. Gândindu-ne la experienţele acestor copii ai lui Dumnezeu, care vor veni atât de curând, să ne arătăm cu atât mai mult iubirea pentru Domnul şi cu atât mai mult să căutăm să ne punem vieţile cu credincioşie în serviciul Împăratului nostru şi în folosul Casei Credinţei.

Isus este singur răscumpărătorul

N-ar fi corect să spunem că clasa ţapului de trimis face ispăşire pentru păcat şi astfel face posibil ca o anumită parte din omenire să fie adusă din mormânt. Mormântul reprezintă pedeapsa

Cuprins

dată lui Adam pentru încălcarea sa, şi această pedeapsă a fost moştenită de toţi copiii lui Adam. Apostolul spune că „printr-un singur om a intrat păcatul, neascultarea în lume şi prin păcat moartea ca rezultat al păcatului; şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor". Rom. 5:12.

Moartea lui Isus singur poate anula păcatul lui Adam. El singur a fost Răscumpărătorul. El Şi-a dat viaţa pentru viaţa Tatălui Adam şi astfel ca satisfacţie pentru păcatele lumii întregi. Cei pentru care Isus pledează ca membri ai Corpului Său, devin asociaţi cu El şi identificaţi cu El în lucrarea Sa, nu în virtutea meritului lor propriu, ci pentru că sunt „acceptaţi în Preaiubitul". Aceştia sunt arătaţi scriptural ca având ceva dea face cu anularea „păcatului lumii", datorită asocierii lor cu Capul. Marea Mulţime nu are nimic de-a face cu anularea păcatului lumii.

Responsabilitatea pentru păcatele împotriva luminii

„Păcatul lumii" (Ioan 1:29) a fost păcatul lui Adam; dar sunt şi alte păcate în afară de păcatul adamic, care a fost adus asupra rasei prin cădere. Putem presupune că în fiecare Veac au existat păcate comise împotriva unei măsuri de lumină. Dar păcătoşii n-au fost concepuţi de Spiritul sfânt, şi de aceea păcatele lor împotriva luminii nu îi face pasibili de Moartea a Doua.

Cu toate acestea, în măsura în care au avut lumină şi cunoştinţă, au avut şi responsabilitate. Şi deoarece Isus a murit pentru ca *toţi* să aibă o ocazie de a veni din mormânt şi la viaţă perfectă, totuşi El nu a murit pentru nici un păcat individual împotriva luminii. Pentru aceste păcate individul este singur răspunzător.

În cazul clasei Bisericii, răufăcătorii cu voia vor fi tăiaţi de la viaţă. Apostolul Pavel spune că unii au fost predaţi lui Satan pentru distrugerea cărnii, pentru a le putea fi salvat spiritul. Pentru fiecare păcat cu voia, indiferent de cine a fost comis sau când a fost comis, trebuie să se dea socoteală prin lovituri sau prin moartea păcătosului.

Păcate neacoperite de sacrificiul lui Cristos

Nimic nu va fi ispăşit de moartea lui Cristos în afară de păcatul lui Adam. Dar şi alte păcate de responsabilitate directă, păcate împotriva luminii, trebuie achitate. În timpurile din vechime poporul lui Dumnezeu a fost persecutat amarnic, şi cei persecutaţi au fost obligaţi să trăiască în peşteri şi în crăpăturile stâncilor (Evr. 11:32-40). Încălcările împotriva acestora, în măsura în care au fost comise cu un grad de lumină, trebuia să fie plătite de către încălcători.

Providenţa lui Dumnezeu a achitat contul împotriva poporului evreu la sfârşitul Veacului Iudeu. Atunci a venit peste popor mânia până la extremă. Noi înţelegem că achitarea conturilor pentru acea naţiune a fost completată în anul 70 d. Cr. În privinţa altor naţiuni, trebuie să presupunem că Dumnezeu a procedat cu ele pe aceeaşi linie — deşi nu chiar la fel; pentru că ele nu erau în relaţie de legământ cu El, aşa cum erau israeliţii.

Ajungând la Veacul Evanghelic, multe păcate au fost comise care n-ar putea în nici un fel să fie acoperite de sacrificiul lui Cristos — păcate împotriva unei măsuri de lumină şi de cunoştinţă. Principalele dintre aceste păcate au fost, conform cuvintelor Învăţătorului, împotriva poporului Său. El a spus că oricine va face vreun rău unuia dintre aceşti „micuţi" care credeau în El, va fi pedepsit; şi că oricine va da chiar şi numai „un pahar cu apă rece" unora dintre aceştia va fi răsplătit. Mat. 18:6; 10:42.

Citim despre teribilele atrocităţi comise împotriva sfinţilor în timpul Veacurilor Întunecate. Ei erau acoperiţi cu smoală şi arşi; erau aruncaţi la fiarele sălbatice, sărmanele lor trupuri fiind sfâşiate în

Cuprins

bucăţi. Erau torturaţi în nenumărate feluri. În mod raţional, suntem siguri că celor care au comis aceste atrocităţi li se cuvine o oarecare pedeapsă. Dar Domnul nea spus că nu trebuie să judecăm înainte de vreme. La vremea potrivită vom fi făcuţi judecători ai lumii. Acum trebuie să privim la Domnul şi să aşteptăm judecata Lui.

Ţapul de trimis anti-tipic

Scripturile arată că după cum a existat un timp al socotelii, care a culminat pentru evrei în anul 70 d. Cr., tot aşa va fi un timp al socotelii pentru cei care pretind a fi naţiuni creştine. În măsura în care s-au dedat la nedreptate, în măsura în care au păcătuit împotriva luminii, ele sunt răspunzătoare. Noi nu ştim măsura răspunderii lor — Dumnezeu ştie! Dar în acest timp de strâmtorare El va achita toate aceste chestiuni, pentru ca noul Aranjament să poată fi liber de toate socotelile — pentru ca să nu fie nimic de felul acesta pus pe seama omenirii. Păcatele comise din punct de vedere naţional vor fi ispăşite din punct de vedere naţional. Şi desigur, după cum indivizii au suferit prin facerea răului, tot aşa indivizii vor suferi prin ispăşire.

Şi cum se va socoti Dumnezeu cu nedreptatea pe care doreşte să o şteargă, aşa încât lumea să poată veni înapoi cu o pagină curată? Noi răspundem: clasa Marii Mulţimi va avea o parte în acel necaz. Şi deoarece ei nu merită de fapt o parte în strâmtorare, în sensul de a merita mânia divină, ceea ce vor suferi ei va fi într-o măsură o suferinţă al cărei merit va trece la alţii. Nu este o pedeapsă pentru a intra în clasa Marii Mulţimi. Marea Mulţime va fi o clasă foarte binecuvântată. Ei nu vor sta pe Tron, ci vor servi înaintea Tronului; nici nu vor obţine natura divină. Clasa Turmei Mici va primi marele premiu de a fi asociaţi cu Învăţătorul, comoştenitori cu El în Împărăţie. Cealaltă clasă va primi o răsplată pe un plan spiritual inferior — un plan spiritual, pentru că şi ei au fost concepuţi de Spirit.

În ceea ce priveşte Marea Mulţime, faptul că Dumnezeu le permite să aibă parte de necazul de la sfârşitul acestui Veac, va fi pentru dezvoltarea lor. Legământul lor a fost spre moarte; şi dacă nu-şi pierd viaţa în ascultare de Domnul, dacă nu se dovedesc credincioşi până la moarte, nu vor fi vrednici de nici o poziţie de viaţă pe nici un plan. Prin urmare, faptul că vor suferi în acel timp va fi spre avantajul lor. Se spune despre ei că vor suferi pentru nelegiuirile, păcatele şi încălcările oamenilor din lume ca ţap de trimis anti-tipic (Lev. 16:21, 22. Vezi: Umbrele Tabernacolului, pag. 68-72). În loc de a permite ca meritul Marii Mulţimi să treacă nefolosit, Domnul face un credit din el, cum ar fi, pentru a achita contul lumii pentru păcatele cu voia.

PRIETENUL PĂCĂTOŞILOR

14 Iunie – Luca 18:9-14; 19:1-10.

„Eu am venit să chem la pocăinţă nu pe cei drepţi, ci pe cei păcătoşi.” Marcu 2:17.

În pildele Sale Domnul nostru a avut de-a face îndeosebi cu fariseii şi cu vameşii; căci saducheii erau evrei numai cu numele, nu credeau Scripturile, nici nu aşteptau o viaţă viitoare. Fariseii erau ortodocşi, respectau Legea şi o dădeau ca învăţătură poporului. Pe dinafară ei erau foarte corecţi; dar Isus a arătat în diferite pilde că pentru mulţi dintre ei religia era doar o ceremonie şi ţinerea Legii o ascultare pe dinafară, care nu se extindea asupra inimii. Vameşii nu pretindeau sfinţenie, ci mai degrabă mărturiseau înstrăinarea de Dumnezeu şi lipsa armoniei cu Legea Sa.

Cuprins

Fariseii îi tratau pe vameşi ca şi cum ar fi fost neamuri — le refuzau tovărăşia şi nici măcar nu mâncau împreună cu ei. Fariseii Îl recunoşteau pe Isus ca fiind exemplar şi învăţăturile Sale în deplin acord cu cele mai nobile principii. Ei se mirau prin urmare că nu li se alătura lor, şi se mirau încă mai tare că avea părtăşie cu vameşii — păcătoşi mărturisiţi.

Secretul problemei este că Isus nu privea la înfăţişarea exterioară, ci la inimă. El nu-i iubea pe vameşi pentru că erau păcătoşi, nici nu-i dezaproba pe farisei pentru că ţineau Legea pe dinafară. Ne amintim cazul tânărului fariseu care a venit la Isus şi care, în momentul când a fost întrebat despre Lege a spus: „Toate acestea, le-am păzit din tinereţea mea". Citim: „Şi Isus, uitându-Se la el, l-a iubit". Acesta era un fariseu sincer.

Pilda din lecţia noastră ilustrează această chestiune. Ea ne arată atitudinea de inimă a unora dintre farisei şi a unora dintre vameşii dispreţuiţi: Amândoi s-au dus la Templu să se roage. Unul şia spus în inima lui: Cât de recunoscător sunt că nu sunt un păcătos, asemenea majorităţii oamenilor şi asemenea acestor sărmani vameşi! Mulţumesc lui Dumnezeu că sunt fariseu — că sunt drept! Dar vameşul a simţit diferit. Greutatea păcatului apăsa asupra lui. El nu putea să-şi ridice privirea spre cer. Lovindu-se cu mâna în piept el a exclamat: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!"

Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, amândoi erau păcătoşi — amândoi aveau nevoie de iertarea păcatelor. Dar unul se încredea în faptele sale imperfecte şi nu cerea iertare; celălalt îşi dădea seama de neajunsurile sale şi se ruga pentru milă. Noi să nu înţelegem din aceasta că lui Dumnezeu îi plac mai mult oamenii care trăiesc în păcat decât cei care se străduiesc cu toată puterea lor să trăiască în armonie cu Legea Sa. Lecţia este chiar contrară. Cu toţii trebuie să ne dăm seama că nu ajungem la perfecţiune şi că avem nevoie de mila divină. Păcătosul care recunoaşte aceasta este mai plăcut lui Dumnezeu şi mai aproape de iertare decât persoana mai morală care nu-şi vede neajunsurile.

Cu altă ocazie Isus S-a referit la aceeaşi greşeală a fariseilor, spunând: „Nu cei sănătoşi au nevoie de doctor" şi „ ... am venit să chem la pocăinţă nu pe cei drepţi, ci pe cei păcătoşi". Prin aceste cuvinte El a căutat să atragă atenţia asupra faptului că deşi fariseii pretindeau a fi drepţi, ei nu erau aşa. Erau bolnavi de păcat, imperfecţi, având nevoie de un Mântuitor. Dar ei nu erau într-o stare să aprecieze nevoia lor şi să vină la Domnul pentru iertare — nu, până când vor afla că au nevoie — că ei şi toţi ceilalţi membri ai rasei decăzute sunt bolnavi de păcat şi au nevoie de leacul pe care numai Isus îl poate da.

Nedându-şi seama de nevoia lor, fariseii n-au venit la Isus, n-au devenit ucenicii Lui; şi prin aceasta au pierdut o mare binecuvântare. Dimpotrivă, majoritatea urmaşilor lui Isus era compusă din vameşi şi păcătoşi — oameni care nu trăiseră o viaţă potrivită, dar care erau serioşi, care îşi recunoşteau greşelile, se întorceau de la ele şi acceptau iertarea şi vindecarea Marelui Medic.

Fariseii din zilele noastre

Ambele clase sunt încă reprezentate în lume printre creştini. Pentru mântuirea lor unii se încred în faptul că sunt membri ai bisericii, în binefacerile şi în moralitatea lor generală, şi ignoră faptul că toţi sunt păcătoşi şi că iertarea păcatului se poate obţine numai prin credinţă în Cel răstignit. Alţii de astăzi, nu atât de remarcabili în cercurile religioase, sunt cu atât mai mult gata să observe slăbiciunile lor, să le mărturisească şi să accepte iertarea păcatelor şi viaţa veşnică, ca daruri nemeritate de la Dumnezeu, bazate pe sacrificiul de la Calvar. Aceştia din urmă, putem fi siguri, vor avea un mare avantaj în orice privinţă faţă de alţii în ceea ce priveşte acceptarea divină la comoştenire cu Cristos în Împărăţia Sa.

Cuprins

Lecţia generală pentru noi toţi este exprimată de apostolii Iacov şi Petru: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriţi” — celor care se căiesc. „Smeriţi-vă deci sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la timpul potrivit, El să vă înalţe.” Mărturisiţi-vă păcatele, luptaţi cu bărbăţie împotriva lor şi încredeţi-vă în eliberare, victorie finală şi viaţă veşnică prin meritul Celui răstignit, în ale cărui urme căutaţi să urmaţi.

Un om mic — o inimă mare

Ultima parte a lecţiei noastre este legată de călătoria lui Isus de la Ierihon la Ierusalim, chiar înainte de răstignirea Sa. Mulţimile călătoreau în aceeaşi direcţie, mergând la Sărbătoarea Paştelui. Ca de obicei, Isus era centrul atracţiei; toţi doreau să-L vadă şi să-L audă pe Cel despre care citim: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul Acesta”.

Zacheu, un om bogat care locuia în apropiere, era unul din cei cărora li se trezise curiozitatea să-L vadă pe Isus, despre care auzise multe. El nu era fariseu; nu pretindea sfinţenia vieţii. El era unul dintre cei condamnaţi şi excluşi de farisei. Acceptase un serviciu neînsemnat sub guvernul roman; era colector de taxe pentru romani — vameş. Din această cauză era dispreţuit şi declarat neloial iudaismului.

Mic de statură, Zacheu nu putea să-L vadă pe Isus din cauza mulţimii. De aceea el a fugit înainte şi s-a urcat într-un sicomor, ca să-L poată vedea mai bine pe Isus în timp ce trecea pe acel drum. Nu şi-a dat seama că Învăţătorul îl cunoştea, îi citise inima şi văzuse în ea onestitate, şi că, de aceea, avea să fie mult onorat. Când Isus a ajuns unde era Zacheu, S-a uitat în sus spre vameş, l-a chemat pe nume şi i-a spus să coboare imediat, căci trebuia să fie oaspetele lui. Invitaţia a fost primită cu bucurie de Zacheu. Putem fi siguri că toată situaţia a fost spre marele dezgust al fariseilor. Ei au murmurat la faptul că Isus era oaspetele unuia care nu era ortodox.

Evident că murmurul a ajuns şi la urechile lui Zacheu; căci el s-a adresat Domnului în autoapărare — ca şi cum cerea ca aceste învinuiri împotriva lui să nu-L împiedice pe Învăţătorul să meargă şi să-i fie oaspete, dând de înţeles dorinţa inimii sale de a fi ceea ce trebuia să fie şi ceea ce putea fi. El a spus: „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; şi dacă am nedreptăţit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit”. Astfel şi-a arătat Zacheu dragostea pentru Dumnezeu şi pentru dreptate şi acceptarea lui Isus ca Domnul său, Învăţătorul său.

Cum a primit Isus toate acestea? El i-a răspuns lui Zacheu: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci şi el este fiu al lui Avraam”. Din punctul de vedere al Domnului, toţi fiii lui Avraam erau potriviţi pentru alegere ca ucenici. Lucrul cerut era mărturisirea sinceră a imperfecţiunii, o întoarcere de la păcat, o acceptare din inimă a lui Cristos şi o străduinţă de a urma în paşii Săi.

Indiscutabil că acest principiu se aplică încă, indiferent de ce ar putea gândi sau spune oamenii în sens contrar. Domnul este dispus să primească pe cei care se căiesc. Nu mai trebuie să facă parte din sămânţa naturală a lui Avraam pentru a fi acceptabili ca ucenici ai lui Isus. Zidul de despărţire de la mijloc dintre evrei şi neamuri a fost dărâmat, după cum explică Pavel. Toţi cei care au credinţa lui Avraam pot fi socotiţi printre copiii lui Avraam venind în relaţie cu Planul divin ca ucenici ai lui Isus.

Lecţia noastră se încheie cu aceste cuvinte ale Domnului nostru: „Pentru că Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască ce era pierdut”. Unii care neagă că Adam a fost creat perfect, care neagă căderea lui din favoarea divină şi care neagă că răscumpărarea prin Isus a fost necesară, au căutat să-şi susţină poziţia spunând că Isus nu S-a referit niciodată la cădere, deşi relatarea din Geneza vorbeşte despre ea, iar sf. Pavel şi alţi apostoli o menţionează în mod deosebit. Dar în acest text avem chiar declaraţia lui Isus care arată de ce a venit El în lume. El n-a venit în lume să ajute

Cuprins

planurile adversarului; ci, după cum spune El, a venit în lume pentru a fi Răscumpărătorul omului — să caute şi să recupereze, să restaureze ce a fost pierdut.

Viaţa veşnică a fost pierdută, Edenul a fost pierdut, perfecţiunea umană a fost pierdută, chipul caracterului divin a fost pierdut. Acestea n-au putut fi recuperate de omenire, toţi oamenii fiind sub sentinţa morţii — blestemul. Compătimirea lui Dumnezeu a aranjat un Plan prin care Isus a venit în lume şi S-a dat pe Sine ca Preţ de Răscumpărare pentru toţi.

Însuşi faptul că Învăţătorul vorbeşte despre lucrarea Sa ca fiind una răscumpărătoare (Matei 20:28) confirmă declaraţia că omul a fost sub sentinţa morţii şi a avut nevoie să fie răscumpărat din ea. Fără răscumpărare n-ar putea fi înviere din morţi, nici viaţă viitoare. Biblia este minunat de constantă şi armonioasă când o lăsăm să vorbească de la sine. Ea demonstrează că este Cuvântul lui Dumnezeu, scris sub îndrumare divină.

Două mântuiri — un Mântuitor

Deşi rasa este una singură şi deşi toţi s-au împărtăşit din aceeaşi sentinţă a morţii, totuşi Dumnezeu a binevoit să prevadă două mântuiri diferite din acest blestem al morţii. Ambele mântuiri se bazează pe marele sacrificiu pe care Isus l-a împlinit la Calvar. Prima din aceste mântuiri este pentru clasa Bisericii, chemată din lume în timpul acestui Veac Evanghelic, chemată la o schimbare de natură — de la natura umană la natura spirituală. Nici chiar această mântuire nu este încă completă şi nu va fi până când întreaga Biserică va fi fost aleasă din lume şi prin Întâia Înviere va fi fost glorificată cu Cristos. Aceştia vor fi comoştenitori cu Cristos în Împărăţia Lui; şi acea Împărăţie îşi va începe lucrarea pentru restul omenirii.

A doua mântuire aparţine Veacului Milenar, în timpul căruia Împărăţia Mesianică va controla afacerile Pământului şi Satan va fi legat. Atunci cunoştinţa de Domnul va umple tot Pământul. Atunci toţi ochii orbi vor fi deschişi şi toate urechile surde vor fi destupate; şi atunci a doua mântuire va fi în vigoare pentru toată omenirea. Aceea nu va fi o mântuire spirituală — la natura nouă, asemenea îngerilor. Va fi o mântuire la perfecţiune umană şi la ridicare din păcat şi moarte la chipul lui Dumnezeu, aşa cum a avut la început tatăl Adam.

Ambele mântuiri vor fi mari, glorioase, deşi cea a Bisericii va fi mai glorioasă. Numai această mântuire este deschisă acum; şi calea spre ea este prin poarta joasă şi pe calea îngustă a consacrării şi sacrificiului de sine, mergând în urmele lui Isus.

DIFICULTĂŢILE CELOR BOGAŢI

21 Iunie - Marcu 10:17-31

„Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona.” Luca 16:13

Trebuie să fi fost o privelişte entuziasmantă pentru ucenicii lui Isus să vadă un conducător tânăr şi bogat alergând după Învăţătorul şi, ajungându-L din urmă, să cadă în genunchi la picioarele lui Isus spunând: „Bunule Învăţător, ce să fac ca să moştenesc viaţa veşnică?” — un subiect foarte promiţător, suntem de acord cu toţii. Bunul Învăţător n-a răspuns la întrebare direct, ci spre folosul tânărului şi al altora care au citit de atunci încoace povestirea, El a întrebat de ce a fost numit „bun”. El a vrut ca tânărul să observe, şi ar dori ca toţi să observăm, că tot ceea ce este cu adevărat bun trebuie într-un fel să fie de la Dumnezeu şi în acord cu Dumnezeu.

Cuprins

Existau doar două moduri în care putea fi văzut Isus. Fie că El era, după cum pretindea, Fiul lui Dumnezeu venit în lume cu o misiune specială în interesul omenirii, şi de aceea un servitor al lui Dumnezeu, fie, pe de altă parte, dacă nu era, atunci era un înşelător, prezentându-Se într-o lumină falsă şi înşelând poporul, şi era rău, foarte rău. Isus a dorit ca tânărul să se gândească la greutatea exprimării Sale şi să decidă imediat această chestiune importantă, de care atârna atât de mult.

Fără să aştepte un răspuns, Isus a continuat: „Cunoşti poruncile: Să nu ucizi; să nu comiţi adulter; să nu furi; să nu faci mărturie mincinoasă; să nu înşeli; să cinsteşti pe tatăl tău şi pe mama ta". Tânărul a răspuns: „Învăţătorule, toate aceste lucruri le-am păzit din tinereţea mea". Şi Isus, privindu-l, l-a iubit şi i-a spus: „Îţi lipseşte un lucru: du-te, vinde tot ce ai, dă la săraci şi vei avea o comoară în cer; apoi vino şi urmează-Mă luându-ţi crucea".

Ce a vrut să spună Isus?

Ce a vrut să spună Isus când i-a zis tânărului că drumul spre viaţa veşnică era ţinerea poruncilor? Noi nu i-am spune acum aşa. Dimpotrivă, noi i-am spune că nu putea ţine poruncile în mod perfect şi că singura lui speranţă pentru viaţa veşnică ar fi prin exercitarea credinţei în Cristos şi în sacrificiul Lui pentru păcate.

De ce a indicat Isus spre Lege? Răspundem că Legământul Legii era încă în vigoare în Israel, aşa cum fusese de mai bine de 1600 de ani. Promisiunea lui Dumnezeu făcută evreilor era cu privire la Lege. „Cine face aceste lucruri va trăi prin ele." Dreptatea urma să fie condiţia vieţii veşnice. Toţi evreii înţelegeau aceasta; şi acest conducător tânăr a mărturisit că aşa a înţeles şi că se străduia să trăiască conform acestei reguli. Totuşi el îşi dădea seama că şi el murea la fel ca restul rasei. De aceea a pus întrebarea. Răspunsul lui Isus înseamnă: „Ar trebui să te străduieşti nu numai să ţii Legea şi nimic mai mult; ar trebui să fii jertfitor şi să-ţi iei crucea şi să urmezi exemplul Meu".

Nu trebuie să presupunem în grabă că Isus a vrut să spună că bogăţiile trebuie să fie date cu nechibzuinţă sau la întâmplare. Dacă tânărul ar fi fost de acord cu aceste condiţii şi L-ar fi întrebat pe Domnul cum ar fi putut să-şi împartă mai bine averea, nu ne îndoim că Domnul i-ar fi spus: „Dă totul lui Dumnezeu, şi apoi, ca administrator al Lui, împarte totul conform înţelepciunii pe care Dumnezeu ţi-o va da şi conform conducerilor Sale providenţiale". Nici chiar această predare deplină a averilor pământeşti n-ar fi suficientă pentru cineva care vrea să câştige un loc în clasa Împărăţiei. El trebuie să facă mai mult; trebuie să fie activ în serviciul Domnului, să-şi ia crucea, să practice negarea de sine şi să urmeze cu răbdare pe calea îngustă a sacrificiului de sine, în urmele Răscumpărătorului, chiar până la moarte.

După încheierea Veacului Iudeu, Isus n-ar fi sugerat posibilitatea vieţii veşnice prin ţinerea Legii, ci mai degrabă ar fi declarat în mod clar imposibilitatea oricărei persoane imperfecte să ţină Legea divină în mod perfect şi necesitatea atribuirii meritului lui Cristos pentru a-i acoperi imperfecţiunile. Numai în acest mod poate dreptatea Legii să fie „împlinită în noi care umblăm nu potrivit firii păcătoase, ci potrivit Duhului".

Dureros! pentru cei foarte bogaţi

Tânărul conducător evreu era doritor să facă voia lui Dumnezeu, dar nu suficient de doritor ca să fie socotit vrednic de a fi membru al Turmei mici. El era dispus să fie drept, să facă just, dar nu era dispus să sacrifice. Isus şi toţi urmaşii Săi, dimpotrivă, s-au angajat să-şi sacrifice viaţa, chiar până la moarte. „Să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu."

Cuprins

Bogăţiile tânărului conducător nu erau dăunătoare prin ele însele. Dumnezeu este foarte bogat; Avraam din vechime a fost foarte bogat. Dificultatea era că tânărul şi-a lipit inima de bogăţii, astfel încât atunci când a venit timpul încercării dacă iubea mai mult bogăţiile sau pe Dumnezeu, el a demonstrat că iubea pe Dumnezeu şi voinţa divină mai puţin decât îşi iubea averea pământească. El a abandonat ocazia de a face cel mai mare bine şi astfel a întors spatele poziţiei de membru în clasa Împărăţiei. Nu trebuie însă să înţelegem că nu mai există nici o speranţă pentru acel tânăr, care avea un caracter atât de nobil încât Isus l-a iubit. La timpul potrivit el va primi lecţiile necesare. Deşi a pierdut ocaziile Împărăţiei, el poate fi unul din mulţimea celor care vor fi binecuvântaţi de Împărăţie.

Isus indică această probă, spunând: „Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona". Chemarea acestui Veac Evanghelic este de a fi servitori ai lui Dumnezeu cu orice preţ, cu asigurarea că „toţi cei care voiesc să trăiască în evlavie în Hristos Isus vor fi persecutaţi", şi vor găsi foarte aspră calea spre glorie, onoare şi nemurire în urmele lui Isus. Dumnezeu a pus în mod intenţionat lucrurile aşa încât nu putem fi în acelaşi timp servitori ai bogăţiei şi servitori ai lui Dumnezeu. El vrea să ne ducă la punctul încercării. Pentru toţi cei din această clasă care sunt chemaţi acum din lume ca să fie fii ai lui Dumnezeu şi comoştenitori cu Cristos, proba este „Dumnezeu mai întâi". Noi nu trebuie să avem idoli — fie avere, fie faimă sau tihnă egoistă — care ne-ar putea îndepărta devotamentul faţă de Dumnezeu şi să ne ispitească să ignorăm binecuvântările bogate pe care El le oferă acum celor credincioşi.

Puţini bogaţi în Împărăţie

Nereuşita tânărului bogat de a deveni un ucenic pe baza condiţiilor lui Isus, I-a dat lui Isus prilejul să spună nişte cuvinte. El le-a spus ucenicilor: „Cât de greu vor intra în împărăţia lui Dumnezeu cei care au avuţii!" Ce greu va fi pentru cei bogaţi să ajungă în clasa Împărăţiei!

Ucenicii au fost uimiţi de aceasta; căci, din marea mulţime a acelora care pretindeau că sunt oamenii sfinţi din zilele lor, foarte puţini erau ucenicii lui Isus. Evreii mai bogaţi erau asociaţi mai ales cu fariseii. Cum se putea deci, ca puţini bogaţi să intre în Împărăţie? Nu era o greşeală? Aceasta voia să spună Isus?

Dar Isus a accentuat învăţătura Sa, spunând: „Cât de greu este pentru cei care se încred în bogăţii să intre în împărăţia lui Dumnezeu! Mai uşor este să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un bogat în împărăţia lui Dumnezeu". Matei 19:23,24.

O cămilă prin urechile acului

Ilustraţia cu privire la „urechea acului", folosită de Domnul nostru, a fost stricată în mod neintenţionat de traducătorii noştri. Câţi n-am privit un ac obişnuit de cusut şi n-am observat micimea urechii lui şi imposibilitatea unei cămile de a trece prin ea, şi am fost nedumeriţi!

Urechea Acului la care S-a referit Isus a fost numele dat unei porţi sau deschizături mici în poarta mare a zidului cetăţii. Porţile Ierusalimului erau închise noaptea pentru protecţie împotriva jefuitorilor şi erau puşi străjeri de serviciu. Nu era permis ca porţile să fie deschise până dimineaţa, ca nu cumva un număr considerabil de oameni înarmaţi să intre şi să prade cetatea. Era însă făcut un aranjament pentru călătorii care nu reuşeau să ajungă la poartă înainte de a fi închisă. Poarta mai mică, Urechea Acului, era doar destul de largă ca să permită unei cămile să treacă prin ea după ce aceasta era despovărată — îi era luată încărcătura. Astfel înţeles, Isus a învăţat că după cum o cămilă putea trece prin Urechea Acului, sau printr-o poartă mai mică, numai luându-i-se povara, tot

Cuprins

aşa un bogat ar putea să intre în Împărăţia lui Dumnezeu numai renunţând la poverile lui, dând totul Domnului.

Toată această situare a clasei bogate, a clasei favorizate, în mod aparent în dezavantaj în comparaţie cu clasa săracă sau defavorizată, a provocat uimire printre ucenicii lui Isus. Ei au întrebat: „Cine atunci poate fi mântuit?" După cât se pare bogaţii aveau toate ocaziile de timp, influenţă şi bani ca să le permită să facă serviciu mai mult şi mai bun pentru Domnul decât alţii; şi dacă ei ar avea astfel de dificultate să intre în Împărăţie, cum ar fi cu alţii, care păreau mai puţin favorizaţi? Isus a răspuns că „la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile". Adică, dacă inima bogatului este plăcută Domnului — dacă el este sincer şi umilit şi numai bogăţiile îi stau în cale — Domnul va şti cum să-i arate voia Sa în privinţa folosirii lor; sau dacă aceasta nu era de folos, Domnul va şti cum să-l dezbrace de averea lui, întocmai cum stăpânul cămilei şi-ar despovăra animalul pentru a-i permite să treacă prin Urechea Acului.

Mulţi au avut chiar această experienţă. Ei au fost bogaţi în onorurile oamenilor, în poziţie socială sau în sens financiar; şi Dumnezeu, în iubire şi milă, i-a dezbrăcat de toate acestea, dându-le lecţiile necesare, potrivindu-i şi pregătindu-i pentru o parte în Împărăţie. La Dumnezeu acest lucru este posibil. El ştie cum să conducă toate lucrurile spre binele acelora care-L iubesc cu toată inima, mintea, sufletul şi puterea lor.

„Noi am părăsit totul"

Sf. Petru se pare că a înţeles ideea că moştenirea împreună cu Învăţătorul în Împărăţie ar însemna o predare deplină lui Dumnezeu — o părăsire a toate şi o cedare a toate — pentru o strânsă apropiere de Dumnezeu şi o deplină acceptare de către El. Sf. Petru a spus: „Iată, noi am lăsat totul şi Team urmat".

Isus n-a aprobat întrutotul afirmaţia sf. Petru. El ştia despre Iuda, care nu părăsise totul. Ştia despre sf. Petru însuşi — că încă mai persista ceva voinţă proprie şi că instinctul de autoconservare îl va conduce să se lepede de Învăţătorul său. Dar răspunsul pe care L-a dat Isus a lămurit pe deplin chestiunea, nu numai pentru apostoli, ci şi pentru cei care au devenit urmaşii lui Isus din ziua aceea până astăzi. El a spus:

„Adevărat vă spun că nu este nimeni care să fi lăsat casă, sau fraţi, sau surori, sau tată, sau mamă, sau soţie, sau copii, sau holde, pentru Mine şi pentru Evanghelie, şi să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, fraţi, surori, mame, copii şi holde, împreună cu prigoniri, iar în veacul viitor viaţa veşnică".

Ce promisiune largă şi cât de abundent este împlinită pentru mulţi în aspectele ei pământeşti! Ei în mod sigur vor avea persecuţii; dar tot ce este sacrificat pentru cauza Domnului este compensat însutit în viaţa prezentă. Cât de îndurătoare sunt aranjamentele divine; şi apoi dincolo, dacă sunt credincioşi, viaţa veşnică, o parte cu Învăţătorul în Împărăţie!

„Mulţi din cei dintâi vor fi cei de pe urmă şi cei din urmă vor fi cei dintâi." Cu alte cuvinte, mulţi care au privilegii şi ocazii mari pentru favoare divină şi înălţare în Împărăţie nu vor reuşi să îmbrăţişeze ocazia, în timp ce alţii, de la natură mai puţin favorizaţi, vor câştiga marele premiu al gloriei, onoarei şi nemuririi. În afară de aceasta, am putea spune că cei care au avut la început ocazia de a deveni ucenici ai lui Isus la prima Sa Venire, nu vor avea pe acest temei (cu excepţia apostolilor) nici o întâietate sau avantaj faţă de alţi urmaşi ai Domnului în viitor, şi n-au avut nici aici.

Cuprins

O ÎNTREBARE INTERESANTĂ

Supravegherea naţiunilor de către Dumnezeu

„... Că Cel Prea Înalt stăpâneşte peste împărăţia oamenilor, că o dă cui Îi place şi pune peste ea pe cel mai de jos dintre oameni.” Daniel 4:17.

„Orice suflet să fie supus autorităţilor care sunt mai presus de el; căci nu este autoritate decât de la Dumnezeu. Şi cele care există sunt rânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se împotriveşte autorităţii, se împotriveşte rânduielii lui Dumnezeu.” Romani 13:1, 2.

Întrebare: Să înţelegem din Scripturile de mai sus că Dumnezeu conduce afacerile popoarelor şi alege pe conducătorii lor?

Răspuns: Aceste scripturi sunt în armonie cu alte declaraţii ale Scripturii. În cazul lui Nebucadneţar, de exemplu, după ce a fost şapte ani nebun, trăind între fiarele câmpului, şi-a primit din nou raţiunea şi L-a preamărit pe Dumnezeul cerurilor, recunoscând că Dumnezeu înalţă pe cine vrea şi coboară pe cine vrea. Noi înţelegem că ceea ce a făcut Dumnezeu cu Împăratul Nebucadneţar a avut un caracter profetic.

În cazul lui Israel Dumnezeu a avut o supraveghere foarte specială a afacerilor lui şi a lucrat cu conducătorii lui. David a fost uns când era încă tânăr să fie împărat la timpul potrivit în locul lui Saul. Aşa a fost şi cu alţi câţiva împăraţi ai lor — Dumnezeu i-a uns înainte. S-ar putea spune despre Israel că oricine stătea pe tron era acolo ca reprezentant al Domnului. Ne amintim de asemenea că într-o împrejurare profetul lui Dumnezeu a fost trimis să ungă pe unul dintre împăraţii Siriei şi să-i dea o profeţie care îl privea pe el, şi el să ia tronul.

Privind înapoi, vedem că în cazul lui faraon, împăratul rău al Egiptului, Dumnezeu a declarat: „te-am ridicat înadins, ca să-Mi arăt în tine puterea Mea”. Dumnezeu nu l-a aprobat pe faraon, ci l-a folosit pentru a-Şi arăta gloria. Dumnezeu l-a folosit şi pe împăratul Cirus al Persiei ca servitor pentru a face ce dorea El.

Supravegherea din partea lui Dumnezeu a evenimentelor în curs de desfăşurare

Toate aceste exemple consemnate arată un interes esenţial din partea lui Dumnezeu în privinţa întrebării cine va fi înaintat şi cine va fi retrogradat când aceste chestiuni ar afecta planul Său. Nu trebuie să înţelegem că aceşti diferiţi împăraţi au reprezentat alegerea lui Dumnezeu în ceea ce priveşte loialitatea lor faţă de El, ci că aceştia au fost cei prin care putea fi arătat şi îndeplinit în mod distinct planul divin în desfăşurare. Aşa este şi astăzi. Domnul ştia care dintre bărbaţii care candidau pentru funcţia de preşedinte al Statelor Unite în toamna lui 1912 era cel mai potrivit — cel care va coopera cel mai deplin la îndeplinirea condiţiilor pe care El binevoieşte să le permită să aibă loc în acest timp.

Domnul conduce afacerile naţiunilor acum numai în măsura în care astfel de supraveghere promovează împlinirea scopurilor Sale. Când monarhii diferitelor ţări se declară „Rege prin graţia lui Dumnezeu”, noi nu suntem de acord cu gândul pe care îl au în minte când fac o asemenea declaraţie. Ei exprimă ideea care a predominat timp de secole în toată creştinătatea — că ei domnesc ca reprezentanţi ai Împărăţiei lui Dumnezeu şi prin favoarea Sa specială. La fel este şi cu Biserica Catolică: Când papa pretinde că el este capul Bisericii lui Cristos, pretinde că este

Cuprins

locţiitorul lui Cristos, el pretinde astfel că Cristos Şi-a stabilit Împărăţia şi că papa domneşte în locul Lui.

Supraveghere în realizarea planului lui Dumnezeu

După ce puterea papală a slăbit în Europa şi au venit la putere protestanţii, conducătorii protestanţi au pretins acelaşi drept pe care îl pretinseseră catolicii — de a domni ca reprezentanţii speciali ai Domnului. Şi din acest punct de vedere împăraţii susţin că ei domnesc „prin graţia lui Dumnezeu", că Împărăţia lui Dumnezeu este stabilită şi că ei domnesc în Împărăţiile lui Dumnezeu. Noi nu înţelegem că aceasta ar fi ideea corectă, ci în providenţa lui Dumnezeu El le permite acestora să ocupe deocamdată tronurile lumii. Înţelegem că Dumnezeu exercită o supraveghere în privinţa lor — nu înseamnă că El i-a autorizat să-L reprezinte, sau că El este răspunzător pentru faptele şi acţiunile lor, ci că El controlează lucrurile astfel încât El să-i facă să îndeplinească aranjamentele Sale.

Dumnezeu nu va converti un împărat pentru a face aceasta; El nu va face din el un sfânt. Dar El poate permite sau împiedica evenimentele fără să intervină în voinţa liberă a cuiva şi fără să Se facă răspunzător pentru guvernarea lui.

Putem presupune că această supraveghere a Puterii divine este în interesul final al omenirii. Ne amintim că există un Prinţ al Întunericului, care caută să facă rău omenirii. Gândul nostru este că Puterea divină împiedică sau restrânge, astfel încât cele mai rele lucruri nu se pot întâmpla până la timpul hotărât de El, şi El supraveghează ca să aducă la putere pe aceia care vor fi dispuşi să facă ceea ce Îşi propune El să permită când a sosit timpul Său potrivit. Totuşi, deoarece Domnul nu ne explică exact cum face acest lucru, ar fi înţelept din partea noastră să nu fim prea categorici în afirmaţiile noastre.

Câteva scrisori interesante

TRANSMITEREA UNUI AVERTISMENT

Dragă frate Russell: -

Pe data de 15 mai a avut loc în adunare o întâmplare neobișnuită despre care cred că ar trebui să vă fie adusă la cunoștință. Ce anume prevestește ea sau cât de multe versiuni ale relatării sunt invocate nu pot spune, dar fiindcă pare să fie în concordanță cu mai multe avertismente apărute în Turnul de Veghere în anii trecuți, voi relata evenimentele asupra cărora sunt de acord toți.

Se obișnuiește ca părinții din această adunare să-i lase pe copiii lor să se joace în timpul întrunirilor în anticamerele de lângă holul nostru principal. În această după-masă anume, tocmai țineam de ceva timp studiul articolului din Turn , când s-a auzit o mare agitație din camera copiilor, amestecată cu țipete de frică. Una dintre surori tocmai intra în clădire când a început toată problema și, fugind repede în camera respectivă, i-a găsit pe mai mulți copii strigând isteric, în timp ce alții își acopereau capetele cu groază și toți erau foarte speriați. Când i-a întrebat ce se întâmplase, au spus că văzuseră "o fantomă". Cei mai mari, fiind mai bine informați, au afirmat că văzuseră un demon materializat, și că mai multe brațe apăruseră în cameră, ieșind pur și simplu din peretele gol. Au declarat că atunci când au început să strige și să plângă, apariția a dispărut în aer.

A fost nevoie de o oarecare putere de convingere pentru a-i liniști și a-i mângâia spunându-le că Domnul nu ar permite niciodată să li se facă rău copiilor celor consacrați.

Pe lângă această întâmplare, doi frați din adunare au trecut și ei prin încercări grele legate de semi-materializări ale demonilor în ultimele săptămâni. Un alt frate care, din câte am înțeles,

Cuprins

participa pe ascuns la întrunirile ”Limbi de foc”, a înnebunit dintr-o dată acum câteva săptămâni şi a fost trimis la ospiciu. Cazul său trist pare să aducă dovezi ale obsesiei.

Prea mulți dintre prietenii dragi au acceptat doar cu jumătate de inimă învățăturile clare ale Scripturilor despre existența acestor ființe rele și a activităților lor răuvoitoare. Unii dintre aceştia sunt în pericol grav de a trece prin încercări din această sursă. Nu ar fi bine să se dea un avertisment? S-ar putea oare ca această creştere a activității spiritelor rele despre care auzim din atâtea surse să fie un semn premonitor al ”dezlegării vânturilor” în viitorul apropiat? Dumnezeu să ne ajute pe toți să purtăm ”armura completă şi să stăm în picioare în ziua cea rea”.

Jurământul încă este valabil ca factor în această ”luptă împotriva puterilor” etc. din locuri înalte, așa cum a fost în ziua când l-am făcut pe al meu.

Cu iubire creştină, servul vostru,
Wm. A. Baker.

UN RĂSPUNS BLÂND

Mai jos este o scrisoare scrisă de un frate altuia în încercarea unei reconcilieri. Noi o aprobăm:

Dragă frate: -

Favoarea, îndurarea şi pacea de la Dumnezeu, Tatăl nostru, şi de la Isus, Domnul nostru să fie cu tine!

Ce a făcut, dragă frate, să apară această neînțelegere între noi? Ca frați ai Domnului, nu ar trebui să ne distrugem unii pe alții, căci acesta este spiritul lumii și, după cum spune apostolul în Galateni 5:15, există o posibilitate să ne nimicim unul pe celălalt: ”luaţi seama să nu fiţi nimiciţi unii de alţii”, îndeamnă apostolul.

Ce ar fi dacă, în aprecierea libertății pe care o avem și despre care știm prin Evanghelie, am ajunge în punctul unde am fi atât de certăreți în ceea ce privește libertățile noastre, mari și mici, încât i-am nimici pe unii frați pentru care a murit Cristos? Dacă, după ce am rănit pe cineva, spiritul de ceartă ar acționa în așa fel asupra noastră încât să ne otrăvească propriile vieți spirituale și să fim și noi nimiciți, pierduți, în ceea ce privește lucrurile frumoase la care ne-a invitat Domnul și pentru care alergăm în această cursă?

Acum, dragă frate, fie ca aceste cuvinte ale apostolului să răsune în inimile noastre: ”Să nu fiți nimiciți unul de altul”.

Cu acest gând în minte, să ne îmbrăcăm tot mai mult cu armura care vine de la Dumnezeu pentru a lupta împotriva propriilor noastre slăbiciuni carnale şi să luptăm pentru dragii noştri fraţi, ajutându-i cu exemplul personal și cu sfatul de a duce o luptă bună împotriva lumii, a cărnii și a adversarului. Aproape toate aceste dispute se nasc din cauza unor neînțelegeri. Nici tu şi nici eu nu dorim să ne rănim unul pe celălalt, ci dorim din inimă binele celuilalt.

Îți cer din inimă iertare pentru orice am făcut, în vreun fel sau altul, care poate că ți-a rănit sentimentele, și crede-mă că și eu fac acelaşi lucru în ceea ce te privește, amintindu-mi de Matei 7:1,2 și 6:14-16.

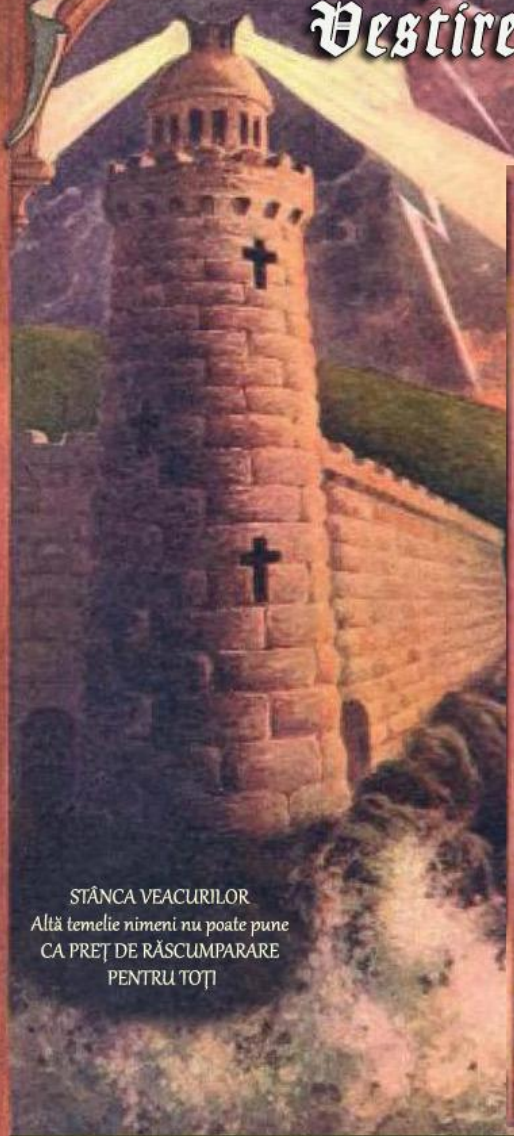
Dacă opiniile noastre sunt corecte, dragă frate, (și eu cred sincer că sunt) în ceea ce privește anul 1914, nu avem timp de pierdut și, așa cum spune apostolul, ”Să nu fie dezbinare în corp, ci toate mădularele să aibă aceeaşi grijă unul pentru altul.” Acum permite-mi să închei cu iubire și cu pasajul din Iuda 24,25.

Al tău prin îndurarea Sa,
J. Hodson.

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREŢ DE RĂSCUMPĂRARE
PENTRU TOŢI

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"*
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XXXV 1 IUNIE 1914 Nr. 11

Cuprins:

PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE	- Pag. 2
DEZLEGAREA CELOR „PATRU VÂNTURI"	- Pag. 6
ÎNDREPTĂŢIT SAU CONDAMNAT PRIN CUVINTE	- Pag. 9
ESTE ACEST LUCRU VALABIL PENTRU VOI?	- Pag. 12
„CHEMAŢI DE DUMNEZEU, ÎN FELUL LUI AARON"	- Pag. 13
LUCRĂTORI ÎN VIE	- Pag. 16
BINE INTENŢIONAŢI, DAR PUN PIEDICI	- Pag. 20
LIBERTATEA VOINŢEI	- Pag. 21
PARADOXURI DIVINE	- Pag. 23
CONGRESE GENERALE – 1914	- Pag. 24
CÂTEVA SCRISORI INTERESANTE	- Pag. 25

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ŞI VESTIREA PREZENTEI LUI CRISTOS

VOL. XXXV **1 IUNIE 1914** **Nr. 11**

PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE

Perspectiva doctorului Abbott

„Un slujitor bisericesc pune o întrebare pe care aş putea-o reda în rezumat astfel: Cum poate cineva care a acceptat gândirea mai nouă în teologie să o prezinte astfel încât să mulţumească dorinţele acelora care tânjesc după vechea religie? Este o întrebare pe care şi-o pun mulţi slujitori ai bisericii şi unii laici. Răspunsul implică o luare în considerare a folosului şi a valorii predicilor şi serviciilor bisericii.

* * *

Un motiv pentru care multe persoane în mod natural evlavioase au întrerupt frecventarea bisericii este acela că pentru ei serviciul bisericii nu mai promovează viaţa religioasă. Pentru ei pare ceva nereal. Ei încă doresc să facă ceea ce este drept, să iubească mila şi să umble respectuos, dar serviciul bisericii nu-i ajută să facă astfel. Ei au abandonat biserica, dar n-au abandonat religia. Pentru a-i aduce înapoi la biserică, aceasta trebuie cumva să pună o viaţă nouă în serviciile ei. Ea trebuie să facă exprimarea sentimentului ei religios mai eficientă în promovarea vieţii religioase.

* * *

Când astronomia a impus o nouă teorie a universului, biologia modernă şi antropologia o nouă teorie a originii omului şi a păcatului, critica modernă o nouă teorie a Bibliei, iar sociologia modernă o nouă teorie a răscumpărării, bisericile puritane au început din necesitate să construiască o nouă teologie. Slujitorii care erau familiari cu descoperirea modernă şi cu mintea modernă au început să înveţe o nouă filosofie a religiei.

* * *

Noi nu mai exprimăm căinţa, recunoştinţa şi consacrarea prin oferirea de sacrificii. Ci căinţa, recunoştinţa şi consacrarea sunt în esenţă aceleaşi experienţe cu cele din zilele lui Ezra. Teologia s-a schimbat. Noi nu mai credem că omul a fost creat perfect acum şase mii de ani, şi că păcatul a intrat în lume ca rezultat al faptului că o femeie a fost convinsă de un şarpe să mănânce un fruct oprit. Dar a face drept, a iubi mila şi a umbla smerit cu Dumnezeu sunt în esenţă la fel ca în zilele lui Avraam.

În timpul nostru sunt câţiva filantropi şi învăţători sacrificatori de sine şi evlavioşi, care au dat la o parte atât închinarea cât şi teologia şi se străduiesc să promoveze o viaţă superioară prin instruire etică, ilustrată şi aplicată prin exemplu moral. Dar în timp ce se străduiesc să promoveze facerea a ceea ce este drept şi iubirea milei, ei nu fac nici un efort să promoveze tovărăşia reverenţioasă cu Dumnezeu. Ei înlocuiesc religia umanităţii cu umanitatea religiei. Unii dintre ei

Cuprins

prezintă predici etice de la amvoanele creştine. Unii dintre ei au ieşit total din biserică şi se devotează diferitelor forme de serviciu social. Ei fac o lucrare neegoistă pentru semenii lor, şi în vieţile multora dintre ei slujitorii creştini ar putea găsi foarte bine atât exemplu cât şi inspiraţie.

Dar eu nu cred că această cultură etică poate lua locul vieţii spirituale. Dacă tot ceea ce doreşte omenirea este conduita bine reglementată, cultura etică ar fi posibil să o dea — deşi acest lucru este îndoielnic. Dar aceasta nu este tot ceea ce vrea omenirea. Ea vrea caracter. Ceea ce gândesc oamenii este important; ceea ce simt este mai important; dar ceea ce sunt, este cel mai important dintre toate. Căci din ceea ce sunt vor veni în mod firesc şi spontan gândirea lor, simţămintele lor şi conduita lor.

* * *

Slujitorul care vrea să satisfacă nevoia poporului său trebuie să-şi dea seama că nevoia oamenilor nu este o formă de închinare, nici o filosofie a religiei, ci o viaţă. Dacă foloseşte o carte de rugăciuni, ea trebuie să-i servească drept expresie a propriei sale căinţe, recunoştinţe şi consacrări. Dacă nu foloseşte o carte de rugăciuni, rugăciunile lui trebuie să fie o reală comuniune cu Dumnezeu, nu o adresare către adunarea sa. Dacă el crede că omul este de şase mii de ani sau de şaizeci de mii de ani pe pământ, că păcatul este consecinţa unei căderi de la perfecţiune cu şase mii de ani în urmă sau consecinţa animalismului din noi, din care n-am ieşit încă complet, că Isus Cristos ne salvează prin aceea că a plătit o dată pentru totdeauna pedeapsa păcatelor noastre printr-un sacrificiu suferit cu mult timp în urmă sau prin aceea că trăieşte cu noi şi ne dă viaţă printr-un sacrificiu perpetuu, nu sunt lucruri lipsite de importanţă. Dar sunt nesemnificative când sunt puse alături de faptul că această căinţă pentru păcatele sale şi bucuria în Mântuitorul Său viu sunt experienţe reale sau numai teorii învăţate din cărţi. Dacă acestea sunt experienţe reale şi el le poate comunica ascultătorilor, el va satisface adevăratele lor nevoi. Dacă le comunică prin vechea teologie, unii dintre ascultători îl vor crede învechit în gândire; dacă le comunică prin noua teologie, unii dintre ascultători se vor teme că nu este prea sănătos la minte. Dar dacă reuşeşte să le dea acea viaţă al cărei rod face ceea ce este drept, iubeşte mila şi umblă smerit cu Dumnezeu, ei vor accepta darul cu recunoştinţă, oricare ar fi filosofia pe care o foloseşte în împărţirea darului." Lyman Abbott.

Comentarii asupra punctului de vedere al dr. Abbott

Ne-am întrebat cum privesc astfel de oameni nobili cu o capacitate de a gândi bine ca doctorul Abbott, viitorul şi propria lor schimbare a sentimentului religios. Avem mai sus cuvintele dr. Abbott asupra subiectului. Exprimarea sa reprezintă probabil în mod corect, generos, sentimentele unei clase mari de oameni învăţaţi printre care el este de frunte. Ei au abandonat cu desăvârşire vechile jaloane. Dumnezeul personal care este în mod personal interesat de afacerile omului este necunoscut acestei clase. Unii dintre ei recunosc o forţă care acţionează în natură şi dau acestei forţe oarbe numele de dumnezeu — dumnezeul Natură. Alţii, admiţând că nu au un motiv real pentru disputa lor, susţin că există un Dumnezeu personal care este atât de mare încât nu ţine cont de om şi de interesele lui, mai mult decât ţin oamenii de furnici, insecte, microbi.

Totuşi mai există în inima omenească o dorinţă după compătimirea unui Prieten divin, care îi face pe unii dintre aceşti conducători nedumeriţi ai gândirii umane să ignore propriile lor teorii şi să tânjească şi să adore un Dumnezeu personal al iubirii pe care nu-L cunosc şi care, cred ei, nu S-a descoperit pe Sine sau planurile Sale, în privinţa cărora ei fac presupuneri largi, adesea modificate, corectate, îmbunătăţite, care se contrazic. Se pare că sf. Pavel a avut în minte pe unii dintre aceşti filosofi când a scris, „fără Dumnezeu şi fără speranţă în lume". Se pare că Isus a avut pe unele dintre aceste persoane în minte când a vorbit despre „orbi care conduc pe alţi orbi" care cad în groapă.

Cuprins

Condiţia jalnică a necredinţei

În cazul multora dintre aceşti oameni buni, necazul începe cu pierderea încrederii în Biblie ca Revelaţia inspirată a lui Dumnezeu pentru instruirea şi îndrumarea poporului Său. De îndată ce cineva îşi asumă această atitudine faţă de Biblie, este asemenea marinarului în largul mării, care şi-a pierdut hărţile şi busola şi a intrat în ceaţă. Din când în când o mică despicare a ceţii îi permite să vadă o stea strălucitoare; şi pentru un moment se bucură la gândul că cel puţin ştie după stele încotro să-şi conducă vasul. Dar când ceaţa se mişcă, el este în mod jalnic dezorientat. Nu îndrăzneşte să mărturisească nici pasagerilor încrezători care sunt sub grija sa adevărata stare a lucrurilor. El trebuie să fie curajos; trebuie să-şi ascundă frica, îndoiala şi neştiinţa.

Aceasta pare să fie condiţia jalnică a Criticilor Radicali şi a Evoluţioniştilor. Dacă îi judecăm greşit, vom fi bucuroşi să ne corecteze. Vom fi bucuroşi să ne informeze prin ce proces de gândire au ei vreo cunoştinţă în privinţa unei vieţi viitoare de vreun fel în vreun loc. Vom fi bucuroşi să fim informaţi despre vreun proces de gândire în privinţa prezentării lor pentru a demonstra că ei au, sau ar putea avea, vreo aşteptare a unei vieţi viitoare, în afară de cea reprezentată prin copiii lor, care, cândva în viitor, după mii de ani de acum, ar putea fi dezvoltaţi la o astfel de perfecţiune a minţii şi a corpului şi la o astfel de stăpânire a condiţiilor naturii, încât să le permită să combată cu succes germenii, microbii şi slăbiciunile ereditare şi să trăiască veşnic.

Dar cât de săracă este această perspectivă în comparaţie cu speranţa pusă înaintea noastră în Evanghelie — speranţa unei vieţi personale viitoare prin înviere din morţi, o speranţă de care Evoluţioniştii şi Criticii Radicali îşi bat joc ca fiind himerică! Noi putem doar să întoarcem complimentul declarând că speranţa creştinului, bazată pe Biblie, „speranţa învierii morţilor”, ni se pare mai puţin himerică, mai puţin neraţională şi mult mai avantajoasă pentru noi în toate felurile, decât speranţa Criticului Radical şi a Evoluţionistului, că deşi ei pier, unii dintre stră-strănepoţii lor vor putea ajunge la viaţă veşnică.

Deşi nu suntem de acord cu Critica Radicală şi cu Evoluţia, avem toată simpatia pentru multe minţi nobile care au acceptat aceste teorii, spre distrugerea bucuriei, păcii şi credinţei lor. Experienţa noastră personală ne dă această simpatie. Odată am avut şi noi într-o mare măsură poziţia lor. Mulţumim lui Dumnezeu pentru eliberarea din ea la lumina mai strălucitoare din cer care străluceşte pe faţa lui Isus Cristos Domnul nostru, care străluceşte prin cuvintele Lui, străluceşte prin scrierile şi profeţiile din trecut, aşa cum sunt explicate de către apostolii numiţi şi în mod special inspiraţi ai lui Isus. Foarte probabil că majoritatea celor ale căror vederi le criticăm au ajuns să vadă acum ca şi scriitorul acestui articol.

O mare lecţie care trebuie învăţată

De trei secole încoace întunericul superstiţiei se risipeşte treptat; şi deşi Biblia s-a întors la popor, ea a fost interpretată prin ochelarii crezurilor de diferite nuanţe, dar toate întunecate. Noi ne-am încrezut inconştient în crezuri şi nu în Biblie. Dar absurdităţile acelor crezuri au devenit tot mai evidente în lumina crescândă a Dimineţii Milenare. Noi am ajuns acum la punctul unde practic nici un om inteligent nu mai crede crezurile trecutului. Dar respingând acele crezuri, cu toţii am fost în pericolul erorii de a presupune că acele crezuri reprezintă învăţăturile Bibliei. Prin urmare, pentru aproape toţi, respingerea crezurilor a însemnat respingerea Bibliei, oricât de mult am dorit noi să susţinem Biblia ca fiind Lumina divină într-un loc întunecos.

Marea lecţie de învăţat pentru noi toţi este că deşi a fost corect să respingem crezurile, şi că deşi fiecare ar trebui respins atât public cât şi privat, noi trebuie să ne întoarcem la Biblie şi să o examinăm din nou, total eliberaţi de teoriile trecutului mai întunecat. Trebuie să mergem la Biblie,

Cuprins

aşteptând să o găsim în opoziţie cu aceste crezuri — aşteptând să găsim că Mesajul pur al Adevărului divin, aşa cum a fost dat de Isus şi de apostolii Săi autorizaţi, a fost stricat în timpul Veacurilor Întunecate — în timpul când Biblia a fost ignorată în favoarea crezurilor formulate de episcopi care în mod eronat s-au considerat episcopi apostolici, şi care sub conducerea rea a lui Satan au condus creştinătatea în erori cumplite şi „învăţături ale demonilor". 1 Timotei 4:1.

Numai prin astfel de schimbare radicală a atitudinii faţă de Biblie — numai prin astfel de încredere în Dumnezeu, încredere în Biblie ca Revelarea pentru om a unui Dumnezeu al întregului Har, Tatăl Îndurărilor, suntem noi pregătiţi să privim Cartea Veche din unghiul potrivit, să vedem înţelesul ei real şi să fim convinşi că ea este Mesajul Speranţei pentru lume, şi al gloriei, onoarei şi nemuririi pentru Biserică, şi într-adevăr real şi vrednic de toată acceptarea.

Un nou stimulent pentru studiul biblic

Unul din scopurile principale ale Foto-dramei Creaţiei este de a restabili credinţa în Biblie drept Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Convingerea noastră este că mulţi din poporul consacrat al lui Dumnezeu tremură tocmai la limita necredinţei. Învăţăturile Criticii Radicale şi ale Evoluţionismului, care au ieşit din colegii şi de la conducătorii intelectuali ai creştinătăţii în ultimii patruzeci de ani, au pătruns, au dospit gândirea, sentimentul întregii lumi.

Poporul consacrat al lui Dumnezeu are nevoie de mâna de ajutor pe care El, credem noi, i-o întinde prin această Foto-dramă. Este minunat să observăm cum aceasta ajunge la unii dintre aceştia şi cât de repede răspund unii dintre ei. Un tânăr care a văzut Foto-drama la Templul din New York (Str. a 63-a W., lângă Broadway), a întrebat dacă mai este sau nu ceva de citit în privinţa celor arătate în Drama. I s-a spus despre cele şase volume de Studii În Scripturi. Le-a cumpărat imediat şi le-a citit. Întorcându-se a spus: „Am avut 700 $ economisiţi pentru a urma un curs teologic. Am ajuns la concluzia că în aceste volume am cursul teologic de care am nevoie".

Frumuseţea Foto-dramei, credincioşia ei faţă de Biblie şi delicateţea cu care tratează opoziţia, o recomandă oamenilor serioşi în gândire, sinceri la inimă: şi în timp ce toate clasele sunt bine venite, această clasă este în special dorită şi apreciată de către promotorii Dramei. Numai cei care au fost salvaţi din întuneric, din beznă şi din starea de „pierdere mentală" a Criticii Radicale şi a Evoluţiei pot aprecia pe deplin ce înseamnă a fi salvat din tot acel întuneric, îndoială, ceaţă — ce înseamnă a avea o temelie fermă pentru credinţa într-un Dumnezeu al Dreptăţii, Înţelepciunii, Iubirii şi Puterii — ce înseamnă a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi a avea o apreciere inteligentă a Planului Său mare şi minunat al Veacurilor, în care Biserica are primul loc, dar în care întreaga lume trebuie încă să primească o binecuvântare şi o ocazie glorioasă pentru viaţă veşnică.

Germania abandonează biserica

Frecventarea bisericii în Germania protestantă scade într-un mod pe care corespondentul publicaţiei Lumea Creştină din Berlin, citat în Lucrarea Creştină (New York), îl numeşte alarmant. Conform unui sondaj făcut într-o duminică recentă, numai 11.252 de persoane frecventau cele 68 de locuri de stat Protestante pentru închinare din Berlin. În oraşul Chemnitz, din Saxonia, cu 300.000 de protestanţi, „frecventarea bisericii în această anume duminică a fost de 2.248". Ori, luând statistica participării la comuniune ca test, „în Berlin, anul trecut, numai 14,81 % din populaţia protestantă s-a împărtăşit".

Desigur, spune corespondentul nostru, numărul este mai satisfăcător în districtele de la ţară, dar „în oraşe, şi de asemenea în numeroase districte de la ţară, numărul celor care se împărtăşesc nu numai că scade, dar scade rapid şi a scăzut rapid de câţiva ani încoace". Şi citim în continuare:

Cuprins

„În Berlin, este un fapt stabilit că numărul celor care fac o practică din a merge la biserică scade rapid. Un jurnal serios de aici a investigat cauzele acesteia, şi drept rezultat al întrebărilor printre clasele muncitoare a obţinut următoarele şase motive ale scăderii:

„(1) Influenţa presei antireligioase.

(2) Propaganda social-democrată împotriva bisericii.

(3) Influenţa vecinilor cu înclinaţii rele şi a tovarăşilor de muncă asupra acelora care altfel ar frecventa.

(4) Necredinţa notorie a claselor educate.

(5) Suspiciunea larg răspândită şi aversiunea faţă de cler, în special convingerea că nu crede ceea ce învaţă, şi că evlavia şi adevărul lor sunt numai ipocrizie.

(6) În final, faptul că toate locurile publice de distracţie sunt deschise duminica şi că exact duminica proprietarii acestor locuri depun cel mai mare efort ca să le umple. Alt motiv dat pentru absenţa în creştere a tinerilor de la serviciul divin este instituirea recentă a asociaţiilor cum ar fi cercetaşii, drumeţii şi brigăzile de băieţi şi fete, toate acestea adunându-se duminica. Marile curse de cai sunt ţinute duminica, precum şi evenimentele atletice importante. S-a declarat că toate aceste lucruri ajută la golirea bisericilor.

Un alt ziar care examinează cauzele care lucrează spre golirea bisericilor nu ezită să remarce că metodele învechite folosite de cler în adresarea către turmele lor şi în conducerea serviciilor devin «respingătoare» pentru cei care merg la biserică. Oamenii moderni în viaţa modernă nu vor tolera un om la amvon care să-i numească «preaiubiţi ascultători». Ei urăsc ipocrizia religioasă şi vorbele mieroase care îi caracterizează pe atât de mulţi pastori. Îi irită să audă, «în primul rând, preaiubiţii mei», şi «în al doilea rând, dragii mei fraţi», şi «în al treilea rând şi în sfârşit».

Apoi există o impresie puternică, şi anume că mult s-ar putea face pentru a moderniza serviciul de cântări. Germanii sunt cei mai muzicali oameni din lume şi muzica lor bisericească este una dintre cele mai magnifice scrise vreodată. Dar ei încep să-şi piardă toată răbdarea cu acele corale monotone în care nu este nici forţă nici căldură. Cu un oftat ei se gândesc la serviciile strălucitoare de cântări din bisericile engleze şi americane”. Literary Digest.

DEZLEGAREA CELOR „PATRU VÂNTURI”

„Căci acesta va fi un timp de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt popoarele.” — Daniel 12:1

Există ceva deosebit de convingător în legătură cu această afirmaţie. Am cunoscut pe unii care au pus accent pe cuvântul „cum” în acest verset al profeţiei lui Daniel şi au sugerat că aceasta ar putea însemna, nu că necazul va fi mai mare, ci că va avea un caracter diferit de oricare alt necaz dinainte. Noi nu împărtăşim această vedere. Gândul nostru este că acesta va fi cel mai intens, precum şi cel mai larg răspândit necaz, cel mai general necaz cunoscut vreodată. Vedem multe lucruri care întăresc această gândire. Putem să observăm cu uşurinţă că în acest timp anarhia va afecta mai mult omenirea decât în timpurile anterioare ale istoriei lumii.

Cuprins

În trecut oraşele erau susţinute de elementul larg răspândit al fermelor; şi fiecare fermier era obişnuit să-şi păstreze stocul său la îndemână şi să-l vândă direct la consumator. Astăzi oraşele sunt mari, mult mai îngrămădite decât altădată. Hrana este transportată spre aceste oraşe în cantităţi mari. În plus, oamenii au devenit extravaganţi; probabil că acum noi ca naţiune mâncăm mult mai mult şi suntem mai mofturoşi decât oricând înainte. Ne-am simţi muritori de foame dacă am mânca ceea ce mâncau oamenii în timpurile trecute.

Domnul nostru a hrănit cinci mii de oameni cu pâine şi peştişori. Acum poporul nu ar fi mulţumit, cum a fost atunci, să stea jos pe iarbă cu o bucată de pâine într-o mână şi o bucată de peşte în cealaltă. Acum ar dori cinci feluri de mâncare, cel puţin — şi cuţite şi furculiţe etc. Ar considera că ar muri de foame dacă ar avea numai o bucată de peşte şi o bucată de pâine uscată. Iar acum, în loc să adune fărâmiturile, le-ar arunca.

Semnele necazului care vine

Ne amintim greva de anul trecut din unele din cele mai mari oraşe ale Angliei. În Liverpool, numai sub paza trupelor guvernamentale a putut fi distribuită mâncarea. Astfel vedem că oraşe întregi ar putea intra imediat în dezordine şi toată lumea s-ar duce flămândă la culcare; şi ar flămânzi repede, dacă n-ar fi aprovizionaţi.

Avem motive să credem că acest necaz în unele aspecte va fi însoţit de o cruzime nemaiîntâlnită vreodată în trecut. Într-adevăr, au existat atrocităţi comise în fiecare veac al istoriei lumii. Şi este adevărat că noi avem acum o spoială de suprafaţă care foloseşte numele de creştinism; dar aceasta nu are nimic de-a face cu creştinismul. Vedem tot mai clar cât de uşor se poate îndepărta această spoială şi să se ajungă la natura crudă dedesubt. În această situaţie, vedem cum ajutorul din partea unei părţi a lumii spre o altă parte a ei ar înceta. Vedem de asemenea cum spiritele rele vor fi tulburate. Avem toate motivele să credem că literalmente vor fi adevărate cuvintele Domnului nostru — că severitatea necazului care vine va fi cum nu s-a mai cunoscut vreodată.

Pe de altă parte, înţelegem că necazul de la sfârşitul Aranjamentului iudaic a fost un tip, sau o preumbrire, o paralelă la marele necaz care vine la sfârşitul acestui Aranjament. Strâmtorarea care a venit atunci peste naţiunea iudee a fost socotită ca fiind cea mai severă din istoria lumii. Necazul de la sfârşitul acestui Veac va fi pe o scară mult mai mare — mondială.

Împărăţia lui Cristos — singura speranţă

În ceea ce priveşte mişcarea socialistă, gândul nostru este că socialiştii vor da greş total în încercarea lor de a-şi pune în practică ideile. Unele dintre idei sunt bune; unele sunt mediocre; şi unele dintre ele sunt rele. Dar ei niciodată nu pot să-şi pună în aplicare cele mai bune idei ale lor, pentru că cei care controlează capitalul şi conduc afacerile lumii nu le vor da niciodată ocazia. Dacă va fi elementul socialist, anarhist sau capitalist cel care va provoca anarhia, va depinde de obstacolul care va fi cel mai greu de urnit.

Toate partidele sunt foarte serioase, foarte viguroase, foarte încăpăţânate. Capitaliştii se tem că în cazul în care socialismul vine la putere, întreaga ţară şi toate celelalte ţări se vor duce de râpă. Deci ei vor fi gata să-l împingă în groapă mai degrabă decât să-l încerce. Să nu ne aşteptăm deci, ca socialiştii să aibă suficientă putere să preia frâiele guvernării. Noi credem că încercarea va degenera în anarhie, până în momentul în care Puterea divină va stabili Împărăţia pe care a promis-o.

Spunând toate acestea, noi nu acuzăm nici un partid în mod special. Credem că sub presiunea prăbuşirii fiecare parte va fi dispusă să vadă sângele curgând pe străzi decât să vadă

Cuprins

cealaltă parte învingătoare — ei vor fi gata să facă orice pentru a-şi susţine scopul şi ideile. Fiecare partid este sigur că ştie ce face. Nu există nici o rezolvare posibilă. Toate partidele sunt încredinţate că au dreptate şi că vor avea succes. Când se va ajunge în starea de criză, care se pare că se apropie, va veni marea vijelie, care va mătura înaintea ei întreaga civilizaţie. Mulţumim lui Dumnezeu că Împărăţia dragului Fiu al lui Dumnezeu o va opri în momentul când oamenii vor fi învăţat că sunt neputincioşi!

Patru vânturi mari

În Apocalipsa 7:1, sf. Ioan vorbeşte despre această vijelie: „După aceea am văzut patru îngeri care stăteau în picioare în cele patru colţuri ale pământului. Ei ţineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac". Vânturile Pământului la care se referă aici sunt, fără îndoială, simbolice. Gândul este că vânturile din cele patru părţi — nord, est, sud şi vest — sunt reţinute şi în momentul când stavila va fi dată la o parte ele vor sufla împreună, iar rezultatul va fi un vârtej. Anumite Scripturi vorbesc despre un vârtej care se va ridica de la marginile Pământului. Vezi Ieremia 23:19; 25:32, 33; 30:23, 24. Noi nu înţelegem că acesta va fi un vârtej fizic, ci această expresie simbolică este folosită pentru a conduce la gândul unui conflict cumplit al puterilor aerului.

Aceste „puteri ale aerului" sau „vânturi" nu sunt puteri ale aerului natural, ci sunt puteri la care se referă sf. Pavel când vorbeşte despre Satan ca „domnul puterii văzduhului" (Efes. 2:2). Acele spirite care au fost sub controlul lui Satan — îngerii căzuţi — trebuie să fie păstrate în lanţurile întunericului pentru Judecata acelei Zile mari (2 Petru 2:4). Dezlegarea acestor vânturi sau puteri ale aerului, s-ar părea să arate că Dumnezeu Şi-a slăbit mâna care le ţinea; că El va avea de-a face cu permisiunea teribilului necaz care va veni peste lume ca un mare cataclism, având drept rezultat răsturnarea totală a ordinii sociale în anarhie.

Constatăm că în ciuda multor avantaje ale zilelor noastre şi a binecuvântărilor revărsate peste lume, oamenii sunt nemulţumiţi şi nerecunoscători. Nemulţumirea creşte; şi rezultatul va fi un mare conflict şi căderea totală a instituţiilor prezente. Se pare că textul nostru vrea să spună că această influenţă din afară va exercita un efect dăunător asupra oamenilor, când în final i se va acorda libertate. Aceste spirite căzute au fost reţinute timp de multe secole, dar ele şi-au exercitat influenţa în măsura în care li s-a permis. Dacă ele ar fi avut putere nelimitată ar fi distrus lumea cu mult timp în urmă; dar ele au fost ţinute în lanţurile întunericului.

Îngerii căzuţi vor fi eliberaţi în curând

Se pare că Dumnezeu va înceta în curând săi mai ţină legaţi pe îngerii căzuţi, şi atunci ei îşi vor manifesta furia asupra omenirii, astfel încât tot Pământul va fi plin de violenţă, la fel ca în zilele lui Noe. „Cum a fost în zilele lui Noe, la fel va fi şi în zilele Fiului Omului." Luca 17:26

Este adevărat că Mântuitorul a dat ideea că la a doua Sa Venire El va fi prezent, necunoscut de lume, realizând o lucrare de adunare a Bisericii — strângerea „pietrelor Sale preţioase" — şi că lumea nu va cunoaşte prezenţa Sa până când Timpul Strâmtorării va veni peste ea. El a spus că ei vor mânca şi vor bea, vor cumpăra şi vor vinde, vor planta şi vor zidi (Luca 17:27-30). Şi aceasta este adevărat. Oamenii semnează contracte importante etc., total inconştienţi de cât de aproape este noul aranjament, Împărăţia care vine. Dar noi credem că viitorul foarte apropiat va fi un timp de mare nelegiuire şi patimi aprinse.

Am citit despre timpul când Dumnezeu a văzut gândurile oamenilor, că inima omului era rea şi tot mai rea — o stare foarte disperată. Gândirea noastră este că dezlegarea acestor „patru vânturi"

Cuprins

este încă în viitor. Puterea manifestată de demoni când vor fi eliberaţi, credem noi, va fi îndreptată să vatăme omenirea. Este posibil ca mulţi dintre cititorii noştri să aibă parte de aceasta. Avem toate motivele să presupunem că, dacă aceşti îngeri căzuţi vor fi eliberaţi, îşi vor vărsa prima dată mânia asupra poporului Domnului. Nu trebuie totuşi să ne temem de aceasta, ci să primim orice Domnul permite să vină, ştiind că totul va lucra spre binele nostru. „Ajunge zilei răutatea ei," greutatea ei. Să lăsăm deci întreaga chestiune în mâinile Domnului şi să ne încredem în El.

ÎNDREPTĂŢIT SAU CONDAMNAT PRIN CUVINTE

„Căci din cuvintele tale vei fi îndreptăţit şi din cuvintele tale vei fi condamnat." Matei 12:37.

Cuvântul îndreptăţit folosit aici de Domnul nostru nu este îndreptăţirea la care se face referire în general în Noul Testament. „Îndreptăţirea prin credinţă" despre care scrie sf. Pavel este achitarea de vină înaintea lui Dumnezeu a acelora care L-au acceptat pe Isus din inimă ca Mântuitorul lor. „Fiind îndreptăţiţi prin credinţă, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos." Îndreptăţirea noastră este pe baza credinţei în Dumnezeu; noi nu putem intra în familia Sa fără credinţă. Apostolul Iacov declară că o credinţă vie se arată prin fapte. Şi în aranjamentul lui Dumnezeu, El a făcut necesar ca noi să ne arătăm credinţa prin acele fapte bune pe care putem să le facem. Astfel credinţa şi faptele împreună ne aduc în asemănarea de caracter a lui Cristos, pentru a fi astfel părtaşi la învierea Sa. Dacă avem numai credinţă şi n-avem fapte, nu vom atinge niciodată scopul; dacă avem toate faptele şi nu avem credinţă, nici atunci nu vom reuşi.

Dar „din cuvintele tale vei fi îndreptăţit, şi din cuvintele tale vei fi condamnat": aici Domnul nostru nu Se referă deloc la Biserică. Nimeni na fost acceptat la îndreptăţire deplină şi la concepere cu Spirit sfânt până la Cincizecime, care a avut loc la câtva timp după ce a fost rostită această declaraţie. Aceste cuvinte le-au fost spuse fariseilor, care au fost mustraţi. Cuvântul îndreptăţit este folosit aici într-un sens limitat. De exemplu, am putea vorbi despre o oarecare tranzacţie pe care am făcut-o şi să spunem: M-am simţit îndreptăţit să procedez astfel. Isus a folosit aici acest cuvânt într-un mod asemănător. El Se adresa acelora care pretindeau că au o relaţie specială cu Dumnezeu sub Legământul Legii şi că sunt în mod special sfinţi. Evreii n-au fost îndreptăţiţi la viaţă, ci numai la părtăşie cu Dumnezeu. Şi acum ei erau în timpul lor de încercare: se vor dovedi ei vrednici?

N-au recunoscut ziua cercetării lor

Citim că ei nu şi-au dat seama că se aflau într-un timp de încercare — că intraseră sub o anumită judecată a lui Dumnezeu, dacă ei ca popor puteau sau nu puteau continua ca servitori ai Săi. „Ei nu şi-au cunoscut timpul cercetării lor." Domnul nostru a spus, când a intrat călare în Ierusalim: „Iată, vi se lasă casa pustie!" Ei, în calitate de Casă a Servitorilor, n-au fost vrednici de continuarea favorii speciale în acel timp. Timp de trei ani şi jumătate li s-a arătat un anumit fel de favoare; Evanghelia a fost predicată în mijlocul lor. Dar Evanghelia na avut atracţie la naţiune; numai la „israeliţii cu adevărat" dintre ei, rămăşiţa credincioasă. După trei ani şi jumătate cu care s-a sfârşit „săptămâna a şapte zecea", favoarea Domnului faţă de evrei s-a terminat şi de atunci uşa a fost deschisă neamurilor. Şi începând de atunci evreii nu au avut nici o întâietate faţă de alţii.

Fariseii au pretins consacrare totală lui Dumnezeu şi mare sfinţenie. Isus le-a spus că ei şi-au făcut filacteriile late şi poalele veşmintelor cu ciucuri lungi; că ocupau locurile de frunte în sinagogi şi de ochii lumii făceau rugăciuni lungi; şi că plăteau zeciuială chiar din cele mai mici seminţe, de mentă, anason şi chimen, dar omiteau lucrurile mai importante din lege, şi că respectarea legii de către ei era numai exterioară, superficială (Mat. 23:5, 6, 14, 23-25). El a declarat că legea poruncea

Cuprins

ca ei să-şi iubească aproapele ca pe ei înşişi. Şi i-a acuzat că ei „mâncau casele văduvelor”; erau gata să profite de faptul că acestea nu aveau protectori naturali. Le-a spus că ar fi nechibzuinţă din partea lor să creadă că făcând rugăciuni la colţurile străzilor etc., ţineau legea.

Cuvintele — un indice al inimii

„Din cuvintele tale vei fi condamnat”; adică ei trebuiau să piardă favoarea specială a lui Dumnezeu. Prin cuvintele lor s-au dovedit necinstiţi. Ei au observat faptele bune ale lui Isus, dar din cauza geloziei şi a invidiei au spus tot felul de rele împotriva Lui şi L-au răstignit. Tot ce au spus împotriva Lui a arătat adevărata stare a inimii lor. Ei s-au dovedit nevrednici de favoarea lui Dumnezeu. Nu trebuie să gândim însă că evreii au intrat în dizgraţia veşnică a lui Dumnezeu. În timpul Veacului Evanghelic ei au fost sub pedepse speciale; au avut multă persecuţie; dar credinţa lor în Dumnezeu le-a adus această persecuţie.

Mânia lui Dumnezeu a venit peste ei „deplin” în timpul celor patruzeci de ani de la sfârşitul Veacului Iudeu. La sfârşitul anului 70 d. Cr., naţiunea s-a destrămat. Dar oamenii au rămas în viaţă! Iar acum sunt pe cale să se întoarcă pe deplin în favoarea lui Dumnezeu: „ei sunt iubiţi din cauza părinţilor lor”. Ei mai au încă o parte în aranjamentul făcut de la început, astfel încât condamnarea lor nu a fost o condamnare veşnică. Dar au pierdut binecuvântarea principală.

Dacă ei ar fi spus: Noi nu putem încă vedea că acesta este Mesia, dar suntem convinşi că există o putere minunată care lucrează în El — dacă ar fi folosit astfel de cuvinte, s-ar fi dovedit doritori de a cunoaşte calea dreaptă, pe care Dumnezeu le-ar fi arătat-o după cum le-a arătato şi altora — în mod special după Cincizecime. În astfel de caz ei puteau fi îndreptăţiţi prin cuvintele şi comportarea lor. Însă ei n-au rostit aceste cuvinte pentru că n-au avut starea potrivită a inimii. „Din plinătatea inimii vorbeşte gura.” Atitudinea inimii lor a fost arătată prin cuvinte; favoarea naţiunii s-a sfârşit.

Ce constituie vorbire de rău

Apostolul Pavel spune: „Nu vorbiţi rău de nimeni”; el nu spune: Nu vorbiţi rău de nici un crez. Despre unele crezuri ar trebui să se vorbească foarte rău! Oamenilor care sunt legaţi de ele le-ar face bine. El nu spune că nu trebuie să vorbim rău despre nici un principiu rău, ci reduce chestiunea la individ. Biblia vorbeşte despre omenire că ea gândeşte rău, vorbeşte rău, face rău; în acest sens oamenii sunt cu toţii sub condamnare. Şi a spune că toată lumea este păcătoasă nu este vorbire de rău; căci toţi oamenii recunosc aceasta. Este adevărat şi fiecare persoană ar trebui să ştie că toţi oamenii sunt păcătoşi: păcatul predomină.

Dar când venim la indivizi, ajungem pe un teren periculos. Isus a spus că fariseii erau făţarnici şi morminte văruite. El nu S-a adresat unui individ anume, ci a vorbit rău despre un sistem şi o clasă. Astfel dacă noi atragem atenţia asupra hoţilor de buzunare, nu aruncăm ocări neapărat asupra cuiva din vecinătatea noastră. Dar când alegem un individ anume şi vorbim rău despre el, suntem pe teren greşit, conform Scripturilor, dacă nu este o chestiune de necesitate. Dacă ştiţi despre un hoţ de buzunare, calea potrivită este să faceţi ca el să fie arestat. Dacă ştiţi că la un anumit timp o anumită persoană a fost hoţ de buzunare, nu înseamnă neapărat că el mai este şi acum; se poate să se fi reformat.

De aceea, când dăm un sfat în privinţa hoţilor de buzunare, nu ar fi corect să indicăm o persoană sau alta, dacă nu suntem siguri. Există unii după gratiile închisorii care servesc astăzi adevărul şi dreptatea. Şi aşa este cu unii care au ieşit de după gratiile închisorii. A menţine o ocară şi a înfiera pe cineva din cauza unei anumite comportări rele mai devreme în viaţă nu este corect.

Cuprins

Nu este corect să menţinem ocară împotriva nimănui şi să-l împiedicăm de la o cale cinstită în viitor. Mai bine să spunem: Acum eşti liber şi cred că eşti hotărât să faci bine. Efectul acestui lucru ar fi bun — să-l laşi să vadă că cineva care îi cunoaşte trecutul doreşte să-l ajute. Dar dacă el n-ar da nici o asigurare că va proceda corect, atunci noi să ne simţim liberi să-i punem pe alţii în gardă împotriva lui. Dacă el ar dori să fie corect, noi ar trebui să cooperăm cu el pe orice cale posibilă.

Lumea este plină de vorbire de rău

Nu există nici o îndoială că există multă vorbire de rău: lumea este plină de ea. Un om de afaceri va spune adesea despre altul: Aş avea încredere în acel om cam cât ai putea arunca un elefant apucându-l de coadă — un mod expresiv de a spune câtă încredere are în el. Altă expresie este: N-aş avea încredere în el pentru nimic în lume! Lumea n-a intrat în şcoala lui Cristos; prin urmare Biserica este instruită în mod special să nu vorbească de rău pe nimeni. Desigur, este natural pentru carnea noastră decăzută să „evite" aproape totul şi să încerce să afle un mod prin care ne-am putea justifica în a spune ceva nefavorabil despre altul; şi se pare că adesea înşişi cei din poporul Domnului „s-au învârtit" să vadă ce scuză ar putea găsi pentru a vorbi de rău şi totuşi să nu se simtă condamnaţi.

Inima omului este foarte înşelătoare

Trebuie să presupunem şi să admitem că fiecare copil al lui Dumnezeu are o inimă care doreşte să facă voia Domnului, şi că, de aceea, nici unul dintre ei nu ar dori să facă ceva contrar voinţei Domnului. Dar există ceva în inima decăzută a omului care este foarte înşelător — hotărât să facă lucrul pe care îl făcea în lume. Am cunoscut oameni din lume care nu se gândesc că ar fi ceva rău în a spune totul despre alţii. Ei adesea spun în şoaptă, ştiind că persoana căreia îi spun va şopti alteia în următoarele cinci minute. Chiar dacă nu sunt siguri că este adevărat, ceea ce ştiu este prea „bun" ca să păstreze! Ei vreau ca şi alţii să aibă parte de un lucru atât de bun! Îl învârt ca pe o bucăţică dulce sub limbă câtva timp, şi apoi se grăbesc să-l scuipe altora, ca să poată ajuta în a-l duce mai departe! Răul arde ca să iasă afară.

Ei bine, n-ar fi greşit să spui adevărul despre o persoană, spune unul. Ba da, ar fi greşit! Dar, dacă nu îi spun lui John Smith că Mary Jones îmi datorează o sumă, el ar putea avea încredere în ea. Trebuie să le spun şi altora pentru că ea ar putea să intre în datorii la ei. Nu voi spune foarte mult: Doar voi ridica din umeri, voi da din cap şi voi spune: Ar fi mai bine să fii atent, sau vei fi tras pe sfoară! Şi astfel, dacă persoana ar datora numai o monedă, dauna care i s-ar face ar valora o mie de dolari.

Ştim noi ceva ce am putea spune şi „de-abia aşteptăm" să spunem? Dacă este aşa, să mergem înaintea Domnului în rugăciune şi să ne străduim cu seriozitate să urmăm porunca apostolului Pavel: „Orice amărăciune, orice iuţime, orice mânie, orice strigare şi orice defăimare să fie înlăturate de la voi, împreună cu orice fel de răutate. Şi fiţi buni unii cu alţii, miloşi şi iertaţi-vă unul pe altul, cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Hristos". Efes. 4:31, 32.

Important pentru poporul Domnului

Noi credem, dragi fraţi, că această chestiune a vorbirii de rău este una din greutăţile creştinilor — să ştim cum, când şi unde să păstrăm tăcerea în privinţa reputaţiei altora. Ştim despre un frate care a fost la închisoare şi care a fost eliberat. El ne-a spus că a fost bucuros că a ieşit. L-am întrebat: Ai spus cuiva că ai fost la închisoare? Da, a răspuns el. Ei bine, să nu mai spui. Foarte puţini din poporul Domnului ar avea încredere în tine dacă ar şti. Vom merge la cei cărora le-ai spus

Cuprins

şi le vom spune să nu menţioneze deloc acest lucru. Este o trăsătură a naturii noastre decăzute de a vorbi despre aceste lucruri.

Cum este definită vorbirea de rău

Desigur că există oameni care sunt nechibzuiţi; ei vor spune lucruri nefavorabile atât despre ei cât şi despre alţii. Dar cei mai mulţi oameni nu sunt dispuşi să spună ceva compromiţător despre ei, şi aici trebuie să ne oprim şi să ne gândim: Să spun ceva în detrimentul cuiva? Dacă circumstanţele ar fi schimbate, dacă aş fi eu în locul lui şi el ar fi în locul meu, mi-ar plăcea ca el să spună aceasta despre mine?

Dar cum ar fi dacă am vedea un om furându-i altuia din buzunar? Atunci ne-am simţi pe deplin îndreptăţiţi să urmăm toţi paşii necesari pentru arestarea lui, pentru că am gândi că acesta ar fi cel mai bun lucru pentru acel om şi pentru alţii. Am gândi că ar fi bine să strigăm: Hoţ de buzunare! Hoţ de buzunare! şi să fie arestat.

În măsura în care putem noi hotărî, vorbire de rău înseamnă a spune ceva ce ar fi dăunător altuia, într-un mod sau în împrejurări în care, dacă s-ar aplica la noi, am considera că este aspru şi dăunător. Am cunoscut pe unul care în anumite cazuri proceda greşit, şi i-am trimis vorbă că dacă continua acea cale vom considera de datoria noastră să luăm atitudine în acea problemă; dar dacă el ne asigura că părăseşte acea cale, nu vom mai face nimic. În acest mod, în câteva cazuri, persoana a fost oprită de a face rău altora; iar noi am fost scutiţi de a ne referi public la chestiunea despre care ştiam, şi care, poate, nu o cunoştea nici o altă persoană din lume.

Noi avem nevoie de înţelepciune de sus. Şi credem că această atitudine reprezintă o dezvoltare necesară a caracterului creştin. Dacă dorim cu adevărat binele aproapelui şi propriul nostru bine, dacă dorim să-l cinstim cum ne-ar place să ne cinstească şi el pe noi, atunci trebuie să urmăm Regula de Aur: „Fă altuia ceea ce ţi-ar plăcea să-ţi facă el”.

Multă vorbire de rău ar fi evitată dacă neam aminti următoarele versuri bune luate dintr-o revistă lumească. Sentimentul este sănătos şi scriptural:

„Fă tot binele pe care îl poţi face, Prin toate mijloacele prin care poţi, Pe toate căile pe care poţi, În toate locurile în care poţi, De câte ori poţi, La toţi oamenii la care poţi, Atâta timp cât poţi.”

Sf. Pavel redă acelaşi gând pe scurt, în cuvintele: „Aşadar, cât avem ocazie, să facem bine la toţi.” Galateni 6:10.

ESTE ACEST LUCRU VALABIL PENTRU VOI?

Ne temem că unii dintre iubiții noștri vânzători de cărți sunt ademeniți în afara diviziei lor pentru lucrarea de seceriș. Îi îndemnăm pe toți cei care au un succes, cât de mic, ca vânzători de cărți, să considere lucrarea lor una dintre cele mai bune de pe câmpul de seceriș, din moment ce generează mai multe roade pentru folosul individual decât oricare alta.

Drama, departe de a îngreuna munca de vânzător, ar trebui să o sporească mult, oriunde se rulează spectacolul. Oriunde s-a auzit de ea, atenția oamenilor este atrasă de STUDIILE DIN SCRIPTURI.

Acesta este sezonul favorabil al anului pentru vânzarea de cărți. Deci, am dori să spunem ceva pentru a reîmprospăta curajul grupului nobil de secerători care își sacrifică timpul, puterea și

Cuprins

viețile lor în acest serviciu. „Secerătorul primeşte plata şi strânge rod pentru viaţa veşnică, pentru ca semănătorul şi secerătorul să se bucure împreună.”

Niciodată nu a fost un timp când atât de mulți oameni și-au deschis urechile adevărului. Superstițiile sunt pe moarte. Ignoranța cedează în fața cunoașterii mai bune a lui Dumnezeu și a Cuvântului său. Drama ajută tot acest proces. Cu toate acestea, cei care văd doar Drama abia au început să meargă în direcția cea bună. Ei trebuie să citească STUDIILE DIN SCRIPTURI cu Bibliile lor alături, pentru a li se oferi lucruri mai amănunțite și pentru a se putea îmbrăca cu toată armura lui Dumnezeu, și astfel să fie pregătiți pentru încercările inerente din viitor.

Câmpul este mare. Dacă aveți timp pe care îl puteți investi în acest serviciu valoros, scrieți-ne despre sugestii, sau metode, și pentru planuri și desemnarea teritoriilor – indicându-ne ce teritoriu preferați – prima, a doua și a treia opțiune de localitate. Această propunere se aplică tuturor celor care nu au obligații mari, dar au talent și educație. Cu cât mai mare este talentul vostru, și mai bună educația voastră etc., cu atât sunteți mai capabili să-l serviți pe Domnul în această parte a câmpului de seceriş. Multe soții își pot rupe zilnic una-două ore pentru această mare lucrare. Atunci când prilejul ajunge la noi, devine o ocazie de a-i demonstra Domnului zelul nostru pentru el, pentru adevărul său și pentru casa sa de credință. Mulți învățători vor avea scurte vacanțe. În ce mod mai bun le-ar putea petrece, decât în serviciul Regelui regilor? Mai mult, este o slujbă sănătoasă. Cei care nu pot lucra ca vânzători de cărți trebuie să-și amintească de oportunitatea încă deschisă pentru voluntariat, și că noul nostru material pentru voluntari este gata și se distribuie rapid.

„CHEMAŢI DE DUMNEZEU, ÎN FELUL LUI AARON”

28 Iunie - Evr. 4:14-5:10

„Pentru că Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască ce era pierdut.” Luca 19:10.

Lecţia de astăzi se ocupă de Preoţia lui Isus şi în acelaşi timp de preoţia Bisericii Sale. El este Marele Preot sau Preotul Principal al mărturisirii sau al rânduielii noastre, scrie apostolul. Evreii au găsit greu de înţeles cum putea Isus să aibă de-a face în vreun sens al cuvântului cu preoţia. Domnul Dumnezeu confirmase funcţia preoţească la familia lui Aaron, din seminţia lui Levi. Isus n-a aparţinut acelei seminţii, nici ucenicii Lui. Cum putea El să ocupe sau să aibă de-a face cu funcţia preoţească?

Necesitatea discutării acestei întrebări a apărut din faptul că, după cum a arătat sf. Petru, Biserica este o Preoţime împărătească. Astfel sf. Pavel arată că în calitate de Preot anti-tipic, Isus S-a oferit pe Sine ca viţel anti-tipic pentru ispăşirea păcatului; şi după ce a făcut aceasta S-a înălţat la cer şi astfel a intrat în Sfânta Sfintelor anti-tipică, înfăţişându-se acolo pentru noi — pentru Biserica Sa, leviţii anti-tipici, preoţii subordonaţi anti-tipici.

Sf. Pavel argumentează că deoarece noi putem să-L recunoaştem prin credinţă pe Isus ca Marele nostru Preot din cer şi ştim că El are compătimire în privinţa imperfecţiunilor noastre, de aceea putem merge la El cu mare curaj, când am fost surprinşi într-o greşeală, pentru a putea obţine milă şi a găsi har spre ajutor la orice timp de nevoie. Dar toate aceste asigurări binecuvântate vor fi fără nici o putere dacă nu ne dăm seama că Isus este Marele nostru Preot din cer. Prin urmare, argumentul apostolului din această lecţie este o demonstraţie a acestui fapt.

Preoţii aaronici au fost tipici

Apostolul spune (Evr. 5:1) că toţi preoţii evrei erau luaţi dintre semenii lor şi erau rânduiţi în mod special, sau puşi deoparte pentru lucrarea lor, pentru a reprezenta poporul înaintea lui

Cuprins

Dumnezeu, oferind pentru ei atât daruri cât şi sacrificii pentru păcate. În acest aranjament preoţii puteau compătimi cu poporul, fiindcă erau supuşi aceloraşi slăbiciuni şi aveau nevoie şi ei de iertarea păcatelor. Dar nici chiar dintre aceşti preoţi imperfecţi, pătaţi, păcătoşi, care aveau nevoie să aducă jertfe pentru păcatele lor, nu i-a fost permis vreunuia să-şi ia singur această funcţie. Dumnezeu trebuia să-l cheme în funcţie. Aşa a fost cu Aaron. Dumnezeu l-a chemat să fie preotul principal.

Apostolul arată că aşa trebuie să fie şi cu preoţii anti-tipici de pe un plan mai înalt. Cristos, Marele Preot spiritual, şi Biserica Sa aleasă, Preoţimea împărătească de pe planul spiritual, trebuie de asemenea să fie chemaţi de Dumnezeu. Ei nu puteau să-şi asume funcţia altfel. „Hristos nu Şi-a luat singur slava de a fi Mare Preot." Dumnezeu L-a onorat în acest mod însă, spunându-I în profeţia din Psalmi: „Tu eşti Fiul Meu; astăzi Team născut"; şi din nou: „Tu eşti Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec". Psalmii 2:7; 110:4.

Melhisedec un preot împărătesc

Pe această bază largă a chemării divine apostolul declară că Cristos nu este un preot după rânduiala lui Aaron — un preot evreu, un preot pământesc; dar deşi simbolizat prin Aaron în privinţa unui sacrificiu pământesc, El este în realitate un Preot slăvit, nu după Rânduiala lui Aaron, care nu a fost niciodată slăvit, nu a fost niciodată împărat, ci după Rânduiala lui Melhisedec, care a fost împărat şi preot în acelaşi timp — nu un preot sacrificator, ci un preot domnitor.

Astfel Cristos în glorie nu este om, nu este o fiinţă pământească, nu este Una sacrificatoare cum a fost înainte. El este un Preot împărătesc glorificat, în putere şi glorie mare acum, ca Împărat al sfinţilor, capabil şi doritor să-i ajute în toate încercările şi dificultăţile lor. Şi curând, după ce îi va fi acceptat pe toţi preoţii Săi subordonaţi — după ce-i va fi schimbat în asemănarea Sa glorioasă prin prima Înviere, dincolo de văl — atunci El va deveni Împărat şi Preot în glorie pentru lume, şi timp de o mie de ani va domni pentru a binecuvânta şi ridica pe toţi cei doritori şi ascultători care, sub iluminarea oferită atunci, se vor apropia de Dumnezeu.

„În zilele vieţii Sale pământeşti"

Întorcându-se la argumentul său, apostolul ne arată legătura dintre Preotul împărătesc glorificat dincolo de văl şi Isus cel care a suferit în carne (5:7). Când apostolul scrie, „Acela care în zilele vieţii Sale pământeşti", trebuie să înţelegem că zilele vieţii Sale pământeşti au trecut, s-au sfârşit. După cum explică apostolul Petru în altă parte, a fost „omorât în trup, dar făcut viu în duh" — prin învierea Sa. Dar în zilele vieţii Sale pământeşti Isus a adus strigăte mari şi lacrimi. Apostolul caută să ne dea, ca urmaşi ai lui Isus, încredere în capacitatea Lui de a compătimi cu noi în toate necazurile noastre. De aceea el ne aminteşte că Isus „în zilele vieţii Sale pământeşti, aducând rugăciuni şi cereri cu strigăte mari şi cu lacrimi către Cel care putea să-L scape din moarte, a fost ascultat în legătură cu cele pentru care S-a temut"

Minţile noastre se întorc în mod instinctiv înapoi la experienţele Învăţătorului din Ghetsimani — la rugăciunile adresate lui Dumnezeu, la lacrimile Sale, la agonia Sa, şi conform unei relatări, la transpiraţia Sa cu sânge. Gândul apostolului, sugestia lui, este că Învăţătorul care trecuse şi El prin astfel de experienţe grele şi amare, şi care este acum în glorie şi putere cerească, în mod sigur va compătimi şi va ajuta pe toţi urmaşii Săi credincioşi, chiar dacă El poate permite ca ei să aibă experienţe ca cele de la locul numit Ghetsimani şi lovituri din partea adversarului.

Cuprins

Ca fiu — nu ca păcătos

Suferinţele lui Isus, arată Apostolul, au venit asupra Lui nu pentru că era păcătos, ci pentru că era Fiu şi pentru că în calitate de Fiu Tatăl ceresc I-a încercat, I-a probat loialitatea până la moarte, chiar moarte de cruce. Numai printr-o astfel de probă a loialităţii putea fi socotit vrednic de marea înălţare menită şi promisă Lui — glorie, onoare şi nemurire, natura divină. Lucrurile pe care le-a suferit, lucrurile pe care le-a îndurat, nu numai că trebuiau să constituie o jertfă pentru păcatul uman şi să facă posibilă restabilirea umană prin Împărăţia Mesianică, dar aceleaşi încercări, dificultăţi şi experienţe au fost necesare pentru Învăţătorul însuşi. După cum continuă apostolul şi spune: El a fost făcut desăvârşit prin suferinţe.

Isus nu a fost niciodată imperfect în sensul de a fi păcătos. El a fost perfect, fără pată, în starea Sa glorioasă ca Logos, înainte de a lăsa gloria pe care o avea la Tatăl şi de a fi făcut trup. Asigurarea dată nouă este că atunci când S-a născut din Maria, El a fost totuşi „sfânt, nevinovat, fără pată şi despărţit de păcătoşi”. Suferinţele Sale deci, nu L-au făcut desăvârşit în sensul de a-L face fără păcat. Desăvârşirea a fost de alt fel.

Domnul nostru intrase într-un Legământ de Sacrificiu — pentru a Se dovedi loial faţă de voinţa Tatălui, chiar până la moarte. El a avut promisiunea perfecţiunii pe cel mai înalt plan — promisiunea naturii divine — ca răsplată, dacă Îşi va îndeplini Legământul de Sacrificiu cu credincioşie, cu loialitate. Începutul acestei naturi noi I-a fost acordat în momentul botezului Său, când a fost conceput de Spirit sfânt. Dar natura nouă concepută atunci trebuia să se dezvolte sau să se desăvârşească; şi în acest scop au fost permise asupra Lui încercările, dificultăţile şi loviturile. El a fost făcut desăvârşit ca Nouă Creatură de ordin sau natură divină, prin lucrurile pe care le-a suferit.

Fiind scăpat din moarte

În cazul Învăţătorului, după ce a intrat în Legământ de Sacrificiu, a fost o chestiune de viaţă sau moarte. Ascultarea Sa faţă de Legământul de Sacrificiu îi aducea viaţa nemuritoare, divină. Dar orice eşec Îl costa tot ce avea; căci tot ce avea era în joc în acel Legământ de Sacrificiu. Prin urmare, în Grădina Ghetsimani strigătele Sale mari şi lacrimile nu au fost cauzate de frică în privinţa răstignirii iminente, sau de altceva ce i-ar fi putut face omul. Ele nu au fost cauzate de îndoială în privinţa puterii divine sau credincioşiei divine. Frica Învăţătorului a fost de moarte — ca nu cumva să nu fi respectat întru totul toate cerinţele divine şi astfel să piardă totul în moarte, şi să nu fie socotit vrednic de înviere.

Apostolul spune: „El a fost ascultat în privinţa lucrurilor de care s-a temut”. A fost eliberat de frica morţii. Din acel moment Învăţătorul a fost cel mai calm dintre toţi, în toate încercările şi încordarea acelei nopţi şi a zilei următoare. Nu ne putem îndoi că Tatăl L-a asigurat că totul era bine — că până atunci Se dovedise credincios.

Conducător şi Mare Preot

Datorită victoriei şi înălţării Sale, Isus este acum „pentru toţi cei care Îl ascultă Urzitorul mântuirii veşnice”, spune apostolul. Evr. 5:9.

Prima mântuire pe care o efectuează acest Preot anti-tipic după Rânduiala lui Melhisedec este mântuirea Bisericii Lui, o Turmă mică, o Preoţime împărătească, un Popor sfânt. Aceştia vor fi mântuiţi la aceeaşi poziţie glorioasă pe care a obţinut-o El. Ei nu pot să ajungă în această poziţie glorioasă pe alt drum decât pe cel pe care a mers El. Prin urmare, invitaţia făcută lor este de a-şi lua

Cuprins

crucea şi de a-L urma; să meargă în urmele Lui prin reputaţie rea, prin reputaţie bună, credincioşi până la moarte, aşa cum a fost El.

Nu înseamnă că este posibil ca vreunul dintre urmaşii Lui să învingă în acelaşi sens absolut în care a învins El; căci El a fost perfect în trup, iar urmaşii Lui sunt cu toţii imperfecţi prin cădere. Ceea ce se cere de la urmaşii Lui este ca ei să demonstreze aceeaşi loialitate a inimii pe care a manifestat-o El — aceeaşi dispoziţie de a face voia Tatălui şi de a sacrifica toate celelalte interese. Acestora Marele Preot le alocă meritul sacrificiului Său, atribuindu-l urmaşilor Lui drept acoperire pentru toate defectele şi neajunsurile neintenţionate. Astfel ei sunt asiguraţi că pot sta completi în El în ochii Tatălui, şi curând prin prima Înviere glorioasă vor fi făcuţi desăvârşiţi în mod real prin acel sfârşit glorios — „schimbaţi într-o clipă, într-o clipeală din ochi"; căci „nu pot carnea şi sângele să moştenească împărăţia".

Dar pentru a ajunge la această poziţie, toţi urmaşii lui Isus trebuie să-L asculte, trebuie să-I urmeze îndrumările. Atunci El îi va ajuta şi îi va îndruma spre Împărăţia cerească. „Fii credincios până la moarte şi-ţi voi da cununa vieţii."

În plus, El va fi Autorul mântuirii pentru toţi aceia din omenire care Îl vor asculta când El va prelua Împărăţia, stăpânirea lumii, în timpul miei de ani a Domniei Mesianice. Toţi cei care atunci vor refuza să-L asculte, vor fi distruşi în Moartea a doua; dar toţi cei doritori şi ascultători vor fi în cele din urmă desăvârşiţi ca fiinţe umane, fiinţe pământeşti — restauraţi la perfecţiunea în care Dumnezeu l-a creat pe Tatăl Adam, plus experienţa valoroasă în legătură cu păcatul şi cu recuperarea din el.

Dați vestea binecuvântată în întreaga lume
Vorbiți de timpul de odihnă apropiat
Și asupriților din orișice națiune
De jubileul milenar mult așteptat

Ce dacă norii ascund, doar pentru o clipă
Cerul albastru când s-a-ntunecat?
Curând, soarele promisiunii se ridică
Ca să lucească un mileniu ne-nencetat.

Grăbește tu, veac glorios, timpul prielnic
Timp când Cristos ne va fi arătat
Oh! Sper să fiu găsit ca unul vrednic
De a domni cu el mileniul îndreptat.

LUCRĂTORI ÎN VIE

5 Iulie - Mat. 20:1-16

„Căci El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni şi trimite ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi." Matei 5:45.

Această pildă este greu de interpretat aşa încât toate aspectele ei să-şi găsească împlinirea. Marele Învăţător a dat-o ca pildă a Împărăţiei; prin urmare ştim că se aplică la experienţele Bisericii

Cuprins

în timpul acestui Veac Evanghelic. Dacă ar fi să aplicăm diferitele intervale de timp menţionate la diferite epoci din acest Veac, am întâmpina dificultăţi; căci apostolii şi alţii, chemaţi devreme în acest Veac, nu au trăit şi nu au muncit de-a lungul întregii perioade. Iarăşi, dacă am aplica-o aşa, ne-am confrunta cu afirmaţia că numai cei de la începutul Veacului au avut o promisiune clară în privinţa răsplăţii — că toţi ceilalţi au avut numai asigurarea că vor primi ceea ce li se cuvine.

Altă dificultate pe care am întâlni-o în interpretarea pildei este cum să aplicăm murmurarea celor care au fost chemaţi primii şi răsplătiţi ultimii. Alte Scripturi ne arată că apostolii şi alţii, chemaţi primii în Veacul Evanghelic, vor avea schimbarea învierii lor înaintea celor care vor fi în viaţă la a doua Venire a lui Cristos. Sf. Pavel declară că morţii în Cristos vor învia întâi, şi apoi aceia dintre noi care suntem în viaţă vom fi schimbaţi. Mai mult, ar fi de neconceput ca apostolii şi alţii din Biserica timpurie să murmure la răsplata care le va fi dată.

Toate aceste dificultăţi trebuie avute în minte când încercăm să găsim o soluţie la această pildă care să se potrivească cu experienţele Bisericii în ansamblul ei în timpul Veacului Evanghelic.

Dacă încercăm să aplicăm pilda la experienţele individuale ale poporului lui Dumnezeu, avem de asemenea dificultăţi. Aplicând-o astfel, am putea spune că acei care încep o viaţă creştină devreme şi sunt găsiţi credincioşi în serviciul Domnului la apusul vieţii, ar fi cei chemaţi primii şi cărora le-a fost promisă răsplata. Alţii care vin mai târziu şi care servesc cauza Domnului numai cu o parte din timpul, puterea şi talentul lor, ar corespunde cu cei care au fost chemaţi mai târziu — unii chiar în ceasul al unsprezecelea. Dacă interpretăm pilda că vrea să spună că toţi aceştia vor primi o răsplată asemănătoare indiferent de timpul petrecut în serviciul Învăţătorului, am avea totuşi dificultate cu faptul că acei chemaţi cel mai devreme au murmurat, s-au plâns, au fost nemulţumiţi.

Dimpotrivă, suntem convinşi că, în mod sigur, oricine ar murmura împotriva voinţei Domnului şi a aranjamentelor Sale drepte şi iubitoare pentru poporul Său, nu va obţine niciodată răsplata Împărăţiei dincolo de văl. Putem fi siguri că oricine primeşte de la Învăţătorul calificativul „Bine, servitor bun” şi schimbarea învierii, va fi departe de a murmura. Ei se vor bucura şi se vor veseli, şi se vor simţi mai mult decât răsplătiţi pentru fiecare mic serviciu şi sacrificiu. Cum putem deci aplica această pildă în mod consecvent, în armonie cu învăţăturile altor Scripturi privitoare la răsplata clasei Împărăţiei? Ne putem gândi numai la un mod, şi anume să aplicăm pilda în întregime la experienţele vieţii prezente a clasei Împărăţiei, în special ale celor care trăiesc la sfârşitul acestui Veac Evanghelic.

În parte aplicabilă la evrei

Timp de o mie şase sute de ani şi mai bine evreii au aşteptat prima Venire a lui Mesia şi ocaziile binecuvântate care vor veni atunci. Când Isus Şi-a început misiunea, El a propovăduit, „Împărăţia cerurilor s-a apropiat”, şi a dat evreilor privilegiul de a intra în ea. Acel privilegiu a fost un „dinar,” sau o răsplată pentru străduinţa lor credincioasă de a ţine Legea toată viaţa. Dar când a fost dată oferta Împărăţiei, unii vameşi şi păcătoşi au fost atraşi — unii care înainte neglijaseră serviciul lui Dumnezeu şi lucrarea în vie. Aceşti lucrători noi au fost primiţi de Domnul Isus şi li s-a dat ocazia să devină ucenicii Lui.

Privilegiul uceniciei a fost dinarul sau răsplata. Cărturarii şi fariseii, care fuseseră credincioşi Domnului Dumnezeu toată viaţa lor, au considerat că ei ar fi trebuit să aibă o oarecare întâietate sau prioritate faţă de vameşi şi păcătoşi; şi ei au murmurat la toate aranjamentele ca fiind incorecte, care nu le dădeau lor primele ocazii ale Împărăţiei. Dacă vameşii şi păcătoşii urmau să obţină privilegiul binecuvântat al uceniciei cu Mesia, atunci desigur, gândeau ei, lor li se va da o favoare încă şi mai mare. Ei au murmurat că Isus i-a primit pe vameşi şi pe păcătoşi şi a mâncat cu ei.

Cuprins

Una dintre pildele Învăţătorului a fost destinată ca o mustrare specială pentru farisei pe această linie. Fiul risipitor a reprezentat o clasă dintre evrei care nu trăiau la înălţimea privilegiilor lor, iar fratele mai mare a reprezentat pe aceia care au căutat continuu să fie în mod serios şi activ angajaţi în lucrarea Tatălui. Când unii din această clasă risipitoare au primit Mesajul Iubirii lui Dumnezeu de pe buzele lui Isus şi ale ucenicilor Lui, şi s-au întors la Casa Tatălui şi au fost trataţi cu îndurare şi li s-a dat acelaşi privilegiu de a fi fii ca şi acelora care nu se rătăciseră, ci lucraseră cu credincioşie, clasa fratelui mai mare a fost ofensată. Ei au murmurat şi au refuzat să participe la ospăţ. Astfel au existat unii care au fost primii în ceea ce priveşte ocazia dar ultimii în ceea ce priveşte binecuvântarea, şi alţii care au fost ultimii şi cei mai mici au găsit ocazia de a primi binecuvântarea divină mai devreme şi mai eficient.

Aplicabilă şi la creştini

Lecţia generală a pildei ar părea să fie aceea că noi ar trebui să apreciem faptul că orice are Dumnezeu să ne ofere este un dar. Ar trebui să intrăm în serviciul Lui cu loialitate iubitoare faţă de principiu, faţă de dreptate. Dacă am servit mai mulţi ani, acel privilegiu al serviciului ar trebui preţuit; şi interesul nostru în cauza Domnului ar trebui să ne facă fericiţi. Dintr-un astfel de punct de vedere al aprecierii privilegiului de serviciu, noi ar trebui să fim bucuroşi să vedem lucrarea Domnului continuată, bucuroşi să vedem că şi alţii intră în serviciu şi bucuroşi să-i vedem că primesc aceeaşi răsplată pe care o sperăm pentru noi. Numai cei care au un astfel de spirit larg, o astfel de apreciere a privilegiilor viei, o astfel de simpatie pentru „atât de mulţi câţi va chema Domnul Dumnezeu” — numai aceia vor fi potriviţi pentru Împărăţia propriu-zisă, pregătiţi pentru a primi privilegiile speciale ale cunoştinţei şi ocaziei când Împărăţia va fi gata să fie anunţată.

După cum împărăţia tipică a fost oferită evreilor din timpul lui Isus, şi după cum cei care au fost mai noi în serviciul divin au primit aceleaşi ocazii pentru o parte în Împărăţie cu cei care au fost angajaţi de mult timp, aşa se pare că trebuie să fie şi la sfârşit sau în timpul Secerişului, la sfârşitul acestui Veac Evanghelic. Cei care au căutat toată viaţa lor să fie credincioşi Domnului şi să servească cauzei Sale ar trebui să-şi amintească faptul că ei au avut privilegiu şi binecuvântare cu atât mai mare. Dacă unii vor intra în serviciul divin mai târziu, ei trebuie să fie primiţi cu bucurie ca servitori împreună cu ei.

Într-adevăr, toţi cei care sunt servitori, conform Cuvântului Domnului, ar trebui să-L roage pe Stăpân să trimită şi alţi lucrători în vie, în loc să fie invidioşi pe alţii care ar putea veni. Şi deoarece acum vine o cunoştinţă mai mare a Adevărului prezent ca o răsplată pentru toţi cei care lucrează în via Domnului, să nu fim surprinşi dacă aceasta va fi distribuită în mod egal acelora care au venit recent şi acelora care sunt de mult timp în serviciul Stăpânului.

Mai degrabă să ne bucurăm în căile Domnului. Să nu ni se supere inimile din cauza îndurării Lui faţă de aceia care au intrat în serviciu tocmai în timpul celui de-al unsprezecelea ceas. Oare nu sunt ei fraţi? Sub condiţiile Regulii de Aur n-ar trebui noi să dorim ca şi ei să aibă aceleaşi binecuvântări de care ne bucurăm noi? Orice înălţare din partea celor care sunt de mai mult timp în serviciul Domnului — orice sentiment din partea acestora că ei trebuie să aibă mai multe manifestări ale favorii Domnului acum — este evident greşită. Domnul vrea ca noi să fim mai mult asemenea Lui. Şi aceasta este sugestia acelora care au ales Textul de Bază pentru această lecţie. Fiţi asemenea Tatălui vostru; căci El este bun cu cei nerecunoscători. „El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni şi trimite ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi.” Mat. 5:45.

Cuprins

Lecţii din textul de bază

Noi învăţăm tot mai mult că într-un sens foarte larg şi important strămoşii noştri din timpul Veacurilor întunecate au pierdut concepţia corectă a caracterului lui Dumnezeu şi a planului Său pentru mântuirea omului. În loc să-L înfăţişeze în crezuri ca fiind iubitor şi îndurător, ei L-au înfăţişat în culori total diferite. Crezurile Veacurilor Întunecate, care ne-au fost transmise nouă, ne-au dat vederi colorate şi deformate ale învăţăturilor Bibliei. Numai în anii recenţi au început cei care studiază Biblia să discearnă acest fapt. Aproape toţi oamenii inteligenţi au înlăturat acum crezurile ca fiind iraţionale în orientarea generală a învăţăturii lor — în reprezentarea lor că Dumnezeu Şi-a propus de la început un iad de foc şi de tortură veşnică pentru aproape toate creaturile Sale umane, numărând mii de milioane, şi un Paradis de fericire numai pentru o mână de sfinţi, câţiva aleşi.

Dar vai, în timp ce noi ne dădeam seama de rătăcirea crezurilor noastre şi le înlăturam, mulţi dintre noi n-am reuşit să observăm cât de diferite sunt învăţăturile lor de învăţăturile Bibliei! Dar acum Biblia este căutată din nou. Ochelarii coloraţi ai crezurilor care ne-au distorsionat vederea sunt sfărâmaţi în bucăţi. Noi învăţăm să citim Biblia în lumina ei clară şi proporţional primim binecuvântare.

Observaţi de exemplu acest text: „ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri”. Fratele Calvin, Bloody Mary şi alte mii din aceştia în timpul Veacurilor Întunecate au comis atrocităţi oribile în numele religiei, în numele lui Isus, în numele Tatălui, gândind că îl imită pe Dumnezeu, că sunt asemenea Tatălui lor din cer. Dar vai, ei nu L-au cunoscut corect! Ei au urmat ilustraţii făcute de demoni care-L reprezintă pe Dumnezeul Cel Atotputernic, plin de har, Tatăl îndurărilor, ca foarte diavolesc în planurile şi aranjamentele Sale pentru creaturile umane. Acum vedem ce a vrut Isus să spună când a zis: „Ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri”. Acum includem restul afirmaţiei: „Căci El este bun cu cei mulţumitori” şi „El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni şi trimite ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi”.

Doi dintre cei mai nobili ucenici ai lui Isus au prins gândul greşit, chiar dacă au fost un timp în mod personal prezenţi cu Învăţătorul. Cu cât mai mult ar trebui să-i scuzăm pe cei care, în timpul unei lungi perioade de creare energică a crezurilor şi de neglijare a studiului Bibliei, au pierdut orice înţelegere corectă a caracterului divin!

Cei doi ucenici la care ne-am referit au fost Iacov şi Ioan, fiii lui Zebedei. Când Domnul şi ucenicii Săi au rămas fără hrană, Iacov şi Ioan s-au dus într-o cetate din Samaria să cumpere pâine. Samaritenii au întrebat de ce Isus nu venea în cetatea lor pentru a vindeca pe bolnavii samariteni ca şi pe evrei. Când au aflat că misiunea Lui la acel timp era exclusiv pentru evrei, ei s-au supărat şi au spus: Atunci cumpăraţi pâine de la evrei; noi nu vă vom vinde nimic. Atunci Iacov şi Ioan indignaţi că Învăţătorul lor, moştenitorul tuturor lucrurilor, era astfel dezonorat, au cerut permisiunea lui Isus să ceară foc din cer peste samariteni ca să le ardă cetatea. Aceşti ucenici gândeau că ei au spiritul lui Dumnezeu. Dar Isus a spus: „Nu ştiţi de ce duh sunteţi însufleţiţi; căci Fiul Omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască”.

Şi dacă aceşti doi ucenici dragi au avut nevoie să fie corectaţi — au avut nevoie să li se arate că aveau un spirit greşit dorind să distrugă pe samariteni — cu cât mai potrivită ar fi dojana lui Isus pentru cei care în numele lui Dumnezeu ar destina pe toţi împotrivitorii lor la o eternitate de tortură!

Dar aşa am fost unii dintre noi, în ignoranţa noastră, în superstiţia noastră, în beţia cu crezul nostru — ca rezultat al băutului din vinul doctrinei false (Apoc. 17:1-5; 18:3). Mulţumim lui Dumnezeu pentru eliberare! Lăudat fie numele Lui pentru vederile mai sănătoase care ajung la poporul Lui! Zorile Dimineţii noului Aranjament aduc iluminare. Soarele Dreptăţii se ridică; stafiile

Cuprins

trecutului se risipesc la ivirea razelor luminătoare. „Spuneţi lumii întregi aceste veşti binecuvântate!”

Caracterul glorios al Dumnezeului nostru

Acum când citim Textul nostru de Bază, vedem că ne spune că Dumnezeul nostru este îndurător, iubitor, milos, bun, chiar şi faţă de cei nemulţumitori, de cei nedrepţi, chiar şi faţă de cei păcătoşi, astfel că noi ar trebui să fim blânzi, generoşi, iubitori, ar trebui să facem bine la toţi oamenii când avem ocazia şi în special la cei din Casa Credinţei. Această viziune a lui Dumnezeu atrage inimile noastre; şi cu cât Îl studiem mai mult pe acest Dumnezeu al Iubirii, cu atât ne dăm seama mai mult că El este singurul Dumnezeu iubitor şi adevărat, şi că toate concepţiile noastre greşite anterioare au fost nereale, neiubitoare, neadevărate — dumnezei fabricaţi de noi — şi cu atât vedem mai mult că ţările civilizate şi-au creat idoli crezuri cu condei, tipar, cerneală şi hârtie, mai oribili decât oricare alţii făcuţi vreodată de păgâni din fier, piatră, bronz sau lut.

„Cum gândeşte omul în inima lui, aşa este el.” Dacă idealul inimii sale, Dumnezeul la care se închină este crud, răzbunător, plin de ură, diavolesc, ar fi un miracol dacă acel bărbat sau femeie care s-ar închina unei astfel de divinităţi false n-ar deveni, mai mult sau mai puţin, contaminaţi şi n-ar fi conduşi, mai mult sau mai puţin, la o gândire greşită şi la o purtare greşită. Dar când avem în faţa ochilor minţii pe Dumnezeul cel iubitor şi adevărat ca ideal, ne schimbăm şi ne transformăm tot mai mult zi de zi în timp ce discernem caracterul îndurător al Creatorului nostru. În mod inconştient copiem acest ideal înalt, şi tot mai mult suntem transformaţi prin înnoirea minţii noastre şi tot mai mult dovedim voia cea bună, plăcută şi desăvârşită a lui Dumnezeu în viaţa noastră zilnică.

Să ţinem tare de ceea ce este bun — Cuvântul sigur al lui Dumnezeu. Să îndepărtăm teoriile omeneşti ale Veacurilor Întunecate, care ne-au prezentat în mare măsură în lumină falsă Mesajul divin. Astfel vom da atenţie cuvintelor Învăţătorului: „Veţi cunoaşte Adevărul, şi Adevărul vă va face liberi”.

„Cine se-ncrede în acest Cuvânt are dulcea speranţă a vieţii, Sfârşitul confuziei, al erorii şi al certei. El harul său împarte sufletului ce caută Adevărul, Care umil se supune stăpânirii lui drepte.”

BINE INTENŢIONAŢI, DAR PUN PIEDICI

Suntem siguri că toţi din poporul Domnului au numai cele mai bune motive. Cum ar putea ei să nu aibă motive bune şi totuşi să fie recunoscuţi de Domnul? Se poate ca egoismul să se strecoare şi să se afirme într-o oarecare măsură fără să fie observat de Noua Creatură; dar când este observat, el trebuie stăpânit, înjosit şi distrus. Întregul curs al urmaşilor Domnului este unul de experienţă în privinţa imperfecţiunilor personale ale minţii şi ale corpului, şi în privinţa înţelegerii potrivite a cuvintelor şi a purtării altora.

Avem două puncte pe care dorim să le aducem în atenţia acelor fraţi care au de-a face cu vorbirea publică, prezentări, servicii funerare etc. Trebuie înţeles că sugestiile şi criticile noastre sunt făcute cu intenţia de a fi folositoare fraţilor respectivi şi Cauzei pe care tuturor ne place s-o servim.

(1) Suntem informaţi că, atunci când servesc la înmormântări, unii dintre fraţi, nerăbdători să spună Vestea Bună în ceea ce priveşte moartea şi plata păcatului asupra rasei noastre, şi răscumpărarea şi învierea ca eliberare de pedeapsă, sunt în pericol de a merge la extreme. Uneori

Cuprins

predică prea lung — încercând să spună mai mult decât este potrivit la o astfel de ocazie. Alteori sunt atât de concentraţi în prezentarea Mesajului Evangheliei şi a explicaţiei Bibliei cu privire la moarte, încât uită să spună un cuvânt de mângâiere membrilor îndoliaţi ai familiei decedatului sau să facă unele referiri la cel decedat, la caracterul lui, la zelul lui pentru Dumnezeu, la devotarea lui faţă de Biblie — sau alte cuvinte de apreciere care să mângâie familia îndoliată.

Noi nu vrem să sugerăm în nici un sens că predicile de înmormântare obişnuite, care sunt în întregime laudative şi nu dau nici o atenţie învăţăturii Bibliei cu privire la moarte, sunt corecte. Vrem doar să sugerăm că o cale moderată este una înţeleaptă, care aduce o explicaţie a unei părţi din Planul divin şi care face ceva referire la decedat şi la familia lui etc.

(2) Mare grijă trebuie exercitată în alegerea unui frate care să facă prezentarea unui vorbitor public. Cu mult mai bine este să nu fie nici o prezentare decât să se facă una greşită. Persoana care gândeşte că acea ocazie este potrivită pentru a se scoate pe sine în relief, elocvenţa sa, cunoştinţa sa despre Biblie etc., nu trebuie să fie însărcinată cu nici o lucrare de prezentare. Persoana care consideră că are ocazia să spună tot ce ştie despre Planul divin şi să informeze pe ascultători dinainte ce intenţionează să le spună vorbitorul, este la fel de nelalocul ei ca şi persoana care, fiind invitată să facă o rugăciune de deschidere, o lungeşte făcând din ea un discurs, pierde timp valoros şi dezgustă pe toată lumea cu lipsa lui de bună-cuviinţă. Persoana care prezintă pe vorbitor poate face mai multă pagubă în două minute decât poate repara vorbitorul în două ore.

Umilinţa, modestia şi exprimarea pe scurt sunt calităţi importante oriunde, dar sunt în mod special potrivite la cei care prezintă pe un vorbitor, fie la o întrunire de extindere a Adunării, la o Adunare de peregrini sau la altele.

La o astfel de ocazie, cel care conduce în rugăciune trebuie să facă numai o invocare. Ascultătorii nu s-au adunat să-l audă pe el rugându-se, ci să audă vorbirea. Invocarea lui ar trebui să-I mulţumească lui Dumnezeu pentru privilegiile acelui ceas, pentru libertatea acordată în zilele noastre, pentru dorinţa inimii de a cunoaşte Adevărul şi pentru o Biblie deschisă. Ar trebui cerută de la Domnul binecuvântarea divină peste adunare — peste ascultători şi peste vorbitor, ca numele Domnului să poată fi slăvit, pentru ca Adevărul să progreseze şi toţi cei care iubesc dreptatea să fie binecuvântaţi.

Prezentarea trebuie să fie şi ea scurtă. Nu trebuie să se spună, „Vorbitorul vă va spune ceea ce credem noi”, ca şi cum s-ar face distincţie între ascultători şi micul grup dintre ascultători care pretind a fi învăţători. Cu mai mare umilinţă ar trebui să fie ceva cam aşa: „Am privilegiul şi onoarea de a-l prezenta pe vorbitorul din această după-amiază. El vine la noi sub auspiciile Asociaţiei Internaţionale a Studenţilor Bibliei, aducând, credem noi, un Mesaj din Cuvântul lui Dumnezeu. Avem încredere că acesta va fi convingător, încurajator, de ajutor. Să-l ascultăm fără prejudecată, amintindu-ne cuvintele Învăţătorului că trebuie să fim sfinţiţi prin Adevăr şi Cuvântul Său este Adevărul. Să ne bucurăm deci, în măsura în care Cuvântul Domnului va fi auzit cu urechile inimii. Vă prezint acum pe _____, al cărui subiect cu această ocazie este _____”.

LIBERTATEA VOINŢEI

Libertatea voinţei este o expresie prezentată evident în contradicţie cu ideea că oamenii sunt simple maşini asupra cărora acţionează anumite influenţe; de exemplu, că Dumnezeu ar acţiona asupra unei persoane aşa încât s-o oblige să facă, să vrea sau să gândească într-un anumit mod, sau că Satan ar putea avea control asupra voinţei cuiva spre rău, împotriva dorinţei sale.

Cuprins

Biblia ne dă de înţeles că atunci când Dumnezeu l-a creat pe om, l-a făcut în propriul Său chip mental, adică cu libertate de voinţă să aleagă propria sa cale de a acţiona — capacitate şi libertate de a ajunge la o decizie mentală pentru sine. Biblia arată că Dumnezeu a creat în mod asemănător toate fiinţele inteligente din lumea spirituală — îngeri, heruvimi, serafimi etc. — despre toţi aceştia spunându-se că sunt în chipul lui Dumnezeu, posedând libertate deplină de voinţă.

Aşa cum Dumnezeu poate alege o cale sau alta, tot aşa putem şi noi. Putem fi ascultători sau neascultători de Dumnezeu, întocmai cum vrem. Dar datorită căderii şi blestemului ei, sau pedepsei cu moartea şi deteriorării puterilor umane prin procesele morţii, voinţa umană se găseşte adesea în dificultate. Apostolul Pavel spune: „În mine este voinţa, dar nu este puterea de a face binele" întotdeauna (Rom. 7:18). Noi ar trebui să vrem să facem perfect, deşi nimeni nu este în stare să facă perfect. Pe de altă parte, unul ar putea vrea să facă rău, dar ar putea fi mai mult sau mai puţin împiedicat să-şi execute voinţa. În oricare caz voinţa este liberă.

Există un astfel de lucru ca voinţă dominată. Prin cedarea voinţei la influenţe oculte, unele persoane sunt stăpânite de spirite rele. Practic aceştia îşi pierd voinţa şi noi îi numim tulburaţi, alienaţi mental. Se spune că mai mult de jumătate din cei care sunt internaţi în aziluri de alienaţi mental se află acolo nu din cauza unui deranjament funcţional al creierului, ci fiindcă sunt posedaţi de spirite rele.

Individualitatea trebuie păstrată

Poporului lui Dumnezeu i se dă de înţeles că singura cale pe care ei pot veni în relaţie cu Dumnezeu este prin supunerea deplină a voinţei lor la voinţa Lui. Astfel de supunere a voinţei ar fi neînţeleaptă dacă nu este supunere Domnului, sau, în cazul copiilor minori, părinţilor sau învăţătorilor.

Un copil s-ar putea gândi în mod cuvenit: Am o voinţă a mea proprie, dar o voi ignora şi voi face voinţa părinţilor mei. Aceasta este atitudinea cuvenită pentru un copil în mâinile unor părinţi buni şi inteligenţi. Copilul trebuie să fie educat să-şi dea seama că voinţa lui este needucată şi de aceea trebuie să se supună deplin părinţilor şi să aştepte de la ei îndrumare şi conducere. Dar fiecare părinte, în timp ce-şi recunoaşte responsabilitatea ca supraveghetor al copilului, trebuie să-l trateze pe copil din punctul de vedere al voinţei lui libere şi să caute să-i arate motivul pentru care o chestiune trebuie să fie aşa şi aşa, controlându-l pe cât este posibil prin exercitarea inteligentă a propriei sale voinţe.

Aşa este şi cu cei care sunt în familia lui Dumnezeu. Este o cerinţă esenţială ca ei să se supună lui Dumnezeu — să-şi predea propria lor voinţă. Mai întâi ei trebuie să recunoască faptul că sunt nesfinţi, născuţi în păcat; că au tendinţe imperfecte, decăzute, care, dacă sunt urmate, ar fi dăunătoare. De aceea ei ar trebui să facă voinţa Domnului voinţa lor. Trebuie să se predea pe deplin îndrumării Sale; voinţa Lui în privinţa lor este numai pentru binele lor. Domnul îi învaţă pe urmaşii Săi că ei trebuie să gândească pentru ei înşişi; să citească printre rânduri când studiază Biblia ca să câştige instruirea pe care El o dă acolo. Astfel ei vor putea să-I cunoască voinţa mai bine şi vor ajunge tot mai mult să vadă cu cât este mai bună voinţa lui Dumnezeu decât a lor, şi astfel vor ajunge mai deplin în armonia inimii cu El şi cu Domnul Isus.

Libertatea voinţei este pusă în contrast cu robia cărnii. Noi am putea vrea să mergem până la cele mai îndepărtate părţi ale pământului; dar am putea fi bolnavi sau invalizi, sau ne-ar lipsi banii sau mijloacele de transport. Deşi voinţa ar putea fi prezentă, nu există întotdeauna puterea de a o pune în acţiune. Tot aşa este şi în privinţa păcatului şi a dreptăţii şi a voinţei de a o face pe una sau pe cealaltă. Fiecare este împiedicat mai mult sau mai puţin de propriile imperfecţiuni şi de imperfecţiunile altora care sunt sub stăpânirea lui Satan, prinţul acestei lumi. Dar când voinţa este

Cuprins

deplin cedată lui Dumnezeu, El ne dă tot mai mult din spiritul unei minţi sănătoase — devenim mai conformaţi, din zi în zi, după asemănarea Lui.

PARADOXURI DIVINE

„Fiindcă bunătatea şi favoarea Ta preţuieşte mai mult decât viaţa, buzele mele Te vor lăuda." Psalmul 63:3.

Există două modalităţi în care poate fi văzut acest text, ambele fiind foarte potrivite. Una este de a-l socoti numai din punctul de vedere al psalmistului şi ce a vrut el să spună. Cealaltă este de a-l socoti din punctul de vedere al profeţiei. Noi înţelegem că profetul David a vrut să spună că a avea favoarea lui Dumnezeu este mai de dorit decât viaţa; adică mai degrabă ar muri decât să trăiască fără favoarea divină. Celălalt mod, de al vedea profetic, este să presupunem că aici, ca şi în multe alte locuri, psalmistul a reprezentat pe Cristosul, Isus Capul şi Biserica membrele Sale.

Consacrarea noastră este până la moarte. Dumnezeu ne-a invitat să ne prezentăm corpurile ca sacrificii vii, sfinte şi plăcute Lui, şi ne-a dat promisiuni nespus de mari şi scumpe pentru viaţa viitoare. De aceea, datorită iubirii noastre pentru El şi pentru principiile dreptăţii pe care El le reprezintă, nu numai că suntem dispuşi să ne jertfim viaţa, ci suntem şi bucuroşi să o facem. Ne bucurăm să ne jertfim vieţile umane făcând lucruri care sunt plăcute lui Dumnezeu.

Alt Psalm al lui David ne dă ideea că favoarea lui Dumnezeu este viaţă veşnică (Ps. 30:5). Aceste afirmaţii paradoxale sunt în armonie cu celălalt paradox divin, că „cine îşi va fi pierdut viaţa ... o va găsi". Cine renunţă la viaţa pământească va câştiga glorie, onoare şi nemurire, natura divină. Suntem bucuroşi că putem aprecia aceste lucruri glorioase reprezentate prin favoarea divină oferită Bisericii şi ne jertfim viaţa cu bucurie. Am ales partea mai bună.

„De aceea buzele mele Te vor lăuda." Scripturile declară: „Căci cu inima ta crezi şi eşti îndreptăţit şi prin mărturisirea cu gura ajungi la mântuire" (Rom. 10:10). Putem spune că a trăi drept este una din cele mai bune căi de a ne dovedi ascultarea faţă de Domnul. Totuşi, există unii care încearcă din greu să trăiască plăcut Domnului, care ar putea fi reţinuţi de a face o mărturisire a Lui. Există motive pentru binecuvântarea pe care o primim prin mărturisire. Un motiv este acela că este o mărturie pentru lume — vestind virtuţile Celui care ne-a chemat din întuneric; şi al doilea motiv este că această mărturie are un efect bun asupra noastră. Noi ne înrolăm forţele naturale să sprijinim această mărturie şi astfel aducem la unison toate puterile naturii noastre.

Predicarea Evangheliei aduce opoziţie. Dacă Domnul nostru ar fi umblat scoţând demoni, vindecând bolnavi etc., şi n-ar fi spus nimic despre Planul divin, probabil că ar fi fost privit ca un personaj frumos — un om care umbla să facă bine. Dar deoarece El predica diferit de cărturari şi farisei, şi predicarea Adevărului era împotriva învăţăturilor celor din jurul Său, le-a stârnit mânia.

Aşa este şi acum. Toată persecuţia vine din faptul că Adevărul este făcut cunoscut. Acest lucru a fost adevărat în toate timpurile. În Veacurile Întunecate şi de-a lungul Veacului Evanghelic, predicarea Adevărului a adus persecuţii asupra celor care aduceau veşti bune, din partea celor ale căror minţi au fost întunecate de prinţul întunericului. În măsura în care ne deschidem buzele şi vorbim despre Evanghelia Domnului, Satan şi cei care sunt orbiţi de el ni se împotrivesc. Cu buzele cineva ar putea lăuda pe Dumnezeu şi cu buzele ar putea răni pe oameni. Buzele acestei clase consacrate lui Dumnezeu — cei care îşi jertfesc viaţa prezentă în serviciul Său — ar trebui să fie devotate laudei Lui, arătării caracterului glorios şi bunătăţii iubitoare a Dumnezeului nostru şi vorbirii despre minunile Planului divin, care este minunat în ochii noştri.

Cuprins

Faptul că nu sunt sfinţi, născuţi în păcat; că au tendinţe imperfecte, decăzute, care, dacă sunt urmate, ar fi dăunătoare. De aceea ei ar trebui să facă voinţa Domnului voinţa lor. Trebuie să se predea pe deplin îndrumării Sale; voinţa Lui în privinţa lor este numai pentru binele lor. Domnul îi învaţă pe urmaşii Săi că ei trebuie să gândească pentru ei înşişi; să citească printre rânduri când studiază Biblia ca să câştige instruirea pe care El o dă acolo. Astfel ei vor putea să-I cunoască voinţa mai bine şi vor ajunge tot mai mult să vadă cu cât este mai bună voinţa lui Dumnezeu decât a lor, şi astfel vor ajunge mai deplin în armonia inimii cu El şi cu Domnul Isus.

Libertatea voinţei este pusă în contrast cu robia cărnii. Noi am putea vrea să mergem până la cele mai îndepărtate părţi ale pământului; dar am putea fi bolnavi sau invalizi, sau ne-ar lipsi banii sau mijloacele de transport. Deşi voinţa ar putea fi prezentă, nu există întotdeauna puterea de a o pune în acţiune. Tot aşa este şi în privinţa păcatului şi a dreptăţii şi a voinţei de a o face pe una sau pe cealaltă. Fiecare este împiedicat mai mult sau mai puţin de propriile imperfecţiuni şi de imperfecţiunile altora care sunt sub stăpânirea lui Satan, prinţul acestei lumi. Dar când voinţa este deplin cedată lui Dumnezeu, El ne dă tot mai mult din spiritul unei minţi sănătoase — devenim mai conformaţi, din zi în zi, după asemănarea Lui.

CONGRESE GENERALE – 1914

COLUMBUS, OHIO – 26 IULIE – 7 AUGUST

Toate sesiunile Congresului de la Columbus vor fi ținute în Sala Memorial, de pe strada E. Broad. Foto-drama va fi prezentată în fiecare seară: partea 1 – 26 iunie; partea 2 – 27 iunie; partea 3 – în următoarea seară, apoi partea 4, permițând astfel trei prezentări întregi ale celor patru părți.

În program se vor regăsi 24 de vorbitori. Ne aşteptăm ca fratele Russel să vorbească pe 3, 4 și 5 iulie. Cufundările simbolice se vor face pe 30 iunie și 3 iulie.

Comitetul local poate asigura cazarea începând cu 50 de cenți /zi (doi într-o cameră). Nimeni nu ar trebui să estimeze cheltuieli zilnice mai mici de 1,25 dolari pe zi. Toți cei care vor să participe ar trebui să ne notifice din timp, adresându-se Comitetului de Congrese al Asociației Internaționale a Studenților în Biblie, sub îngrijirea lui F.D. White, Blvd. Winner 147, Columbus, Ohio. Precizați numele întreg al fiecărei persoane și indicați care din ele preferă să stea împreună, și ca ce cost de cazare.

Nu trimiteți informațiile la biroul din Brooklyn. Nu trimiteți anticipat banii pentru camere.

CLINTON, IOWA – 28 IUNIE – 5 IULIE

Amfiteatrul, aflat într-un colț liniștit din inima orașului, față în față cu parcul Riverfront va fi folosit pentru toate sesiunile Congresului din Clinton. Foto-drama va fi prezentată în fiecare seară – partea 1 – 28 iunie partea 2 – 29 iunie partea 3 – 30 iunie; partea 4 – seara următoare; reluându-se cu partea 1 pe 2 iulie, etc. – până la finalul congresului.

A fost oferit un program complet al vorbitorilor. Fratele Russel va vorbi pe 28, 29 și 30 iunie. Cufundările simbolice se vor face pe 29 iunie.

Comitetul de Organizare solicită tuturor celor care doresc să participe să le trimită imediat notificări, precizând prețul pe care estimează că îl vor plăti, sexul, numărul oamenilor din grup și numărul de zile. Prețul pentru cazare va începe de la 50 de cenți.

Trimiteți toată corespondența la Comitetul de Congrese al A.I.S.B., sub îngrijirea lui Frank T. Horth, Second Avenue nr. 418, Clinton, Iowa. Nu trimiteți informațiile la biroul din Brooklyn. Nu trimiteți anticipat banii pentru camere.

Cuprins

Companiile de căi ferate anunță că tariful de 1,25 cenți / km se aplică peste tot, și, deci, nu se vor mai oferi reduceri speciale pentru congres în acest an.

Grupurile care călătoresc câte zece sau mai mulți și doresc să facă pregătiri pentru vagoane speciale, sau, în anumite cazuri, chiar trenuri speciale care să-i găzduiască pe prietenii cărora le place să călătorească împreună în număr mare trebui să vorbească la agențiile lor de voiaj locale pentru tarife speciale.

Frații din Kansas City ne anunță că s-au făcut aranjamente pentru un tren special pentru Congres. Trenul va pleca din Kansas City via Chicago, Rock Island și calea ferată de pe coasta Pacificului pe data de 27 iunie, 7 p.m. Prețul pentru drumul dus-întors Kansas City – Clifton este de 14 dolari și 12 cenți. Pentru rezervări în vagoanele de dormit și alte informații scrieți la Comitetul de Congres al A.I.S.B., Minnie E. Donaldson, Blvd. Agnes nr. 2621, Kansas City, Missouri.

Scrisori interesante

PREOT EPISCOPAL ȘI ADEVĂRUL

DRAGĂ FRATE RUSSEL,

De când, în urmă cu 2 ani am fost readus la cuvântul lui Dumnezeu și am găsit adevărul glorios pentru că am citit volumele Studiilor din Scripturi, am dorit întotdeauna să vă scriu și să vă spun cât de mare este iubirea mea pentru voi, și cât de recunoscător sunt Tatălui ceresc că sunt unul dintre aceia cărora li se îngăduie să vadă planul divin, așa cum le-a fost revelat celor din casa lui divină a credinței, prin „acel serv credincios”. Doar conștientizarea faptului că sunteți foarte ocupat în serviciul Învățătorului m-a oprit să vă scriu, încât am simțit că ar fi lipsit de tact din partea mea să vă scriu despre aceste lucruri.

Vreme de aproape 6 ani am fost un preot Episcopal (din grupul Episcopalienilor) și am avut destul de mult „succes”. Se spunea despre mine că am darul vorbirii, și, fiind favorizat de o bună educație, am putut să fac acest lucru să lucreze în folosul meu, câștigând o anume faimă ca orator din amvon. Dar toată această glorie era goală și vană, și simțeam asta încă de pe atunci. Pe parcursul timpului, pe măsură ce studiile mele avansau și începeam să gândesc pentru mine însumi (o crimă pentru un preot al unei confesiuni), unele dintre doctrinele bisericii (ca, de pildă, cea a Trinității și a Întrupării, așa cum le susținea acea confesiune) au început să-mi pară ilogice și imposibil de crezut. Acel „A coborât în iad” al Crezului (așa-zis) Apostolic, a devenit o buturugă mare de care m-am împiedicat.

După ce am luptat mult timp împotriva conștiinței mele și încercări istovitoare de a îmi ține în frâu rațiunea și de a evita gândurile contrare crezului și doctrinelor pe care trebuia să le cred, și după ce am încercat în van să respect sfatul episcopului meu, de a mă limita la a predica acele lucruri la care puteam consimți și de care puteam vorbi, cu sugestia de a repeta în continuare crezul cu rezervele mele mentale, etc. (știți argumentele), am găsit că disprețul meu din fire împotriva ipocriziei și o onestitate înnăscută m-au obligat la revoltă. Și astfel, pe parcursul timpului, am început să mă gândesc și mi-am anunțat retragerea din acel serviciu.

În cele din urmă, m-am retras cu totul din acea confesiune, și, orbit fiind chiar de lucrul pe care l-am propovăduit în fața altora, și anume faptul că Biblia predica acele absurdități, am lepădat și Biblia. Atunci, distrugând aceste temelii, am devenit foarte mult „al lumii” și am fost foarte aproape de a-mi distruge nu propria viață și planurile mele, ci și pe cele ale iubitei mele soții. Poate că experiența mea în această privință nu a fost foarte diferită de a altora aflați în cazuri similare.

Din fragedă copilărie, am fost un visător și puțin gânditor. Dorința mea sinceră, puternică s-a prefăcut într-o nevoie de a învăța adevărul, sensul vieții și morții umane, soluția, probabilitatea și natura unei vieți viitoare. Și, astfel, am căutat în fiecare domeniu – filozofie, religiile orientare – de fapt, oriunde părea să se ofere ajutor. Dar nu a venit niciun fel de ajutor. Totul era irațional, totul era

Cuprins

„deşertăciune”, vanitate. În cele din urmă, mi-am cristalizat în gând concluzia că, deşi există un adevăr suprem, este imposibil pentru om să îl cunoască. Aceasta este o condiție disperată, lipsită de speranță în care poți ajunge, și știam asta. Vreme de aproape 10 ani nu m-am rugat. Nu știam nici ce să mă rog, nici cui. Pur și simplu, am conchis atunci, trebuie să ne aşteptăm sfârşitul ca să aflăm răspunsul, dacă există unul. Așa că am așteptat, și nu m-am mai străduit să aflu un adevăr despre care am decis că nu poate fi găsit.

Apoi, cu doi ani în urmă, un prieten mi-a trimis primele două volume din Studii în Scripturi. Cu ani înainte de asta, am primit primul volum, numit pe atunci Zorii Mileniului. Dar nu mi-a plăcut titlul – am crezut că era în rând cu alte scrieri fulminante ale sectanților, și nu l-am citit. Într-adevăr, cartea a fost fie pierdută, fie distrusă. Dar, cumva, mi-a fost îngăduit să citesc ultimele două volume trimise. La început, nu am fost impresionat – primul volum nu m-a impresionat deloc. Dar atunci când l-am citit pe al doilea, și am văzut minunatele corespondențe dintre cronologie și Timpurile prezise, și am văzut cum toate acele legi și profeții erau în concordanță, se armonizau, am fost în mod irezistibil convins că doar Spiritul Unicului Dumnezeu ar fi putut face aceasta, şi că Biblia pe care o respinsesem era, într-adevăr, revelația lui Iehova. Și m-am bucurat! Oh, cât de mult m-am bucurat! De atunci, am citit și am recitit toate volumele. Am studiat Scripturile, și Cartea Sfântă a devenit cea mai dragă avuție a mea; adevărul a devenit atât de real pentru mine! Mai târziu soția mea, care la început se opusese adevărului, a fost „acceptată de Dumnezeu”. Recent, și-a simbolizat consacrarea. Și pentru toate acestea, dragă Frate, îi mulțumesc mai întâi lui Dumnezeu, și apoi vouă! Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Doresc acum să vă cer sfatul cu privire la o problemă care ne frământă și în privința căreia nu ne putem decide, eu și soția mea. Este vorba de băiatul meu de 12 ani. De curând, a început să manifeste un interes hotărât față de studiul Scripturilor, și îi iubește foarte mult pe Domnul. El acceptă, fără să ezite, fiecare cuvânt al Bibliei. Înțelege însemnătatea răscumpărării și știe despre restabilire. Credem că se gândește, sau cedează puțin în fața gândului înaltei chemări a adunării. Ar trebui să îl grăbim să își simbolizeze consacrarea? Este un băiat plin de energie, care iubește joaca, și își pune toată mintea la contribuție atunci când se joacă, așa cum face cu toate lucrurile de care este interesat. Câtă cunoștință credeți că ar trebui să vedem la el până când va fi bine pentru el să facă „legământul prin jertfă”? Gândiți mai degrabă că o consacrare la această vârstă l-ar pune într-o poziție mai puțin periculoasă decât una la o vârstă și judecată mai matură?

Frate, ne rugăm pentru dumneavoastră în fiecare zi, și de câteva ori pe zi, cerând ca puterea Domnului să fie cu dvs. în toate marile încercări, să vă susțină și să vă păstreze; și ca Spiritul său să fie din belșug în dvs. și iubirea sa să vă sprijine.

Fratele vostru în Domnul,

FREDERICK ROEHL.

RĂSPUNS

DRAGĂ FRATE ÎN CRISTOS,

Scrisoarea ta binevenită a ajuns la mine pe când mă întorceam de la Chicago către casă. Acum îi voi răspunde.

Mă bucur mult împreună cu tine și soția ta și fiul tău că grația Domnului a ajuns la voi. Aceasta reprezintă încă o confirmare a convingerii care mă stăpânește de ceva timp, și anume că singurul lucru lăudabil în ochii Domnului este onestitatea – sinceritatea. Datorită acestei sincerități, Domnul te-a îndrumat și dorește să ne îndrume pe toți cei care avem un asemenea caracter până la capătul călătoriei. Îndurarea sa este de ajuns pentru noi.

Am încredere, frate drag, că Domnul îşi ofertă oportunități de serviciu. „Secerătorul primește plată și strânge rod pentru viața veșnică.” „Rugați-l pe Stăpânul secerişului să scoată lucrători la secerişul său.”.

Cu privire la tânărul tău fiu: dacă aș fi în locul tău, nu l-aș presa să ia decizia consacrării, dar i-aș pune-o în vedere ca singura cale pentru toți oamenii inteligenți care au ajuns la o cunoaștere a

Cuprins

lui Dumnezeu şi a scopurilor sale îndurătoare – "serviciul tău acceptabil" – ca şi al tuturor. Nimic altceva nu mai pare acceptabil sau rezonabil de îndată ce vedem adevărul. Întreaga lume va primi, în cele din urmă, şansa consacrării. Fără consacrare, nimeni nu va câştiga viaţa veşnică pe niciun plan.

Consacrarea nu poate să-i facă rău fiului tău, ci să-l ajute mult. Dacă Domnul nu îl găseşte competent în vreun sens sau fel pentru chemarea sa înaltă, nu îl va accepta în această lucrare, dar, la timpul potrivit, îi va îngădui favoarea pământească. Dar cine poate spune că un copil de zece ani nu poate ajunge la o apreciere foarte completă şi deplină a consacrării prin gând, vorbă şi faptă? Privind înapoi, văd acum că întreaga mea consacrare a fost destul de timpurie – după vârsta de 12 ani. Cu dragoste creştinească,

Fratele tău în Domnul.

APRECIEREA UNUI PREOT BAPTIST

Stimaţi Domni,

Doresc să spun că am cumpărat recent un volum al „Cheilor Bibliei" intitulat ZIUA RĂZBUNĂRII (care acum se cheamă BĂTĂLIA ARMAGHEDONULUI) de la Dl. O, Magnusson, din Middletown, Conneticut. L-am citit şi l-am recitit cu grijă, şi nu pot exprima în cuvinte adâncul interes pe care îl simt pentru răspândirea acestor mari şi vitale adevăruri. Trebuie să am şi celelalte volume cât mai curând.

Niciodată până acum nu am fost inundat de atâta lumină venind din paginile sacre. Sunt un preot baptist de 40 de ani. La începuturi, am servit destul de mult ca distribuitor de cărţi pentru biserica mea. Scriu pentru a cere informaţii cu privire la această muncă în folosul Societăţii.

V-aş fi recunoscător pentru un răspuns prompt, cu sfaturi complete.

Al vostru, pentru Adevăr,

J.H. RORBERTS

RĂSPUNS

Dragă frate în Cristos,

Am primit scrisoarea dvs. din 25 luna precedentă şi ne bucurăm să aflăm din ea că Domnul v-a găsit cu adevărul, şi că vă bucuraţi de el, în măsura în care aţi citit din el. Din moment ce apreciaţi primul volum, suntem siguri că le veţi aprecia tot mai mult pe celelalte. Fiind cleric, credem că vă veţi bucura în mod deosebit Volumul 5, care discută despre Ispăşire în detaliu, împreună cu toate întrebările legate de ea.

Vom fi încântaţi să mai auzim veşti de la dvs. din când în când şi să ştim despre cum progresează drumul dvs. pe calea ce strâmtă, şi vom fi fericiţi să vă oferim orice fel de sprijin sau sugestii care ne vor sta în puteri. Rugându-ne pentru înţelepciunea şi călăuzirea dvs. divină, rămânem,

Fraţii dvs. în Serviciul Învăţătorului

MOTTO-UL UNUI STRĂBUNIC

Dragă frate Russel,

Salutări în numele Său! Textul pe care l-am anexat a fost motto-ul străbunicului meu. Într-adevăr, Domnul a binecuvântat chiar şi a patra generaţie a descendenţilor săi, lucru de care suntem bucuroşi.

Cuprins

Ne rugăm ca binecuvântările Domnului să stăruie neîntrerupt asupra lucrărilor voastre de iubire, și să fiți mereu amintit în fața tronului îndurării.

Cu multă dragoste din partea tuturor membrilor familiei noastre (o mamă și trei fii).

Fratele vostru din îndurarea sa,

JAMES GREENLEES

OMUL FERICIT

Omul Fericit s-a născut în orașul Reînnoirii, în parohia Căinței pe Viață; a fost educat la școala supunerii, și acum trăiește în Perseverență: lucrează la Serviciul Sârguinței, în ciuda faptului că are o moșie valoroasă la țară, în regiunea Mulțumirii Creștine, și de multe ori lucrează la slujba Jertfei de Sine: poartă veșmântul simplu al Umilinței, dar are și un costum mai bun de purtat când merge în fața curții de judecată, numit Roba Dreptății lui Cristos: deseori, coboară în valea Smereniei, și deseori se urcă pe munții Gândurilor Cerești: în fiecare zi are la micul dejun Rugăciunea Spirituală; și același lucru la cină: are de mâncare o Hrană pe care lumea nu o cunoaște, iar Băutura sa este Laptele Cuvântului lui Dumnezeu. Astfel, el trăiește fericit și moare fericit.

Fericit este cel ce are Supunerea față de Evanghelie înrădăcinată în Voința sa; Ordinea Cuvenită în Simțirea sa; Pace și Liniște în Conștiința sa; Îndurare Sfințitoare în Sufletul său; Adevărată Dumnezeire în Pieptul său; Jugul Răscumpărătorului la Gâtul său; o Lume Deșartă sub Picioarele sale, și o Coroană a Gloriei pe capul său. Fericită este viața unui asemenea om; pentru a avea o asemenea viață, credeți cu tărie, rugați-vă fierbinte, așteptați cu răbdare, lucrați din plin, trăiți drept, muriți în fiecare zi, supravegheați-vă inimile, struniți-vă simțurile, folosiți-vă din plin timpul, iubiți-l pe Cristos și tânjiți după Glorie!

APROAPE ACASĂ

Valuri zbuciumate-mi zguduie barca șubredă pe mare
Cu glas stins, strig către tine, Doamne, cuprins de teroare:
„Când noaptea crește-n întuneric, fă și credința mea să crească
Și întărește-mă în tine și în puterea ta cerească!”
El îmi aude rugăciunea, și îmi răspunde-apoi zâmbind
„Aproape c-am ajuns acasă, mai ai credință-ncă puțin!”

Nu se străvede nici o stea, nici lună, și nici soare
Și niciun petec de albastru nu-i de zărit în zare
Apele reci sunt tot mai negre, tot mai adânc curgând
Și tot mai jos coboară norii, tot mai sălbatic vânt
Dar iată! Peste-ntregul zbucium glasu-i, așa blând:
„Fii curajos copile, ai s-ajungi acasă în curând!”

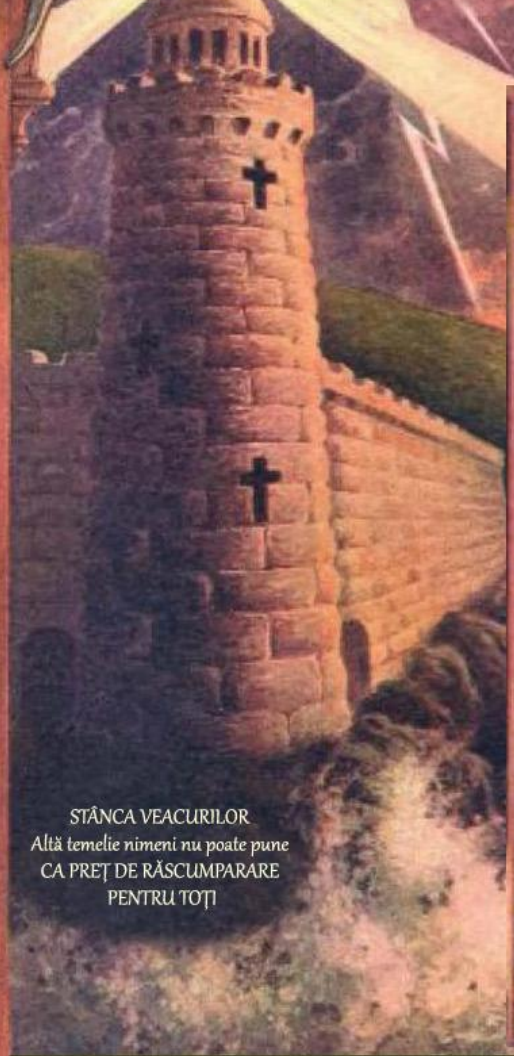
Ți-s vrednicele mâni la piept încrucișate-n tihnă
Și Domnul secerișului ți-a poruncit odihnă?
Îi vezi pe lucrătorii veseli trecând pe lângă tine
Poți să nu scapi o lacrimă, tânjind printre suspine?
Biet suflet, rămâi liniștit, lasă-te-n voia milei sale
„Aproape-acasă, copil drag, rezeamă-te mai tare!”

19 aprilie 1914 Gertrude W. Seiber

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

"Străjerule, cât mai este din noapte ?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte !"
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XXXV 15 IUNIE 1914 Nr. 12

Cuprins:

VOCEA DIN CER	- Pag. 2
FIERBINŢI ÎN RUGĂCIUNE — VEGHEAŢI LA ACEASTA	- Pag. 7
SĂ NE POTRIVIM CA NIŞTE COPII ASCULTĂTORI	- Pag. 12
MĂRIMEA, RĂSPLATA SERVICIULUI	- Pag. 15
CE A VĂZUT ORBUL BARTIMEU	- Pag. 19
MINTE ŞI VOINŢĂ	- Pag. 23
CÂTEVA SCRISORI INTERESANTE	- Pag. 24

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.

- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ŞI VESTIREA PREZENTEI LUI CRISTOS

VOL. XXXV **15 IUNIE 1914** **Nr. 12**

VOCEA DIN CER

„Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei şi să nu primiţi din pedepsele ei!” Apocalipsa 18:4.

Contextul din scriptura de mai sus arată că textul nostru se referă la Babilon — nu la cetatea literală a Babilonului, ci la cetatea simbolică, descrisă în Cartea Apocalipsei. Termenul Babilon se pare că semnifică o concentrare de diferite erori în sistemele bisericii apostate, personificate în Apocalipsa ca mama şi fiicele. „Marele Babilon, mama desfrânatelor” este numele dat de Domnul Sistemului originar, sugerând astfel că întreaga progenitură este nelegitimă în toate sensurile cuvântului. Ea a neglijat pe Mirele ceresc şi a amestecat în „paharul” ei o băutură ameţitoare care a îmbătat lumea; chiar şi sfinţii Domnului au fost tulburaţi. Apocalipsa 17:1-6.

După ce apostolii „au adormit”, poporul lui Dumnezeu a deviat în eroare de doctrină şi practică, care a culminat în Veacurile Întunecate. Un mare Sistem s-a dezvoltat şi a condus în confuzie şi întuneric. Nu trebuie să presupunem că în toate aceste secole oricine era legat de acest Sistem era făţarnic. După cum poporul Israelului natural a fost dus captiv în Babilonul literal, tot aşa poporul Israelului spiritual, printre care au fost unii dintre sfinţii adevăraţi ai Domnului, au fost duşi captivi în Babilonul Mistic. Unii dintre aceştia ar fi vrut să se elibereze, dar nu ştiau ce să facă.

Când ajungem la Reformă, vedem că în loc de a se elibera total de Babilon şi de erorile lui, diferitele sisteme care s-au format atunci s-au împărtăşit în măsură considerabilă de spiritul Sistemului mamă de care se separaseră. Acelaşi spirit de persecuţie care s-a manifestat în „mamă” s-a manifestat mai mult sau mai puţin şi în „fiice”. Puterea înrobitoare s-a extins din timpurile medievale până la Reformă; astfel încât, privind la aşa-zisa lume creştină de astăzi, vedem că nu s-ar putea folosi un cuvânt mai bun pentru a ilustra condiţiile existente decât cuvântul confuzie.

Totuşi există încă unii din poporul adevărat al lui Dumnezeu în acest Sistem babilonic. Dar timpul separării este aici: cei care mai sunt în Babilon trebuie să se grăbească! Faptul că unii dintre copiii lui Dumnezeu au fost în Babilon tot timpul Veacului ne arată de ce Dumnezeu a mai avut o oarecare consideraţie pentru Babilon; sfinţii Săi au fost mai mult sau mai puţin înrobiţi acolo timp de secole. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a lucrat cu Babilonul în vreun sens sau grad.

Babilonul aruncat în mare

Textul nostru şi contextul său sunt o profeţie cum că la sfârşitul Veacului actual va veni un timp când Dumnezeu va respinge complet Babilonul. În ilustraţia dată nouă în Apocalipsa despre acest timp, respingerea de către Domnul a sistemelor apostate este declarată în cuvintele: „A căzut, a căzut Babilonul cetatea cea mare!” A fost vărsat din gura Sa şi Atotputernicul cheamă acum pe poporul Său adevărat să „iasă din el”. Cei credincioşi ies din Babilon în acest timp de Seceriş; lucrarea de separare este aproape terminată. După cum ilustrează Scripturile, curând „marea”

Cuprins

anarhiei va înghiţi sistemele false. Babilonul trebuie să „fie aruncat în mare ca o piatră mare de moară” (Psalmul 46:2; Ieremia 51:62-64; Apocalipsa 18:21). Noi credem că aceste profeţii trebuie să se împlinească într-un viitor foarte apropiat.

Biserica nominală nu mai stă într-o poziţie deosebită — mai sus de lume. Unii dintre slujitorii ei declară că ei nu cred în Isus ca Mântuitorul lumii — ei spun că omul este propriul lui mântuitor. Ei cred în ridicarea socială a omenirii, care, conform vederii lor, va veni prin punerea oamenilor potriviţi în locuri potrivite, prin acordarea dreptului electoral femeilor şi prin alte metode de reformă socială. Ce speranţă jalnică!

Unii ar putea întreba: Cum putem recunoaşte Vocea lui Dumnezeu care cheamă pe poporul Său să iasă din biserici acum? În ce mod Îi vom auzi vocea? Noi răspundem că Dumnezeu invită pe poporul Său să se separe de orice păcat şi condiţii păcătoase. Strămoşii noştri nu au auzit această Voce, nu au văzut această stare de păcat. Vocea nu vorbise atunci. Nici chiar în timpul Reformei aceste încurcături ale erorii nu au fost clar discernute. Dar acum, în acest timp de Seceriş, putem vedea clar că învăţăturile bisericilor nominale au fost în mare eroare — au denaturat mult Scopul divin şi Caracterul divin. Acum observăm că Babilonul este plin de eroare şi de stricăciune a doctrinei şi plin de spiritul lumii.

Cunoştinţa aduce răspundere

Mai mult, timpurile şi perioadele planului lui Dumnezeu sunt acum clarificate. Ni se arată că acum trăim în timpul prezis, când aceste sisteme ale erorii trebuie să fie respinse de Domnul. Să nu părăsim noi oare aceste sisteme când vedem toate acestea? Aceasta este vocea lui Dumnezeu să „ieşim afară din el”. Noi auzim această Voce vorbind acum; vedem că această profeţie din Apocalipsa este acum în curs de împlinire. Dacă cineva protestează: Dar, Doamne, noi avem prieteni dragi în Babilon şi nu ne place să-i părăsim. Am încercat să le arătăm ce este Babilonul, dar n-au dat atenţie. Va fi o mare pierdere pentru noi să-i părăsim pe toţi şi să luăm poziţie împotriva lor. Trebuie să ieşim din el? Prietenii ne vor crede nebuni! Domnul răspunde: „Ieşiţi afară din el” sau „veţi primi din pedepsele lui”.

Nu sunteţi părtaşi la păcatele lui atâta timp cât nu înţelegeţi. V-aţi născut în Babilon. Domnul nu vă face răspunzători pentru ceea ce n-aţi înţeles. Dar cu cât înţelegeţi mai bine, cu atât aveţi o responsabilitate mai mare. Dacă, atunci când vedeţi ce este Adevărul şi ce este neadevărul, rămâneţi în Babilon şi îl sprijiniţi cu influenţa şi cu banii voştri, veţi fi foarte vinovaţi. Dacă neglijaţi să ieşiţi din el când auziţi Vocea Domnului, va însemna că nu sunteţi complet loiali Lui. Puteţi fi copiii Lui, dar dacă nu vă supuneţi Domnului datorită fricii de pierdere pământească, se va dovedi că aceste lucruri sunt mult mai preţioase pentru voi decât favoarea Sa, şi El vă va trata cum îi tratează pe făţarnici: veţi avea parte de experienţele lor.

Dacă aprobaţi păcatele sistemelor vărsate din gură susţinându-le şi acordându-le influenţa voastră, în mod sigur veţi avea parte de pedepsele Babilonului. Aceasta este o avertizare justă. Noi înţelegem că este de datoria fiecărui creştin să rupă orice legătură oricât de tandră, dacă este necesar, şi să fie loial lui Dumnezeu, să se elibereze de eroare şi de păcatele Babilonului. Timpul judecăţii lui a sosit.

Plăgile care vin peste Babilon sunt necazuri dureroase care vor avea ca rezultat răsturnarea completă a ordinii actuale de lucruri — politice, sociale, financiare şi religioase. Această ordine de lucruri în diferitele ei faze este o singură Cauză sub diferite uniforme; toate aceste interese sunt unite într-o politică mare. Prinţii şi regii Pământului şi susţinătorii lor sunt marea armată a Babilonului, şi desfăşurată împotriva ei se află o altă armată mare, compusă din masele poporului.

Cuprins

Conflictul dintre aceste două armate mari va precipita curând ordinea actuală de lucruri a lumii în anarhie.

Vocea adevărului prezent

Devine deci o chestiune importantă: Au auzit toţi oamenii lui Dumnezeu această Voce? Răspundem că noi credem că n-au auzit toţi încă; prin urmare trebuie să mai existe unii creştini în Babilon, părtaşi la păcatele lui, dar încurcaţi din cauza ignoranţei, din cauza lipsei de cunoştinţă. S-ar putea pune întrebarea: Să mergem şi să facem din această chemare un mesaj special? Răspundem: Nu este acesta gândul nostru. Gândul nostru este că acolo unde acesta este făcut un mesaj special, rezultatul este de obicei diferit de ceea ce se intenţionează: îi înfurie pe mulţi. Ei spun: Prin ce autoritate ne numiţi Babilon şi prin ce autoritate ne chemaţi să „ieşim din el”?

Noi gândim că Domnul este cel care cheamă pe poporul Său afară din Babilon; chemarea trebuie recunoscută în mod special ca o Voce din cer. Ce este această Voce din cer? Se pare că Vocea este Adevărul prezent — o prezentare a doctrinelor Scripturilor, cu timpurile şi perioadele lor — arătarea faptului că deşi a existat confuzie şi eroare în tot timpul Veacului, acum suntem în timpul Secerişului, când Adevărul este mai clar decât oricând înainte. Această Voce a Adevărului ne spune dacă trebuie sau nu să sprijinim un sistem care este plin de eroare, plin de confuzie.

În ce mod trebuie să dăm Mesajul lui Dumnezeu de a ieşi din Babilon? Noi trebuie să le arătăm Lumina, Adevărul; trebuie să le punem în faţă ocazia de investigare şi să-i încurajăm să verifice aceste lucruri pentru ei înşişi. Pe măsură ce vor vedea Adevărul şi robia în care au fost, ei vor fi bucuroşi să stea liberi în Cristos, rupând aceste cătuşe. Aceasta va fi deci Vocea care va arăta tuturor celor din poporul Domnului care sunt într-o atitudine dreaptă a inimii că trebuie să stea liberi, că trebuie să iasă din Sectarism, că nu trebuie să-L prezinte pe Domnul într-o lumină falsă pretinzând că ei sunt din Babilon când nu sunt, ci să ia o poziţie pentru Dumnezeu.

Proba loialităţii faţă de adevăr

Această poziţie va însemna prezentarea Planului divin al Veacurilor, Adevărul. Dacă, după ce cineva a văzut caracterul adevărat al Babilonului şi ştie unde se află în general, iar apoi rămâne acolo, aceasta ar putea fi numai prin compromiterea Adevărului. Fiind înţelept în felul lumii ar putea rămâne şi să continue un timp să aibă popularitate şi onoarea oamenilor. Dar dacă, după ce a văzut Adevărul, după ce l-a înţeles, ar continua să rămână în Babilon, acela ar fi desigur un păcătos mai mare decât unul care n-a fost aşa de luminat.

Noi nu gândim că ar trebui să evităm a ne face datoria în vestirea Adevărului, ci că ar trebui să evităm a stârni antagonism fără să fie necesar; căci oamenilor care sunt în eroare nu le place să se vorbească cu uşurinţă despre ea. Ei trebuie să fie într-o stare potrivită înainte ca cineva chiar să le şi şoptească „ieşiţi din el”. Chiar dacă ei ne întreabă, noi să nu vorbim prea categoric; ci să spunem: Acum, dragul meu frate (sau soră), dacă ai auzit Vocea lui Dumnezeu, dacă îţi dai seama că diferitele denominaţii sunt în eroare, în mod evident vei vedea care este datoria ta. Odată ai spus că eşti de-al lor; dacă acum vezi că nu eşti de-al lor, ar trebui să le-o spui. Dar când vei vedea şi când vei auzi, nu altul trebuie să-ţi spună. Dacă, atunci când ai auzit şi ai crezut Adevărul vei rămâne în Babilon, vei fi părtaş la păcatele lui şi mai vinovat decât unul mediu dintre ei. Când vei putea auzi tu însuţi această Voce — această Voce care-ţi va arăta ce este corect şi greşit, Adevăr şi eroare — fără îndoială vei avea tăria să „ieşi din el”.

Cuprins

Atitudinea Babilonului faţă de adevăr

Dar cei care aud Vocea Adevărului prezent şi ascultă chemarea să iasă din Babilon, sunt de obicei supuşi persecuţiei. În zilele Domnului nostru, când credincioşii erau dintre evrei, unii erau scoşi afară din sinagogi. Ne amintim un exemplu special din timpul misiunii Domnului nostru. Un om care se născuse orb a cerut să i se redea vederea; şi când i s-a plâns lui Isus, conducătorii sinagogii l-au dat afară (Ioan 9:22, 34). Acelaşi spirit, aceeaşi situaţie se pare că a urmat cu apostolii.

Tot timpul Veacurilor Întunecate cei care au fost credincioşi Luminii au fost ţinuţi în afara bisericilor. Crezurile şi practicile bisericii au fost bariere pentru conştiinţă, ca să-i ţină pe purtătorii Luminii afară; cei credincioşi Adevărului au fost excomunicaţi sau daţi la moarte ca eretici. Această stare a continuat într-o oarecare măsură chiar şi după Reformă. Servetus, un frate creştin, a cărui moarte îngrozitoare prin ardere pe rug a fost cauzată de Calvin, este un caz la obiect. Isus a spus: „Vă vor da afară din sinagogi; da, vine timpul când oricine vă va omorî va crede că face voia lui Dumnezeu". Executarea lui Servetus a fost un exemplu de împlinire literală a cuvintelor Domnului nostru.

Cei care conduceau sinagogile nu erau întotdeauna oameni răi, ci erau greşiţi. Aşa a fost cu Saul din Tars când i-a pus pe creştini în închisoare şi a aprobat moartea sf. Ştefan. Aşa este şi cu bisericile din zilele noastre când cineva devine luminat şi îşi lasă lumina să strălucească. Acest lucru este adevărat, cum a fost întotdeauna; şi anume, „Întunericul urăşte lumina". Ei spun: Dacă stai cu noi nu vei prezenta aceste lucruri. Astfel că cei care sunt loiali lui Dumnezeu sunt astfel forţaţi să părăsească sinagogile; într-adevăr, cei loiali sunt acum chemaţi „să iasă".

„Fraţii voştri care vă urăsc"

Dar zilele noastre au o caracteristică pe care alte zile nu au avut-o. Planul divin este acum atât de frumos încât putem vedea că alţii sunt în întuneric, şi această Voce îmbolditoare a Adevărului este Vocea lui Dumnezeu, Vocea conştiinţei, Vocea iluminării, chemând-ne afară din Babilon, care prezintă într-o lumină falsă pe Dumnezeu, caracterul Său, planul şi Cuvântul Său. Noi nu ştim, dar ei pot merge până la extremă în zilele noastre — să ucidă din punct de vedere social, eclesiastic, poate fizic. Aproape toate persecuţiile care au venit asupra poporului lui Dumnezeu au venit de la creştinii pretinşi, de la semenii credincioşi. „Iată ce zic fraţii voştri, care vă urăsc şi vă izgonesc din cauza Numelui Meu: «Domnul să fie slăvit şi să vă vedem bucuria!» Dar ei vor rămâne de ruşine!" Isaia 66:5.

Noi ne bucurăm că într-o zi, nu peste multă vreme, credem noi, aceştia îşi vor vedea greşeala. În loc să simţim că ne-am răzbuna împotriva duşmanilor noştri, ar trebui să avem simpatie — nu cu ei, ci pentru ei. Ar trebui să ne dăm seama că la fel este cu ei cum a fost cu evreii de pe vremea Domnului: acei evrei şi conducătorii lor nu ştiau ce fac, altfel s-ar fi ruşinat. Şi se vor ruşina când vor învia şi îşi vor da seama de ceea ce au făcut — după cum Saul din Tars s-a ruşinat când şi-a dat seama ce făcuse. Şi aşa este şi cu cei orbi de astăzi: „Unii vor învia la ruşine şi ocară veşnică". Această ocară va ţine până când va fi o căinţă potrivită pentru partea lor în persecuţiile Domnului şi ale credincioşilor Săi.

Suma de cunoştinţă necesară

Desigur că noi apreciem foarte mult valoarea cunoştinţei, dar ne amintim şi adevărul declaraţiei sf. Pavel, că „cunoştinţa singură îngâmfă, pe când dragostea zideşte". Totuşi cunoştinţa este necesară pentru creşterea în har. Numai când înţelegem frumuseţea caracterului divin putem să-

Cuprins

L apreciem pe Dumnezeul nostru. De aceea ne bucurăm că El ridică vălul şi Se dezvăluie tot mai mult ochilor înţelegerii noastre.

Putem vedea că nu toţi au aceeaşi capacitate mintală. Unii pot primi o măsură mare de Adevăr, pe când alţii pot asimila doar puţin. Nimeni nu are nevoie de mai multă cunoştinţă decât este capabil să primească. Dumnezeu judecă pe poporul Său potrivit asemănării în caracter cu fiul Său, Domnul nostru, nu potrivit cu ceea ce ştiu ei. Deşi cunoştinţa este foarte importantă, foarte necesară, totuşi nimeni nu are monopolul înţelegerii — nimeni nu are cunoştinţă perfectă în viaţa actuală; şi dacă destinul nostru etern ar depinde de cunoştinţă, nici unul n-am reuşi. Cu toate acestea, credem că toţi cei care sunt ai Domnului vor fi aduşi în atingere cu Adevărul prezent şi vor fi judecaţi de el. Cei care obţin cunoştinţa şi apoi arată o dispoziţie de a se retrage de la responsabilitatea legată de ea, sau de a nega Adevărul sau a trăi neevlavios după ce au văzut Lumina, îşi demonstrează astfel nevrednicia.

Apostolul, vorbindu-le credincioşilor în Cristos, spune: „Voi, fraţilor, nu sunteţi în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă surprindă ca un hoţ. Voi toţi sunteţi fii ai luminii". El vrea să sugereze că adevăratul popor al Domnului va ajunge la o cunoştinţă a Adevărului. Aceasta nu înseamnă în mod necesar tot Adevărul, dar destul pentru a sfinţi. Unul cu putere intelectuală mare ar cere şi ar putea asimila o mare măsură de cunoştinţă; unul cu capacitate mintală mică ar avea nevoie de mai puţină.

Există anumite principii de bază pe care poporul Domnului le-a înţeles în toate timpurile; de exemplu, că există doar un Dumnezeu. Chiar şi cei care susţin doctrina „treimii" declară că există doar un singur Dumnezeu. Astfel ei au o măsură de Adevăr, deşi se contrazic. La fel este în privinţa pedepsei pentru păcat. Strămoşii noştri au dorit să fie drepţi când s-au gândit la chinul veşnic ca pedeapsă pentru păcat; şi l-au numit pedeapsă dreaptă în străduinţa lor de a fi drepţi. Dar cu aceste principii de bază este amestecată o mare măsură de eroare. Întreaga lume este sub înşelare; şi noi care acum ne trezim suntem cu adevărat surprinşi să vedem cât de puţin am ştiut de fapt — cât de ignoranţi am fost în privinţa unor mesaje preţioase pe care ni le-a dat Dumnezeu.

„Plânsul şi scrâşnirea dinţilor"

Dar după cum noi am fost copii ai lui Dumnezeu înainte de a primi o cunoştinţă deplină, tot aşa credem că este posibil ca şi alţii să fie copii ai lui Dumnezeu fără a avea cunoştinţă deplină. Trăim în Secerişul Veacului Evanghelic, când Dumnezeu face ca această cunoştinţă a Adevărului să înconjoare Pământul. În acelaşi timp Adversarul face tot ce poate să împiedice pe oameni să studieze Mesajul divin — ridicând un nor de praf al defăimării ca să orbească ochii celor imprudenţi.

Fiindcă credem că există copii ai lui Dumnezeu care încearcă să trăiască cu coji şi cu laptele smântânit al tradiţiei umane — fraţi în Cristos care flămânzesc după hrana curată oferită în Cuvântul lui Dumnezeu — noi încercăm să ajungem la ei şi să-i ajutăm. Altfel am abandona toate eforturile speciale de propagandă; pentru că noi ştim că imediat ce Împărăţia Mesianică va fi fost stabilită, condiţiile vor fi favorabile pentru toţi ca să vină la cunoştinţa Adevărului aşa cum este conţinut în Biblie.

Zilele care sunt aproape asupra noastră vor aduce cu siguranţă „plânsul şi scrâşnirea dinţilor" pentru mulţi din poporul Domnului; căci oricine apără eroarea va fi în opoziţie cu Dumnezeu. Ei sunt pe cale să intre în marele Timp de Strâmtorare şi numai din vina lor. Unii dintre noi am auzit Vocea lui Dumnezeu devreme în Seceriş şi prin urmare am avut responsabilitate mai devreme; alţii au auzit mai târziu. Unii aud acum despre păcatele Babilonului — că aceste păcate sunt pe cale de a fi pedepsite şi că ei ar trebui să iasă şi să fie de partea lui Dumnezeu, dacă doresc să aibă favoarea divină. Dorinţa de a vesti mai departe acest Mesaj actual ne-a condus la realizarea

Cuprins

Foto-dramei Creaţiei — pentru ca acei care nu citesc să poată vedea. În măsura în care ea ajută pe fiecare dintre copiii lui Dumnezeu încă legaţi să-şi recunoască responsabilitatea proprie, în acea măsură ea reprezintă Vocea lui Dumnezeu, spunându-le care este datoria lor actuală ca creştini.

„Când Mă auzi că am sosit, poţi să te ridici, Cu bucuria inimii izvorându-ţi în ochi? Poţi ieşi să Mă întâmpini oricare ar fi preţul, Chiar dacă vii pe valurile înfuriate ale mării?„ Când Eu te chem, poţi să te întorci şi cu bucurie«să ieşi» Din casa copilăriei tale, de la prietenii inimii tale? Fără nimic, doar în baza promisiunii Mele, Poţi să te întinzi şi să mori — departe de iubirea lor?" „Da, vom lua Crucea şi cu credinţă Te vom urma,Şi ca să-Ţi fim ucenici vom purta ruşinea Ta. Binecuvântat Mântuitor, după curaj spre Tine-vom zbura; Căci să ne dai abundentă rezervă de har, ai făcut făgăduinţa."

FIERBINŢI ÎN RUGĂCIUNE — VEGHEAŢI LA ACEASTA

„Faceţi în tot timpul, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri. Vegheaţi la aceasta cu toată stăruinţa şi cu rugăciune pentru toţi sfinţii." Efeseni 6:18.

Rugăciunea este un privilegiu minunat. Este o favoare foarte mare să avem permisiunea să ne apropiem de Conducătorul Suprem al Universului cu cererile noastre. Trebuie să mergem deci în spiritul aprecierii profunde, al seriozităţii şi al umilinţei şi reverenţei. Cu cât va fi mai mare seriozitatea noastră, cu atât mai acceptabile vor fi rugăciunile noastre şi cu atât mai abundente binecuvântări vom primi.

Sunt multe rugăciuni formale. Scripturile vorbesc despre aceasta ca fiind o apropiere de Dumnezeu cu buzele, în timp ce inima este departe de El (Isaia 29:13; Matei 15:7-9). Ar fi mai bine să nu te apropii de Dumnezeu deloc, decât să o faci într-un mod nepotrivit. Omul care numai rosteşte cuvinte cu buzele nu se roagă. Creştinul nu trebuie să spună rugăciuni, ci să se roage. Să nu ne gândim să spunem nici măcar un cuvânt pe care n-am vrut să-l spunem şi la care nu ne-am gândit. Mulţi oameni şi-au făcut rău rugându-se într-un mod formal.

Când venim la Tatăl, să ne apropiem în spirit — cu inima, cu înţelegerea, cu mintea — fie că rugăciunea este lungă sau este scurtă. Să venim cu devotare adevărată şi serioasă, cu implorare, pentru ca El să vadă dorinţa noastră intensă în acea chestiune. După cum a spus Domnul nostru: Tatăl caută pe aceia care I se închină în spirit şi adevăr. Fără spiritul rugăciunii cererile noastre nu valorează nimic.

Nimeni nu poate oferi rugăciuni Tatălui decât cei care au acceptat condiţiile Lui şi au intrat în relaţie cu El ca fii, prin Marele Avocat. Ceilalţi sunt înstrăinaţi şi străini. Există o diferenţă între închinare sau mulţumire şi rugăciune. Oricine poate oferi închinare — adorare, omagiu. Oricine poate îngenunchea şi să exprime mulţumiri şi apreciere. Dar privilegiul de a face cereri lui Dumnezeu este în mod clar limitat la cei care au fost acceptaţi în Cristos.

Există de asemenea o diferenţă între rugăciune şi implorare. Termenul rugăciune se aplică la orice solicitare, mare sau mică; pe câtă vreme termenul implorare înseamnă o dorinţă specială, intensă după un lucru — implorare cu dorinţă intensă. Dar fie că este rugăciune în sensul obişnuit, sau rugăciune intensă — implorare — trebuie întotdeauna să venim în spirit, cu aprecierea faptului că intrăm în prezenţa marelui Creator şi că făcând astfel ne bucurăm de un mare privilegiu.

Cuprins

„Vegheaţi la aceasta”

Sf. Pavel adaugă „şi vegheaţi la aceasta”. Vegherea pare să fie o atitudine de minte trează. Dacă noi credem într-adevăr că Domnul a indicat că trebuie să ne rugăm pentru lucrurile de care avem nevoie şi că El ne va da aceste lucruri, atunci trebuie să fim atenţi să recunoaştem când le primim. Trebuie să fim atenţi în privinţa lucrurilor pe care le cerem şi să ne asigurăm să cerem lucrurile promise, lucrurile pe care suntem îndreptăţiţi să le cerem.

Trebuie de asemenea să urmărim conducerea providenţială a Domnului. Persoana care după ce s-a rugat uită pentru ce s-a rugat şi care nu poate spune dacă a primit sau nu răspuns la cererea sa, cu siguranţă a pierdut o mare binecuvântare care a fost intenţionată pentru el.

Rugăciunea nu trebuie făcută pentru a fi auzită de om, ci de Dumnezeu. Ea este intenţionată să fie un stimulent al inimilor noastre şi să ne trezească la o aşteptare a anumitor lucruri; şi străduinţa noastră serioasă ar trebui să fie să ne ţinem viaţa în armonie cu cererile noastre. Când Isus le-a spus ucenicilor să-L roage pe Domnul Secerişului să trimită mai mulţi lucrători în Secerişul Său, El n-a vrut să spună că ei trebuiau să-I spună Tatălui ceresc ce să facă; ci ei să fie doritori ca şi alţii să intre în lucrare, ca Dumnezeu să trimită lucrători în câmpul Secerişului şi ca ucenicii să fie atenţi la ocaziile de serviciu, în armonie cu rugăciunile lor.

Domnul a atras atenţia în mod frecvent asupra faptului că noi trebuie să stăruim în rugăciune. Stăruinţa este o calitate esenţială în ochii lui Dumnezeu. Ea include răbdare, grijă şi interes. Pe scurt, este legată de orice rod al Spiritului pe care poporul Domnului trebuie să-l cultive. Răbdarea este bună, dar are nevoie de stăruinţă. Iubirea este bună, dar are nevoie de stăruinţă.

Stăruinţa nu produce voinţa. Voinţa există deja. Voinţa este cea pe care Dumnezeu o recunoaşte la început. Dar prin diferite experienţe, încercări, dificultăţi, probe de răbdare, Domnul ne va proba şi ne va dezvolta. El va face din noi caractere foarte hotărâte, în toate aceste calităţi care au aprobarea Lui. Astfel rugăciunea noastră trebuie să fie în spirit, din inimă. Trebuie să veghem la aceasta cu stăruinţă zi de zi, până când Domnul va vedea că am atins caracterul pe care îl poate onora cu o parte în Împărăţie.

Lecţii învăţate din întârziere din partea Domnului

Probabil că un motiv pentru care Domnul nu răspunde repede la cererile noastre este că El doreşte ca noi să învăţăm să veghem după răspuns şi astfel să primim lecţia aprecierii şi a recunoştinţei faţă de El, când ne dăm seama că El ne-a răspuns la cerere. Trebuie deci să ne rugăm cu toată stăruinţa, veghind după răspuns până când acesta vine — nu veghind doar câteva minute, sau o zi sau o săptămână. Domnul ar putea vedea că este mai bine să mai amâne răspunsul la cererea noastră, fie ca să ne probeze credinţa sau ca să ne crească seriozitatea şi să intrăm într-o stare mai bună pentru a primi binecuvântarea. Se cere timp pentru a ne goli de noi înşine şi a ne pregăti să primim mintea lui Cristos; şi la unii se cere mai mult timp decât la alţii.

Suntem siguri că Domnul va urma acel curs care este cel mai bun pentru noi, întocmai ca un profesor cu elevii lui şi ca un părinte cu copiii lui. Părintele judecă în legătură cu ceea ce este mai bine pentru copil. Tot aşa şi Tatăl ceresc, vrea să ne dea lucrurile bune. Uneori El vede că este cel mai bine pentru noi să aşteptăm un timp îndelungat înainte de a primi răspuns la cererile noastre; altă dată se poate ca El să ne dea un răspuns rapid la rugăciune. Cu toate acestea, după cum declară apostolul Pavel, ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele nostru, pentru că iubim pe Dumnezeu şi am fost chemaţi conform scopului Său. Şi trebuie să avem tot timpul în minte

Cuprins

condiţiile pe care Domnul nostru ni le impune: „Dacă rămâneţi în Mine şi cuvintele Mele rămân în voi, cereţi orice veţi vrea şi vi se va da”. Ioan 15:7.

Noi trebuie să cercetăm Scripturile pentru a cunoaşte care este gândul Domnului, ce a promis El şi ce nu a promis. Cel consacrat pe deplin nu va dori nimic care nu este în deplină armonie cu voinţa Aceluia pe care noi atât de mult Îl iubim şi Îl adorăm, şi care este atât de vrednic de iubirea şi loialitatea noastră. Trebuie de asemenea să ne amintim că deşi ne rugăm cu stăruinţă şi credinţă, Domnul pregăteşte pentru noi nu numai binecuvântarea şi ocazia de serviciu pe care o dorim, dar El pregăteşte şi circumstanţele şi condiţiile care vor aduce această binecuvântare sau ocazie în cea mai bună formă. Aceasta va cere ca noi să aşteptăm pe Domnul, ceea ce trebuie făcut cu încredere perfectă şi cu răbdare după timpul Său bun ca El să satisfacă dorinţa inimilor noastre. „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui drept.” Iacov 5:16 R.V.

Rugăciunea în familie este de asemenea foarte de dorit în casele sfinţilor Domnului, oriunde este posibil; iar rugăciunea printre copiii lui Dumnezeu când se adună împreună este cu precădere potrivită. Domnul nostru a aprobat aceasta, rugându-Se cu ucenicii Săi şi pentru ei; ea a fost recomandată şi de apostoli. Trebuie să ne rugăm nu numai pentru noi, ci pentru toţi sfinţii şi pentru interesele Cauzei Domnului. Scripturile recomandă atât rugăciunea publică cât şi cea privată printre copiii lui Dumnezeu. Dar rugăciunea secretă este absolut esenţială pentru viaţa creştinului.

Numai atitudinea în rugăciune nu este suficientă

Am fost surprinşi să auzim uneori pe vreun pretins urmaş al lui Cristos susţinând că este nepotrivită o formă de rugăciune în cuvinte şi luarea unei anumite poziţii în rugăciune, sau oferirea rugăciunii la o anumită oră stabilită, susţinând că îngenunchierea în rugăciune nu este necesară — că toată viaţa trebuie să fie o rugăciune. O astfel de afirmaţie pentru noi este uimitoare — logica ei este de neînţeles. Este adevărat, noi trebuie să ne rugăm întotdeauna, să fim întotdeauna în spiritul rugăciunii, să fim atât de devotaţi Domnului, încât să manifestăm întotdeauna în vieţile noastre frumuseţea sfinţeniei, încât să fim lumini strălucitoare în lume. Dar noi susţinem că nici un creştin nu poate să-şi menţină această atitudine a inimii, sau să glorifice pe Dumnezeu în viaţa lui, fără să meargă la Domnul într-un fel special şi formal, şi de preferat pe genunchi şi dacă este posibil în singurătate cu anumite ocazii. „Ci tu, când te rogi, intră în cămăruţa ta, încuie-ţi uşa şi roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns.” Matei 6:6.

Atitudinea constantă de rugăciune a dragului nostru Învăţător nu a împiedicat rugăciunile Sale mai particulare când S-a retras de la preocupările vieţii Sale ca să comunice cu Tatăl — uneori pe scurt iar alteori petrecând întreaga noapte în rugăciune în singurătatea muntelui. Însăşi izolarea Domnului de orice ajutor omenesc L-a atras tot mai aproape de Tatăl şi mai des în rugăciune şi comuniune. Tot aşa este, sau trebuie să fie, cu toţi urmaşii adevăraţi ai Învăţătorului. Pe măsură ce creştem în asemănarea caracterului Său, noi, ca şi El, trebuie să ne rugăm neîncetat, mulţumind pentru toate, cântând Domnului în inimile noastre, recunoscându-L ca centrul tuturor speranţelor şi bucuriilor noastre.

„Calea noastră singuratică”

Cu toţii ne dăm seama uneori de incapacitatea chiar din partea celor mai dragi ai noştri de a pătrunde pe deplin şi a aprecia suferinţele şi nevoile noastre. Ei nu sunt în stare să compătimească cu noi pe deplin în luptele şi încercările noastre. Această înţelegere ar trebui să ne trimită, cum L-a trimis pe iubitul nostru Domn, cu atât mai des la Tronul Harului, unde suntem siguri că Cel care ne înţelege perfect şi poate să aibă îngăduinţa necesară pentru toată slăbiciunea noastră, ne aude; Cel care cunoaşte limita capacităţii noastre de a face şi de a fi în carnea noastră imperfectă şi care ne

Cuprins

poate acorda o compătimire perfectă pe care nimeni nu o poate acorda. El întotdeauna aude şi dă atenţie strigătului copiilor Săi, chiar dacă, în iubire, pentru un scop înţelept, întârzie o vreme răspunsul vizibil la rugăminţile lor.

Iacov, un exemplu

Rugăciunea lui Iacov când anticipa întâlnirea cu Esau la întoarcerea lui din Padan-Aram poate fi considerată unul din exemplele cele mai bune de rugăciune serioasă, stăruitoare care se găsesc în Cuvântul Domnului. Este plină de încredere în Dumnezeu. Ea aminteşte promisiunea lui Dumnezeu făcută bunicului său Avraam şi tatălui său Isaac şi reînnoirea acestei promisiuni faţă de el. El îi aminteşte Domnului şi promisiunea de al aduce înapoi în ţara sa natală. Umilinţa sa este arătată în cuvintele sale: „Eu sunt prea mic pentru toate îndurările şi pentru toată credincioşia pe care ai arătat-o faţă de robul Tău; căci am trecut Iordanul acesta numai cu toiagul meu când am fugit de acasă, şi iată că acum fac două tabere mulţimi mari". Geneza 32:10.

El îi spune Domnului că-i este frică de Esau, dar arată că frica sa este contrabalansată de încrederea în Atotputernicul. Cu această ocazie şi fără îndoială ca răspuns la rugăciunea sa, îngerul Domnului i s-a arătat lui Iacov, şi aceasta a fost atât de plin de credinţă în puterea lui Dumnezeu şi în promisiunea Sa că-l va proteja şi-l va face un neam mare, încât a pus mâna fizic pe înger, declarând: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta!" Îngerul s-a arătat aici ca om; dar Iacov l-a recunoscut ca fiind reprezentantul Domnului, trimis pentru a-l întâlni pe el.

Nu putem presupune că îngerul n-a fost suficient de puternic pentru a se elibera din strânsoarea lui Iacov, ci mai degrabă că Dumnezeu a binevoit să-l binecuvânteze şi că aceste împrejurări au fost menite chiar cu scopul de a provoca dorinţa arzătoare a lui Iacov după această binecuvântare a Domnului, de a demonstra adâncimea şi intensitatea dorinţei sale. Când aceasta a fost dovedită, când el şi-a manifestat adânca apreciere a binecuvântării pe care numai Dumnezeu o putea da şi această mare dorinţă de a fi în armonie cu El, atunci a venit binecuvântarea — victoria lui Iacov. Dumnezeu a binevoit să răsplătească această credinţă, energie şi zel.

Lecţii pentru Israelul spiritual

Iacov a fost numai un om natural, totuşi rugăciunea lui conţine o lecţie care poate să fie de mare folos pentru Noile Creaturi în Cristos; nu înseamnă că trebuie să ne luptăm cu Dumnezeu după cum a făcut Iacov, căci noi suntem fii ai lui Dumnezeu, şi fiii au o relaţie mult mai apropiată decât servitorii şi nu trebuie să se lupte cu Dumnezeu pentru a-I câştiga favoarea. Regretatul episcop Phillips Brooks a exprimat ideea adevărată foarte frumos şi pe scurt când a spus: „Rugăciunea nu este cucerirea împotrivirii lui Dumnezeu; ea este luarea în stăpânire a bunăvoinţei lui Dumnezeu". Noi avem favoarea Lui acum; şi El ne-a promis cele mai alese binecuvântări. Dar zelul serios, credinţa, umilinţa şi perseverenţa minţii lui Iacov sunt cu adevărat vrednice de a fi copiate şi imitate. Noi trebuie să ne rugăm întotdeauna şi să nu cădem de oboseală, după cum ne aminteşte Domnul nostru. Dumnezeu doreşte ca noi să fim stăruitori şi să avem o credinţă neclintită în bunăvoinţa Sa de a ne da cele mai bune daruri.

Dacă binecuvântarea ca răspuns la rugăciunea noastră nu vine în momentul cererii, trebuie să continuăm „stăruitori în rugăciune", aşteptând cu răbdare timpul potrivit al Domnului, într-o atitudine de supunere completă şi blândă la voinţa Sa, asiguraţi că dacă răspunsul întârzie este pentru că Tatăl nostru în înţelepciunea Sa vede un motiv pentru aceasta şi doreşte binele nostru cel mai mare. El nu este niciodată indiferent faţă de copiii Săi, nici neatent la nevoile şi la strigătul lor după ajutor şi după părtăşie cu El. Dar să căutăm ca gloria lui Dumnezeu să fie dorinţa noastră principală.

Cuprins

Vai, cât de mulţi israeliţi spirituali par să aibă o apreciere mult mai slabă a caracterului adecvat al rugăciunii decât a avut Iacov! El a cerut binecuvântarea lui Dumnezeu, indiferent de modul în care binevoia El să i-o dea. Iacov n-a specificat nici chiar lucrurile bune pământeşti pe care i le-a promis Dumnezeu. El a dorit gloria Domnului în împlinirea marelui Său legământ pentru el şi pentru urmaşii lui. Mulţi copii ai lui Dumnezeu cer şi nu primesc, pentru că cer nepotrivit, pentru ca răspunsul să slujească dorinţelor cărnii lor. Domnul a promis că Se va îngriji de necesităţile naturale ale copiilor Săi şi cu siguranţă le va da tot ce este mai bun, fie că este mult, fie că este puţin.

Ce puţini par să-şi amintească faptul că dorinţele şi cererile noastre ca Noi Creaturi trebuie să fie în special pentru lucrurile care aparţin de interesele noastre spirituale; că Tatăl doreşte să avem această categorie de binecuvântări şi ne-a promis că ni le va da! El ne asigură că după cum părinţilor pământeşti le place să dea daruri bune copiilor lor, tot aşa şi Tatălui Îi place să ne dea Spiritul Său sfânt — cel mai bun dar al Său — darul care cuprinde toată binecuvântarea şi gloria, care ne va asigura tot ceea ce este de dorit, în sensul cel mai înalt. Dacă poporul Domnului care a consacrat Lui tot ce are, ar putea fi adus la punctul unde singurul lui scop în viaţă, subiectul principal al tuturor rugăciunilor lui, ar fi să aibă o măsură mai mare din Spiritul Domnului, Spiritul Sfinţeniei, Spiritul lui Cristos, Spiritul minţii sănătoase, ce binecuvântare de negrăit ar putea însemna aceasta!

Israel — Puternic cu Dumnezeu

Iacov a primit binecuvântarea şi cu ea schimbarea numelui. De atunci înainte el a fost numit Israel, care semnifică, Puternic cu Dumnezeu, sau „Prinţ cu Dumnezeu”. De aceea acest nume nou a fost întotdeauna o sursă de încurajare pentru el, un stimulent pentru zel reînnoit şi pentru încredere în Domnul. Toţi urmaşii lui Iacov au adoptat acest nume. Noi Îl avem în anti-tip pe Isus Cristos, Domnul nostru, adevăratul Israel, Cel care prin credinţă şi ascultare de Tatăl a biruit, care a învins lumea, corpul şi pe Adversar, şi a primit de la Dumnezeu cea mai mare binecuvântare, drept rezultat al marii Sale lupte. El este acum înălţat la gradul cel mai înalt de existenţă şi este declarat a fi Prinţul regilor Pământului. El S-a aşezat cu Tatăl pe tronul Său.

Noi de asemenea, urmaşii lui Isus, purtăm numele de Israel. Noi, asemenea Lui, dacă suntem credincioşi cum a fost El, vom fi înălţaţi de Tatăl. Vom avea parte cu Domnul şi Capul nostru de Tronul Său. Vom fi făcuţi mai presus de îngeri, stăpâniri şi puteri, cum a fost făcut Învăţătorul nostru. Ce glorios este acest gând! Ce minunat! Această mare speranţă n-ar trebui oare să ne inspire la cea mai mare sârguinţă şi grijă ca să ne putem întări chemarea şi alegerea?

Dacă ne dovedim credincioşi până la moarte, numele Biruitor, sau „Puternic cu Dumnezeu”, va fi numele nostru. Acesta va fi aplicat fiecăruia dintre credincioşii Domnului aşa cum I-a fost aplicat Capului nostru. Dar numai cei care manifestă Spiritul Său, numai cei care aşa Îl iubesc pe Dumnezeu încât se vor ţine de făgăduinţa Lui şi nu-L vor lăsa să plece fără binecuvântare, vor primi împlinirea făgăduinţei şi vor domni cu Cristos în glorie şi vor avea parte de tronul Său.

Iacov a avut un procedeu de a marca manifestările speciale ale providenţei divine — ca atunci când a numit locul în care s-a luptat cu îngerul, Peniel — „faţa lui Dumnezeu”. Pentru el aceasta a fost o aducere aminte că acolo a avut privilegiul de a primi de la Domnul o binecuvântare specială, un răspuns marcat la rugăciune. În mod asemănător este folositor pentru Israelul spiritual să notăm în oarecare mod special îndurările şi prevederile Domnului faţă de noi. Mulţi se simt săraci în privinţa favorii şi binecuvântării Domnului, pur şi simplu fiindcă n-au lăsat ca aceste binecuvântări să facă o impresie potrivită în inimile lor la timpul când acestea au fost primite. Noi suntem toţi vase crăpate, şi dacă nu însemnăm în mod special aceste favoruri ale Domnului pe

Cuprins

tăbliţele memoriei, sau în alt mod, pierdem în mare măsură lecţiile lor şi încurajarea şi puterea pe care ele ne-o aduc.

Fără îndoială cu toţii ar trebui să avem mai multe „Beteluri" şi mai multe „Penieluri" decât am avut, dar să urmăm calea de a stabili unele monumente ale credincioşiei Tatălui nostru în răspunsurile Sale la rugăciunile noastre şi de a intra astfel într-un fel de legământ sau vot cu Domnul drept răspuns la aceste îndurări ale Sale. În timp ce fiecare veghează zilnic după noi dovezi de iubire şi grijă specială a Dumnezeului nostru faţă de noi, vom găsi că avem mult mai multe cauze de încurajare şi de recunoştinţă decât am observa noi fără astfel de notare şi veghere. Fiecare dintre noi deci, zilnic, săptămânal şi anual să-I înălţăm lui Dumnezeu „Ebenezer-ul" nostru, dacă dorim ca credinţa, bucuria şi iubirea noastră să crească.

SĂ NE POTRIVIM CA NIŞTE COPII ASCULTĂTORI

„Ca nişte copii ai ascultării, nu vă potriviţi poftelor pe care le aveaţi altădată, când eraţi în neştiinţă. Ci, după cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiţi şi voi sfinţi în toată purtarea voastră." 1 Petru 1:14, 15.

Apostolul nu se adresează lumii, ci acelora care au devenit copii ai lui Dumnezeu — acelora care au trecut de la poziţia condamnării odată cu lumea şi au fost îndreptăţiţi prin credinţă în sângele preţios, care au fost acceptaţi de marele Avocat Isus şi au fost concepuţi de Spiritul sfânt. Dar nu este suficient că am devenit copii ai lui Dumnezeu; căci aceşti copii nou-concepuţi abia porniţi pe Calea Îngustă, sunt într-o stare imperfectă, nedezvoltată. Ei au această stare de copii pentru că s-au predat în mâinile lui Dumnezeu şi doresc să-I facă voia, iubind dreptatea şi urând nelegiuirea.

În baza acestei poziţii pe care am luat-o — de a ne înrola sub steagul lui Isus, de a lupta împotriva păcatului, a eului şi a lui Satan — Dumnezeu intenţionează să dovedească cât am fost de serioşi în momentul când am îmbrăţişat cauza Sa. El doreşte să ajungem la acea dezvoltare a caracterului care ne va face potriviţi să fim asociaţi cu Isus în marea Sa Împărăţie care va binecuvânta lumea.

Dacă suntem copii ascultători, totul va merge bine. Vom avea încercările cuvenite, cizelările şi şlefuirile cuvenite, tot ce ne va face „potriviţi pentru moştenirea sfinţilor în lumină". Dar dacă nu ne dovedim ascultători, aceasta ne va împiedica să intrăm vreodată în Compania Aleasă, deşi am putea avea un loc în acea companie de copii care trebuie pedepsiţi aspru şi în final aduşi la ascultarea potrivită.

Prin aceasta nu vrem să spunem că vreunul din copiii lui Dumnezeu este scutit de disciplinare; căci ni se spune că fiecare fiu primeşte disciplinare (Evrei 12:6-11). Acele disciplinări care au venit peste Domnul nostru nu au fost meritate, ci au fost experienţe prin care Şi-a dovedit loialitatea amănunţită şi vrednicia de înălţare. Şi astfel disciplinările care vin peste urmaşii Săi sunt pentru a-i pregăti pentru serviciul viitor şi pentru a-şi demonstra vrednicia de a fi socotiţi membri ai Corpului Său.

Disciplinările care sunt de natura pedepselor pentru păcat ar trebui să producă într-un timp rezonabil o stare complet loială a inimii, sau altfel cel disciplinat îşi va pierde locul în Corp. Dacă se va dovedi în cele din urmă neascultător, va fi socotit nevrednic de orice favoare a lui Dumnezeu şi

Cuprins

va muri în Moartea a Doua. Îndemnul textului nostru este, ca atare, pentru cea mai mare realizare şi pentru loialitate supremă faţă de Tatăl.

Cum să ne potrivim mintea

Este în desfăşurare o potrivire a minţii noastre. Nu este o potrivire a voinţei noastre. Voinţa este predată la început. Dar voinţa are de-a face cu reglarea atât a minţii cât şi a corpului — voinţa are de-a face cu această modelare. Noi vrem ca mintea noastră să fie educată în privinţa ascultării, pentru a putea fi deprinşi cum se cuvine prin toate încercările pe care Dumnezeu le-a intenţionat pentru noi.

Ca Noi Creaturi, noi ar trebui să învăţăm să gândim cum doreşte Dumnezeu să gândim, să dezvoltăm obiceiuri ale gândirii care zidesc Noua Creatură. Ar trebui să mâncăm şi să bem conform voinţei Sale, şi îmbrăcămintea noastră ar trebui reglată după voinţa Sa. Trebuie să căutăm îndrumarea Sa în toate lucrurile din viaţa noastră — din cauza slăbiciunilor cărnii, a sugestiilor Adversarului şi a mediului în care trăim. Domnul a făcut pregătiri şi ne-a dat instrucţiuni clare în Scripturi, prin care ne putem reglementa viaţa în armonie cu Cuvântul Său; şi noi trebuie să căutăm tot mai mult să cunoaştem voia lui Dumnezeu şi să profităm de prevederile Lui în viaţa noastră, şi să aplicăm cunoştinţa câştigată aşa încât, fie că mâncăm, fie că bem, fie că dormim, fie că lucrăm, toate să le facem spre gloria lui Dumnezeu.

Noi primim organismul de carne prin moştenire. Aceste corpuri ale noastre au diferite slăbiciuni şi nepotriviri — unele într-o direcţie, altele în alta. Dar toate sunt, mai mult sau mai puţin, denaturări ale idealului pe care l-a dat Dumnezeu la început. Secolele de păcat şi-au lăsat amprenta asupra noastră, asupra minţilor şi corpurilor noastre; şi această amprentă se vede în teoriile care ne-au intrat în minte. Aceste erori au avut control asupra noastră în trecut.

Înainte de a vedea calea Domnului, am gândit că era bine să urmăm plăcerile şi scopurile pământeşti şi să punem întâi eul. În mod natural am spus: Acesta este cursul potrivit pe care să-l urmăm. Vedem că cei proeminenţi şi mari urmează acest curs, căutând mai întâi afacerile vieţii actuale — lauda oamenilor, ce frumos se pot îmbrăca şi pot locui, ce frumoasă trăsură sau automobil pot avea. Ei caută — şi sunt capabili în mare măsură să-şi asigure — satisfacerea gustului pentru lucruri pământeşti, fie că este pentru satisfacerea minţii, cum ar fi diferite genuri de literatură, fie pentru corp, cum ar fi diferite feluri de mâncare sau băutură etc.

Dar când devenim copii ai lui Dumnezeu întrebăm: Care este voinţa lui Dumnezeu în ceea ce priveşte ce vom mânca, ce vom bea, ce vom purta, în privinţa folosirii tutunului, a modelului de haine etc.? Nu trebuie să decidem acum dacă vom merge la teatru, vom juca cărţi sau vom dansa. Toate aceste chestiuni trebuiau decise înainte de a ne consacra. Acum, în armonie cu Legământul în care am intrat cu Cristos, trebuie să ştim în mod strict voia Tatălui. Învăţând să vedem lucrurile din punctul de vedere al lui Dumnezeu, ne schimbăm ideile în privinţa a ce vom mânca, ce vom bea etc. Şi această schimbare care continuă în minţile noastre este „potrivirea”.

Potrivirea este un proces treptat

Deşi unele lucruri le descoperim foarte repede, nu le învăţăm pe toate imediat. Unele lucruri sunt mai puţin evidente în mintea noastră decât altele şi reprezintă nuanţe mai fine a ceea ce este potrivit pentru Noua Creatură. Treptat ajungem să observăm aceste lucruri tot mai mult şi întrebăm: Ce lucruri vom continua să alegem? Cunoaşterea voinţei lui Dumnezeu este o chestiune de educaţie. Ajungem să vedem că un lucru este drept şi altul este greşit. (Lumea are un anume stil pentru îmbrăcămintea de seară şi un anume stil pentru îmbrăcămintea de dimineaţă.) Când devenim

Cuprins

creştini avem standarde noi, şi trebuie ceva timp pentru a adapta totul într-un mod armonios în legătură cu acestea.

Pe linia acestui gând apostolul spune: „Fiţi transformaţi prin înnoirea minţii voastre” — nu prin înnoirea voinţei noi. Deja posedăm voinţa nouă. Dar vedem că trupul este reglat de minte. De aceea voinţa nouă spune: Trebuie să încep cu mintea. Trebuie să-mi fac mintea să vadă lucrurile corect, conform voinţei lui Dumnezeu. Voi folosi Biblia şi toate indicaţiile providenţiale care îmi vor da o cunoştinţă a gândirii lui Dumnezeu şi voi începe să-mi conformez mintea după aceasta. Astfel minţile noastre se potrivesc treptat — se transformă în mintea Domnului. Pe măsură ce ajungem să vedem tot mai mult care este voia lui Dumnezeu, minţile noastre decid să facă voia Lui. Raţiunea noastră joacă un rol important.

Dumnezeu vrea să apeleze la raţiunea noastră, pentru că aşa ne dezvoltăm mai bine decât în oricare alt mod. Suntem cu toţii în Şcoala lui Cristos — sub tutela Domnului nostru. În această Şcoală învăţăm să facem voia Sa. Avem învăţăturile Domnului nostru Isus şi scrierile apostolilor; şi Domnul nostru a declarat că orice vor lega apostolii pe Pământ va fi considerat legat în cer; şi orice va fi dezlegat pe Pământ va fi considerat aşa în cer. Educaţia noastră progresează până când, la sfârşitul acestei vieţi, cei care vor fi învăţat bine lecţiile din această Şcoală vor fi cei care au fost copii ascultători. Aceştia vor fi fost transformaţi prin înnoirea minţii lor, pentru a putea dovedi care este acea voinţă bună, plăcută şi desăvârşită a lui Dumnezeu. Romani 12:2.

Standardul nostru — dreptatea lui Iehova

Voinţa nouă este de fapt o voinţă de a fi asemenea Tatălui nostru din ceruri. Apostolul Petru îndeamnă: „Ci, după cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiţi şi voi sfinţi”. Sfinţenia este standardul perfecţiunii. Voinţa noastră trebuie să fie sfântă la început când facem Legământ cu Dumnezeu. Pentru El nu este acceptabil mai puţin decât o voinţă sfântă. Dacă noi am fi avut o voinţă nesfântă, o voinţă nesupusă lui Dumnezeu, nu am fi fost acceptaţi. Astfel dacă voinţa noastră este sfântă, în măsura în care suntem capabili vom face voia Lui.

După cum Cel care ne-a chemat este sfânt, la fel şi noi, în ceea ce priveşte voinţa noastră, vom fi sfinţi. Şi aşa ne vom dirija mintea încât să fim sfinţi în viaţă pe cât este posibil. Vom aplica principiile sfinţeniei lui Dumnezeu în fiecare afacere a vieţii. Vom respecta Regula de Aur, aceea de a face altora ceea ce ne-ar place să ne facă ei nouă. Oricine neglijează să aplice aceste principii ale sfinţeniei în viaţa sa nu creşte în noua viaţă, nu este transformat. Noi trebuie să căutăm să avem mintea pe deplin în acord cu mintea lui Dumnezeu, şi comportarea noastră de asemenea să fie pe cât posibil în armonie.

Dacă mintea noastră nu merge pe făgaşul cuvenit, trebuie să căutăm să o aducem pe făgaşul cuvenit. Noi vrem să dăm ascultare după cea mai înaltă concepţie a noastră despre ceea ce reprezintă voia Domnului, în măsura în care suntem capabili. Dumnezeu va hotărî loialitatea voinţei noastre după măsura în care ea este trează să vegheze asupra minţii şi asupra corpului, asupra limbii şi a tot ce aparţine de conduita noastră.

Apostolul ne îndeamnă să fim „sfinţi în toată purtarea noastră” (1 Petru 1:15). Cuvântul purtare are aici sensul lui mai larg. El se referă la relaţiile noastre cu alţii — toată conduita noastră în legătură cu alţii — modul nostru de viaţă. Trebuie să fim sfinţi în tot ce ţine de viaţa noastră — în gândurile, cuvintele şi faptele noastre. Acesta este un standard foarte înalt; şi nu este de mirare că Domnul a fixat un standard înalt! Noi trebuie să învăţăm care este acest standard şi să-i ajutăm şi pe alţii să-l cunoască.

Cuprins

Acesta este motivul pentru care ne petrecem câţiva ani de această parte a vălului după ce ne-am predat inimile lui Isus. Noi spunem că ne-am luat crucea pentru a-L urma pe Isus, şi Domnul vrea să demonstreze dacă acest lucru este adevărat. El veghează asupra cursului nostru, şi numărul preorânduit va fi găsit pentru clasa Miresei. Altora li se va da altă poziţie, nu atât de bună; şi cei care arată că nu au adevăratul spirit al ascultării vor muri în Moartea a Doua.

MĂRIMEA, RĂSPLATA SERVICIULUI

12 Iulie - Marcu 10:32-45

„Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească şi să-Şi dea viaţa ca preţ de răscumpărare pentru mulţi." Versetul 45.

Era la sfârşitul misiunii lui Isus. Timp de mai bine de trei ani Învăţătorul Şi-a chemat ucenicii şi i-a instruit. Ei ajunseseră să-L recunoască drept Mesia, moştenitorul tuturor promisiunilor lui Dumnezeu, Cel prin care va fi stabilită Împărăţia Mesianică ce va binecuvânta întreaga omenire — atât pe cei morţi cât şi pe cei vii.

Învăţătorul îi asigurase în mod special că dacă vor fi credincioşi vor sta cu El pe Tronul Său. Totuşi, El nu le spusese că Împărăţia Sa va fi una spirituală şi că ei vor avea nevoie de schimbarea primei Învieri înainte de a fi părtaşi la ea. Încă nu le clarificase faptul că va interveni un veac întreg înainte de a fi părtaşi în Împărăţie şi că Împărăţia însăşi va fi stabilită printre oameni. Dar El făcuse aluzie la toate acestea. El spusese: „Mai am să vă spun încă multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta. Când va veni ... Duhul adevărului ... va vorbi tot ce va fi auzit şi vă va vesti lucrurile viitoare".

Totuşi Isus a început să le dezvăluie ucenicilor o parte din lucrurile necesare pentru ei să le ştie şi să le aprecieze, ca nu cumva să fie cu totul surprinşi şi descurajaţi. Le-a spus că era pe cale să meargă la Ierusalim şi rezultatul va fi că va fi dat în mâinile neamurilor ca să fie răstignit. Sf. Petru, întotdeauna curajos, de data aceasta şi-a atras asupra sa o mustrare severă. El L-a corectat pe Învăţător, spunând: „Tu nu ne spui un adevăr; aceste lucruri nu Ţi se vor întâmpla Ţie, şi faptul că ni le spui nu face altceva decât să ne descurajeze. Tu eşti, după cum am mărturisit, marele Mesia. Tu trebuie să domneşti; nu trebuie să fii răstignit deloc. Renunţă la acest gând, dragă Învăţătorule; şi lasă-ne să continuăm să ne gândim la lucrurile glorioase ale Împărăţiei în care vei fi introdus curând şi în care noi, ca ucenicii Tăi credincioşi, vom avea curând o parte.

Dar Isus l-a mustrat pe sf. Petru, spunând: „Înapoia Mea, Satan! ... gândurile tale nu sunt la lucrurile lui Dumnezeu, ci la cele ale oamenilor".

Şi acum în această lecţie, în aceeaşi călătorie, Isus a adus din nou în discuţie chestiunea ruşinii, a maltratării şi a morţii de care El trebuia să aibă parte. De această dată El a inclus ideea învierii din morţi a treia zi. Dar chestiunea era de neînţeles pentru ucenici; şi ei doar şi-au zis unul altuia: Acestea sunt alte cuvinte ascunse ale Învăţătorului care par atât de misterioase. Amintiţi-vă cum ne-a spus odată: „Dacă nu mâncaţi trupul Fiului Omului şi dacă nu beţi sângele Lui, n-aveţi viaţă în voi înşivă". Acelea au fost cuvinte tainice şi nu le-am putut înţelege. Dar noi am rămas mai departe, deşi n-am înţeles atunci şi nici acum nu înţelegem însemnătatea acestor cuvinte. Aici avem altă declaraţie asemănătoare: Învăţătorul Se reprezintă pe Sine ca primind tratamentul cuvenit celui mai josnic dintre criminali — răstignirea.

Cuprins

Ei n-au putut înţelege sensul cuvintelor Învăţătorului; aceste gânduri păreau atât de diferite de ceea ce aşteptau ei! Cum puteau să le primească? Ei n-au putut să primească înţelegerea deplină a situaţiei şi a ceea ce le spusese Isus decât după Cincizecime. Acolo Spiritul sfânt a început să clarifice aranjamentul divin — că trebuiau să vină suferinţele întregii Biserici înainte de a fi revelate gloriile împărăţiei şi înainte de a începe binecuvântările pentru lume.

La dreapta şi la stânga

Altă Evanghelie ne spune că mama lui Iacov şi a lui Ioan a venit cu ei şi a exprimat cererea lor pentru ei. Ei credeau că timpul împărţirii onorurilor Împărăţiei era foarte aproape. Ei doreau să vorbească în privinţa locurilor proeminente. Nu trebuie să presupunem că aceşti doi ucenici dragi au căutat poziţiile cele mai apropiate de Învăţător numai din ambiţie. Mai degrabă să presupunem că Îl iubeau pe Domnul foarte mult şi de aceea s-au gândit că ar putea aprecia apropierea de El mai bine decât unii dintre ceilalţi. Într-adevăr, ei evident au apreciat faptul că au fost mai aproape de Învăţător în orele Sale de suferinţă şi de cele mai adânci experienţe; şi lor li s-a permis să se apropie mai mult decât majorităţii dintre cei doisprezece. În câteva ocazii speciale Domnul i-a luat cu El pe aceiaşi Iacov, Ioan şi Petru. Ei au fost cu El pe muntele cel sfânt, la trezirea fiicei lui Iair şi în Grădina Ghetsimani. Ei au fost caractere glorioase, pe care Domnul i-a iubit mult.

Să observăm cu atenţie cuvintele lui Isus. El n-a spus: Dragii mei ucenici, nu va exista nici un Tron pe care să staţi, ci dimpotrivă, a declarat că deşi va fi un Tron şi deşi vor exista locuri de preferinţă pe acel tron, ele nu vor fi distribuite de către El, ci de către Tatăl.

Tatăl stă ca Reprezentant al dreptăţii absolute, în timp ce Isus stă ca Reprezentant al milei, compasiunii şi iertării. Locurile în Împărăţia Milenară nu vor fi date pe motivul milei sau al favoritismului, ci absolut pe motivul calităţii. Domnul Isus va avea cel mai înalt loc, pentru că este vrednic. „Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească putere, bogăţie, înţelepciune, tărie, cinste, slavă şi binecuvântare.” Tatăl I le va da pe acestea, după cum a promis. Într-adevăr, El I-a dat Domnului nostru onoare şi glorie mare, chiar dacă această glorie a Împărăţiei aşteaptă încă până ce Biserica, Corpul lui Cristos, va fi fost completă prin schimbarea primei Învieri.

Despre ce Împărăţie este vorba

Timp de multe secole printre creştini a predominat confuzia în privinţa Împărăţiei lui Mesia, atât de frecvent menţionată de Isus şi de apostoli, şi care este baza acestei lecţii. La început nu a fost nici o confuzie, nici în timpul celor aproape două sute de ani după zilele lui Isus. Biserica timpurie a înţeles foarte bine promisiunea că Mesia va veni a doua oară, va primi Biserica în glorie cu Sine şi va stabili Împărăţia de Putere divină pentru stăpânirea lumii şi pentru supunerea tuturor lucrurilor voinţei lui Dumnezeu; şi că această Împărăţie Mesianică va necesita o mie de ani pentru a-şi îndeplini misiunea. Dar curând a apărut o teorie în sensul că Biserica trebuia organizată ca Împărăţia lui Mesia şi trebuia să cucerească lumea înainte de a doua Venire a lui Isus.

Această vedere nescripturală a schimbat întregul curs al istoriei bisericii. În loc de a predica în continuare Evanghelia numai în vederea chemării şi desăvârşirii puţinilor evlavioşi care vor avea ureche de auzit şi inimă care apreciază, pentru a-i pregăti pe aceştia pentru onoarea şi gloria Împărăţiei, situaţia sa schimbat. După aceea străduinţa a fost de a pune mâna pe puterea civilă. Au început intrigile, au fost susţinute pretenţii false şi străduinţa a fost de a obţine controlul asupra regilor şi naţiunilor folosind superstiţiile. În plus a fost folosită persecuţia; şi cât s-a putut de mult puterile civile au fost linguşite, ameninţate, convinse să devină unelte ale eclesiasticismului, în scopul stabilirii unei stăpâniri mondiale a bisericii.

Cuprins

Un timp — prin inchiziţii etc., etc., — aceste lucruri au prosperat; dar începând cu 1799 toată gândirea despre stăpânirea eclesiastică a Pământului a cedat. În confuzia lor mulţi şi-au pierdut toată credinţa în Împărăţia Mesianică, şi puţini o caută la a doua Venire a lui Cristos. Mulţi în nedumerirea lor vorbesc despre o împărăţie spirituală în inimile credincioşilor. Alţii cred că Împărăţia lui Cristos este reprezentată acum prin marile guverne ale lumii, şi totuşi sunt jenaţi şi încurcaţi când sunt întrebaţi dacă anumite părţi ale Împărăţiei lui Mesia construiesc vase de război pentru a distruge celelalte părţi ale aceleiaşi Împărăţii.

Pentru majoritatea creştinilor, învăţătura Bibliei pare a fi privită ca nefiind nici consecventă nici logică; altfel ei ar vedea că sf. Iacov, sf. Ioan şi ceilalţi apostoli n-ar putea sta pe douăsprezece scaune de domnie fără să existe o Împărăţie conducătoare. Ei ar vedea şi faptul că Împărăţia trebuie să fie în viitor, în armonie cu rugăciunea Domnului: „Vie împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ". De ceea ce avem nevoie este să încetăm a folosi Cuvântul lui Dumnezeu în mod înşelător. Trebuie să învăţăm să citim Biblia reverenţios şi să o înţelegem comparând scripturile între ele. Studenţii Bibliei care procedează astfel primesc mari binecuvântări şi înţeleg nu numai că Împărăţia lui Mesia este în viitor, dar şi că ea este foarte aproape — chiar la uşă.

„Puteţi voi?" — „Paharul Meu, botezul Meu?"

Celor doi ucenici dragi care au cerut locuri în mod special aproape de Învăţătorul în Împărăţie, Isus le-a făcut cunoscut faptul că orice poziţie în Împărăţie va cere îndeplinirea anumitor condiţii. Nu era suficient că ei au fost chemaţi la ucenicie. Nu era suficient că au predat tot pentru a-L urma pe Domnul; că ei au fost cu El, că I-au auzit învăţăturile şi că le-au însuşit în măsura în care le-au putut înţelege. Trebuia să fie ceva mai mult; altfel nu puteau intra în Împărăţie deloc.

Învăţătorul a declarat aceste condiţii spunând: „Puteţi voi să beţi paharul pe care îl beau Eu sau să fiţi botezaţi cu botezul cu care sunt botezat Eu?" Ce a vrut să spună El? A vrut să spună: Vor fi ei în stare sau vor fi dispuşi să mănânce cina de Paşti, şi acolo să se împărtăşească din pâinea nedospită şi să bea din paharul memorial pe care le va institui El? Ei deja botezaseră pe mulţi. A vrut Isus să spună că trebuiau să se boteze din nou în apă? Care a fost semnificaţia cuvintelor, „paharul Meu", „botezul Meu?"

Noi răspundem că „paharul" lui Isus a fost cel la care S-a referit în altă parte spunând: „Nu voi bea Eu paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?" În Planul divin Dumnezeu marcase deja că oricine va face parte din marele Mesia şi i se va încredinţa gloria, onoarea şi puterea Împărăţiei Mesianice pentru binecuvântarea lumii, trebuie să-şi demonstreze vrednicia de acea onoare şi glorie. În cazul lui Isus paharul a însemnat toate acele experienţe de înjosire şi ruşine, inclusiv răstignirea, pe care le-a avut în timpul celor trei ani şi jumătate ai misiunii Sale pământeşti şi pe care le-a împlinit la Calvar când a strigat „S-a sfârşit".

Despre acest pahar Învăţătorul le-a spus ucenicilor: „Beţi toţi din el". Cu alte cuvinte, oricine va avea succes ca ucenic al lui Cristos în ajungerea la co-moştenire cu Învăţătorul în gloria, onoarea şi puterea Împărăţiei Sale, trebuie mai întâi să-şi demonstreze loialitatea şi credincioşia în privinţa suferinţei cu Învăţătorul, trebuie să-şi dovedească iubirea, loialitatea şi credincioşia până la moarte — mergând în urmele lui Isus.

Învăţătorul nu S-a referit la botezul în apă, ci la botezul Său în moarte, despre care a vorbit cu câteva zile mai târziu spunând: „Dar am un botez cu care să fiu botezat şi cât de mult doresc să se îndeplinească!" Botezul Învăţătorului la începutul misiunii Sale a fost numai un simbol sau o ilustraţie a botezului adevărat. Coborârea în apă, îngroparea şi ridicarea din ea au reprezentat din punct de vedere simbolic coborârea în moarte şi învierea Lui. Botezul Său real în moarte a progresat timp de trei ani şi jumătate, de la Iordan la Calvar; şi când a strigat de pe cruce „S-a sfârşit", El a

Cuprins

vrut să spună că botezul Său în moarte era complet. El a fost ridicat din acel botez în moarte a treia zi prin Puterea Tatălui, la dreapta Tatălui, poziţie pe care o va ocupa întotdeauna.

Acesta a fost botezul Învăţătorului. A însemnat renunţarea totală la toate drepturile pământeşti. Şi acum El i-a întrebat pe acei ucenici dragi dacă erau sau nu pregătiţi, capabili şi doritori să-L urmeze în acea măsură — să participe la paharul Său de înjosire şi la botezul Său în moarte. Numai astfel urmându-L cu credincioşie ar putea spera la vreo parte în Împărăţia Sa. Acelaşi principiu trebuie să se aplice la toţi urmaşii lui Isus. Fiecare trebuie să decidă dacă va bea sau nu paharul Lui; dacă se va împărtăşi sau nu de botezul Lui în moarte. Numai cei smeriţi, sacrificatori de sine, vor fi în stare sau vor fi dispuşi să îndure o astfel de experienţă.

Să aplicăm acum aceste gânduri la vederile incorecte despre Împărăţie, susţinute atât de frecvent. Cum ar putea fi aplicate aceste idei la o Împărăţie a lui Dumnezeu în inimă, sau cum ar putea fi aplicate la diferitele împărăţii ale Pământului? Este oare necesar ca împăraţii Pământului să se împărtăşească de înjosirea şi sacrificiul până la moarte a lui Cristos, prin consacrare, înainte de a putea domni? Sau, aplicând chestiunea la sistemele bisericeşti din timpul prezent, cum fac unii, oare cu mare greutate ajunge cineva membru în instituţiile pământeşti numite Biserica lui Cristos? Se cere negare de sine pentru a intra în acestea? Toţi cei care se află în ele sunt îngropaţi cu Cristos în botez — în moartea Lui? Se împărtăşesc cu toţii de paharul suferinţelor Lui? În mod sigur că nu! Numai o vedere corectă despre Împărăţie se potriveşte cu aceste diferite afirmaţii. Trebuie să vedem că Împărăţia este Mărgăritarul de mare preţ, pentru obţinerea căruia trebuie sacrificate toate celelalte. Matei 13:46.

„Putem” — „Îl veţi bea”

În cealaltă relatare a acestui episod ucenicii au răspuns că vor putea, adică vor fi dispuşi să-şi asume împărtăşirea de paharul Învăţătorului şi de botezul Său. Desigur că ei nu ştiau în mod clar ce însemnau toate acestea; dar ei erau în stare, sau erau dispuşi, gata să facă orice ar porunci Învăţătorul. Aşa trebuie să fie cu toţi cei care, asemenea acelor apostoli credincioşi, vor ieşi biruitori şi vor avea parte cu Răscumpărătorul de gloria, onoarea şi nemurirea promise clasei împărăţiei Sale, clasa Miresei.

În această relatare Isus este înfăţişat ca răspunzând: „Paharul pe care-l beau Eu îl veţi bea şi cu botezul cu care sunt botezat Eu veţi fi botezaţi”. Adică, tot ce ar putea cere Domnul în mod rezonabil de la ucenicii Săi este bunăvoinţa din partea lor. Noi nu avem puterea pe care a avut-o El: noi suntem păcătoşi prin natură. El a fost „sfânt, nevinovat, fără pată şi despărţit de păcătoşi”. Prin urmare, noi putem numai vrea, să fim corecţi; şi Domnul trebuie să ne ia în grija Sa, în şcoala Sa de suferinţă şi experienţă, dându-ne lecţiile necesare pentru a ne dovedi loialitatea şi credincioşia chiar până la moarte. Ce frumos, ce asemenea lui Dumnezeu este că, din cauza slăbiciunii noastre ca membri ai rasei decăzute noi n-am putea face totul singuri, Dumnezeu a prevăzut pentru noi un Mântuitor pe care El L-a numit! Imperfecţiunile noastre sunt socotite ca fiind atribuite Răscumpărătorului, în timp ce desăvârşirea Lui este socotită ca atribuită nouă. Astfel că numai prin El putem spera să câştigăm Împărăţia, gloria, onoarea şi nemurirea.

Servitorul principal — Cel mai onorat

Ceilalţi apostoli au fost indignaţi că sf. Iacov şi sf. Ioan au făcut o astfel de cerere. Totuşi, această întâmplare I-a dat lui Isus ocazia de a stabili regulile care trebuie să stăpânească în privinţa mărimii în Împărăţia Mesianică. Oricine va servi altora cel mai mult va demonstra prin aceasta lui Dumnezeu o mai mare potrivire pentru un loc mai înalt. Acest lucru este diferit, după cum spune

Cuprins

Isus, de mersul firesc al afacerilor, unde calitatea de domn este exercitată potrivit unei reguli arbitrare.

Regula Împărăţiei va fi aceea că cel care serveşte mai mult va avea cea mai mare onoare. Astfel Isus însuşi este cu întâietate servitorul tuturor. Poziţia Sa este cea mai înaltă în Împărăţie prin hotărâre divină, şi alţii vor urma după El în măsura în care posedă spiritul Său de iubire, de serviciu, de ascultare şi de loialitate.

CE A VĂZUT ORBUL BARTIMEU

19 Iulie - Marcu 10:46-52

„Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci şchiopul va sări ca un cerb şi limba mutului va cânta.” Isaia 35:5, 6.

Era sezonul Paştilor şi mulţi călătoreau în aceeaşi direcţie cu Isus — spre Ierusalim. Bartimeu, un cerşetor orb, stătea pe marginea drumului sperând să primească milă de la trecători. Când a trecut Isus s-a creat o agitaţie neobişnuită şi Bartimeu a întrebat care era cauza. Răspunsul a fost că tocmai trecea Isus Nazarineanul.

Bartimeu auzise că Isus era reputatul Mesia care, conform Scripturilor, va binecuvânta în cele din urmă întreaga lume şi va pune capăt păcatului, suferinţei şi durerii. El auzise că Isus făcea deja vindecări, vindecând bolnavii, scoţând demoni şi deschizând ochii orbilor. O, s-a gândit el, de ce nu mi-a spus nimeni când a trecut! El a vindecat pe alţii, n-aş putea fi şi eu unul dintre cei favorizaţi?

Credinţa şi speranţa lui s-au aprins şi el a strigat: „Isuse, fiul lui David, ai milă de mine!” Taci! Nu face atâta gălăgie! Nu-L întrerupe pe Marele Învăţător; El vorbeşte cu alţii, au spus trecătorii. Dar Bartimeu a simţit că pentru el momentul era acum sau niciodată; şi-a ridicat vocea peste cea a mulţimii şi a strigat mai tare decât oricând: „Isuse, fiul lui David, ai milă de mine!”

Isus a auzit vocea, şi întotdeauna gata să fie îndurător cu cei care cereau milă, l-a invitat pe orb să vină la El. Aceasta va arăta credinţa lui; era astfel o lecţie mai importantă pentru mulţime. Ajutat de alţii, Bartimeu a ajuns în cele din urmă în faţa lui Isus şi Învăţătorul a spus: „Ce vrei să-ţi fac?” Răspunsul a venit prompt: „Rabuni, să-mi capăt vederea!” Isus i-a spus: „Du-te! Credinţa ta te-a mântuit”. Şi el şi-a primit imediat vederea şi a devenit unul dintre cei care urmau cu mulţimea, lăudând puterea divină şi recunoscându-L pe Isus ca Mesia.

„Isus, Fiul lui David”

Cuvintele orbului, „Isuse, Fiul lui David”, au avut o semnificaţie specială pentru el şi pentru evreii din zilele sale, care s-a pierdut în ceea ce priveşte mulţimile de astăzi. Evreii ştiau că Mesia, ca Mare Preot, a fost într-o măsură prefigurat de Aaron, ca mare Legiuitor a fost prefigurat sau simbolizat de Moise, iar ca mare Împărat a fost prefigurat sau simbolizat de Solomon, fiul înţelept, bogat, influent al lui David, succesorul acestuia la împărăţie. Unirea tuturor acestor linii ale profeţiei se găseşte reprezentată ilustrativ în Melhisedec, care a fost preot pe tronul său; adică, a fost în acelaşi timp preot al lui Dumnezeu şi prinţ şi conducător — a avut funcţie dublă.

Cuprins

Sf. Pavel ne atrage atenţia asupra faptului că Isus nu va fi în cele din urmă preot după rânduiala lui Aaron — numai preot sacrificator, fără putere de domnie, ci va fi preot după rânduiala lui Melhisedec. Sf. Pavel citează declaraţia divină în acest sens, în Psalmii lui David: „Domnul a jurat şi nu-I va părea rău: «Tu eşti preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec»" (Ps. 110:4). Sf. Pavel îşi bazează cele mai importante argumente pe această afirmaţie profetică. El arată intenţia divină care a existat mai înainte cu privire la Isus şi la Împărăţia Mesianică şi la caracterul acesteia.

Comitetul care a aranjat ordinea acestor Studii Biblice Internaţionale, evident a avut în minte faptul că minunile lui Isus la Prima Sa Venire au fost numai preumbriri ale minunilor şi lucrărilor mai mari pe care El le va îndeplini la a Doua Sa Venire. În armonie cu acest gând, cei din comitet ne-au dat ca Text de Bază pentru lecţia de astăzi profeţia lui Isaia cu privire la Împărăţia lui Mesia. Aceasta este în acord cu ţinuta generală a învăţăturii apostolice în sensul că toate minunile pe care le-a făcut Isus au fost preumbriri, sau ilustraţii ale lucrării mai mari care va fi realizată prin stabilirea Împărăţiei Sale Milenare, la timpul potrivit. Citim: „Aceste lucruri le-a făcut Isus şi Şi-a arătat slava"; adică, a arătat dinainte puterea şi slava Împărăţiei Sale.

Nu trebuie să ne gândim nici un moment că Isus şi ucenicii Lui au încercat să vindece pe toţi bolnavii din Palestina. Dimpotrivă, deşi mulţi au fost vindecaţi, aceştia erau excepţiile din mulţime a celor bolnavi — aceia care au arătat o credinţă specială. În cazul de faţă putem fi siguri că Bartimeu a fost numai unul dintre mulţii cerşetori orbi de pe marginea drumului; căci Palestina, Siria şi Egiptul sunt ţările cerşetorilor orbi. Domnul trecuse deja pe lângă Bartimeu, nedându-i atenţie, neoferindu-Se să-L vindece. Vederea i-a fost redată datorită credinţei sale, fiindcă a strigat, fiindcă nu a ascultat de cei care încercau să-l facă să tacă şi să-i înlăture credinţa.

Cea mai rea orbire

Ne amintim că a fost un caz similar la scăldătoarea din Betsaida. Mulţimile stăteau acolo aşteptând tulburarea apelor, pentru a păşi în scăldătoare ca să se vindece. Isus S-a adresat numai unuia dintre aceştia, spunând: „Ridică-ţi patul şi umblă". Când ajungem să înţelegem că minunile lui Isus au ilustrat venirea binecuvântărilor în timpul Împărăţiei Sale Mesianice, obţinem o vedere potrivită a lucrurilor şi ne putem bucura în consecinţă că vine o Zi bună, de bucurie pentru toţi orbii, toţi şchiopii, toţi surzii, aşa cum este arătat prin profeţia lui Isaia. Isaia 35:5, 6.

„Ei au ochi, dar nu văd; urechi, dar nu aud." În Biblie se face referire la întreaga lume ca fiind oarbă şi surdă faţă de lucrurile care sunt cele mai interesante, cele mai folositoare. Numai ocazional câte unul, ici şi colo, asemenea lui Bartimeu din vechime, se foloseşte de posibilitatea eliberării de orbirea şi surzenia sa şi face paşii potriviţi pentru a-şi asigura eliberarea. Sf. Pavel ne spune despre această stare de orbire spunând: „dumnezeul veacului acestuia Satan a orbit gândurile celor necredincioşi". 2 Corinteni 4:4.

Cu şase mii de ani în urmă, Satan a început această lucrare de orbire a înţelegerii omeneşti faţă de bunătatea lui Dumnezeu şi faţă de acele lucruri care ar lucra spre binele ei cel mai înalt. El continuă încă acest lucru. El a început prin a contrazice pe Atotputernicul când i-a spus Mamei Eva că pedeapsa pentru păcat, „Cu moarte vei muri", era o înşelătorie din partea lui Dumnezeu. Satan a spus: „Hotărât că nu veţi muri"; şi a convins-o că această ameninţare era numai o încercare din partea lui Dumnezeu de a o reţine de la marile binecuvântări ale cunoştinţei şi că adevărata bunăstare a ei şi a soţului ei ar fi promovată prin neascultare.

În mod natural se ridică întrebarea: Ce motiv a avut Satan să denatureze lucrurile către primii noştri părinţi? De ce să fie interesat în neascultarea şi înstrăinarea lor de Dumnezeu? Răspunsul este că numai în acest mod putea săi facă în mod eficient propriii lui sclavi ai păcatului.

Cuprins

Atâta vreme cât Îl recunoşteau pe Dumnezeu ca Părintele lor înţelept, iubitor şi aveau încredere în El, ei Îi rămâneau loiali Lui şi în mod corespunzător nu erau servitori ai păcatului.

Satan a continuat această lucrare de denaturare a caracterului şi a Planului lui Dumnezeu timp de şase mii de ani. Sf. Pavel spune că el pune lumina în locul întunericului şi întunericul în locul luminii, şi că „noi nu suntem în neştiinţă de uneltirile lui". După ce ne spune că dumnezeul acestei lumi a orbit minţile tuturor necredincioşilor, sf. Pavel adaugă explicaţia că aceasta se face ca nu cumva lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu să strălucească în inimile lor — ca nu cumva să vadă adevărata bunătate a lui Dumnezeu. El spune că această lumină a bunătăţii lui Dumnezeu este reflectată, pentru cei care o văd, de pe faţa lui Isus Cristos Domnul nostru.

În această formă frumoasă, poetică, apostolul prezintă un adevăr minunat pe care cei care studiază Biblia ajung să-l aprecieze tot mai mult. Dumnezeu este Iubire; şi toate poveştile contrare pe care le-am auzit au intenţia să ne orbească minţile şi să ne prejudicieze împotriva Prietenului nostru cel mai bun. Prin urmare, Satan a propagat stăruitor, nu numai printre păgâni, ci şi printre creştini, diferite doctrine care sunt opuse Adevărului. Sf. Pavel le numeşte pe acestea „învăţăturile demonilor". 1 Timotei 4:1.

În timpul Veacurilor Întunecate Adversarul le-a introdus în crezurile noastre creştine, le-a zugrăvit pe pereţii bisericilor creştine şi le-a interpretat în spectacolele de teatru ale unei zile mai întunecate. Toate acestea Îl înfăţişează pe Dumnezeu ca cel mai rău diavol imaginabil. Toate Îl reprezintă ca fiind conştient de ceea ce făcea când a creat rasa noastră, şi a intenţionat de la început ca aproape fiecare membru al rasei să sufere o eternitate de tortură. Nu este de mirare că în timpul Veacurilor Întunecate lumea nu a fost atrasă spre Dumnezeu prin aceste denaturări oribile! Nu este de mirare că chiar şi atunci când Biblia a revenit în respectul oamenilor, aceste doctrine ale diavolilor au fost puse pe seama ei şi de atunci au împiedicat lumea să o iubească!

Noi aflăm acum că am fost cu toţii mai mult sau mai puţin orbiţi de Adversar; şi pe măsură ce ne eliberăm de influenţa lui orbitoare, inimile noastre se bucură în favoarea Celui care ne-a scos din întuneric la lumina Sa minunată.

Numai puţini văd încă

Scriind bisericii din Efes, apostolul dă de înţeles că deşi ei vedeau ceva, era încă mult de văzut pentru ei. Citãm: „Amintindu-vă în rugăciunile mele ... să vă lumineze ochii inimii, ca să cunoaşteţi care este nădejdea chemării Lui, şi care sunt bogăţiile slavei moştenirii Lui în sfinţi". Şi din nou: „Îmi plec genunchii înaintea Tatălui ... ca să puteţi înţelege pe deplin împreună cu toţi sfinţii, care este lăţimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea; şi să cunoaşteţi dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoştinţă". Noi avem încă nevoie să oferim această rugăciune pentru noi şi pentru întreaga Biserică.

Cât priveşte lumea, ea zace încă în întuneric, în Cel Rău, după cum declară apostolul, sub robia superstiţiilor pe care Satan le-a dezvoltat. Acum numai unora puţini li se deschid ochii, asemenea lui Bartimeu. Ei sunt oameni cu un caracter special, care văd ocazii speciale şi care tânjesc aşa de mult după lumina cunoştinţei lui Dumnezeu, încât sunt dispuşi să ignore sentimentul general al celor care le cer să tacă şi să continue în ignoranţă — în orbire. Cei care flămânzesc şi însetează după dreptate au promisiunea că vor fi săturaţi, şi cei care tânjesc după vedere pot spera că o vor avea, în timpul de acum.

Dar, mulţumită lui Dumnezeu, este promisă o schimbare glorioasă! Satan, Prinţul Întunericului, trebuie să cedeze locul gloriosului Prinţ al Luminii, Acelaşi care l-a vindecat pe Bartimeu într-un mod tipic cu mai bine de o mie opt sute de ani în urmă. El trebuie să ia Împărăţia.

Cuprins

Puterea divină este la baza programului prin care Satan trebuie legat pentru o mie de ani şi toate lucrările sale, ale întunericului, să fie stricate. În locul prezentării într-o lumină falsă a adevăratului caracter şi a planurilor iubitoare ale lui Dumnezeu, omenirii îi va fi dat opusul. Lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu va umple tot Pământul după cum apele acoperă marele adânc — până când nimeni nu va trebui să spună aproapelui său: Cunoaşte pe Domnul; ci toţi Îl vor cunoaşte, de la cel mai mic până la cel mai mare. Isaia 11:9; Ieremia 31:34.

„Ochii orbilor se vor deschide”

Dacă cineva citind această profeţie se gândeşte numai la vederea naturală şi la faptul că toată orbirea naturală va fi îndepărtată în Împărăţia lui Mesia, acela vede doar o mică parte a lucrării glorioase care va fi împlinită. Orbirea ignoranţei şi a superstiţiei cu care Satan a chinuit rasa este mult mai rea decât orbirea fizică. Şi este dată asigurarea de către Domnul că toţi ochii orbi vor fi deschişi şi toate urechile surde vor fi destupate. Declaraţia scripturală, „Orice ochi Îl va vedea, şi cei care L-au străpuns”, fără îndoială că se referă în mod special la ochii înţelegerii. Isus le-a declarat ucenicilor: „Încă puţin, şi lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veţi vedea”. Ba mai mult, apostolul Ioan spune: „Vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea aşa cum este”.

Prin schimbarea miraculoasă a Primei Învieri, clasa Bisericii va fi făcută fiinţe spirituale asemenea îngerilor, şi atunci Îl vor vedea pe Învăţătorul faţă în faţă, pentru că vor fi fiinţe spirituale asemenea Lui. Dar lumea nu-L va vedea niciodată în acest mod. Îl va vedea cu ochii înţelegerii deschişi, după cum credincioşii Îl văd acum pe Tatăl şi pe Isus prin ochii credinţei şi ai înţelegerii; întocmai cum noi vedem acum lucrurile pe care „ochiul nu le-a văzut ... şi la inima omului nu s-au suit” — lucrurile pe care Dumnezeu le are în păstrare pentru cei care Îl iubesc, lucrurile pe care Dumnezeu ni le-a dezvăluit prin Spiritul Său, lucrurile pe care le vedem cu vederea spirituală.

În mod asemănător, în perioada Milenară, toţi ochii orbi vor fi deschişi faţă de bunătatea, mărirea, iubirea, puterea lui Dumnezeu. Astfel lumea va ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu, fiind ajutată spre acea cunoştinţă prin Împărăţia Mesianică; şi toţi cei care se vor folosi de privilegiile oferite atunci, vor putea ajunge la acel grad slăvit al cunoştinţei menţionat de Isus când a spus: „Viaţa veşnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”.

Ajutoare, nu obstacole

În tip, oamenii la început i-au poruncit lui Bartimeu să tacă; dar când Isus l-a chemat, ei s-au alăturat spunând cuvinte de încurajare şi ajutându-l pe orb să ajungă la Mântuitor. Ultima acţiune ar trebui să reprezinte cursul tuturor celor care sunt poporul Domnului. Ei ar trebui să-i încurajeze pe orbi, pe superstiţioşi — pe toţi cei rătăciţi — să vină la Mântuitorul, să-şi dea seama că El este cu adevărat îndurător şi doritor să-i salveze din orbirea lor.

Am putea extinde aceste observaţii la diferite afaceri ale vieţii şi să spunem că mulţi sunt orbi în privinţa frumuseţilor Bibliei, şi că toţi cei cărora li s-au deschis ochii înţelegerii să vadă frumuseţile adevăratelor ei învăţături, să fie atenţi să-i ajute şi pe alţii să ajungă la aceeaşi binecuvântare. Am putea extinde lecţia la vederea naturală. Unii sunt atât de tare absorbiţi în afaceri sau în căutarea plăcerilor încât nu îşi ridică niciodată privirea la frumuseţile glorioase ale naturii. Stelele strălucitoare vorbesc despre o înţelepciune divină şi despre un Creator Atotputernic, totuşi cei orbi nu primesc o binecuvântare din mesaj, pentru că nu văd. „Au ochi, dar nu văd.”

Toată natura vorbeşte despre un Dumnezeu mare, veşnic, şi ne spune că omenirea este lucrarea principală pământească a mâinilor Sale, şi că scopul nostru suprem ar trebui să fie să

Cuprins

căutăm să-L cunoaştem şi să-L servim. Dar câţi s-au născut orbi şi surzi faţă de lecţiile stelelor, despre care profetul declară: „O zi istoriseşte alteia acest lucru, o noapte îl face cunoscut altei nopţi, fără grai, fără cuvinte; totuşi glasul lor este auzit!" Sunt unii atât de orbiţi din punct de vedere mental, încât nu văd că nefericirea lor este în mare parte rezultatul propriului lor egoism. Ei nu văd că în casele lor ar putea fi mai frumos, ele ar putea fi locuri de confort şi fericire, în loc să fie locuri de avariţie egoistă, de reproşuri, de nemulţumire.

Toţi cei care îşi dau seama că aceste condiţii predomină în ei sau în alţii ar trebui să strige: „O, Doamne, dacă aş putea să primesc vederea!" şi ar trebui să se bucure în măsura în care află că vine timpul, da, este la îndemână, când Împărăţia lui Mesia va acorda binecuvântarea deschiderii ochilor înţelegerii întregii rase a lui Adam.

MINTE ŞI VOINŢĂ

În Turnul de Veghere din 15 aprilie se află o afirmaţie care pare să ceară o explicaţie. La pagina 117, rândurile 11 şi 12, citim: „Voinţa corpului a fost socotită complet moartă înainte ca individul să poată fi socotit o Nouă Creatură". Deşi este adevărat că aceste cuvinte, minte şi voinţă, sunt adesea folosite alternativ, cu toate acestea obiceiul nostru a fost să facem deosebire între ele; dar în propoziţia de mai sus acest lucru a fost neglijat.

Voinţa cărnii moare în realitate; şi noi primim o voinţă nouă, o voinţă sfântă, voinţa lui Dumnezeu, în loc de voinţa noastră. Dacă acea voinţă ar înceta vreodată să fie sfântă şi s-ar întoarce iarăşi să fie o voinţă carnală, aceea ar fi ceea ce apostolul numeşte „dare înapoi spre pierzare". Sf. Petru spune că o astfel de schimbare a voinţei ar corespunde cu o scroafă care s-ar întoarce să se tăvălească în noroi, după ce a fost spălată. Cei care se întorc voit şi deliberat înapoi la voinţa cărnii sunt zugrăviţi ca „de două ori morţi, dezrădăcinaţi". Cu alte cuvinte, aceasta ar însemna că, voinţa trupească fiind reînsufleţită, noua voinţă concepută de spirit a murit.

Dar cu mintea este altfel. Mintea este o parte a corpului. Corpul are poftele, preferinţele, înclinaţiile sale şi îşi cere continuu drepturile pământeşti împotriva deciziei noii voinţe. Mintea carnală, deci, nu este moartă; altfel nu ar putea protesta şi lupta împotriva spiritului voinţei noi, Noua Creatură în Isus Cristos. Galateni 5:17.

Astfel de deosebiri clar marcate se găsesc numai în Biblie, şi probabil nu vor fi apreciate de nimeni în afară de cei care studiază Biblia atent. Era mai bine să fi spus prin urmare: „Mintea cărnii este socotită moartă, înainte ca individul să poată fi socotit o nouă Creatură".

Aceasta este în armonie cu afirmaţia apostolului „Socotiţi-vă morţi faţă de păcat, dar vii pentru Dumnezeu". Iarăşi citim: „Daţi morţii omorâţi mădularele voastre care sunt pe pământ" — mintea voastră carnală. Această omorâre a minţii carnale înseamnă o luptă continuă din partea voinţei noi împotriva vechii creaturi socotită moartă, dar care de fapt nu este moartă.

Cuprins

Câteva scrisori interesante

O OBLIGAȚIE DE MATURIZARE

Dragă frate în Cristos: -

Acceptați, vă rugăm, iubirea și salutările din partea unei persoane care a fost binecuvântată din belșug. Timp de mai mulți ani am recunoscut publicațiile Turnul de Veghere ca mijlocul de îndurare furnizat pentru ”membrii picioarelor” Cristosului – cei unși.

Sunt sigur că informațiile de aici ar fi fost deja date, dacă aș fi avut mintea suficient de vigilentă încât să le înțeleagă și rețină. Dar sper că îmi veți ierta slăbiciunea și, dacă veți crede de cuviință, îmi veți da câteva sfaturi.

Am avut o soție și trei copii pentru care nu am putut asigura decât un trai extrem de umil. Ca vânzător de cărți și vestitor am reușit să asigur cele necesare pentru familia mea ca și în orice alt loc de muncă. Timp de mai multe luni am suferit o anumită slăbiciune fizică, ceea ce a cauzat un stres psihic care, la rândul său, mi-a afectat mintea. Salvarea mea a fost că m-am concentrat asupra studierii marelui plan al lui Dumnezeu așa că, prin îndurarea sa, ceea ce părea să mă vlăguiască a devenit o mare binecuvântare. Am descoperit în rugăciunea și studiul personal o pace a minții care m-a ajutat să îmi suport situația grea, deși am devenit tot mai slab din punct de vedere fizic.

După ce am început lucrarea cu cărți am găsit bucuria și pacea, activând cu zel în serviciu, dar abia reușesc să îmi achit cheltuielile care apar. Am o datorie la bancă, datorie al cărui termen-limită de plată este pe 1 octombrie. Dețin o asigurare de viață de 1000 de dolari și am o credință de nestrămutat în exactitatea cronologiei noastre. În ciuda atacurilor letale ale lui Satan, am speranța că, prin multe necazuri, voi intra în împărăție.

Întrebarea mea este: Voi fi considerat credincios dacă voi continua în lucrarea de vestitor și voi lăsa în grija Domnului furnizarea celor 100 de dolari pentru plata datoriei pe 1 octombrie? Am dat instrucțiuni ca,]n cazul morții mele, datoria să fie plătită din polița de asigurare, căci acum se pare că firmele de asigurare ar putea întârzia mai mult decât activiștii bisericii.

Doresc să-mi exprim profunda apreciere pentru ”hrana la timpul potrivit” furnizată de Domnul nostru prin intermediul vostru, ca ”vas ales” și să vă spun că pentru mine articolul ”Pacea lui Dumnezeu” din Turnul pe 1 august a fost o capodoperă și una dintre primele arme pentru a mă împotrivi atacurilor lui Satan. Am învățat că este viață în activitate: din punct de vedere fizic, mental și spiritual.

Vă rog să mă iertați că vă consum din timpul dumneavoastră valoros. Vă rog să faceți cum credeți de cuviință în această privință, dar m-aș bucura să mă amintiți în rugăciunile dumneavoastră – pentru a putea primi puterea necesară pentru un serviciu acceptabil. Pentru mine este o plăcere să vă amintesc pe dumneavoastră și pe cei dragi de la Betelul din Brooklyn și de peste tot.

Fratele vostru în iubire, serviciu și speranță, _____

***

[Vă sfătuim să plătiți de îndată dobânda în întregime, scuzându-vă pentru întârziere și promițând să fiți cât de poate de punctual în viitor. Astfel, problema poate fi rezolvată pentru un timp, până când veți putea plăti în mod corect datoria, potrivit intenției celui care v-a împrumutat. Dar dacă, în orice moment, se va cere efectuarea plății, ar trebui să cereți banii din asigurare pentru a plăti, sau cel puțin să împrumutați din aceasta. - Editorii]

RECUNOSCĂTORI PENTRU ADEVĂR

Dragul meu pastor: -

Sunt aproape doisprezece luni de când v-am scris ultima oară ca să vă mulțumesc pentru Studiile din Scripturi. În acea scrisoare am spus că și dacă nu s-ar fi întâmplat aparent nimic care să

Cuprins

ne împlinească aşteptările, potrivit cărora anul 1914 marchează sfârşitul favorii neamurilor şi instituirea împărăţiei lui Cristos, aş fi la fel de pregătită ca întotdeauna să accept cu recunoştinţă şi bucurie explicaţiile dumneavoastră din Scripturi.

Oh, ce binecuvântări am primit din Studii din Scripturi, Turnul de Veghere, Tratate, Umbrele Tabernacolului şi alte publicaţii! M-am hrănit regeşte din ”prezentul adevăr”. Dar devin tot mai înfometată după fiecare masă. Simt că trebuie să vă mulţumesc şi să vă spun ce binecuvântare a fost pentru mine jurământul.

Am ajuns la adevăr într-un fel remarcabil. Eram deja o pretinsă creştină de treizeci de ani şi luam parte la tot felul de acţiuni religioase, dar totuşi eram nefericită şi doream ceva ce nu primisem niciodată. Într-o zi am spus că nu voi mai citi nimic altceva în afară de Biblie şi că voi afla, dacă se poate, care este voinţa lui Dumnezeu şi că voi face acest lucru cu ajutorul lui.

După aceasta, am căutat timp de săptămâni întregi nişte cărţi care să-mi explice Biblia. Un om de la Biserica Noului Ierusalim mi-a adus nişte literatură şi mi-a împrumutat una din cărţile lor. Într-o noapte le-am început şi am crezut că am găsit PLANUL DIVIN AL VEACURILOR. Versetul de pe prima pagină mi-a atras atenţia de îndată: ”Să-i facă pe toţi să vadă care este părtăşia misterului” etc.

Mi-am spus: ”asta e ceea ce vreau”. Am început să citesc şi nu m-am oprit până când nu am terminat-o, căutând toate referinţele cu tot mai mare bucurie şi uimire la fiecare capitol. Oh, cât de minunat era totul! I-am spus vecinului meu: ”Nu aş da cunoştinţa pe care am dobândit-o din această carte nici pentru o avere”. În şase săptămâni aveam toate Studiile şi în scurt timp am obţinut toată literatura voastră la care am putut ajunge.

PLANUL DIVIN AL VEACURILOR era în casă de patru ani şi eu nu o văzusem. În acea zi stăteam acolo unde pusesem cartea de la cel de la Biserica Noului Ierusalim. Nu ştiu cum a ajuns acolo. Se pare că îi fusese trimisă tatălui meu cu patru ani în urmă. Dar cel mai remarcabil lucru este că, cu câteva zile mai înainte de a vă găsi cartea mersesem în camera mea şi i-am mărturisit în genunchi Tatălui ceresc că nu eram mulţumită. Nu eram ”persecutată din cauza dreptăţii”, cei mai mulţi oameni păreau să mă iubească. I-am spus că voiam, asemenea lui Pavel, să iau parte la suferinţele lui Cristos. Eram gata chiar şi să mor, dacă se putea. Nu voiam nimic mai puţin decât ce era mai bun. Peste câteva zile am găsit PLANUL DIVIN AL VEACURILOR, după cum am zis. Apoi am avut o perioadă fără prea mult timp liber, dar apoi am căzut şi mi-am luxat glezna foarte rău, astfel că am avut timp destul să citesc cât am stat în pat.

Oh, cât de recunoscătoare îi sunt Tatălui meu ceresc pentru îndurarea şi bunătatea iubitoare de care a dat dovadă permiţându-mi să am şi eu un loc în turma sa mică! Inima mea este plină de Cristos şi ”tânjeşte să proclame vestea sa glorioasă”, însă numai foarte puţini oameni vor să asculte – mai ales fiindcă am făcut parte din biserica Wesley înainte şi am avut multe responsabilităţi acolo. Vechii mei prieteni s-au îndepărtat de mine, iar unii mi-au spus că nu vor să audă dacă auzind i-aş convinge.

Sunt doar o femeie care se îngrijeşte de casa tatălui meu şi acum că nu mai am niciun fel de responsabilităţi în cadrul bisericii, simt că îi hrănesc efectiv pe alţii, nu numai că le dau hrana din altă parte. Nu vreau să fiu ca servul care şi-a îngropat în pământ talantul. Le vorbesc oamenilor de fiecare dată când mi se oferă ocazia, iar unii ascultă cu mult interes, dar nu am reuşit să aduc pe nimeni la adevăr încă. Două persoane au cumpărat seriile complete ale Studiilor din Scripturi, dar nu le citesc.

Nu am privit niciodată înapoi şi nu cred că o voi face niciodată. Simt în fiecare zi nevoia arzătoare de a-l cunoaşte pe Dumnezeul meu şi de a face voinţa lui. Eu am fost botezată la biserica Wesley în urmă cu unsprezece ani în moartea lui Cristos, deşi nu am înţeles prea bine ce însemna aceasta, dar astăzi înţeleg totul mult mai bine. Credeţi că am nevoie să fiu botezată din nou? Vă rog să mă iertaţi ca v-am consumat din timpul dumneavoastră preţios.

A voastră cu recunoştinţă şi iubire în serviciul Său,
Grace E. Rowse. – Ang.

Cuprins

CÂTEVA CUVINTE CELOR ÎNȚELEPȚI

Dragă pastorule Russell: -

În timp ce se cânta cântarea de încheiere la The Temple recent, am observat că mai multe doamne erau aparent mai preocupate să își aranjeze hainele și să își adune lucrurile în loc să își îndrepte atenția cu respect, dacă nu cu devoțiune, spre minunatele cuvinte solemne care încheie ziua de laudă și de închinare. Aceeași oameni erau apoi ultimii care au plecat, luându-și la revedere de la prietenii lor și salutându-i.

Poate că veți considera că ar fi un ajutor în a ne îndeplini obligațiile ca servi ai Domnului să așteptăm în liniște și ordine până când s-au spus ultimele cuvinte ale programului, urmate de câteva momente de meditare în liniște și rugăciune înainte de a ne întoarce la grijile noastre zilnice. Câteva cuvinte de la dumneavoastră în Turnul de Veghere și ocazional câte un avertisment i-ar aminti întregii adunări de minunatele privilegii de care ne bucurăm și pentru care ar trebui să fim recunoscători.

Al vostru în serviciul Domnului,
Robert E. Bray

_____

PROMPTITUDINE LA ÎNTRUNIRI

Dragă frate Russell: -

Sunt de părere că ar fi nevoie de câteva cuvinte de încurajare pentru unii dintre prietenii dragi în ceea ce privește o mai mare promptitudine în timpul orelor de întrunire. Se pare că unii nu realizează nevoia de respect în această privință. Dacă nu vom păstra ordinea la întrunirile noastre, nu respectăm prima lege a cerurilor. Dacă suntem mai prompți în ceea ce privește propriile noastre treburi decât cele ale Domnului, înseamnă că ne lipsește respectul față de Tatăl nostru ceresc și ale Domnului nostru.

Unii dintre prietenii dragi vin la întruniri cu treizeci și chiar patruzeci și cinci de minute întârziere. Însă aceiași prieteni sunt foarte prompți atunci când trebuie să ajungă la alte întâlniri. Cum putem să ne așteptăm ca Domnul să fie mulțumit de noi dacă noi îi oferim lucrurile mai puțin bune din viața noastră? Cum ne putem aștepta să primim marile promisiuni dacă nu depunem tot atâtea eforturi pentru binele nostru veșnic ca și pentru cel temporar?

Dacă stabilim o anumită oră pentru începerea întrunirii și rareori ajungem acolo la timp, nu suntem demni de încredere; cuvântul nostru nu mai are valoare. Cum ne putem aștepta să primim aprobarea Domnului în aceste condiții? El a fost pe deplin prompt și demn de încredere, împlinind voința Tatălui său până în cele mai mici detalii.

Aceiași prieteni dragi sunt extrem de lăudabili în alte privințe, așa că nu pot să înțeleg de ce sunt atât de indiferenți la asistarea la timp la întruniri, în afară de cazul în care au căzut în acest obicei rău și nu știu cum să scape de el. Mi-ar plăcea să le dau o mână de ajutor în această privință.

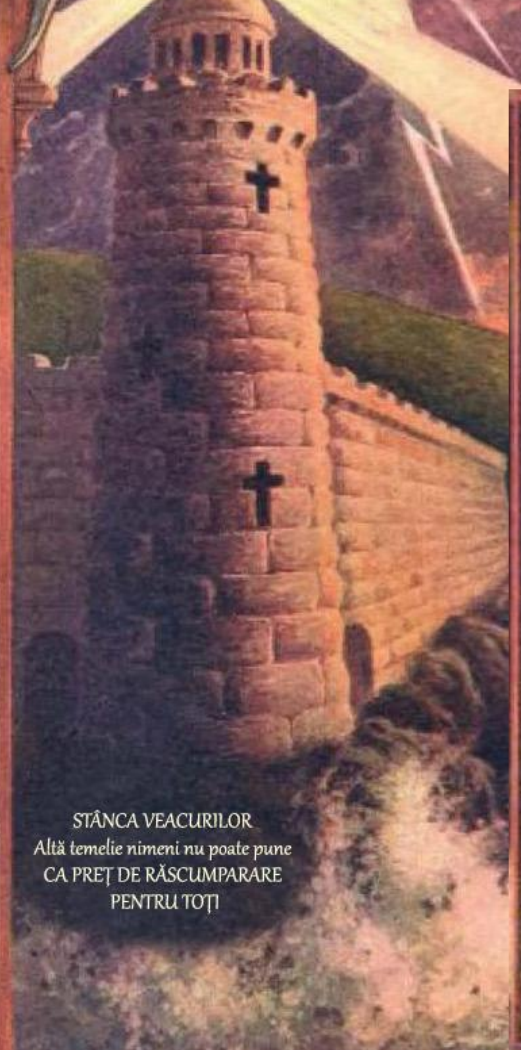
Al vostru în singura speranță a sfinților,

Fred Otti.

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte ?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte !"*
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XXXV | 1 IULIE 1914 | Nr. 13

Cuprins:

NECESITATEA STĂPÂNIRII DE SINE - Pag. 2

RESPONSABILITATEA NOASTRĂ PRIVIND ADEVĂRUL PREZENT - Pag. 6

MARELE PĂSTOR ŞI OILE SALE - Pag. 8

„ORICINE ESTE NĂSCUT DIN DUMNEZEU NU PĂCĂTUIEŞTE" - Pag. 11

CREDINCIOŞIA FAŢĂ DE OCAZII - Pag. 14

IMPORTANŢA EXEMPLULUI - Pag. 18

INTRAREA TRIUMFALĂ A LUI CRISTOS - Pag. 19

CÂTEVA SCRISORI INTERESANTE - Pag. 24

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENTEI LUI CRISTOS

VOL. XXXV **1 IULIE 1914** **Nr. 13**

NECESITATEA STĂPÂNIRII DE SINE

„Cel care nu este stăpân pe sine este ca o cetate surpată şi fără ziduri.” Proverbe 25:28

În timpurile din vechime cetăţile erau în special locuri de refugiu, unde locuitorii ţării se adunau pentru protecţie. Când Pământul era mai puţin populat şi necesitatea guvernării era mai puţin apreciată decât acum, orice bandă de jefuitori era posibil să ia în posesie tot ce le cădea în cale. Astfel că cetăţile din timpurile antice aveau ziduri puternice. Ne amintim că acest lucru a fost adevărat în cazul Ierusalimului şi al Ierihonului. A fost adevărat şi în cazul Troiei antice şi a altor cetăţi din Europa. În Viena, vechiul zid al cetăţii încă mai stă în picioare; şi aşa este şi cu alte cetăţi împrejmuite cu ziduri.

Dar pe măsură ce au fost adoptate forme de guvernare îmbunătăţite, cetăţile n-au mai avut nevoie de ziduri protectoare. În ziua de astăzi poliţia constituie un zid de protecţie. Textul nostru se referă la un zid cum era cel folosit mai înainte şi la o cetate care s-a ruinat şi zidul s-a prăbuşit. Împăratul Solomon dă aceasta ca o ilustraţie a unei fiinţe umane care nu îşi stăpâneşte spiritul. Ea nu este în stare să se apere împotriva influenţelor rele dinăuntru sau dinafară, ca rezultat al faptului că voinţa sa este distrusă.

Toţi oamenii s-au născut cu mai multă sau mai puţină hotărâre. Unii o au în măsură foarte însemnată, alţii în măsură mai mică; credem că nimeni nu este total lipsit de această caracteristică a voinţei, a scopului. Dar aflăm că, fie că voinţa noastră este puternică, fie că este slabă, ea are nevoie de îndrumare. Lecţiile pentru îndrumarea voinţei noastre vin din diferite părţi; de exemplu, avem legile oraşului, legile statului, legile ţării, care îl îndrumă pe individ ce poate şi ce nu poate face — în special ce nu poate face. Dacă cineva caută originea şi istoria acestor legi, găseşte că ele reprezintă voinţa acumulată a unei perioade lungi. Omenirea are acum legi foarte bune. Ne-am gândit adesea că este ciudat că oamenii decăzuţi au putut face legi atât de drepte cum găsim în cărţile de legi astăzi.

Dar deşi pot fi făcute legi foarte bune, totuşi oamenii le pot ignora. Un juriu poate nesocoti toată legea. Un judecător poate denatura legea. Astfel lucrurile care nu sunt legale pot deveni o practică a unui individ, a unui sat sau oraş. A cultiva în tine însuţi o dispoziţie nelegiuită înseamnă a cultiva spiritul anarhiei — un spirit de indiferenţă faţă de drepturile şi interesele altora. Există unii care manifestă respect rezonabil faţă de legile oamenilor pentru că necesitatea sau opinia publică face imposibil sau nerecomandabil a proceda altfel, dar care în inima lor pot fi anarhişti în ceea ce priveşte Legea lui Dumnezeu, marele Legiuitor al Universului.

Trista denaturare a judecăţii sănătoase

A ceda pasiunii, a-i permite să ne invadeze şi să ne stăpânească, este dezastruos, fie că avem o minte mai slabă, fie mai tare. Cei cu o minte mai slabă au limitele lor; cei cu o minte mai tare au

Cuprins

un exces de putere şi sunt mai capabili să facă rău. Auzim pe mulţi spunând, când şi-au ieşit din fire sau au fost irascibili, morocănoşi, arţăgoşi sau nepoliticoşi: Ei bine, aşa sunt eu; n-am vrut să fac ceva rău. Ei recunosc problema şi încearcă să se justifice spunând că pentru ei este ceva natural. Dar nici o fiinţă umană nu trebuie să trăiască conform cu ceea ce este natural pentru natura sa decăzută. O fiinţă creată în chipul lui Dumnezeu şi care încă mai păstrează unele urme ale asemănării originare cu Dumnezeu, ar trebui să trăiască deasupra planului animalelor inferioare, care îşi urmează doar instinctele şi patimile naturale.

Unii se pare că se făIesc cu ceea ce le place să numească îndrăzneala lor, care întotdeauna îşi apără „drepturile". Ei nu sunt chiar atât de slabi şi copilăroşi încât să lase pe cineva să treacă peste ei! Dacă nu le place ce fac sau ce spun alţii, ei vor spune chiar ce cred despre ei. Ei au o oarecare tărie de caracter! O, cum poate marele Adversar şi oştile lui, împreună cu natura umană denaturată, să înşele, să inducă în eroare şi să orbească judecata care nu este îndrumată şi instruită de singurul Îndrumător adevărat — Cuvântul lui Dumnezeu! Iată cum pot face ei ca ceea ce este nobil şi cu adevărat puternic şi divin să pară slab şi copilăresc — şi să facă ceea ce este slab, josnic, egoist şi animalic să pară puternic şi bărbătesc!

Toţi avem nevoie de reglare după un anumit standard

Toţi trebuie să recunoaştem că înclinaţiile, impulsurile şi preferinţele naturii decăzute a omului sunt adesea contrare cu ceea ce este drept, nobil şi cu adevărat de dorit. Toate trebuie reglate după un standard, fie standardul civil prin care este guvernată lumea, fie standardul lui Dumnezeu. Dar se poate ca cineva să trăiască după litera unei legi şi totuşi să calce spiritul ei. Legea lui Dumnezeu este cel mai înalt standard al Legii. Şi spiritul Legii lui Dumnezeu este întrupat în Regula de Aur. Toată lumea recunoaşte că acest standard este drept; şi desigur că poporul Domnului ar trebui să-şi măsoare după acest standard toată comportarea şi cuvintele, ba chiar şi gândurile. Astfel ei se vor stăpâni pe sine.

Cuvântul sine în textul pe care-l avem în analiză reprezintă mintea cuiva, impulsurile naturii sale. Noi trebuie să ne stăpânim mintea sau impulsurile naturale. Aceasta înseamnă că dacă ne vine în minte un gând, sau dacă simţim un anumit impuls, trebuie să înţelegem repede natura gândului sau a impulsului; şi dacă nu este în armonie cu principiile dreptăţii sau cu legământul nostru în calitate de copii ai lui Dumnezeu, trebuie să ne împotrivim lui imediat. Dacă nu suntem în stare să facem aceasta cu succes prin noi înşine, după cum se întâmplă adesea, inima trebuie să se ridice neîntârziat spre Domnul pentru harul Său spre ajutor promis la timp de nevoie. Dacă simţim un impuls spre o anumită acţiune sau cale, trebuie să cântărim cu atenţie problema şi să decidem în privinţa dreptăţii sau cuviinţei ei în acele împrejurări, căutând îndrumare la Sursa noastră sigură de ajutor.

Lumea ar spune că acesta este un lucru prea strict — că ei ar avea mai mare plăcere dacă şiar face voia lor proprie. Dar noi ştim că făcându-şi propria voie adesea intră în dificultate. Un creştin nu s-a angajat să-şi urmeze voia sa proprie; el a renunţat la voinţa sa şi a preluat în schimb voinţa lui Dumnezeu. Cu cât un creştin este mai avansat, cu atât trebuie să aşteptăm mai mult ca el să fie în stare să-şi stăpânească spiritul — „răsturnând raţionamentele şi orice înălţime care se ridică împotriva cunoaşterii lui Dumnezeu; şi orice gând făcându-l rob" voinţei lui Dumnezeu în Cristos. Şi dacă ne stăpânim mintea, gândurile, ne vom stăpâni şi limba. Dacă gândul n-ar fi în minte, limba nu l-ar rosti.

Este un mare pericol de a spune sau de a face anumite lucruri sub un impuls de moment, pe care inima noastră, judecata noastră consacrată nu le-ar aproba; de aceea este necesitatea de a ne

Cuprins

aduce gândurile şi impulsurile în supunere. Noi trebuie să gândim: Care ar fi efectul cuvintelor sau al faptelor mele asupra altuia? Ar aduce daună? Ar fi o vătămare, sau ar cauza durere inutilă dacă aş spune sau aş face acest lucru, sau ar face bine? Examinându-se cu atenţie, controlându-se şi stăpânindu-şi spiritul, copilul lui Dumnezeu îşi arată dorinţa serioasă a inimii de a plăcea Domnului şi de a fi loial legământului său. Şi cei care învaţă să-şi stăpânească spiritul după voinţa Tatălui sunt cei pe care Lui îi face plăcere să-i facă comoştenitori cu Fiul Său în Împărăţia Lui.

Cum să obţinem tărie de caracter

În ce mod poate un creştin să cultive această stăpânire a spiritului său? La început individul nu are puterea de a se stăpâni în toate lucrurile; dar pe măsură ce învaţă să exercite stăpânire de sine în lucrurile mici, făcând tot mai mult ceea ce poate în această direcţie, în gând, în cuvânt şi în faptă, el va câştiga tărie de caracter. Ar trebui să ne amintim povestea omului care a vrut să-şi dezvolte muşchii, şi care pentru acest motiv a început să practice în fiecare zi ridicând un viţel. A început când viţelul era foarte mic, şi l-a ridicat în fiecare zi timp de câteva săptămâni şi luni. La timpul cuvenit viţelul a devenit bou şi atunci el a fost în stare să ridice boul. Practica lui zilnică i-a întărit treptat muşchii; aceştia au crescut în putere odată cu creşterea în greutate a animalului, până când a fost destul de puternic să ridice boul ajuns la maturitate.

Aşa este şi cu creştinul în dezvoltarea caracterului său: Dacă practicăm zilnic stăpânire de sine, vom obţine treptat un caracter puternic în această direcţie, care ne va fi de un folos nepreţuit în lupta noastră creştină. Cultivarea stăpânirii de sine ar trebui să înceapă în mod potrivit înainte de naştere, da, la timpul conceperii. Mama ar trebui să practice stăpânire de sine, pentru ca această dispoziţie să se poată imprima în mintea copilului său nenăscut, pentru ca astfel el să intre în lume într-o stare mult mai favorabilă în această privinţă. Şi acest spirit al stăpânirii de sine va creşte în copil după naştere, sub instruirea potrivită a părintelui, astfel încât copilul care se apropie de maturitate va fi în stare să exercite mai multă stăpânire de sine. Unul ca acesta, dacă va deveni un copil al lui Dumnezeu, va fi într-adevăr un creştin foarte nobil; va fi tare în Domnul şi de ajutor altora. Dar nu toţi au avut acest avantaj natural şi de aceea trebuie să ducă o luptă mai hotărâtă.

Puterea morală mai de dorit decât cea fizică

Nu este loc mai bun unde capacitatea noastră de a ne stăpâni spiritul să fie mai bine arătată decât în casa noastră. Pentru soţ şi soţie, părinte şi copil, frate şi soră, aceasta este o chestiune importantă. Bătălia cu sine este cea mai mare bătălie pe care trebuie s-o ducem; şi Cuvântul lui Dumnezeu declară că „cine se stăpâneşte pe sine este mai mare decât cel care cucereşte o cetate”. Este mai mare pentru că a învăţat să-şi exercite voinţa, hotărârea unui adevărat caracter în direcţia bună, în direcţia stăpânirii de sine.

Puterea morală este infinit mai nobilă şi mai de dorit decât cel mai înalt grad de putere fizică sau decât cea mai iscusită strategie. Şi numai după ce ne-am cucerit pe noi, numai după ce am devenit stăpânii cărnii noastre, numai după ce am scos bârna din ochii noştri, am subjugat mânia, răutatea, ura şi cearta din inimile noastre, numai atunci suntem în stare, prin aceste bătălii severe cu slăbiciunile noastre, să ajutăm pe fraţi, să ajutăm pe vecini, să-i ajutăm — prin exemplul nostru — să-şi învingă atacurile şi neputinţele.

Trebuie să luptăm până la sfârşit

A-ţi guverna spiritul, mintea, dispoziţia, implică un conflict similar în unele privinţe cu acela al cuceririi unei cetăţi; căci nu contează unde începem, găsim înrădăcinate în noi multe puteri

Cuprins

înarmate şi împotrivitoare. Ele au stăpânire prin ereditate — sunt acolo ca rezultat al căderii. Şi dacă am trecut de zilele tinereţii, ele sunt cu atât mai bine înrădăcinate şi se cere cu atât mai mare pricepere şi iscusinţă pentru a le înfrânge. Dar fie că a început devreme sau târziu, cel care reuşeşte să-şi stăpânească spiritul trebuie „să lupte o luptă bună". El trebuie „să lupte lupta bună a credinţei" chiar până la sfârşitul existenţei actuale.

Dacă copilul lui Dumnezeu vrea să fie victorios în această luptă, el trebuie nu numai să ia cu asalt toate fortăreţele relelor moştenite, care par a fi o parte a înseşi naturii sale, ci după ce a obţinut posesiunea şi a luat locul pe tronul acestei cetăţi simbolice (voinţa sa), el trebuie să fie după aceea continuu în apărare; căci vechii inamici sunt tot timpul în alertă şi din când în când caută să recâştige posesiunea, aşa încât cel care continuă să-şi stăpânească spiritul nu numai că şi-a izgonit inamicul, Păcatul, de pe tronul fiinţei sale, ci şi continuă să-l ţină în frâu.

Această stăpânire a spiritului nu este în nici un caz o sarcină uşoară; şi, ca în ilustraţie, nu poate fi îndeplinită fără ajutor şi de unul singur. În consecinţă, „generalul" înţelept va solicita tot ajutorul pe care-l are la dispoziţia sa, amintindu-şi cuvintele apostolului — „Căci lupta noastră nu este împotriva sângelui şi cărnii, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor acestor întunecimi, împotriva duhurilor răutăţii în locurile cereşti" (Efeseni 6:12). Aceste puteri ale lumii, ale cărnii şi ale Diavolului sunt strâns aliate, şi ca atare cel care plănuieşte cucerirea şi stabilirea unei domnii după aceea, trebuie să caute alianţă cu altă Putere mai mare. Această Putere este oferită tuturor celor care se angajează serios în această mare lucrare. Nimeni altul decât braţul atotputernic al Dumnezeului nostru este cel care spune celor care acceptă puterea Lui: mai mare este Cel care este cu voi — care este pentru voi — decât toţi cei care sunt împotriva voastră; încingeţi-vă ca bărbaţii, fiţi tari, nu vă temeţi. — Vezi 1 Ioan 4:4; Isaia 35:4.

Stăpânirea acestei cetăţi simbolice — propriul spirit — nu se va realiza până când mai întâi „generalul comandant", Voinţa, nu s-a decis în mod clar să-şi schimbe supunerea de la Păcat la Dumnezeu, şi să izgonească pe rebelii care se opun schimbării. Dar, în cuvintele unei zicători obişnuite, „Unde este voinţă, este şi cale" — spre bine sau spre rău. Dumnezeu va ajuta, prin diferite mijloace, spre bine; Satan, prin diferite mijloace, va ajuta spre rău. Dacă Voinţa spune, „trebuie făcut", ea va cere ajutorul necesar, disponibil; şi imediat va pune în activitate toate celelalte facultăţi ale minţii, mai întâi pentru a subjuga şi apoi pentru a conduce şi a regla întreaga fiinţă. Conştiinţei i se cere să păstreze o veghere vigilentă asupra tuturor operaţiilor mentale. Judecata, sub influenţa Conştiinţei, trebuie să decidă asupra dreptăţii sau nedreptăţii oricărei chestiuni şi să raporteze Voinţei, care este sub aceeaşi influenţă morală.

Trei departamente ale guvernării mentale

Astfel avem stabilite trei departamente ale guvernării — cel legislativ, care întotdeauna trebuie să fie Conştiinţa; cel juridic, Judecata; şi cel executiv, Voinţa. În orice minte bine reglată şi condusă drept, toate celelalte facultăţi trebuie să se adreseze acestui Congres, şi, după cum insistă Voinţa, în ordinea cuvenită. Apelul lor la Voinţă pentru a le executa dorinţele înainte de a le supune mai întâi Conştiinţei şi apoi Judecăţii nu trebuie tolerat niciodată; dar când au primit aprobarea de acolo, ele pot să-şi revendice pretenţiile asupra puterii executive, Voinţa. Voinţa guvernează; şi dacă Voinţa este slabă, guvernarea este slabă, şi poftele, pasiunile şi ambiţiile nesfinte profită de situaţie. Ele caută să răstoarne Judecata şi să reducă la tăcere Conştiinţa, şi-i cer cu voce tare Voinţei să urmeze propria lor cale nesăbuită.

Dacă Voinţa este slabă, dar se străduieşte să se păstreze sub influenţa Conştiinţei şi a Judecăţii sănătoase, ea va fi schimbătoare şi instabilă în deciziile ei; şi guvernarea va fi instabilă şi

Cuprins

în cele din urmă în totalitate la discreţia poftelor, pasiunilor şi dorinţelor decăzute. Starea unui astfel de suflet este una de anarhie care, dacă cursul ei nebunesc nu este repede oprit, va cuprinde degrabă întreaga fiinţă până la distrugere. Este deci extrem de important ca Voinţa să fie în întregime consacrată lui Dumnezeu şi dreptăţii; şi ca ea să se întărească în Domnul, şi în numele şi puterea Lui să stăpânească cu mână tare, cultivând ca ajutoare ale sale Conştiinţa şi Judecata, în stabilirea voinţei lui Dumnezeu cea bună, plăcută şi desăvârşită, după cum este exprimat în Cuvântul Său. Romani 12:2.

Voinţa are de îndeplinit cea mai dificilă funcţie; şi lauda Domnului va fi pentru omul cu o Voinţă fermă, instruit de o Conştiinţă şi o Judecată luminate. Binecuvântat este creştinul care îşi pune casa în ordine şi care păstrează acea ordine până la sfârşitul zilelor sale. Spinii şi scaieţii naturii sale vechi au fost exterminaţi şi au fost cultivate florile frumoase ale păcii, dreptăţii şi iubirii; şi acum ele înfloresc şi împodobesc caracterul Său. Elementele războinice ale vechii sale naturi au fost aduse în supunere Voinţei sale noi. După cum frumos a exprimat poetul Whittier:

„Toate notele discordante ale vieţii Par a se armoniza-ntr-un psalm; Şi toate colţurile conflictului Acum s-au rotunjit în calm”.

RESPONSABILITATEA NOASTRĂ PRIVIND ADEVĂRUL PREZENT

„Cuvântul Domnului ... în inima mea era ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. M-am obosit să-l opresc, dar n-am putut.” Ieremia 20:9

Profetul Ieremia foloseşte aici o comparaţie plină de forţă. El avea un zel arzător în inima sa, un simţ mistuitor al importanţei mesajului dat lui ca să-l transmită. Declaraţia sa anterioară a Cuvântului lui Dumnezeu în privinţa Israelului fusese atât de dispreţuită şi respinsă încât el se descurajase. El a declarat: „Cuvântul Domnului îmi aduce ruşine şi batjocură toată ziua. Şi am zis: «Nu voi mai aminti de El şi nu voi mai vorbi în Numele Lui!», dar în inima mea era ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. M-am obosit să-l opresc, dar n-am putut!” Mesajul Lui trebuia spus. Domnul îl instruise să-i spună Israelului că ei se aflau pe punctul de a fi daţi în mâinile duşmanilor.

Acest Cuvânt al Domnului către profetul Ieremia a fost dat înainte de robia de şaptezeci de ani a evreilor. Existau printre ei profeţi mincinoşi care au declarat că împăratul lui Iuda va câştiga o victorie asupra duşmanilor. Poporul era bucuros să audă această asigurare; şi ei l-au dispreţuit pe adevăratul profet al Domnului, care le-a dat adevăratul Mesaj de la Dumnezeu. Ieremia le-a spus că ei nu-şi respectaseră Legământul cu Domnul; că eşuaseră în responsabilităţile lor faţă de Iehova, al cărui popor pretindeau a fi şi pe care au promis că Îl vor sluji cu credincioşie; că nici chiar atunci nu era prea târziu pentru ca ei să fie eliberaţi, dacă se vor căi; dar că naţiunea în mod sigur va fi predată vrăjmaşilor şi dusă în captivitate.

Încercarea crucială a lui Ieremia

Ieremia ştia că profeţii mincinoşi îl vor încuraja pe împărat, şi că el îşi va atrage mânia împăratului asupra capului prin repetarea mesajului pe care Iehova îl împuternicise să-l dea. El s-a dat înapoi de la ruşinea, ocara şi persecuţia care ştia din experienţă că vor rezulta dacă era loial

Cuprins

Domnului. Dar a învins ispita de a-şi păstra pacea. El va vorbi aşa cum i-a poruncit Dumnezeu, orice s-ar întâmpla. Va spune lui Israel din nou cuvintele care îi fuseseră date. Le va mai da un avertisment.

Dacă Ieremia ar fi lăsat temerile să-l învingă şi ar fi reţinut mesajul, fără îndoială că ar fi fost lăsat la o parte ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu şi altul ar fi fost însărcinat să dea mesajul. Focul din inima profetului ar fi devenit mai slab şi în cele din urmă s-ar fi stins. Dacă focul este ferit de aer pentru un anumit timp, în cele din urmă se stinge. Aceasta este la fel de adevărat în domeniul forţelor morale şi spirituale ca şi în natura fizică. De aceea apostolul Pavel a îndemnat: „Nu stingeţi Duhul". Am putea lăsa ca Spiritul sfânt al lui Dumnezeu să moară în inimile noastre prin neîmplinirea datoriei noastre, prin neţinerea cu credincioşie a legământului. Lumina din noi, focul sfânt, ar arde mocnit un timp şi în final s-ar stinge. Profetul Ieremia nu putea să reţină ceea ce Dumnezeu îi poruncise să spună; el nu putea stinge focul din sufletul său fără a-şi pierde relaţia cu Iehova.

Mesajul lui Dumnezeu dat nouă astăzi

Aşa este şi cu noi astăzi. Dumnezeu ne-a lăsat să pătrundem în taina sfaturilor Sale. El ne-a acordat o iluminare spirituală minunată. El ne-a dat un Mesaj de cea mai mare importanţă ca să-l dăm poporului Său mărturisit. Noi am fost informaţi de către Domnul că o mare schimbare este iminentă — că arenda puterii Neamurilor este pe punctul de a expira. Suntem informaţi că sistemele religioase actuale ale creştinătăţii trebuie să cadă, că stăpânirea ordinii actuale este pe punctul de a se sfârşi, şi că domnia este pe punctul de a fi dată „celui care are dreptul" să domnească. Împărăţiile acestei lumi sunt pe punctul de a ajunge împărăţia „Domnului nostru şi a Cristosului Său şi El va împărăţi în vecii vecilor".

Acest Mesaj nu trebuie declarat într-un mod aspru. Dar totuşi trebuie spus. Marele Împărat pe care L-a numit Dumnezeu este pe punctul de a intra. În timpul lui Ieremia mesajul era că Împărăţia lui Dumnezeu, împărăţia Sa tipică, era pe cale de a fi răsturnată. Contractul puterii neamurilor sub stăpânirea Prinţului acestei lumi era pe punctul de a fi inaugurat. Această ordine de lucruri urma să fie permisă să continue un timp stabilit. Acel timp este acum aproape de sfârşit. Fiul Împăratului va primi curând mult promisa moştenire (Psalmul 2:7-9). Suntem bucuroşi că Mesajul nostru nu este acum răsturnarea Împărăţiei lui Dumnezeu, ci chiar opusul acestui fapt — răsturnarea împărăţiei întunericului şi stabilirea Împărăţiei lui Dumnezeu.

Deci trebuie să vestim acest Mesaj glorios. Trebuie să-l spunem prin acţiunile noastre, prin cuvintele noastre, prin literatură tipărită, prin prezentări vizuale ilustrate şi în orice mod ne va da Domnul ocazie. Dacă de frica persecuţiei, de a ne pierde prestigiul în ochii oamenilor, din iubirea tihnei, sau pentru orice alt motiv nu vom răspândi Mesajul lui Dumnezeu, acesta va fi luat de la noi şi va fi dat unuia care este vrednic. Dumnezeu îi caută pe acei care sunt viteji pentru El, pentru dreptate, pentru adevăr. Dacă ne dovedim slabi nu suntem potriviţi pentru Împărăţie.

Ne îndeplinim noi însărcinarea?

Arde în noi acest minunat Mesaj, acest Mesaj asemenea căruia n-a mai fost dat să fie vestit niciodată înainte oamenilor sau îngerilor? Îl vestim noi, pentru ca inspiraţia lui să facă şi alte inimi să se aprindă? Putem cânta cu poetul:

„Îmi place să spun Istoria, Care pentru mine a făcut atât de mult! Şi chiar acesta e motivul Pentru care ţi-o spun şi ţie acum"?

Cuprins

Dacă ne abţinem de a vesti Veştile Bune, rezultatul va fi că focul Spiritului sfânt al lui Dumnezeu se va stinge în noi. Şi dacă lumina care este în noi devine întuneric, cât de mare va fi acel întuneric! Posesiunea Adevărului — Mesajul lui Dumnezeu — aduce cu ea mare responsabilitate. Ne vom dovedi credincioşi lui? Vom arăta Dumnezeului nostru profunda noastră apreciere a bunătăţii Sale iubitoare în aceea că ne-a acordat cunoştinţa minunatului Său Mesaj de mântuire, Planul Său glorios, cu timpurile şi perioadele lui?

Există o deosebire între modul de operare a Spiritului Domnului în copiii Săi acum şi în zilele profetului Ieremia şi ale altor profeţi sfinţi. În timpul Veacului Iudeu, Spiritul sfânt a acţionat asupra servitorilor şi purtătorilor de cuvânt ai lui Dumnezeu într-un mod mecanic. Acum poporul Domnului are atât Mesajul Său în Cuvântul scris al Său, cât şi conceperea Spiritului, care ne dă o înţelegere spirituală imposibilă poporului Său din veacurile trecute. Tainele lui Dumnezeu sunt acum dezvăluite copiilor Săi credincioşi, veghetorilor; şi nouă ne este dată o înţelegere clară a „lucrurilor adânci ale lui Dumnezeu", unele aspecte care n-au fost revelate niciodată până în timpul prezent, nici chiar celor mai credincioşi dintre sfinţii Domnului. 1 Tesaloniceni 5:1-6.

„Ziua este aproape!"

Apostolul Pavel ne spune de asemenea că lucrurile care au fost scrise de slujitorii Domnului în aranjamentele trecute au fost scrise pentru sfătuirea, instruirea şi mângâierea noastră, „peste care au venit sfârşiturile veacurilor" (1 Corinteni 10:11). Privind toate aceste lucruri, preaiubiţilor, „Ce fel de oameni ar trebui să fim noi printr-o purtare sfântă şi evlavioasă?" Cu câtă seriozitate, cu câtă grijă silitoare ar trebui să dăm atenţie Cuvântului spus nouă! Să fim credincioşi în vestirea Mesajului Domnului nostru, acum la timp potrivit. Să vestim cuvintele pe care El le-a pus în gura noastră, fie că alţii ascultă fie că nu — fie că credincioşia noastră ne aduce favoarea sau lipsa favorii lumii şi a Israelului spiritual nominal. Dar să vorbim Cuvântul Său în blândeţe şi iubire, lăsând rezultatele pe seama marelui nostru Secerător Principal. „Ziua este aproape"!

„El vine la ai Săi — gloriosul nostru Împărat! Poate limba sau pana omenească această glorioasă descrie? Laudele noastre bucuroase pe Pământ şi în cer să răsune! O, sfinţi ai Domnului, spuneţi minunata Istorie! „El vine acum să domnească. Ce bogăţie de bucurie. Pentru lumea întreagă! Numele Tău fără pereche mărturisind, O, Fiul lui Dumnezeu, noi gloria Ta vestim Peste pământ şi peste mări — promisa Ta Domnie a Binecuvântării!"

MARELE PĂSTOR ŞI OILE SALE

„Domnul este Păstorul meu." Psalmul 23:1

De-a lungul Vechiului Testament cuvântul redat prin Domn în ebraică este Iehova şi de aceea se aplică la Tatăl ceresc şi nu la Fiul ceresc. Gândul prezentat în textul nostru — ca şi în alte Scripturi — este că marele Păstor al tuturor L-a numit pe Fiul Său să fie Păstor Subordonat al oilor, întocmai cum Fiul a numit păstori subordonaţi în Biserică, supuşi Lui. Lucrarea de păstorire nu este exercitată pentru lume. Marele Păstor Subordonat nu păstoreşte capre sau lupi. Singurele care sunt păstorite sunt oile; şi Turma lui Dumnezeu are parte de grijă specială. Marele Păstor este atent la interesele oilor Sale, are grijă de ele, le conduce la păşuni verzi, după cum ne spune psalmistul. De asemenea, El le apără de lupi şi de alte animale răpitoare.

Cuprins

Dacă am întreba, cine sunt aceste oi, am găsi că Scripturile ne dau o bună dovadă că la început naţiunea evreiască a constituit această turmă şi că Împăratul David s-a recunoscut ca fiind una dintre oi. Israelul nu a fost ales de Domnul pentru că era mai bun decât restul omenirii; ci Dumnezeu a făcut o excepţie cu acest popor datorită Tatălui Avraam, de dragul căruia El a devenit „Păstorul lui Israel". Datorită marii credinţe a lui Avraam în Dumnezeu şi a ascultării sale necondiţionate sub cele mai grele încercări, Domnul a promis să facă din sămânţa lui un popor deosebit, mai presus de toate popoarele Pământului. El a promis să-i binecuvânteze, să-Şi asume o grijă deosebită peste afacerile lor şi în cele din urmă să-i folosească în binecuvântarea tuturor celorlalte naţiuni. Astfel Dumnezeu i-a făcut pe evrei poporul Său ales. În măsura în care ei au fost ascultători de poruncile Lui, El i-a binecuvântat; şi de fiecare dată când se rătăceau, îi pedepsea şi îi aducea înapoi în grija Sa.

Dar Avraam urma să aibă o altă Sămânţă, o Sămânţă spirituală, care trebuia să domnească peste sămânţa naturală şi să binecuvânteze toate naţiunile şi neamurile prin sămânţa naturală. Deci, noi înţelegem că aplicarea specială a acestui text este la Israelul Spiritual, întocmai cum cele mai importante dintre promisiunile lui Dumnezeu sunt pentru Israelul Spiritual. Israelul natural au fost copiii lui Avraam după trup; dar copiii spirituali ai lui Avraam sunt cei concepuţi de Spiritul sfânt la o nouă natură — natura spirituală. Astfel, în timp ce Domnul a avut grijă de afacerile Israelului Natural şi are încă grijă, El are o grijă şi mai deosebită de afacerile Israelului Spiritual.

Prin urmare, înţelegem că cel care vorbeşte în acest text, văzut din punct de vedere profetic, este în primul rând Domnul Isus; şi că toţi urmaşii Săi consacraţi de-a lungul acestui Veac Evanghelic, toţi membrii Corpului Său, sunt şi ei reprezentaţi prin cel care vorbeşte. Toţi aceştia sunt în mod asemănător privilegiaţi să folosească aceste cuvinte: „Iehova este Păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic. El îmi dă odihnă în păşuni verzi şi mă duce la ape liniştite; îmi înviorează sufletul şi mă călăuzeşte pe cărări drepte, din cauza Numelui Său".

Pază împotriva lupilor

În acest Psalm 23 este implicată o deosebire între oi şi lupi. Oamenilor le place să fie consideraţi puternici şi în stare să se apere pe ei şi drepturile lor. Pe blazoanele lor n-am văzut niciodată înfăţişată o oaie. Vedem lei, vedem vulturul, cu aripile sale întinse şi cu ghearele şi ciocul său ascuţit; vedem balauri, urşi şi şerpi — totul pentru a indica ferocitate, rapacitate, viclenie, dorinţă de cucerire. Domnul trece pe lângă toate aceste naţiuni puternice, feroce — leul, vulturul, ursul etc., şi cheamă o naţiune nouă, complet diferită de oricare dintre acestea.

Dumnezeu alege ca membri ai acestei naţiuni pe acei — puţini la număr — care au o dispoziţie asemănătoare cu a oilor şi care doresc să intre în Staulul Său. Pentru aceştia El a prevăzut o cale specială pe care să intre în acest Staul. El nu are urşi în Staulul Său, nici tigri, nici lupi şi nici păsări de pradă. Dumnezeu nu le recunoaşte pe acestea; ele nu trebuie hrănite şi avut grijă de ele aşa cum are El grijă de oile Sale. El este Păstor numai al oilor.

Dacă, prin urmare, am cere promisiunea acestui frumos psalm, ar trebui să ne asigurăm să avem o dispoziţie asemănătoare cu a oilor şi să fim doritori de a fi conduşi de Păstorul Adevărat. Trebuie să fim atenţi să observăm că există doar un singur Păstor care este în stare să aibă grijă de interesele noastre şi căruia Îi pot fi încredinţate fără grijă. Un păstor străin ar duce oile în rătăcire, le-ar duce în dificultăţi, pericole şi dezastru. Pentru acest motiv noi nu ne vom încrede în oricine poartă haină de păstor. Există doar un singur Păstor în care ne putem încrede.

Cuprins

Grija iubitoare a Păstorului

Marele Păstor este dispus să primească pe toate oile rătăcite care doresc să se întoarcă în Staul. El L-a numit ca Păstor Subordonat pe Cel care a murit pentru noi, pentru ca El să poată elibera pe deplin toate oile de Cel Rău — leul care umblă răcnind, căutând pe cine să înghită. Milostivul nostru Mântuitor a părăsit Curţile Slavei şi a venit jos pe Pământ, şi timp de treizeci şi trei de ani a străbătut cu picioarele ostenite această vale a lacrimilor. El a trăit printre cei săraci şi umiliţi; a plâns cu cei suferinzi şi păcătoşi; nu a avut unde să-Şi plece capul. A purtat durerile şi bolile celor din jurul Său. A suferit şi Sa întristat; a purtat ruşinea şi dezonoarea — şi toate acestea chiar până la moarte! Şi pentru ce? Pentru a putea salva „oaia pierdută". În timpul acestor ani de peregrinaj pământesc, El a lăsat binecuvântata Sa părtăşie cu oştile strălucitoare ale cerului pentru a putea găsi oaia rătăcită şi a o aduce înapoi în Staulul lui Dumnezeu.

„Nouăzeci şi nouă stăteau în siguranţă Adăpostite în Staul;Dar una ieşise pe munţi, În frig şi-n întuneric —Departe, pe munţii sterpi şi pustii, Departe de grija iubitoare a Păstorului.

* * *

„Dar nici unul dintre răscumpăraţi n-a cunoscut Cât de adânci au fost apele pe care le-a străbătut; Nici cât de întunecoasă a fost noaptea prin care Domnul a trecut,Până să găsească oaia pierdută. Afară în deşert strigătul i-a auzit —Bolnavă, neajutorată şi gata să moară.

* * *

„Atunci peste munţii de tunet străbătuţi, Şi de prin stâncoase prăpăstii, Spre porţile cerului un strigăt de bucurie s-a înălţat, «Bucuraţi-vă! Am găsit oaia!»Şi îngerii în jurul tronului repetă, «Bucuraţi-vă, căci Domnul aduce ce este al Său înapoi!»"

* * *

Cât de recunoscători ar trebui să fim pentru un astfel de Păstor! Cum am putea să-L lăudăm îndeajuns! Într-adevăr, nu putem şti niciodată de această parte a vălului „cât de întunecată a fost noaptea prin care a trecut Domnul", ca să ne poată răscumpăra pentru Dumnezeu. Şi de când devenim oile Sale, El Se îngrijeşte cu iubire de toate interesele noastre, ferindu-ne de orice duşman şi de capcanele periculoase care ne stau în cale.

Omenirea, oaia rătăcită

Toţi cei din rasa lui Adam sunt această „oaie pierdută". În curând marele Păstor ceresc Îşi va fi adunat oile din veacul actual în Staul dincolo de văl, şi apoi El va avea o altă turmă — lumea în general. „Mai am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta; şi pe acelea trebuie să le aduc", a spus Învăţătorul. În cele din urmă, toţi cei care vor deveni evlavioşi cu adevărat vor fi bucuroşi să fie socotiţi oile Domnului. Ei vor înţelege marele plan al lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor şi vor aprecia minunata binecuvântare conferită lumii de marele Păstor peste toţi, trimiţând pe Fiul Său să moară pentru toată omenirea, pentru ca prin El să poată trăi.

Toţi cei care vor accepta aranjamentele pline de milă şi se vor supune regulilor şi reglementărilor Împărăţiei Domnului, făcând cât vor putea mai bine, vor fi aduşi în staulul oilor. În măsura în care vor fi ascultători, ei vor fi ridicaţi din degradare la perfecţiune. Astfel toţi cei care vor deveni oi în Veacul viitor, vor fi ajutaţi — nimic nu-i va deranja sau vătăma. Domnul nu va

Cuprins

permite să li se întâmple nici un rău. Ei se vor hrăni în păşuni verzi şi vor bea din apele curate, împrospătătoare ale Adevărului. Vor avea o moştenire bună.

Dar oilor din veacul actual, care vor fi înălţate şi care vor face o lucrare de păstorire pentru aceste oi ale Veacului viitor, li se face o pregătire diferită şi specială, pentru a le pregăti pentru marea lor lucrare viitoare. De când sunt acceptate pe acest plan mai înalt, ele sunt tratate în mod corespunzător. Aceasta înseamnă că ele trebuie să aibă unele încercări şi suferinţe, potrivit cărnii. Şi dacă aceste oi recunosc faptul că aceste experienţe dificile ale căii sunt necesare, ele se pot bucura mult. Dacă au deplină încredere în Păstor, ştiu că El nu va permite ca ele să aibă experienţe inutile şi nimic ce va fi spre dauna lor, ci El va conduce toate afacerile lor şi va face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre binele lor, pentru că ele Îl iubesc, pentru că sunt chemate potrivit Scopului lui Dumnezeu.

Acestea sunt Turma Mică, oi de ordinul cel mai înalt. Ele reprezintă numai o mică parte din omenire — cei care au calităţi speciale de seriozitate, umilinţă şi iubirea dreptăţii. Intrând în acest Staul al lui Dumnezeu, avem toate motivele de încredere în marele Păstor, şi trebuie să recunoaştem grija Sa constantă pentru noi, interesul Său suprem în bunăstarea noastră spirituală. Să fim oi bune! Să nu ne rătăcim de Staul, la dreapta sau la stânga, nici să nu fim atraşi de la păşunile verzi şi de la apele curate, mergând să căutăm spini şi buruieni otrăvitoare de pe vreo potecă alăturată, sau să bem din apele noroioase şi poluate ale speculaţiilor omeneşti şi ale teoriilor înşelătoare ale oamenilor.

Caracteristicile oilor

„Oile Mele ascultă glasul Meu ... şi ele vin după Mine”, a spus Învăţătorul. Dacă noi suntem oile adevărate ale Domnului, Îi vom cunoaşte Glasul. Nu vom greşi. Nu vom urma un străin, ci vom fugi de el, pentru că noi nu cunoaştem glasul străinilor (Ioan 10:27, 5). Numind pe poporul Său „Turma păşunii Mele” (Ieremia 23:1), Tatăl ceresc a ales un simbol foarte semnificativ şi potrivit al felului de caractere pe care le caută El acum. Caracteristicile speciale ale oilor sunt blândeţea, docilitatea, lipsa de încredere în sine şi ascultarea de păstorul în care se încred deplin. Oaia adevărată va asculta cu atenţie chiar cel mai slab sunet al glasului păstorului. Ea va răspunde repede la chemarea lui; va aştepta îndrumarea lui. Să manifestăm toate aceste trăsături de caracter care sunt de dorit şi să stăm aproape de Păstorul şi Îndrumătorul nostru ceresc, locuind sub grija Sa iubitoare şi sub ochiul Său veghetor. Cei care rămân astfel în Cristos sunt în siguranţă.

„Ei nu se pot rătăci dacă în El se vor încrede; Niciodată, niciodată calea nu-şi vor pierde.”

„ORICINE ESTE NĂSCUT DIN DUMNEZEU NU PĂCĂTUIEŞTE”

„Copilaşii mei, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiţi. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor (subsol — Avocat): pe Isus Hristos Cel Drept.” 1 Ioan 2:1.

Conform istoriei, apostolul Ioan la timpul scrierii acestei Epistole era un om destul de în vârstă. Conform tradiţiei, el a murit ultimul dintre apostoli. La vârsta lui înaintată avea în mod natural un sentiment tandru, părintesc faţă de toată Biserica; el devenise foarte blând în caracter datorită experienţelor sale. Potrivit cu originalul, textul nostru ar trebui să fie redat mai potrivit: „Dragii mei, vă scriu aceste lucruri”. În loc de aceasta, traducătorii şi-au luat libertatea să spună „copilaşilor”. Un copilaş este întotdeauna considerat drag.

Cuprins

S-a vorbit despre sf. Ioan în mod special ca fiind „ucenicul pe care îl iubea Isus”; aceasta este chiar mărturia apostolului. Se pare că el avea o dispoziţie în mod special iubitoare, combinată cu o mare forţă de caracter. Şi acum, deoarece peregrinajul lui se apropia de sfârşit, inima lui se topea de atenţie iubitoare faţă de „copilaşii” lui Dumnezeu. În capitolul care precedă textul nostru, el arătase că păcatul este o trăsătură sau o însuşire a stricăciunii care-i afectează pe toţi. Apostolul a declarat că dacă cineva spune că nu are păcat, se înşeală singur — este mincinos şi Îl face pe Dumnezeu mincinos. Noi suntem cu toţii păcătoşi, după cum mărturisesc faptele şi Scriptura. Sf. Ioan ne întipăreşte astfel în minte că dacă spunem că nu avem păcat, nu-I plăcem lui Dumnezeu, căruia Îi place ca noi să ne recunoaştem păcatele şi să cerem curăţirea lor, căutând să îndepărtăm păcatul pe cât este posibil.

Apostolul spune: „Vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiţi”. El nu spune: Da, toţi suntem păcătoşi — nu putem face nimic în legătură cu aceasta — şi trebuie să continuăm în păcat. Nu! Ci el spune: Dându-vă seama că faceţi greşeli care sunt contrare dorinţei inimii voastre, amintiţi-vă că există un loc unde să mergeţi, un Scaun al Îndurării, unde vă puteţi mărturisi păcatele şi puteţi obţine iertare. Amintiţi-vă că „avem la Tatăl un Avocat, pe Isus Hristos Cel Drept”. Amintiţi-vă că El S-a dat pe Sine ca Preţ de Răscumpărare pentru toţi, şi că meritul acestui preţ a fost aplicat prin atribuire în folosul nostru. Amintiţi-vă că toate păcatele cărnii pot fi iertate prin credinţă în sângele Său. Ţineţi minte aceasta, de asemenea, că El ştie că având carnea imperfectă noi nu putem ca Noi Creaturi să facem perfect, şi pentru aceasta Dumnezeu L-a făcut pe El Avocatul nostru şi Cap peste toate lucrurile.

Marele nostru Preot dă eliberare de păcat

Tatăl nostru ştie că noi toţi greşim din cauza slăbiciunilor cărnii. Isus Şi-a dat viaţa pentru a ne elibera de păcat şi a ne reda Tatălui, şi El S-a înfăţişat înaintea lui Dumnezeu ca Avocat pentru toţi cei care, în timpul acestui Veac Evanghelic, se întorc de la păcat şi îşi consacră viaţa serviciului Său. Astfel vedem că dreptatea lui Cristos, prin marea jertfă pentru păcat pe care El a făcut-o (trupul Său de carne), este baza iertării păcatelor noastre. Şi binecuvântarea şi privilegiul de a merge la Tronul Harului după milă şi iertare pentru neajunsurile zilnice sunt ale noastre pentru că noi suntem copiii lui Dumnezeu, pentru că am intrat în relaţie de fii. Noi avem o poziţie la Tatăl prin meritul atribuit al lui Isus. Isus nu pledează în favoarea altora decât a poporului lui Dumnezeu. Nu este scopul Tatălui ca El să pledeze pentru lume; lucrarea lui Dumnezeu cu lumea va fi cu totul diferită.

Cel care acum este Avocatul nostru va lua în curând la Sine clasa Bisericii. Ca Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec, El va domni atunci peste lume timp de o mie de ani — nu ca Avocat, ci ca Mijlocitor între Dumnezeu şi omul decăzut. El va face o lucrare de restabilire pentru lume în timpul acestei domnii de o mie de ani, şi va ridica la perfecţiune pe toţi cei care se vor folosi de privilegiile şi binecuvântările date în acea perioadă. La sfârşitul Mileniului, când omenirea va fi desăvârşită, Mesia o va preda Tatălui; ea nu va mai avea nevoie de un Mijlocitor după ce va fi devenit perfectă. Astfel, vedem deosebirea între calitatea de avocat a lui Cristos pentru Biserică şi lucrarea Sa viitoare ca Mijlocitor pentru omenire.

Aparente contradicţii armonizate

În aceeaşi epistolă apostolul Ioan spune: „Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte”. Cum poate fi adevărat acest lucru? Se contrazice apostolul pe sine? Spune el aici că „oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte”, şi spune el în textul nostru că noi suntem în pericol de a păcătui? Şi iarăşi, că am fi mincinoşi dacă am nega că avem păcat? Ce vrea să spună prin declaraţia „Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte”?

Cuprins

Răspundem că ceea ce este conceput de Dumnezeu este Creatura Nouă — voinţa sfântă, sufletul nou. Dar această Creatură Nouă are numai corpul muritor în care să lucreze; Dumnezeu promite să dea un corp nou Creaturii Noi la înviere. Între timp însă, ei i se cere să trăiască sub imperfecţiunile actuale ale corpului uman, şi prin lupta sa bună împotriva slăbiciunilor şi a păcatelor care sunt înrădăcinate în carnea sa, ea îşi va arăta fie loialitatea, fie neloialitatea faţă de Dumnezeu şi de principiile dreptăţii. Dacă ea este surprinsă într-o greşeală, fie prin ignoranţă fie printr-o ispită pe care nu o poate controla, aceasta nu va fi un păcat al Noii Creaturi, ci o neputinţă a cărnii. Cu toate acestea, ea trebuie să meargă la Dumnezeu pentru iertarea acestor greşeli.

Dar Noua Creatură nu păcătuieşte — ea „nu practică păcatul" — după cum redă Emphatic Diaglott acest pasaj. Cine iubeşte păcatul va păcătui; cine nu iubeşte păcatul nu va păcătui cu voia. El ar putea fi prins în capcană prin carnea sa slabă, sau să cadă în vreo cursă a Adversarului, dar aceasta ar fi neintenţionat din partea sa. Şi Isus, Avocatul nostru, va interveni pentru astfel de păcate, dar nu pentru păcatul voit. Isus nu a murit pentru păcatele voite ale Noii Creaturi, ci pentru păcatele datorate căderii — păcatul adamic. Astfel, dacă cineva păcătuieşte cu voia ca Nouă Creatură, prin aceasta el moare. Prima noastră viaţă a fost în Adam; prima noastră moarte a fost moartea adamică. Când L-am acceptat pe Cristos şi Noua Creatură a fost concepută, a început a doua viaţă a noastră. Ei bine, dacă unul ca acesta ar fi vinovat de păcat cu voia, el nu ar mai avea nici o poziţie înaintea lui Dumnezeu; ar veni din nou sub sentinţa morţii — Moartea a Doua.

Neglijenţă în noua creatură

Am putea remarca aici, printre altele, că uneori există o stare amestecată; Noua Creatură a fost neglijentă în paza împotriva ispitei şi a cedat cu un anumit grad de vinovăţie. În măsura în care Noua Creatură a fost neatentă, neglijentă, faţa Domnului se va întuneca pentru ea. Dacă această carne începe să procedeze greşit, voinţa nouă nu trebuie să consimtă sau să permită răul. Noua Creatură trebuie să omoare carnea, să o dea la moarte. În măsura în care este slabă în această chestiune, în acea măsură este păcat. Un păcat deplin ar fi o consimţire deplină din partea noii voinţe, o întoarcere deplină de la Dumnezeu.

Dar carnea ar putea avea anumite dorinţe şi ispite şi ar putea avea loc un păcat parţial voit. În astfel de caz vor fi aplicate lovituri în măsura voinţei. Un astfel de individ ar putea ajunge la punctul unde ar putea fi bolnav spiritual, astfel încât Domnul l-ar putea exclude total de la lumina feţei Sale. Apostolul Iacov arată că singura acţiune potrivită atunci ar fi ca individul să apeleze la Bătrânii Bisericii, cei mai avansaţi din Biserică, cei cu o minte spirituală, să meargă împreună cu el la Tronul Harului pentru a putea obţine milă şi a fi restabilit.

Cei mai avansaţi, cei cu o minte spirituală care nu sunt Bătrâni, ar putea să facă acest serviciu pentru cel care este bolnav, dar de preferinţă ar trebui să fie Bătrânii aleşi ai adunării. Acest curs ar fi foarte umilitor pentru fratele bolnav de păcat, dar această acţiune ar putea salva acel suflet de la moarte printr-o umilire potrivită a eului „sub mâna cea tare a lui Dumnezeu". Astfel acesta ar putea fi recuperat şi ar putea deveni din nou un copil adevărat al lui Dumnezeu.

Creştine, umblă cu atenţie!

Dacă ne dăm seama că prin lipsa cuvenită a vegherii, sau prin ceva neputinţă a cărnii, am făcut un pas greşit, contrar voinţei Domnului şi intereselor noastre ca Noi Creaturi în Cristos, să nu pierdem deloc timp în a ne reface pasul şi a apela la Tatăl pentru iertare. „Noi avem un altar de la care n-au drept să mănânce cei care slujesc în cort cel tipic"; un altar care este sfinţit nu prin sângele viţeilor şi ţapilor, ci prin sângele preţios al lui Cristos; şi suntem îndemnaţi să „ne apropiem, deci,

Cuprins

cu deplină îndrăzneală cu curaj sfânt şi credinţă încrezătoare de scaunul Harului, ca să căpătăm îndurare şi să aflăm har, ca să avem ajutor la momentul potrivit" (Evrei 13:10; 4:16). Cât de binecuvântat este acest Tron al Harului, acest Scaun al Îndurării, dat de iubirea Tatălui nostru! Cât de pierduţi am fi fără el! Totuşi, preaiubiţilor, să umblăm cu mare grijă — să nu abuzăm niciodată de mila Dumnezeului nostru fiind neglijenţi în paşii noştri. În loc de aceasta, cu rugăciune şi veghere serioasă, să „ducem până la capăt mântuirea noastră, cu frică şi cutremur", în timp ce Tatăl nostru „lucrează în noi şi ne dă, după buna Sa plăcere, şi voinţa şi înfăptuirea". Filipeni 2:12, 13.

„Creştine, umblă cu grijă! Adesea vei cădea Dacă vei uita să chemi pe Mântuitorul. În siguranţă vei trece prin fiecare încercare şi capcană, Dacă armura rugăciunii vei îmbrăca!"

CREDINCIOŞIA FAŢĂ DE OCAZII

26 Iulie - Luca 19:11-27

„Bine, rob bun şi credincios; ai fost credincios peste puţine lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!" - Matei 25:21.

Nu trebuie să confundăm Pilda Minelor cu Pilda Talanţilor. Ele învaţă lecţii complet diferite. În cazul talanţilor, suma dată fiecăruia dintre servitori era diferită. În cazul minelor era aceeaşi — fiecare servitor a primit o mină — aproximativ 16 dolari. Această pildă, de aceea, se ocupă de ceva care este comun tuturor din clasa la care se face referire.

Scopul prezentării pildei este declarat în lecţie. Domnul şi ucenicii Săi se apropiau de Ierusalim, unde El trebuia să fie răstignit nu peste mult timp. Ucenicii presupuseseră că, dimpotrivă, Împărăţia Mesianică va fi stabilită imediat în putere şi onoare mare. Această pildă a fost intenţionată să-i informeze că va trece o perioadă de timp considerabilă înainte ca Împărăţia să fie stabilită.

Ucenicii ştiau că împăraţii Palestinei erau numiţi de împăratul roman şi ei avuseseră nu demult o experienţă pe această linie, când unul dintre Irozi a plecat la Roma, căutând o numire în fruntea unei împărăţii. Unii care îl urau au trimis un mesaj la Roma, discreditându-l şi arătându-şi preferinţa pentru alt împărat. Isus a folosit această împrejurare ca o ilustraţie în cazul Său. El era Persoana numită pentru Împărăţia Mesianică a lumii; dar El avea să meargă în cer şi acolo să Se înfăţişeze înaintea Tatălui Ceresc, marele Suveran sau Împărat al Universului. El avea să fie învestit de Tatăl cu autoritate conducătoare şi mai târziu să Se întoarcă pe Pământ şi să-Şi exercite domnia.

Exact aceasta este prezentarea chestiunii dată nouă în mod profetic (Ps. 2:8). Reglementarea divină este că Mesia, după ce-Şi va termina lucrarea, va solicita în cer o Împărăţie pe care providenţa divină o pregătise deja şi pe care profeţia divină o prezisese deja. „Cere-Mi şi-Ţi voi da popoarele de moştenire şi marginile pământului în stăpânire."

„Puneţi-le în negoţ până mă voi întoarce"

În perioada interimară a absenţei Învăţătorului — în cer, aşteptând învestitura divină pentru guvernarea pământului — El a încredinţat ucenicilor Săi, servitorilor Săi, altfel numiţi fraţii Săi, fiecăruia câte o mină. I-a lăsat cu libertate deplină să-şi folosească cea mai bună judecată şi să-şi arate iubirea şi zelul în serviciul Său. La întoarcerea Sa, Se va socoti cu toţi aceşti servitori, şi

Cuprins

gradul zelului şi al eficienţei lor ca servitori va fi arătat prin rezultate; şi răsplăţile date lor vor fi proporţionale.

Pilda face deosebire între aceşti servitori consacraţi ai lui Dumnezeu şi masele poporului. Ea arată că maselor poporului nu le-a fost încredinţat nimic; şi că nu se face nici o judecată, nici o răsplată în cazul lor la întoarcerea Stăpânului ca Împărat. El a dat minele numai servitorilor Săi — numai servitorii Săi au avut responsabilitatea acelor mine şi numai cu acei servitori Se va socoti sau îi va ţine răspunzători, fie pentru răsplată fie pentru pedeapsă în privinţa acestei chestiuni.

Analizând ce înseamnă sau ce simbolizează mina, trebuie să ţinem minte faptul că deoarece aceeaşi sumă a fost dată fiecăruia, împlinirea trebuie să arate ceva binecuvântare sau responsabilitate dată în fiecare caz în mod egal întregului popor consacrat al lui Dumnezeu — tuturor celor care sunt servitorii Săi. Există doar un singur lucru la care ne putem gândi că este dat tuturor din poporul Domnului exact în aceeaşi măsură. Ei nu au talanţi şi ocazii la fel, ci, dimpotrivă, foarte deosebite. Unii au bogăţie mai multă, alţii mai puţină; unii au capacitate intelectuală mai mare, alţii mai mică; unii au un mediu mai favorabil sau mai nefavorabil decât alţii. Nici unul dintre aceşti diferiţi talanţi nu aparţin de această Pildă a Minelor.

Mina este la fel pentru toţi; ea reprezintă îndreptăţirea. Lucrul pe care îl face Răscumpărătorul pentru toţi cei care devin urmaşii Lui este să-i îndreptăţească de toate lucrurile în mod generos. Aceasta îi pune pe toţi pe o bază de egalitate exactă; căci îndreptăţirea compensează pentru fiecare individ în măsura în care el este deficitar — în măsura în care de la natură îi lipseşte perfecţiunea, standardul divin.

„Fii credincios până la moarte”

Toţi cei care în prezent devin copii ai lui Dumnezeu, servitori ai lui Dumnezeu, urmaşi ai lui Cristos, trebuie să primească de la Domnul, ca bază pentru această relaţie, mine — iertarea fără plată a păcatelor — îndreptăţirea. Pe această bază el are o poziţie în faţa lui Dumnezeu şi orice face sau se străduieşte să facă va fi spre onoarea sa. Pentru că toţi sunt calificaţi în mod egal prin îndreptăţire, rezultatele vor arăta gradul de zel iubitor care stăpâneşte pe fiecare servitor. Cei care iubesc mult vor servi mult. Cei care iubesc puţin vor neglija să-şi folosească ocaziile. După cum cel din pildă a câştigat zece mine, tot aşa astfel de caractere nobile ca sf. Petru, sf. Pavel, sf. Ioan şi alţii, s-au sacrificat tot mereu în serviciul divin. În zelul lor ei au socotit toate lucrurile pământeşti numai ca pierdere şi gunoaie, ca să fie plăcuţi Învăţătorului lor, viitorul Împărat.

Aceştia, şi toţi cei ca ei, care cu bucurie sau cheltuit zeloşi în serviciul Domnului, vor avea cele mai mari răsplăţi, după cum este arătat prin cuvintele Domnului: „Prea bine, rob bun; fiindcă ai fost credincios în foarte puţin, primeşte stăpânirea peste zece cetăţi”. În pildă a venit altul care a raportat un câştig de cinci mine. El nu făcuse atât de bine ca şi primul, dar făcuse bine. El a primit aceeaşi laudă: fusese credincios, deşi mai puţin credincios decât primul. A primit de la stăpânul său totuşi acel „Bine”; dar răsplata a fost mai mică — stăpânire peste cinci cetăţi. Aceasta va însemna un loc mai puţin influent în Împărăţia Mesianică.

Apoi a venit un servitor spunând: „Doamne, iată-ţi mina pe care am păstrat-o învelită într-un ştergar”. Acesta reprezintă o clasă care spune: „M-am străduit să-mi păstrez îndreptăţirea. M-am străduit să trăiesc drept şi cinstit, dar nu m-am sacrificat. Sunt bucuros să pot spune că nu am pierdut nimic. Mi-a fost frică să-mi folosesc ocazia, să-mi folosesc privilegiul; pentru că mi-am dat seama că vei aştepta profit considerabil din suma pe care mi-ai dat-o”.

Cuprins

În pildă stăpânul i se adresează totuşi acestuia ca unui servitor, dar unul rău, care a ştiut voia stăpânului său, care se angajase în serviciu, dar care a fost găsit necredincios în privinţa acestuia. Dacă n-ar fi pretins că este un servitor, n-ar fi primit nici o mină şi n-ar fi avut nici o responsabilitate. El ar fi trebuit să-şi folosească privilegiul şi ocazia. Ar fi trebuit să trăiască pentru stăpânul său. Dacă nu atât de activ şi atât de direct ca ceilalţi, ar fi trebuit cel puţin să folosească mina încredinţată lui, aşa încât ar fi avut ceva rezultate de arătat.

Putem presupune că acesta reprezintă o clasă considerabilă a acelora care au intrat într-un legământ cu Domnul ca să fie servitorii Lui şi care au primit îndreptăţirea de la El, dar care au neglijat să-şi respecte angajamentele de sacrificiu de sine în serviciul Său. Această neglijare indică lipsa lor de zel iubitor; şi toate acestea înseamnă că ei nu vor fi potriviţi să aibă parte în Împărăţie. Domnul Se referă la această clasă în câteva ocazii; de exemplu, ei sunt reprezentaţi prin fecioarele nechibzuite, care n-au intrat la nuntă; şi astfel aceştia nu vor deveni membri ai Miresei, Soţia Mielului.

„Mântuiţi, dar ca prin foc”

Aceeaşi clasă pare a fi ilustrată de sf. Pavel când, vorbind despre aceeaşi încercare a Bisericii la sfârşitul acestui Veac, declară: „Focul acelei Zile va dovedi cum este lucrarea fiecăruia”. El continuă să spună că acei care zidesc cu aur, argint şi pietre scumpe nu vor suferi nici o pierdere, ci vor primi o răsplată deplină; în timp ce alţii zidind pe aceeaşi Stâncă, Cristos Isus — aceeaşi îndreptăţire prin credinţă — vor suferi pierderea timpului şi a tuturor ocaziilor lor. El adaugă totuşi, că ei vor fi mântuiţi, dar ca prin foc.

Noi înţelegem că aceasta înseamnă că această clasă de servitori care îşi păstrează îndreptăţirea, căutând să trăiască o viaţă liniştită şi cinstită, dar care nu sacrifică aşa cum s-au angajat, nu vor fi pierduţi, în cel mai rău sens al cuvântului. Ei vor pierde într-adevăr premiul cel mare — cea mai înaltă binecuvântare — Împărăţia; dar fiindcă ei rămân totuşi servitori şi iubesc dreptatea, vor fi mântuiţi ca prin foc; adică, prin necazuri. În final ei vor câştiga viaţa veşnică pe plan spiritual, dar vor fi inferiori clasei Mireasă. Ei par să fie reprezentaţi în Scripturi ca fecioarele, însoţitoarele Miresei, care o urmează. Psalmul 45:14.

Aceştia par să fie ilustraţi iarăşi în Apocalipsa, capitolele 14 şi 7. Aici Biserica aleasă este menţionată ca fiind cei 144.000, care vor sta pe Muntele Sionului, pentru că L-au urmat pe Miel oriunde a mers. Apoi este înfăţişată o mare mulţime care vine din marea strâmtorare, spălându-şi hainele şi ajungând la un loc înaintea Tronului, în loc de a ajunge pe Tron. Acestora le sunt date ramuri de palmier, în loc de coroane. Ei sunt biruitori, dar nu „mai mult decât biruitori”. În această privinţă ei nu sunt cu totul asemănări ale iubitului Fiu al lui Dumnezeu şi nu sunt socotiţi vrednici de a fi membri ai clasei Miresei Sale, care vor împărtăşi cu El onorurile, gloriile şi serviciile în Împărăţia Sa, aşa cum se arată în această pildă.

Frica exprimată de acest servitor care spune, „Căci m-am temut de tine”, ne aminteşte de cuvintele apostolului cu privire la aceeaşi clasă. El spune că Cristos la a Doua Venire a Sa va elibera pe aceia care în tot timpul vieţii lor au fost supuşi robiei de frica morţii. Consacrarea servitorilor Domnului este spre moarte, şi cei care se tem de moarte se tem să-şi îndeplinească votul lor de consacrare. Ei nu vor fi vrednici de aprobarea Domnului ca servitori credincioşi. Cu toate acestea, există multe vase în casa Împăratului — unele de onoare mai mare şi altele de onoare mai mică. 2 Timotei 2:20, 21.

Cuprins

„Acei vrăjmaşi ai mei”

Gloriosul Mesia nu va începe lucrarea cu lumea şi în special cu duşmanii Săi, până când nu va fi terminat lucrarea cu servitorii Săi la a Doua Venire a Sa. Aceasta este declaraţia pildei şi este susţinută de numeroase Scripturi. Când Isus S-a rugat în noaptea dinaintea răstignirii Sale, El a spus: „Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu ... şi pentru cei care vor crede în Mine prin cuvântul lor” (Ioan17:9, 20). Astfel vedem lucrarea Veacului Evanghelic schiţată de Domnul nostru. Este numai pentru alegerea servitorilor Săi şi pentru încercarea şi probarea acestora. Aceasta este cu scopul de a stabili care dintre ei vor fi găsiţi vrednici de a fi asociaţi cu El în marea Împărăţie Milenară pe care a decretat-o Dumnezeu, şi a cărei lucrare va fi pentru binecuvântarea şi ridicarea întregii omeniri.

Astfel Psalmul al doilea arată că Răscumpărătorul nu Se va ruga, nu va cere pentru lume, până când la a Doua Venire a Sa va fi gata să-Şi stabilească Împărăţia, mai întâi Biserica Sa fiind adunată în glorie. Atunci va cere pentru păgâni. Prin cuvântul păgâni sau Neamuri se înţelege toţi cei care nu sunt în părtăşie cu Dumnezeu, „vrăjmaşi prin fapte rele”. Psalmul continuă să spună că Mesia îi va trata aspru pe păgâni. „Le vei sfărâma în bucăţi ca pe vasele unui olar” etc. Aceasta, interpretată prin alte Scripturi, înseamnă că inaugurarea Împărăţiei lui Mesia va aduce un mare Timp de Strâmtorare, numit simbolic foc sau judecăţi înfocate. „El Se va descoperi într-o flacără de foc, aducând răzbunare.” Tot ce aparţine de instituţiile prezente, care este contrar standardelor divine de dreptate, va fi aspru clătinat şi în cele din urmă distrus.

Totuşi, Domnul răneşte ca să poată vindeca. Lecţiile Timpului de Strâmtorare vor fi folositoare; după cum citim: „Când se împlinesc judecăţile Domnului pe pământ, locuitorii lumii învaţă dreptatea”. Aceste judecăţi nu vor continua în nici un sens peste toţi în toată mia de ani a Împărăţiei lui Mesia, ci vor fi aplicate numai acelora care le merită. Prin urmare, judecăţile vor fi în mod special severe la început. Toţi cei care vor învăţa dreptatea se vor elibera prin aceasta; şi pe măsură ce vor veni în armonie cu Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor, partea lor va fi binecuvântările, ridicându-i treptat la perfecţiune umană.

„Tăiaţi-i înaintea mea”

Primul gând ar putea fi să deducem că aceste cuvinte înseamnă că Împăratul Gloriei va fi neînduplecat — crud şi lipsit de compătimire cu duşmanii Săi. Ne-am putea întreba cum arată acest lucru compătimire! El ne sfătuieşte să ne iubim duşmanii şi să facem bine acelora care ne tratează rău. Treptat vom ajunge să înţelegem că aceasta va fi tactica pe care o va urma marele Împărat. El va face cel mai mare bine pentru duşmanii Lui aducând asupra lor pedepse pentru cursul lor greşit — ruşine, anunţarea lor publică, dispreţ. Aceste lucruri vor fi necesare pentru a-i trezi la o apreciere a adevăratei lor condiţii şi pentru a le arăta privilegiile lor.

Nu trebuie să uităm că în timpul acestui veac procedeul Domnului cu servitorii Săi credincioşi este să le permită încercări înfocate pentru a-i proba şi instrui. Să nu ne mire prin urmare că judecăţile înfocate asupra lumii sunt planul Stăpânului, nu pentru a-i aduce daune, ci pentru a o binecuvânta. Citim că drept rezultat al predicării sf. Petru la Cincizecime, adevărurile au lovit din plin inimile ascultătorilor — „Îi tăia la inimă”. Dar ne dăm seama că aceasta a fost o mare binecuvântare, în aceea că i-a pregătit pentru Mesajul Milei Divine. Astfel citim aici despre uciderea de către Domnul a duşmanilor Lui; ei vor fi tăiaţi la inimă. O imagine a acestui măcel este dată în Apocalipsa, unde Domnul este prezentat în maiestate glorioasă, cu o sabie ieşind din gura Sa, pentru a lovi cu ea naţiunile (Apocalipsa 19:15). Binecuvântată lovire! Cu cât va începe mai

Cuprins

curând, cu atât va fi mai bine pentru lume, am putea spune; totuşi ne amintim că pentru toate lucrurile timpul lui Dumnezeu este cel mai bun.

O imagine asemănătoare a înaintării Împărăţiei lui Mesia ne este dată în limbaj figurat, după cum urmează: „Războinic viteaz, încinge-Ţi sabia la coapsă, măreţia Ta şi splendoarea Ta ... şi mâna Ta cea dreaptă va învăţa pe alţii lucruri înfricoşătoare. Săgeţile Tale sunt ascuţite; sub Tine vor cădea popoare şi săgeţile Tale vor străpunge inima vrăjmaşilor împăratului". Psalmul 45:3-5.

Aici stabilirea Împărăţiei lui Mesia în putere, glorie mare şi maiestate este prezentată în imagini ilustrative; şi săgeţile ascuţite ale Adevărului Divin sunt prezentate măcelărind oştile erorii. Acest măcel îngrozitor va însemna o mare binecuvântare; căci Domnul loveşte pentru a vindeca, şi când Cuvântul Său taie la inimă, efectul este să distrugă pe duşman. Dacă duşmanii Domnului nu vor fi aduşi astfel în supunere Lui, nimic nu va rămâne pentru ei decât stingerea finală menţionată de sf. Petru: „Şi oricine nu va asculta de Prorocul acela, va fi nimicit din mijlocul poporului". Fapt. 3:23.

IMPORTANŢA EXEMPLULUI

„Nimeni să nu-ţi dispreţuiască tinereţea, dar fii un model pentru credincioşi: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credinţă, în curăţie." 1 Timotei 4:12.

Ne amintim că Timotei era un bătrân în Biserică, deşi era tânăr ca vârstă. De aceea era potrivit ca sf. Pavel să imprime în mintea lui că el trebuia să fie un exemplu de credincios, un exemplu pentru toată Biserica; şi astfel de instrucţiune este sugerată şi în alte părţi ale Epistolei. Dar să observăm că în textul nostru apostolul nu spune: „Fii un model pentru credincioşi", ci, „Fii un model de credincios". Cât este de diferit!

A fi un model de credincios înseamnă a fi o dovadă nu numai pentru tovarăşii noştri lucrători în Evanghelie, ci în special pentru lume, în privinţa a ceea ce reprezintă credincioşii — ce cred, ce învaţă, cum trăiesc. Noi trebuie să căutăm să fim un astfel de model în cuvânt, după cum îndeamnă apostolul, în caracterul exprimării noastre când vestim Mesajul Adevărului. Nu trebuie să fim numai blânzi şi mieroşi în vorbire; nu trebuie numai să folosim cuvinte amabile; ci amabilitatea şi interesul arătate trebuie să fie veritabile — din inimă. Toţi cei din poporul Domnului trebuie astfel să fie exemple, străduindu-se să vestească laudele Învăţătorului nostru.

Sf. Pavel îndeamnă în continuare: „Fii un model în purtare". Acest cuvânt purtare nu se referă numai la limbaj, după cum este folosit aici: înţelesul original al acestui cuvânt este purtare. Purtarea noastră este legată de manierele noastre, de modul în care umblăm, de modul în care acţionăm, de comportarea noastră generală, şi nu numai de cuvintele noastre. Noi trebuie să fim un model prin blândeţea purtării noastre. Să nu trântim uşile, să nu fim nestăpâniţi, nici necivilizaţi şi nici neatenţi cu alţii. În toate modurile să fim blânzi, amabili şi plini de consideraţie, şi nu necuviincioşi.

„Să strălucească lumina voastră"

Cei care sunt concepuţi la natura nouă trebuie să se străduiască să fie modele pentru toţi, în privinţa a ceea ce trebuie să fie creştinul. Ocupaţia în care suntem angajaţi trebuie să fie onestă.

Cuprins

Poate fi o lucrare lumească, dar ea trebuie făcută ca pentru Domnul, cu grijă, cu credincioşie, nu numai ca să le placă oamenilor, ci în onestitate de inimă, ca servitori ai lui Dumnezeu; „căci noi Îl servim pe Domnul Hristos”. Mersul creştinului trebuie să fie în caritate — iubire — în compasiune, în bunăvoinţă, în amabilitatea cuvântului şi a purtării. Cuvintele, faptele şi întreaga sa purtare trebuie să fie pătrunse de un spirit general compătimitor. Tatăl ceresc a iubit omenirea; pe când era încă păcătoasă El a iubit rasa într-atâta încât a dat cea mai aleasă Comoară a inimii Sale pentru recuperarea omului. El iubeşte lumea încă şi pregăteşte Biserica pentru a fi binecuvântătorii lumii în viitor. Astfel, toţi cei care sunt concepuţi de Spiritul Domnului trebuie să aibă o influenţă transformatoare care să lucreze în viaţa lor — o influenţă care se va manifesta chiar şi faţă de cei care nu sunt pe cale, de cei care nu au fost încă binecuvântaţi cu Lumina lui Dumnezeu.

Textul nostru spune de asemenea: „Fii un model în spirit”. Această expresie, „în spirit”, nu se găseşte în original, dar gândul pare a fi destul de potrivit: noi trebuie să arătăm amabilitatea spiritului, a dispoziţiei, faţă de toţi. Spiritul care ne animă întotdeauna trebuie să fie spiritul Domnului, gândul Domnului.

Suntem îndemnaţi să fim modele „în credinţă”. Îndemnul apostolului se aplică la noi toţi. Credinţa creştinului se manifestă faţă de alţii şi prin purtarea lui, prin cuvintele lui, prin cursul vieţii lui. Dacă este plin de credinţă, el nu va murmura împotriva experienţelor vieţii, aşa cum vin ele, împotriva providenţelor Domnului. Cel Atotputernic ne-a acceptat în calitate de copii ai Săi; noi trebuie să avem o încredere continuă şi fără rezerve în El, şi oricine are credinţă adevărată are această încredere. Dacă ne lipseşte credinţa în Dumnezeu, nu vom arăta credinţă faţă de alţii, nici nu le vom inspira credinţă.

Trebuie să fim modele „în curăţie”. Există o curăţie care însoţeşte tot ce aparţine lui Dumnezeu şi Cuvântului Său — o înălţime a standardului care nu se va găsi în altă parte. Există oameni în ţările păgâne care trăiesc o viaţă mai mult sau mai puţin virtuoasă, dar nicăieri nu există un standard atât de înalt ca în religia creştină. Tot ce este necurat este contrar lui Dumnezeu. Puritatea este unul dintre elementele componente ale caracterului creştin. După cum a spus apostolul în altă împrejurare, noi trebuie să fim „întâi curaţi, apoi paşnici, blânzi”.

Epistole vii, cunoscute şi citite

În toate aceste moduri fiecare din poporul lui Dumnezeu trebuie să fie o lecţie vie, o epistolă vie oriunde merge; trebuie să fie exemplu pentru lume. Fie că lumea crede sau nu ceea ce predicăm, noi trebuie să manifestăm aceste calităţi pe care ei nu pot decât să le aprobe şi să le respecte. Acest model va aduce rod la timpul potrivit, dacă nu acum. Fiecare Bătrân de adunare, asemenea lui Timotei, trebuie să fie deosebit de atent la purtarea sa, la cuvintele sale, la exemplul său. Biserica a arătat prin alegerea unui astfel de Bătrân că ei cred că el este un exemplu de rod al harului lui Dumnezeu în inimă.

Sfatul apostolului către Timotei: „Nimeni să nu-ţi dispreţuiască tinereţea”, trebuie privit ca sfat nu numai pentru Timotei, ci pentru toţi Bătrânii Bisericii care sunt tineri ca vârstă, ca ei să se poarte în aşa fel încât să fie exemple Turmei, ca purtarea şi capacitatea lor de „a împărţi drept Cuvântul Adevărului” să fie în aşa fel ca nimeni să nu aibă motiv de a dispreţui Mesajul pe care ei îl aduc, sau să-i considere imaturi şi nepotriviţi de a conduce Turma lui Dumnezeu.

Toţi copiii lui Dumnezeu, mai tineri şi mai bătrâni, să se străduiască să fie exemple vrednice de imitat — exemple de străduinţă serioasă, credincioasă, de a copia pe Învăţătorul în viaţa lor zilnică, modele de zel activ în serviciul Dumnezeului nostru. În timp ce suntem în trup, noi nu vom

Cuprins

putea fi exemple în sensul deplin al gloriei finale şi al frumuseţii sfinţeniei care vor fi ale noastre dincolo de văl: nu putem aştepta aceasta în viaţa actuală. Numai Domnul a fost un astfel de model.

Apostolul Pavel a îndemnat: „Călcaţi pe urmele mele, întrucât şi eu calc pe urmele lui Hristos" (1 Corinteni 11:1). Sf. Pavel a fost un exemplu nobil de străduinţă serioasă de a atinge asemănarea perfectă cu Cristos, şi iubirea lui, zelul lui, seriozitatea lui intensă în străduinţa de a copia pe Învăţătorul şi de a-I împlini voinţa ar trebui să fie o inspiraţie pentru noi toţi. Fiecare dintre copiii Domnului, individual, să-şi dea seama de responsabilitatea sa personală. Noi suntem ca „o cetate situată pe un munte". Fiecare să-şi pună întrebarea: „Sunt eu un model de credincios"?

INTRAREA TRIUMFALĂ A LUI CRISTOS

2 August - Marcu 11:1-11

„Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată, Împăratul tău vine la tine." Zaharia 9:9.

Mesajul lui Ioan Botezătorul a fost: „Împărăţia cerurilor s-a apropiat". Isus le-a cerut ucenicilor Săi să ducă acelaşi mesaj din cetate în cetate în toată Palestina. Acelaşi mesaj a fost şi conţinutul predicării Sale şi tema pildelor Sale. În final, la sfârşitul misiunii Sale, Împărăţia a venit la naţiunea evreiască în sensul că i-a fost oferită — ca s-o accepte. Lecţia de astăzi ne spune despre oferirea formală a Împărăţiei de către Isus şi despre faptul că evreii ca popor n-au acceptat-o. Astfel „El a venit la ai Săi, şi ai Săi nu L-au primit" — cu excepţia câtorva. Naţiunea Lui L-a respins şi după cinci zile L-a răstignit. Puţin mai târziu, la Cincizecime, câţiva care L-au primit au fost concepuţi de Spiritul sfânt şi au devenit nucleul Israelului Spiritual, în pregătire pentru Împărăţia glorioasă şi pentru lucrarea care trebuie îndeplinită la a doua Venire a Sa.

În seara care a precedat istoria din această lecţie, Isus şi ucenicii Săi erau în Betania, oaspeţii lui Lazăr, ai Martei şi ai Mariei, care pregătiseră un ospăţ special pentru Isus, pe care Îl iubeau atât de mult. Acesta era Lazăr pe care El îl trezise din somnul morţii numai cu puţin timp în urmă. Ospăţul a avut loc la sfârşitul zilei Sabatului iudaic. Dimineaţa următoare corespundea duminicii noastre, prima zi a săptămânii.

Momentul de răscruce în experienţa lui Israel

Ca pregătire pentru a Se prezenta ca Împărat, Isus a trimis pe doi dintre ucenicii Săi după un mânz al unei măgăriţe, spunându-le unde-l vor găsi şi instruindu-i să spună că acesta va fi adus înapoi după ce Învăţătorul îl va folosi. Până la sosirea mânzului, s-a adunat o mulţime considerabilă — oameni din satul Betania şi alţii care veniseră din Ierusalim, cam la două mile distanţă, să-L vadă pe Isus şi să-l vadă pe Lazăr, pentru care se făcuse minunea remarcabilă. De mult era obiceiul ca împăraţii lui Israel să meargă călare pe un asin la încoronarea lor; şi se pare că mulţimea a intrat în spiritul acestei ocazii şi şi-a dat seama ce însemna faptul că Isus era pe cale să intre în Ierusalim călare pe mânz. Însemna că în fine El era gata să-Şi asume funcţia de Împărat.

De un anumit timp ucenicii Îl recunoscuseră ca Mesia, gloriile Domniei căruia ei trebuiau să le împărtăşească; şi mulţimea în general învăţase să-L privească astfel, spunând: „Când va veni Mesia, va face El lucruri mai mari decât acest om?" — am putea aştepta ceva mai mult de la Mesia decât vedem că se împlineşte prin acest om Isus? Dar aceasta era prima dată când Isus a ieşit în faţă.

Cuprins

În ocaziile anterioare, când au încercat să-L ia cu forţa pentru a-L face Împărat, El S-a retras, dându-Şi seama că încă nu venise vremea. Acum, departe de a Se retrage, El lua partea activă, trimiţând după mânz, pregătindu-Se pentru intrarea triumfală călare în capitala naţiunii ca Împăratul ei.

Putem fi siguri că inimile apostolilor au vibrat de emoţie în timp ce se gândeau la apropierea gloriei Învăţătorului lor şi la partea lor în ea; pentru că până atunci n-au înţeles importanţa deplină a cuvintelor Lui, în sensul că El trebuia să fie răstignit şi trebuia să plece într-o „ţară îndepărtată", chiar în cer, şi să fie învestit cu autoritate, iar mai târziu să Se întoarcă pentru a stabili Împărăţia care va binecuvânta lumea.

Totuşi, Isus era pe deplin conştient că prezentarea Sa ca Împărat era o chestiune formală, împlinind profeţia şi lăsând naţiunea lui Israel fără nici o scuză. Dacă atunci când intra în cetate poporul se ridica în masă, Îl recunoştea şi-L aclama, atunci într-adevăr ei erau în acord cu cerinţele divine care le aduceau cea mai mare binecuvântare dintre toate. Dar Isus ştia că profeţia declarase deja că El va fi dispreţuit şi respins şi că propriul Său popor îşi va ascunde faţa de El cu ruşine (Isaia 53:3). De aceea, călătoria şi pregătirea pentru ea au însemnat pentru Isus ceva foarte diferit de ceea ce au însemnat pentru ucenici şi pentru mulţime.

„Pietrele vor striga"

Când a sosit asinul, unii din popor şi-au pus hainele pe el în loc de şea; Isus a încălecat şi procesiunea a pornit. Unii au mers înaintea Lui, alţii L-au urmat. Poporul era familiar cu profeţia legată de venirea lui Mesia, care spunea: „Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată, Împăratul tău vine la tine; El este drept, aducând mântuire, smerit şi călare pe un măgar". Ei erau familiari şi cu „strigătul" pe care profeţii îl preziseseră şi cu răspunsurile — o parte strigând: „Osana, Fiul lui David! Binecuvântat este Împăratul lui Israel, Cel care vine în Numele Domnului!" Apoi au strigat iarăşi: „Binecuvântată este Împărăţia care vine, a părintelui nostru David, care vine în numele Domnului!" Apoi răspunsul: „Osana în cele prea înalte!" Aceste diferite expresii sunt consemnate de diferiţi evanghelişti.

Dar nu toţi erau aclamatori entuziaşti ai lui Isus; se auzea o notă discordantă. Unii dintre cei care veniseră din cetate de curiozitate au criticat strigătul şi s-au întrebat de ce Isus nu mustra poporul pentru că Îi atribuia o onoare atât de mare. În acest scop ei au trimis vorbă lui Isus prin ucenicii Lui. Isus a răspuns că se împlinea o mare profeţie. Profetul Zaharia spusese prin inspiraţie: „Strigă de veselie, fiica Ierusalimului!" şi trebuia să se strige astfel. Isus a spus că dacă mulţimile nu strigau, profeţia ar fi fost totuşi împlinită — înseşi pietrele ar striga.

Prima duminică de Florii

Unii creştini din diferite părţi ale lumii obişnuiesc să comemoreze în mod special acea duminică a intrării triumfale a lui Isus în Ierusalim. Relatarea spune că în acea călătorie mulţi oameni din popor şi-au aşternut hainele pe drum, ca o dovadă de respect şi onoare, aşteptând până când micul animal trecea peste ele şi fugind apoi înainte pentru a le aşterne din nou. Alţii au adus ferigă, flori şi ierburi şi le-au presărat pe cale. Evanghelia lui Ioan ne spune că alţii au adus şi ramuri de palmier.

Era o procesiune triumfală care a împlinit profeţia lui Zaharia. Dar pentru Isus avea un aspect trist, după cum arată relatarea. Când au ajuns la cotitura Muntelui Măslinilor, de unde se vedea Ierusalimul, Învăţătorul a oprit procesiunea în timp ce privea peste cetate şi plângea zicând:

Cuprins

„Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci, şi ucizi cu pietre pe cei trimişi la tine! De câte ori am dorit să adun pe copiii tăi, cum îşi adună găina puii sub aripi, şi n-aţi vrut! Iată, vi se lasă casa pustie; dar vă spun că nu Mă veţi mai vedea, până în ziua aceea aproape cu 1900 de ani mai târziu când veţi spune: «Binecuvântat este Cel care vine în Numele lui Iehova!»”

Isus Şi-a dat seama că acea zi era un punct de răscruce pentru naţiunea evreiască — faptul că L-au respins a însemnat respingerea lor de către Tatăl ceresc pentru multă vreme. Însemna că vor fi respinşi de la favoarea divină, cu excepţia câtorva care vor deveni ucenicii Săi. Însemna că în timpul acelor lungi secole, mult favorizatul popor din sămânţa naturală a lui Avraam va fi în suferinţă. Însemna că favoarea lui Dumnezeu, care fusese cu ei timp de secole, va fi în schimb oferită neamurilor, ca să adune dintre neamuri o companie de credincioşi, evlavioşi, pentru a fi asociaţi şi comoştenitori cu Isus şi cu cei credincioşi dintre evrei în Împărăţia cerească. Însemna că până când această clasă aleasă, cerească, spirituală a Împărăţiei nu va fi primită în glorie, poporul evreu nu va fi primit iarăşi în părtăşie cu Dumnezeu.

Sf. Pavel atrage atenţia în mod deosebit asupra acestui fapt, că respingerea lui Israel nu este permanentă, ci numai pentru un timp — numai până când numărul complet al sfinţilor credincioşi va fi adunat dintre neamuri. Atunci favoarea lui Dumnezeu se va întoarce la Israelul Natural, şi după aceea se va extinde la toate familiile pământului. Romani 11:25-32.

Isus, Prinţul Păcii

Cât de diferită a fost această intrare a lui Isus, Prinţul Păcii, de marşurile triumfale ale cuceritorilor şi regilor pământeşti! În aprinderea patimii omeneşti şi în prejudecata minţilor umane, cuceritorii lumii au fost înconjuraţi de o aureolă specială de glorie. Faptele eroice, cuceririle vitejeşti, aşa cum sunt înfăţişate de istorici, au un farmec. Generaţia care se ridică citeşte cu un interes pasionant despre faptele vitejeşti ale lui Alexandru cel Mare, ale spartanilor din Grecia, ale Cezarilor Romei, şi în timpurile mai moderne despre Robert Bruce, Napoleon şi Wellington, despre generalii Grant şi Lee, Sherman şi Johnson, Sheridan şi Stewart. Întoarcerile acasă ale tuturor acestora au fost marşuri triumfale, în multe cazuri dând onoare cui i se cuvenea onoare.

Cu toate acestea, în fiecare caz ochiul minţii se închide în mod necesar la scenele care au dus la astfel de triumfuri. Încercăm să uităm milioanele de oameni ucişi şi răniţi, şi alte milioane de văduve şi orfani care jelesc. Încercăm să uităm ruinele fumegânde ale locuinţelor lăsate în urma acelor armate victorioase. Oricât de necesar ar părea uneori războiul pentru menţinerea dreptăţii, totuşi cu toţii trebuie să recunoaştem că binecuvântările câştigate cu sabia sunt obţinute cu un preţ înspăimântător.

Din acest punct de vedere Isus, Prinţul Păcii, urmat de o armată de sfinţi care merg în urmele Sale, prezintă o frumoasă ilustraţie — chiar şi pentru cei lumeşti. Aceşti învingători — Conducător şi urmaşi — cuceresc prin moarte. Astfel Isus le-a spus urmaşilor Săi: „Oricine va voi să-şi scape viaţa, o va pierde; dar oricine îşi va pierde viaţa pentru Mine şi pentru Evanghelie, o va salva”. Privită chestiunea astfel, toţi urmaşii Mielului sunt sacrificatori de sine, după cum declară Biblia: „Vă îndemn, dar, fraţilor, pentru îndurările lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înţeleaptă” (Romani 12:1). O astfel de victorie — victorie prin moarte — este greu de înţeles pentru majoritatea oamenilor! Care este filosofia ei? Unde este victoria?

Cuprins

Împăraţi victorioşi prin moarte

Se poate foarte bine întreba: În ce constă victoria lui Cristos şi a urmaşilor Lui prin faptul că îşi dau vieţile pentru fraţi şi pentru susţinerea adevărului şi a dreptăţii? Numai Biblia răspunde la întrebare şi numai cei care exercită credinţă pot înţelege răspunsul Bibliei. Biblia declară că adevărata victorie a lui Cristos şi a Bisericii este asupra eului. Ziua încoronării lor este în viitor — atunci va fi triumful lor.

Intrarea triumfală a lui Isus călare pe un asin a fost numai tipică. Anti-tipul va fi glorios — dincolo de văl. După cum Isus a fost „înălţat în slavă" după învierea Sa, tot aşa El a promis Bisericii Sale că învierea ei o va schimba din fiinţe umane imperfecte în fiinţe spirituale perfecte, comoştenitori cu Învăţătorul lor, Răscumpărătorul lor, în Împărăţia Milenară glorioasă care va binecuvânta lumea.

După ce Isus a înviat din morţi, El le-a explicat ucenicilor Săi dezorientaţi ce a însemnat moartea Sa, spunând: „Nu trebuia să sufere Cristosul aceste lucruri în moartea şi să intre în slava Sa?" (Luca 24:26). Astfel a spus sf. Pavel în privinţa tuturor celor care vor fi asociaţii lui Isus în Împărăţie — ei trebuie să sufere cu El dacă vreau să domnească împreună cu El; ei trebuie să fie morţi cu El dacă vreau să trăiască împreună cu El (2 Tim. 2:12). Cristos şi Biserica Sa mor faţă de speranţele şi interesele umane prezente şi veşnice — dându-şi vieţile, suferind pentru dreptate. Răsplata lor este îndoită: (1) Înălţarea lor personală la glorie cerească, spirituală, asemenea îngerilor, şi încă mai glorioasă — „mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere ... şi de orice nume care se poate numi". (2) Gloria Împărăţiei — bucuria de a fi agenţii divini pentru restaurarea umană.

Din acest punct de vedere, al Bibliei, lupta creştinului este diferită de orice altă luptă cunoscută lumii. Este o luptă împotriva păcatului, o luptă împotriva voinţei proprii, o supunere deplină la voinţa divină, o victorie prin moarte. „Fii credincios până la moarte şi-ţi voi da cununa vieţii" (Apocalipsa 2:10). „Celui care va birui îi voi da să stea cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum şi Eu am biruit şi M-am aşezat cu Tatăl Meu pe scaunul Său de domnie" (Apocalipsa 3:21). Nu este de mirare că o afirmaţie de acest fel nu este decât imperfect înţeleasă de lume! „Lumea nu ne cunoaşte, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El." Şi aceasta este una din cerinţele Evangheliei, ca Isus şi urmaşii Lui să se supună la a fi înţeleşi greşit de lume. Noi suntem socotiţi nebuni pentru Cristos. 1 Corinteni 4:10.

Este necesară o oarecare vigoare pentru a fi un urmaş loial în urmele lui Isus, a fi înţeles greşit după cum şi El a fost înţeles greşit de cei din zilele Lui, insultat după cum şi El a fost insultat. „Din cauza Mea ... vor spune tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră!" Numai când înţelegem prin promisiunile lui Dumnezeu că în aceste experienţe grele ale lui Cristos şi ale urmaşilor Săi există un scop glorios, putem să le răbdăm împreună cu o măsură de bucurie. Numai acestora le este acordat de Domnul ochiul credinţei care poate discerne clar lucruri de dincolo de văl — gloria, onoarea şi nemurirea, şi Împărăţia pe care Domnul a promis-o urmaşilor Săi credincioşi.

„Mânia Mielului"

Deoarece Isus este Prinţul Păcii, cum vom înţelege anumite pasaje din Scriptură care se referă la El ca la un Cuceritor puternic în veşminte pătate de sânge, răzbunându-Se pe duşmanii Lui? Dar în mod special, cum vom înţelege declaraţia că la venirea Sa pe norii cerului toate familiile pământului se vor boci din cauza Lui?

Cuprins

Despre acest Prinţ al Păcii se poate spune că El va răni pentru a vindeca, şi că orice dezastre ar aduce sau ar permite să vină peste lume, vor fi astfel conduse încât să facă din ele binecuvântări deghizate. Fără îndoială că mult din ceea ce se spune despre Domnul nostru este foarte simbolic. De exemplu, El trebuie să lovească naţiunile cu Sabia care iese din gura Lui — Cuvântul sau Mesajul Adevărului. Astfel de lovire este în deplină conformitate cu declaraţia că atunci când sf. Petru a predicat Evanghelia la Cincizecime, unii dintre ascultătorii săi au fost „tăiaţi la inimă" — nu cu sabia literală a sf. Petru, ci cu „sabia Spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu". În cele din urmă, acea Sabie va lovi pe toţi împotrivitorii dreptăţii spre binele lor. Numai cei răi cu voia vor fi în cele din urmă distruşi în Moartea a Doua.

Totuşi, nu trebuie să uităm că inaugurarea Împărăţiei Mesianice va avea loc în mijlocul Timpului de Necaz, şi că Cristos va avea de-a face cu aducerea, sau cel puţin cu permiterea acestui Necaz. Se pare că omenirii îi va fi permis să aducă asupra ei marele necaz la sfârşitul acestui veac. Există forţe ale răului, Satan şi îngerii lui, gata să ne facă rău, prin forţe umane, forţele păcatului înrădăcinate în natura umană, gata să facă rău structurii sociale. Biblia arată că Puterea Divină le ţine pe acestea sub control — cei patru îngeri care ţin cele patru vânturi — ca ele să nu sufle pe Pământ pentru a-i face rău până la timpul stabilit, până când toţi cei din Biserica aleasă a lui Dumnezeu vor fi fost pecetluiţi pe fruntea lor — intelectul lor — cu Adevărul.

La timpul potrivit acele „vânturi" ale conflictului vor fi lăsate libere şi necazul va fi mare, până când la timpul potrivit Împăratul Împăraţilor şi Domnul domnilor va interveni să salveze rasa de ea însăşi şi de Adversar. Apoi Satan va fi legat pentru o mie de ani şi Împărăţia lui Mesia va fi stabilită pentru binecuvântarea tuturor familiilor Pământului.

Scrisori interesante

ÎNTREBĂRILE UNUI DISTRIBUITOR DE CĂRȚI

DRAGĂ FRATE RUSSEL,

Ce să facem cu privire la STUDIILE ÎN SCRIPTURI după octombrie, 1914? Va dori Societatea să continue să le publice? Vor putea distribuitorii și alții să continue să le răspândească? Este corect să le distribuim acum, din moment ce aveți niște îndoieli cu privirea la îndeplinirea așteptărilor pentru (sau dinainte de) octombrie, 1914. Cu iubire creştinească,

Fratele vostru,

M.F.C.

RĂSPUNS

DRAGUL MEU FRATE ÎN CRISTOS,

Am primit scrisoarea ta din 20 mai. Mulțumesc! Cred că nu aveți o viziune corectă asupra chestiunilor pe care le tratează STUDIILE ÎN SCRIPTURI, VOL. II. Credem că aceste cărți se vor vinde și vor fi citite ani de zile în viitor, dacă epoca veștii bune și lucrarea sa continuă.

În ceea ce privește lucrurile abordate, pur și simplu am prezentat Scripturile și viziunea noastră despre aplicarea și sensul lor. Nu am încercat să spunem că aceste viziuni sunt infailibile, ci am menționat despre procesul de raționare și descoperire, lăsându-i fiecărui cititor datoria și

Cuprins

privilegiul de a citi, a se gândi şi a-şi da seama el însuşi. E interesant să ne gândim dacă, peste sute de ani, cititorul va descoperi sau va raţiona mai bine; şi dacă o va face, va mai fi interesat oare de lucrurile pe care le-am prezentat? În orice caz, nu credem că împlinirea evenimentelor va fi cu mult amânată.

A înceta să publicăm şi să distribuim STUDIILE ÎN SCRIPTURI pentru că lucrurile sugerate acolo nu par să se fi împlini ar fi ca şi cum am respinge versiunea comună a Bibliei pentru că se ştie că cronologia din notele marginale este incorectă , uneori cu un număr de ani. Versiunea comună se foloseşte de cronologia lui Usher, şi situează naşterea lui Cristos în anul 4004. Erudiţii s-au pus de acord că evenimentul s-a petrecut la o distanţă de cel puţin 2 ani de acea dată, unii spun chiar 4. Iar STUDIILE ÎN SCRIPTURI arată pe baza Bibliei că data a fost de fapt 4128. Nimeni nu se gândeşte să-şi arunce Biblia din acest motiv. Tot astfel, nu e în niciun caz nevoie să ne aruncăm STUDIILE ÎN SCRIPTURI sau să nu le mai distribuim pentru că în octombrie 1914 nu vom fi martori la tot ce ne aşteptam şi în felul în care ne aşteptam. Cu multă iubire creştinească,

Fratele şi servul tău în Domnul

UN MESAJ DE ÎNSEMNĂTATE

DRAGĂ PRIETENE,

Ca unul dintre cei care cred în „prezentul adevăr”, aşa cum este arătat în STUDIILE ÎN SCRIPTURI, îndrăznesc să vă scriu pentru a vă cere un sfat şi un cuvânt de alinare. Sunt foarte tulburat şi mintea mea a fost într-o puternică agonie în timpul ultimelor luni, deoarece am fost neglijent cu privilegiile legate de prezentul adevăr.

Am ajuns, prin favoarea lui Dumnezeu, în contact cu adevărul cu 10 ani urmă, şi asta mi-a adus multă bucurie. Greşeala mea fatală a fost o lipsă de hotărâre, de dârzenie, care m-a făcut să dau greş, şi să nu acţionez cum mi-o cere conştiinţa. Am devenit timid şi mi-am evitat semenii din cauza neputinţei mele de a vorbi răspicat, de a îndrăzni să vorbesc. La aceasta se adaugă faptul că m-am împiedicat, din când în când, de slăbiciunile cărnii, şi m-am resemnat treptat cu gândul că izbânda pe „calea cea strâmtă” nu era pentru mine.

Totuşi, la sfârşitul anului trecut, interesul meu pentru Volumul I a reînviat şi m-am gândit că dacă cele spuse sunt adevărate, de ce ar trebui să mă tem să ies din Babilon? Urmând acest gând, am trimis scrisori de retragere din biserică. Am discutat cu preotul nostru de aici, dar în momentul crucial al cedat în faţa temerilor. Acest lucru m-a aruncat într-o beznă de nedescris; mi-am imaginat tot felul de lucruri, printre care cel mai important era că am comis un păcat de moarte. Gândul acesta mi-a făcut şi mai mult rău, şi m-am lăsat din nou pradă unei vieţi neglijente.

Dragă prieten, aş da orice pentru un cuvânt de mângâiere.! M-am chinuit mult să am mintea împăcată. Nu te-aş deranja, căci ştiu că eşti totalmente ocupat.; dar cumva nefericirea mea mă îndeamnă să-ţi scriu, pentru că ştiu că eşti în părtăşie apropiată cu Domnul. Sper că mă poţi ajuta. Sufletul meu e jalnic bolnav. Nu-mi pot exprima recunoştinţa pe care o voi simţi. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Al vostru,

T.H. HUGHES – N. Wales

RĂSPUNS

DRAGĂ FRATE,

Scrisoarea ta din 28 a lunii precedente a ajuns la noi şi am luat seamă de ea. Deseori, „nori pământeşti” se ridică pentru a ascunde faţa Domnului de noi atunci când neglijăm să facem lucrurile care îi sunt plăcute, după cum ne arată. Credinţa în Domnul poate restabili sentimentul că primim

Cuprins

favoarea. Sugestia mea, deci, este să începi din nou, făcând cu credință și loialitate tot ce găsești că Domnul vrea ca tu să faci.

Însuși faptul că te căiești și simți despărțirea e un semn bun. Cei care au păcătuit de moarte nu se căiesc de obicei. O recitire a celor Șase Volume, și încrederea fermă în promisiunea despre care se vorbește în ele ar trebui să vă fie de ajutor. Fie ca îndrumarea și binecuvântarea Domnului să fie cu tine acum, când cauți să te întorci în favoarea lui. Cu multă dragoste creștinească rămânem,

Ai tăi, în serviciul Învățătorului.

CORESPONDENȚA PARE CLARĂ

DRAGĂ FRATE RUSSEL,

M-am gândit deseori să vă scriu despre cât de departe merg, cât de departe se extind anti-tipurile și tipurile (lucrurile care prefigurează și cele prefigurate) în secerișul din epoca evreilor și cea a veștii bune: în special, dacă timpul când armata romană a lui Titus a asediat Ierusalimul și lungimea asediului prefigurează necazurile care se vor abate asupra lumii.

Din câte am înțeles, vremea secerișului din epoca evreilor a început în toamna anului 29 e.n., și, fiind o perioadă de 40 de ani, s-a încheiat în 69 e.n. În primăvara lui 70 e.n., în vremea Paștelui, armata romană a început să asedieze Ierusalimul. Asediul a durat cam 6 luni, și s-a terminat în toamna lui 70 e.n. Astfel, marele dezastru despre care Domnul nostru l-a prezis că se va abate asupra Ierusalimului nu a ajuns la apogeu decât la 6 luni după sfârșitul recoltei evreiești, și a continuat încă 6 luni după aceea, sau, cu totul, un an întreg după sfârșitul strângerii evreiești. Aceeași perioadă din epoca prefigurată, dacă anti-tipul e corect, pare să dureze din aprilie 1915 până în octombrie 1915. Dacă există într-adevăr sens în aceasta, atunci arderea „neghinei” în vremea de necaz nu va avea loc înainte ca secerișul să se încheie în întregime.

Acest lucru ar putea fi totuși o anticipare acolo unde nu se intenționează. V-aș fi recunoscător pentru orice sugestii în această privință.

Al vostru, în singura speranță,

S.W.PENNOCK

Cuprins